SARAH LARK

Cântecul maorilor

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Editura RAO
Bucureşti, 2014

SARAH LARK

***Das Lied. Der Maori*, 2008**

Continuarea frumoasei saga În ţara norului alb

MOŞTENITOAREA

QUEENSTOWN, CANTERBURY PLAINS 1893

1

— Sunteţi Mrs. O’Keefe?

William Martyn o privea încurcat pe fata delicată, cu păr roşu, care îi urase bun venit la recepţia casei de oaspeţi. Bărbaţii din tabăra căutătorilor de aur i-o zugrăviseră pe Helen O’Keefe drept o doamnă în vârstă, ca un fel de femeie-balaur care scuipa foc tot mai aprig pe măsură ce îmbătrânea. Se spunea că în hotelul lui Miss Helen domneau reguli severe. Că era interzis fumatul, ca şi alcoolul, ba chiar şi aducerea de musafiri de sex opus atâta timp cât nu era prezentat un certificat de căsătorie. Povestirile căutătorilor de aur te făceau să îţi imaginezi mai curând o închisoare decât un hotel. Oricum, pe proprietatea lui Miss Helen nu existau purici şi ploşniţe şi chiar puteai folosi o baie.

Ultimul atu îl convinsese pe William definitiv să treacă peste toate avertismentele primite de la cunoştinţele lui. După trei zile petrecute pe teritoriul vechii ferme de creştere a oilor, unde îşi găsiseră adăpost căutătorii de aur, era dispus să facă orice pentru a scăpa de insectele parazite de acolo. Era gata să suporte şi „balaurul” Helen O’Keefe.

Dar acum nu îl întâmpina în niciun caz un balaur, ci această făptură cu ochi verzi, deosebit de drăguţă, al cărei

chip era încadrat de un păr cârlionţat, rebel şi roşu-auriu. Ce mai, era cea mai plăcută privelişte de când William coborâse de pe corabie la Dunedin, în Noua Zeelandă. Buna lui dispoziţie, care de săptămâni înregistra valori minime, îi reveni pe dată.

Fata râse.

— Nu, eu sunt Elaine O'Keefe. Helen este bunica mea.

William zâmbi. Ştia că astfel făcea impresie. În Irlanda, pe feţele fetelor apărea totdeauna o mină mai deosebită atunci când îi vedeau privirea glumeaţă a ochilor lui albaştri.

— Îmi pare rău. Altfel aş fi avut o idee de afaceri grozavă: „Apa din Queenstown – descoperiţi izvorul tinereţii!"

Elaine chicoti. Avea o faţă îngustă şi un nas mic, poate puţin prea ascuţit, cu nenumăraţi pistrui.

— Ar trebui să aveţi de-a face cu tatăl meu. El vine întruna cu astfel de idei: „Săpaţi bine, şi totul se termină cu bine. Căutători de aur, cumpăraţi unelte de la O'Kay Warehouse!"

— O să ţin seama de sfat, promise William. Dar acum spuneţi-mi: primesc o cameră?

Fata şovăi.

— Sunteţi căutător de aur? Păi... da, mai sunt camere libere, dar sunt ceva cam scumpe. Cei mai mulţi căutători de aur nu îşi pot permite...

— Aşa arăt? întrebă William cu o severitate mimată.

Câteva cute adânci i se iviră pe frunte pe sub claia de păr blond şi des.

De data asta Elaine îl examină fără jenă. La prima vedere nu se deosebea prea mult de ceilalţi căutători de aur, care puteau fi văzuţi zilnic în Queenstown. Părea puţin cam murdar şi cam zdrenţăros, purta o pelerină de ploaie, pantaloni din denim albaştri şi cizme solide. Dar la o privire mai atentă, Elaine, ca fiică de negustor, îşi dădu seama de calitatea acestor obiecte: pe sub pelerina descheiată se vedea o haină scumpă din piele; deasupra pantalonilor avea jambiere din piele; cizmele erau din material scump, şi banda pălăriei sale cu boruri largi era împletită din păr de cal. Asta costa o mică avere. Şi coburii – el îi atârnase iniţial neglijent pe umeri, dar apoi îi lăsase pe podea, la picioare – păreau să aibă o lucrătură scumpă şi solidă.

Înfăţişarea lui nu era tipică aventurierilor veniţi la Queenstown ca să caute aur în râuri şi prin munţi, pentru că doar foarte puţini deveneau bogaţi. Cei mai mulţi părăseau oraşul mai devreme ori mai târziu la fel de săraci şi zdrenţăroşi cum veniseră. Asta şi pentru că aceştia de regulă nu economiseau câştigurile, ci se grăbeau să şi le cheltuiască în Queenstown. De fapt ajungeau să aibă ceva bani doar imigranţii care se stabileau aici şi care îşi întemeiau o afacere. De pildă şi părinţii lui Elaine, Miss Helen cu pensiunea ei, fierăria şi grajdul cu locuri de închiriat ale lui Stuart Peters, precum şi serviciul de poştă

şi telegrafie al lui Ethan – şi, desigur, în mod deosebit Daphne's Hotel, cârciuma din Main Street, de proastă reputaţie, dar îndrăgită de toată lumea, cu bordelul situat la etaj.

William susţinu privirea cercetătoare a lui Elaine cu răbdare şi cu un zâmbet uşor ironic. Elaine avea în faţă un chip tineresc, în ai cărui obraji apărură gropiţe când bărbatul strânse puţin din gură. Şi era proaspăt bărbierit! Şi lucrul acesta era neobişnuit. Cei mai mulţi căutători de aur ajungeau la bărbier cel mult la sfârşit de săptămână, când la Daphne era dans.

Elaine se hotărî să îl tachineze puţin pe noul venit, provocându-l să-i răspundă.

— Cel puţin nu mirosiţi atât de rău ca majoritatea.

William zâmbi.

— Până acum lacul mi-a oferit posibilitatea de a face baie gratuit. Dar nu va mai dura mult, mi s-a spus, şi se va face frig. Şi, în afară de asta, se pare că mirosul corporal atrage aurul. Cine se îmbăiază cel mai rar scoate şi cele mai multe pepite din râu.

Elaine râse.

— Nu ar trebui să luaţi un asemenea exemplu, altfel aveţi necazuri cu bunica. Iată, completaţi astea...

Ea îi dădu un formular şi încercă să tragă cu ochiul peste tejghea. În timp ce William completa formularul, ea citea discret ceea ce scria acesta cu eleganţă. Şi asta era neobişnuit; doar foarte puţini căutători de aur scriau cu

atâta dexteritate.

William Martyn... Inima lui Elaine începu să bată mai repede când îi citi numele. Era un nume frumos.

— Aici ce să scriu? întrebă William arătând către rubrica cu domiciliul. Eu abia am sosit. Aici ar fi prima mea adresă din Noua Zeelandă.

Acum Elaine nu îşi mai putu ascunde interesul:

— Da? De unde veniţi? Nu, lăsaţi-mă pe mine să ghicesc. Mama face mereu aşa cu noii clienţi. Poţi să recunoşti după accent locul de unde vine cineva...

Cu cei mai mulţi imigranţi era simplu. Bineînţeles că uneori mai dădeai greş. De exemplu pentru Elaine suedeza, olandeza şi germana sunau la fel. Dar pe irlandezi şi pe scoţieni îi puteai identifica fără greutate, iar londonezii erau foarte uşor de recunoscut. Experţii puteau să identifice chiar şi zona Londrei de unde venea cineva. Dar în privinţa lui William aprecierea era dificilă. Vorbea ca un englez, dar parcă ceva mai moale, prelungea puţin vocalele.

— Sunteţi din Wales, merse Elaine la noroc.

Bunica ei din partea mamei, Gwyneira McKenzie-Warden, era galeză, iar accentul lui William amintea oarecum de al ei. Negreşit că Gwyneira nu vorbea chiar în dialect. Ea era fiica unui nobil de ţară şi educatoarele ei ţinuseră permanent să o înveţe o engleză fără accent.

William clătină din cap, dar nu zâmbi aşa cum sperase Elaine.

— Cum de v-aţi gândit aşa? Eu sunt irlandez din ţinutul Connemara.

Elaine se înroşi. Nu s-ar fi gândit la asta niciodată, deşi pe câmpurile aurifere erau mulţi irlandezi. Dar de cele mai multe ori aceştia vorbeau într-un dialect grosolan, în timp ce William se exprima mai curând elegant.

Ca pentru a-şi sublinia originea, el îşi aşternu ultima adresă cu litere mari în caseta rezervată acesteia: Martyn's Manor, Connemara.

Nu suna ca gospodăria unui ţăran, părea a fi o moşie…

— Acum am să vă arăt camera, zise Elaine.

De fapt nu trebuia ea să însoţească oaspetele, mai ales dacă acesta era bărbat. Bunica Helen o sfătuise insistent ca de acest lucru să se ocupe servitorii ori să o cheme pe una dintre fete. Dar Elaine făcea cu plăcere excepţie în cazul acestui bărbat. Ieşi de după recepţie dreaptă, cum o învăţase bunica că „se potriveşte unei doamne"; capul ridicat cu graţie, umerii traşi înapoi. Şi nu cu mersul provocator, legănat, pe care îl afişau cu atâta plăcere fetele de la Daphne's Hotel.

Elaine spera ca astfel să îşi pună în valoare pieptul încă nedezvoltat şi talia foarte subţire, strânsă doar de curând în şnururi. De fapt ura corsetul. Dar dacă astfel atrăgea atenţia acestui bărbat asupra ei…

William o urmă bucuros că acum ea nu-l mai avea sub ochi. Abia se stăpânise să nu se zgâiască pofticios la silueta ei subţire, cu uşoare rotunjimi. Timpul petrecut în

închisoare, cele opt săptămâni de călătorie cu corabia, iar acum drumul călare de la Dunedin până la câmpurile aurifere din Queenstown... în total nu se mai aflase în preajma unei femei de aproape patru luni.

Chiar era inimaginabil de mult. Era timpul să pună lucrurile la punct! Desigur că băieţii din tabăra căutătorilor de aur roiau în jurul fetelor de la Daphne; se spunea că erau destul de drăguţe, şi camerele erau curate. Dar perspectiva de a face curte acestei roşcate mici şi dulci îi făcea lui William mai multă plăcere decât ideea unei satisfacţii rapide în braţele unei prostituate.

Îi plăcu şi camera pe care Elaine tocmai i-o deschise. Era ordonată, cu mobilă simplă, din lemn de culoare deschisă. Pe pereţi atârnau tablouri şi era pregătit şi un urcior cu apă pentru spălat.

— Puteţi utiliza şi baia, îi explică Elaine, înroşindu-se puţin. Dar pentru asta trebuie să vă programaţi în prealabil. Vorbiţi cu bunica, cu Mary ori cu Laurie.

Cu aceste cuvinte vru să plece, dar William o opri.

— Şi dumneavoastră? Nu pot să stabilesc cu dumneavoastră? se interesă el pe un ton blând şi privind-o atent.

Elaine surâse flatată.

— Nu, eu de obicei nu sunt aici. Doar astăzi ţin locul bunicii... În mod normal ajut în O'Kay Warehouse. Afacerea aparţine tatălui meu.

William încuviinţă din cap. Aşadar, ea nu era doar

drăguţă, ci şi de familie bună. Fata îi plăcea tot mai mult. Iar de unelte pentru săpături avea oricum nevoie.

— Am să trec pe acolo, spuse William.

Elaine parcă pluti coborând scările. Avea senzaţia că inima i se transformase într-un balon cu aer cald, pe care un curent ascendent viu îl ridica deasupra tuturor greutăţilor lumii. Picioarele abia îi atingeau pământul şi părul părea unduit în vânt, cu toate că în casă bineînţeles că nu era nici urmă de curent. Radia. Avea sentimentul că se afla în pragul unei aventuri şi părea la fel de frumoasă şi de invincibilă ca eroinele din romanele pe care le citea în taină în prăvălioara lui Ethan.

Cu această expresie întipărită pe chip intră cu pas uşor în grădina marii case în care se afla pensiunea lui Helen O'Keefe. Elaine o cunoştea bine, se născuse aici. Părinţii ei o construiseră pentru familia lor tot mai mare, când afacerile le-au adus primele câştiguri. Apoi centrul Queenstownului li s-a părut prea zgomotos şi urban. Mai ales mama lui Elaine, Fleurette, care provenea dintr-una dintre cele mai mari ferme de oi din Canterbury Plains, ducea dorul câmpului deschis. De aceea, părinţii lui Elaine clădiseră o nouă casă pe o proprietate de vis situată pe râu, căreia îi lipsea un singur lucru: zăcămintele de aur. Iniţial, tatăl lui Elaine contase că va fi un teren aurifer, dar oricâte talente ar fi avut Ruben O'Keefe, cel de căutător de aur îi lipsea cu desăvârşire. Din fericire, Fleurette îşi dăduse seama repede şi nu-şi investise zestrea în

întreprinderea Goldmine lipsită de orice perspective, ci în livrarea de unelte şi echipamente. Îndeosebi cazmale şi tigăi pentru aur, pe care căutătorii de aur i le smulgeau din mână. Mai târziu, aceasta devenise O'Kay Warehouse.

Fleurette numise în glumă casa de pe râu „Conacul Pepita de aur" şi cu timpul denumirea se încetăţenise. Elaine şi fraţii ei crescuseră acolo fericiţi. Acolo erau cai şi câini, ba chiar şi câteva oi, exact ca în patria lui Fleurette. Ruben înjura când trebuia să tundă anual animalele, şi nici fiilor lui, Stephen şi Georgie, nu le plăcea munca la fermă. Nu şi lui Elaine. Pentru ea niciodată micul conac nu s-a comparat cu Kiward Station, marea fermă de oi condusă de bunica ei Gwyneira în Canterbury Plains. I-ar fi plăcut să trăiască şi să muncească la o asemenea fermă, aşa că era puţin invidioasă pe verişoara ei, care urma să moştenească acea fermă.

Oricum, Elaine nu era fata care să se agaţe prea mult de ceva. Ea considera la fel de interesant să ajute la magazin ca şi să o înlocuiască pe bunică la pensiune. În schimb, nu avea niciun chef să meargă la colegiu, ca fratele ei mai mare, Stephen, care acum studia dreptul la Dunedin, pentru a-i îndeplini visul tatălui său, care în tinereţe îşi dorise să devină avocat. De aproape douăzeci de ani Ruben O'Keefe era judecător de pace în Queenstown, şi pentru el nimic nu era mai grozav decât să discute la nesfârşit cu Stephen pe teme juridice. Fratele mai mic al lui Elaine, Georgie, mai mergea încă la şcoală şi părea a fi

economistul familiei. Deja ajuta plin de ardoare în magazin şi avea mii de idei de îmbunătăţire a afacerii.

Helen O'Keefe, care nici măcar nu bănuia starea euforică a nepoatei ei şi motivul acesteia, nou-venitul William Martyn, turna cu mişcări elegante ceai în ceaşca musafirei ei Daphne O'Rourke.

Ceaiul servit în public le aducea ambelor femei o satisfacţie complice. Ele ştiau că jumătate din populaţia Queenstownului şuşotea despre ciudata relaţie dintre cele două proprietare de „hoteluri". Dar, Helen nu era o snoabă. Cam în urmă cu aproximativ patruzeci de ani, Daphne, care pe atunci avea treisprezece ani, fusese trimisă în Noua Zeelandă sub supravegherea ei. Un orfelinat londonez voise să se descotorosească de câţiva copii, şi în Noua Zeelandă erau căutate fete în casă. Şi Helen călătorea pe atunci spre un viitor necunoscut alături de un bărbat încă necunoscut. Biserica Anglicană îi plătea transportul pe mare ca supraveghetoare a fetelor.

Helen, până atunci guvernantă la Londra, folosise cele trei luni cât durase călătoria pentru a mai şlefui copiii, lucru util şi astăzi lui Daphne. Angajarea ei ca fată în casă se încheiase pe atunci cu un fiasco – la fel şi căsătoria lui Helen. Cele două femei se regăsiseră în împrejurări insuportabile, dar ambele se descurcaseră cât putuseră de bine.

Cele două îşi ridicară privirea când se auziră paşii lui Elaine pe terasa din spate. Faţa îngustă, plină de riduri, cu

nasul mai ascuţit a lui Helen, indica înrudirea cu Elaine. Părul ei iniţial castaniu-închis avea acum şuviţe cenuşii, dar era încă lung şi puternic. De obicei, Helen îl purta strâns într-un coc la ceafă. Ochii ei cenuşii, în care sclipea cunoaşterea lumii, exprimau curiozitatea – acum mai ales, când descoperise expresia luminoasă de pe chipul lui Elaine.

— Hei, copilă! Arăţi de parcă tocmai ai primit un cadou de Anul Nou. Ai vreo noutate?

Daphne, ale cărei trăsături de pisică îi dădeau o expresie mai dură când zâmbea, aprecie mai critic expresia de pe faţa lui Elaine. O mai văzuse pe feţele multor fete uşoare, cărora li se păruse că dăduseră de prinţul din basme printre pretendenţii lor. După care Daphne petrecuse de fiecare dată ore lungi pentru a le consola când prinţul visurilor se dovedea în cele din urmă a fi un broscoi, ba chiar un broscoi râios dezgustător. De aceea, pe chipul lui Daphne se citea vigilenţa când Elaine se îndrepta spre ele atât de voioasă.

— Avem un nou client! anunţă ea zeloasă. Un căutător de aur din Irlanda.

Helen se încruntă. Daphne râse, şi ochii ei verzi aruncară fulgere ironice.

— Nu cumva s-a rătăcit, Lainie? Căutătorii de aur irlandezi aterizează de obicei la fetele mele.

Elaine clătină cu putere din cap.

— Nu este unul... Scuzaţi-mă, Miss Daphne, vreau să

spun... Se cam încurcă, şi în cele din urmă adăugă: Este un gentilom... cred.

Cutele de pe fruntea lui Helen se adânciră şi mai mult. Ştia prea bine ce le putea pielea unor gentilomi.

— Draga mea, spuse Daphne râzând, gentilomi irlandezi nu există. Tot ce este acolo nobil vine din Anglia, pentru că din vremuri imemorabile insula este în posesie englezească – circumstanţă care îi face pe irlandezi să urle ca lupii după ce au dat pe gât câteva pahare. Cei mai mulţi şefi de clan irlandezi au fost înlăturaţi de nobilii englezi. Şi de atunci ei nu fac altceva decât să se îmbogăţească pe spinarea irlandezilor. În cele din urmă îi lasă pe arendaşi să moară de foame cu miile. Adevăraţi gentlemani! Dar căutătorul tău de aur nu trebuie să audă astea. Ăştia ţin la pământul lor.

— De unde ştiţi atât de multe despre Irlanda? se interesă curioasă Elaine.

Proprietăreasa casei plăcerilor o fascina, dar din păcate numai rareori avea ocazia să discute pe larg cu ea.

Daphne zâmbi.

— Scumpo, eu sunt irlandeză. Cel puţin pe hârtie. Şi când imigranţii îşi ridică la mine moralul, asta contează imens pentru ei. Eu am deprins chiar şi accentul.

Daphne o dădu pe irlandeză, şi acum izbucni şi Helen în râs. Daphne se născuse de fapt în cartierul londonez al portului. Ce-i drept, trăise cu un nume de imigrantă irlandeză. Bridie O'Rourke nu supravieţuise călătoriei

transoceanice, şi paşaportul ei ajunsese în mâinile tinerei Daphne prin intermediul unui matroz englez.

— Hai, Paddy, poţi să îmi spui Bridie.

Elaine chicoti.

— Dar el nu vorbeşte aşa… William, noul oaspete.

— William? întrebă indignată Helen. Tânărul s-a prezentat cu prenumele?

Elaine se grăbi să nege imediat, pentru a nu trezi resentimente faţă de noul chiriaş.

— Bineînţeles că nu. Numele l-am citit pe formular. Se numeşte Martyn. William Martyn.

— Nu este un nume tocmai irlandez, remarcă Daphne. Numele nu este irlandez, accentul nu este… Nu este lucru curat. Să fiu în locul dumneavoastră, i-aş lua pulsul mai îndeaproape, Miss Helen!

Elaine îi aruncă o privire ostilă.

— Este un bărbat fin, ştiu asta! Chiar îşi va cumpăra uneltele de căutător de aur din magazinul nostru…

Gândul acesta o mai linişti. Dacă William venea la magazin, o să îl revadă indiferent de ce credea bunica despre el.

— Desigur că asta face din el un om de onoare! zise Daphne ironic. Dar, Miss Helen, să discutăm despre altceva. Am auzit că veţi avea musafiri de la Kiward Station. Este vorba despre Miss Gwyn?

Elaine mai ascultă puţin discuţia acestora, apoi se întoarse. Despre vizita celeilalte bunici şi a verişoarei ei se

discutase pe larg în ultimele zile. Oricum vizita obişnuită a Gwyneirei nu era un lucru senzaţional. Ea îşi vizita deseori copiii şi nepoţii, fiind bună prietenă în special cu Helen O'Keefe. Când venea la pensiunea acesteia cele două discutau nopţi de-a rândul. Neobişnuit era că de data aceasta Gwyn avea să fie însoţită de Kura, verişoara lui Elaine. Asta nu se mai întâmplase până acum; faptul era aproape... da, scandalos! Mama şi bunica lui Elaine coborau de obicei vocea când discutau despre acest subiect şi nu îi lăsaseră pe copii să citească scrisoarea primită de la Gwyneira. De altfel Kura nu părea dornică de călătorii, cel puţin nu la rudele din Queenstown.

Elaine abia dacă o cunoştea pe Kura, deşi cele două erau cam de aceeaşi vârstă. Kura era cu un an mai mică decât Elaine. Totuşi, în timpul rarelor vizite ale lui Elaine la Kiward Station fetele nu prea avuseseră multe să-şi spună. Deosebirile de fire dintre cele două erau pur şi simplu prea mari. Imediat ce ajungea la Kiward Station, Elaine nu se mai gândea decât la călărie şi la oi. Era fascinată de întinderea nesfârşită a păşunilor şi de sutele de oi care păşteau liniştite pe ele. La asta se adăuga faptul că mama ei, Fleurette, pur şi simplu înflorea la fermă. Pentru ea era palpitant să se întreacă cu Elaine la călărit în direcţia munţilor cu vârfurile acoperite de zăpezi, care în ciuda galopului temerar nu păreau să se apropie nici măcar cu un centimetru.

Dimpotrivă, Kura prefera să stea în casă ori în grădină şi

avea ochi numai pentru noul pian sosit cu un transport de mărfuri din Anglia la Christchurch. De aceea, Elaine o considerase cam prostuţă; dar pe atunci avea doar doisprezece ani. Şi cu siguranţă că un rol îl juca şi invidia. Kura era moştenitoarea de la Kiward Station. Cândva ei aveau să-i aparţină toţi caii, oile şi câinii – iar ea nici măcar nu era în stare să aprecieze toate acestea!

Între timp Elaine împlinise şaisprezece ani, iar Kura cincisprezece. Cu siguranţă că acum fetele vor avea mai multe în comun, iar de data aceasta Elaine putea să îi arate verişoarei lumea ei! Cu siguranţă că acesteia îi va plăcea animatul orăşel Queenstown situat lângă lacul Wakatipu, mult mai apropiat de munţi decât Canterbury Plains şi de prezenţa căutătorilor de aur sosiţi din toate colţurile lumii şi de spiritul de pionierat care nu se limita la instinctul de supravieţuire. Queenstown avea o trupă de teatru de amatori înfloritoare, condusă chiar de pastor, existau grupuri de *square dance* şi câţiva irlandezi formaseră o trupă care cânta muzică irlandeză la cârciumă şi în centrul comunităţii.

Elaine se gândi că toate acestea trebuia să i le povestească neapărat cândva lui William – poate că acesta o va lua la dans! Acum, că le părăsise în grădină pe cele două doamne sceptice, chipul lui Elaine se lumină din nou. Se grăbi plină de speranţă să ajungă la recepţie. Poate că William va mai trece o dată pe acolo...

Dar mai întâi apăru bunica Helen. Aceasta îi mulţumi

pentru că îi ţinuse locul şi îi dădu de înţeles că prezenţa ei nu mai era necesară. Între timp se întunecase, motiv pentru care Helen şi Daphne nu îşi mai prelungiseră întâlnirea. Seara se deschidea cârciuma, şi Daphne trebuia să supravegheze toată activitatea. Helen aruncă o privire asupra formularului completat de oaspetele care îi lăsase lui Elaine o impresie atât de puternică.

Daphne, gata de plecare, se uita peste umărul ei.

— Vine de la Martyn’s Manor… sună nobil. Să fie totuşi un gentilom? se minună ea.

— O să mă lămuresc eu destul de repede, răspunse energică Helen.

Daphne clătină din cap şi zâmbi ca pentru sine. Tânărul trebuia să se aştepte la interogatorii dure. Helen avea prea puţină înţelegere pentru relaţii emoţionale.

— Şi fiţi atentă cu micuţa! remarcă Daphne înainte de a ieşi. A căzut în mrejele acestui băiat-minune irlandez, şi asta poate avea urmări. Chiar şi la gentlemeni.

Spre mirarea lui Helen, noul client îi făcu o impresie bună. Ba chiar, când tânărul i se înfăţişă prima dată era proaspăt spălat, ras şi îmbrăcat decent – şi Helen băgă de seamă că acesta avea un costum din cea mai fină stofă. Politicos, el se interesă unde putea lua cina, iar Helen îi oferi meniul pregătit pentru oaspeţii pensiunii. De fapt pentru asta ar fi trebuit să anunţe dinainte ce dorea să mănânce, dar harnicele ei bucătărese Mary şi Laurie aveau să găsească o soluţie. Aşa că William se afla acum într-o

sufragerie aranjată cu gust, la o masă aranjată cu gust, împreună cu o doamnă tânără şi sobră, care era profesoară la recent inaugurata şcoală, precum şi cu doi angajaţi la bancă. Mary şi Laurie, erau două zvârlugi blonde şi vesele, care se dovediră a fi gemene, iar William nu reuşi să le deosebească nici după ce le studiase atent. Comesenii îl asigurară râzând că este un lucru foarte normal. Doar Helen O'Keefe o putea deosebi pe Mary de Laurie din prima. Helen zâmbi. Ea ştia că şi Daphne putea să o facă.

Cina comună oferi cadrul ideal pentru ca William Martyn să fie descusut. Helen nici nu mai trebui să îl chestioneze, de acest lucru se îngrijiră curioşii comeseni.

Da, într-adevăr era irlandez, confirmă de câteva ori William puţin cam aspru, după ce ambii bancheri remarcaseră lipsa accentului. Tatăl lui avea o fermă de oi în comitatul Connemara. Această informaţie îi confirma bănuiala lui Helen de când îl auzise vorbind prima dată pe William: acesta era un tânăr foarte bine educat, despre care nimeni nu putea spune că vorbea o engleză cu influenţe irlandeze.

— Dar sunteţi de origine engleză, nu? se interesă unul dintre bancheri, care era din Londra şi părea oarecum cunoscător al problemei irlandeze.

— Familia tatălui meu a venit acum două sute de ani din Anglia, răspunse iritat William. Dacă vreţi să mai numiţi asta imigraţie...

Bancherul ridică mâinile spre a-l calma.

— Bine, amice! După cum văd, sunteţi patriot. Ce v-a făcut să plecaţi de pe insula cea verde? Necazuri legate de *Home Rule Bill?* Era de aşteptat ca lorzii să decidă astfel. Dar dacă dumneavoastră totuşi...

— Eu nu sunt mare proprietar de moşii, remarcă rece William. Cu atât mai puţin un *earl.* Se poate ca tatăl meu să simpatizeze în anumite privinţe cu Camera Lorzilor, dar... El îşi muşcă buzele, apoi adăugă: Vă rog să mă scuzaţi, dar asta nu se discută aici.

Helen decise să schimbe subiectul înainte ca acest tânăr impetuos să reacţioneze mai dur. În privinţa temperamentului, fără îndoială că era irlandez. Pe deasupra era certat cu tatăl său. Se prea poate ca acesta să fi fost motivul pentru care emigrase.

— Iar acum vreţi să căutaţi aur, Mr. Martyn? întrebă ea ca într-o doară. Aveţi deja claim pe un teren?

William ridică din umeri. Părea foarte nesigur.

— Nu direct, răspunse el reţinut. Mi-au fost oferite câteva locuri care sunt foarte promiţătoare, dar nu mă pot decide...

— Ar trebui să vă căutaţi un partener, îl sfătui cel mai în vârstă dintre bancheri. Cel mai potrivit ar fi un om cu experienţă. Pe câmpurile aurifere sunt destui veterani care au participat la goana după aur din Australia.

William făcu o mutră îmbufnată.

— Ce să fac cu un partener care prospectează de zece ani şi încă nu a găsit nimic? Mă pot lipsi de această

experienţă.

Ochii lui de un albastru-deschis exprimau dispreţul.

Bancherii râseră. Doar Helen găsi atitudinea mândră a lui William mai curând nepotrivită.

— Pe undeva aveţi dreptate, spuse în cele din urmă bancherul mai vârstnic. Dar aici de unul singur nu faci avere. Dacă vreţi un sfat serios, tinere domn, atunci uitaţi de goana după aur. Faceţi altceva la care vă pricepeţi. Noua Zeelandă este un paradis pentru pionierat. Practic orice profesie normală promite un venit mai bun decât căutarea aurului.

„Rămâne doar întrebarea dacă acest tinerel ştie vreo meserie”, se gândi Helen. Ei îi părea bine educat, dar cam răsfăţat. Oare cum va reacţiona când după primele săpături se va alege cu băşici la degete?

2

— Ce faceţi aici?

Proasta dispoziţie a lui James McKenzie se revărsa asupra fiului său Jack şi asupra celor doi prieteni ai acestuia, Hone şi Maaka. Cei trei fixaseră un coş pe unul dintre arborii Cordyline australis care dădeau o atmosferă exotică drumului de acces la conacul de la Kiward Station şi exersau aruncarea mingilor. La apariţia tatălui lui Jack cu o mină supărată, băieţii îşi întrerupseră jocul.

Nu pricepeau de ce acesta era atât de supărat. Bine, grădinarul poate că nu ar fi fost entuziasmat de transformarea zonei de acces în teren de joacă. În definitiv, depusese eforturi pentru nivelarea prundişului şi pentru îngrijirea straturilor de flori. Şi mama lui Jack punea preţ pe aspectul intrării în Kiward Station, şi ea putea reacţiona neplăcut dacă dădea aici cu ochii de un coş pentru baschet şi de iarbă călcată în picioare. Însă tatălui lui Jack asemenea chestii îi erau indiferente. Tinerii se aşteptaseră mai curând ca el să pună mâna pe mingea ce aterizase exact la picioarele lui şi să încerce o aruncare la coş.

— Nu trebuia să fiţi la şcoală la ora asta?

Aha, despre asta era vorba! Jack îşi privi uşurat tatăl.

— Ba da, dar Miss Witherspoon ne-a dat liber. Trebuie

să îşi facă bagajele... pentru călătorie. Nici nu ştiam că pleacă.

Pe feţele băieţilor – atât pe chipul plin de pistrui al lui Jack, cât şi pe feţele late şi maronii ale băieţilor maori – se citea bucuria că vor avea parte de alte zile libere. Dar James era pe punctul de a exploda. Heather Witherspoon, tânăra educatoare, deveni pe dată ţinta mâniei sale.

— Asta-i o veste nouă pentru mine! bombăni McKenzie. Să nu vă faceţi prea mari speranţe. Am să îi scot din cap rapid planurile de călătorie!

Acum chiar ridică mingea, o aruncă la coş şi, spre propria surprindere, reuşi să marcheze.

Monday, căţeaua lui, care îl urma pretutindeni, sări veselă după minge. Jack ţâşni de pe loc ca să ajungă la ea înaintea căţelei. Nu o putea lăsa să-şi înfigă colţii în mingea de baschet originală pe care o aşteptase nerăbdător să sosească din America. Christchurch, cea mai apropiată localitate mai răsărită de Kiward Station, devenea treptat un adevărat oraş, dar încă nu exista o adevărată echipă de baschet.

James îi zâmbi fiului său, în timp ce Monday se uita după minge cu o privire de Collie tricolor simpatic, pe cât de jignită, pe atât de pofticioasă.

Jack strigă câinele, îl mângâie şi-i zâmbi uşurat lui James. Evident, totul era din nou în ordine. Tatăl şi fiul se certau rar; semănau fizic unul cu celălalt nu doar ca două picături de apă – Gwyneira îi transmisese fiului ei numai

părul roşcat şi pistruii –, ci şi la fire. De mic copil Jack îşi urmase tatăl aşa cum căţelandrii se ţin după câinele ciobănesc cu experienţă prin staule şi puncte de tundere a oilor, şedea în şa în faţa lui şi se lua la trântă cu câinii prin paie. Între timp băiatul de treisprezece ani devenise deja un adevărat ajutor la fermă. La ultima coborâre a oilor de la păşunatul de vară avusese pentru prima dată voie să călărească şi el şi fusese extrem de mândru că era socotit „bărbat”. James şi Gwyneira McKenzie erau în aceeaşi situaţie. Amândoi se bucurau în fiecare zi de minunea petrecută cu acest copil născut târziu. Niciunul dintre ei nu se mai gândea la copii, când după ani nesfârşiţi de dragoste nefericită, de despărţiri, de neînţelegeri şi circumstanţe potrivnice îşi spuseseră în sfârşit „da”. Gwyneira tocmai trecuse de patruzeci de ani şi nimeni nu se mai gândea că va mai rămâne grea. Dar pe micul Jack nu îl interesase asta, ci se cam grăbise: şapte luni după nuntă acesta văzu lumina zilei, după o sarcină fără probleme şi o naştere relativ uşoară.

Cu toată iritarea lui, pe drumul în pantă ce ducea spre casă, James zâmbea afectuos gândindu-se la Jack. Tot ce avea legătură cu acest copil era simplu: Jack nu era complicat, era isteţ, se integra excelent muncii la fermă şi ar fi fost şi un elev bun dacă această Miss Witherspoon s-ar fi străduit doar un pic mai mult!

James se încruntă. Doar când se gândea la tânăra profesoară pe care Gwyneira o adusese în urmă cu doi ani

în special pentru nepoata ei Kura, îi sărea din nou muştarul. Nu îi reproşa nimic soţiei sale: Kura-maro-tini, fiica fiului ei din prima căsătorie şi a soţiei maori a acestuia, Marama, avea urgent nevoie de o educatoare din afară. Gwyneira – ca şi mama ei, Marama – se simţea depăşită. Gwyn nu prea se pricepea la pedagogie. Pe cât de multă răbdare avea cu caii şi câinii, pe atât de repede se plictisea când trebuia să supravegheze pe cineva care trasa literele cam neîndemânatic. Marama era mai calmă, dar în urmă cu doi ani se recăsătorise, şi de aici rezultau şi alte preocupări. În afară de asta, ea însăşi urmase doar şcoala improvizată „în tufişuri” a lui Helen, iar pentru moştenitoarea domeniului Kiward Station Gwyneira îşi dorea o educaţie mai aleasă.

Heather Witherspoon păruse a fi alegerea ideală – chiar dacă James avea suspiciuni că Gwyn se oprise la această guvernantă pentru că prenumele ei „Heather” semăna oarecum cu „Helen”. James ar fi avut încredere oricând că Gwyneira era în stare să angajeze întreg personalul pentru tunsul oilor. Dar în privinţa evaluării unei educatoare, era lipsită atât de cunoştinţele necesare, cât şi de interes. Gwyn luase hotărârea repede, fără să stea mult pe gânduri – iar acum o aveau pe cap pe această Heather, care o fi fost ea foarte educată, dar în fond era ea însăşi necoaptă şi la fel de răzgâiată precum Kura. James ar fi scăpat de mult de ea; astăzi o călătorie până în Noua Zeelandă nu mai reprezenta un eveniment unic în viaţă. De când existau

vasele cu aburi, călătoria dura mai puţin şi era mai sigură. În opt săptămâni Miss Witherspoon îşi putea exercita din nou talentele în Anglia. Dar ar fi acţionat împotriva voinţei lui Kura-maro-tini, care se împrietenise pe loc cu noua ei guvernantă. Şi nici Gwyneira şi nici Marama nu ar fi riscat un acces de furie din partea acestei copile!

În timp ce îşi agăţa pardesiul la intrarea în casă, James scrâşni din dinţi de furie. Iniţial aici fusese vestibulul unui salon cu pretenţii, cu o tipsie din argint pe o măsuţă, pentru depunerea cărţilor de vizită. Gwyneira îndepărtase de mult tipsia. Atât ea, cât şi fata în casă maori consideraseră că nu avea rost să cureţe tot timpul argintul. În locul acesteia se afla acolo o vază cu rămurele de rata care dădea un aer plăcut încăperii.

James nu se putea calma; ca şi mai înainte, această tânără guvernantă îi dădea bătăi de cap. Soţii McKenzie priveau de doi ani cum Miss Witherspoon îşi neglija cu nonşalanţă obligaţiile faţă de Jack şi ceilalţi copii! Contractul încheiat cu ea prevedea clar că pe lângă orele particulare cu Kura, ea se va ocupa şi de educarea temeinică a copiilor din satul maori. Trebuia să ţină zilnic ore acolo. Pentru Jack nu ar mai fi contat, iar lui Kura nu i-ar fi stricat deloc să ia parte la ore. Totuşi Heather Witherspoon se eschiva de câte ori putea. Spunea că adulţii indigeni o speriau, iar pe copiii acestora nu îi putea suferi. Când totuşi binevoia să se mai ducă, ţinea cursul în funcţie de pregătirea Kurei, iar copiii din sat nu puteau

ţine pasul şi se plictiseau. De exemplu, Heather Witherspoon citea exclusiv din cărţi pentru fetiţe, de preferinţă cele în care micile prinţese duceau pline de răbdare o viaţă de Cenuşăreasă, până când în final erau răsplătite pentru toate faptele lor bune. Fetelor maori asta nu le spunea nimic. Erau lucruri complet străine realităţii lor, iar Heather nu depunea niciun efort să se apropie de ele. Pe băieţii maori poveştile acestea aproape că îi scoteau din minţi, nu erau interesaţi de prinţesele răbdătoare. Ei voiau să audă poveşti cu piraţi, cavaleri şi aventurieri.

James aruncă o privire rapidă în încăperea în care fusese salonul de primiri, care acum era utilizată de Gwyneira ca birou. Soţia lui nu era aici, aşa că mormăind pentru sine traversă salonul cu mobilier englezesc scump. Miss Witherspoon nu putea să le citească măcar *Comoara din insulă,* sau poveşti cu Robin Hood ori cavalerul Lancelot, de care Fleurette şi Ruben fuseseră atât de încântaţi în copilărie?

Din fostul birou al stăpânului casei – transformat într-un fel de sală de clasă şi de muzică – pătrundeau în salon sunetele pianului. James aruncă şi aici rapid o privire, pentru că teoretic era posibil ca victima lui să fie la o oră cu Kura. Dar fata stătea singură la pianul ei drag şi hodorogit şi cânta, bineînţeles, Beethoven. De fapt James nici nu se aşteptase la altceva. Era tipic pentru Kura să lase pregătirile de călătorie în seama bunicii şi a

guvernantei, în timp ce ea făcea ce îi plăcea. După care se plângea că nu îi fuseseră împachetate hainele care îi trebuiau.

James trânti uşa fără a-i vorbi fetei suple şi cu părul negru. Nu avea ochi pentru izbitoarea frumuseţe a Kurei, pe care o lăudau toţi cei care vedeau prima oară această făptură exotică. În special de când Kura se mai maturizase, privitorilor li se cam tăia răsuflarea. Ca şi mai înainte, James McKenzie vedea în ea doar o copilă – o copilă răsfăţată, ale cărei toane duceau deseori la disperare familia şi personalul casnic din Kiward Station.

James tocmai urca scara largă care lega spaţiile utilitare de jos cu dormitoarele de la etaj, când auzi voci ridicate din camera Kurei. Gwyneira şi Miss Witherspoon. James rânji. Se părea că soţia i-o luase înainte.

— Nu, Miss Heather, Kura nu are în niciun caz nevoie de dumneavoastră. Va avea parte de câteva săptămâni fără ore de muzică – oricum, nu îmi amintesc să te fi angajat ca profesoară de muzică. Şi oricum vă plângeţi permanent că nu mai aveţi ce s-o învăţaţi pe Kura la capitolul muzică! Iar în ce priveşte orele de pian şi restul educaţiei... când, aşa cum spuneţi, Kura se va usca asemenea unei flori în pustiu, nicio grijă, ne va ajuta prietena mea Helen. În viaţa ei Helen i-a învăţat ABC-ul pe mai mulţi copii decât vă puteţi imagina şi ea cântă de ani de zile la orga din biserică.

James zâmbi în sinea lui. Gwyneira se pricepea fantastic să scoată din sărite pe cineva. Constatase asta adesea pe

pielea lui – şi totdeauna oscilase între furie şi admiraţie. Gwyn ştia să se proptească în faţa lui continuându-şi tirada! Ea era mai curând scundă şi foarte zveltă, dar uimitor de energică. Când se înfuria, părea că părul ei roşu se încărca de electricitate şi ochii ei de un albastru azuriu aruncau scântei. Ca şi până acum, nu îi puteai ghici vârsta. Mai nou încerca să-şi strângă buclele într-un coc, în loc de a şi-l lega simplu la spate, ca până acum, dar totdeauna câteva şuviţe scăpau din legătură. Desigur că anii îi brăzdaseră câteva riduri pe chip. Gwyn nu dădea doi bani pe umbrelele de soare şi nici de ploaie nu se ferea – aşa că natura din Canterbury Plains lăsase urme pe tenul ei. Totuşi, James nu ar fi renunţat la niciun rid de la colţurile ochilor ei ori la cuta adâncă din mijlocul frunţii când era aşa de supărată ca acum.

— Nici pomeneală!

Heather Witherspoon trebuie să fi ripostat cu ceva ce îi scăpase lui James.

— Locul în care sunteţi cu adevărat utilă este aici, Miss Heather! Unii copii maori încă nu ştiu să citească şi să scrie. Iar fiul meu ar putea avea nevoie de o educaţie pe măsura vârstei lui. Aşa că despachetaţi-vă bagajele şi apucaţi-vă de lucru. Copiii trebuie să fie acum la şcoală. În loc de asta joacă mingea pe afară!

Deci nici asta nu îi scăpase lui Gwyn. James o aplaudă când aceasta ieşi în trombă din cameră.

Gwyneira se sperie surprinsă, apoi îi zâmbi:

— Tu ce faci aici? Şi tu eşti pus pe război? Miss Heather a noastră chiar că a întrecut măsura!

James încuviinţă. Ca întotdeauna când Gwyneira era cu el, îi revenea buna dispoziţie. De şaisprezece ani nu se despărţiseră măcar o zi, şi totuşi vederea ei îl făcea fericit. Ce păcat că probabil nu o va mai revedea câteva săptămâni.

Gwyneira îi remarcă imediat indispoziţia.

— Ce-i cu tine? Toată ziua ai fost cam plouat! Nu îţi convine că plecăm?

Gwyneira vru mai întâi să îşi urmeze soţul pe scări, dar o auzi pe Kura cântând la pian. Ca la o comandă nevăzută amândoi cotiră spre camerele personale. În salon pereţii puteau să aibă urechi.

— Dacă îmi convine, nu are importanţă, spuse morocănos James. Pur şi simplu nu ştiu dacă această călătorie are rost…

— Pentru a o ţine pe Kura în frâu? Nu neg. Te-am auzit discutând în grajd cu Andy McAran despre asta. Nu tocmai discret, dacă m-ai întreba pe mine…

Gwyneira scoase din dulap câteva lucruri şi le aşeză într-o valiză. Dădea de înţeles astfel că această călătorie era bătută-n cuie. Indispoziţia lui James se transformă în mânie.

— Andy a spus-o. Dacă vrei să ştii mai exact, el s-a exprimat aşa: „Trebuie să aveţi grijă s-o ţineţi pe aia mică în frâu, altfel Tonga o cuplează cu primul băiat maori care-

i pe plac”. Tu cum ai fi vrut să reacţionez? Să îl concediez pe Andy McAran? Când nu spune decât adevărul?

Andy McAran era unul dintre cei mai vechi muncitori de la Kiward Station. Ca şi James, Andy lucra aici dinainte ca Gwyneira să fi venit în Noua Zeelandă ca mireasă a lui Lucas Warden, moştenitorul domeniului. Între Andy, James şi Gwyn nu existau de fapt secrete.

Gwyneira nu îşi mai păstră tonul provocator. În loc de asta se aşeză descurajată pe marginea patului. Imediat Monday se lipi de piciorul ei, ca să fie scărpinată.

— Ce ar trebui să facem? întrebă ea mângâind căţeaua. Să o ţinem în frâu sună simplu, dar Kura nu este un câine sau un cal. Nu îi pot ordona…

— Gwyn, câinii şi caii tăi te-au ascultat totdeauna fără să fie nevoie de forţă. Pentru că de la început i-ai educat corect. Cu dragoste, dar consecvent. Doar Kurei îi permiţi orice! Şi nici Marama nu a fost de ajutor în asta.

James ar fi îmbrăţişat-o cu plăcere, pentru a mai domoli din duritatea cuvintelor lui, dar se răzgândi. Era vremea să spună lucrurilor pe nume.

Gwyneira îşi muşcă buzele. Nu putea să nege. Nimeni nu-i impusese vreodată cu adevărat limite moştenitoarei domeniului de la Kiward Station şi purtătoarei speranţelor nu numai ale tribului local maori, dar şi ale întemeietorilor albi ai fermei, Kura-marotini. Nu o făcuseră nici maori, care oricum nu educă cu severitate copiii şi lasă disciplinarea lor în seama ţării în care trebuie să

supravieţuiască, şi nici Gwyneira, care de fapt ar fi trebuit să ştie mai bine cum stau lucrurile. Nu îl ţinuse în frâu nici pe fiul ei, Paul, tatăl Kurei. Dar fusese altceva. Paul se născuse în urma unui viol; Gwyneira nu l-a putut iubi cu adevărat niciodată. Paul devenise un copil dificil, apoi un tânăr pus pe harţă, a cărui duşmănie cu căpetenia maori Tonga l-a dus în final la moarte. Tonga, inteligent şi cultivat, a triumfat în final printr-o hotărâre a guvernatorului: cumpărarea pământului pentru Kiward Station nu era legală. Dacă Gwyneira voia să păstreze ferma, trebuia să îi despăgubească pe băştinaşi. Dar pretenţiile lui Tonga fuseseră inacceptabile. Abia

Marama adusese pacea. Copilul ei, cu sânge*pakeha* şi maori, urma să moştenească Kiward Station, iar pământul le va aparţine astfel maorilor. Nimeni nu va contesta dreptul maorilor de a locui aici şi Tonga nu va ridica pretenţii asupra zonei casei şi a pământului fermei din jurul ei.

Gwyneira şi majoritatea membrilor tribului maori au fost mai mult decât mulţumiţi cu această reglementare, doar tânăra căpetenie mai avea în suflet o urmă de ură împotriva *pakeha,* colonizatorul alb. La vremea respectivă Paul Warden fusese rivalul lui, nu doar în privinţa proprietăţii pământului, dar şi în ce o privea pe fata Marama. După moartea lui Paul, Tonga sperase că tânăra şi frumoasa femeie, după o perioadă de doliu rezonabilă, va veni la el. Dar Marama nu şi-a căutat un partener nou,

ci mai întâi şi-a crescut copilul în casa stăpânilor. Apoi s-a decis nu pentru Tonga nici pentru alt bărbat din tribul lor, ci s-a îndrăgostit până peste cap de un bărbat venit în primăvară la Kiward Station cu echipa lui să tundă oile. Rihari era şi el maori, dar aparţinea unui alt trib. Totuşi acesta s-a hotărât să rămână. Era sociabil şi prietenos şi şi-a dat imediat seama de situaţia deosebită a Maramei: aceasta nici nu putea să îşi ia fiica, Kura, de la Kiward Station şi nu putea nici să plece singură la tribul lui din Otago. Aşa că el a solicitat primirea în comunitatea maorilor de aici, primire pe care Tonga a acceptat-o de nevoie. Cei doi locuiau în satul maori; la dorinţa ei, Kura rămăsese în casa stăpânilor fermei. Dar în ultimul timp ea se ducea tot mai des la aşezarea de lângă lac, iar vizitarea mamei era doar pretextul. Kura descoperise dragostea. Tânărul Tiare îi făcea curte, şi din păcate, nu atât de nevinovat cum se obişnuia între copiii *pakeha* de aceeaşi vârstă.

Gwyneira, care odată privise cu ochi buni iubirea fiicei ei Fleur cu Ruben O'Keefe, acum era alarmată. Cunoştea bine moralitatea sexuală lejeră a maorilor. La ei bărbaţii şi femeile puteau avea contacte intime libere. O căsătorie se considera încheiată atunci când un bărbat şi o femeie împărţeau culcuşul din casa comună a tribului. Ce se întâmplase înainte îi era tribului indiferent, iar copiii erau totdeauna bine-veniţi. Se părea că Kura voia să urmeze aceste obiceiuri, iar Marama nu părea să o combată.

Gwyneira, James şi alţi oameni din Kiward Station se temeau de influenţa lui Tonga. Bineînţeles că Gwyneira spera la o căsătorie a Kurei cu un alb din pătura ei socială – un lucru de care Kura la început nici nu voise să audă. Copila de cincisprezece ani îşi pusese în cap să devină cântăreaţă, iar vocea ei neobişnuit de frumoasă şi muzicalitatea deosebită îi erau atuuri sigure în acest sens. Dar o carieră la operă în această ţară tânără, care pe deasupra era şi puritană? La Christchurch abia se construia o catedrală, în restul ţării se construiau căi ferate... nimeni nu se gândea la un teatru pentru Kura Warden! Heather Witherspoon îi băgase Kurei în cap ideea conservatoarelor din Europa, a operelor de la Londra, Paris şi Milano, care nu aşteptau decât o cântăreaţă de calibrul ei. Dar chiar dacă însăşi Gwyneira – ca şi Tonga – ar fi sprijinit ideea, Kura era pe jumătate maori, o frumuseţe exotică, pe care o admira fiecare, dar putea ea să fie luată în serios? Va fi ea privită ca o cântăreaţă, şi nu ca o ciudăţenie? Unde ar ajunge răsfăţata copilă dacă Gwyneira ar trimite-o în Europa?

Tonga părea că voia să rezolve problema în felul lui. Nu doar Andy McAran bănuia că în spatele poveştii de dragoste a Kurei se aflau sforile trase de acesta. Tiare era vărul lui Tonga; legătura cu el ar fi întărit considerabil poziţia maori la Kiward Station. Iar tânărul avea abia şaisprezece ani, ceea ce după părerea Gwyneirei era de natură a crea o situaţie complet nerezonabilă. Tiare ca

stăpân la Kiward Station, alături de o Kura dezinteresată care doar clămpănea la pian – ar reprezenta pentru Tonga punctul culminant al vieţii lui, dar ceva de neimaginat pentru Gwyn.

— Nu va ajuta la nimic trimiterea Kurei pentru câteva săptămâni la Queenstown, îşi exprimă părerea James. Ba dimpotrivă. Acolo va avea la picioare zeci de căutători de aur. Se va scălda în complimente, toţi o vor considera răpitoare şi în final ea va ieşi biruitoare. Şi când se va întoarce, Tiare va fi tot aici. Iar dacă tu crezi că l-ai putea cumva înlătura, Tonga va găsi altul. Asta nu duce la nimic, Gwyn.

— Ea va deveni mai înţelegătoare odată cu trecerea timpului, ripostă Gwyneira.

James îşi roti ochii în cap.

— Există un semn măcar în acest sens? Până acum a devenit cu timpul doar tot mai fără minte! Şi nici această Heather

Witherspoon nu îi este de ajutor. Eu aş trimite-o imediat în Anglia, fie că micii prinţese îi convine ori nu.

— Dar şi dacă o lovim pe Kura în acest fel nu vom câştiga nimic. Nu vom face decât să o împingem în braţele maorilor.

James se aşează alături de Gwyn, care se lipi de el parcă în căutarea unei mângâieri.

— Ce problemă! oftă ea. Mi-aş fi dorit ca Jack să fi fost moştenitorul, şi atunci nu am mai fi avut probleme.

James ridică din umeri.

— Nici nu ar fi fost necesar dacă Fleurette ar fi fost moştenitoarea. Dar acest Gerald Warden a trebuit neapărat să-şi facă un succesor masculin, fie şi cu forţa. Am un sentiment de satisfacţie că acum pesemne se răsuceşte în mormânt! Kiward Station al lui a ajuns la mâna unei metise maori!

Gwyneira zâmbi. În privinţa succesiunii, maorii erau oricum mai rezonabili. În acest sens nu existaseră probleme când Marama adusese pe lume o fată; bărbaţii şi femeile erau succesori egali în drepturi. Păcat doar că tânăra Kura nu semăna cu cei din familia ei, şi de la Gwyneira cea activă şi orientată mai mult spre lucrurile practice decât spre arte moştenise numai ochii de un albastru azuriu.

— Deocamdată o iau cu mine la Queenstown, zise Gwyn decisă. Poate îi bagă Helen minţile în cap. Uneori Kura ascultă mai bine de cineva din afară. Oricum Helen cântă la pian. Kura o va lua în serios.

— Iar eu trebuie să mă descurc fără tine, făcu James pe supăratul. Mânatul vitelor...

Gwyneira râse şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Mânatul vitelor ar trebui să te preocupe din plin. Jack se bucură deja. Şi ai putea să o iei cu tine şi pe Miss Heather, la bucătăria mobilă. Poate merge de bunăvoie!

Era martie, şi înainte de venirea iernii oile pe jumătate sălbăticite trebuiau adunate de pe munte şi mânate înapoi

la fermă. Era o activitate anuală, care necesita participarea tuturor muncitorilor de la fermă.

— Fii atentă cu sfaturile tale!

James o mângâie pe păr şi o sărută afectuos. Îmbrăţişarea ei îl excitase. Şi ce o fi dacă vor face puţină dragoste dimineaţa? Adăugă:

— M-am mai îndrăgostit odată de o femeie care mergea cu bucătăria mobilă!

Gwyneira râse. Şi ea respira mai iute. Aştepta răbdătoare ca James să desfacă nasturii rochiei ei uşoare de vară.

— Dar nu de o bucătăreasă, zise ea. Îmi mai amintesc bine cum m-ai trimis din prima zi afară, ca să adun oile împrăştiate.

James o sărută pe umăr, apoi pe sânii încă fermi.

— Asta ca să scăpăm cu viaţă, zâmbi el. După ce am gustat cafeaua ta, a trebuit să te scot din bucătărie...

În timp ce Gwyneira şi James se bucurau de o oră liniştită, Heather Witherspoon se dusese la Kura. O găsise la pian şi o anunţă cu privire la decizia bunicii ei de a nu o lua la Queenstown. Kura primi vestea surprinzător de calmă.

— Ah, oricum nu vom rămâne acolo foarte mult timp. Ce să facem noi la necivilizaţii aceia? Măcar de am fi la Dunedin. Dar în acest cătun de căutători de aur... Cu cei de acolo sunt înrudită de departe. Fleurette îmi este un fel

de mătuşă pe jumătate, iar Stephen, Elaine şi Georgie îmi sunt veri pe sfert, nu? Ce am eu în comun cu ei?

Kura îşi întoarse chipul drăguţ din nou spre note. Din fericire exista un pian şi la Queenstown, se interesase de asta. Şi poate că această Miss Helen avea mai multă idee despre muzică decât Miss Heather. Lui Tiare oricum nu o să îii ducă dorul. Desigur că era plăcut să fie admirată, sărutată şi mângâiată de el, dar ea nu va risca niciodată să rămână gravidă! Poate că bunica Gwyn o consideră naivă, iar Miss Heather se făcea toată roşie când venea vorba cumva despre „sex”. Dar mama Kurei nu era atât de pudică; fata ştia bine cum se făceau copiii. Şi de un lucru era sigură: de la Tiare nu voia niciun copil. De fapt ea întreţinea această legătură doar pentru a o necăji puţin pe bunica Gwyn.

Dacă se gândea bine, nici nu voia copii. Îi era indiferent cine avea să moştenească Kiward Station. Ea era pregătită să renunţe la orice o îndepărta de adevăratul ei ţel. Kura voia să facă muzică, voia să cânte. Nu avea nicio importanţă de câte ori pronunţa bunica Gwyn cuvântul „imposibil” – Kura-maro-tini ţinea cu dinţii de dorinţa ei!

3

William Martyn considerase obţinerea aurului o activitate contemplativă. Ţii o sită într-un pârâu, o clatini niţel – şi pepitele de aur rămân în ea. Poate că nu imediat şi de fiecare dată, dar oricum suficient ca în timp să devii milionar. Dar realitatea din Queenstown se dovedise a fi cu totul alta. Mai pe scurt, William nu găsise aur deloc până când nu se asociase cu Joey Teaser. Şi asta cu toate că achiziţionase uneltele cele mai scumpe de la O'Kay Warehouse, ocazie cu care se bucurase să pălăvrăgească din nou cu Elaine O'Keefe. Micuţa abia îşi putuse stăpâni entuziasmul revăzându-l, şi cu cât se prelungea această primă zi de prospectare împreună cu Joey, cu atât mai intens se gândea William dacă nu cumva întâlnirea cu această fată nu reprezenta descoperirea adevăratului filon aurifer. În măsura în care ajungea să gândească. Joey, un căutător de aur cu experienţă, de patruzeci şi cinci de ani, dar care arăta de şaizeci şi, care mai înainte îşi căutase norocul în Australia şi pe Coasta de Vest, examină scurt terenul marcat de William, îl declară plin de perspective şi imediat începu să taie lemn pentru construcţia unui jgheab de spălare. William privise o vreme puţin cam nedumerit, după care Joey îi puse în mână un ferăstrău şi îi ceruse să taie scânduri din buşteni.

— Nu se pot... nu se pot cumpăra scânduri? se interesă nefericit William după ce prima tentativă dăduse greş.

Dacă voiau să construiască un jgheab de douăzeci de metri lungime, după cum intenţiona Joey, vor avea nevoie de cel puţin două săptămâni până când să recolteze aur prima dată.

Joey îl privi uimit.

— Tinere, orice se poate cumpăra dacă ai bani. Dar noi avem? Cel puţin eu nu am. Iar tu ar trebui să mai economiseşti. Şi aşa trăieşti pe picior mare cu pensiunea ta şi cu grămada de lucruri pe care le-ai cumpărat...

Pe lângă uneltele cele mai importante pentru căutarea aurului, William mai investise în dotări complete pentru camping şi în câteva arme de vânătoare. În definitiv se putea întâmpla să fie nevoiţi să mai înnopteze pe teren – cel târziu când vor avea de păzit aurul. Şi William nu voia să rămână în niciun caz sub cerul liber în tabăra lui.

— Aici avem copaci, un topor şi un ferăstrău. Aşa că mai bine ne construim singuri jgheabul. Acum ia toporul. La doborârea copacilor nu poţi greşi ceva. Eu iau ferăstrăul şi realizez munca de precizie.

De atunci William dobora copaci, chiar dacă nu grozav de repede; tocmai doborâse doi fagi de grosime medie. Dar munca îl făcea să transpire. Dacă dimineaţa îngheţau, pe la ora zece lucrau deja la bustul gol. Şi lui William nu îi venea să creadă că nu trecuseră nici măcar de jumătatea zilei.

„Faceţi altceva la care vă pricepeţi”. Această remarcă a bancherului îi răsuna acum în cap lui William. Mai întâi o considerase vorba goală a unui birocrat speriat de risc, dar acum viaţa de căutător de aur nu i se mai părea atât de aventuroasă. Bineînţeles că era în aer liber; iar peisajul era fantastic aici, în Queenstown. După ce depăşise primele indispoziţii, nu putu decât să constate asta. Maiestuoşii munţi care înconjurau lacul Wakatipu, ce păreau să îmbrăţişeze ţinutul, şi jocul de culori al bogatei vegetaţii, mai ales tonurile de maro, lila şi roşu care acum, toamna, se amestecau ca într-un caleidoscop. Plantele păreau fie exotice precum palmierulvarză asemănător palmierilor fie ciudat de străine, ca nipralele violete care confereau regiunii din jurul Queenstownului nota specifică acestui anotimp. Atmosfera era clară ca cristalul, la fel şi pâraiele. Dar dacă trebuia să lucreze alte câteva zile împreună cu Joey fără îndoială că William în curând va începe să urască pomii şi apele curgătoare.

Pe parcursul zilei Joey se dovedi un adevărat zbir. Ba i se părea că William era prea încet, ba că se oprea prea des, după care el însuşi îl întrerupea din munca lui, strigându-i să vină să îl ajute la ferăstrău. Şi în plus înjura cât îl ţinea gura când ceva nu mergea – ceea ce din păcate se întâmpla când William punea mâna pe ferăstrău.

— O să înveţi şi asta, băiete! spunea bătrânul în cele din urmă încurajator, imediat ce se mai calma. Acasă nu prea ai lucrat cu mâinile.

William vru să riposteze la început, dar se răzgândi, dându-i măcar în parte dreptate. Bun, el lucrase la câmp. Împreună cu arendaşii, în ultimii ani, după ce observase nedreptatea strigătoare la cer care domnea pe domeniile tatălui său. Frederic Martyn pretindea mult şi dădea puţin – arenda era greu de suportat pentru ţărani, şi nu numai că în anii buni le rămânea doar puţin pentru trai, dar nici nu se puteau aştepta la ajutor când recolta era proastă. Până acum familiile încă nu îşi reveniseră de pe vremea marii foamete din anii ’60. Practic în fiecare familie fuseseră victime. Pe lângă asta, aproape o generaţie lipsea – aproape niciun copil de ţăran de vârsta lui William nu supravieţuise anilor în care mana de cartofi făcuse ravagii. Aşa că astăzi la munca câmpului erau doar copilandri şi bătrâni; practic fiecare era suprasolicitat, şi nu existau perspective de îmbunătăţire a situaţiei.

Toate acestea nu îl impresionau pe Frederic Martyn – şi nici pe mama lui William, care cu toate că era irlandeză, nici nu încerca să ajute oamenii. William începuse să îi ajute pe arendaşi la munca câmpului la început dintr-un protest tăcut. Apoi se angajase în Liga Rurală Irlandeză, care milita pentru stabilirea unor arende corecte.

Frederic Martyn a părut la început să considere atitudinea socială a fiului său mai mic mai curând amuzantă decât îngrijorătoare. Oricum William nu ar fi avut prea multe de spus pe pământurile sale, iar fiul său mai mare, Frederic junior, nu avea cine ştie ce pasiuni

filantropice. Dar când liga a înregistrat primele succese, tatăl şi-a înteţit zeflemelele şi batjocura la adresa lui William, care a devenit şi mai îndârjit.

Când în cele din urmă a sprijinit o răscoală a arendaşilor – dacă nu chiar a pus-o la cale –, bătrânul nu i-a mai găsit nicio scuză. William a fost trimis la Dublin. Trebuia să studieze puţin, fie şi dreptul, pentru a-i ajuta mai târziu cu sfatul şi fapta pe iubiţii lui arendaşi. În privinţa asta bătrânul Martyn fusese generos. Principalul era ca tânărul să nu-i mai aţâţe pe oameni împotriva lui!

La început William s-a pus pe treabă entuziasmat, dar curând i s-a părut prea plictisitor să analizeze fineţurile dreptului englezesc, când oricum curând urma să fie redactată o constituţie irlandeză. A urmărit cu atenţie dezbaterile despre Home Rule Bill, care trebuia să le ofere irlandezilor considerabil mai multe drepturi de a participa la deciziile ce priveau insula lor. Şi când Camera Lorzilor a respins-o din nou…

Dar William nu voia să se mai frământe mult. Chestiunea devenise prea penibilă, iar urmările au fost fatale. Şi ar fi putut ca lucrurile să se termine pentru el mult mai rău decât aici, în plăcutele împrejurimi ale paşnicului Queenstown.

— Ce ai făcut acolo, în Irlanda? întrebă Joey.

Cei doi terminaseră munca din acea zi şi trăgeau obosiţi la vâsle spre casă. Pe William îl aşteptau baia şi o cină bună în pensiunea lui Miss Helen – pe Joy îl aştepta o seară

înecată în whisky în tabăra coloniei căutătorilor de aur Schippers.

William ridică din umeri.

— Am lucrat la o fermă de oi.

În mare era adevărat. Pământul lui Martyn era vast şi cuprindea păşuni de primă categorie. De aceea Frederic Martyn nu prea avusese de suferit de pe urma manei cartofilor. Aceasta îi afectase doar pe arendaşii lui şi pe lucrătorii rurali care îşi asigurau hrana de pe micile suprafeţe însămânţate.

— Nu ai prefera Canterbury Plains? se mai interesă Joey binevoitor. Acolo sunt milioane de oi.

Asta auzise şi William. Dar participarea lui la muncile fermei se redusese la treburi administrative. Ştia teoretic cum se tunde o oaie, practic nu o făcuse niciodată, cu atât mai puţin în timp record, cum tundeau oamenii echipelor din Canterbury Plains. Cei mai buni uşurau de lână opt sute de oi pe zi! Erau doar ceva mai puţine oi decât adăpostea ferma lui Martyn! Pe de altă parte, probabil că unii fermieri din est ar fi avut nevoie de un administrator ori de un supraveghetor capabil – William nu s-ar fi dat înapoi de la aşa o slujbă. Doar că din asta nu te puteai îmbogăţi. Şi cu tot angajamentul lor social, William nu intenţiona ca pe termen lung să facă rabat la calitatea vieţii.

— Poate că voi cumpăra o fermă după ce vom găsi aici destul aur, răspunse acesta. Să zicem... peste un an sau

doi ani.

Joey râse.

— Ai oricum spirit sportiv! Bun, aici poţi coborî...

Conduse barca la mal. Râul şerpuia spre est pe lângă Queenstown şi apoi, în sud, se vărsa în lac, aproape de tabăra căutătorilor de aur.

Adăugă:!

— Mâine te iau tot de aici, la ora şase dimineaţa, proaspăt şi voios!

Joey îi mai făcu o dată din mână mulţumit, în timp ce acesta porni cu greu spre oraş. După pauza din barcă, acum îl dureau toate oasele. Nu-i surâdea deloc perspectiva unei noi zile de muncă asiduă.

Oricum pe Main Street avu parte de o plăcere. Elaine O'Keefe venea cu un coş cu rufe de la spălătoria chinezească şi se îndrepta către pensiunea lui Helen.

William îi zâmbi.

— Miss Elaine! O privelişte mai frumoasă decât o pepită de aur! Pot să vă iau coşul?

În ciuda durerilor musculare, îşi întinse, ca un gentleman, mâinile spre coş. Elaine nu făcu mofturi. Îi dădu bucuroasă povara şi păşi fără griji alături de el. Mergea vesel şi elegant totodată. Cu coşul greu în braţe i-ar fi fost imposibil. Cum zisese odată cam cârcotaşă Miss Daphne: „Trebuie să îţi permiţi să fii o doamnă".

— Deja aţi găsit astăzi atât de multe pepite? se interesă Elaine.

William se întrebă dacă ea era doar naivă sau ironică. Apoi decise să ia întrebarea drept tachinare. Elaine era de o viaţă în Queenstown. Trebuia să ştie că pe câmpurile aurifere nu deveneai bogat atât de repede.

— Primul aur pe ziua de astăzi este cel din părul dumneavoastră, răspunse şi asocie mărturisirii un compliment: Dar acesta are deja un proprietar. Sunteţi bogată, Miss Elaine!

— Iar dumneavoastră ar trebui să vă duceţi la maori. Ei v-ar declara scurt *tohunga.* Un maestru al *whaikorero... chi*coti Elaine.

— Al ce? întrebă William.

Nu îi întâlnise pe maori, băştinaşii Noii Zeelande. Existau triburi în Wakatipu, ca şi în întregul Otago, dar Queenstown, oraş în plină dezvoltare al căutătorilor de aur, era pentru maori prea agitat. Doar rareori se mai rătăcea vreunul dintre ei prin oraş, chiar dacă între timp câţiva bărbaţi se alăturaseră căutătorilor de aur. Aceştia nu-şi părăsiseră decât de nevoie aşezările şi familiile – ca şi majoritatea albilor care îşi căutau aici norocul. În comportament nu se deosebeau de aceştia, şi niciunul dintre ei nu se folosea de asemenea vorbe.

— *Whaikorero.* Este arta vorbelor frumoase. Iar *tohunga* înseamnă maestru sau expert. Tatăl meu este un *tohunga,* spun maorii. Lor le plac argumentările deciziilor lui...

Elaine îi deschise lui William uşa pensiunii. Acesta ezită să intre înaintea ei şi ţinu uşa deschisă cu piciorul pentru

ea. Fata radia.

William îşi aminti că tatăl ei era judecător de pace aici, iar fratele ei, Stephen, studia dreptul. Poate că ar trebui să menţioneze şi eforturile depuse de el în această direcţie.

— Ei, atât de departe nu am ajuns cu studiile mele juridice, spuse el cu aparentă indiferenţă. Vorbiţi limba maori, Miss Elaine?

Elaine ridică din umeri. Dar la aluzia privitoare la studiile juridice ochii îi sclipiră, cum era de aşteptat.

— Nu atât de bine cum ar fi trebuit. Am locuit mereu destul de departe de cel mai apropiat trib. Dar mama şi tata cunosc bine limba; au frecventat şcoala în Plains împreună cu copiii maori. Eu de fapt văd maori numai când au loc dispute între ei şi *pakeha,* şi tatăl meu trebuie să le aplaneze. Şi din fericire asta se întâmplă rar. Chiar aţi studiat dreptul?

William relată foarte vag despre cele trei semestre de la Dublin. Dar cei doi trebuiau oricum să se despartă. La intrarea în pensiune curentul de aer făcu apărătoarea de vânt să scoată un sunet melodios şi imediat Mary şi Laurie îşi făcură apariţia. Una din ele luă rufele de la William mulţumindu-i încântată pentru ajutor, iar cealaltă îl anunţă că baia este pregătită. Trebuia doar să se grăbească, deoarece masa va fi servită imediat; ceilalţi comeseni se aşezaseră deja şi cu siguranţă că nimeni nu era dispus să aştepte.

William se despărţi politicos de Elaine, a cărei

dezamăgire era vizibilă. Trebuia neapărat să mai dea un asalt.

— Cum se procedează în Queenstown dacă doreşti să inviţi o tânără domnişoară la o distracţie decentă? îl întrebă el pe unul din cei doi bancheri puţin mai târziu, înainte de a lua masa.

Ar fi preferat ca Miss Helen să nu fi auzit întrebarea, dar bătrâna doamnă avea auzul ascuţit. În orice caz ea îşi îndreptă atenţia discret spre discuţia celor doi bărbaţi.

— Depinde cât de decentă este distracţia, răspunse oftând bancherul, şi cui îi adresezi invitaţia. Există domnişoare cărora nicio distracţie nu li se pare suficient de decentă... Bărbatul ştia despre ce vorbea, căci se străduia de săptămâni întregi să îi facă curte tinerei profesoare cu care locuia în aceeaşi casă. Una ca ea ar putea fi cel mult însoţită duminica la biserică... ceea ce pe de altă parte nu este neapărat o distracţie. Însă o tânără domnişoară normală poate fi invitată la picnicul comunităţii, când acesta are loc. Ori poate fi invitată la square *dance când as*ociaţia gospodinelor organizează o petrecere cu dans. La Daphne are loc aşa ceva în fiecare sâmbătă, dar pe de altă parte asta nu este ceva decent...

Interveni celălalt bancher:

— Lăsaţi-o pur şi simplu pe mica Miss O'Keefe să vă arate oraşul. Cu siguranţă că asta îi va face plăcere, ea a crescut aici. Şi în orice caz o plimbare este ceva nevinovat.

— Dacă nu se desfăşoară în pădurile din jur, interveni

sec şi Miss Helen. Şi dacă tânăra în chestiune este nepoata mea, aşadar o tânără cu totul deosebită, va trebui ca în prealabil să cereţi permisiunea tatălui ei...

— Ce ştii tu exact despre acest tânăr?

Era o altă cină, dar tema era aceeaşi. Ruben O'Keefe îi punea întrebări fiicei sale. Căci deşi până atunci William nu cutezase să facă o invitaţie, Elaine îl întâlnise chiar în ziua următoare. Din nou „întâmplător", în faţa firmei de pompe funebre. Un loc de întâlnire prost ales, pentru că Elaine, cu toată fantezia ei, nu găsi nicio motivaţie de ce se afla acolo. Pe lângă asta, Frank Baker, cioclul, era un vechi prieten al tatălui ei, iar soţia lui era o muieruşcă guralivă. Zvonul despre legătura lui Elaine O'Keefe cu William Martyn – „un băiat din tabăra căutătorilor de aur" cum l-ar descrie Mrs. Baker fără nicio îndoială – se răspândise deja în toată localitatea.

— Este un gentleman, tati, zău. Tatăl lui are un domeniu în Irlanda. Şi el a studiat dreptul! îi aduse Elaine la cunoştinţă nu fără mândrie.

— Aha! Şi de aceea a emigrat ca să caute aur? Exista în Irlanda prea mulţi avocaţi sau ce? se interesă Ruben.

— Şi tu ai vrut odată să cauţi aur! îi reaminti fiica sa.

Ruben zâmbi. Elaine nu ar fi un avocat prost. În fond îi venea greu să fie sever cu ea, pentru că oricât îşi iubea fiii, pe fiica lui o diviniza. Semăna prea mult cu iubita lui Fleurette. Excepţie făcând culoarea ochilor şi năsucul

obraznic, era leită maică-sa şi bunicăsa. Nuanţa roşie a părului ei devia puţin de la culoarea părului mamei şi bunicii ei. Părul lui Elaine era mai închis şi poate mai subţire şi mai buclat decât al lui Fleurette şi al Gwyneirei. În ce îl privea pe Ruben, doar fiii lui îi moşteniseră ochii calmi, cenuşii şi părul castaniu. În special Stephen trecea drept „leit taică-său”. Cel mai mic, Georgie, era plin de iniţiativă şi mereu pus pe şotii. De fapt lucrurile se aranjaseră perfect: Stephen va călca pe urmele tatălui, având în vedere studiile juridice, Georgie era interesat de comerţ şi visa la deschiderea unor filiale ale O’Kay Warehouse. Ruben era un bărbat fericit.

— A existat un scandal în jurul lui William Martyn, spuse Fleurette în treacăt în timp ce punea pe masă un sufleu.

Acelaşi lucru se servise astăzi şi la pensiunea lui Helen; deci Fleurette nu gătise, ci comandase la Laurie şi Mary „o cină la pachet”. La magazin oricum nu fusese.

— Tu de unde ştii? întrebă Ruben, în timp ce Elaine, uimită, aproape că scăpă furculiţa din mână.

— Cum adică un scandal? murmură ea.

Chipul încă atrăgător al lui Fleurette se lumină. Era o spioană înnăscută. Ruben îşi mai amintea bine cum odată ea îi dezvăluise „secretul legat de O’Keefe şi Kiward Station”.

— Astăzi după-amiază am făcut o vizită familiei Brewster, spuse ea într-o doară.

Ruben şi Fleurette îi cunoşteau pe Peter şi Tepora

Brewster din copilărie. Peter era negustor şi se ocupase iniţial de comerţul cu lână în Canterbury Plains. Apoi soţia lui, Tepora, o maori, moştenise pământ în Otago şi amândoi se mutaseră aici. Acum trăiau în apropiere de tribul Teporei, la 15 kilometri spre vest de Queenstown, iar Peter organiza exportarea în diverse ţări a aurului extras aici.

— Tocmai au primit o vizită din Irlanda. Familia Chesfield.

— Şi tu crezi că acest William Martyn este cunoscut în Irlanda ca un cal breaz? se interesă Ruben. Cum ţi-a venit ideea aceasta?

— Păi nu aveam eu dreptate? ripostă strengăreşte Fleurette. Dar acum fără glumă, bineînţeles că nu puteam să ştiu asta. Dar lordul şi lady Chesfield fac fără îndoială parte din nobilimea de origine engleză. Şi din ceea ce bunica Helen a aflat deja, tânărul aparţine unor cercuri asemănătoare. Şi în definitiv Irlanda nu este chiar atât de mare.

— Şi ce a făcut scumpul lui Elaine? întrebă Georgie curios şi hlizindu-se răutăcios la sora lui.

— Nu este scumpul meu! se aprinse Elaine, dar se reţinu de la alte observaţii.

Şi ea voia în fond să afle ce scandal i se punea în cârcă lui William Martyn.

— Ei, asta nu ştiu exact. Soţii Chesfield au făcut doar nişte aluzii. În orice caz Elaine are dreptate spunând că

Frederic Martyn este un mare proprietar de pământ. Dar William nu va moşteni nimic, el este fiul cel mai mic şi, în plus, oaia neagră a familiei. Simpatizează cu Liga Irlandeză...

— Dar asta este mai curând în favoarea băiatului, decise Ruben. Ceea ce fac englezii în Irlanda este o crimă. Cum pot lăsa jumătate din populaţie să moară de foame, când hambarele lor sunt pline ochi? Arendaşii lucrează pe un salariu de nimic, şi nobilii se îngraşă. Este chiar frumos că tânărul este de partea ţăranilor!

Elaine radia.

Mama ei însă părea mai curând îngrijorată.

— Nu dacă angajamentul degenerează în activităţi teroriste, spuse ea. Şi exact asta a lăsat să se înţeleagă lady Chesfield. William Martyn ar fi participat la un atentat.

Ruben se încruntă.

— Când? Din ce ştiu eu, ultimele revolte mai importante au avut loc la Dublin în 1867. Iar despre activităţi solitare ale luptătorilor pentru independenţa Irlandei nu a apărut nimic în *Times.*

Ruben primea ziare englezeşti de cele mai multe ori cu o întârziere de câteva săptămâni, dar le citea atent.

Fleurette ridică din umeri.

— Poate că s-a întâmplat demult. Ori poate că atentatul a eşuat, nu ştiu. Cert este că acest William nu se află în închisoare, ci umblă pe aici fără să se ascundă şi-i face

curte fetei noastre sub numele lui adevărat. Ah, da, în chestiune mai apare un nume, este vorba despre John Morley...

Ruben zâmbi.

— Atunci este sigur vorba despre o greşeală. John Morley de Blackburn este *Chief Secretary for Ireland.* Şi locuieşte în Dublin. El sprijină *Home Rule.* Asta înseamnă că este de partea irlandezilor. Nici vorbă ca liga să fie interesată în uciderea lui.

Fleurette începu să umple farfuriile.

— Am spus că soţii Chesfield nu s-au exprimat prea clar, explică ea. Se prea poate să nu fie nimic. Un lucru este sigur: William Martyn este acum aici, şi nu în iubita lui Irlandă. Ciudat pentru un patriot. Dacă ăştia emigrează de bunăvoie, o fac cel mult în America, unde întâlnesc camarazi care le împărtăşesc ideile. Un activist irlandez pe câmpurile aurifere din Queenstown mi se pare ceva neobişnuit.

— Dar nu este ceva rău! interveni Elaine cu ardoare. Poate că vrea să găsească aur, ca să-şi cumpere pământ de la tatăl lui şi...

— Foarte posibil, spuse Georgie. De ce nu cumpără toată Irlanda de la regină?

— În orice caz, ar trebui să îl cunoaştem pe tânăr, încheie Ruben subiectul. Dacă într-adevăr vrea să iasă la plimbare cu tine – îi făcu cu ochiul lui Elaine, căreia mai că i se tăie răsuflarea – şi asta este una dintre intenţiile lui

exprimate, despre care o păsărică mi-a ciripit ceva, îl poţi invita la cină. Şi acum să ne ocupăm de tine, Georgie. Ce am auzit eu azi-dimineaţă de la Miss Carpenter privitor la lucrarea ta de la matematică?

În timp ce fratele ei făcea ochii mari, Elaine abia mai putea să mănânce din cauza emoţiei. William Martyn era interesat de ea! Voia să se plimbe cu ea! Poate chiar şi să danseze! Sau poate mai întâi la biserică. Da, ar fi fantastic! Toţi au să vadă că ea, Elaine O'Keefe, era o tânără curtată, care reuşise să trezească interesul unicului gentleman britanic rătăcit în Queenstown. Celelalte fete o să crape de ciudă! Şi în primul rând verişoara ei. Această Kuramaro-tini despre care toţi vorbesc cât de frumoasă este. Şi în jurul cărei vizite în Queenstown se păstra un mister profund, care cu siguranţă includea un bărbat! Despre ce altceva să fie vorba într-un mister adânc? Elaine abia aştepta ca William să o întrebe. Şi pe unde se va plimba cu ea?

În cele din urmă, Elaine ieşi cu William la plimbare – după ce el o întrebase galant dacă era dispusă să îl conducă prin Queenstown. Elaine se întreba de ce o fi având el nevoie de un tur de prezentare. În definitiv Queenstown se compunea practic doar din Main Street, iar frizeria, fierăria, poşta şi magazinul general nu aveau nevoie de prezentări speciale. Palpitant era cel mult hotelul lui Daphne, dar pe lângă acest stabiliment Elaine şi

William vor face un ocol mare. Elaine se decise în cele din urmă să extindă termenul de „oraş” şi la drumul spre lac.

— Wakatipu este imens, chiar dacă din cauza munţilor care îl cuprind nu pare atât de mare. De fapt măsoară aproape patru sute de kilometri pătraţi. Şi tot timpul este în mişcare. Apa se ridică şi coboară în permanenţă. Maorii spun că ar fi bătăile inimii unui uriaş care doarme pe fundul lacului. Dar desigur că aceasta este doar o legendă. Maorii au multe legende.

William zâmbi.

— Ţara mea este la fel de bogată în legende. Despre zâne şi leide-mare care la lumina lunii pline capătă siluete omeneşti...

Elaine încuviinţă convinsă:

— Da, ştiu. Am o carte cu poveşti şi legende irlandeze. Şi calul meu este botezat după o zână, Banshee. Vreţi s-o vedeţi odată pe Banshee? Este un Cob. Cealaltă bunică a mea i-a adus pe strămoşii lui Banshee din Ţara Galilor...

William se comporta de parcă ar fi ascultat-o cu atenţie, dar nu îl interesau în mod deosebit caii. Îi era indiferent dacă Gwyneira Warden i-ar fi adus strămoşii din Connemara. Pentru el era mult mai important faptul că seara, după această plimbare, urma să-i cunoască pe părinţii lui Elaine, Ruben şi Fleurette O’Keefe. Desigur că îi mai văzuse pe amândoi şi se întreţinuse puţin cu ei. În fond îşi făcea toate cumpărăturile în magazinul lor. Însă acum era invitat la ei la cină, asta însemnând contacte

private. Şi după cât se părea, era ceva absolut necesar. Joey tocmai îl anunţase de dimineaţă că renunţă la colaborarea cu el. Bătrânul căutător de aur dăduse dovadă de răbdare în primele zile, dar după o săptămână inactivitatea lui William începuse să-l calce pe nervi. William considerase că era foarte normal ca după primele zile de muncă grea să o lase mai uşor cu munca la jgheab. În definitiv, trebuiau să îl mai lase durerile musculare. Şi timp mai aveau. Cel puţin William nu se grăbea. Darjoey îi explicase ferm că pentru el fiecare zi în care nu găseau aur era o zi pierdută. Şi el nu visa la pepite cât bila, ci doar la puţin praf de aur care să îi asigure whisky-ul şi porţia zilnică de tocană sau de carne de berbecuţ de la focul taberei.

— Cu un flăcăiandru aşa răzgâiat ca tine niciodată nu o să pot face asta! îi reproşase el lui William.

Se părea că îşi găsise un alt partener care dobândise un teren cel puţin la fel de promiţător, şi era dispus să îl împartă cu Joey. Terenul lui joey era de mult epuizat; când se făcuse împărţirea avusese prea puţin noroc.

Acum William trebuia să continue singur sau să îşi caute o altă preocupare. El ar fi preferat ultima variantă. Pentru că în munţi dimineţile şi serile târzii aveau deja ceva ce amintea de iarnă. Queenstown trebuia să fie în iulie şi august acoperit de zăpadă, ceea ce era desigur o privelişte frumoasă. Dar să speli aur în râul îngheţat? William îşi putea imagina lucruri mai frumoase. Poate că Ruben

O’Keefe va avea o idee în acest sens.

William văzuse casa familiei O’Keefe deja când trecea spre râu. În comparaţie cu Martyn’s Manor nu era prea impresionantă – o casă din lemn plăcută, cu grădină şi câteva grajduri. Dar aici, în această ţară nouă, trebuia să fii mai modest în ce priveşte traiul pe picior mare. Şi abstracţie făcând de arhitectura primitivă, Conacul Pepita de Aur avea totuşi ceva comun cu locuinţele nobililor de ţară englezi – de exemplu câinii care se repezeau la tine imediat ce puneai piciorul pe teritoriul lor. Mama lui William avusese câini de rasă Corgie, aici preferinţa era pentru Collie. Câini de pază şi, cum explicase imediat entuziasmată Elaine, importaţi de asemenea din Ţara Galilor. Mama lui Elaine, Fleurette, adusese căţeaua Gracie din Canterbury Plains, iar aceasta fătase mulţi pui. Pentru ce aveai aici nevoie de câini era un mister pentru William, dar pentru Elaine şi familia ei aceştia erau pur şi simplu de-ai casei. Ruben O’Keefe încă nu venise, astfel că William se lăsă condus prin grajduri şi o cunoscu şi pe minunata Banshee a lui Elaine.

— Este ceva special, pentru că este bălană! Asta se întâmplă foarte rar la rasa Cob. Bunica mea avusese doar negre şi maro. Dar Banshee se trage dintr-un Welsh Mountain Pony pe care mama l-a primit când era copil. Acesta a trăit foarte mult, eu însămi l-am călărit…

Elaine vorbea neîncetat, dar asta nu îl deranja în mod special pe William. El o găsea fermecătoare şi

temperamentul ei clocotitor îl bine dispunea. Elaine părea că nu putea să stea o clipă liniştită. Buclele ei roşii fluturau în ritmul fiecărei mişcări. Astăzi se făcuse frumoasă special pentru el. Purta o rochie verde ca iarba, cu dantelă maro. Încercase să îşi prindă părul cu panglici de catifea într-un fel de coadă de cal, dar fusese inutil; înainte ca Elaine să fi terminat turul de prezentare prin oraş, părul îi era atât de răvăşit de parcă nici măcar nu se pieptănase. William începu să se întrebe cum ar fi să o sărute pe fata aceasta zburdalnică. Avusese experienţe cu fete mai mult sau mai puţin calculate din Dublin, ca şi cu fiicele arendaşilor lui irlandezi; unele fuseseră foarte receptive dacă astfel obţineau mici favoruri pentru familiile lor, altele făceau pe virtuoasele. Elaine îi trezea instincte protectoare. William o privea mai mult ca pe un copil fermecător decât ca pe o femeie. Era desigur o experienţă fascinantă, dar ce se întâmpla dacă fata lua lucrurile în serios? Fără îndoială că era îndrăgostită până peste urechi. Elaine nu se putea preface; sentimentele pe care le nutrea pentru William erau evidente.

Bineînţeles că acest lucru nu-i scăpă de Fleurette O'Keefe, care îi întâmpină pe cei doi tineri pe verandă.

— Bine aţi venit la Conacul Pepita de Aur, Mr. Martyn! spuse ea zâmbind şi îi întinse mâna lui William. Intraţi, să luăm un aperitiv împreună. Vine imediat şi soţul meu, deocamdată se schimbă.

Spre surprinderea lui William barul casei era bine

aprovizionat. Fleurette şi Ruben păreau a fi băutori de vin. Tatăl lui Elaine destupă mai întâi un Bordeaux, pentru a lăsa vinul să respire înainte de masă, dar mai erau şi soiuri de whisky-uri irlandeze de primă clasă. William aşteptă până când Ruben ciocni cu el.

— Pentru noua dumneavoastră viaţă într-o ţară nouă! Sunt sigur că vă este dor de Irlanda, dar această ţară are viitor. Dacă vă implicaţi, nu va fi greu să o iubiţi.

William ciocni cu el.

— Pentru minunata dumneavoastră fiică, care mi-a prezentat atât de fabulos oraşul. Mii de mulţumiri pentru felul în care mi l-aţi prezentat, Elaine. De astăzi am să privesc această ţară prin ochii dumneavoastră.

Elaine radia şi sorbi uşor din vin.

Georgie îşi dădu ochii peste cap. Poftim, să mai nege că era îndrăgostită!

— Mr. Martyn, sunteţi alături de cei care luptă pentru independenţa Irlandei? îl întrebă curios băiatul.

Auzise de mişcarea pentru independenţă a irlandezilor şi ardea de nerăbdare să audă povestiri captivante.

William păru brusc alarmat.

— Cei care luptă pentru independenţă? Nu înţeleg…

Ce ştia această familie despre viaţa lui anterioară?

Ruben nu era încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. În niciun caz tânărul nu trebuia să facă cunoştinţă din primele cinci minute cu activitatea de spion a Fleurettei.

— Georgie, ce înseamnă asta? Bineînţeles că Mr. Martyn nu a făcut parte dintre răzvrătiţi. Mişcarea din Irlanda este practic dizolvată. Când au avut loc ultimele răscoale, Mr. Martyn trebuie să fi fost încă în scutece! Scuzaţi-l, mister...

— Spuneţi-mi William!

— ... William. Dar fiul meu a auzit zvonuri... Pentru tinerii de aici fiecare irlandez este un erou al libertăţii.

William zâmbi.

— Din păcate nu este fiecare, George, i se adresă el fratelui lui Elaine. Altfel insula ar fi fost de mult liberă... Dar să lăsăm asta. Aveţi aici o proprietate minunată...

Ruben şi Fleurette îi povestiră puţin despre Conac, ocazie cu care Ruben relată pe un ton vesel povestea trăită de el în calitate de căutător de aur fără succes. Asta îl încurajă pe William. Dacă însuşi tatăl lui Elaine dăduse greş cu aurul, cu siguranţă că va avea înţelegere pentru problemele lui. Mai întâi nu aduse vorba despre ele, lăsându-l pe O'Keefe să decidă tot timpul cinei subiectele atinse. După cum era de aşteptat, ei l-au descusut temeinic, lucru care nu l-a pus pe William în încurcătură. A prezentat cu amabilitate informaţii despre originea lui şi despre educaţia primită. Ultima corespundea normelor păturii lui sociale: un profesor particular pentru primii ani, apoi un internat de elită englez şi în final colegiul. Pe ultimul William nu îl terminase, dar nu pomeni acest lucru. Dădu informaţii vagi şi despre munca lui pe domeniul tatălui său. Dar înfrumuseţă perioada de studii în drept de

la Dublin. Ştia că Ruben O'Keefe era interesat de acest aspect, şi pentru că acesta conduse imediat discuţia către *Home Rule Bill,* William reuşi să fie un bun partener de discuţii. Spre sfârşitul cinei era convins că lăsase o impresie bună. Ruben O'Keefe era destins şi prietenos.

— Şi cum merge cu căutatul aurului? întrebă în cele din urmă acesta. V-aţi mai apropiat de bogăţie?

Asta era ocazia. William afişă o mină îngrijorată.

— Mă tem că aceasta a fost o greşeală, spuse el. Şi nu pot spune că nu am fost avertizat. Chiar fermecătoarea dumneavoastră fiică m-a făcut atent la prima noastră întâlnire că goana după aur este mai mult pentru visători decât pentru coloniştii serioşi.

Şi îi zâmbi lui Elaine.

Ruben clipi mirat.

— Dar săptămâna trecută vorbeaţi cu totul altfel! Nu v-aţi ales toate dotările, inclusiv un cort pentru camping?

William făcu un gest în semn de scuză.

— Uneori calea greşită te costă, spuse el cu regret. Dar câteva zile în câmpul aurifer m-au trezit rapid la realitate. Pur şi simplu beneficiul nu este în raport cu cheltuiala...

— Depinde! interveni Georgie. Am fost cu prietenii mei săptămâna trecută să spălăm, aur, iar Eddie – el este fiul fierarului – a găsit un grăunte de aur pentru care a primit treizeci şi opt de dolari!

— Dar tu ai muncit pe rupte toată ziua şi nu te-ai ales nici măcar cu un dolar! îi aminti Elaine.

Georgie ridică din umeri.

— Am avut ghinion.

Ruben încuviinţă din cap.

— Asta sintetizează goana după aur. Este un joc cu norocul, cu suişuri şi coborâşuri, şi numai rar ai parte de un câştig important. Oamenii abia se descurcă cu câştigurile lor, dar fiecare speră să dea lovitura!

— Eu cred că fericirea este în altă parte, explică William şi o mângâie scurt cu privirea pe Elaine.

Chipul lui Elaine strălucea, că doar toate gândurile ei erau concentrate asupra tânărului bărbat de lângă ea. Dar nici lui Ruben şi nici lui Fleurette nu le scăpă momentul.

Fleurette nu ştia ce o deranja, dar în ciuda prezenţei ireproşabile a tânărului emigrant, ea avea o senzaţie neplăcută. Pe care Ruben nu părea să o împărtăşească. El zâmbea.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi în schimb, tinere? întrebă el prietenos.

— Hm... William făcu o pauză de efect, ca şi cum până acum nu şi-ar fi pus această întrebare. În seara în care am sosit aici, un angajat de la bancă mi-a spus că ar fi mai bine să mă concentrez asupra lucrurilor la care mă pricep cu adevărat. Mda... iar acestea au bineînţeles legătură cu conducerea unei ferme de oi...

— Deci vreţi să plecaţi?

Elaine părea disperată, dezamăgită, cu toate că afişase o mină detaşată.

William ridică din umeri.

— Neplăcut, Elaine, foarte neplăcut. Dar creşterea oilor se practică mai ales în Canterbury Plains…

Fleurette îi zâmbi. Se simţea ciudat de uşurată.

— Poate că v-aş putea da o recomandare. Părinţii mei au o fermă mare la Haldon şi contacte de primă mână.

— Dar este atât de departe…

Elaine încercă să îşi controleze vocea, dar afirmaţia lui William o lovise ca un pumnal în inimă. Dacă el pleca acum, ea nu îl va mai vedea niciodată… Lui Elaine îi fugi tot sângele din obraji. Tocmai acum, tocmai el…

Ruben O'Keefe înregistra atât uşurarea simţită de soţia lui, cât şi dezamăgirea fiicei lui. Fleurette dorea să-l izgonească pe acest tânăr de lângă Elaine cât mai repede, chiar dacă motivul nu îi era clar. Până acum William Martyn făcuse o bună impresie. În definitiv a-i da o şansă în Queenstown nu însemna neapărat o logodnă.

— Ei… poate că aptitudinile lui Mr. Martyn nu se limitează la număratul oilor, zise el într-o doară. Cu contabilitatea cum staţi, William? Aş putea avea nevoie de cineva la magazin care să preia partea de hârţogăraie. Dar dacă ţintiţi imediat o poziţie de conducere…

Expresia feţei lui Ruben exprima clar că el nu-şi făcea iluzii. Nici Gwyneira Warden şi nici alţi mari fermieri din est nu aşteptau un tânăr neexperimentat din Irlanda care să le spună cum să conducă o fermă. Ruben nu prea era interesat de oi, dar el crescuse la o fermă şi nu era prost.

Creşterea vitelor în Noua Zeelandă avea prea puţin în comun cu agricultura din Britania şi Irlanda, cum spunea mereu Gwyneira Warden. Chiar şi ferma tatălui său devenise prea mică pentru a face profit, şi aceasta avusese oricum trei mii de oi. În Ţara Galilor tatăl Gwyneirei nu avusese nici măcar o mie de animale, şi totuşi trecea drept unul dintre cei mai mari crescători de vite din ţară. În plus el nu prea îl credea în stare pe William să stăpânească oamenii aspri care lucrau în Noua Zeelandă ca păstori, oricare făceau parte din echipele care tundeau oi.

William zâmbi neîncrezător.

— Asta înseamnă că îmi oferiţi o slujbă, Mr. O'Keefe?

Ruben confirmă.

— Dacă vă interesează. Contabil la mine nu veţi deveni bogat, dar oricum căpătaţi experienţă. Iar când fiul meu se va ocupa să deschidă filialele în alte orăşele – şi făcu un semn către Georgie – atunci vor exista posibilităţi de promovare.

Lui William nici prin cap nu îi trecea să facă o carieră cândva ca şef de filială într-un orăşel. Se gândea mai curând la un lanţ de magazine ori să intre prin căsătorie într-o asemenea afacere, dacă lucrurile vor evolua pe mai departe îmbucurător. Totuşi oferta lui Ruben reprezenta un început.

Din nou îi mai aruncă o privire scurtă lui Elaine, la care ea răspunse fericită ba roşind, ba pălind. Apoi el se ridică şi îi întinse mâna lui Ruben O'Keefe.

— Sunt omul dumneavoastră! declară el grav.

Ruben îi strânse mâna.

— Pentru o bună colaborare. Să o stropim cu încă un alt whisky. De data aceasta cu unul local. În definitiv, vreţi să trăiţi o perioadă mai lungă în ţara aceasta.

La plecare, Elaine îl conduse pe William afară. Astăzi regiunea din jurul oraşului îşi arăta cea mai frumoasă faţă. Munţii imenşi erau învăluiţi în lumina lunii, iar pe cer licăreau mii de stele. Râul părea din argint curgător, iar pădurea era plină de chemările păsărilor de noapte.

— Este ciudat că ele cântă în lumina lunii, spuse William. De parcă am fi într-o pădure vrăjită.

— Eu nu aş numi acest cârâit cântat...

Elaine nu prea le avea cu romantismul, dar se străduia. Pe nesimţite se apropie de el.

— Pentru femelele lor cârâitul este cântecul cel mai plăcut, observă William. Problema este nu cât de bine faci ceva, ci pentru cine o faci.

Inima lui Elaine bătea nebuneşte. Normal că el o făcuse pentru ea! Numai pentru ea renunţase el la o slujbă bine plătită în conducerea unei ferme de oi, pentru a face muncă auxiliară la tatăl ei. Se întoarse către el.

— Nu ar fi... adică vreau să spun că nu trebuia să faceţi asta, spuse ea vag.

William îi privi chipul deschis, luminat de lună, pe care ea i-l oferea cu o expresie de nevinovăţie şi aşteptare.

— Uneori nu ai de ales, şopti el şi o sărută.

Pentru Elaine noaptea explodase în acest sărut.

Fleurette o urmărea de la fereastră pe fiica ei.

— Se sărută! remarcă ea şi turnă restul vinului în pahar cu atâta înverşunare de parcă odată cu sticla ar fi putut să golească şi memoria lui Elaine.

Ruben râse.

— Tu la ce te aşteptai? Sunt tineri şi îndrăgostiţi.

Fleurette îşi muşcă buza şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Numai de n-am regreta... murmură ea.

4

Gwyneira intenţiona să se alăture împreună cu Kura unui transport de mărfuri pentru Ruben O'Keefe ca să călătorească în siguranţă până la Queenstown. Bagajul îl puteau încărca în căruţa cu marfă şi apoi să călătorească cu o şaretă uşoară. Cel puţin Gwyneira agrea acest mod de a călători; nepoata ei nu îşi exprimă opinia. Kura manifesta ca şi până atunci o neliniştitoare indiferenţă faţă de călătoria la Queenstown.

Vasul cu livrarea către Ruben se lăsa aşteptat, aşa că plecarea se tot amâna. Primele furtuni de toamnă îngreunau călătoria pe mare. Astfel coborâtul oilor de la munte se terminase înainte de plecarea Gwyneirei, ceea ce mai mult o liniştise decât să o necăjească pe fermieră.

— Cel puţin mi-am adus oiţele, glumi ea când soţul ei şi fiul închideau ultima îngrăditură în urma turmelor revenite acasă.

Şi de data aceasta Jack se evidenţiase. Muncitorii îl lăudau ca pe un „adevărat flăcău" şi tânărul visa la tabăra din munţi şi la nopţile clare când ieşea din sacul de dormit pentru a observa păsările şi alte făpturi ale nopţii. Iar în Insula de Sud a Noii Zeelande existau multe astfel de făpturi. Chiar şi kiwi, pasăre ciudat de greoaie, simbol al coloniştilor, era şi ea nocturnă.

James McKenzie se bucură să o revadă pe Gwyneira la întoarcerea din munţi. Amândoi sărbătoriră copios revederea. Gwyn îşi exprimă îngrijorarea cu privire la Kura.

— Hoinăreşte fără nicio jenă cu acel tânăr maori, deşi Miss Witherspoon o dojeneşte mereu. Când este vorba de decenţă, are ochi şi la ceafă! Iar Tonga se preumblă din nou prin fermă de parcă i-ar aparţine în curând. Nu trebuie să îi arăt că mă înfurie, ştiu, dar mă tem că asta mi se citeşte pe chip...

James oftă.

— Din cât se pare, va trebui să o căsătoreşti curând, indiferent cu cine. Ea ne va face mereu necazuri. Are... nu ştiu. Dar este foarte senzuală.

Gwyn îi aruncă o privire indignată.

— Tu o găseşti senzuală? îl întrebă ea bănuitoare.

James îşi dădu ochii peste cap.

— O găsesc răsfăţată şi nesuferită. Dar pot să îmi dau prea bine seama ce văd în ea bărbaţii. Şi anume o zeiţă.

— James, ea are cincisprezece ani!

— Dar se dezvoltă uluitor de rapid. A ajuns la maturitate în cele câteva zile cât a durat adunarea animalelor. A fost totdeauna o frumuseţe, dar acum devine o frumuseţe care înnebuneşte bărbaţii. Şi ea ştie asta. Tiare mă îngrijorează cel mai puţin. Unul dintre păstorii maori a observat alaltăieri că-l tratează ca pe un căţelandru. Nici gând să se culce cu el. Băiatul este invidiat, dar se alege doar cu

reproşuri de la Kura şi de la ceilalţi bărbaţi. Se va bucura când va scăpa de fată.

James o luă în braţe pe Gwyneira.

— Şi tu crezi că imediat se va ivi un altul? întrebă nesigură Gwyn.

— Unul? Glumeşti! Dacă ea face doar un semn cu degetul, coada se va întinde până la Christchurch!

Gwyneira oftă şi se lipi mai mult de bărbatul ei.

— James, spune-mi, eu am fost şi… hm… senzuală?

În sfârşit, căruţele cu marfă ajunseră la Christchurch. Oamenii lui Ruben mânau nişte cai de povară splendizi înhămaţi la căruţele cu coviltir.

— Înăuntru este şi loc de dormit, explică unul dintre oameni. Dacă pe drum nu vom găsi găzduire, într-o căruţă pot dormi patru oameni, iar o căruţă vi-o lăsăm dumneavoastră, doamnă. Dacă veţi fi mulţumită doar cu atât…

Gwyneira acceptă cu plăcere. În viaţa ei înnoptase şi în condiţii mai precare, şi de fapt chiar îi plăcea spiritul de aventură. De aceea era în cea mai bună dispoziţie când şareta, la care era înhămat un armăsar Cob, se rândui în spatele căruţelor.

— Owen poate să monteze acolo câteva iepe, explică ea intenţia de a înhăma armăsarul. Pentru ca lui Fleurette să nu i se stingă rasa curată a armăsarilor Cob!

Kura, căreia i se adresaseră aceste cuvinte, încuviinţă

indiferentă din cap. Probabil că nici nu remarcase ce cal alesese bunica ei. Kura îi privi cu interes pe tinerii conducători de atelaje, care îi aruncau priviri pofticioase. Cei doi tineri o adorau pe Kura. Totuşi niciunul nu cuteză să flirteze cu mica frumuseţe.

Gwyneira intră şi mai mult în atmosfera călătoriei după ce lăsară în urmă prima localitate, Haldon, şi se îndreptară spre munţi. Vârfurile acoperite de zăpadă, la poalele cărora se întindea nesfârşita mare de iarbă a ţinutului Canterbury Plains, o fascinau de când sosise în noua ei patrie. Îşi amintea încă foarte bine de ziua în care traversase pentru prima dată trecătoarea Bridle, între portul Lytdeton şi oraşul Christchurch. Pe o iapă, în loc de un catâr, cum călăreau celelalte domnişoare cu care venise pe vasul *Dublin* de la Londra. Încă îşi amintea cât îl enervase asta pe socrul ei. Totuşi iapa ei Cob o purtase printr-un peisaj la început atât de rece, stâncos şi neospitalier, încât un călător îl comparase cu „Hills of Hell”. Atinseseră apoi cel mai înalt punct al trecătorii, iar în câmpia din faţa lor se aşterneau Christchurch şi Canterbury Plains, locul de care aparţinea.

Gwyneira lăsă hăţurile mai libere în timp ce îi povestea nepoatei ei prima întâlnire cu acest pământ, dar Kura nu făcu niciun comentariu. Numai legătura făcută între „Hills of Hell” şi cântecul *Damon Lover* păru să o mai destindă. Ba chiar începu să fredoneze melodia.

Gwyneira o ascultă şi se întrebă de la ce ramură a

familiei moştenise Kura muzicalitatea. Cu siguranţă nu de la Silkham, familia Gwyneirei. Surorile lui Gwyn cântaseră cu mai mult entuziasm decât ea la pian, dar cu tot atât de puţin talent. Mai mult talent avusese primul soţ al lui Gwyn. Lucas Warden era un estet care cânta excelent la pian. Darul acesta îl avea de la mama lui, cu care

Kura oricum nu avea o legătură de sânge... Gwyneira preferă să nu îşi mai bată capul cu genealogia încurcată a familiei Warden. Probabil că Marama, cântăreaţa maori, îi transmisese talentul lui Kura. Gwyn era cea care purta vina de a-i fi cumpărat fetei blestematul de pian după ce cu ani în urmă făcuse cadou instrumentul lui Lucas. Poate că altfel Kura s-ar fi limitat la instrumentele tradiţionale şi la muzica maori.

Drumul până la Queenstown dură mai multe zile, timp în care au înnoptat la diverse ferme. Gwyneira cunoştea toţi crescătorii de oi din regiune, dar şi străinii erau în general primiţi cu ospitalitate. Multe ferme erau aşezate foarte izolat, pe drumuri rar umblate, şi proprietarii lor erau bucuroşi de orice vizitator care le aducea noutăţi sau chiar poştă – aşa cum făceau şi cărăuşii de la O'Kay Warehouse, care de ani de zile urmau ruta aceasta.

Călătorii se aflau deja în Otago, când nu au mai avut de ales şi au trebuit să înnopteze în plin câmp, în căruţele cu coviltir. Gwyneira încercă să prezinte asta ca pe o aventură, pentru a o mai scoate pe Kura din rezerva ei. Pe

parcursul călătoriei Kura stătuse absentă lângă ea, părând că nu auzea nimic altceva în afara melodiilor din capul ei.

— James şi cu mine rămâneam deseori treji în asemenea nopţi şi ascultam păsările. Ascultă, asta este o kea. O auzi doar aici, în munţi, nu coboară până la Kiward Station…

— În Europa sunt păsări care cântă ca lumea, remarcă Kura cu vocea ei melodioasă care amintea de vocea Maramei. Dar dacă vocea femeii maori suna mai curând luminos şi dulce, vocea Kurei era plină şi catifelată. Ea adăugă: Adevărate melodii, cum spune Miss Heather.

— Da, îmi amintesc. Privighetori şi ciocârlii… cântă într-adevăr frumos. Am putea cumpăra un disc cu cântecele păsărilor, pe care poţi să-l asculţi la gramofonul tău.

Gramofonul fusese ultimul cadou de Crăciun din partea lui Gwyn.

— Îmi place mai mult să le ascult în natură, oftă Kura. Şi aş prefera să plec în Anglia şi să învăţ să cânt în loc să merg la Queenstown.

Gwyneira o strânse pe fată în braţe. Kurei nu îi mai plăceau gesturile tandre de ani de zile, dar aici, în grandioasa singurătate de sub stele, chiar şi ea era mai accesibilă.

— Kura, ţi-am explicat de mii de ori. Ai o răspundere. Kiward Station este moştenirea ta. Trebuie să o preiei ori să o dai mai departe generaţiei următoare, dacă nu te interesează. Poate vei avea un fiu ori o fiică, pentru care va fi important…

— Nu vreau copii, eu vreau să cânt! o întrerupse Kura.

Gwyneira îi dădu deoparte o şuviţă de păr căzută pe faţă.

— Dar nu primim totdeauna ce vrem, micuţo! Cel puţin nu imediat şi nu acum. Împacă-te cu asta, Kura. Nu te mai gândi la un conservator în Anglia. Trebuie să găseşti altceva care să te facă fericită.

Gwyneira se bucură peste măsură când în sfârşit în depărtare se zăriră lacul Wakatipu şi oraşul Queenstown. Călătoria cu morocănoasa Kura i se păruse în ultimele zile prea lungă şi spre sfârşit nu mai găsiseră nicio temă de discuţii. Totuşi priveliştea micului şi curatului oraş de la poalele munţilor şi a uriaşului lac parcă îi redeşteptă optimismul. Poate că nepoata ei avea nevoie de societatea cuiva de vârsta ei. Va găsi cu siguranţă lucruri comune cu verişoara ei Elaine, iar aceasta avea o fire mai raţională. Poate că ea o va coborî pe Kura cu picioarele pe pământ. Bine dispusă, Gwyn îl mâna pe Owen, elegantul armăsar, pe Main Street, depăşind coloana de căruţe. Chiar atrase atenţia câtorva persoane, şi mulţi colonişti care o cunoşteau din vizitele anterioare o salutară.

În cele din urmă, Gwyn îşi opri armăsarul în faţa hanului lui Daphne, când o văzu pe eleva de odinioară a lui Helen stând de vorbă cu o fată. Şi ea o cunoştea pe Daphne de peste patruzeci de ani. Totuşi vederea ei o nelinişti puţin; aceasta părea îmbătrânită faţă de cum arătase la ultima

vizită. Prea multe nopţi petrecute în barul plin cu fum, prea mult whisky şi prea mulţi bărbaţi – în meseria lui Daphne îmbătrâneai repede. Dar fata de lângă ea era o frumuseţe cu păr lung, negru şi cu pielea albă ca laptele. Păcat că se sulemenea prea tare şi că rochia ei era supraîncărcată cu volane şi încreţituri care nu îi subliniau frumuseţea naturală, ci mai curând i-o ascundeau. Gwyn se întrebă cum de o asemenea fată aterizase într-un stabiliment cum era cel al lui Daphne.

— Daphne! Ce-i drept, te pricepi la fete drăguţe! De unde le tot scoţi?

Gwyn coborî şi dădu mâna cu Daphne.

— Ele *mă* găsesc, Miss Gwyn. Daphne zâmbi. Îţi merge vestea dacă oferi condiţii bune de muncă şi camere curate. Credeţi-mă, munca ţi se uşurează mult dacă numai flăcăii înţeapă, nu şi puricii. Dar Mona mea nu este nimic în comparaţie cu tânăra care te însoţeşte! Ea este nepoata maori? Fir-ar să fie!

Daphne voise de fapt doar să arunce o privire în şareta lui Gwyn; dar ochii îi rămăseseră la Kura, cum de obicei li se întâmpla doar bărbaţilor. Kura privea calmă înainte. Desigur că Daphne făcea parte dintre acele femei asupra cărora Miss Heather o avertizase mereu.

Dar după primul moment de entuziasm, pe chipul lui Daphne se strecură şi îngrijorarea.

— Nu este de mirare că aveţi probleme cu fata asta, spuse ea încet, înainte ca Gwyn să fi apucat să se urce din

nou în şaretă. Ar trebui să o măritaţi cât mai curând!

Gwyn râse silit şi porni şareta. Era oarecum supărată. Daphne era fără îndoială discretă, dar cui îi mai povestiseră Fleurette şi Helen despre faptul că Gwyneira şi Marama se simţeau depăşite fără speranţă în ce o privea pe Kura?

Mânia i se stinse când, trecând prin faţa magazinului O'Kay Warehouse, îi văzu pe Ruben şi pe Fleurette discutând cu cărăuşii. Amândoi se întoarseră când auziră tropăitul puternic al lui Owens şi imediat Gwyn putu să îşi strângă în braţe fiica.

— Fleur! Nu te-ai schimbat deloc! De câte ori te văd, am senzaţia că am făcut o călătorie în timp şi că pe urmă m-am uitat în oglindă.

Fleurette râse.

— Încă nu arăţi atât de în vârstă, mami. Este doar neobişnuit să nu te văd descălecând de pe cal. De când călătoreşti cu şareta?

Când James şi Gwyneira îşi vizitau împreună fiica, puneau pur şi simplu şeile pe doi cai. Proviziile şi celelalte lucruri le puneau în coburi – iar Gwyn şi James se bucurau de nopţile petrecute sub bolta de stele. Dar călătoreau doar vara, după tunsul şi mânarea oilor la munte, când vremea era evident mai stabilă.

Gwyn se încruntă. Remarca lui Fleurette îi aminti de călătoria de acum, mai degrabă neplăcută.

— Kura nu călăreşte, spuse ea, încercând să îşi ascundă

dezamăgirea. Dar unde sunt George şi Elaine?

În ultimele săptămâni legătura dintre William şi Elaine se consolidase. Nu era de mirare, căci se vedeau practic zilnic. Şi Elaine lucra în O'Kay Warehouse. După muncă ori în pauza de prânz apăreau mereu motive pentru a fi împreună. Elaine îşi surprindea mama cu activităţi gospodăreşti spontane. Mereu trebuia coaptă câte o plăcintă pentru a-i putea oferi cu dezinvoltură ceva lui William în pauza de prânz ori după slujba de duminică ea îl invita la picnic, după ce toată sâmbăta pregătise diverse dulciuri. Acum William o săruta mai frecvent, dar la fel de fermecător. Elaine se pierdea de fericire când el o lua în braţe şi fiecare sărut o făcea să se topească.

Ruben şi Fleurette tolerau cu sentimente amestecate idila fiicei lor cu noul contabil. Fleurette era încă îngrijorată, în timp ce Ruben urmărea chestiunea cu o anumită bunăvoinţă. William se descurca excelent în noua lui slujbă. Era inteligent şi se pricepea la contabilitate; învăţase rapid care era diferenţa dintre administrarea unei ferme şi administrarea unui depozit cu marfă. În plus cucerea clienţii cu manierele lui şi cu firea lui îndatoritoare. Îndeosebi femeilor le făcea plăcere să fie servite de el. Împotriva unui asemenea ginere Ruben nu ar fi avut nimic de obiectat – doar să fi apărut câţiva ani mai târziu. Deocamdată Ruben trebuia să îi dea dreptate soţiei sale. Elaine era prea tânără pentru o legătură mai

apropiată; el nu îi va permite în niciun caz să se căsătorească acum. Va depinde de disponibilitatea tânărului de a o aştepta. Dacă William va avea răbdare câţiva ani, era bine; dacă nu, Elaine va fi profund dezamăgită. În timp ce Fleurette tocmai de asta se temea, Ruben era mai încrezător. Cu cine ar înlocui-o William pe fiica lui? Celelalte fete cu situaţie din oraş erau şi mai mici decât Elaine. Iar în ce îl privea pe William, acesta nu s-ar fi uitat la fiica unui emigrant nou de la fermele din jur: Ruben nu îl vedea pe William în stare să-şi piardă capul după o fată fără mijloace, cu care să o ia de la început undeva.

În definitiv, tânărul nu îşi făcea iluzii în privinţa cui datora poziţia la O'Kay Warehouse.

Ruben le lăsa frâu liber – iar Fleurette îi urma atitudinea scrâşnind din dinţi. De fapt amândoi ştiau din proprie experienţă că o dragoste tinerească era incontrolabilă. Propria lor istorie fusese mult mai complicată decât iubirea dintre Elaine şi William, iar opoziţia taţilor şi bunicilor întrecuse cu mult resentimentele lui Fleurette. Totuşi se căsătoriseră. Ţara era mare, iar controlul social slab.

În dimineaţa zilei în care Gwyneira sosise la Queenstown, Elaine şi William plecaseră împreună într-un tur mai mare. William se oferise să facă o livrare la o fermă mai îndepărtată; Elaine îl însoţea cu o colecţie de îmbrăcăminte şi galanterie din compartimentul pentru

doamne al magazinului. Soţia fermierului putea să aleagă în linişte, să probeze şi să-i ceară sfatul lui Elaine – un serviciu pe care Fleurette îl oferea de la bun început şi la care se apela cu plăcere. Acesta oferea femeilor singure nu numai posibilitatea de a cumpăra, ci în plus şi ocazia de a sporovăi şi a afla noutăţi din oraş, care spuse de gura femeilor sunau cu totul altfel decât aflate de la cărăuşi.

Desigur că Elaine organizase şi un picnic pentru William, luând în acest scop cu ea chiar o sticlă din vinul australian din pivniţa tatălui ei. Cei doi mâncară împărăteşte pe un versant idilic situat lângă lac, după care ascultară bătăile inimii uriaşului care făceau să se ridice şi să coboare nivelul apei acestuia. Şi în final Elaine îi permisese lui William să îi desfacă puţin rochia şi să îi mângâie partea superioară a pieptului, acoperind-o cu sărutări uşoare. Acum, împlinită de această nouă experienţă, ar fi putut îmbrăţişa de fericire întreaga lume şi nu se mai dezlipea de William care, mulţumit de asemenea de cum decursese ziua, lăsase libere hăţurile atelajului. Cel puţin până când cele două iepe ridicară interesate capetele nechezând către un cal maro-închis aflat în faţa magazinului. Elaine recunoscu imediat armăsarul.

— Este Owen! Armăsarul de prăsilă al bunicii Gwyn! Oh, William, l-a adus cu ea! Banshee poate să aibă un mânz! Şi Caitlin şi Ceredwen vor să flirteze imediat. Nu este minunat?

Caitlin şi Ceredwen erau iepele Cob de la căruţa uşoară cu marfă, care acum numai cu ceva efort mai putea fi controlată. Tinerele patrupede ştiau exact ce voiau. William se încruntă indignat. Desigur că Elaine era bine educată, dar uneori se purta ca o fiică de fermier grosolană! Cum putea vorbi în public despre împerechere cu atâta dezinvoltură? se gândi să o dojenească, dar Elaine sărise deja din căruţă şi alerga către femeia mai în vârstă, îmbrăcată destul de elegant, care era bunica ei. Dacă te uitai la Fleurette, ştiai cum va arăta Elaine la patruzeci de ani, iar Gwyneira oferea priveliştea ei la şaizeci de ani.

William oscila între a zâmbi şi a ofta. Era unica picătură amară în opţiunea lui pentru Elaine: dacă se decidea pentru această fată, viaţa nu îi mai rezerva nicio surpriză. Profesional şi pe plan personal era proiectat înainte precum un tren pe şine.

Opri atelajul în spatele unei căruţe grele şi legă iepele cu atenţie. După care cu paşi măsuraţi se apropie spre a fi prezentat bunicii lui Elaine şi verişoarei acesteia. Probabil o altă variantă de roşcovană cu talie de viespe.

Între timp Elaine o salutase pe Gwyneira, care imediat îi dădu drumul lui Fleurette din braţe. Era evident că aceasta abia sosise.

Gwyneira o sărută pe Elaine, o strânse la piept, apoi o îndepărtă ca să o poată privi mai bine.

— Iată-te, Lainie! Te-ai făcut frumoasă, o adevărată femeie! Arăţi la fel ca maică-ta la vârsta ta. Să sperăm că

eşti la fel de zburdalnică. Dacă nu, ţi-am adus cadoul greşit... Dar unde este? Kura, ai coşul cu câini? Ce faci în căruţă? Coboară şi spune-i „bună ziua” verişoarei tale!

După ton, Gwyn era un pic supărată. Kura nu trebuia să arate atât de clar că această vizită la Queenstown îi era indiferentă.

Dar fata aşteptase doar să fie invitată. Degajată, cu mişcări mlădioase, Kura-maro-tini Warden se ridică pentru a pune stăpânire pe Queenstown. Şi observă cu satisfacţie că apariţia ei avu efectul aşteptat. Chiar şi pe chipurile mătuşii ei şi verişoarei ei se citea admiraţia, aproape veneraţia.

Elaine era drăguţă. Dragostea pentru William îi pria. Radia din plin; avea pielea curată şi rozalie, părul îi strălucea, iar privirea îi era mai vie şi mai expresivă decât până atunci. Totuşi pe lângă verişoara ei era ca o răţuşcă urâtă – ca oricare altă fată pe care natura nu o înzestrase cu atâtea calităţi ca pe fiica lui Paul Warden. Elaine privea o fată cu o jumătate de cap mai înaltă decât ea, ceea ce cu siguranţă nu se datora faptului că avea o ţinută dreaptă şi care se mişca cu o graţie de pisică.

Pielea Kurei avea culoarea cafelei în care se amestecase din belşug smântână albă şi groasă. Şi mai avea o sclipire aurie ce dădea impresia de căldură şi te ademenea. Părul neted şi lung până la coapse era negru ca pana corbului şi strălucitor, aşa încât părea că o perdea de onix îi acoperea umerii. Genele ei lungi şi sprâncenele uşor arcuite scoteau

în evidenţă prin negrul lor profund ochii mari, de un albastru azuriu ca ai bunicii Gwyn. Privirea ei nu licărea ironic sau zglobiu ca la Gwyn, ci era calmă şi visătoare, aproape plictisită, ceea ce îi dădea acestei frumuseţi exotice o tentă de mister. Pleoapele grele adânceau impresia de visătoare care aştepta doar să fie trezită.

Buzele Kurei erau pline, de un roşu întunecat, şi luceau umed. Avea dinţi mici, regulaţi şi albi ca zăpada, expuşi irezistibil. Chipul ei era îngust, gâtul lung, uşor arcuit. Purta o rochie de călătorie de un roşu-închis, simplă, dar formele corpului i s-ar fi profilat şi de sub o rasă călugărească. Avea sânii fermi şi plini, şoldurile late. Acestea se unduiau lasciv în mers, dar nu exersat, ca la fetele lui Daphne, ci la Kura părea ceva înnăscut.

O panteră neagră... William văzuse odată o asemenea fiară la grădina zoologică din Londra; mişcările unduitoare ale acestei fete şi frumuseţea ei plină de temperament îi amintiră imediat de ea. William nu se putu reţine să nu-i zâmbească scurt Kurei şi aproape că i se tăie respiraţia când ea îi întoarse zâmbetul. Desigur foarte scurt, pentru că ce putea să însemne pentru această zeiţă chipul unui tânăr aflat pe marginea străzii?

— Tu... ăă... Eşti Kura? Fleurette îşi reveni prima şi îi zâmbi fetei ceva cam forţat. Trebuie să mărturisesc că nu te-aş fi recunoscut... Ceea ce înseamnă că nu am mai fost de prea mult timp la Kiward Station. O mai ştii pe Elaine? Şi pe Georgie?

Orele la şcoală tocmai se încheiaseră, şi George se apropia de magazin când Kura îşi regiza apariţia pe care el o urmărise cu aceeaşi expresie tâmpă ca şi restul privitorilor de sex bărbătesc. Însă acum îşi folosi imediat şansa şi se apropie de mama lui, deci şi de minunata verişoară. Numai de ar şti ce să îi spună!

— *Kia ora,* se luptă el să rostească, pentru a se arăta umblat.

În definitiv, Kura era o maori; i-ar face plăcere ca el să o salute în limba ei.

Kura zâmbi.

— Bună ziua, George.

O voce ca un cânt. George îşi aminti că auzise asta odată, undeva, şi că o considerase o mare tâmpenie. Dar fusese înainte să o fi auzit pe Kura-maro-tini spunând „Bună ziua”.

Elaine încercă să îşi depăşească frustrarea. Da, Kura era frumoasă, dar înainte de toate era verişoara ei. Un om absolut normal şi, în plus, mai mică decât ea. Nu exista absolut niciun motiv să se zgâiască la ea. Zâmbi şi încercă să o salute pe Kura cât se putea de normal. Dar salutul ei sună puţin cam forţat.

Kura se pregăti să răspundă, dar îi atrase atenţia un scheunat venit din şaretă. În coşul pe care bineînţeles Kura nu îl luase cu ea când coborâse, un căţeluş lupta eroic să îşi recâştige libertatea.

— Ce este acolo? întrebă Elaine.

Se apropie curioasă de şaretă şi uită de Kura.

Gwyneira o urmă şi deschise coşul.

— M-am gândit să fac ceva ca să cultiv tradiţia. Kiward Callista, o stră-strănepoată a primei mele căţele Border-Collie venită cu mine din Ţara Galilor.

— Pentru... mine? se bâlbâi Elaine şi privi un căpşor de câine în trei culori, cu ochi vii, ce părea gata să o adore pe eliberatoarea lui.

— De parcă noi nu am fi avut destui câini! strigă Fleurette.

Dar şi ea consideră noul membru patruped al familiei mai interesant decât Kura cea rece.

Ceea ce nu era valabil pentru Ruben, George, şi mai ales pentru William. George încă mai căuta o remarcă deşteaptă, iar tatăl lui abia acum îşi revenise, pentru a-i ura Kurei bun venit la Queenstown.

— Ne bucurăm foarte mult să te cunoaştem mai bine, zise el. Miss Gwyn spunea că te interesează muzica şi arta. Poate că din acest motiv la oraş te vei simţi mai bine decât în Plains.

— Chiar dacă oferta culturală în micul nostru oraş încă mai lasă de dorit. William îşi revenise şi el şi odată cu asta îi revenise şi talentul de *whaikorero.* Adăugă: Totuşi sunt sigur că toţi vor fi în mare formă când dumneavoastră, Kura, vă veţi afla în public. Sau vor rămâne fără grai, desigur că trebuie să ne gândim şi la asta...

Zâmbi.

Kura nu reacţionă la fel de prompt ca majoritatea fetelor. În loc să-i ofere un surâs spontan, rămase serioasă. Dar în ochii ei se citea interesul.

William mai încercă un asalt.

— Vă îndeletniciţi cu muzica, nu? Mi-a povestit Elaine. Sunteţi o pianistă talentată. Ce preferaţi, muzica clasică ori folclorul?

Iată strategia potrivită. Ochii Kurei străluciră.

— Preferinţa mea se îndreaptă către operă. Aş vrea să devin cântăreaţă. Dar în rest nu văd nicio piedică să uneşti elemente de folclor cu muzica clasică. Ştiu, sună îndrăzneţ, dar se poate face la nivel înalt. Am încercat să însoţesc câteva cântece maori vechi cu un acompaniament convenţional de pian, iar rezultatul a fost fermecător...

Elaine nu sesizase schimbul de cuvinte dintre Kura şi William. Avea ochi doar pentru căţeluş. Dar Fleurette şi Gwyn avură un schimb de priviri.

— Cine este tânărul? se interesă Gwyn. Doamne, eu stau alături de ea de o săptămână şi încerc să încheg o discuţie, dar nu a spus trei fraze pe parcursul întregii călătorii. Şi acum...

Fleurette se încruntă.

— Hm... William al nostru se pricepe să pună întrebările potrivite. El lucrează de câteva săptămâni pentru Ruben. O minte descuiată, cu planuri clare de viitor. Îi face intens curte lui Elaine.

— Elaine? Dar ea este încă un copil...

Gwyn tăcu. Elaine era cu aproape doi ani mai mare decât Kura. Şi pentru ea se punea problema unei căsătorii cât mai curând.

— Şi noi considerăm că este prea tânără. Altfel ar fi potrivit. Un nobil de ţară irlandez...

Gwyneira clătină din cap cu o mină uşor mirată.

— Fir-ar să fie... Ce face aici în loc de a-şi vedea de pământul lui în Irlanda? Ori l-au expediat arendaşii lui? Şi la Haldon mai ajung ocazional ziarele englezeşti.

— Este o poveste lungă. Dar acum ar fi bine să intervenim. Dacă Kura îi trezeşte gelozia lui Lainie, nu văd bine o viaţă de familie fericită.

Între timp William se prezentase şi făcuse câteva remarci inteligente privitoare la patrimoniul muzical irlandez vechi, care era pe cale să cucerească lumea.

— Există o versiune a *The Maids of Mourne Shore* pe un text de William Butler Yeats. Nouă, irlandezilor, nu ne place când vechile cântece galeze se pun pe texte noi, englezeşti, dar în acest caz...

— Cunosc cântecul. Nu se numeşte *Down by the Sally Gardens?* L-am învăţat de la profesoara mea particulară.

Kura era o bună interlocutoare, ceea ce observă şi Ruben.

— William, nu aţi vrea să vă ocupaţi de magazin? întrebă el prietenos, dar hotărât. Familia mea şi cu mine vom pleca imediat acasă, dar Miss Helen vă va trimite desigur una dintre gemene ca să vă ajute. Trebuie să luaţi în

primire noile mărfuri... Şi cu certitudine vor exista noi prilejuri pentru a face schimb de păreri cu nepoata mea despre muzică.

William înţelese, îşi luă la revedere şi fu mai mult decât măgulit când Kura se arătă dezamăgită. În timpul discuţiei uitase cu totul de Elaine, dar acum, când voia să plece, ea se făcu remarcată.

— William, priveşte ce am! Radioasă îi vârî sub nas un ghem de păr care scâncea. Este Callie. Spune bună ziua, Callie!

Ea îi ridică o lăbuţă şi îi făcu semn cu ea. Căţeluşa lătră încet, dar revoltată. Elaine surâse. Cu doar câteva ore în urmă William ar fi găsit acest zâmbet irezistibil, dar acum... pe lângă Kura, Elaine era un copil.

— Este un căţeluş drăgălaş, Lainie, spuse el cam forţat. Dar eu trebuie să plec acum. Tatăl tău vrea să îşi ia liber şi este mult de lucru.

Arătă către marfa descărcată care trebuia înregistrată.

Elaine încuviinţă din cap.

— Da, şi eu trebuie acum să mă ocup de această Kura. Este drăguţă, dar în rest cam neinteresantă.

Georgie ajunse şi el la aceeaşi concluzie după ce pe tot drumul până la Conac încercase să închege o discuţie cu Kura. Fata venea de la o fermă, aşa că încercă mai întâi să vorbească despre creşterea oilor.

— Câte oi aveţi acum la Kiward Station?

Kura nici măcar nu-şi întoarse privirea spre el.

— Cam zece mii, Georgie, a răspuns Gwyn în locul acesteia. Dar numărul lor oscilează. Iar noi ne concentrăm tot mai mult pe vite de când există aceste vase frigorifice, care fac posibil exportul de carne.

Kura nu schiţă nicio reacţie. Dar ea era o maori. Desigur că voia să discute despre poporul ei.

— Am pronunţat corect *kia ora?* se interesă el. Tu vorbeşti fluent limba maori, Kura?

— Da, răspunse ea monosilabic.

George îşi tot bătea capul. Kura era frumoasă, iar oamenii frumoşi vorbesc desigur cu plăcere despre ei înşişi.

— Kura-maro-tini este un nume neobişnuit! zise băiatul. Are un sens anume?

— Nu.

George renunţă. Era prima dată când se interesa şi el de o fată, dar se pare că acest caz era lipsit de orice speranţă. Dacă va trebui vreodată să se căsătorească, o va face cu o femeie care cel puţin vorbea cu el, indiferent de cum arăta!

Fleurette, care după puţin timp servi ceaiul, nu avu nici ea mai mult succes în ce priveşte conversaţia. Când Kura intrase în casă, aruncase o privire nedefinibilă, dar fără îndoială mai curând critică asupra mobilei relativ simple – confecţionată de un tâmplar local, iar nu comandată în Anglia – şi de atunci tăcea. Din când în când fixa cu o

privire pofticioasă pianul din colţul salonului, dar era prea bine educată pentru a se duce pur şi simplu la el. Aşa că ronţăia indispusă o prăjitură.

— Îţi plac prăjiturelele? se interesă Fleurette. Le-a făcut Elaine, chiar dacă nu pentru noi, ci pentru prietenul ei...

Îi făcu cu ochiul fetei ei, care ca şi până atunci nu avea ochi decât pentru căţeluşul ei.

Gwyneira oftă. Este adevărat că darul ei avusese succes, dar în ce privea intenţia de apropiere a celor două fete, căţeluşul reprezenta mai curând un obstacol.

— Da, mulţumesc, răspunse Kura.

— Mai vrei ceai? Desigur că îţi este sete după călătorie şi, cum o cunosc eu pe bunica ta, pe drum aţi avut numai cafea neagră şi apă, ca la mânatul animalelor.

Fleurette zâmbi.

— Da, te rog, spuse Kura.

— Care este prima ta impresie despre Queenstown?

Fleurette încerca disperată să formuleze o întrebare la care să nu poată răspunde doar cu un „da” ori cu un „nu”.

Kura ridică din umeri.

Puţin mai mult noroc avu ceva mai târziu Helen, care venise împreună cu Ruben. Acesta trecuse să o ia şi cei doi veniseră imediat ce ea putuse pleca de la hotel.

Acum ea se întreţinea cu Kura despre studiile ei muzicale, despre piesele pe care le exersa la pian şi despre preferinţele în materie de compozitori. Înfăţişarea fetei nu o impresionase deloc pe Helen; se purta cu ea absolut

natural. La început Kura păru surprinsă, apoi deveni vorbăreaţă. Din păcate nimeni nu putu să intervină în temele discutate de ele şi, ca urmare, Kura reuşi şi de data aceasta să pună capăt oricărei tentative de conversaţie. Cu excepţia lui Elaine, preocupată de căţeluş, toţi se plictiseau de moarte.

— Poate că vrei să ne cânţi ceva...? o întrebă în cele din urmă Helen. Ea simţea că în special Gwyn şi Fleurette erau tot mai tensionate. Georgie se refugiase la el în cameră, iar Ruben părea că se gândea la chestiunile lui juridice. Te-ar putea acompania Elaine, adăugă ea.

Elaine cânta binişor la pian. Muzical era mai talentată decât Gwyneira, a cărei educaţie muzicală în Ţara Galilor se dovedise un chin. Helen îi dădea lecţii de ani de zile lui Elaine şi era mândră de rezultate. Era un motiv pentru care formulase propunerea. Kura nu trebuia să creadă că toţi ceilalţi neozeelandezi ar fi inculţi.

Elaine se ridică dornică să cânte la pian. Dar Kura aruncă o privire mai curând sceptică şi reacţionă de-a dreptul îngrozită când Elaine interpretă primele măsuri, iar Callie o urmă urlând pe cele mai înalte tonuri. Ceilalţi găsiră reacţia lui Callie foarte comică. Elaine râse cu lacrimi, dar se conformă cererii generale şi îndepărtă căţeluşa. Bineînţeles că din încăperea alăturată Callie urla de li se rupea inima, tulburând astfel concentrarea tinerei lui stăpâne.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care Elaine se

încurcă de mai multe ori. Kura îşi dădea ochii peste cap.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, aş prefera să mă acompaniez singură, spuse ea.

Elaine avu senzaţia că se făcea mică, la fel ca atunci când Kura coborâse din şaretă. Dar ţinu capul sus. Să treacă verişoara ei la pian! Cel puţin aşa putea să se ocupe din nou de Callie.

Dar interpretarea ce răzbătu apoi prin uşa închisă o făcu pe Elaine să se simtă şi mai mică. Niciodată pianul nu răsuna atât de minunat când cânta ea – nici măcar când cânta bunica Helen. Trebuia să fie de la tuşeu sau de la faptul că tânăra cânta din suflet; Elaine nu ştia asta. Ea doar bănuia că nu va putea să cânte astfel niciodată, chiar de ar exersa toată viaţa.

— Vino, plecăm, îi şopti ea căţeluşei. Cât încă mai cântă. Pentru ziua de astăzi m-am săturat de perfecţiune şi frumuseţe desăvârşită.

Încercă să se gândească la William şi la săruturile lui de pe malul lacului. Şi ca totdeauna lucrul acesta îi redă buna dispoziţie. El o iubea, el o iubea... Inima lui Elaine şi vocea Kurei cântau pe întrecute.

— Tu cum o găseşti?

Răbdarea Gwyneirei fusese pusă la grea încercare înainte de a fi rămas singură cu Helen. Dar acum se terminase nu doar ceaiul, ci şi micul dineu al familiei, iar copiii fuseseră trimişi la culcare. Elaine şi Georgie plecaseră oricum imediat după masă şi chiar Kura păruse

bucuroasă să se poată retrage. Trebuia să scrie o scrisoare – explicase ea – şi Gwyneira îşi putea imagina clar ce i-ar scrie lui Miss Witherspoon despre familia ei.

Helen mai bău o gură de vin. Îi plăcea vinul de Bordeaux, pe care Ruben îl comanda regulat din Franţa. Prea mulţi ani trebuise să o scoată la capăt fără asemenea mici plăceri ale vieţii.

— Ce vrei să auzi? Cât de frumoasă este Kura? Asta o ştii. Cât este de muzicală? Şi pe asta o ştii. Problema este că ea însăşi îşi cunoaşte prea bine atuurile.

Gwyneira zâmbi.

— Ai pus punctul pe i. Ea este teribil de înfumurată. Dar ce părere ai, de exemplu, despre vocea ei? Ajunge pentru operă?

Helen ridică din umeri.

— De patruzeci şi cinci de ani nu am mai fost la un spectacol de operă. Deci ce să spun? Profesoara ei ce părere are? Ea ar trebui să se priceapă.

Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— Miss Witherspoon nu a fost angajată ca profesoară de muzică. De fapt trebuia să le fie de ajutor tuturor copiilor din Kiward Station pentru o pregătire şcolară normală. Dar, după cum se vede, cu ea am greşit amarnic. Provine dintr-o casă foarte bună, ştii. Educaţie de primă clasă, pension în Elveţia... pe hârtie totul părea grozav. Dar apoi tatăl ei şi-a pierdut toţi banii şi s-a aruncat pe fereastră. Şi brusc mica Heather a fost nevoită să se descurce de una

singură. Din păcate, se împacă greu cu situaţia. Şi i-a mai băgat şi Kurei în cap toate lucrurile cu care deja avea capul plin.

Helen râse.

— Dar trebuie să fi studiat muzica. Kura cântă excepţional la pian, iar vocea ei... Se vede că a primit o instruire.

— Miss Witherspoon a studiat în Elveţia pianul şi canto, o informă Gwyn. Nu am întrebat-o cât timp. Ştiu doar că ea se plânge că ar fi fost prea puţin pentru a o învăţa pe Kura acum mai mult. Dar Kura absoarbe ca un burete tot ce are legătură cu muzica. Chiar Marama spune că nu o mai poate învăţa ceva şi, după cum ştii, ea trece drept o *tohunga.*

Marama era o cântăreaţă recunoscută la maori.

— Hm... poate că ar ajunge pentru operă. Un conservator nu i-ar prinde bine. În fine ar deveni una dintre multe altele, şi nu ar mai fi adorată de toţi cei cu care ar avea de-a face.

— Eu nu o ador! protestă Gwyn.

Helen zâmbi.

— Nu, ţie îţi este frică de ea, şi asta este şi mai rău! Trăieşti cu teama că această copilă ar face ceva ce ar duce la pierderea fermei Kiward Station...

Gwyn oftă.

— Dar nu o pot trimite la Londra.

— Ar fi mai bine decât ca din braţele unui tânăr maori să

ajungă marioneta lui Tonga. Priveşte lucrurile aşa, Gwyn: chiar şi dacă Kura pleacă la Londra şi se căsătoreşte în Europa, ea rămâne moştenitoarea. Şi dacă nu o mai interesează Kiward Station, nu o va vinde, cel puţin atâta vreme cât nu va avea nevoie de bani. Iar vouă banii nu vă lipsesc, nu?

Gwyn clătină din cap.

— Am putea-o mulţumi cu o subvenţionare generoasă.

— Atunci fă-o! Dacă va trebui să se căsătorească în Europa, atunci cărţile vor fi reamestecate, lucru care nu este chiar atât de periculos. Dacă nu cade în mâinile unui escroc, ale unui jucător sau ale unui alt individ necinstit, soţul ei nu va pune mâna pe o fermă din Noua Zeelandă, care în plus mai produce şi bani. Ca şi copiii lor. Dacă vreunul dintre ei va avea chemare de fermier, poate veni aici. Sau poate preferă să ia banii şi să-şi facă o viaţă frumoasă.

Gwyneira îşi muşcă buzele:

— Asta ar însemna ca noi să veghem să curgă permanent banii, iar mai târziu să facă asta Jack, dacă preia ferma. Nu ne vom mai putea permite vremuri grele.

— Dar după cele spuse de tine, se pare că Jack va deveni un fermier capabil, spuse Helen. Cum se înţelege el cu Kura? Ar avea ea ceva împotrivă dacă ar prelua el ferma?

Gwyn răspunse negativ.

— Jack îi este indiferent. Ca tot restul lumii care nu poate fi transcris în note muzicale.

— Păi vezi! Eu nu m-aş mai gândi mult ce şi cum s-o întâmpla dacă ferma nu va mai merge bine. Nu trebuie să pui întotdeauna răul înainte. Nu este bătut în cuie că nepoata ta va rămâne veşnic dependentă de renta de la voi. Ar putea deveni o stea celebră de operă, plină de bani. Ori poate că îşi valorifică frumuseţea şi se mărită cu un principe. Nu îmi pot imagina că o veţi ţine toată viaţa pe fata asta din banii voştri. Pentru asta ea este prea frumoasă şi prea stăpână pe sine.

Gwyneira mai rămase o bună parte din noapte trează, gândindu-se la propunerile făcute de Helen. Poate că respingerea categorică a planurilor Kurei fusese o greşeală. Dacă privea lucrurile la rece, pe Kura nu o lega nimic de Kiward Station – şi dacă Tonga nu va avea succes cu planurile lui, ea ar putea să vândă ferma imediat ce va deveni majoră. Până acum Gwyn nici nu luase în considerare o asemenea posibilitate, dar Helen îi deschisese ochii. Tutela ei asupra Kurei va lua sfârşit într-un timp previzibil, apoi Kiward Station va rămâne la bunul plac al tinerei femei.

La ivirea zorilor Gwyn deja luase o hotărâre. Mai trebuia să discute cu James, dar dacă îi va expune argumentele lui Helen, va ajunge şi el la aceeaşi concluzie.

Kura-maro-tini nu fusese niciodată atât de aproape de îndeplinirea dorinţei ei ca în această frumoasă zi de toamnă, în care William Martyn veni să cineze la Conac.

5

În prima seară Ruben O'Keefe se plictisise din plin cu Gwyn şi Kura şi nu intenţiona să repete experienţa prea curând. Numai să nu rămână prea mult cele două la conac; casa era prea izolată pentru musafiri, mai ales pentru cei care nu se suiseră niciodată pe un cal! Helen avea pregătite camere pentru prietena şi pentru nepoata ei, iar Gwyn voia să se mute curând. Primele zile ale vizitei aveau să fie dedicate punctelor comune de interes. Elaine îi arată lui Fleurette ce progrese făcuse în materie de călărie. Ea ardea de nerăbdare să o pună pe bunica ei să o călărească pe Banshee şi să audă ce va spune aceasta despre calul ei drag – şi bineînţeles că Fleurette şi Gwyn se vor informa reciproc până la cele mai mici amănunte referitoare la intimităţile pe care Kiward Station şi Haldon le puteau oferi. Ruben lăsa plăcerea aceasta atât soţiei şi soacrei, cât şi lui Elaine. Ultima deja vorbea de la sosirea bunicii numai despre călărirea armăsarului adus de Gwyn – asta doar dacă nu vorbea despre noua ei căţeluşă. Dacă Kura-maro-tini tăcea mereu, Elaine era predispusă la pălăvrăgeală, şi pe Ruben îl apuca groaza la perspectiva unei alte cine cu două fete, una morocănoasă şi cealaltă plină de vervă. Dar îl întâlni apoi pe William în magazin, care înregistra cu sârg noile livrări de mărfuri, şi îi veni o strălucită idee care

ar fi putut să mai amelioreze lucrurile.

Tânărul lui contabil şi viitor ginere se întreţinuse foarte aprins cu o zi în urmă cu Kura. În plus, Elaine nu va mai vorbi despre câini şi cai; pe William nu-l interesa subiectul, cum Ruben observase deja. În prezenţa lui William, Elaine punea în discuţie doar subiecte plăcute acestuia. Fleurette se cam enerva, dar Ruben dimpotrivă, găsea totul foarte practic. Atât de practic, încât pe la prânz plasă invitaţia, după ce William se achitase singur de sarcina de Sisif de a înregistra toate mărfurile noi şi de a le pune în ordine pe rafturi.

— Veniţi seara aceasta la masă la noi, William! Elaine se va bucura, iar cu nepoata mea v-aţi înţeles pe loc bine.

William Martyn păru surprins şi bucuros. Bineînţeles că va veni, nu avea altceva în program, doar că va trebui să le anunţe pe Helen şi pe cele două gemene că va lipsi de la cină. Aşa că în pauza de prânz William se duse la pensiune, unde o găsi pe Elaine la pian şi desigur că şi căţeluşa Callie era cu ea. Aceasta însoţea execuţia muzicală cu urlete stridente, şi gemenele se prăpădeau de râs. Se amuzau de asemenea copios şi servitorul şi unul dintre angajaţii băncii. Chiar şi severa Miss Carpenter îşi călcă pe suflet şi zâmbi.

— Eu cred că ea cântă mult mai bine decât închipuita mea verişoară, explică imediat Elaine. Dar din fericire până acum nu a pretins să cânte la operă…

William nu ştia de ce se supărase pentru această

nevinovată maliţiozitate, dar simţi chiar şi o uşoară mânie când Ruben O'Keefe se exprimă depreciativ la adresa comportamentului nepoatei sale. Cum putea fi Kura Warden „morocănoasă"? Dar îşi iertă rapid şeful; mulţumea Cerului pentru invitaţia făcută de acesta. De când o văzuse pe Kura se gândea doar la când o va reîntâlni şi ce îi va spune atunci. Ea era fără nicio îndoială o fată deosebit de inteligentă. Bineînţeles că nu avea niciun chef să pălăvrăgească despre nimicuri ca…

În acest moment Elaine îşi descoperi prietenul, şi ochii i se aprinseră. Socotise că îl va întâlni în oraş şi se făcuse frumoasă. Părul îi era ridicat de pe frunte cu o diademă şi ea purta o rochie din batist cu carouri verzi şi maro, pentru care afară era ceva cam rece.

— Vino, William! îi ceru ea cu voce cristalină. Cântă cu mine o piesă! Sau nu ai timp? îţi promit că am să o ţin liniştită pe Callie.

Mary – sau Laurie – înţelese imediat semnul făcut şi dispăru în bucătărie cu căţeluşa. Laurie – sau Mary – trase între timp un scăunel de pian lângă Elaine.

William ştia să cânte puţin la pian şi, de curând, entuziasmat, cântaseră câteva piese muzicale la patru mâini. Dar acum făcu mofturi.

— Nu aici, în public, Lainie! Poate diseară. Tatăl tău m-a invitat la cină.

— Zău? Elaine se roti mulţumită pe scăunel. Ce frumos! Ieri s-a plictisit de moarte cu groaznica mea verişoară. De

necrezut cât poate fi de plictisitoare! Vei vedea singur. Ea este într-adevăr drăguţă, dar încolo... Dacă aş fi în locul bunicii Gwyn, aş expedia-o astăzi în loc de mâine la Londra.

William trebui să îşi reprime din nou supărarea.

— Drăguţă?

Fata văzută de el era o zeiţă! Şi ce tot spunea Elaine că ar expedia-o? El nu va permite asta, el...

William! se aduse el singur cu picioarele pe pământ. Ce avea el comun cu fata asta? Kura Warden nu îl privea absolut deloc; nu avea de ce să se ambaleze. Îi zâmbi forţat lui Elaine.

— Chiar atât de rău nu va fi. În dimineaţa asta eşti foarte drăguţă.

Cu asta se îndepărtă pentru a o căuta pe Helen, în timp ce

Elaine privea dezamăgită în urma lui.

— Foarte drăguţă...?

În mod obişnuit primea de la William complimente mai elaborate.

Fleurette O'Keefe află după-amiază de invitaţia lansată de Ruben şi nu se arătă prea entuziasmată. Ea pregătise doar o cină intimă, fără pretenţii. Nici măcar Helen nu voise să vină. Cu William ca oaspete va trebui să gătească în plus şi va trebui şi să servească şi, în plus, mai trebuia încă cineva întreţinut, ceea ce pentru Fleurette nu era ceva tocmai simplu. Ea nu era prea călduroasă cu acest

irlandez bun de gură; nu ştia niciodată când William îşi exprima propria opinie ori când voia doar să îi fie pe plac soţului ei. Şi pe lângă acestea, nu uitase nici vorbele lui Mrs. Chesfield. Un atentat vizându-l pe *Chief Secretary for Irland... Dac*ă William fusese cu adevărat amestecat în asta, putea fi periculos.

Lui Fleurette nu îi scăpaseră nici privirile pe care fără excepţie toţi bărbaţii din jur i le aruncau Kurei. Ea nu considera a fi o idee bună ca tânărul lui Elaine să fie pus la încercare aici. Dar nu mai putea face nimic. William acceptase invitaţia, iar Kura-maro-tini afişase o încântare surprinzătoare când Gwyn îi spusese despre asta.

— Ar trebui să port rochia roşie! explicase fata. Şi mai trebuie şi să mă aranjez puţin. Îmi poţi trimite o fată să mă ajute, tanti Fleur? Este dificil să îmi strâng singură şireturile.

Kura era obişnuită cu personalul domestic. Gwyn încerca să se descurce cu un minimum de fete în casă şi la bucătărie, dar conacul din Kiward Station era prea mare pentru a-l deretica de una singură, iar aptitudinile gospodăreşti ale lui Gwyn lăsau de dorit. Aşa că acolo lucrau câteva fete maori sub conducerea „majordomului” Maui şi a primelor fete în casă Moana şi Ani. Când Kura era mică, aceste fete se ocupaseră şi de ea, iar Ani, descurcăreaţă şi pricepută, ajunsese un fel de cameristă, care făcea ordine în hainele Kurei şi o coafa.

Fleur o privi pe Kura de parcă i-ar fi lipsit o doagă.

— Te poţi îmbrăca şi singură, Kura! Asta nu este o casă mare, noi avem ajutor doar la gospodărie, şi un grădinar care se ocupă şi de grajduri. Nu cred că vreunul dintre ei ar vrea să îţi tragă şireturile.

Kura nu o onoră cu niciun răspuns, ci urcă botoasă în cameră.

Fleurette clătină din cap şi i se adresă Gwyneirei:

— Ia uite ce idei are mititica? Că ea se consideră mai bună decât noi, poporul de jos, asta am înţeles-o. Că doar nu îi permiţi o cameristă proprie!

Gwyn ridică resemnată din umeri.

— Acum pune mare preţ pe aspectul ei. Şi Miss Witherspoon o susţine…

Fleurette dădu ochii peste cap.

— Pe această Miss Witherspoon aş da-o prima afară!

Gwyn se pregăti de o dispută cu fiica ei, cum de ani de zile purta cu James – şi propunerea lui Helen îi surâse şi mai mult. O perioadă petrecută în Anglia nu putea decât să îi priască Kurei! Dacă acum era încă prea tânără pentru conservator, putea găsi o şcoală de fete. Gândul o purtă pe Gwyn spre uniforme şi spre un orar încărcat… Dar Kura nu o va urî toată viaţa ei pentru asta?

William sosi punctual şi privirea aruncată Kurei îl umplu de aceeaşi veneraţie ca prima dată. Doar că fata acum nu purta un taior simplu pentru călărie, ci o rochie cu tăieturi rafinate, roşie, imprimată cu flori multicolore. Culorile

intense o avantajau; îi sporeau strălucirea pielii şi ofereau un contrast plin de farmec cu părul bogat şi negru. Astăzi îl purta cu cărare pe mijloc; în stânga şi în dreapta feţei avea câte o şuviţă împletită, iar la ceafă îşi făcuse coc. Toate acestea îi subliniau frumoasele trăsături clasice, oasele înalte ale obrajilor, ochii tulburători şi nota ei exotică. William Martyn nu ar fi şovăit să îngenuncheze înaintea unei astfel de frumuseţi.

Oricum politeţea cerea să se ocupe mai întâi de Elaine, care îi era parteneră la masă. Pentru că tot gătise mai mult, Fleurette o invitase şi pe Helen împreună cu prietenul ei de mulţi ani de zile, poliţistul McDunn. Bărbatul îndesat şi mustăcios o conduse pe Helen la masă cu toată atenţia, iar William se grăbi să procedeze şi el la fel cu Lainie. Partener de masă al Kurei era George, care între timp îşi pierduse orice interes faţă de frumoasa lui verişoară. Îi trase acesteia scaunul mai curând dezinteresat. William constată încântat că era plasat exact în faţa lor.

— V-aţi acomodat deja cu Queenstownul, Miss Warden? întrebă el când în cele din urmă politeţea îi permise să poarte şi discuţiile obişnuite la masă.

Kura zâmbi.

— Vă rog să îmi spuneţi Kura, Mr. William... Vocea ei făcea din fiecare propoziţie o melodie dintr-un cântec foarte deosebit. Chiar şi Leonard McDunn ridică privirea din farfurie când răspunse Kura. Şi pentru a răspunde la

întrebarea dumneavoastră... eu sunt obişnuită cu vastitatea din Plains. Peisajul aici este drăguţ, dar reacţiile induse sunt cu totul altele.

Gwyn se încruntă. Reacţii? Elaine şi George abia se stăpâniră să nu chicotească.

William radia.

— Oh, înţeleg la ce vă referiţi. Fiecare peisaj are melodia lui. Uneori, în vis, aud Connemara cântând...

Elaine îi aruncă o privire zăpăcită.

— Sunteţi din Irlanda, tinere? întrebă McDunn cu evidenta intenţie de a canaliza discuţia în altă direcţie. Ce mai este cu acea *Home Rule Bill* despre care vorbeşte toată lumea? Şi care mai este situaţia în ţară? Principalii instigatori la tulburări sunt sub control?

Despre luptătorii pentru independenţă am auzit ultima oară că în America au pledat pentru o incursiune în Canada, în dorinţa de a crea acolo o nouă Irlandă. Un plan descreierat...

William clătină din cap.

— De acord cu dumneavoastră*, sir.* Irlanda este Irlanda. Nu poate fi reconstituită altundeva.

— Irlanda are o sonoritate proprie, melodii melancolice şi totuşi cu un subton de o veselie care-ţi sfâşie inima.

Elaine se întrebă dacă nu cumva şi Kura deprinsese arta *whaikorero.* Sau citise pe undeva fraza aceasta?

— Da, de o veselie sfâşietoare, confirmă William.

— Atâta vreme cât susţinătorii legii nu reuşesc să

schimbe poziţia Camerei Lorzilor… interveni Ruben.

— Ceea ce îmi aminteşte ceva… se amestecă şi Fleurette în discuţie cu acel ton dulce şi nevinovat pe care îl folosea totdeauna când se trezea în ea spioana. Leonard, aţi auzit ceva despre un atentat vizându-l pe Mr. Morley of Blackburn? Cel care este Chi*ef Secretary for Irland?*

Cu coada ochiului îl urmărea pe William. Tânărul aproape se înecă cu o bucată de friptură. Reacţia nu îi scăpă nici lui Elaine.

— S-a întâmplat ceva, William? se interesă ea îngrijorată.

William răspunse cu un gest de nerăbdare făcut cu mâna.

Ofiţerul de poliţie ridică din umeri.

— Ah, Fleur, ceva se petrece întotdeauna în ţara aceasta. Din câte ştiu, teroriştii sunt arestaţi. Când mai scapă unul, primesc solicitări de extrădare. Dar niciodată nu am prins aici vreunul, toţi se duc în State şi în mod normal acolo le vine mintea la cap. Farse de tineri naivi care în ultimii ani, slavă Domnului, nu au avut urmări periculoase.

William răbufni:

— Dumneavoastră consideraţi lupta pentru o ţară liberă drept o farsă? întrebă el mânios.

Elaine îi puse mâna pe braţ.

— Sst, dragule, nu a spus asta! William este un patriot, Mr. Leonard.

William îi îndepărtă mâna.

Leonard râse.

— Aşa sunt cei mai mulţi irlandezi. Şi vă bucuraţi de întreaga noastră simpatie. Dar pentru asta nimeni nu trebuie să tragă cu puşca sau să arunce ceva în aer! Gândiţi-vă la persoanele neimplicate care de prea multe ori cad victime!

William nu mai răspunse; începuse să îşi dea seama că era pe cale să devină nepoliticos.

— Aşadar sunteţi un erou al libertăţii, Mr. William? se auzi brusc vocea Kurei.

Ochii ei mari îi căutau privirea. William nu ştia dacă sub ochii ei se topise sau crescuse.

— Nu aş folosi cuvinte atât de mari, mormăi el, pe un ton modest.

— Dar William a activat pentru Liga Naţională Irlandeză, explică cu mândrie Elaine, şi de data aceasta mâna ei se aşează posesiv pe braţul acestuia. De sub masă mârâi Callie. Căţeluşei nu îi plăcea dacă stăpâna ei atingea pe cineva, iar invers era şi mai rău. Fata adăugă: Pentru arendaşii de pe ferma tatălui său.

— Tatăl dumneavoastră are o fermă? se interesă Gwyneira.

William confirmă.

— Da, doamnă, o fermă cu oi. Dar eu sunt fiul cel mic şi nu voi moşteni nimic. Aşa că trebuie să mă interesez de şansa mea.

— Oi... avem şi noi câteva, observă Kura, de parcă animalele erau o anexă împovărătoare.

Dar lui Fleurette nu îi scăpă nici interesul cu care William urmărea tot ce relata Gwyneira despre Kiward Station.

Pentru Elaine seara aceasta se prelungea ca şi seara anterioară. William era cu ea, şi în mod normal nici n-ar fi simţit cum trece timpul. Până acum se ocupase permanent de ea, făcea glume, pe sub masă o atingea pe ascuns şi câteodată o mângâia gingaş pe mână. Însă astăzi întreaga lui atenţie se îndrepta spre Kura. Poate că nu ar fi trebuit să spună pe şleau cât o călca fata asta pe nervi; desigur că acum William voia să o distragă. Dar ar fi putut să-i adreseze câteva cuvinte frumoase şi dragei lui! Elaine se consolă cu gândul că după asta putea să îl însoţească afară. El o va săruta sub cerul înstelat, ca în atâtea alte ocazii asemănătoare, şi vor schimba şi câteva vorbe intime. Callie trebuia închisă înainte de plecare. Căţeluşa protesta zgomotos imediat ce William se apropia de stăpâna ei.

Doar să treacă ora de muzică a Kurei! Ca şi ieri, acum cânta pentru familie şi pentru oaspeţi, iar William asculta cu veneraţie. Fără îndoială că Kura cânta foarte bine; era de invidiat. Astăzi cânta melodii irlandeze, după cât se pare pentru William. Elaine începea să simtă împunsăturile geloziei.

— Cântă cu ea! îi sugeră Helen, care remarcase frustrarea lui Elaine. Ştii şi tu cântecele.

Elaine îi aruncă Gwyneirei o privire întrebătoare, şi aceasta dădu aprobator din cap.

— Va suna frumos, explică ea.

Gwyneira ar fi găsit că suna frumos şi dacă Callie ar fi început să scheaune în timp ce Kura cânta la pian.

Elaine se ridică curajoasă, se orientă scurt şi se decise din piesele Kurei pentru *Sally Gardens.* Pentru Helen suna cu adevărat plăcut. Glasul clar de soprană al lui Elaine se armoniza cu vocea tulburător de gravă a Kurei. Şi în plus fetele arătau foarte bine împreună. Kura cea exotică, cu păr negru, şi Elaine cea gingaşă şi cu pielea albă. Indiscutabil că marele poet Yeats se gândise la o asemenea fată irlandeză cu păr roşu când scrisese textul cântecului. Helen îi spuse ceva lui William, dar acesta, prea adâncit în contemplarea fetelor – ori cel puţin a uneia dintre ele, nici nu o auzise.

După doar câteva măsuri Kura se opri.

— Eu nu pot să cânt dacă tu nu o faci cum trebuie, zise ea acuzator.

Elaine se făcu roşie toată.

— Eu…

— Aici a fost un Fa diez major şi tu ai luat un Fa major, continuă fără milă Kura.

Elaine ar fi preferat să intre în pământ.

— Kura, acesta este un cântec popular, interveni Helen. Nu trebuie să te supui ca un sclav notelor.

— Se poate interpreta ceva doar corect sau incorect,

insistă Kura. Dacă ar fi luat un Sol diez major sau chiar un Sol major…

Elaine reveni la locul ei.

— Cântă singură! spuse ea îmbufnată.

Ceea ce Kura făcu imediat.

Când reuniunea se încheie, Elaine mai era încă indispusă. Incidentul îi afectase pe toţi, mai ales că nimeni nu remarcase greşeala minoră a acesteia. Fleurette mulţumi în gând Cerului pentru faptul că Gwyn şi nepoata ei aveau să se mute mâine de la ea. Întotdeauna îi plăcuse s-o găzduiască pe mama ei. Dar de Kura, în mod evident, îi plăcea la fel de puţin ca de William. Îşi aminti din nou de atentat. O fi observat Ruben reacţia lui William?

Asta îi trecu prin cap şi lui Elaine când îl însoţi afară pe William. În sfârşit acesta o luă de după umeri, dar nu îmbătat de ea ca de obicei, ci parcă mai mult din obligaţie. Iar cuvintele frumoase spuse parcă în silă nu o mai entuziasmară ca odinioară.

— Muzica aceasta… şi draga mea cu părul roşu… parcă eram în Sally Gardens. William râse şi o sărută uşor. Adăugă apoi: Este ciudat cum aceste melodii reînvie în mine Irlanda.

— Vibraţiile… apucă să rostească Elaine, dar în ultimul moment se opri.

William nu trebuia să creadă că râdea de el.

— Mi-aş fi dorit ca ţara să fie liberă şi eu să pot să mă întorc acolo.

Elaine se încruntă.

— Nu poţi face asta atâta vreme cât Irlanda se află sub administraţia engleză? Doar nu eşti dat în urmărire?

William râse, chiar dacă puţin cam forţat.

— Bineînţeles că nu. Cum ţi-a trecut aşa ceva prin cap? Doar că nu doresc să revin într-o ţară încătuşată.

Elaine rămase sceptică. Alarmată îi căută privirea.

— William, tu nu ai avut nimic de-a face cu atentatul? Asupra... cum îl cheamă? Morley?

— *Viscount* Morley of Blackburn, zise pe un ton aproape ameninţător William. *Chief Secretary for Irland,* cel mai mare opresor!

— Dar tu nu ai tras în el sau nu ai pus o bombă, nu? întrebă temătoare Elaine.

William o fulgeră cu privirea.

— Dacă aş fi tras, acum ar fi fost mort. Eu sunt un bun ţintaş. Iar bombă... din păcate nu ne-am putut apropia de el.

Elaine era îngrozită.

— Dar ai încercat? Sau ai ştiut despre asta? William...!

— Dacă nimeni nu face ceva, ţara mea nu va fi niciodată liberă! Şi dacă nu le arătăm cât suntem de hotărâţi...

William amuţi şi se îndreptă. Elaine, care se sprijinise de el, se îndepărtă puţin.

— Dar tatăl meu spune că *Viscount* Morley susţine *Home Rule Bill,* zise ea.

— Pro ori contra, ce importanţă are? El este

reprezentantul Angliei. Prin el lovim în *House of Lords* şi în întreaga bandă!

William simţi din nou furia aprigă pe care o resimţise când Paddy Murphy şi el fuseseră opriţi la intrarea în clădirea guvernamentală. Bomba fusese găsită asupra prietenului lui – o întâmplare care lui îi salvase în cele din urmă viaţa. William îşi recunoscuse complicitatea de bunăvoie, dar tatăl lui apelase la relaţiile lui şi abordase pe cine trebuia. În cele din urmă Paddy, fiu amărât de arendaş, sfârşise în ştreang, în timp ce William fusese eliberat. Cu cererea neoficială, comunicată lui Frederic Martyn, de a-şi scoate cât mai repede din Irlanda fiul răzvrătit. William voise să plece la New York, dar acesta nu i se păruse tatălui său suficient de îndepărtat.

— Te pomeneşti că voi auzi de noi prostii, acolo mişună de rebeli!

A doua zi tatăl lui îi plăti drumul spre Noua Zeelandă stabilindu-i şi destinaţia: Dunedin, pe Insula de Sud, departe de orice celulă teroristă a luptătorilor pentru libertate.

Şi acum fata aceasta îi imputa că, vezi Doamne, voise să omoare pe cine nu trebuia!

— Eu cred că asta face o diferenţă, spuse curajoasă Elaine. În război îţi omori numai inamicul, nu şi aliaţii.

— Tocmai asta nu înţelegi! îi răspunse iritat William. Tu eşti fată...

Elaine îl privi furioasă.

— Fetele nu înţeleg nimic de felul acesta? Se pare că ai greşit ţara, William! La noi femeile pot şi să voteze.

— Asta va clarifica lucrurile! îi scăpă lui William, căruia îi păru imediat rău de ce spusese.

Nu voia să o supere pe Elaine. Era doar un copil!

În capul lui răsuna vocea Kurei. Tânăra îl înţelegea. Avea judecata matură, deşi în fapt era mai mică decât verişoara ei. Ea era mai evoluată, mai feminină…

Se surprinse gândindu-se la sânii plini ai Kurei, la coapsele ei late, când o trase împăciuitor pe Elaine lângă el.

— Îmi pare rău, Lainie, dar Irlanda… mai bine nu te pui cu mine. Acum linişteşte-te, Lainie, revino-ţi!

La început Elaine, supărată, se îndepărtase puţin de William, dar în cele din urmă se lăsă împăcată. Dar nu răspunse imediat sărutului acestuia. Când se despărţiră, ea părea încă puţin tristă.

William îi făcu semn cu mâna în timp ce se îndrepta cu canoea în josul râului. În ziua următoare va trebui să fie deosebit de drăguţ cu ea, chiar dacă mofturile ei îl călcau pe nervi. Voia să o mai revadă pe Kura. Şi până una, alta, drumul către Kura trecea doar pe la Elaine.

6

În Qneenstown toamna se desfăşurau numeroase evenimente culturale şi sportive, organizate în special de biserică. Şi câţiva mari fermieri din zonă organizau serate şi bineînţeles că familia O'Keefe era invitată împreună cu oaspeţii ei din Canterbury Plains. William primi invitaţia prin Elaine, aşa cum sperase. Desigur că o însoţea la picnicurile organizate de biserică şi la bazare, la serile muzicale şi jocurile bingo în scopuri de binefacere. Spre bucuria şi mirarea lui Gwyn, li se alătură şi Kura, care părea să se amuze. Până acum fata onorase doar în silă cu prezenţa ei seratele de la Kiward Station sau din fermele vecine.

— La început nu am avut impresia că Lainie şi Kura s-ar plăcea cine ştie ce, îi spuse Gwyn lui Helen, dar acum sunt permanent împreună.

— Totuşi, Lainie nu lasă impresia că ar deborda de fericire, remarcă lucida Helen.

— Fericire? Copila pare o fiară în cuşcă, interveni Daphne. Cele două „proprietare de hoteluri" se întâlniseră la ceaiul săptămânal şi de data aceasta fireşte că participa şi Gwyn. Eu aş lua măsuri, Miss Helen. Kura a pus ochii pe flăcăul lui Lainie.

— Daphne! Ce cuvinte sunt acestea! exclamă indignată

Helen.

Daphne îşi dădu ochii peste cap.

— Scuzaţi-mă, Miss Helen, dar eu cred… după părerea mea, Miss Warden manifestă un interes nepotrivit faţă de pretendentul lui Miss O'Keefe.

Gwyn mustăcea. Daphne ştia să îşi adapteze modul de exprimare corespunzător fiecărei situaţii. Nici ei nu îi scăpase interesul Kurei pentru William, dar nu prea ştia cum să îl interpreteze exact. Desigur că faţă de Elaine nu era corect, dar pe de altă parte William Martyn ca pretendent la mâna nepoatei ei era de zece ori preferabil unuia ca tânărul maori Tiare.

— Dar până acum Mr. Martyn s-a purtat corect cu ea, remarcă Helen. În orice caz încă nu am observat că el ar prefera-o pe una celeilalte.

— Tocmai asta este, spuse Daphne. Ar fi trebuit să o prefere pe Elaine. Doar îi dăduse speranţe. Iar acum îi acordă în cel mai bun caz aceeaşi atenţie pe care i-o acordă Kurei. Lucrul acesta trebuie să o fi afectat profund!

— Ah, Daphne, ele sunt doar nişte copile, adoptă Gwyn o poziţie evazivă. El nu o poate încă peţi pe niciuna din ele.

Daphne ridică din sprâncene.

— Copilelor! Nu vă lăsaţi duse de nas. Mai bine fiţi atente! Miss Helen cu sufletul gingaş al lui Elaine, şi Miss Gwyn cu moştenitoarea dumneavoastră. Căci chiar de aţi fi convinse că şarmul Kurei nu îi dă insomnii acestui Martyn… el poate face şi altceva în pat. De exemplu să

numere oiţe, Miss Gwyn, foarte multe oiţe.

Kura Warden însăşi nu ştia ce se petrecea cu ea. De ce mergea la picnicurile organizate de biserică şi de ce se expunea privirilor pofticioase ale acestor oameni ai pădurilor. De ce asculta muzicanţi de mâna a treia şi se prefăcea că le aprecia scârţâielile. De ce îşi pierdea timpul în plimbări cu barca şi picnicuri, debitând platitudini despre peisajele minunate din jurul lacului Wakatipu. Toate acestea erau solicitante şi lipsite de sens, şi totuşi câştigau farmec prin faptul că era împreună cu William. Până acum nu mai trăise ceva asemănător; oamenii îi fuseseră mereu indiferenţi. Un public care oglindea efectul prezenţei ei, niciodată mai mult de atât. Şi a apărut acest William cu zâmbetul lui obraznic, cu gropiţele lui, cu ochii sclipitori, cu părul de culoarea inimaginabilă a paiului. Kura nu mai văzuse niciodată oameni cu părul blond-auriu, în afară de câţiva suedezi sau norvegieni din Christchurch. Dar de obicei aceştia erau palizi şi cu tenul foarte deschis, în timp ce William avea pielea bronzată, în contrast cu chica lui blondă. Şi mai erau acei ochi vii şi albaştri, care o urmăreau oriunde s-ar fi dus. Complimentele pe care i le făcea fără a fi câtuşi de puţin tendenţios. Manierele lui erau ireproşabile. Uneori prea ireproşabile...

Kura îşi dorea deseori ca William să îi fie mai apropiat senzual, aşa cum încercase permanent să fie Tiare. Normal că ea îl va respinge, dar va simţi pulsul pământului când el

îi va pune mâna pe coapse. „Pulsul pământului” – aşa denumea Marama furnicăturile simţite de o femeie între picioare, creşterea căldurii corpului şi accelerarea bătăilor inimii. Cu Tiare, Kura îl simţise doar rar, dar William îl declanşa deja când piciorul lui îi atingea întâmplător fusta sub masă. Kura dorea semne mai clare, dar William era totdeauna corect. Mai mult decât o atingere trecătoare a mâinii ei când, de exemplu, o ajuta să iasă din barcă ori din trăsură, nu îşi îngăduise până acum. Kura simţise cel puţin că aceste atingeri nu erau nici întâmplătoare şi nici nevinovate. Şi pe William îl electrizau întâlnirile lor, şi el ardea pentru ea, şi Kura înteţea acest foc de câte ori putea.

Ar fi fost surprinsă dacă i s-ar fi spus că o rănea profund pe Elaine. Nici nu observase chipul ei nefericit şi modul tot mai monosilabic în care i se adresa. Oricum Kura nu ar fi renunţat la străduinţele ei spre a-şi menaja verişoara. Kura nu se gândea deloc la Elaine; pentru ea aceasta era doar o creatură oarecare, lipsită de talent muzical şi mediocră, la fel ca majoritatea celor care populau acest pământ, dar zeii nu erau perfecţi. Doar rar reuşeau să creeze câte o capodoperă cum era Kura sau Martyn. Cu acesta se simţea înrudită sufleteşte. Nu şi cu oameni ca Elaine… Kura vedea între ea şi Elaine mai puţine asemănări decât între un fluture şi o molie.

Ca urmare puţin îi păsa de ceea ce se petrecea între Elaine şi William. Nu avea nicio reţinere în a-şi lăsa alesul

singur cu verişoara ei. Aşa că William o însoţea mereu pe Elaine şi o săruta încă. Doar aceste gesturi o ajutară pe fată să reziste.

Elaine suferea cumplit când îi auzea pe William şi pe Kura discutând – despre muzică şi artă, despre operă, despre cele mai noi cărţi –, toate, lucruri care în Queenstown nu preocupau pe nimeni cu adevărat. Elaine nu era nicidecum incultă – ca nepoată a lui Helen venise neîndoielnic în contact cu cultura. Iar acum, când William manifesta aşa un interes pentru artă, ea se străduia cel puţin pe tărâm literar să citească toate noile apariţii, pentru a-şi putea eventual da cu părerea. Dar Elaine era un om pragmatic. După mai mult de o poezie pe zi devenea nervoasă, poeziile adunate în volume o oboseau. Lui Elaine nu îi plăcea să se apuce de un lucru înainte de a-i pricepe sensul şi apoi frumuseţea. Ea putea să sufere şi să râdă cu eroii unei cărţi, dar o plictiseau exagerările neîntrerupte, monologurile patetice sau descrierile nesfârşite de peisaje. Dacă era să fie sinceră, ea prefera să şterpelească revistele literare ale mamei ei şi să se delecteze cu foiletoanele în care femeile iubeau şi sufereau.

Dar ea nu-i putea împărtăşi asta Kurei, iar acum nici lui William. Când îl cunoscuse pe acesta, nu îi păruse a fi un asemenea estet. Acum părea că nimic nu îl încânta mai mult decât să recite poezii cu Kura sau să o asculte cântând la pian. Discuţiile lui interminabile cu Kura îi stricau lui Elaine toată bucuria de a participa la picnicuri

şi întreceri cu barca, care ei de fapt îi făceau plăcere. Şi în plus părea că ea nu făcea nimic ca lumea! Când ea sărea în sus şi încuraja cât o ţinea gura echipajul de opt vâslaşi din care făcea parte şi George, Kura şi William se uitau la ea de parcă s-ar fi dezbrăcat de corset pe Main Street. Şi când participa la *square dance* în picnicurile organizate de biserică, cei doi de regulă se îndepărtau. Dar cel mai rău era că Elaine nu putea să vorbească cu nimeni despre asta. Uneori simţea că o ia razna, pentru că era singura care remarcase aceste schimbări în comportamentul lui William.

Tatăl ei era, ca şi mai înainte, încântat de activitatea acestuia la magazin, şi bunica Helen considera absolut normal ca un tânăr bărbat să se comporte „corect”. Nu îi venea să îi spună că înainte William o sărutase şi o mângâi ase în locuri ale corpului... pe care o lady nu le-ar fi dezvăluit. Mamei ei nu voia să-i spună nimic pentru că ştia că Fleurette niciodată nu îl plăcuse pe William. Iar bunica Gwyn... în condiţii normale ar fi fost cu siguranţă partenera ideală de discuţii. Elaine sesizase că permanenta vorbărie a Kurei despre artă şi prelegerile ei fără sfârşit despre teoria muzicii o călcau şi pe ea pe nervi. Dar bunica Gwyn o iubea pe Kura mai mult decât orice pe lume. Dacă ar fi criticat-o pe Kura în faţa ei, aceasta ar fi reacţionat în cel mai bun caz cu o tăcere de gheaţă sau poate chiar i-ar fi luat apărarea. Se părea că aproba legătura lui William cu Kura; cel puţin nu avea nimic împotriva tânărului. Elaine îi

vedea deseori conversând pe Gwyn şi pe William. Şi nu era de mirare, pentru că cu talentul lui natural de whaikor*ero putea s*ă vorbească tot atât de elocvent despre oi ca şi despre muzică.

Între timp sosise iarna. În munţi se depusese zăpada, şi câteodată viscolea şi ningea şi în Queenstown. Gwyneira scosese din bagaj o blană pentru Kura, în care fata arăta ca o prinţesă rătăcită a Oceanului îngheţat. Părul negru şi trăsăturile exotice încadrate de gluga amplă a mantoului de vulpe argintie îi buimăceau pe trecători şi atrăgeau toate privirile asupra nepoatei Gwyneirei. Elaine trecea prin chinurile iadului când William o ajuta plin de grijă pe neîndemânatica fată să treacă strada îngheţată şi râdea cu ea când încerca să prindă cântecul fulgilor de nea. Pentru Elaine fulgii cădeau în linişte. În acest timp aproape că se convinsese că era complet lipsită de simţul muzicii şi că nu avea urmă de romantism în ea. În cele din urmă ajunse la capătul răbdării. Avea să-l întrebe pe William dacă o mai iubea.

Prilejul se ivi într-una dintre serile ce au urmat. Helen organizase o seară muzicală la pensiunea ei. La fermele din jur existau câţiva amatori de muzică clasică, ei înşişi cântând la vioară, violă sau la contrabas. Aceştia veneau cu plăcere la Queenstown, cântau împreună şi petreceau noaptea la pensiunea lui Helen. La aceste concerte de casă lui Elaine îi revenea partitura de pian, dar acum

interpretarea fusese, desigur, încredinţată Kurei. Elaine nu cuteza să mai cânte la vreun instrument în prezenţa verişoarei ei. Şi soţii O'Keefe rămaseră în această noapte în oraş; vremea făcea prea dificil lungul drum până la Nugget Manor. Aşa că Elaine şi William se furişară afară, pentru nişte dezmierdări pe ascuns, după concert, când toţi ceilalţi şedeau destinşi la un pahar de vin. Elaine avea senzaţia că lui William nu îi făcea nicio plăcere să o lase pe Kura în cercul de admiratori. Verişoara ei câştigase admiraţia tuturor: complimentele pentru interpretarea şi pentru frumuseţea ei nu mai conteneau. „Oare William se gândeşte acum la mine", îşi puse întrebarea Elaine, când William o strânse în braţe şi o sărută. „Sau îşi imaginează că o strânge în braţe pe Kura?"

— Chiar îţi mai place de mine? îl întrebă ea când el o lăsă mai liberă. Adică tu… mai eşti îndrăgostit de mine?

William o privi binevoitor.

— Prostuţo! M-aş mai afla aici dacă nu ar fi aşa?

Exact asta voise Elaine să afle. Însă el o brusca din nou numind-o „prostuţă".

— Serios, William. Nu o găseşti pe Kura mai frumoasă decât mine?

Elaine spera ca întrebarea ei să nu aducă a implorare.

William scutură din cap părând de-a dreptul supărat.

— Lainie, diferenţa dintre tine şi Kura constă în faptul că ea nu m-ar întreba asta niciodată!

După aceste cuvinte o părăsi şi intră în casă. Era jignit?

Pentru că ea îl suspectase de sentimente greşite? Sau mai curând pentru că el nu voise să o privească în faţă?

Kura urmărise toată întâmplarea din spatele unei draperii. Era clar, el o săruta pe Elaine. Deja bănuise asta, până acum nu o văzuse. Kura nu era furioasă. Cu siguranţă o săruta din lipsă de ceva mai bun. Bărbaţii aveau nevoie de fete, învăţase asta tot de la maori. Dacă nu aveau alături mult timp o femeie, deveneau insuportabili. Dar William merita ceva mai bun. El era fără îndoială un gentleman. Kura îi va da de înţeles cu precauţie că şi pulsul pământului avea o melodie – şi că era mai frumos să îl aprofundeze împreună cu cineva care îl auzea.

În iunie Ruben O'Keefe şi familia sa primiră o invitaţie ciudată. Suedezii din tabăra căutătorilor de aur sărbătoreau solstiţiul de vară – deşi 21 iunie în Noua Zeelandă nu era cea mai lungă zi din an, ci cea mai scurtă şi nu era perioada păşunilor pline de flori, ci a florilor de gheaţă la ferestre. Dar asta nu îi deranja pe asprii nordici; berea şi şnapsul erau la fel de bune şi în această emisferă, focul se aprindea tot aşa, şi la dans oricum te încălzeai, doar cu culesul florilor era ceva mai greu. Dar chestiunea asta privea mai curând fetele; bărbaţii puteau să renunţe la ea. Pentru a avea destule fete, căutătorii de aur le invitară şi pe Daphne cu fetele ei.

— Cu cât vor fi mai uşoare fetele, cu atât mai uşor vor putea să sară cu noi peste foc, spuse Soren, unul dintre

organizatorii neobişnuitei sărbători. Dar puteţi veni liniştit cu fiica dumneavoastră, Mr. Ruben. Noi ştim cine este o lady!

Fleurette găsi că ideea era nostimă. Citise despre datinile legate de solstiţiu şi voia neapărat să danseze în focul nopţii de Sânziene. Ruben acceptă invitaţia cu dragă inimă şi pentru că aceşti căutători de aur erau clienţii lui fideli. Helen refuză.

— Este prea frig pentru oasele mele bătrâne. Lasă-i pe tineri să danseze, Gwyn, noi vom petrece o seară plăcută. Poate veni şi Daphne, dacă doreşte.

Daphne clătină din cap râzând.

— Nu, Miss Helen. Va trebui să fiu acolo, cu ochii pe fetele mele! explică ea. Să nu se dăruiască băieţilor, şi pe urmă să vină acasă cu vreun suedez micuţ în pântece! Trebuie să fiu atentă, săritul acesta prin foc o fi un ritual al fecundităţii...

Elaine se bucura de invitaţia la această sărbătoare, în timp ce Kura o privea cu sentimente contradictorii. Vor fi acolo mulţi bădărani, ca şi o orchestră care la fiecare două măsuri interpreta una fals. Au să îngheţe, şi toţi vor spune tâmpenii. Dar va fi acolo şi William, şi se va dansa. Poate că vor fi dansuri adevărate, nu ţopăielile de la picnicurile bisericii. Kura învăţase să danseze de la Miss Heather; cel puţin stăpânea valsul şi foxtrotul. Ar fi ceva de vis să se legene cu William pe o muzică adevărată, să se afle în braţele lui, să se lase condusă în ritmul melodiei... Desigur

că pentru asta ar fi trebuit să poarte o rochie de bal! Kura era uşor dezamăgită că nu avea o rochie de bal. Dar oricum cei din familia O'Keefe ar fi râs de ea. La petrecerea asta toţi vor purta haine călduroase.

Fetele venite la sărbătoare se înfăşurau înfrigurate în mantouri şi şaluri. Una sau două suedeze purtau costum popular. Scena părea aproape ireală. Se întunecase de mult, luna se ridicase peste munţii ninşi, iar armindenii, ca şi fetele care dansau sub ei cu bonetele lor roşii, pestriţ împodobite, aveau în lumina focului un aer aproape. Oricum bărbaţii aveau grijă ca nimeni să nu îngheţe de tot. Şnapsul şi berea, ca şi vinul fiert pentru femei curgeau în râuri, alimentând căldura interioară. Micul cârd al lui Daphne era deja uşor cherchelit şi flirta cu căutătorii de aur. Cele două suedeze le-au dedicat dansul din jurul armindenilor, şi fetele se încurcau chicotind în panglicile multicolore.

Elaine privea cu interes, în timp ce Kura părea scârbită. Amândouă îşi înmuiaseră mai întâi buzele în vin, însă când le luă cu frig ştiură să aprecieze băutura fierbinte. Elaine se duse să se alăture dansatorilor. Se învârtea râzând în jurul armindenilor, de mână cu o fată cu părul blond aproape alb şi cu ochi albaştri, cu numele de înger. Apoi înger le oferi lui Elaine şi Kurei câteva plante veştejite.

— Luaţi, voi nu aveţi flori! Dar astea le ţin locul. De solstiţiu o fată trebuie să adune şapte flori diferite şi să le pună sub pernă în noaptea de Sânziene. Va visa bărbatul

cu care se va căsători.

Înger vorbea cu un accent nostim şi părea a fi o fată drăguţă. Elaine luă bucheţelul mai curând trist care i se oferea şi mulţumi pentru el. Kura nici măcar nu se uită la al ei. Devenise din nou morocănoasă şi se plictisea. De partea cealaltă a focului William vorbea cu Ruben şi cu câţiva căutători de aur, iar Elaine nu mai încerca de mult să se întreţină cu Kura.

— Le-am cules în primii zori astăzi, aşa cum este datina, le explică înger provenienţa „florilor”, motivând astfel şi numărul lor redus. Toate sunt plante aromatice folosite în bucătărie şi plante de interior. Aşa că dacă veţi visa doar despre gătit şi persoane care stau mereu în casă, nu o luaţi în serios.

Elaine râse şi îi puse fetei întrebări despre Suedia. Înger răspunse cu amabilitate. Emigrase împreună cu un tânăr pe care ea îl iubea din toată inima. Dar nici nu ajunseseră bine la Dunedin, că băiatul îşi găsise pe alta.

— Este caraghios, nu? întrebă înger cu accentul ei plăcut, dar se simţea că era rănită. Ia cu el pe cineva şi pe urmă… Dar banii pentru călătorie oricum îi câştigasem eu.

Evident la pat, pentru că se putea citi pe chipul lui înger că ar fi făcut orice pentru acel bărbat.

Elaine se gândi la William. Ar face şi ea totul pentru el? Ar face el totul pentru ea?

Petrecerea s-a încins târziu, totuşi când în cele din urmă focul era pe cale să se stingă, toţi erau bine dispuşi – doar

Kura făcea excepţie. Ea se gândise la alte dansuri, declară cu demnitate când un căutător de aur tânăr şi cam băut o invită la dans. În cele din urmă se lăsă totuşi convinsă de William să facă o săritură prin foc. Elaine îi privi mâhnită. Acesta nu era un obicei pentru îndrăgostiţi?

În cele din urmă, Ruben şi Fleurette dădură semnalul de plecare înainte ca petrecerea să degenereze. Era momentul ca Daphne să fie cu ochii pe fetele ei; nu-i scăpă nici că înger şi Soren se sărutau. Probabil că înger îl va visa pe acesta la noapte, îşi spuse Elaine şi îşi luă cu grijă florile. Soren părea a fi un tânăr drăguţ, iar lui înger i se cuvenea ceva mai bun decât o viaţă de fată pentru plăceri.

Ruben şi Fleurette plecară de la tabăra căutătorilor de aur direct spre Nugget Manor. Nu voiau să înnopteze în oraş, pentru că şi personalul lor maori era la o sărbătoare, aşa că George rămăsese singur – o împrejurare de care se plânsese amarnic. Şi el ar fi zburdat în jurul focului, dar în următoarea zi avea şcoală. Fleurette ţinea mult să îl găsească pe băiat dormind cuminte în patul lui.

Elaine insistă să meargă în oraş cu William şi Kura. Îşi lăsase calul în grajdul lui Helen şi venise în trăsură cu cei doi. Avea deci un pretext.

— Dar poţi închiria de aici un cal, zise Ruben neînţelegător. De ce ai lăsat-o pe Banshee în oraş? Puteai să vii călare în spatele trăsurii.

Fleurette îi puse împăciuitoare mâna pe braţ. Cum puteau fi bărbaţii atât de insensibili? Ea înţelegea foarte

bine că Elaine nu voia să îl lase pe pretendentul ei nicio secundă singur cu Kura.

— Îţi explic mai târziu, îi şopti ea bărbatului, care nu mai spuse nimic. Dar nu rămâi mult, Lainie! Călăreşte repede şi nu te opri sub niciun motiv!

William privea puţin indignat. Nu considera că era potrivit ca o lady să facă lungul drum noaptea, singură. Sau se aştepta de la el să o însoţească? Elaine râse doar când el se oferi în acest sens cu jumătate de gură. Erau la un ceai, în pensiune. După drumul făcut cu trăsura ea trebuia să se mai încălzească, iar Helen şi Gwyn oricum mai rămâneau la foc.

— Eu am să plec călare! Tu te vaiţi şi în timpul zilei că eu galopez pe un „drum periculos”. Acum, noaptea, nu ai face decât să mă întârzii.

Nepoata ei spunea adevărul, dar nu-şi alesese bine cuvintele, gândi Helen. În definitiv, niciunui bărbat nu îi face plăcere să i se spună că e un călăreţ temător. William o privi cam acru, dar Elaine nu remarcă asta. Ea povestea veselă despre armindeni şi despre florile pe care trebuia să le pună sub pernă.

„Este un copil”, îşi spuse William, ca o scuză pentru că ea tocmai îl bruscase… şi pentru că el era îndrăgostit de Kura.

Când după puţin timp Elaine plecă la drum, el o însoţi afară. Era de la sine înţeles, că doar era un gentleman. Sărutul de despărţire fu unul scurt, dar Elaine nu păru să

observe. Atât de aproape de privirea severei ei bunici, ea nu îşi permitea dezmierdări, pentru că Helen ar fi înţeles imediat dacă Callie continua să latre. Ca şi mai înainte, căţeluşei nu îi plăcea ca William să îi îmbrăţişeze şi să îi sărute stăpâna.

William privi uşurat în urma lui Elaine când Banshee porni. Ea va lăsa iapa să se încălzească la drum pe Main Street, după care va călări vioi spre casă, urmată de nebuna căţeluşă. Probabil drumul chiar îi va face plăcere. William clătină din cap. Multe din comportamentul lui Elaine îi vor rămâne pentru totdeauna străine. Nu acelaşi lucru putea spune despre Kura...

Kura-maro-tini se strecură afară din casă. Tocmai se stinsese lumina în salonul lui Helen. Fusese trimisă în camera ei, dar ea locuia la parter. Urmărise de la fereastră despărţirea dintre Elaine şi William.

William era bucuros că nu o sărutase serios pe Elaine. Nu i-ar fi căzut bine ca Kura, care ca din întâmplare tocmai se sprijinise de peretele din partea dreaptă a intrării casei, să îl fi surprins îmbrăţişând pe altcineva. Ea îşi pusese blana pe ea, dar nu o încheiase; i se vedea rochia purtată dedesubt. Primii trei nasturi de sus erau şi ei descheiaţi. Kura îşi eliberase părul, el se revărsa peste blana de vulpe, pe care luna o făcea să strălucească argintiu.

— Am nevoie de aer proaspăt, înăuntru este foarte cald, spuse ea jucându-se cu cel de al patrulea nasture al

rochiei.

William se apropie de ea.

— Sunteţi minunată, spuse el cu veneraţie, aproape aşteptând să fie pălmuit pentru asta.

De ce nu îi venea în minte un compliment mai deosebit? Altă dată nu îi venea atât de greu să îşi găsească cuvintele.

Kura surâse.

— Mulţumesc, spuse ea încet, prelungind cuvântul într-o melodie ce promitea cerul.

William nu mai era în stare să răspundă. Încet, cu veneraţie, aproape cu frică, îi atinse părul. Era moale ca mătasea.

Kura tremura. Părea să îi fie frig. Dar tocmai spusese că îi era foarte cald.

— Este ciudat că acum în altă parte este vară, cântă ea. Dumneavoastră aveţi în Irlanda sărbătoarea asta…

— Mai curând de 1 mai decât la sfârşitul lui iunie, răspunse William, căruia brusc i se făcu foarte cald. Pe vremuri i se spunea Beltane. O sărbătoare a primăverii…

— O sărbătoare a fecundităţii, zise Kura şi vocea ei era sigur o ademenire. „Când vine vara şi pomii înfloresc încântător…”

Când cânta Kura, strada îngheţată din Queenstown părea să piară, şi William era din nou în Irlanda, o săruta pe Bridget, fiica arendaşului lui, îi simţea căldura şi dorinţa.

Apoi o ţinea în braţe pe Kura. Se întâmplase simplu. Nu

voise cu adevărat... ea era atât de tânără, şi mai era şi Elaine, şi poziţia lui în Queenstown... dar înainte de toate era Kura. Parfumul ei, trupul ei moale... Kura era începutul şi sfârşitul. El se putea pierde în sărutul ei. Kura era pământul şi lumina lunii, era lacul sclipind ca argintul şi veşnica mare. La început William o sărută încet şi precaut, dar ea se lipi strâns de el şi răspunse sălbatic şi vizibil experimentat. Nu era ceva ca o încercare, ceva timid, ca la Elaine. Kura nu era delicată, fragilă, nu era sfioasă ca fata din Sally Gardens, ci era decisă şi ademenitoare ca florile adunate pe altarul zeiţei de Beltane. William îi mai desfăcu puţin rochia şi îi mângâie pielea moale şi netedă a umerilor, iar Kura se frecă de el, îi răvăşi părul, mai întâi îl sărută uşor şi repetat pe gât, apoi săruturile se transformară în mici muşcături. Amândoi uitaseră de mult de acoperirea oferită de casă; parcă ar fi dansat împreună pe terasa hotelului.

Elaine tocmai lăsase în urmă Main Street şi o mâna pe Banshee de-a lungul drumului de pe marginea râului, când tresări. Florile!

Lăsase lângă căminul Kurei cele şapte flori strânse cu greutate de înger. Ar fi avut efect dacă dormea abia noaptea următoare cu ele sub pernă? Probabil nu era adevărat; astăzi era noaptea Sânzienelor. O va întreba pe înger. Elaine îşi dorea totuşi să fie aşa. O fi înger o fată uşoară, dar era aproape ca o prietenă, şi Elaine voia să

şuşotească şi să chicotească cu ea pe marginea viselor ei. Dacă voia să ştie cum va arăta viitorul ei soţ, trebuia să se întoarcă. Dacă mergea la trap va pierde doar cinci minute.

Banshee se întoarse anevoie. Elaine voise să ajungă cât mai repede acasă şi o trecuse în trap întins. Acum să se mai întoarcă în Main Street? Iepei nu îi convenea, dar era ascultătoare şi se lăsă condusă.

— Hai, Banshee, când ajung o să fur pentru tine nişte fursecuri, îi şopti Elaine la ureche.

William şi Kura ar fi trebuit să audă zgomotul făcut de copite, dar în această noapte amândoi erau parte a propriei melodii, nu auzeau altceva decât respiraţia şi bătăile inimii celuilalt, simţeau pulsul pământului.

Elaine nici nu ar fi observat perechea dacă aceasta ar fi rămas în umbra casei. Ea se aştepta să găsească pensiunea încuiată, şi se gândise să intre pe la grajduri. Dar Kura şi William stăteau în lumina lunii ca pe o scenă. Banshee se sperie când îi văzu şi bătu pământul cu copitele. Lui Elaine i se tăie răsuflarea. Nu putea să-şi creadă ochilor. Trebuia să fie închipuirea ei! Dacă închidea ochii şi îi redeschidea, cu siguranţă că nu îi va mai vedea pe William şi pe Kura.

Încercă să tragă aer în piept, clipi de mai multe ori, dar când privi din nou, perechea încă se mai săruta. Siluete pierdute în lumina lunii care inunda strada. Brusc în casă se aprinse lumina şi uşa se deschise.

— Kura! Ce faci acolo, pentru Dumnezeu?

Bunica Helen! Deci nu era o închipuire. Văzuse şi Helen. Şi acum...

Mai târziu, Helen nu ar fi putut să spună ce o determinase să mai coboare o dată înainte de a se culca – poate florile pe care le uitase Lainie. Aceasta vorbise cu atâta entuziasm despre ele... Cu siguranţă că se va întoarce când va remarca pe drum că le uitase. Şi mai erau umbrele acelea din faţa casei sau o singură umbră.

Şi zgomotul făcut de copitele calului.

Helen văzu cum Kura şi William se desprind unul de altul şi o clipă privi în ochii măriţi de groază ai nepoatei ei înainte de a-şi întoarce pe loc poneiul bălan şi a pleca într-un galop nebun pe Main Street.

— Intră imediat în casă, Kura! Iar dumneavoastră, Mr. William, căutaţi-vă numaidecât o altă gazdă. Nu veţi mai petrece nicio noapte sub acelaşi acoperiş cu această copilă. Kura, te duci în camera ta, şi discutăm mâine!

Buzele lui Helen se subţiaseră ca o linie îngustă, şi între ochi îi apăruse o cută adâncă. Brusc, William înţelese de ce căutătorii de aur îi purtau un respect deosebit.

— Dar...

Când Helen se uită la el, vorbele îi rămaseră în gât.

— Niciun „dar”, Mr William. Nu vreau să vă mai văd aici.

7

— Crede-mă, Fleur, nu l-am concediat!

Ruben O'Keefe se cam săturase de întrebările sfredelitoare ale soţiei lui. Ura faptul că Fleurette îşi revărsa proasta dispoziţie asupra lui, cu toate că el nu avea nicio vină pentru catastrofa familială în care erau amestecaţi Elaine, William şi Kura.

— Şi-a dat singur demisia, vrea să se ducă în Canterbury Plains, a spus-o el. Vrea în perspectivă să se ocupe de oi…

— Te cred! îl necăji Fleurette. A pus ochii pe zece mii de oi! Niciodată nu am avut încredere în acest individ! Ar fi trebuit să-l trimitem imediat unde şi-a înţărcat dracu' iapa!

Fleurette îşi dădea seama că îl călca pe nervi pe Ruben, dar în acest sfârşit de zi avea nevoie de un paratrăsnet. Aseară o auzise venind pe Elaine, dar nu vorbise cu ea. Dimineaţa fata nu coborâse la micul dejun, şi Fleur o găsise pe Banshee neîngrijită în grajd. Elaine îi lăsase iepei de mâncare şi aruncase pe ea o pătură, dar nu o spălase şi nici măcar nu o periase. Sudoarea uscată de pe părul ei era dovada unui drum rapid, şi nu stătea în firea lui Elaine să neglijeze iapa. În cele din urmă urcase ca să vadă ce era cu fata, pe care o găsise plângând neconsolată în pat, cu Callie lipită de ea. Fleurette nu reuşise să scoată nimic de la ea; abia după-amiază îi povestise Helen ce se

întâmplase.

Şi asta era aproape de necrezut: Helen venise singură la Nugget Manor, cu calul lui Leonard înhămat la un docar închiriat. Ea evita de cele mai multe ori să conducă un atelaj sau să călărească. Pe vremuri, în Canterbury Plains, avusese un catâr, dar după moartea lui Nepumuk nu-şi mai luase un alt animal de călărie. Şi în această dimineaţă nu apelase nici la ajutorul lui Gwyn.

— Gwyneira îşi face bagajele, îi zise ea din vârful buzelor lui Fleurette. Îi pare teribil de rău pentru tot şi consideră că este mai bine ca Elaine să nu o vadă pe Kura în perioada următoare. În rest, nu se gândea s-o pedepsească. Iar despre un internat în Anglia sau mai bine la Wellington, nici vorbă. Cu toate că aceasta ar fi unica soluţie pentru ştrengăriţa asta răzgâiată. Ar trebui să înveţe că nu poate primi tot ce vrea.

— Tu crezi că ea l-a sedus pe William? întrebă Fleurette.

Nu că ar fi fost dispusă să îi acorde tânărului circumstanţe atenuante.

Helen ridică din umeri.

— Cel puţin ea nu a protestat. Nu a scos-o el din casă; ea trebuie să-i fi urmărit pe el şi pe Elaine. În rest nu era nimic de sedus. Vorba lui Daphne: flăcăii le pică fetelor ca prunele coapte.

Fleurette dădu să râdă. Nu era obişnuită cu acest mod de exprimare din partea lui Helen.

— Iar acum o va urma pe ea în Canterbury Plains. Mama

ce zice de asta?

Helen ridică din nou din umeri.

— Cred că încă nu ştie cum să reacţioneze. Dar am o suspiciune cam urâtă. Mă tem că Gwyn vede în acest William răspunsul la rugăciunile ei...

— Elaine va depăşi situaţia.

Asta a tot auzit Fleurette în săptămânile următoare. Mereu şi mereu, pentru că ieşirea lui William din scenă era subiect de discuţii în tot oraşul. Doar Elaine surprinsese dezmierdările celor doi, dar în ziua plecării lui câţiva clienţi şi angajaţi ai magazinului îl auziseră pe William vorbind de Canterbury Plains. În special femeile din Queenstown despicau firul în patru de când Gwyneira şi Kura Warden plecaseră practic în aceeaşi zi cu contabilul lui Ruben. Elaine nu mai îndrăznea să apară în oraş, deşi Fleurette susţinea că ei nu avea de ce să îi fie ruşine. Cei mai mulţi oameni o compătimeau. Concetăţenii mai în vârstă nu o invidiaseră pe Elaine din cauza pretendentului ei, şi prea multe fete onorabile de aceeaşi vârstă cu ea care să se bucure de nefericirea ei nu erau. Şi totuşi Elaine plângea fără încetare. Se retrăgea în camera ei şi nu mai contenea cu suspinele.

— Îi va trece, susţinu Daphne când Helen îi relată la un ceai cele petrecute.

Elaine nu mai supraveghea recepţia şi nu mai ajuta nici în magazin. Când nu plângea, cutreiera pădurile călare, însoţită de căţeluşa ei. Inevitabil ajungea la locurile în care

se întâlnea cu William, unde făceau picnicuri împreună şi acesta o săruta, aşa că izbucnea din nou în plâns.

— A fost prima dragoste. Îi va trece. Îmi amintesc cât am plâns eu la vremea mea. Aveam doisprezece ani, iar el era marinar. El mi-a răpit fecioria, nemernicul, şi nici măcar nu a plătit pentru asta. În schimb mi-a povestit că se va căsători cu mine şi că mă va duce în lumea largă. Ce prostuţă eram! De când îşi luau marinarii drăguţele pe mare? Dar el o ţinea una şi bună că mă va ascunde într-o barcă de salvare. Când a dispărut, pentru mine s-a prăbuşit întreaga lume. De atunci nu mai am încredere în niciun bărbat. Dar asta este excepţia, Miss Helen. Pe cele mai multe le duce de nas primul bărbat. Ar fi bine ca Lainie a dumneavoastră să aibă ceva de făcut. Nu îi face bine să stea şi să plângă.

Ca urmare, Helen cu rugăminţi, iar Fleurette şi Ruben cu uşoare presiuni au încercat cu diverse sarcini să o scoată din autoexilul ei. Au reuşit abia după câteva săptămâni să o scoată afară în oraş şi să o convingă să lucreze la magazin şi la hotel.

Fata care în sfârşit prezenta ca mai înainte mostre de materiale şi completa listele de oaspeţi nu mai era vechea Elaine. Nu numai că slăbise, părea nedormită şi pălise – acestea erau urmările zbuciumului din dragoste, cum spunea Daphne. Alarmantă era mai degrabă purtarea ei. Nu mai zâmbea oamenilor, nu mai umbla cu capul sus, nu îşi mai flutura buclele. În loc de asta încerca să nu iasă în

evidenţă. Prefera să ajute în bucătărie decât la recepţie, muncea de preferinţă în depozit şi evita contactul cu clienţii. Când cumpăra o rochie, nu mai alegea ceva multicolor, vesel, ci ceva ce nu bătea la ochi. Iar părul ei... „parcă îngerii torseseră cupru”. Încă o vorbă pe care William nu o rostise serios. Înainte lui Elaine îi plăcea când buclele ei dansau ca electrizate. Acum le netezea nerăbdătoare cu apă, înainte de a le strânge în coadă la ceafă, în loc să le dea mai mult volum cu ajutorul periei.

Fata umbla cu privirea coborâtă şi cu spatele plecat. Pentru Elaine orice privire aruncată în oglindă era un chin, pentru că vedea doar un chip respingător, în cel mai bun caz un chip obişnuit. Era proastă şi lipsită de talent, nu era nimic în comparaţie cu minunata Kura Warden. Elaine se vedea slabă şi neatractivă, de unde înainte se văzuse gingaşă şi suplă. „Ca o zână”, spunea William. Pe atunci comparaţia i se păruse un compliment minunat. Dar *ce* bărbat voia o zână? Bărbaţii voiau o zeiţă cum era Kura!

Elaine se autoflagela, cu toate că înger o încuraja mereu. Cele două fete se împrieteniseră, şi cel puţin vestea că tatăl ei îl angajase la magazin pe Soren în locul lui William şi că suedezul voia să se căsătorească peste câteva săptămâni cu înger o mai luminase pe Elaine la faţă. Dar înger nu îi era de un real ajutor. Lui Elaine nu-i plăcuse că prietena ei remarcase cu nevinovăţie că Daphne şi-ar linge degetele după o fată ca ea. Sigur, pentru un bordel ar fi fost de ajuns, dar un bărbat ca William nu ar iubi-o

niciodată.

Cu timpul chipul lui William se estompă tot mai mult în amintirile ei. Acum se putea gândi la atingerile şi sărutările lui fără a mai simţi groaznica durere a lui „nu vor mai fi”. În mare se întâmpla exact ceea ce preziseseră Daphne şi toţi ceilalţi. Elaine începea să uite de William... dar nu şi de Kura.

William pornise la drum către Canterbury Plains în aceeaşi zi ca Gwyneira şi Kura, dar desigur că nu călătoriseră împreună. Gwyn luase numai bagajul uşor în cabrioleta ei şi îl rugase pe Ruben să îi trimită restul lucrurilor cu următorul transport la Christchurch. Apoi mânase armăsarul în trap uşor către nord. William, cazat momentan în tabăra căutătorilor de aur, trebuise să cumpere un cal înainte de a pleca la drum. Dar înaintă mai rapid decât Gwyn şi Kura, pentru că acestea înnoptau la fermele cunoştinţelor lor şi de aceea deviaseră de la drumul drept.

William făcea pauze scurte. Nu îi plăcea să doarmă prin tufişuri, iar acum, iarna, era frig. Astfel că ajunse la Haldon cu două zile mai devreme decât Gwyn, trase la hanul local, un stabiliment mai curând jegos, şi îşi căutase de lucru în localitate. Aşezarea nu prea îi plăcea. Haldon se compunea dintr-o Main Street încadrată de firmele şi prăvăliile obişnuite – o cârciumă, un doctor, un dricar, o fierărie şi o băcănie cu un mare depozit de lemne. Casele

erau din lemn, cu cel mult două niveluri, cărora le-ar fi prins bine un văruit. Strada era insuficient consolidată; acum, iarna, era plină de noroaie, iar vara era cu siguranţă plină de praf. Nici împrejurimile nu erau grozave – în apropiere se afla un mic lac, în rest doar păşune, care în ciuda anotimpului rece se păstrase încă verde. În zilele cu atmosferă clară munţii se profilau în depărtare. Păreau relativ aproape, dar impresia era înşelătoare. Trebuie să călăreşti multe ore ca să te apropii de el.

Peste tot în jurul Haldonului erau ferme de oi, mai mari sau mai mici, dar care se aflau la distanţe de mulţi kilometri una faţă de alta. În oraş se vorbea şi de aşezările maori, dar unde se aflau acestea nu ştia mai nimeni. Băştinaşii erau deseori nomazi.

Kiward Station, ferma familiei Warden, era însă cunoscută de toţi. Mrs. Dorothy Candler, proprietara băcăniei şi evident gaiţa localităţii, dădea informaţii cuprinzătoare despre istoria acestei familii. Ea relată cu deosebit respect că Gwyneira Warden era o adevărată nobilă de ţară din Ţara Galilor, pe care un anume Gerald Warden, întemeietorul fermei, o adusese în Noua Zeelandă cu mult timp înainte.

— Imaginaţi-vă că a venit cu acelaşi vas cu care am venit şi eu! Doamne, ce frică mi-a fost atunci de călătoria pe mare! Dar nu şi lui Miss Gwyn, care a venit de plăcere, ea căuta aventura. Trebuia să se căsătorească aici cu fiul lui Mr. Gerald, Mr. Lucas. Un om fermecător acest Lucas, un

domn simpatic şi discret, doar că nu le avea cu munca la fermă. Era mai mult un artist. Picta. Mai târziu a dispărut – a plecat în Anglia, zicea Miss Gwyn, ca să îşi vândă tablourile. Dar aşa o fi? S-a vorbit mult despre asta. Cândva a fost declarat mort, Dumnezeu să îl ierte. Miss Gwyn s-a căsătorit cu James McKenzie. Şi el este un om plăcut, nu am nimic de spus împotriva lui, dar a fost hoţ de vite! McKenzie Highlands poartă numele lui! Acolo se ascundea până când a pus mâna pe el acest Sideblossom. Ehei, şi Mr. Gerald a fost prins, în aceeaşi zi ca Mr. O'Keefe. Proastă treabă, proastă treabă asta.

O'Keefe l-a omorât pe Warden, şi nepotul lui l-a împuşcat apoi pe el. Au vrut să prezinte totul ca un accident...

După o jumătate de oră petrecută cu Mrs. Candler, lui William îi vâjâia capul. Va mai trece o vreme până să poată el să pună cap la cap toate astea. Dar şi această primă impresie despre familia Warden era încurajatoare: în comparaţie cu greşelile acestei familii, un atentat eşuat asupra unui politician irlandez era floare la ureche.

Şi totuşi va trebui să se străduiască să facă o bună impresie. După scandalul făcut de Helen O'Keefe pentru câteva sărutări cu Kura, cu siguranţă că Miss Gwyn nu avea o părere bună despre el. Acesta era motivul pentru care William s-a apucat imediat să-şi caute de lucru. Trebuia să aibă o poziţie sigură înainte de a se prezenta în faţa familiei Warden. În definitiv, Miss Gwyn nu trebuia să

creadă că el se afla aici pentru moştenirea ce i se cuvenea Kurei. Era o acuzaţie pe care William trebuia să o combată categoric! Motivaţia financiară o fi avut un rol minor în curtarea lui Elaine, dar Kura... William ar fi dorit-o şi dacă ar fi fost o cerşetoare.

Ofertele de muncă la fermele de oi din împrejurimi nu arătau bine deloc. Posturi de conducere nu erau oferite. Eventual putea să înceapă ca păstor, dar şi aceste locuri de muncă erau rare iarna. Ca să nu mai vorbim despre plata mizerabilă, de cazarea în condiţii deplorabile şi de munca dură. Îl ajută însă experienţa de contabil la magazinul lui Ruben. Soţii Candler se bucurară când el se interesă dacă ar putea lucra la magazinul lor. Bărbatul lui Dorothy, care urmase doar şcoala primară din sat, află cu încântare de pregătirea lui William.

— Eu m-am descurcat totdeauna greu cu registrele! recunoscu el sincer. Pentru mine sunt ca o pedeapsă. Îmi place să lucrez cu oamenii şi mă pricep la cumpărat şi la vândut. Dar cifrele... Le am mai curând în minte decât în registre.

Iar registrele arătau în consecinţă. Doar aruncând o privire asupra lor, William descoperi diferite posibilităţi de simplificare a depozitării şi chiar de reducere a impozitelor. Candler se entuziasmă şi îi acordă pe loc un bonus. În plus, Dorothy, o gospodină ireproşabilă, îi căută o găzduire convenabilă. Îi intermedie închirierea unei camere în casa cumnatei ei şi aproape zilnic îl invita la

masă. Fireşte nu fără a pierde din vedere să îi evidenţieze farmecul fiicei sale Rachel. În alte condiţii William nu ar fi spus nu. Rachel era o fată înaltă, cu păr negru şi ochi căprui blânzi. O mică frumuseţe, dar comparativ cu Kura pălea la fel ca Elaine.

La început în localitate nu îşi făcu apariţia nimeni din familiile Warden sau McKenzie. Kiward Station făcea aici cumpărături, dar Gwyneira trimitea doar angajaţi ca să ridice comenzile, care nu includeau obiecte de uz personal. Dorothy îi destăinui la un ceai că Gwyneira îşi cumpăra mai toată îmbrăcămintea din Christchurch.

— Acum, când drumurile sunt mai bune, nu este mare lucru. Mai înainte drumul până acolo era o aventură, dar acum... Iar cea mică, nepoata ei, este o răsfăţată. Nu îmi amintesc să fi pus vreodată piciorul în magazinul nostru! Pentru ea orice nimic trebuie adus de la Londra!

William fu dezamăgit de această informaţie. Fără îndoială că tânăra Kura avea gusturi bune, oricum oferta de îmbrăcăminte din prăvălia Candler nu era de nivelul ei. Dar asta însemna că putea renunţa la speranţa de a o întâlni în Haldon – la început întâmplător, apoi poate chiar să se vadă în taină.

În cele din urmă, după aproape şase săptămâni de la sosirea lui William în Canterbury Plains, îşi făcu apariţia şi Miss Gwyn. Stătea pe capra unei căruţe cu coviltir, alături de un bărbat înalt şi voinic, ceva mai în vârstă. Amândoi îi salutau cu siguranţă în voce pe locuitorii aşezării, şi

bărbatul nu lăsa impresia că ar fi un angajat. Mai curând părea a fi soţul, James McKenzie. Din biroul magazinului, William examină mai amănunţit perechea. McKenzie avea părul castaniu, cam ciufulit, în care se amestecau deja şuviţe albe. Pielea îi era bronzată de soare şi tăbăcită de vânt şi avea ca şi Miss Gwyn chipul brăzdat de riduri. Cei doi păreau să aibă o căsnicie armonioasă. După ochii vii şi căprui, cu privire prietenoasă, James părea un om pe care nu îl puteai duce uşor de nas.

William se gândi să i se adreseze lui James, dar apoi se răzgândi. Miss Gwyn probabil că i se plânsese în privinţa lui; era mai bine să mai aştepte câteva săptămâni până se mai linişteau lucrurile. Ce-i drept, ardea de nerăbdare să o revadă pe Kura.

Duminica următoare puse şaua pe calul nu prea folosit în ultimul timp şi plecă la Kiward Station.

Ca mai toţi vizitatorii, William rămase mască la vederea conacului situat în mijlocul tufişurilor. Călărise pe un teren vast, acoperit de iarba nesfârşită şi pe care ici şi colo mai apărea câte o formaţiune stâncoasă ori un lac cu apa clară ca oglinda. Numai că după un cot al drumului se crezu brusc în Anglia rurală. Un drum de acces îngrijit, acoperit cu grijă cu pietriş ducea mai întâi printr-un fel de alee mărginită de fagi şi palmieri-varză, care în final se deschidea într-un rond plantat cu arbuşti cu flori roşii. Dincolo de acesta era intrarea în Kiward Station. Nu era o fermă, ci un palat! Casa fusese evident proiectată şi

realizată în arhitectura englezească, din gresia cenuşie locală, care era folosită şi în oraşe precum Christchurch şi Dunedin pentru construcţii „monumentale”. Clădirea avea două niveluri; faţada era înviorată de turnuleţe, bovindouri şi balcoane. Nu se vedeau grajduri; după cum bănuia William, ele se aflau în spatele casei, ca şi grădina. Nu se îndoia că rezidenţa dispunea de grădină, poate chiar una cu trandafiri, cu toate că Miss Gwyn nu lăsa impresia că grădinăritul ar fi una din pasiunile ei. Mai curând Kura era potrivită pentru aşa ceva. William parcă o şi vedea pe aceasta îmbrăcată în alb, cu o pălărie împodobită cu flori multicolore, ocupându-se de tufele de trandafiri, şi în final urcând treptele scării exterioare cu un coş plin cu flori.

Gândul la Kura îl readuse la realitate. Era imposibil să pătrundă pur şi simplu aici! A o întâlni „întâmplător” pe fată pe acest teren era de neimaginat, cu atât mai mult cu cât Kura nu era o iubitoare de natură. Dacă ea ieşea din casă, o făcea desigur doar în grădină, care probabil era împrejmuită. Şi în plus grădinarii probabil că mişunau acolo; bănuia că existau mai mulţi grădinari după cât de îngrijită era peluza din faţa casei şi întreaga zonă de acces.

William întoarse calul. Nu voia să fie văzut. Cu aceste gânduri tulburi se decise să ocolească la distanţă gospodăria. Atât la dreapta, cât şi la stânga conacului se întindeau drumeaguri care duceau către grajduri şi către islazurile îngrădite unde caii păşteau iarba rară de iarnă. Dar William le evită; i se părea prea mare pericolul de a

întâlni oameni care să îi pună întrebări. Îşi mână calul pe o potecă îngustă şi dădu de o pădurice rară. Parcă se afla în Anglia sau în Irlanda; pomişorii îi aminteau de crângurile din ţara lui. Poteca şerpuitoare părea bătută mai curând de picior omenesc decât de copite de cai. William urmă curios această potecă, când mai că se ciocni de o tânără femeie îmbrăcată în negru, adâncită în gânduri ca şi el. Purta o rochie cu croială severă şi o pălărioară neagră ce o îmbătrânea. Lui William îi făcu impresia ireală a unei guvernante englezoaice aflate în drum spre biserică.

Tânărul opri calul în ultimul moment şi-şi afişă zâmbetul frumos, scuzându-se din priviri. Trebuia să găsească rapid un pretext al prezenţei lui aici.

Femeia nu părea o specialistă în creşterea oilor. Probabil că îl luase drept unul dintre muncitori. William salută politicos şi rosti o scuză. Dacă îşi continua acum drumul, femeia nici nu îşi va mai aminti de el mai târziu.

Ea răspunse la început scurt şi dezinteresată, fără a ridica privirea spre el. Abia după ce recepţionă scuza îl onoră cu o privire. Se părea că îi atrăsese atenţia ceva în modul lui de exprimare. William îşi blestemă accentul elevat. Ar trebui să încerce să îşi mai cultive irlandeza!

— Nu trebuie să vă scuzaţi, nici eu nu vă observasem. Aici drumurile sunt o aventură. Tânăra se încruntă involuntar şi imediat încercă un zâmbet stângaci. Avea părul de un blond-deschis şi era palidă. Părul ei, tenul şi ochii albaştri-cenuşii aveau aceeaşi nuanţă ştearsă, faţa îi

era puţin cam lungă, dar cu trăsături fine. Vă pot ajuta cumva? Doar nu voiaţi să ajungeţi la maori?

După cum rostise ultimul cuvânt, puteai să crezi că era vorba de un trib de canibali, a cărui vizitare ar fi curată nebunie. Ea însăşi arăta a misionară – cu rochia ei de culoare închisă, modestă şi cu pălăria neagră, desuetă. Sub braţ avea un fel de carte de cântece bisericeşti.

William zâmbi.

— Nu, voiam să ajung la Haldon. Dar mă tem că am greşit drumul.

Femeia se încruntă.

— Da, aţi greşit rău. Această potecă face legătura între tabăra maori şi Kiward Station... Clădirea din spatele dumneavoastră este conacul şi probabil că aţi trecut pe lângă tabăra maori, aceasta nu se vede de pe drum. Cel mai bine ar fi să vă întoarceţi la conac şi să urmaţi apoi drumul principal.

— Aş putea eu să nu urmez sfatul rostit de nişte buze atât de fermecătoare? întrebă el galant. Dar ce face o tânără lady ca dumneavoastră la maori?

Asta chiar îl interesa. În definitiv şi femeia vorbea o engleză elevată. Ba mai şi nazaliza puţin.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Am primit o însărcinare... duhovnicească legată de aceşti sălbatici. Părintele m-a rugat să ţin un scurt serviciu divin în tabără. Fosta profesoară, Miss Helen, făcea asta mereu, iar Mrs. Warden...

— Mrs. Gwyneira Warden? se miră William, chiar dacă în acest fel dădea de bănuit.

Miss Gwyn nu îi lăsase impresia unei bigote. Mai curând Miss Helen părea habotnică.

— Nu, Mrs. Marama Warden. Ea însăşi este o maori, dar s-a recăsătorit şi acum trăieşte la O'Keefe Station, la următoarea tabără. Acolo ţine şi şcoală. Tânăra nu lăsa impresia că activitatea de misionariat îi făcea prea multă plăcere. Dar ia stai, nu spusese ea „profesoară"? Să o fi întâlnit pe guvernanta Kurei Warden?

Lui William nici nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Cel puţin dacă legătura dintre Kura şi adorata ei Miss Witherspoon era atât de apropiată pe cât lăsase fata să se înţeleagă în Queenstown.

— Dumneavoastră ţineţi lecţii la maori? se interesă el. Doar acolo sau... nici nu îndrăznesc să sper... Dar Miss Warden vorbea cu atâta dragoste de Miss Heather!

„Cu dragoste" nu vorbise Kura despre profesoara ei, cel mult vorbise ca despre o aliată faţă de toţi inculţii din jur. Dar oricum Miss Witherspoon era singura persoană din Kiward Station mai apropiată de Kura. Şi tânăra femeie avea evident nevoie de puţină încurajare.

Pe chipul sever al lui Miss Witherspoon înflori un zâmbet.

— Chiar aşa? Kura a vorbit călduros despre mine? Mie îmi place foarte mult de ea, cu toate că deseori este puţin cam rece. Dar de fapt de unde o cunoaşteţi pe Kura?

Femeia îl privea cercetător, şi William se străduí să ia o mină spăsită, dar şi mucalită în acelaşi timp. Era posibil ca Kura să nu fi povestit despre el? Dar Miss Heather părea să fi ajuns la o concluzie.

— Ia staţi o clipă... nu cumva sunteţi...? În privirea suspicioasă a lui Miss Witherspoon se citi entuziasmul. Da, dumneavoastră trebuie să fiţi! Sunteţi William Martyn, nu este aşa? După descrierea Kurei...

Kura îl descrisese pe William în cele mai mici amănunte. Părul lui blond, gropiţele din obraji când zâmbea, ochii albaştri strălucitori... Miss Heather îl privea extaziată.

— Ce romantic! Kura ştia că veniţi. Ştia pur şi simplu! Era teribil de deprimată după ce Miss Gwyn a fost chemată atât de brusc de la Queenstown...

Chemată? William se miră. Dar probabil că guvernantei nu i se relatase tot. Şi Kura părea să i se fi destăinuit parţial. William decise să fie prevăzător. Pe de altă parte, tânăra asta fadă era unica lui speranţă. Apelă din nou la farmecul lui.

— Eu nu am şovăit nicio clipă, Miss Heather. După ce Kura a plecat, mi-am depus demisia, am cumpărat un cal, şi iată-mă aici. Am o slujbă în Haldon, nu o funcţie de conducere, recunosc, dar voi avansa! într-o zi aş dori să îi pot cere mâna Kurei.

Chipul lui Miss Heather parcă ardea. Exact asta voise ea să afle. Evident avea o febleţe pentru poveştile romantice.

— Din păcate, până acum nu a fost un lucru atât de

simplu.

William tăcu imediat, dar tânăra femeie găsi singură câteva motive.

— Desigur, Kura este încă prea tânără, remarcă ea. Asta trebuie să o ştie Mrs. McKenzie, cu toate că Kura nu recunoaşte. Kura era foarte supărată când... atât de brusc... ăă... a fost smulsă de lângă dumneavoastră...

Miss Heather roşi toată.

William privi în pământ.

— Şi mie mi s-a rupt inima, recunoscu el. Spera să nu fi şarjat prea mult, dar Miss Heather îl privi cu înţelegere. Continuă: Să nu mă înţelegeţi greşit. Sunt perfect conştient de responsabilitatea mea. Kura este ca o floare în plenitudinea frumuseţii ei, cu toate că încă nu a înflorit complet. Ar fi iresponsabil ca acum... Dacă ar spune „să fie culeasă", probabil că tânăra damă s-ar topi de ruşine. Aşa că preferă să lase fraza neterminată şi să adauge: în orice caz sunt gata să o aştept pe Kura. Până va creşte... sau până când va considera Miss Gwyn.

— Pentru vârsta ei, Kura este foarte matură! îl completă Miss Heather. Este cu siguranţă o greşeală să fie tratată ca un copil.

De când revenise de la Queenstown, Kura tot făcea pe supărata, iar în dimineaţa aceasta tocmai avusese loc un nefericit incident între ea şi James McKenzie.

La a cincea reluare a oratoriului lui Bach, pe care îl exersa Kura în timp ce restul familiei lua micul dejun, lui

James îi sărise ţandăra.

El declarase că Kura putea să nu mănânce cu ei, dar măcar să îi scutească de mofturile ei. În orice caz nu mai putea să suporte nici măcar un moment această muzică depresivă. În aceste condiţii şi o vacă şi-ar pierde pofta de mâncare! chicotind, Jack luase partea tatălui său, în timp ce Miss Gwyn tăcuse ca mai totdeauna. În final Kura o zbughise jignită în camera ei, şi Heather trebuise să o consoleze. Apoi furtuna se abătuse şi asupra ei. Nu trebuia să o susţină pe Kura în prostiile pe care le făcea, o admonestase Miss Gwyn, ci era mai bine să îşi vadă de obligaţiile ei şi să ţină slujbele la maori.

Bineînţeles că William nu ştia nimic despre toate acestea, dar remarcă imediat resentimentele lui Heather faţă de Miss Gwyn şi McKenzie. Trebuia să aibă curaj.

— Miss Heather... ar exista posibilitatea de a o vedea pe Kura? Fără a-i implica pe bunici? Nimic dezonorant, în niciun caz... doar o privire, un salut de la ea m-ar face fericit. Sper atât de mult ca şi ea să îmi ducă dorul...

William o privi cu atenţie pe interlocutoarea lui. Îi atinsese oare un punct sensibil?

— Să vă ducă dorul? întrebă Miss Heather răscolită şi cu glas tremurător. Mr. William, se topeşte de dor! Copila suferă... Ar trebui să îi auziţi cântecul! Vocea ei a devenit şi mai expresivă, atât de profunde sunt sentimentele ei...

William se bucură de cele auzite, cu toate că nu o ştia pe Kura atât de sentimentală. Chiar nu şi-o putea imagina în

lacrimi. Dar dacă această Miss Heather se complăcea în rolul de salvatoare a dragostei, care mai putea încă să împiedice o sinucidere din dragoste...

— Miss Heather, îi întrerupse el reveria, nu aş vrea să fac presiuni, dar există o posibilitate reală?

În sfârşit, femeia păru că gândeşte. Şi ajunse rapid la o concluzie.

— Poate în biserică, spuse ea în cele din urmă. Nu pot să promit nimic, dar am să văd ce se poate face. În orice caz, fiţi prezent duminica viitoare la liturghia din Haldon.

— Kura vrea să meargă la Haldon? întrebă nedumerit McKenzie. Prinţesa este gata să se amestece cu poporul simplu? De unde până unde schimbarea asta bruscă?

— Mai bine te-ai bucura, James, decât să vezi totul în negru!

Gwyneira tocmai îi explicase bărbatului ei că Miss Heather şi Kura aveau intenţia să meargă la liturghie duminica viitoare. Restul familiei poate veni cu ele sau se va putea bucura de o dimineaţă de duminică liniştită, garantat fără arii sau vreun adagio. Doar acesta din urmă şi era un motiv să nu se ducă la liturghie. Gwyn se va bucura de un mic dejun în familie netulburat, cu Jack – sau chiar în doi, cu James, în camera lor. I-ar face mare plăcere.

— Kura lucrează de atâta vreme la acea ciudată piesă de Bach. Acum vrea să o audă interpretată la orgă. Este ceva

de înţeles.

— Şi vrea să o interpreteze ea însăşi? Pentru inculţii din Haldon? Gwyn, aici ceva nu este în regulă!

James se încruntă şi îşi chemă câinele fluierându-l. Gwyn îl căutase la grajduri. Andy şi alţi câţiva bărbaţi deparazitau oile cu miei, în timp ce James dirija câinii de pază care le mânau spre ei. Monday tocmai gonea mulţumită un ghem de lână răzvrătit.

— Cine altcineva să-l interpreteze, întrebă Gwyn trăgându-şi pe cap gluga pelerinei: ploua iarăşi. Organista din Haldon este jalnică.

Era unul din motivele pentru care Kura nu mai călcase de ani de zile în biserica din Haldon.

Momentul ales i se păru suspect lui James. În Noua Zeelandă era iarnă.

— Gwyn, piesa aceasta nu este un oratoriu de Paşti? Acum suntem în august...

Gwyn îşi dădu ochii peste cap:

— În ce mă priveşte, poate fi Oratoriul de Crăciun sau oratoriul „Papa o iubeşte pe Răngi”...

James zâmbi la menţionarea mitului privind facerea lumii, în care era vorba despre separarea îndrăgostiţilor Cer şi Pământ, unde Răngi întruchipa cerul, iar Papa pământul.

— Principalul este că acum Kura nu mai afişează o mutră de Cristos în suferinţă, ci pare mânată de alte gânduri.

8

Kura Warden la orgă în Haldon era un eveniment. La slujbă era atât de multă lume cum nu mai venise de multe luni. Nimic de mirare, pentru că fiecare locuitor al satului ardea de dorinţa de a o auzi şi a o vedea pe misterioasa moştenitoare Warden. Asta a avut asupra liturghiei doar efecte pozitive; rugăciunile au fost spuse cu o ardoare neobişnuită. Toţi bărbaţii au căzut imediat în diferite stadii de adoraţie imediat ce au văzut chipul şi trupul Kurei, în vreme ce femeile au fost cuprinse de emoţie când au auzit-o pe fată cântând. Vocea Kurei umplea de armonie mica biserică, şi interpretarea la orgă era plină de virtuozitate, cu toate că ea exersase doar o dată.

De la galerie William nu se mai sătura privind silueta ei suplă. Kura purta o rochie simplă din catifea de un albastru-închis, care îi scotea în evidenţă silueta; părul îi era ţinut pe frunte de o panglică din catifea şi îi cădea pe spate ca un râu negru. William se imagina sărutându-i degetele fine, dar puternice, care acum alergau pe tastele orgii, şi retrăi senzaţia pe care aceste degete i-o produseseră în acea noapte la Queenstown când îi căutaseră chipul şi trupul. Desigur că organista stătea cu spatele la credincioşii din comunitate, dar din când în când ridica faţa puţin din note, în aşa fel încât William o putea

vedea. Trăsăturile ei regulate, exotice şi în acelaşi timp aristocratice, şi seriozitatea sacră cu care cânta îl vrăjiră din nou. Trebuia să îi vorbească după liturghie... nu, trebuia să o sărute! Era insuportabil doar să o vadă, trebuia să o atingă, să o simtă, să îi inspire parfumul...

William se silea să îi zâmbească lui Miss Heather Witherspoon, care stătea dreaptă într-una dintre băncile din faţă ale bisericii şi îi mai arunca câte o privire parcă cerându-i aplauze. Pentru că ea aranjase această întâlnire? Atunci ea putea face mai mult pentru a-i apropia pe îndrăgostiţi. Sau era doar mândră de talentata ei elevă?

Mai era şi Dorothy Candler. Ca mai toţi locuitorii din Haldon, ţinea morţiş să vadă de aproape copilul-minune, iar William îi oferea pretextul ideal.

— Veniţi, Mr. William, să îi spunem bună ziua! Trebuie că o cunoaşteţi pe fată, nu? A fost la Queenstown, la rudele ei. Cu siguranţă că i-aţi fost prezentat...

William mormăi ceva despre o „cunoştinţă superficială”, dar Dorothy îl şi luase de braţ şi îl trăgea spre Kura şi Miss Heather cu curaj.

— Aţi cântat extraordinar, Miss Warden! Eu sunt conducătoarea cercului de femei şi în numele tuturor acestora vă pot asigura că a fost minunat! Iar acest gentleman este Mr. William, pe care cred că îl cunoaşteţi...

Până acum Kura privise mulţimea cu dezinteresul ei obişnuit – sau mai curând privise prin mulţime. Acum însă ochii ei albaştri şi strălucitori se înviorară, dar îşi păstră o

expresie reţinută: Kura ştia prea bine că toate privirile se îndreptau asupra ei, aşa că se stăpâni. William se gândi la Elaine. În această situaţie ea ar fi roşit toată şi nu ar mai fi fost în stare să scoată o vorbă. Dar Kura se comporta ca un adult.

— Într-adevăr, Mr. William. Mă bucur să vă văd.

— Dar veniţi în sala comunităţii! o invită Dorothy. Acolo bem câte un ceai în fiecare duminică după liturghie. Iar astăzi, când totul a fost deosebit de festiv…

Miss Heather strânse din buze, dar Kura acceptă politicoasă.

— Aş bea cu plăcere un ceai, zise ea şi îi zâmbi femeii.

Doar William ştia cui îi era adresat de fapt zâmbetul.

În sala comunităţii el servi fata cu ceai şi prăjiturele, dar ea îşi înmuie doar buzele în băutură şi fărâmiţă prăjitura între degete. În vreme ce ea răspundea cu politeţe şi monosilabic întrebărilor reverendului şi ale femeilor din asociaţie, îi trimitea repetat lui William scurte priviri, până când acesta crezu că nu se va mai putea stăpâni. După care ea îşi luă la revedere de la cercul femeilor şi se apropie scurt şi-i şopti câteva cuvinte:

— Ştii drumul dintre Kiward Station şi tabăra maori. Ne întâlnim acolo la apusul soarelui. Am să spun că merg în vizită la ai mei.

Imediat după aceasta se despărţi de entuziastele ei admiratoare din Haldon. Reverendul o întrebă dacă nu va veni mai des în comunitate pentru a cânta la orgă, dar

Kura răspunse evaziv.

William părăsi sala înaintea ei. Se temea să nu se trădeze prin vreo privire ori printr-un gest atunci când se vor despărţi. Nici nu ştia cum avea să îşi petreacă restul zilei.

La apusul soarelui, pe poteca din pădure. Singuri...

Ultimul gând se dovedi eronat: Kura nu veni singură, ci însoţită de Heather Witherspoon. Ea însăşi nu se arăta încântată de acest aranjament şi o trata pe guvernantă ca pe un lacheu obositor. Dar aceasta nu se lăsa îndepărtată, decenţa părându-i-se mai importantă decât orice.

Totuşi William se topi de fericire când în sfârşit Kura ajunse în faţa lui. Îi luă mâna cu grijă şi i-o sărută, şi doar atingerea îl făcu să se simtă străbătut de văpăi care, în loc să îl facă cenuşă, îl animau. Acum Kura îi surâdea liber. El se pierdea în ochii ei şi o privea vrăjit. În cele din urmă, îi mângâie obrajii cu degetele tremurânde, şi Kura se lipi de el ca o pisicuţă – sau mai curând ca un tigru îmblânzit – şi îşi frecă faţa de palmele lui, după care îl muşcă uşor de perniţa de la rădăcina degetului mare. William se simţea luat de val şi la fel şi Kura. Miss Heather îşi drese glasul când fata îşi ridică buzele pentru un sărut. Atâta intimitate îi părea cam prea mult.

Oricum toleră o plimbare mână în mână, pe timpul căreia degetele Kurei jucau în palma lui William, înaintau până la încheietură, pe care o dezmierdau cu mici mişcări

circulare. Lui William i se tăia răsuflarea. În aceste condiţii era greu să poarte o discuţie normală, chiar şi una drăgăstoasă. William şi Kura nu voiau să vorbească, voiau să se iubească.

Schimbară politeţuri referitoare la concertul susţinut de Kura şi la postul obţinut de William. Kura se plânse puţin de familia ei. Ar fi preferat să scape cât mai repede de influenţa bunicii ei.

— Bineînţeles că aş putea trăi la mama mea, explică ea. Dar nu aş mai putea avea acces la pian, care este al bunicii. Şi Miss Heather nu ar vrea să trăiască într-un sat maori, cu atât mai puţin în cel din O'Keefe Station.

William află că Marama şi soţul ei trăiau la vechea fermă a părinţilor lui Ruben O'Keefe. După moartea soţului ei, Helen îi vânduse ferma Gwyneirei, şi ea le-o dăduse maorilor în compensaţie pentru neregulile de la cumpărarea fermei Kiward. O reglementare acceptată de căpetenia Tonga numai pentru că şi Kura, moştenitoarea desemnată a proprietăţii Warden, avea sânge maori.

— De aceea toţi sunt aşa de înnebuniţi că-mi revine această plicticoasă fermă, oftă Kura şi continuă: Mie nici nu îmi pasă, dar zilnic aud de trei ori „Tu eşti moştenitoarea!" Şi nici mama nu gândeşte diferit. Cel puţin ei îi este indiferent dacă mă voi mărita cu un maori sau cu un *pakeha.* Dar pentru bunica lumea s-ar prăbuşi dacă m-aş mărita cu cineva din tribul lui Tonga.

William era înnebunit de dragoste şi de dorinţă. Asculta

vorbele Kurei tot atât de puţin ca mai demult flecăreala lui Elaine. Însă ultimele ei cuvinte îi rămaseră în minte. Se va gândi la ele mai târziu.

Poate că între el şi Gwyneira Warden existau interese comune mai profunde decât crezuse. Poate că doamna era deschisă pentru o discuţie.

— Gwyn, am înţeles eu greşit? Doar nu vei permite ca ea să se întâlnească cât se poate de oficial cu individul care i-a zdrobit inima lui Lainie a noastră?!

James McKenzie se servi cu un whisky din bufetul-bar, ceea ce chiar după ce trecuseră atâţia ani de când era stăpân relativ al casei i se părea încă neobişnuit. Ca şef al muncitorilor pe vremea lui Gerald Warden, nu prea fusese poftit în salon şi bineînţeles că bătrânul nu îi oferise niciodată un pahar de băutură. Spre deosebire de fostul lui şef, James se atingea de alcool cu măsură. Dar astăzi avea nevoie de un întăritor. Tocmai îl văzuse trecând călare prin intrarea principală, foarte distins, pe tânărul care îi fusese prezentat de Dorothy Candler ca fiind William Martyn. Nu personal, deoarece dacă ar fi fost aşa i-ar fi zis el câteva cuvinte potrivite în chestiunea „Lainie”. Trase o înghiţitură lungă din pahar.

Scrisorile lui Fleurette erau încă deosebit de îngrijorătoare; după trei luni de la scandalul cu verişoara ei, Elaine încă nu îşi revenise. James o înţelegea bine; el îşi amintea încă exact de gelozia turbată pe care după prima

întâlnire cu Gwyneira o simţise faţă de soţul promis ei, Lucas. Când ea rămăsese gravidă cu un altul, i se rupsese inima şi fugise ca şi Lucas Warden. De ar fi ştiut atunci că nenorocitul copil – Paul – era rezultatul violului săvârşit de socrul lui Gwyn... Poate că totul ar fi evoluat altfel, inclusiv cu Paul, şi poate că nu ar mai fi avut-o pe această dificilă Kura în spinare, căreia acum Gwyn voia să îi permită oficializarea legăturii ei cu William Martyn! Soţia lui nu putea fi în toate minţile! James îşi mai umplu un pahar.

Cel puţin şi Gwyn era tulburată, dacă se servea şi ea din sticla cu whisky, ceea ce se întâmpla foarte rar.

— Ce să fac, James? întrebă ea. Dacă îi interzicem, se va întâlni cu el pe ascuns. Va spune că se duce la maori. Marama nu îi impune cu cine să împartă patul.

— Ba nu se va duce la maori, pentru că nu îşi va putea lua cu ea mult iubitul pian. Ultimatumul a fost o idee genială, Gwyn, una dintre puţinele pe care le-ai avut vreodată în educaţia acestui copil, zise James şi mai luă o gură de whisky.

— Mulţumesc! ripostă Gwyn. Dă vina pe mine pentru toate! Dar şi tu erai aici în timp ce ea creştea, dacă nu mă înşel.

— Iar tu m-ai oprit de mai multe ori să îi dau câteva la fund.

James îi puse soţiei mâna pe braţ şi zâmbi împăciuitor. Nu voia să se certe pe tema educaţiei Kurei; oricum nu se mai putea schimba nimic, iar acest subiect dusese deseori

la dispute între el şi Gwyneira. Dar acum legătura cu Martyn...

— Te pomeneşti că va renunţa la pian. Este îndrăgostită de el, James, până peste urechi. Şi el de asemenea este îndrăgostit de ea. Ştii bine că în astfel de cazuri nu se poate schimba nimic.

Gwyn răspunse atingerii afectuoase ca şi cum ar fi vrut să îi amintească lui James de propria lor poveste.

Dar acesta nu cedă.

— Acum nu-mi vorbi despre dragostea cea veşnică. Nu la un tip care tocmai şi-a părăsit ultima fată. Şi fermecătoarea noastră Kura s-a descotorosit de Tiare al ei ca de o cămaşă veche. Ştiu că asta îţi convine. În cazul lor eu nu aş vorbi de o mare iubire. Lăsând la o parte şi ce mai scrie Fleur despre el...

— Da? Ce scrie? Ce a făcut el atât de îngrozitor? Este de familie bună, educat şi cultivat, ceea ce îl face atrăgător pentru Kura. Iar faptul că a fost entuziasmat de luptătorii pentru libertate... Doamne, orice tânăr vrea să se joace de-a Robin Hood.

— Dar nu orice tânăr îl aruncă în aer pe şeriful de Nottingham, remarcă James.

— Nici nu a făcut asta. S-a lăsat atras într-o poveste urâtă, de acord. Dar chiar tu ar trebui să manifeşti înţelegere pentru aşa ceva.

— Ca fost hoţ de vite? James mustăci amuzat. Oricum nu am şterpelit de la cine nu trebuia, în timp ce William al tău

aproape că are pe conştiinţă un om care i-a împărtăşit ideile. Bine, sunt păcate ale tinereţii, nu vreau să mai despic firul în patru. Totuşi faţă de Elaine s-a comportat ca un mizerabil şi nu avem motive să credem că se va comporta mai bine faţă de Kura.

Gwyneira bău restul de whisky rămas în pahar, pe care i-l întinse lui James. Încruntându-se, acesta i-l umplu a doua oară.

— În ce o priveşte pe Kura, nu îmi este teamă... spuse Gwyneira.

Sincer să fie, James îi dădea dreptate. Dacă nu ar fi fost vorba tocmai de William, şi el şi-ar fi făcut griji mai degrabă cu privire la bărbat.

— Ea îl va reţine atâta timp cât va voi să îl aibă. Şi... Doamne, James, priveşte lucrurile cu obiectivitate. Presupunând că el nu ar fi părăsit-o acum pe Lainie, ci pe o altă fată, iar tu nu ai fi ştiut nimic despre asta. Atunci...

Ea apucă nervoasă paharul.

— Atunci? întrebă James.

Gwyn trase adânc aer în piept.

— Atunci ai fi spus şi tu că cerul ni l-a trimis! James, este un gentleman englez, care va fi primit cât se poate de bine în societatea de aici... Tu cunoşti oamenii. Chiar dacă povestea cu atentatul iese la suprafaţă, asta îl va face doar mai interesant. Şi el vine de la o fermă de oi. Se va muta aici cu plăcere. L-am putea introduce în activităţile de la fermă. Ruben spunea că este priceput. Poate că odată va

conduce ferma, având-o pe Kura alături.

Gwyneira devenea de-a dreptul visătoare. Discuţia avută de ea cu William în această după-amiază decursese armonios. Tânărul, care deja la Queenstown îi lăsase o bună impresie, îi părea a fi aliatul ideal.

— Gwyn, fata nu se va răsuci la o sută optzeci de grade dacă va deveni Mrs. Martyn! îi dădu James interlocutoarei lui un subiect de gândire.

— Altceva ce i-ar rămâne de făcut? se împotrivi Gwyn. Dacă se mărită cu el, se leagă de Kiward Station. De bunăvoie. Şi mai mult decât până acum. Nu va mai putea vinde firma atât de simplu. Şi nu poate fugi la maori, ca să locuiască într-o colibă...

— Vrei să îi întinzi o capcană?

James părea sceptic.

— Şi-o întinde singură! îi explică Gwyn. În definitiv nu noi îi cuplăm. Se întâlneşte cu tânărul că aşa vrea ea. Şi dacă de aici va ieşi ceva mai mult...

— Gwyn, are cincisprezece ani! interveni James. Doamne, nu pentru că o iubesc în mod deosebit, dar trebuie să îi dai şansa de a se maturiza...

— Şi să-şi ducă la îndeplinire ideile ei aiurite? James, dacă chiar pleacă în Anglia şi cu cântatul nu iese nimic, va vinde ferma pe la spatele nostru! Gwyn nu îşi mai reumplu paharul, dar se plimba nervoasă prin cameră. Continuă: Eu am muncit aici patruzeci de ani, şi acum totul depinde de capriciile unei copile!

— Până va deveni majoră, vor mai trece şase ani, o mai domoli James. Cum a rămas cu propunerea lui Helen de a o trimite la un internat din Anglia? Fleur mi-a scris despre asta şi mi s-a părut rezonabil.

— Asta era înainte să apară William, opină Gwyn. Iar el mie mi se pare a fi o soluţie mai sigură. Dar nimic nu este hotărât dinainte. Eu nu i-am permis să o curteze, James, el poate numai să o însoţească la biserică…

Kura s-a bucurat timp de două luni de „însoţirea oficială” a lui William Martyn. După care chestiunea a plictisit-o. Desigur că era minunat să îşi poată vedea iubitul fără a apela la şmecherii, dar nu se alegea cu mai mult de un sărut furat ori cu nişte mângâieri schimbate rapid. Haldon era mai conservator decât Queenstown; aici nu existau căutători de aur şi bordeluri, existau doar asociaţia bisericească şi cercul de prietene cu zile fixe de reuniune. Lumea urmărea cu acribie cine cu cine „ieşea” – chiar dacă Heather Witherspoon îi mai „pierdea” pentru scurt timp de sub supravegherea ei, iar Dorothy Candler sau cumnata ei, reverendul ori soţia lui erau cu ochii pe cei doi îndrăgostiţi. Desigur, din prea mare amabilitate. Toţi erau deosebit de drăguţi cu minunata moştenitoare Warden, care în fine se arăta în comunitatea sătească, şi cu iubitul ei atât de potrivit. Dorothy spunea oftând că de la Gwyneira şi Lucas Warden nu a mai existat în împrejurimi o pereche atât de frumoasă, şi putea povesti

ore de-a rândul cum servise ea ca fată la nuntă.

Kura oricum nu voia să bea ceai şi să stea de poveşti, în timp ce toţi se zgâiau ca hipnotizaţi la cum se ţineau de mână ea şi William. Ea era mistuită de dorinţă şi voia să încerce cu William tot ce învăţase cu Tiare despre dragostea fizică. William, credea ea, stăpânea jocul cu aceeaşi virtuozitate, altfel nu ar fi putut să o ispitească pe pudica ei verişoară la atâta tandreţe pe malul lacului. De ar putea rămâne singură cu el măcar o oră sau două ore! Dar în privinţa asta, viaţa ei rezervată de până acum îi blocase orice şansă. Kura se temea de cai – deci o ieşire comună nu intra în discuţie. Ea nu prea cunoştea nici împrejurimile conacului, aşa că nu putea susţine că voia să îi arate lui William ferma, lacul, formaţiunea de stânci sau barem oile. Nici măcar pianul nu se afla în încăperile ei personale. Dacă îl invita pe William pentru a cânta pentru el, lucrul acesta se întâmpla în salon, în prezenţa lui Heather Witherspoon. O dată sau de două ori Kura încercase să se strecoare pe poteca ce ducea la sălaşul maori, pentru a-l întâlni acolo pe William, după ce acesta ar fi plecat chipurile de la conac. Dar nu reuşise niciodată să scape de Miss Heather. O dată o urmăriseră Jack şi prietenii lui, iar când se sărutau începuseră să chicotească şi să-i bombardeze cu cocoloaşe de hârtie. A doua oară îi surprinseseră câţiva maori, care imediat umpluseră tabăra cu zvonul că Kura avea un iubit. Tiare i-a cerut socoteală, şi ea bineînţeles că nu a contestat. Criza de furie a lui

Tonga aproape că nu a afectat-o. Căpetenia numai entuziasmată nu era de un emigrant englez care voia să pună mâna pe patria poporului său.

— Este de datoria ta să restitui pământul tribului! Ar trebui să iei de bărbat unul de-al nostru sau cel puţin să faci un copil cu unul de-al nostru. Pe urmă poţi face ce vrei!

Şi Tonga avea cunoştinţă de aspiraţiile înalte ale Kurei, dar maorii le priveau mai degajaţi decât bunica ei. Atâta timp cât Kura lăsa în urma ei un moştenitor, şi în Anglia nu îi venea ideea de a vinde Kiward Station, după părerea lui Tonga putea să se ducă unde voia. Ce-i drept, şi căpetenia maori se temea de ce era mai rău, în cazul în care Kura era lăsată de capul ei. Indigenii habar nu aveau de disciplina unei cântăreţe. Ei vedeau doar fata excesiv de senzuală, care deja de la treisprezece ani atrăgea privirile pofticioase ale băieţilor tribului. Şi acum iată-l pe acest englez cu care ea încă nu împărţea culcuşul doar pentru că *pakeha* o împiedicau aproape cu forţa să nu o facă. Dacă apărea bărbatul potrivit, ea renunţa la Kiward Station dintr-un capriciu. Deci Tonga ar fi vrut la fel de mult ca Gwyn să o lege de pământ – dar pe cât era posibil nu neapărat şi de un *pakeha,* care lui îi amintea teribil de vechiul lui duşman Paul Warden. Nu din punctul de vedere al înfăţişării, pentru că Paul fusese brunet şi mai scund decât William, dar era ceva comun la ei în modul în care îi priveau pe lucrătorii maori de la fermă. Mai era

nerăbdarea cu care trăgea de hăţurile calului, ţinuta trufaşă... Lui Tonga nu îi mirosea a bine şi i-o spusese şi Kurei. Prea puţin diplomatic, după cum îi relata Gwyneira soţului ei, după ce Kura i se plânsese de purtarea căpeteniei. Ca şi înainte, Gwyneira era plăcut impresionată de pretendentul Kurei, în timp ce James făcea cam aceleaşi observaţii ca Tonga.

În orice caz, Kura era dezamăgită. Ea îşi imaginase „însoţirea oficială" altfel. Să meargă de acum încolo la sărbătorile primăverii organizate de fermele învecinate sau să danseze împreună la Haldon, de armindeni, care se celebrau aici în octombrie nu o încânta deloc.

Nici William nu gândea foarte diferit, deşi lui îi plăceau sărbătorile. Îl interesau în special invitaţiile la fermele vecine ori la Christchurch. Acestea îi ofereau posibilitatea de a cunoaşte noi oameni, care de regulă îl şi conduceau pe pământurile lor. Astfel

William îşi făcea o privire generală asupra practicilor de creştere a oilor în Canterbury Plains fără a pune întrebări curioase celor din Kiward Station. După câteva luni se simţea în stare să conducă o asemenea fermă şi ardea de dorinţa de a încerca să devină „baron al oilor". Slujba de la prăvălia Candler îl plictisea din ce în ce mai mult.

Dar dintre speranţele legate de Kiward Station, cea mai puternică era cea privitoare la Kura. Noaptea se trezea visând-o şi, neobservat, schimba cearşaful, pentru ca ruda lui Dorothy să nu se apuce să povestească chicotind că

sămânţa lui ţâşnea inutil în fiecare noapte. Când o întâlnea pe Kura, îi lipseau cuvintele frumoase; era doar pipăit şi văz şi uneori nu îşi mai putea stăpâni erecţia, care se declanşa la apariţia ei. Trebuia să aibă fata. Curând.

În cele din urmă, când nimeni dintre locuitorii din Haldon nu îi putea auzi, pentru că picnicul parohial lunar includea şi plimbări cu barca, şi William aflat alături de iubita lui trăgea la rame pe lacul Belmore, totdeauna în raza de vizibilitate a celor de pe mal şi acel puţin alte trei bărci în care perechile treceau prin aceleaşi chinuri, tânărul spuse:

— Dragă, dacă chiar nu vrei să mai aştepţi, trebuie să ne căsătorim.

— Să ne căsătorim? întrebă speriată Kura.

Până acum nu se gândise niciodată la aşa ceva. Visase doar să îşi trăiască iubirea – şi în afară de asta, să se bucure de triumful unei cântăreţe. Cum anume, nu îşi bătuse capul să-şi imagineze.

William râse şi îşi trecu braţul lejer – ceea ce era permis – după talia ei.

— Nu ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

Kura îşi muşcă buzele.

— Mai pot cânta dacă sunt măritată?

William scutură mirat din cap.

— Ce întrebare! De abia atunci iubirea va face vocea ta să înflorească pe deplin!

— Şi tu vei veni cu mine la Londra? Şi la Paris?

Kura se întinse în braţele lui şi încercă să se apropie cât mai mult de el.

William înghiţi în sec. Londra? Paris? Dar de ce nu? Familia Warden era bogată. De ce nu i-ar promite o călătorie în Europa?

— Desigur, iubito. Cu cea mai mare plăcere! Europa va fi la picioarele tale!

Kura se răsuci graţios în braţele lui şi preţ de o clipă ascunsă de privirile curioase, îl sărută pe gât şi pe umăr.

— Atunci hai să ne căsătorim curând, murmură ea.

În principiu socotelile Gwyneirei privind căsătoria corespundeau cu cele făcute de William, dar când acesta ceru formal mâna fetei, ea avu mustrări de conştiinţă. În cele din urmă a triumfat dragostea pentru Kura asupra celei pentru Kiward Station. James avea dreptate, ea trebuia să o lase pe fată să aleagă între căsătorie şi cariera artistică, indiferent de propriile motivaţii.

Aşa că avu o întrevedere cu Kura, căreia îi împărtăşi planul lui Helen.

— Mergi doi ani în Anglia, pentru studii. Căutăm un internat în care să poţi beneficia de pregătire muzicală. Dacă intri la un conservator, studiezi muzica. De căsătorit te poţi căsători oricând.

Gwyn era convinsă că după cel mult doi ani de studiu Kura va uita de William. Îşi păstră părerea pentru sine.

Kura nu păru deloc entuziasmată. Dacă Gwyn i-ar fi

făcut această propunere cu câteva săptămâni mai înainte, ea ar fi fost încântată. Acum se ridică îmbufnată în picioare şi începu să măsoare camera nerăbdătoare.

— Tu vrei doar să mă împiedici să mă mărit cu William! îi reproşă ea bunicii. Să nu crezi că nu pricep. Nu eşti mai bună decât Tonga!

Gwyn o privi uluită. Intenţiile lui Tonga se băteau în general cap în cap cu intenţiile ei. În măsura în care putea ea să îşi dea seama, William îl scotea din minţi pe căpetenia maori, dar oricum căsătoria era preferabilă plecării Kurei din Kiward Station.

— Nu mai rămâne decât să-mi vii şi cu ideea de iapă de prăsilă!

Acum Gwyneira chiar că nu mai înţelegea nimic, dar Kura continuă să-i aducă reproşuri.

— Dar v-aţi păcălit cu toţii! Fără William nu mă mişcaţi de aici nici cu zece cai. Şi nici nu mă gândesc să rămân imediat gravidă.

Le voi avea pe amândouă, bunico, William şi cariera. Am să vi-o demonstrez!

Kura era o cadră de fată când se supăra, dar pe Gwyn asta nu o impresiona.

— Nu poţi avea totul, Kura. Soţiile neozeelandeze nu apar pe scenele operelor din Europa. Mai ales când soţul lor se vrea „baron al oilor”!

Gwyn îşi muşcă buzele. Greşise cu ultima remarcă. Şi Kurei nu îi scăpă.

— Aşadar, recunoşti! Voi vedeţi în William un vânător de zestre! Credeţi că el nu pe mine mă vrea, ci Kiward Station! Vă înşelaţi amarnic. William mă vrea pe mine, numai pe mine singură! Şi îl vreau şi eu.

Gwyn ridică din umeri. Nimeni nu îi putea reproşa că nu încercase.

— Atunci îl poţi avea, răspunse ea calmă.

— Mr. Martyn!

James McKenzie îl strigă pe William tocmai când acesta ieşea radios din conacul Kiward Station. Gwyneira tocmai îi comunicase că era de acord să îi dea mâna Kurei. Dacă mama Kurei nu va avea nimic împotrivă, ea va începe pregătirile de nuntă.

Bineînţeles că James ştia asta, şi de câteva zile era mohorât. Gwyneira îl rugase să nu se bage, dar el se hotărî totuşi să sondeze terenul. Îi ieşi în cale lui William, hotărât să-l ia la bani mărunţi.

— În afară de a vă sărbători succesul, nu aveţi alte planuri acum, nu-i aşa? Dar sărbătoriţi pomul lăudat. Până acum nici măcar nu aţi văzut Kiward Station. Îmi permiteţi să vă conduc?

Zâmbetul de pe faţa lui William îngheţă.

— Da, sigur, dar...

— Dar nimic, îl întrerupse James. Va fi o plăcere pentru mine! Puneţi şaua pe calul dumneavoastră şi vom da o scurtă raită.

William nu îndrăzni să comenteze. Şi de ce ar fi făcut-o? Ardea de nerăbdare de câteva săptămâni să vadă Kiward Station. Cu toate că şi-ar fi dorit un alt ghid decât pe soţul Gwyneirei. Dar acum nu se mai putea schimba nimic. Ascultător se duse în grajd şi puse şaua pe cal. De obicei nu făcea el însuşi asta; de cele mai multe ori în grajd era un băiat maori care putea să preia sarcina asta. Astăzi însă nu îndrăznea să facă apel la altcineva. James McKenzie ar fi putut să facă vreo remarcă puţin prietenoasă… Acesta aşteptă răbdător în faţa grajdului, cu murgul lui, până când William îşi scoase calul şi îl încălecă.

Fără a scoate un cuvânt, James porni spre Haldon, apoi părăsi drumul şi călări în direcţia satului maori. William vedea aşezarea pentru prima dată şi fu surprins. Îşi imaginase nişte colibe primitive sau corturi; în loc de asta, aici se afla o casă comună îngrijită, decorată cu multe sculpturi în lemn, ridicată direct lângă lac. Nişte bolovani mari aflaţi lângă o vatră din pământ invitau la şedere.

— *Wharenui,* zise James. Vorbiţi maori? Ar trebui să învăţaţi. Şi nu ar fi o idee rea să celebraţi căsătoria, pe lângă ceremonia obişnuită, şi după obiceiul poporului Kurei.

William se strâmbă.

— Nu cred că ea vede în aceşti oameni poporul ei. Şi în niciun caz nu intenţionez să mă culc cu Kura în faţa întregului trib, aşa cum cer legile lor. Ar fi indecent…

— Nu la maori, spuse încet James. Şi nu este nevoie să

vă culcaţi cu ea în public. Ajunge să împărţiţi culcuşul cu ea, să mâncaţi cu oamenii şi să beţi cu ei... Mama Kurei s-ar bucura. Iar dumneavoastră aţi fi mai bine văzut. Tonga, căpetenia lor, nu este entuziasmat că intraţi aici prin căsătorie.

William zâmbi strâmb.

— Mda... atunci dumneavoastră şi Tonga aveţi ceva comun, nu? întrebă el agresiv. Ce ar însemna asta? Că mă pot alege cu o suliţă în spate?

James clătină din cap.

— Nu. În general oamenii nu sunt violenţi.

— Ah, da? Dar tatăl Kurei?

James oftă.

— A fost mai mult sau mai puţin un accident. Paul Warden îi provocase pe maori peste orice limită. Dar cel care l-a omorât nu era de aici. Era un tânăr naiv de la ferma Sideblossom, care avusese experienţe rele cu *pakeha* încă de mic copil. Paul nu a plătit doar pentru propriile păcate. Tonga a regretat moartea lui.

— Dar s-a ales cu ceva! exclamă ironic William.

James nu se lăsă provocat.

— Cred doar că pentru toţi ar fi mai bine dacă aţi avea relaţii bune cu maorii. Sunt sigur că şi Kura şi-ar dori asta.

James era de părere că tânăra nu urmărea decât să-şi satisfacă poftele spontane, dar îşi păstră opinia pentru el.

— Atunci Kura ar trebui să-mi spună şi mie, zise William, dar în ce mă priveşte, putem să invităm oamenii la nuntă.

Oricum va avea loc o petrecere pentru slugi, nu?

James trase cu zgomot aer în piept, dar nu spuse nimic. Tânărul va remarca foarte rapid că Tonga şi ai lui nu se considerau „slugi” ale familiei Warden.

Tabăra maori era în acest ceas al după-amiezii în mare măsură părăsită. Doar câteva femei în vârstă preparau cina şi supravegheau copiii mici care se jucau pe malul lacului. Restul tribului era plecat; o parte din maori munceau la familia Warden, ceilalţi erau la vânătoare sau pe ogoarele lor. În orice caz, William zări doar chipuri zbârcite, acoperite cu tatuaje, care ar fi băgat frica în el dacă ar fi aparţinut unor tineri.

— Oribile tatuaje! remarcă el. Slavă Domnului că nu i-a venit nimănui ideea să o pocească în acest fel pe Kura.

James zâmbi.

— Dar dumneavoastră aţi fi iubit-o şi aşa, nu? îl ironiză el. Nu aveţi nicio grijă, maori mai tineri nu mai sunt tatuaţi – cu excepţia lui Tonga, care s-a tatuat cu însemnele căpeteniei ca să provoace. Iniţial în acest fel se marca apartenenţa la un anumit trib. Fiecare comunitate îşi avea propriile tatuaje, cum sunt blazoanele la nobilimea engleză.

— Dar ei nu şi-au tatuat copiii! Anglia este civilizată!

James rânji.

— Da, uitasem, englezii şi-au hrănit înfumurarea cu lapte matern. Lucrurile astea le-a văzut poporul meu altfel.

Noi, scoţienii, ne vopseam chipurile cu albastru când porneam la luptă contra ocupanţilor. Cum procedau adevăraţii irlandezi?

William părea pe punctul să sară la gâtul lui James.

— Asta ce înseamnă, Mr. McKenzie? întrebă el. Vreţi să mă jigniţi?

James îl privi nevinovat.

— Să jignesc? Eu? Pe dumneavoastră? De unde până unde? Mă gândeam doar să vă reamintesc de propriile dumneavoastră rădăcini. În rest nu dau decât sfaturi bune. Dintre acestea, primul sună aşa: nu vă faceţi duşmani din maori!

Acum cei doi călăreau prin tabără, trecând pe lângă o casă lungă pentru dormit, case pentru provizii ridicate pe stâlpi – *patakas,* explică James – şi case individuale. James îi saluta pe bătrâni şi schimba cu ei glume. O femeie păru că întreabă de William, şi James îl prezentă.

Bătrânele şuşoteau între ele, şi William prinse de câteva ori cuvintele Kura-maro-tini.

— Acum ar trebui să spuneţi politicos *kia ora* şi să vă plecaţi înaintea femeilor, zise James. De fapt se freacă nasurile, dar bag de seamă că aş pretinde prea mult...

El mai schimbă câteva cuvinte cu femeile, care de data aceasta chicotiră.

— Ce le-aţi spus? întrebă William bănuitor.

— Le-am spus că sunteţi sfios. James părea că se amuză teribil. Acum spuneţi-le bună ziua.

William roşi, dar repetă cuminte cuvintele de salut. Bătrânele părură că se bucură cu adevărat şi, râzând, îi corectară pronunţia.

— *Haere mai!* Bun venit! îi urară şi copiii.

Un băieţel le dărui o bucată mică de jad. James mulţumi exuberant şi îi ceru şi lui William să facă la fel.

— Este *un pounamu.* Aduce noroc. Un cadou foarte generos de la un micuţ... cu care ar trebui să vă puneţi foarte bine. Este cel mai mic fiu al lui Tonga.

Micuţul avea deja alură de căpetenie şi primi mulţumirile de la *pakeha* plin de demnitate. În cele din urmă, cei doi părăsiră satul. Pământul din jurul taberei nu era al familiei Warden; aici se aflau numai ogoare şi grădini cultivate de maori. După puţin timp trecură prin dreptul unui mare padoc cu oi. Animalele se înghesuiau în adăposturi, pentru că reîncepuse ploaia. În adăposturi aveau şi fân.

— Cele mai multe oi pot paşte suficient şi iarna, explică James. Dar oile cu miei le hrănim noi. Astfel mieii vor fi mai voinici şi pot fi duşi mai repede pe platouri, ceea ce înseamnă economie de furaj. Aici sunt şi vitele... de când se fac transporturi frigorifice către Anglia, am crescut numărul lor. Înainte furnizam carne doar la Otago şi pe Coasta de Vest. Căutătorii de aur şi minerii au avut totdeauna un apetit binecuvântat. Dar acum pleacă regulat spre Anglia nave frigorifice. Este o afacere bună. Şi Kiward Station are multe păşuni. Acolo este primul şopron pentru

tuns.

James arătă către o construcţie joasă, mare, despre care până în urmă cu câteva săptămâni William nu ar fi putut spune nimic. Între timp aflase de la alte ferme că aici lucrau echipele care se ocupau cu tunsul oilor, mutându-se primăvara de la o fermă la alta.

— Primul? întrebă William.

James confirmă:

— Avem trei în total. Noi avem nevoie de echipe trei săptămâni. Ştiţi ce înseamnă asta.

William zâmbi.

— Multe oi.

— Mai multe de zece mii, după ultima numărătoare, îl lămuri James şi adăugă: Sunteţi mulţumit?

William sări ca ars.

— Mr. McKenzie, ştiu că mă subapreciaţi. Dar pe mine nu mă interesează blestematele dumneavoastră de oi! Mă interesează exclusiv Kura. Pe ea o iau în căsătorie, nu crescătoria dumneavoastră de vite!

— Le luaţi pe ambele, remarcă James. Şi să nu îmi spuneţi mie că vă e indiferent.

William îl fulgeră cu privirea.

— Indiferent... Eu o iubesc pe Kura. O voi face fericită. Orice altceva nu are importanţă. Eu doar pe Kura o vreau, iar ea mă vrea pe mine!

James clătină din cap neconvins.

— O veţi primi.

VOIA OMULUI...

QUEENSTOWN, LACUL PUKAKI, CANTERBURY PLAINS 1894-1895

1

William Martyn şi Kura-maro-tini s-au căsătorit puţin înaintea Crăciunului anului 1893. Nunta a fost cel mai impresionant eveniment care a avut loc la Kiward Station după moartea întemeietorului fermei, Gerald Warden. La trecerea în noul an, în Noua Zeelandă era miezul verii, de aceea a fost organizată o petrecere în grădină. Gwyneira dispusese instalarea de pavilioane şi corturi ca măsură preventivă în cazul unei eventuale ploi de vară, dar vremea a fost de partea lor. Soarele strălucea, ca şi numeroşii oaspeţi veniţi să sărbătorească perechea. Veniseră cel puţin jumătate din locuitorii din Haldon, iar în fruntea tuturor se afla bineînţeles Dorothy Candler, care se smiorcăia în permanenţă.

— Asta a bocit de mama focului şi la prima mea nuntă, i-a spus Gwyneira lui James.

Desigur că veniseră şi cei de la fermele învecinate. Gwyneira i-a întâmpinat pe lordul şi pe lady Barrington şi pe copiii mai mici ai acestora. Cei mai mari studiau la Wellington sau în Anglia; una dintre fiice era căsătorită în Insula de Nord. Soţii Beasley, pe vremuri cei mai apropiaţi vecini, muriseră fără moştenitori direcţi şi nişte rude mai îndepărtate vânduseră ferma. Acum maiorul Richland, un veteran al războiului din Crimeea, conducea ferma de cai

în acelaşi mod *gentlemanlike* ca Reginald Beasley. Din fericire avea administratori capabili, care pur şi simplu ignorau cele mai bizare ordine ale nepriceputului fermier.

De la Christchurch veniseră George şi Elizabeth Greenwood, şi ei însoţiţi doar de fiicele lor. Unul din fiii lor studia în Anglia, celălalt tocmai îşi terminase stagiul la sucursalele australiene ale casei lor de comerţ.

Fiica mai mare, Jennifer – o fată blondă, palidă, foarte sfioasă – amuţi uluită când îşi făcu apariţia Kura-maro-tini.

— Este minunată, şopti ea, văzând-o pe Kura în rochia ei de mireasă albă ca zăpada.

Ţinuta Kurei era ireproşabilă. Rochia croită în Christchurch îi accentua formele perfecte, fără a fi necuviincioasă. Cununa ei de mireasă era din flori proaspete, iar părul îi ajungea până la coapse. Deşi lăsa impresia că este la fel de dezinteresată ca la oricare alte festivităţi pe care le onorase cu prezenţa, pielea îi sclipea şi ochii îi scânteiau de câte ori îşi îndrepta privirea către viitorul soţ. Ea păşi spre altar cu mişcările graţioase ale unei dansatoare. Apăru totuşi o mică problemă înainte ca episcopul sosit de la Christchurch să cunune perechea sub un baldachin împodobit cu flori.

Jennifer Greenwood, care în Christchurch cânta la orgă – „ca un înger” după părerea episcopului –, îşi pierdu curajul. Şi nu era de mirare, deoarece Dorothy Candler tocmai îi descrisese mamei sale în cele mai luminoase culori cum mirii se regăsiseră la Haldon după

senzaţionalul concert susţinut de Kura.

— Nu pot, îi şoptea roşie ca focul Jenny mamei sale. Nu acum, după ce am văzut-o. Cu siguranţă că am să greşesc şi lumea se va uita la mine şi mă va compara cu ea. Mi s-a părut exagerat ce am auzit despre ea şi Elaine O'Keefe, dar...

Gwyn, căreia îi ajunseseră la ureche aceste vorbe, îşi muşcă buzele. Era normal ca familia Greenwood să cunoască fiecare amănunt al scandalului cu Elaine şi Kura petrecut în Queenstown. George şi Elizabeth erau prieteni apropiaţi ai lui Helen; ea îşi îndrăgise foştii elevi. Helen îl educase pe George în Anglia ca profesoară particulară, iar Elizabeth făcuse parte dintre copiii orfani însoţiţi de ea în Noua Zeelandă. Aşa că mai ales faţă de George ea nu avea secrete. Fără sprijinul substanţial al negustorului de lână şi proprietar al firmei de import-export, soţul ei, Howard, nu şi-ar fi putut menţine mult timp ferma, iar căsnicia lui Helen ar fi decurs şi mai traumatizant pentru ea. Plus că Ruben O'Keefe îl idolatriza pe „unchiul George"; băiatul lui mai mic fusese botezat după acesta.

Era foarte posibil ca în conversaţia dintre Ruben şi Greenwood – sau a lui Georgie cu naşul său – să se fi dezvăluit secrete penibile.

Elizabeth, o femeie blondă, încă suplă, într-o rochie elegantă, simplă, încercă să-şi încurajeze fiica:

— Este doar piesa aceea simplă *Treulich gejuhrt,* Jenny. Tu o cânţi şi în somn! Ai interpretat-o şi în catedrală!

— Dar dacă se uită aşa la mine, intru în pământ…

Jenny arătă către Kura, care în acea clipă chiar îi aruncase o privire necruţătoare. Muzica ar fi trebuit să înceapă demult…

De fapt Jenny nu ar fi avut de ce să se simtă intimidată. Ea era o fată înaltă, zveltă, cu păr blond-auriu şi cu un chip îngust şi drăguţ, dominat de ochii mari, verzi. Dar acum ea se ferea de priviri ţinându-şi capul înclinat, cu părul acoperindu-i parţial chipul.

— Nu putem risca!

Se ridică galant un tânăr, care până acum şezuse în ultimul rând, cu toate că Gwyn îi rezervase un loc. Era Stephen O'Keefe, singurul reprezentant al familiei din Queenstown – făcea parte dintre rudele cele mai apropiate ale miresei. Fleurette şi Ruben îl trimiseseră pentru a evita un nou scandal dezlănţuit de boicotarea nunţii. Printr-o scrisoare Fleurette le făcuse cunoscut că ea le dorea toate cele bune lui William şi Kurei, dar că lui Elaine nu i se putea cere în niciun caz să participe la eveniment: „Ea continuă să fie o simplă umbră a ceea ce era, deşi pare că încet va trece peste faptul că Mr. Martyn a respins-o. Din păcate ea se consideră singura vinovată. În loc de a fi furioasă, se chinuie singură gândindu-se la ceea ce ar fi greşit şi la ce îi lipseşte comparativ cu verişoara ei. În niciun caz nu ne putem aştepta de la ea să o privească pe Kura radiind ca o mireasă fericită".

Stephen, care era în vacanţă de Crăciun, venise călare

cu plăcere la Kiward Station. Din scrisorile mamei sale aflase despre Elaine şi Kura, însă nu luase lucrurile prea în serios. Când revenise prima dată după incident la Queenstown, se cutremurase de cât de răvăşită şi distrusă arăta sora lui. Şi nu pierduse ocazia să-i cunoască pe autorii acestei tragice schimbări.

— Dacă îmi permiteţi…

Stephen se înclină zâmbind în faţa lui Jenny Greenwood şi îi luă locul la splendidul pian cu coadă care înlocuia orga. Acesta era şi cadoul de nuntă al Gwyneirei pentru nepoata ei, chiar dacă James bombănise: „Pentru asta va trebui să golim jumătate din salon”.

— Ştii să cânţi la el? se miră Gwyneira, care între timp venise să afle cauza întârzierii.

Stephen zâmbi.

— Sunt nepotul lui Helen O’Keefe şi am crescut lângă orga ei de la biserică. Chiar şi Georgie ar fi în stare să interpreteze acest marş nupţial ridicol.

Fără nicio ezitare scoase primele acorduri şi interpretă piesa degajat, poate puţin cam avântat, în timp ce mirii păşeau în faţa altarului improvizat. Pentru că Stephen nu cunoştea piesa prevăzută pentru ulterioara ieşire, interpretă în locul ei o versiune tot atât de vioaie a melodiei *Amazing Grace,* alegându-se astfel cu o privire amuzată din partea lui James McKenzie şi cu una dojenitoare din partea Gwyneirei. De fapt textul – „Ce sunet dulce, ce salvează o biată făptură ca mine” – nu era

tocmai măgulitor pentru o tânără mireasă.

Oricum Stephen cântă corect fiecare măsură. Nici vorbă de nesiguranţă. Din spatele perdelei ei de păr, Jennifer îi surâse recunoscătoare.

— Pentru asta beneficiez de primul dans, da? i se adresă Stephen, la care Jennifer roşi din nou, de data aceasta de plăcere.

Între timp în faţa pavilionului se prezentase şi un grup de muzicanţi maori. Marama, mama Kurei, îi însoţea şi cântă cu aceştia câteva cântece tradiţionale. Acum înţelese fiecare de la cine moştenise Kura frumoasa ei voce: în rândul poporului ei, Marama era o cunoscută cântăreaţă. Oricum vocea ei era mai înaltă decât a Kurei şi poseda şi un timbru eteric. În cazul în care spiritele bune invocate de Marama prin cântecele ei o auziseră, nu îi putuseră rezista, de asta Gwyneira era sigură. Şi oaspeţii o ascultaseră cu admiraţie.

Doar William părea să fi găsit reprezentaţia soacrei lui cam nepotrivită, cu toate că Marama purta haine occidentale şi niciunul dintre muzicanţi nu ieşise în evidenţă prin îmbrăcăminte sau tatuaje. Mirele preferă să-i ignore clar pe băştinaşi şi păru bucuros când aceştia terminară de cântat. Îi făcu însă plăcere defilarea celor care îl felicitau, deşi găsea puţin cam straniu faptul că cel puţin baronii oilor din zonă o felicitau pe Gwyneira cu tot atâta cordialitate ca pe tinerii căsătoriţi.

— Este incredibil cum aţi reuşit! spuse lordul Barrington

strângându-i călduros mâna. Băiatul corespunde perfect visurilor dumneavoastră referitoare la Kiward Station de parcă l-aţi fi scos chiar dumneavoastră din pământ şi iarbă verde!

Gwyneira râse.

— Nu este chiar aşa, soarta a vrut astfel, răspunse ea cu modestie.

— Nu aţi contribuit cu ceva la asta? Nu i-aţi dat micuţei Kura o licoare a dragostei sau aşa ceva? se interesă Francine Candler, moaşa din Haldon şi una dintre cele mai vechi prietene ale lui Gwyn.

— Ar fi trebuit să fac rost de ea de la dumneavoastră! o tachină Gwyn. Sau poate credeţi că vrăjitoarea maori ar fi scos o licoare care să dea ferma pe mâinile unui moştenitor englez?

Prezent era bineînţeles şi Tonga, care nu îşi permisese să nu apară în portul specific tribului şi cu însemnele de căpetenie. El urmărise ceremonia cu figura împietrită şi la final felicită perechea ceremonios. Tonga vorbea perfect engleza şi avea maniere excelente – în măsura în care se cobora la a le arăta unor *pakeha.* Şi el făcea parte dintre cei mai buni elevi ai lui Helen O'Keefe.

Ceilalţi maori se menţinuseră mai mult în plan secund, inclusiv Marama şi bărbatul ei. Gwyneira i-ar fi implicat mai mult cu plăcere, dar oamenii simţeau ce-şi doreau mirii. Kura rămăsese la fel de impasibilă ca totdeauna. Dar atitudinea reţinută a lui William faţă de membrii tribului

era deja subiect de bârfă. De aceea Gwyneira se bucurase că după masă James se alăturase oaspeţilor maori şi se întreţinuse cu ei. Nici acesta nu se simţea prea bine în ilustra companie a baronilor oilor şi a notabilităţilor din Christchurch. În definitiv şi el intrase „prin căsătorie” în această familie şi nu avea un drept real asupra proprietăţii pe care o administra. O parte dintre aceşti oameni chiar îl prigoniseră odinioară ca hoţ de vite. Ambelor părţi le era jenant să se întâlnească în plan social. În plus, James vorbea curent limba maori.

— Sper foarte mult să fie fericită, şopti Marama cu vocea ei melodioasă. Ea nu avusese obiecţii la adresa lui William, dar purtarea lui o cam deranjase. Apoi continuă: Şi că el nu-şi va sta singur în cale precum odinioară Paul…

Marama îl iubise din toată inima pe Paul, dar influenţa ei asupra lui rămăsese totdeauna limitată.

— Numele „Paul” îmi vine în minte cam des în legătură cu acest William, remarcă amar Tonga.

James se mulţumi să încuviinţeze din cap.

William plutise în culmea fericirii tot timpul nunţii. Doar apariţia neplanificată a cântăreţilor maori şi strângerea puternică de mână a tânărului impertinent din O’Keefe îl călcaseră pe nervi.

— Salutări deosebite şi din partea surorii mele! spusese Stephen privindu-l ostil în ochi pe William.

Acesta era primul bărbat tânăr care nu reacţiona în niciun fel la frumuseţea Kurei. Deşi ea îi oferise un surâs,

Stephen o felicitase la fel de rece ca pe William. Şi urmase apoi cântatul la pian, *Amazing Grace.* Ceva mai nepotrivit nici că se putea.

În schimb ceilalţi baroni ai oilor îi uraseră un călduros bun venit în rândul lor. William se întreţinuse liber cu Barrington şi cu Richland, îi fusese prezentat lui George Greenwood şi lăsase o bună impresie. Şi în rest festivitatea decursese mulţumitor. Masa fusese aleasă, vinurile bune, iar şampania cursese din plin – în privinţa aceasta personalul casnic al Gwyneirei dovedindu-se bine instruit. Doar bucătăresele maori şi servitoarele maori – ca şi bizarul majordom Maui, un maori în vârstă – păruseră deseori prea independenţi. Dar de acest aspect se va ocupa el. Trebuia să vorbească cât mai curând cu Kura despre asta.

Între timp sosiseră muzicanţii din Christchurch, care cântau în parc muzică de dans. William şi Kura dansară valsul de deschidere. Fata părea sătulă de festivitate.

— Când ne putem retrage? şopti ea şi se unduise pe lângă trupul lui atât de provocator, încât gestul ei nu putea trece neobservat. Abia aştept să fim singuri…

William zâmbi.

— Răbdare, Kura. Mai poţi rezista câteva ore. Trebuie să fim prezenţi aici. Este important. Doar reprezentăm Kiward Station…

Kura se încruntă.

— De ce trebuie aşa deodată să reprezentăm ferma

aceasta? Eu credeam că plecăm în Europa.

William o trecu cu o mişcare elegantă în stânga lui, pentru a mai avea puţin timp de gândire. Ce spunea ea? Că doar nu o luase de bună că acum ea…

— Totul la timpul lui, Kura, o linişti el. Acum ne aflăm aici, iar eu ard de dorinţă la fel ca tine.

Cel puţin asta era adevărat. Pur şi simplu nu îşi putea imagina că în această noapte Kura va fi a lui, fără a se feri de priviri jenante. Chiar şi atingerile din timpul dansului îl excitaseră.

— Rămânem până la focul de artificii, apoi dispărem. Aşa am stabilit şi cu bunica ta. Nimeni dintre noi nu vrea să audă aluziile indecente privind plecarea mirilor.

— Tu stabileşti cu bunica mea când ne culcăm împreună? întrebă indispusă Kura.

William oftă. Era el înnebunit după Kura, dar astăzi ea se comporta copilăreşte.

— Trebuie să ne supunem etichetei, zise el calm. Acum hai să bem ceva. Dacă te mai freci de mine aşa, te voi avea aici, pe ringul de dans.

Kura râse:

— De ce nu? Maorii ar fi încântaţi. Să te culci cu mine în faţa întregului trib! spuse ea lipindu-se şi mai mult de el.

William o respinse energic.

— Poartă-te decent! Nu vreau să se vorbească pe seama noastră.

Kura îl privi dezorientată. Ea *voia* ca lumea să

vorbească! Voia să fie o stea, iar numele ei să fie pe toate buzele. Îi plăcea cum gazetele din Europa scriau despre cântăreţe celebre ca Mathilde Marchesi, Jenny Lind sau Adelina Patti. Cândva va călători şi ea prin Europa cu propriul tren de lux...

Sări hotărâtă de gâtul lui William şi îl sărută, deşi se aflau în centrul ringului de dans. Un sărut lung, intens, care nu putea să scape nimănui.

— Este minunată, nu-i aşa? repetase Jenny Greenwood, de data aceasta faţă de Stephen, căruia, aşa cum promisese, îi acordase primul dans, iar acum oscilau între distracţie şi indignare când Kura îl sărutase pe William cu atâta foc de parcă voia să anticipeze noaptea nunţii.

Mirelui situaţia îi păru penibilă. Părea că ar fi vrut să intre în pământ de ruşine şi-şi îndepărtă brutal mireasa. Se auziră câteva cuvinte urâte. Nu era un început armonios pentru o căsnicie.

— Şi mai şi cântă atât de frumos. Mama obişnuieşte să spună că la asemenea oameni s-au adunat în jurul leagănului toate zânele.

Jenny părea puţin invidioasă.

Stephen izbucni în râs.

— Aşa se spunea şi despre Frumoasa din Pădurea Adormită, dar după cum s-a dovedit, nu toate darurile sunt bune. Şi nici nu o consider atât de frumoasă. Cel puţin mie, la această petrecere, îmi place mai mult de o cu totul altă

fată.

Jenny se îmbujoră şi-i evită privirea.

— Minţi… şopti ea.

George Greenwood îl prezentase pe Stephen soţiei şi fiicei lui, după cununie, ca fiind fiul cel mare al lui Ruben, după care Jenny şi Stephen ajunseseră curând să se tutuiască. În definitiv se jucaseră împreună în copilărie, dar ultima vizită a familiei O'Keefe la Christchurch avusese loc cu zece ani în urmă. Sora mai mică a lui Jenny, Charlotte, care acum se ţinea curioasă după cei doi, era pe atunci în scutece.

Stephen îşi duse mâna la inimă.

— Jennifer, în chestiunile importante nu mint niciodată… cel puţin până acum. Când voi deveni avocat, lucrurile s-ar putea schimba. Dar astăzi îmi dau cuvântul de onoare că aici văd câteva fete pe care le consider mai frumoase decât Kura-maro-tini. Nu mă întreba acum de ce, pentru că nu ţi-aş putea spune. Dar acestei fete îi lipseşte ceva, ceva important. Şi în plus, nu îmi place când altora li se ia aerul necesar respiraţiei. Iar tu, după doar o privire a ei, păreai terminată puţin mai înainte.

Perdeaua de păr a lui Jenny se destrămase puţin când aceasta îl privise.

— Vrei să dansezi şi cu toate celelalte fete pe care le consideri mai frumoase decât ea?

— Nu, doar cu fata pe care eu o consider cea mai frumoasă dintre toate.

William îşi dădu seama că cele două pahare de şampanie băute o dezinhibaseră de tot pe Kura. Nici măcar reacţia lui nepoliticoasă la sărutul ei nu o mai domolise. Acum nu îşi mai lua mâinile de pe el. De aceea răsuflă uşurat când după focul de artificii se putură retrage. Kura chicotea exuberant în timp ce alerga spre casă şi vru să fie trecută pragul în braţe. William o ridică supus.

— Şi pe trepte? întrebă el.

— Da, te rog! strigase râzând Kura.

William urcă ceremonios scările în spirală care duceau din salon la primul etaj. Acolo se aflau încăperile familiei, şi William era foarte mulţumit de înţelegerea de a se atribui aici camerele nupţiale ale tinerei perechi Martyn. La început Kura voise să rămână în camerele ei. Ea dispunea de un dormitor spaţios, o cameră-garderobă şi o cameră „de lucru”, unde îi preda Miss Witherspoon. Camerele îi aparţinuseră lui Lucas Warden, primul soţ al Gwyneirei. Dacă se mai adăuga încă o încăpere pentru William, ar fi fost de ajuns, dar tânărul se opusese.

— Kura, tu eşti moştenitoarea, tot ce este aici îţi aparţine. Dacă tu te laşi dusă de nas cu camere care dau în spate...

— Mie îmi este indiferent dacă încăperile mele au vedere în spate sau în faţă, răspunsese Kura. Oricum vezi numai iarbă.

Evident, ea nu se uitase niciodată pe ferestre. Din

camerele Kurei se vedeau grajdurile şi câteva islazuri îngrădite, camerele Gwyneirei aveau vedere la parc, dar William insistase să locuiască în camerele cu vedere spre aleea de intrare.

— Acestea au fost încăperile gândite pentru stăpânul întregii ferme. Pe acestea ar trebui să le ai. Ţi-ai putea muta şi pianul acolo.

Camerele de care vorbea William erau goale de şaisprezece ani. Acolo locuise Gerald Warden, şi Gwyneira nu se atinsese niciodată de ele. Pe James nu îl interesau. Lui îi ajungea dormitorul lui Gwyn; niciodată nu ridicase pretenţii la unul propriu. Jack locuia în fosta cameră a lui Fleurette de când ea era mică.

Când Kura ceruse mutarea, Gwyneira se mirase şi avusese o presimţire neplăcută.

— Vreţi să trăiţi printre mobile vechi? întrebase ea.

Ei îi repugna chiar şi ideea de a vieţui printre lucrurile lui Gerald, cu atât mai mult o treceau fiori la gândul de a dormi într-o încăpere în care trăise acesta.

— Kura poate să reamenajeze totul, explicase William, văzând că aceasta nu avea nimic de spus.

Amenajările interioare îi erau Kurei absolut indiferente atâta timp cât erau scumpe şi după ultima modă. Aparent se temea de criticile lui Miss Witherspoon şi accepta imediat obiecţiile ei, lăsând astfel modificările interioare la bunul plac al acesteia. Heather avea patima răsfoirii cataloagelor şi a alegerii celor mai frumoase piese, fără a

lua deloc în considerare şi preţul lor. William o susţinea bucuros, aşa că amândoi petreceau după-amiezi întregi discutând despre lemnul de import sau autohton, o problemă rezolvată în cele din urmă prin a comanda totul din Anglia. Gwyneira nu protestă la auzul preţului – Kiward Station părea că înota în bani.

Kura privise cu indiferenţă camerele tapetate şi mobilate pe gustul lui William.

— Oricum nu vom trăi aici prea mult, se resemnase ea. La auzul acestor vorbe, Miss Witherspoon mai că avu un atac de cord. Guvernanta crezuse ferm că măritându-se, Kura va renunţa la planurile ei nerealiste.

— Lăsaţi-mi logodnica să viseze în linişte, ea este încă atât de tânără, spunea aparent răbdător William. După ce va avea un copil...

Miss Heather zâmbise.

— Da, aşa este, Mr. William. Dar este totuşi o pierdere. Kura are o voce atât de frumoasă...

William îi dădea dreptate. Kura îşi va adormi copiii cu cea mai frumoasă voce din lume.

Oricum astăzi îşi trecea pragul dormitorului comun tânăra soţie fără minte. Desigur că dispuneau şi de încăperi private pentru fiecare dintre ei. Dormitorul era decorat în culori calde, proaspete, draperiile de la pat şi ferestre erau însă din mătase grea. William observă că cineva abia făcuse patul – şi camerista Kurei era gata să o ajute să se dezbrace.

— Nu, lasă, îi poruncise el fetei maori abia respirând de excitaţie, deoarece ţinutul Kurei în braţe îi aţâţase şi mai mult dorinţa.

Fata se îndepărtă chicotind. William îşi depuse soţia în pat.

— Vrei să îţi scoţi rochia singură sau...

— Care rochie?

Kura îşi sfâşiase scurt decolteul. Nici nu se mai străduise să desfacă copcile şi corsetul. Pentru ce să o fi făcut? Oricum nu va mai purta rochia de mireasă. William se simţea tot mai excitat. Sălbăticia ei depăşea orice convenţii. Trecând peste orice reţineri, sfâşie la rândul lui materialul fin, se debarasă repede de pantaloni şi, încă pe jumătate îmbrăcat, se aruncă asupra ei. O sărută pe gât şi sâni şi-i desfăcu grăbit corsetul. În cele din urmă, fata rămase goală şi se întindea oferindu-i-se. William învăţase că trebuia să te porţi gingaş cu fecioarele – fiicele arendaşilor lui plânseseră uneori în timpul actului sau după. Însă Kura nu avea sentimentul ruşinii. Voia să îl simtă în ea şi se pare că ştia exact la ce avea să se aştepte. William găsea asta ciudat. O femeie nu trebuia să fie atât de dornică, gândea el. Apoi însă se lăsă pradă plăcerii, o sărută, înlănţuind-o în braţele lui, şi în cele din urmă o pătrunsese aproape triumfător. Kura ţipă scurt – William nu ştiu dacă de durere sau de plăcere –, după care suspină tare când el începu să se mişte în interiorul ei. Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui, de parcă ar fi vrut să îl tragă

cât mai adânc. În final el explodase în extazul vieţii lui, în timp ce Kura îşi înfigea dinţii în umărul său plângând de plăcere şi potolindu-şi în acelaşi timp dorinţa. Dar începu din nou să îl sărute, cerând tot mai mult.

William nu mai trăise aşa ceva şi nu crezuse că era posibilă o asemenea senzualitate. Iar Kura se afundase într-un fluviu de melodii şi senzaţii cum până acum nicio arie, niciun lied de dragoste nu reuşise să-l declanşeze în ea. Până acum viaţa ei fusese dominată de muzică, şi încă se mai năşteau armonii. Dar aceasta era mai tare, şi ea va face totul pentru a o retrăi mereu. Blindajul de indiferenţă al Kurei cedase în acea noapte, şi William îi dăduse tot ce visase ea.

James McKenzie o urmărea pe Gwyneira, care zbura de la un dansator la altul. Incredibil că acest mănunchi de energie va face în curând şaizeci de ani. Dar astăzi Gwyn se vedea la apogeul dorinţelor ei – cu totul altfel decât odinioară, când James o văzuse dansând cu Lucas Warden. Ceremonioasă şi reţinută, fata de şaptesprezece ani nervoasă înainte de noaptea nunţii, în care nici măcar nu se întâmplase nimic. Gwyneira era încă fecioară când un an mai târziu îl rugase pe James să o ajute să facă un copil, un moştenitor pentru Kiward Station. James se străduise să facă tot ce putea, dar acum se impusese totuşi linia familiei Warden. Şi cine putea să ştie la ce se mai asocia prin acest William.

Brusc lui James i se făcuse dor de Monday, căţeaua lui, pe care o lăsase la grajduri – exact cum Gwyn la nunta sa făcuse cu Cleo a ei. Râse în sinea lui când se gândi la „demonstraţia cu câini” pe care Gerald Warden voise să o dea atunci în după-amiaza nunţii. Cumpărase în Ţara Galilor o serie de pui Border Collie, câini ciobăneşti înnăscuţi, şi voise să le arate prietenilor şi vecinilor cum vor revoluţiona aceste animale munca la fermă. Cel mai bun câine de atunci, bine dresat, îi aparţinuse lui Gwyn, dar bineînţeles că mireasa nu putea să facă ea însăşi demonstraţia cu câinele, această sarcină revenindu-i lui James. El nu va uita niciodată chipul lui Gwyn emoţionată, în rochie de mireasă, şi ce mutră făcuse când Cleo nu ascultase de James, aşa că trebuise să intervină chiar ea. Condusese toată demonstraţia cu Cleo, impunătoare şi cu voalul de mireasă fluturând în aer. Şi îi acordase lui James acel zâmbet fericit, pe care Lucas nu putuse niciodată să i-l smulgă. Mult mai târziu, când el era în exil, îi dăduse căţeaua Friday, fiica lui Cleo. Iar Monday, câinele de acum al lui James, era nepoata acesteia.

James se ridică şi plecă spre grajduri. Nuntaşii se vor descurca şi fără el, iar şampania oricum nu era pasiunea lui. Prefera să golească câteva pahare de whisky cu Andy McAran şi cu ceilalţi văcari.

Drumul până la grajduri i se păru ca o călătorie în trecut. Deasupra casei tocmai avea loc jocul artificiilor, şi James îşi aminti cum demult, într-o noapte de revelion,

dansase pentru prima dată cu Gwyneira. Şi astăzi tinerii văcari învârteau fetele la joc pe o muzică improvizată la scripcă şi armonică, şi era totuşi mai multă veselie decât la petrecerea cu ştaif din grădină.

James remarcă zâmbind o pereche care nu făcea parte din categoria celor de aici. Nepotul lui, Stephen, bine dispus, o conducea într-o gigă pe Jenny Greenwood. Mica Charlotte încercase să îl convingă pe Jack să danseze şi el, dar acesta o tulise în grabă. Lui Jack îi era indiferent că era vorba de vals sau de gigă, pentru el orice dans era stupid.

Monday şi alţi câţiva câini se îndepărtară de Andy şi de un grup de văcari mai în vârstă, care îşi treceau de la unul la altul o sticlă, adunaţi în jurul focului, şi veniră în fugă la James. Acesta îi luă în primire, apoi se alătură celor cu sticla.

McAran arătă către baloţii de paie de lângă el.

— Ia loc, dacă îţi permite costumul tău fain – astăzi era cât pe ce să nu te recunosc.

Într-adevăr, James purta primul costum de seară din viaţa lui.

— Gwyn vrea ca totul să fie perfect, spuse el, şi se aşeză.

— Mai să cred că erai un alt nepot, pufni Poker Livingston, un cioban care lucra de mulţi ani la fermă şi pe care îl lega de James o prietenie de decenii. Acest Martyn arată bine, recunosc, dar cum vor sta lucrurile pe o perioadă mai lungă?

James ştia că şi Andy era sceptic. În cele aproape şase săptămâni ale logodnei lui, William mai dăduse câte o mână de ajutor în Kiward Station, şi oamenii avuseseră posibilitatea să îl „citească”. Nu lăsase cea mai bună impresie, mai ales în timpul tunsului oilor, când era utilizat chiar fiecare om, şi toţi trebuiau să dea tot ce puteau. După cum reieşise, William nu tunsese niciodată o oaie – ceea ce în mod normal nu ar fi fost o problemă, însă el se lăudase de nenumărate ori că provine dintr-o fermă de oi. Totodată William nu era familiarizat cu mânatul animalelor cu ajutorul câinilor şi părea că nici nu voia să înveţe ceva. Când se oferise să ajute, el avusese în vedere „supravegherea”. Pentru că era un bun observator şi se pricepea la cifre, blajinul Andy îi încredinţase generos controlul asupra atelierului trei de tuns oile. Din păcate, William nu se mulţumise cu număratul oilor tunse de fiecare muncitor, ci fusese mânat de mândrie. În fiecare an era evidenţiat cel mai bun atelier de tuns, şi pentru a stabili câştigătorul, William îşi pusese în practică ideea ciudată a scurtării timpului de lucru. De cele mai multe ori propunerile lui se abăteau de la practicile locale şi deranjau echipele specializate în tunsul oilor, formate din lucrători de elită, obişnuiţi să li se acorde mult credit. Andy, James şi în cele din urmă şi Gwyneira se văzuseră nevoiţi să aplaneze conflictul – o colaborare permanentă cu William pe proprietate nu prevestea nimic bun.

— S-ar fi putut şi mai rău, comentă Andy şi mai luă o

gură de whisky. Omule, oameni buni, nu aţi avut în seara aceasta sentimentul că au revenit vremurile vechi? Ca atunci când Miss Gwyn s-a măritat cu Mr. Lucas... un prostănac...

Andy îi dădu mai departe sticla lui Poker.

James meditä un timp ajutat de o duşcă de whisky, apoi zise nesigur:

— Dacă... mă întrebaţi pe mine... amândoi erau... sunt... prostănaci. Lucas mai uşurel, nu prea sesizau oamenii. Dar ăsta... deşi Gwyn nici nu vrea să audă... este un prostănac zgomotos. Şi face atâta zgomot, că ne ştie toată lumea!

2

Ruben O’Keefe era indispus, iar Fleurette nici măcar nu se dusese în oraş sub pretextul unor treburi urgente în gospodărie. Asta nu avea de-a face cu faptul că în acea zi, în îndepărtatul Kiward Station, avea loc nunta dintre Kura şi William Martyn. Ruben îl uitase de mult pe tânăr; în general, el nu era ranchiunos, îngăduinţa faţă de semenii lui avea totuşi o excepţie: John Sideblossom de la Lionel Station. Şi tocmai acesta reapăruse în Queenstown însoţit de fiul lui. Helen chiar le închiriase o cameră, ceea ce Ruben i-o cam luă în nume de rău.

— Acum nu te purta copilăreşte! îi spusese hotărâtă mama lui. Desigur că individul nu este un gentleman, cu toate că se poartă de parcă ar fi. Dar nu îl pot refuza sub motiv că acum douăzeci de ani a curtat-o pe nora mea…

— A încercat să o violeze! protestă violent Ruben.

— A ajuns prea aproape de ea, dar asta a fost demult. Şi Gerald Warden l-a susţinut în ideea fixă că ea ar fi soţia ideală pentru el, o lăsă mai moale Helen.

— Şi James McKenzie? Vrei să îl scuzi că l-a înhăţat?

Sideblossom condusese grupul care după ani de căutări zadarnice îl capturase pe hoţul de vite McKenzie.

— Asta nu i-o poţi lua în nume de rău! răspunse Helen. Nu era singurul deranjat de furturile de vite, şi James nici

nu se acoperise de glorie... deşi acum este zugrăvit de parcă ar fi fost Robin Hood în persoană! Modul cum s-a procedat la prinderea lui a fost altă chestiune, iar Sideblossom s-a comportat atunci din nou imposibil.

Dar în acest caz a fost chiar un noroc, altfel Fleurette ar fi fost probabil înşfăcată, şi acum nu ar mai exista O'Kay Warehouse...

Ruben nu se gândea la asta cu plăcere, dar este drept că în afacerea lui capitalul de plecare prevenise din hoţiile lui McKenzie. Fleurette era cu tatăl ei când Sideblossom îl prinsese, dar în haosul iscat de arestare putuse să fugă.

— Te comporţi de parcă eu ar trebui să-i fiu recunoscător lui Sideblossom, mormăi arţăgos Ruben.

— Doar politicos, zise Helen râzând. Tratează-l ca pe oricare client, în câteva zile pleacă şi vei putea să uiţi de el. Şi, în afară de asta, câştigi de fiecare dată binişor de pe urma lui, aşa că nu te mai agita.

Sideblossom venea o dată sau cel mult de două ori pe an la Queenstown; el făcea afaceri cu un fermier din zonă. De fiecare dată aproape-i golea magazinul lui Ruben şi mai nou comanda stofe şi mobilă fină, căci era tânăr căsătorit – tânăr în înţelesul propriu al cuvântului. Soţia lui, Zoé, tocmai împlinise douăzeci de ani, fiică a unui căutător de aur de pe Coasta de Vest, care se umpluse rapid de bani şi tot atât de rapid îi pierduse în investiţii proaste. În Queenstown circula zvonul că fata era foarte frumoasă, dar şi foarte răzgâiată şi dificilă – dar până acum nu o

văzuse nimeni. Lionel Station, ferma lui Sideblossom, se afla într-un loc foarte pitoresc, dar şi foarte departe de celelalte aşezări, în partea de vest a lacului Pukaki. Până la Queenstown erau mai multe zile de mers călare şi tânăra soţie nu părea dornică să îşi însoţească bărbatul într-o călătorie atât de obositoare. Bineînţeles că mai ales populaţia feminină se întreba ce naiba face acolo sus o fată atât de tânără. Totuşi, femeile din Queenstown n-ar fi bătut drumul până acolo ca să-i facă o vizită în calitate de vecine.

— Azi nu ai luat-o cu tine pe Lainie? schimbă subiectul Helen. Şi de ce se ascunde Fleurette? Amândoi am avea nevoie de puţin ajutor, nu? Gemenele nu se pot nici ele împărţi în trei…

Laurie şi Mary lucrau în funcţie de necesităţi, fie la Helen pe post de cameriste, fie ca vânzătoare la O'Kay Warehouse.

Ruben râse.

— Atunci haosul ar fi desăvârşit. Încă o blondă identică al cărei nume să se termine în y, şi nimeni nu ne-ar mai lua în serios! Dar tu ai dreptate, aş putea să apelez la Elaine. Numai că în Fleur se trezeşte cloşca imediat ce apare acest Sideblossom în oraş. Atunci ar acoperi-o pe Lainie cu broboade sau, cel mai bine, nu i-ar mai da drumul din casă. A devenit foarte timidă şi se îmbracă precum un şoricel cenuşiu. Sideblossom nu i-ar arunca nici măcar o privire.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Ca să nu mai vorbim că omul are peste şaizeci de ani. Ce-i drept se ţine bine, dar cu siguranţă că nu este tipul care să se dea într-o recepţie de hotel la o minoră.

Ruben râse.

— Fleur îl crede în stare de orice. Dar poate că Lainie vine după-amiază. Acasă se plictiseşte, şi să cânte la pian nu îi mai place...

El oftă.

Chipul lui Helen se întunecă.

— Eu nu sunt violentă, dar acestui William Martyn îi doresc tot ce este mai rău! Lui Lainie îi plăcea atât de mult viaţa, era atât de fericită...

— Îi va trece, zise Ruben. Şi apropo de ce-i mai rău: Georgie este de părere că William a dat deja peste ce este mai rău. El crede că lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla unui bărbat este să o ia în căsătorie pe Kura. Ar trebui să îmi fac acum griji în ce îl priveşte?

Helen râse.

— Poate că dă dovadă de perspicacitate. Să sperăm că îşi va menţine simţul valorilor interioare până va atinge vârsta la care să se poată căsători. Când vine, trimite-mi-o pe Lainie, da? Ea poate supraveghea recepţia cât mă ocup eu de masă. Ambii Sideblossom vor fi prezenţi, aşa că nu pot să servesc o supă de legume...

Elaine veni într-adevăr după-amiază în oraş. Făcuse o ieşire călare până la o fermă de oi din apropiere, pentru a

o antrena pe Callie. Borderul Callie avea nevoie de experienţă la oi şi, pentru că acum la Nugget Manor nu existau oi, Elaine se dusese la familia Stever. Ceea ce lui Fleurette nu îi prea plăcea. Membrii familiei Stever, emigranţi germani, erau oameni închişi, care se arătau foarte rar la Queenstown şi nu prea aveau relaţii sociale. Mr. Şi Mrs. Stever erau de vârstă mijlocie, iar lui Fleurette femeia li se părea nefericită şi frământată de griji. Elaine nu se putea pronunţa în privinţa asta. Practic nu se întâlnea cu proprietarii fermei, avea contacte doar cu văcarii lor. Care la rândul lor erau exclusiv maori.

La fermă se stabilise de ceva vreme un trib, la care Elaine cu obişnuita-i fire blândă şi Callie cu pragmatismul calm al rasei erau bine-venite. Câinele şi fata nu reprezentau o povară, erau săritoare şi, ca urmare, deseori Elaine era invitată la masă sau la sărbătorile tribului şi primea peşti şi cartofi dulci pentru mama ei. De la incidentul cu William, Elaine petrecea mai mult timp cu maorii decât cu tinerii de vârsta ei din oraş, ceea ce pe Fleurette nu o îngrijora. Ea însăşi crescuse împreună cu copii maori, le vorbea perfect limba şi uneori chiar o însoţea pe Elaine la noii ei prieteni. De atunci maorii veneau mai des în oraş şi făceau cumpărături la O'Kay Warehouse, lucru de care se plângea Mrs. Stever. Ea explicase cu ocazia uneia din rarele ei vizite în Queenstown că mai nou oamenii ei cereau mai mulţi bani. Mai înainte ei îşi plătiseră lucrătorii maori în natură,

înşelându-i pe cât posibil.

Acum la Stever Station era puţin de lucru pentru maori. Una dintre fetele maori îi destăinuise lui Elaine că tribul făcea planuri de plecare. Oile de la fermă erau deja plecate pentru vară în zonele înalte, şi Mr. Stever era zgârcit; el angaja oamenii doar cu ziua, numai atunci când avea nevoie de ei. În consecinţă, tribul urma să plece pentru câteva luni în zona înaltă, pentru a pescui şi a vâna, urmând să revină la toamnă, la mânatul oilor. Asta ţinea de tradiţia maori, iar aceştia păreau chiar că se bucură. Însă pe Elaine şi Callie le aştepta o vară tristă.

Acum ea era în căutarea unei ocupaţii; nu voia să cadă pe gânduri tocmai astăzi, când avea loc nunta… Pe undeva era înduioşată că mama ei nu o informase asupra datei precise, dar bineînţeles că Elaine aflase totuşi. Nici nu o mai durea atât de mult. Dacă ar fi fost rezonabilă, nu şi-ar fi făcut niciodată speranţe. În faţa unei fete precum Kura, ea nu putea decât să piardă.

Adâncită în astfel de gânduri negre, o duse pe Banshee în grajdul bunicii, unde spre surprinderea ei dădu peste doi cai străini, unul mai frumos decât celălalt! Amândoi erau negri, unul castrat, celălalt armăsar, ceea ce era neobişnuit. Cei mai mulţi fermieri, chiar şi bogaţii baroni ai oilor, preferau iepele şi caii castraţi, mai practici. Frumosul armăsar de aici părea perfect dresat. Nici nu îndrăzni să tropăie când intră Elaine cu Banshee. Oricum iapa era deja montată; în curând va avea un mânz de la

Owen.

Cel castrat, indubitabil de descendenţă arabă, era tot atât de frumos ca armăsarul, probabil că îi era fie frate, fie fiu. Era improbabil ca cineva să poată cumpăra din locuri diferite două animale atât de asemănătoare. Deci era vorba de doi călăreţi veniţi împreună? Elaine deveni curioasă. Trebuia să o întrebe pe bunică despre asta.

De la grajd Elaine se duse direct în casă şi în camera administrativă a hotelului îşi scutură rapid îmbrăcămintea de praf şi de părul de cal. Nu se va mai schimba. Indiferent dacă ajuta la bucătărie sau în magazin, nu voia să impresioneze pe nimeni. Şi părul şi-l strânsese neglijent la spate. Ca şi mai înainte, nu punea preţ pe aspectul ei.

La recepţie era una din gemene, care completa plictisită un registru de intrare a mărfurilor.

— *Oh, hallo,* Miss Lainie! Şi Callie!

Blonda râse şi o mângâie pe Callie, care sărea pe lângă ea dând din coadă. Elaine era convinsă că animalul deosebea gemenele între ele. Ea însăşi era în situaţia de a le ghici. Ia să vedem... Bunica spunea că Mary era cea mai comunicativă. Deci mai curând ea ar sta la recepţie, în timp ce Laurie s-ar afla la bucătărie...

— *Hallo,* Mary! îşi încercă ea norocul.

Fata chicoti.

— Laurie. Mary ajută în magazin. Şi avem atâta treabă! Miss Helen are oaspeţi mulţi, trebuie să gătim. Dar aţi venit. Miss Helen zice să preluaţi recepţia şi eu să merg la

bucătărie...

Lui Elaine nu îi plăcea. Pentru ea munca la recepţie nu mai era o plăcere; pe de altă parte, nu putea să se apuce singură de gătit. Nici măcar nu ştia ce voia să pună Helen pe masă. Aşa că, supusă, îi luă locul lui Laurie. Callie o urmă pe Laurie la bucătărie; acolo mai totdeauna se găsea ceva bun pentru ea.

În plus, aici curiozitatea lui Elaine putea fi satisfăcută. Oaspeţii cei noi trebuie să fi fost deja înregistraţi, deci va descoperi imediat cui aparţineau caii din grajd...

John şi Thomas Sideblossom.

Lui Elaine îi veni să râdă. Dacă ar şti mama ei că aici nimerise în cuşca leilor! Ea cunoştea vechea poveste a lui John Sideblossom şi a familiei lui, dar nu prea o lua în serios. Oricum erau aici de douăzeci de ani – ceea ce pentru tânăra Elaine însemna o eternitate. Nu era un motiv pentru Fleurette să mai fie îngrijorată. Elaine îl mai văzuse pe Sideblossom de departe şi nu îl găsise chiar atât de înspăimântător. Un bărbat înalt, musculos, cu pielea tăbăcită de vânt, cu părul mai lung, odinioară negru, în care acum era amestecat mult alb. Frizura lui era oarecum neconvenţională, încolo... Mama lui Elaine vorbea de „privirea lui rece”, dar Elaine nu se aflase niciodată atât de aproape de el ca să constate asta. Şi nici Fleurette nu călcase în preajma lui în ultimii douăzeci de ani. Ea se baricada la Nugget Manor doar când auzea de venirea lui.

Elaine auzi paşi pe terasa aparentă din faţa hotelului şi

înlemni. Ar fi preferat să devină invizibilă, dar trebuia să zâmbească şi să întâmpine oaspeţii. Când curentul de aer acţionă melodios dispozitivul atârnat la intrarea în pensiune de către Helen, Elaine plecă privirea.

— Bună seara, Miss Lainie! Mă bucur să vă revăd!

Slavă Domnului, era doar Mr. Dipps, cel mai în vârstă dintre cei doi angajaţi ai băncii. Elaine răspunse la salut.

— V-aţi întors devreme, Mr. Dipps, remarcă ea, căutând cheia camerei acestuia.

— Trebuie să mă mai duc la bancă. Mr. Stever doreşte să discute un credit şi susţine că nu poate veni în timpul normal de lucru pentru că trebuie să se ocupe de vitele sale. Este vina lui că nu îşi angajează oameni pe un an întreg. Acum se plânge că maorii lui pleacă. Oricum fac ore suplimentare, astăzi plecasem puţin mai devreme. Ar fi posibil să folosesc baia, Miss Lainie? Sau vă dau prea mult de lucru?

Elaine ridică din umeri.

— O pot întreba pe Laurie, dar gemenele sunt foarte ocupate, aşa că s-ar putea întâmpla ca sobele să fie deja fierbinţi. Avem oaspeţi noi, şi probabil că aceştia doresc să facă şi o baie.

Se repezi până în bucătărie căutând-o aproape invidioasă pe Laurie, care tocmai curăţa morcovii. Ar fi preferat să stea ascunsă aici, în loc să îl întâlnească eventual pe Sideblossom afară. Dar pe de altă parte, era puţin curioasă…

Laurie ridică fruntea şi se gândi scurt.

— Baia? Hm, noi am încălzit-o. Dar o ajunge apa pentru trei oameni? Mr. Dipps va trebui să facă economie. Ca bancher ar trebui să ştie cum.

Mr. Dipps auzise spusele lui Laurie – Elaine uitase să închidă uşa în urma ei – şi râse bine dispus.

— Voi încerca să fac cinste băncii mele. Dacă nu, am să car personal câteva găleţi cu apă, promit. Aveţi cheile, Miss Lainie?

Căutând cheile de la baie, Elaine auzi din nou sunetul dispozitivului de la intrare. Aşa că se văzu nepregătită faţă în faţă cu noul oaspete, în timp ce îi dădea cheile lui Mr. Dipps. Bărbatul înalt, brunet stătea în spatele bancherului şi o fixa pe Elaine cu nişte ochi căprui, de o infinită profunzime.

Extrem de speriată de apariţia lui bruscă, ea îşi coborî privirea şi roşi. Nu aşa trebuia să se comporte aici! Bărbatul ar putea-o lua drept o gâsculiţă proastă. Se strădui să ridice privirea spre el.

— Bună seara*, sir.* Cu ce vă pot ajuta?

Privirea bărbatului se plimbă pe ea şi abia pe urmă acesta se decise să îi zâmbească. El era foarte înalt, atletic, cu chipul parcă sculptat în piatră, puţin cam colţuros. Avea părul buclat, pieptănat cu grijă, de parcă venea de la o discuţie de afaceri.

— Thomas Sideblossom. Cheia mea, vă rog. Şi cheia de la baie, o rezervasem.

Mr. Dipps zâmbi vinovat.

— Este la mine. Dacă îmi este permis să o folosesc primul, nu va mai fi nevoie să o deranjaţi pe Miss Laurie.

— Eu... pot chema şi servitorul, dacă se va consuma apă mai multă, vorbi pierdută Elaine.

— Mulţumesc, ne descurcăm noi, spuse scurt Sideblossom. Mulţumesc, Miss Laurie.

— Nu, eu voiam să vă mulţumesc, dar eu... eu nu sunt Laurie...

Acum Elaine îl privi în faţă pe bărbat şi se bucură că acesta zâmbea. Astfel trăsăturile lui dure se mai înmuiaseră.

— Dar cum vă numiţi dumneavoastră? întrebă el prietenos, fără a-i băga în seamă bâlbâiala.

— Elaine.

Thomas Sideblossom nu avea multă experienţă cu fetele *pakeha.* În apropiere de ferma unde crescuse nu existau, iar în puţinele lui călătorii luase contact doar cu câteva femei uşoare. Care nu îl satisfăcuseră. Când se gândea cu dorinţă la o femeie, aceasta era mai curând una cu şolduri late, brunetă, şi nu o făptură cu pielea albă ca laptele. Părul ar fi trebuit să fie neted şi negru, suficient de lung pentru a-l înfăşura pe degete şi a-l ţine în mână ca pe nişte hăţuri. Alungă imaginea supunerii – un cap dat pe spate, o gură deschisă într-un strigăt. Alungă gândul la Emere. Aici nu îşi aveau locul. Deoarece chiar dacă nu ştia multe

despre fetele *pakeha* – târfele obrăznicuţe din bordeluri îi explicaseră că nu se putea aştepta nici pe departe de la ele la ceea ce Emere făcea pentru tatăl lui.

Dacă voia să se căsătorească, trebuia să facă compromisuri. Iar căsătoria era inevitabilă; Thomas Sideblossom avea nevoie de un moştenitor. În niciun caz nu-şi putea asuma riscul ca tatăl lui şi noua soţie să procreeze un rival pentru el. Ca să nu mai vorbim că el nu mai suporta. Toate acele femei din casă, care fără excepţie îi aparţineau lui John Sideblossom... ori erau tabu pentru că ele... nu, nici la asta nu se putea gândi Thomas. El ştia doar că avea nevoie de o femeie numai a lui, care mai înainte să nu fi aparţinut altuia. Trebuia să fie o fată potrivită, de familie bună. Dar nu dintre acele făpturi care chicotesc, înfumurate, pe care partenerii de afaceri i le tot prezentau plini de speranţe. Fiicele acestor baroni ai oilor şi ale acestor bancheri erau deseori drăguţe. Dar modul lor dispreţuitor, aproape cupid în care îl măsurau, modul deschis de a vorbi, modul incitant de a se îmbrăca... Thomas respingea toate acestea.

Cu atât mai înviorătoare era roşcovana asta mică de la recepţie, a cărei întreagă poveste a vieţii Mr. Dipps i-o zugrăvise cu plăcere. Bancherul se dovedi vorbăreţ în baie, iar de micuţa Elaine se ocupase bârfa locală din plin. Ceea ce desigur că o scotea din cursă pentru Thomas. Păcat, dar era evident că fata nu rămăsese neatinsă.

— Individul i-a frânt inima fetei, relata Dipps

compătimind-o sincer. Dar mititica cu care el a înşelat-o era de un alt calibru. Nicio fată nu-i făcea concurenţă; este o prinţesă maori.

Ultima nu îl interesa pe Thomas. O maori ca stăpână la Lionel Station nu intra în discuţie. Totuşi Elaine îi făcuse la început o impresie bună. Era atât de dulce şi timidă în costumul ei de călărie negru şi încheiat până la gât. Bine făcută, cu păr lung, mătăsos hăţuri de mătase... Thomas îşi permise să o viseze o secundă pe roşcată în locul lui Emere.

Cu toate acestea, după dezvăluirile făcute de Dipps, nu i-ar mai fi aruncat o a doua privire fetei – dacă nu ar fi menţionat-o şi tatăl lui pe Elaine.

— Ai văzut-o pe roşcata de la recepţie? se interesă John Sideblossom mai târziu, când cei doi se întâlniră în camera lor.

Thomas tocmai părăsise baia şi se schimba, iar John venise de la negocieri cu Herman Stever. Acestea decurseseră bine; omul va cumpăra o turmă întreagă de oi fătătoare, îndatorându-se profund pentru ele. Totuşi putea fi şi pentru el o afacere bună, dacă se preocupa de mieii lor, fără să economisească unde nu era cazul. De fapt Sideblossom i-ar fi vândut şi câţiva berbeci, dar îndărătnicul neamţ susţinuse că nu are nevoie. Era vina lui dacă progeniturile nu corespundeau aşteptărilor.

Thomas confirmă dezinteresat, cu toate că prin faţa ochilor îi mai trecu o dată imaginea din visul lui.

— Da, am şi făcut cunoştinţă cu micuţa. O cheamă Elaine. Dar nu intră în discuţie. Se spune că a avut ceva cu un englez.

John râse, dar ca un animal de pradă. Nu era râsul zdravăn dintre bărbaţi, cu care el obişnuia să-şi însoţească povestirile despre cuceririle lui în diverse bordeluri de pe Coasta de Vest.

— Nu intră în discuţie? Nici în ruptul capului. Cine ţi-a povestit asta? O fi fost îndrăgostită, dar ea este de familie bună, Tom. Nu se culcă cu oricine.

— Am auzit că ar fi înrudită cu proprietara hotelului, spuse Thomas. Şi are şi părul roşu... cu toate că nu se comportă ca una crescută în cârciumă.

Sideblossom râse şi mai tare.

— Tu crezi că este înrudită cu Daphne O'Rourke? Codoaşa? Nu cred. Unde-ţi este flerul, tinere? Nu, nu, părul roşu îl are de la familia Warden. Ea l-a moştenit de la legendara Miss Gwyn.

— Gwyneira Warden? întrebă Thomas încheindu-şi vesta. De la Kiward Station? Căsătorită acum cu acel hoţ de vite?

— Exact. Şi este leită maică-sii şi bunicii ei. Pare doar o versiune mai blândă. Fleurette era colţoasă, iar bătrâna Gwyn şi mai şi Dar femei de clasă, ambele! Ar trebui să te mai uiţi la fată. Mai ales că nu mi-am încheiat socotelile cu familia asta...

Thomas nu prea ştia dacă chiar voia să îl ajute pe tatăl său să îşi încheie socotelile. Dar ce auzise despre familia lui Elaine suna interesant – el auzise multe şi despre tatăl său şi Fleurette Warden; despre ei se vorbise ani la rând în întreg ţinutul. Gurile rele spuneau că ea fusese singura femeie care i se împotrivise lui John Sideblossom. După marea logodnă anunţată cu mare tam-tam să dispară în ceaţă şi apoi să apară măritată în Queenstown – asta nu o mai făcuse altcineva. Cu Elaine, şoricelul ăsta mic, cu siguranţă nu s-a întâmplat aşa. Cu atât mai bine. Interesul lui Thomas Sideblossom, ca şi instinctul lui de vânător, se trezi din nou.

În orice caz renunţă la vizita planificată în această seară la Daphne. Nu putea într-o zi să-şi petreacă timpul cu o prostituată şi a doua zi să curteze o fată de familie bună. Totuşi speranţa lui de a o reîntâlni pe Elaine la cina clienţilor pensiunii rămase neîmplinită. Fata plecase deja acasă călare. Află însă că ea nu era o angajată, ci era chiar nepoata lui Helen. Deci de aici neînţelegerea privind rudenia cu Daphne.

— Elaine este o fată încântătoare, dar mai întâi trebuie să-i învingi rezerva, îi destăinui Helen. A fost un pic supărată că s-a purtat atât de stângaci la recepţie. Crede că aţi luat-o de proastă.

Helen nu se simţea prea bine vorbindu-i lui Sideblossom atât de deschis despre Lainie. Pentru asta Fleurette ar fi pus-o precis la zid. Pe de altă parte, acest tânăr părea

prietenos, bine crescut şi îndatoritor. Se interesase cu mult bun-simţ de Elaine şi arăta cel puţin la fel de bine ca William Martyn. Şi mai era şi bogat! Poate că Elaine îşi va mai reveni dacă un alt bărbat prezentabil s-ar interesa puţin de ea. Chiar dacă nu ar ieşi nimic de aici. Dar câteva discuţii prietenoase, puţină admiraţie în ochii tânărului – privirea lui Thomas Sideblossom nu era atât de pătrunzătoare şi dură ca a tatălui său, era mai curând visătoare ™ poate că ar face-o pe Elaine să înflorească din nou! Fata era atât de drăguţă, şi era vremea să i-o spună cineva!

— Mi se pare frumos dacă o fată este puţin... hm... reţinută, zise Thomas. Miss Elaine mi-a plăcut foarte mult. Dacă aţi vrea să îi transmiteţi asta...

Helen zâmbi. Cu certitudine Elaine se va îmbujora din nou de plăcere, nu din prea puţină încredere în sine ca în ultimele luni.

— Şi poate că dacă o voi mai întâlni aici, aş putea să discut cu ea ceva mai mult.

Thomas Sideblossom zâmbi şi el.

Helen avu senzaţia că lucrurile erau pe drumul cel bun.

3

Thomas o reîntâlni pe Elaine în magazinul tatălui ei, unde el venise ca să caute stofe pentru nişte costume noi. În Queenstown existau croitori excelenţi, aşa cum remarcase tatăl lui. Şi care lucrau şi mai avantajos decât colegii lor din Dunedin. Dacă se gândea mai bine, nu mai avea niciun motiv să facă lungul drum până la Dunedin pentru nişte nimicuri. Oferta din Queenstown îl satisfăcea în toate privinţele. Iar stofele oferite de Ruben nu erau doar de bună calitate, ci în plus erau şi recomandate de cea mai fină mână.

Elaine tocmai aşeza în ordine câteva stofe în rafturi, când Thomas intră în raionul de textile. Tatăl lui era ocupat în acest timp cu Ruben O'Keefe. Cu atât mai bine, Thomas prefera să fie singur cu fata.

Elaine se făcu roşie ca focul când îl văzu venind. Din nou, Thomas aprecie că îi stătea bine. Mai desluşi în privirea ei şi sfială, poate chiar teamă. Ochi minunaţi de altfel, sclipitori ca marea sub razele soarelui, cu o nuanţă de verzui. Purta acelaşi costum de călărie ca în ziua anterioară. Nu i se putea reproşa vanitatea.

— Bună ziua, Miss Elaine. Vedeţi, am reţinut numele.

— Eu... eu nu am o geamănă...

Remarca aiurea îi scăpă lui Elaine înainte de a fi putut

să se gândească la ceva mai inteligibil. Cu toate acestea Sideblossom părea să o găsească spirituală.

— Din fericire. Eu cred că sunteţi unică! răspunse el galant. Vreţi să îmi arătaţi nişte stofe, Miss Elaine? Am nevoie de două costume. Ceva scump, dar nu strident. Potrivit pentru afaceri la bancă, pentru recepţii – mai exact pentru adunările crescătorilor de vite.

În urmă cu doar câteva luni, Elaine ar fi ripostat că văcarii purtau mai curând haine din piele şi pantaloni strânşi pe picior. Dar acum nu găsi nicio replică. În loc de asta lăsă părul să îi cadă pe faţă; astăzi îl purta despletit şi îl putea folosi pentru a-i ascunde faţa. Dacă înclina capul, nimeni nu-i mai putea vedea chipul, dar nici ea nu mai distingea mare lucru în jurul ei.

Thomas privea amuzat cum aceasta bâjbâia prin mărfuri. Era chiar dulce. Şi trebuia să fie roşcată şi jos. Thomas avusese o dată o prostituată roşcovană, dar părul ei pubian era blond. Se supărase; nu suporta să fie înşelat de cineva.

— Aici am avea ceva maro, spuse Elaine.

Ea gândea că nuanţa se potrivea cu ochii lui, dar nu îndrăznea să o spună. Oricum i-ar sta mai bine decât în costumul gri pe care îl purta acum. Avea ochi frumoşi; în ei era ceva misterios, ceva ascuns...

Îi puse în faţă cu zel stofele respective.

— Dumneavoastră ce aţi alege, Miss Elaine? întrebă el prietenos.

Avea o voce joasă, puţin răguşită, nu ca vocea clară a lui

William.

— Oh, eu…

Surprinsă de întrebare începu să se bâlbâie din nou. În cele din urmă arătă către una dintre stofele maro.

— Bun. Îl iau pe acesta. După ce croitorul îmi va lua măsurile, vi se va adresa pentru stofă. Mulţumesc pentru sfat, Miss Elaine.

Thomas Sideblossom se îndreptă spre ieşire. Elaine ar fi vrut să îl mai reţină.

De ce pur şi simplu nu spunea şi ea ceva? înainte de povestea cu William intra aşa de uşor în vorbă cu oamenii! Elaine deschise gura, dar nu putu să scoată o vorbă.

Brusc Sideblossom se întoarse.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, Miss Elaine. Bunica dumneavoastră mi-a destăinuit că dumneavoastră călăriţi. M-aţi însoţi la o plimbare călare?

Elaine nu le spuse părinţilor nimic despre întâlnirea cu Thomas Sideblossom. Nu numai pentru că ştia care era poziţia mamei şi a tatălui ei, dar se temea de o nouă respingere. Nu trebuia să mai ştie nimeni dacă un bărbat era interesat de Elaine O'Keefel De aceea o scoase pe Banshee repede din oraş, iar Sideblossom se purtă după aceea cu ea ca un gentleman. Pentru cei din oraş putea fi o întâmplare faptul că iapa bălană a lui Elaine şi calul negru părăsiseră în acelaşi timp grajdul pensiunii şi era normal ca cei doi călăreţi să schimbe între ei câteva cuvinte. Doar

Daphne îi urmări pe Elaine şi pe Thomas cu o privire cercetătoare. Ei nu îi scăpa uşor aşa ceva. Sesiză interesul atât din ochii fetei, cât şi din ochii bărbatului. Şi nu îi plăcu.

După cum se dovedi, calul negru castrat îi aparţinea lui Thomas, iar armăsarul era al tatălui său. Şi într-adevăr şi caii erau tată şi fiu.

— Tatăl meu a cumpărat odată un cal arab din Dunedin, povesti Thomas. Un cal fantastic. De atunci îl împerechează. Totdeauna are un mânz de la el. Khazan este deja al treilea. Pe al meu îl cheamă Khol.

Elaine i-o prezentă şi ea pe Banshee, dar pe Thomas nu îl mai potopi – ca odinioară pe William – cu un val de informaţii despre caii bunicii ei Gwyneira. În prezenţa lui Thomas parcă era mută. Dar asta nu părea să îl deranjeze pe el. Să îl fi speriat pe William cu vorbăria ei? Elaine îşi aduse aminte că la orice întrebare Kura răspundea cu da sau nu. Trebuia şi ea neapărat să fie mai reţinută.

Aşa încât călărea în tăcere alături de Thomas, care susţinea singur conversaţia punând interesat întrebări referitoare la însoţitoarea lui. Elaine răspundea pe cât posibil cu da sau nu. În rest făcea remarci scurte şi se ascundea în spatele părului. În timpul cavalcadei ea interveni o singură dată: propuse o întrecere în momentul în care ajunseră pe un drum drept şi lung. Dar imediat după aceea îi păru rău. Lui William nu îi plăceau astfel de curse aprige, şi când ea îl lăsa în urmă, el se supăra de

regulă. Dar Thomas se comportă altfel. Păru chiar că îi place ideea, aduse calul lui în mod serios lângă iapa lui Elaine şi o lăsă pe ea să dea startul. Bineînţeles că arabul Khol o întrecu pe Banshee fără mare efort. La capătul cursei Elaine ajunse la trei lungimi de cal înapoia lui.

— Iapa mea este însărcinată, o scuză ea pe Banshee.

Thomas încuviinţă din cap.

— De aceea există iepe. Dar dumneavoastră sunteţi o călăreaţă temerară.

Elaine o luă ca pe un compliment. Când mult mai târziu se întorcea acasă, pentru prima oară după trădarea lui William îşi ţinea capul drept, cu părul fluturând în vânt.

Ruben bombăni, iar Fleurette se dedică mai departe ocupaţiilor casnice când cei doi Sideblossom îşi prelungiră şederea în Queenstown. Despre relaţia dintre Thomas şi Elaine avea cunoştinţă doar Helen, faţă de care întâlnirile dese ale acestora rămaseră tot atât de puţin tăinuite, cât şi primele schimbări din înfăţişarea şi purtarea lui Elaine. Sigur că ea avea conştiinţa încărcată că favorizase nişte intimităţi. Pe de altă parte, o vedea pe Elaine râzând în sfârşit din nou şi constatase că aceasta purta acum haine mai frumoase şi îşi peria iarăşi părul până când strălucea şi i se unduia pe faţă. Helen însă nu remarca faptul că Elaine înclina capul ca şi mai înainte când vorbea cu Thomas, că rămăsese monosilabică şi că îşi cântărea bine fiecare vorbă. Pe vremea ei, în Anglia toate fetele se

comportau aşa; ea considerase comportamentul deschis al lui Elaine faţă de William puţin cam îndrăzneţ. Pentru Helen comparaţia între Thomas Sideblossom şi William era în favoarea primului. Desigur că William se dovedise şarmant şi priceput la vorbă, dar şi irascibil şi impulsiv. Când vorbea cu acesta în timpul meselor, Helen simţea că se afla faţă în faţă cu un butoi plin cu pulbere. Dimpotrivă, Thomas era reţinut şi politicos, era un gentleman din cap până în picioare. Când ieşea cu Elaine, îi ţinea scăriţa şeii; la biserică, duminica, schimba doar câteva amabilităţi cu fata şi nici măcar Fleurette nu bănuia legătura de prietenie dintre cei doi. Ea oricum era prea ocupată de a se face cât mai puţin vizibilă. Ruben şi Fleurette O'Keefe nici nu se apropiau de cei doi Sideblossom. Amândoi au fost foarte miraţi când după picnicul organizat de comunitate Thomas a invitat-o pe Elaine la o plimbare cu barca. Ca întotdeauna asociaţia de sprijin, inventivă, care colecta bani pentru construirea unei noi biserici, închiria bărci perechilor de îndrăgostiţi.

— Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră la pensiunea lui Miss Helen şi m-aş bucura să îi pot face o mică bucurie.

Elaine roşi pe loc – îi erau încă prea proaspete în memorie ieşirile cu William.

Fleurette părea dornică să respingă brutal solicitarea, dar Ruben îi puse mâna pe braţ. Cei din familia Sideblossom erau clienţi buni şi nimeni nu se plânsese niciodată de comportarea lui Thomas Sideblossom. Nu

exista motiv ca acesta să fie bruscat. În timp ce Fleurette începu să se certe cu Ruben pe această temă, Thomas o însoţea pe nervoasa Elaine la cea mai apropiată barcă cu vâsle, cu aprobarea tatălui fetei. Elaine nici nu mai remarcă faptul că Thomas nu o mai întrebase dacă ea era de acord, cum făcea William, şi nu lăsă alegerea culorii bărcii în seama ei. Acesta o luă direct spre cea mai apropiată barcă, iar pe ea o ajută galant să urce. Sub influenţa sentimentelor şi amintirilor ei, Elaine nu scoase o vorbă tot timpul, dar arăta în schimb foarte drăguţ. În această duminică purta o rochie de mătase bleu, iar în păr avea împletite bentiţe albastre asortate. Majoritatea timpului nu îl privi pe Thomas, uitându-se la apă. Thomas îi admiră în voie profilul şi din nou se luptă cu amintirile. Silueta lui Emere în lumina lunii, ca un joc de umbre... nici ea nu îl privea în ochi pe bărbatul care o poseda... în lumina soarelui totul arăta ireal. Totuşi, dacă îşi lua soţie, Thomas trebuia să o expună şi luminii zilei. Ea va fi totdeauna acolo, nu doar pentru a-i umple nopţile şi a da viaţă viselor lui tulburi. Dar Elaine era liniştită şi uşor de intimidat.

Trebuia pur şi simplu să nu o tulbure. Începu să îi vorbească prevăzător despre ferma Sideblossom situată lângă lacul Pukaki.

— Casa are o privelişte minunată către lac şi ca stil este asemănătoare celei din Kiward Station, chiar dacă nu este chiar atât de mare. Avem parc, personalul casnic este

suficient... chiar dacă Zoé este de părere că maorii sunt prost instruiţi. Ea se străduieşte cât poate să suplinească asta, dar o a doua femeie în casă ar fi un mare câştig pentru Lionel Station.

Elaine îşi muşcă buzele. Să reprezinte asta o cerere? Ori o tatonare prevăzătoare? îl privi un moment în faţă pe Thomas şi interpretă expresia acesteia ca serioasă, chiar dacă puţin temătoare.

— Eu... am auzit că ferma este foarte... izolată, spuse ea.

Thomas râse.

— Niciuna dintre marile ferme de oi nu se învecinează direct cu o altă mare fermă. La Lionel Station este doar o tabără maori, iar Queenstown este cea mai apropiată aşezare mai mare. Dar pe drumul dintre ele mai sunt câteva sate. Un loc este izolat numai dacă este nefericit...

Suna ca şi cum şi Thomas ar avea des gânduri triste.

Elaine ridică sfioasă privirea către el.

— Dumneavoastră vă simţiţi des singur? întrebă ea şovăitor.

Thomas încuviinţă serios din cap.

— Mama mea a murit de timpuriu. Şi femeia maori care m-a crescut... nu mi-a dat niciodată ceea ce aveam nevoie. Mai târziu am fost în Anglia, la un internat.

Elaine îl privi interesată şi uită de sfiala ei.

— Oh, aţi fost în Anglia? Cum a fost acolo? Trebuie să fi fost cu totul altfel decât aici...

Thomas zâmbi.

— Ei, acolo nu există weta[1], în cazul în care credeţi că nu se poate trăi fără „zeul lucrurilor respingătoare”.

— Asta este în limba maori, nu? „Zeul lucrurilor respingătoare”. Vorbiţi limba maori?

Thomas ridică din umeri.

— Lucrurile stau aşa: după cum am spus, îngrijitoarele mele erau maori. Aşa ceva desigur că nu există în Anglia. Acolo nişte guvernante cumsecade culcă copiii cântându-le cântece de leagăn. În loc de...

Thomas se opri din vorbit, şi o umbră de durere îi întunecă chipul.

Elaine remarcă mina şi simţi că îl compătimea. Îi puse plină de curaj mâna pe braţ. El dădu drumul vâslelor.

— Pentru mine nu are importanţă dacă ferma unde aş locui ar fi puţin cam izolată. Şi nu am nimic cu weta...

De fapt în copilărie prindea cu plăcere astfel de insecte uriaşe şi apoi organiza concursuri de sărituri cu cele ale fratelui ei.

Thomas îşi alungă gândurile.

— Aş putea reveni...

Elaine simţi din nou acea căldură care se declanşa în ea când William îi vorbea afectuos.

La braţul lui Thomas pluti înapoi la locul unde se aflau părinţii ei.

---

[1] Familie de insecte (anostostomatidae) care trăiesc preponderent în emisfera sudică. Cele mai mari exemplare (până la 90 mm) vieţuiesc în Noua Zeelandă, unde sunt denumite de maori „wetapunga" (zeu al lucrurilor respingătoare).

— Despre ce a vorbit cu tine? întrebă suspicioasă Fleurette după ce Thomas se îndepărtase, înclinându-se ceremonios.

— Oh, doar despre weta, murmură Elaine.

— Micuţa ta nepoată este iarăşi îndrăgostită, constată Daphne la ceaiul pe care îl lua cu Helen. După cum se pare, are o predilecţie pentru bărbaţii care mie îmi fac pielea de găină!

— Daphne! Asta ce vrea să însemne?

Daphne zâmbi.

— Scuze, Miss Helen, am vrut să spun că Miss O'Keefe se simte atrasă de bărbaţi care mie îmi produc un vag sentiment de indispoziţie.

— Ai făcut tu vreodată o remarcă amabilă referitoare la vreun domn cunoscut de tine? se interesă Helen. Fac excepţie cei care... ăă... Într-un anumit mod sunt satisfăcuţi de cei ca ei?

Daphne avea o simpatie mărturisită pentru barmanii şi servitorii casnici atraşi mai curând de propriul sex. Totdeauna se exprimase apreciativ la adresa lui Lucas Warden, pe care îl cunoscuse puţin înainte de moartea acestuia.

Acum ea râse.

— Reţin exprimarea! De câte ori beau ceaiul cu dumneavoastră învăţ ceva, Miss Helen. În ce îi priveşte pe tineri... homosexualii sunt mai practici, ei nu se dau la fete.

Iar cei normali sunt plictisitori. De ce aş face remarci amabile despre oameni care de cele mai multe ori nici nu îmi sunt clienţi? Aceşti Sideblossom... tânărul nu a fost niciodată aici, dar bătrânul nu face parte dintre clienţii noştri preferaţi, ca să mă exprim mai reţinut...

— Nu vreau să aud, Daphne! ripostă energic Helen. Purtarea lui Mr. Thomas aici este desăvârşită. Şi Elaine înfloreşte.

— Dar poate fi o înflorire scurtă, zise Daphne. Credeţi că el are intenţii cinstite? Şi chiar şi aşa... Miss Fleur nu va fi entuziasmată.

— Asta nu se discută! De altfel ceva este valabil atât pentru tine, Daphne, cât şi pentru Fleur: Mr. Thomas şi Mr. John nu sunt aceeaşi persoană. Dacă unul a greşit, nu înseamnă că şi celălalt va merge pe urmele lui. De exemplu, soţul meu Howard nu a fost nici el un gentleman, dar Ruben nu-i seamănă câtuşi de puţin. Poate fi la fel în cazul domnilor Sideblossom.

Daphne ridică din umeri.

— Poate. Dar dacă-mi amintesc bine, chestia cu Howard aţi descoperit-o abia după ce v-aţi stabilit cu el în Canterbury Plains.

Înger s-a exprimat mai clar, chiar dacă nu i-a împărtăşit lui Elaine toate amănuntele experienţelor ei cu John Sideblossom.

— Daphne l-a lăsat să se apropie doar de fetele

experimentate. Asta a dus la discuţii repetate. El le voia doar pe cele mai tinere, şi în parte şi noi voiam asta deoarece... pentru astfel de bărbaţi se dau mereu bani în plus şi deseori şi câteva zile libere. Dar Daphne a cedat doar o dată pentru că Susan avea urgent nevoie de bani.

Înger indică puţin ruşinată spre partea de jos a abdomenului, un gest care lui Elaine nu îi spunea nimic.

— Pe urmă... – mirată, Elaine o văzu pentru prima dată roşind pe prietena ei – ... pe urmă putea să-i cheltuiască pe altceva... Fructul nu a supravieţuit nopţii. Dar Susan era cam... În fine, nu se simţea bine. Miss Daphne a trebuit să trimită după medic. Pe urmă ea fugea de câte ori venea Mr. John. Nu îl mai putea vedea.

Elaine găsea toate acestea surprinzătoare. Ce „fruct" distrusese Mr. Sideblossom? Dar oricum ea nu voia să audă nimic despre Mr. John, ci să schimbe idei despre Thomas. Îi descrise prietenei minuţios cum petrecuse timpul cu el. În privinţa asta înger nu avea nicio critică, dacă pe ea o îngrijora ceva era doar comportamentul extrem de reţinut al lui Thomas.

— Este ciudat că nu a încercat niciodată să te sărute, constată ea după o enervant de lungă descriere a unei plimbări pe parcursul căreia Elaine şi Thomas nu făcuseră altceva decât să schimbe priviri.

Elaine ridică din umeri. Nu putea în niciun caz să mărturisească faptul că ei tocmai reţinerea lui Thomas îi plăcuse. De la cele petrecute cu William se temea de

atingeri. Nu voia să trezească în ea ceva ce nu îşi putea găsi împlinirea apoi.

— Este un gentleman adevărat. Vrea să-mi dea timp şi uneori cred că are intenţii serioase, spuse ea roşind.

Înger râse.

— Asta să sperăm noi! Dacă tipii nu au intenţii serioase, trec mai repede la problemă! Menajate sunt în cel mai bun caz doamnele…

Thomas mai oscila. Pe de o parte, Elaine îşi găsea loc tot mai des în visele lui şi, bineînţeles, era mireasa potrivită. Pe de altă parte, el se simţea aproape neloial – o senzaţie complet absurdă, în definitiv, el nu o atinsese niciodată pe Emere. Ea nu ar fi admis asta niciodată, nici măcar când el era mic copil şi tânjea după dezmierdări nevinovate. Dar acum era ca şi cum s-ar fi închis o fereastră, ca şi cum s-ar fi sfârşit o eră, dacă o cerea de soţie pe Elaine şi dacă o aducea cu el la Lionel Station. Thomas nu se putea decide, dar curând va trebui să o facă, pentru că John Sideblossom îl presa. Acesta era mai mult decât de acord cu alegerea fiului său şi se bucura deja enorm că va dansa cu Fleurette O'Keefe la nunta lui Thomas cu Elaine. Oricum voia să se întoarcă la fermă. Nimic nu-l mai reţinea în Queenstown; îşi rezolvase toate treburile, frecventase fiecare prostituată la care Daphne îi dăduse acces. Voia să revină la Zoé, tânăra lui soţie, şi la problemele gospodăriei. Curând venea vremea mânatului oilor la păşuni, când avea nevoie

de Thomas. Respinse imediat ideea de a-l lăsa singur la Queenstown, pentru a continua să o curteze pe Elaine.

— Ce motiv ai să mai rămâi aici? îl întrebă el pe fiul lui. Un Sideblossom care dă târcoale pragului unei femei, ca un câine coteţului unei căţele în călduri? Pune punctul pe i! Întreab-o pe fată şi apoi pe tatăl ei. Ar fi mai bine invers, dar astăzi nu se mai procedează aşa. Şi mititica să îţi mănânce din palmă!

Thomas zâmbi.

— Mititica este coaptă şi poate fi culeasă... deşi nu ştiu ce îşi închipuie ea prin asta. Aşa timidă cum este, nu poate să îi fi făcut mare lucru acest William Martyn. Nici nu mă îndoiesc că este fecioară! Tresare toată când o ating din nebăgare de seamă. Cât timp îmi mai dai?

— Dacă te culci mai întâi cu ea, trei minute. Altfel... în cel mult o săptămână vreau să plec. Să sperăm că până atunci obţii acordul ei.

— Dar vreau să mă mărit cu el!

Elaine ridică încăpăţânată capul şi mai că nu bătu din picior. Pentru prima dată după luni de zile Fleurette şi Ruben îşi recunoscură combativa lor fiică plină de viaţă. Doar că şi-ar fi dorit o altă ocazie pentru asta.

— Elaine, tu nu ştii ce spui, zise Ruben. Spre deosebire de Fleurette, care reacţionase isteric la anunţul făcut de Elaine că se logodeşte cu Thomas Sideblossom, el încerca să rămână calm. Tu vrei să te logodeşti cu un bărbat

complet străin, cu o istorie a familiei extrem de problematică – asta ca să mă exprim delicat...

— Unul dintre bunicii mei era hoţ de vite, celălalt era ucigaş! Asta nu prea se potriveşte! îi reproşă Elaine.

Ruben îşi dădu ochii peste cap.

— Cu familia acestuia noi nu am avut cele mai bune experienţe, se corectă el. Tu vrei să te căsătoreşti şi să pleci cu el la o fermă izolată. Lainie, în comparaţie cu Lionel Station, Nugget Manor se află în buricul oraşului!

— Da, şi? Am cal şi ştiu să călăresc. Kiward Station este şi ea izolată, şi pe bunica Gwyn nu o deranjează. Pe lângă asta, mai sunt acolo Zoé, Mr. John...

— Un fustangiu bătrân care tocmai şi-a cumpărat o fată tânără pentru pat! interveni Fleurette, lăsând-o mută pe Elaine pentru câteva momente.

La asemenea vorbe s-ar fi aşteptat de la Daphne, şi niciodată de la mama ei atât de bine educată.

— Dar pe Zoé nu a cumpărat-o...

— Ba ce a mai cumpărat-o! Jumătate din Coasta de Vest vorbeşte despre asta.

Era evident că Fleurette îşi petrecuse ultimele săptămâni nu doar cu treburile gospodăreşti, ci şi cu vizite copioase la vecinii de mai aproape şi de mai departe. Ocazie cu care se pusese la curent cu ultimele bârfe şi noutăţi de pe cuprinsul Insulei de Sud.

— Pe tatăl lui Zoé Lockwood îl aştepta ruina totală. Făcuse excese uriaşe cu ferma lui şi cu viaţa uşoară...

Făcuse avere pe terenurile aurifere, dar o risipise tot atât de uşor. Sideblossom i-a plătit datoriile şi i-a pus la dispoziţie câteva oi de prăsilă. Pentru care a primit fata acestuia. Eu numesc asta „cumpărat”.

Fleur o fulgeră cu privirea pe fiică.

— Dar Thomas şi cu mine ne iubim, susţinu Elaine.

— Ah, da? ripostă Fleur. Ai susţinut asta şi în privinţa lui William!

Era prea mult. Elaine oscila între a izbucni în lacrimi şi dorinţa de a arunca cu ceva după mama ei.

— Dacă nu mă lăsaţi, aşteptăm să devin majoră. Dar în orice caz ne vom căsători, nu mă veţi putea opri!

— Atunci aşteptaţi! strigă furioasă Fleur. Poate că îţi vine mintea la cap între timp.

— Aş putea şi să fug cu el!

Ruben se gândi cu groază la câţiva ani cu o fiică îmbufnată. Nu o considera fluşturatică pe fiica lui. În plus, remarcase şi el schimbările prin care trecuse fata. Thomas Sideblossom părea să îi fi priit. Dacă această Lionel Station nu ar fi fost atât de departe…

— Fleur, poate că ar trebui să discutăm doar noi doi despre asta, încercă el să mai dezamorseze situaţia. Nu foloseşte la nimic să ţipăm unii la alţii. Dacă s-ar face o logodnă pe o perioadă corespunzător de lungă…

— Nici vorbă!

Fleurette îşi amintea încă bine de noaptea în care John Sideblossom o înghesuise în grajdul din Kiward Station.

Din fericire îi sărise la timp în ajutor mama ei, dar Fleurette trebuise să traverseze salonul cu rochia sfâşiată, trecând pe lângă Gerald Warden şi ceilalţi tovarăşi de băutură ai lui. Fusese scena cea mai penibilă din viaţa ei.

— Mamă, tu nici nu îl cunoşti! Nu ai schimbat niciodată o vorbă cu Thomas şi ţi-l imaginezi ca Satana în persoană! argumentă Elaine.

— Unde are dreptate, are dreptate! opină Ruben. Hai, Fleur, calcă-ţi pe inimă. Să-l invităm pe tânăr şi să îi luăm pulsul.

Fleurette îl fulgeră şi pe el cu privirea.

— Asta a funcţionat minunat şi cu William! remarcă ea. La sfârşit toată lumea era entuziasmată, cu excepţia mea. Dar aici nu este vorba despre o verificare a capacităţii de cunoaştere a oamenilor, este vorba despre viaţa lui Lainie...

— Corect, despre viaţa mea! Dar tu vrei totdeauna să te amesteci...

Ruben oftă. În acest fel va mai dura câteva ore. Fleurette şi Elaine se certau rar, dar când o făceau nu rămâneau datoare una alteia. Nu mai putea să le audă. Se ridică, se duse în grajd şi îşi pregăti calul. Poate că era mai simplu să vorbească el însuşi cu cei doi Sideblossom, cu tatăl şi cu fiul.

Practic Ruben nu se certase vreodată cu John Sideblossom. I se părea antipatic şi avea un clenci contra

lui, ca şi mai înainte, dar şi aşa acest fermier înalt, rezistent la băutură, închis în sine avea puţini prieteni. În asociaţia crescătorilor de vite era şi celebru după vânarea lui James McKenzie, dar şi privit cu suspiciune. Comportamentul lui de atunci le repugnase în special fermierilor gentlemani, dar avusese totuşi succes. În ce o privea pe Fleurette, Ruben şi Sideblossom nu fuseseră rivali direcţi. Fleur şi Ruben erau de multă vreme o pereche atunci când Sideblossom o peţise, iar povestea ce se petrecuse apoi... din cât ştia Ruben, marea cantitate de alcoolul împreună cu şi mai marea sete prostească de a se impune îşi spuseseră cuvântul. După douăzeci de ani era pregătit să ierte. Mai cu seamă că Sideblossom se dovedise şi de această dată un client bun, solvabil – aici avusese dreptate Helen. Omul nu se târguia, prefera calitatea în locul mărfii proaste şi se hotăra repede, chiar când era vorba despre achiziţii importante.

Şi acum el trecu rapid la subiect, după ce se întâlniseră la cârciumă. Ruben propusese acest loc de întâlnire pentru a discuta la general chestiunea „logodnei”.

— Eu ştiu că soţia dumneavoastră mai este încă supărată pe mine, ceea ce îmi este neplăcut, explică Sideblossom. Dar părerea mea este că tinerii nu trebuie să sufere din cauza noastră. Nu am să vorbesc de marea iubire, că nu este felul meu. Dar în opinia mea legătura este potrivită. Fiul meu este un gentleman şi îi poate oferi fiicei dumneavoastră o existenţă corespunzătoare. Lionel

Station este o proprietate de clasă. Şi dacă tânăra mea soţie nu mă va mai surprinde...

Zâmbetul lui îi aminti lui Ruben de un rechin.

Thomas este unicul meu moştenitor. Aşa că de data aceasta nu mai aveţi de-a face cu un vânător de zestre.

— De data aceasta? sări în sus Ruben.

— Ei, haideţi, păsărelele ciripesc despre chestiunea cu William Martyn pe sub toate streşinile. Un tânăr ambiţios. Îi reproşaţi că a preferat Kiward Station filialei unui magazin sătesc?

Ruben simţea că fierbe.

— Mr. Sideblossom, eu nu îmi vând fata celui care oferă mai mult...

— Asta ziceam şi eu, răspunse împăciuitor Sideblossom. Cea mai importantă este dragostea, asta scrie şi în Biblie. Măritaţi-vă fiica simplu, fără considerente financiare.

Ruben se decise să atace chestiunea altfel.

— Dumneavoastră o iubiţi pe fiica mea?

El adresă întrebarea tânărului Sideblossom, care până atunci asistase tăcut la discuţie. Dacă bătrânul vorbea, tânărul nu mai avea multe de spus, asta remarcase Ruben şi în magazin.

Thomas Sideblossom îl privi, şi la rândul lui Ruben privi în ochii căprui, profunzi şi insondabili.

— Doresc să mă căsătoresc cu Elaine, explică Thomas categoric şi serios. O doresc pentru mine singur, doresc să am grijă de ea. Asta nu vă spune destul?

Ruben încuviinţă din cap.

Abia mult mai târziu îşi dădu seama că „declaraţia de dragoste” a lui Thomas se potrivea tot atât de bine ca motivaţie pentru achiziţionarea unui animal de casă...

4

Familia O’Keefe şi cei doi Sideblossom au căzut de acord asupra unei logodne care urma să dureze şase luni. Nunta urma să aibă loc la sfârşitul lui septembrie, aşadar, în timpul primăverii neozeelandeze, încă înainte de tunsul oilor, unde Thomas şi John erau indispensabili. Fleurette a insistat ca Elaine să viziteze Lionel Station cel puţin o dată înainte de nuntă. Fata trebuia să vadă la ce să se aştepte. Iniţial Fleur voise să o însoţească pe ñica sa, dar apoi o părăsise curajul. În ea totul se împotrivea petrecerii chiar şi a unei singure nopţi sub acelaşi acoperiş cu John Sideblossom. Ca şi anterior, ea era clar împotriva acestei legături. Numai că nu putea să prezinte şi argumente solide. Bărbaţii se mai întâlniseră şi căzuseră de acord, ocazii cu care Sideblossom tatăl şi fiul nu îi lăsaseră lui Rubén o impresie proastă.

— Bun, bătrânul este un ticălos, asta este clar. Dar nu este mai rău decât de exemplu Gerald Warden. Asta este generaţia lor, vânători de foci, vânători de balene... Doamne, nu şi-au făcut averea cu mănuşi de mătase. Oameni aspri! Dar între timp s-au mai îmblânzit, iar tânărul mi se pare bine crescut. Se întâmplă chiar ca astfel de tipi duri să aibă fii care sunt opusul lor. Gândeşte-te la Lucas Warden!

Fleurette avea numai amintiri plăcute legate de Lucas Warden, pe care mult timp îl considerase tatăl ei. În cele din urmă se declarase de acord să îl cunoască pe Thomas Sideblossom şi nu găsise de ce să se lege împotriva acestuia. O mira doar comportamentul lui Elaine faţă de el. Când William era cu ea, fata deborda de viaţă, în timp ce în prezenţa lui Thomas era aproape o mută. Fleur se obişnuise să îşi vadă din nou fiica flecărind voioasă şi vociferând cu părul şi rochia fluturându-i prin casă.

În cele din urmă ea o rugă pe Helen să îşi însoţească nepoata la ferma lui Sideblossom, avându-l drept conducător al atelajului pe Leonard McDunn. Ea avea încredere în capacitatea celor doi însoţitori de a judeca corect situaţia, dar la întoarcere părerile lor au fost oarecum diferite.

Helen avea cuvinte pline de laudă la adresa casei confortabile, a împrejurimilor pitoreşti şi a personalului bine instruit. Pe Zoé Sideblossom o găsea fermecătoare şi bine educată.

— O adevărată frumuseţe! fremăta ea. Sărmana Elaine s-a retras în sine în faţa unei prezenţe atât de sclipitoare!

— Sclipitoare? întrebă McDunn. Eu o găsesc pe micuţă mai curând rece, deşi arată ca un îngeraş cu paiete aurii. Şi nu m-a mirat că lui Elaine i-a amintit de Kura. Doar că de data asta fata nu îi mai este concurentă. Ea are ochi doar pentru bărbatul ei, şi tânărul Sideblossom se uita numai după Lainie. Iar personalul... oamenii par bine

instruiţi, totuşi se tem de stăpânii lor. Chiar şi de mica Zoé! Faţă de servitoare îngerul devine comandant suprem. Nu mai vorbesc de menajera Emere... o umbră întunecată. Femeia este de-a dreptul lugubră.

— Exagerezi! interveni Helen. Nu ai avut destul de-a face cu maorii...

— Până acum nu am mai întâlnit aşa ceva! Şi acest cântat la fluier... totdeauna noaptea. Ţi se face şi frică!

McDunn se cutremură. Nu era temător din fire, ci un om cu picioarele pe pământ, şi nimeni nu observase niciodată la el o aversiune faţă de maori.

Helen râsese.

— Ah, da, *putorino.* Aşa este, sună cam sinistru într-adevăr. L-ai auzit vreodată, Fleur? Un fluier ciudat ca formă, făcut din lemn de esenţă tare, la care practic se poate cânta pe două voci. Maori vorbesc despre o voce bărbătească şi una femeiască...

— Voce bărbătească sau femeiască? se minuna McDunn. M-a dus cu gândul mai degrabă la o pisică sub apă, care se îneacă...

Cu toată îngrijorarea ei, Fleurette chicoti.

— Sună ca *wairua.* Pe care oricum nu am auzit-o. Dar tu, Miss Helen?

Helen confirmă.

— Ar putea-o trezi pe Matahorua. Chiar te trec fiorii...

Matahorua era singura vrăjitoare maori din O'Keefe Station căreia Helen şi Gwyneira în anii tinereţii îi

ceruseră sfatul.

— *Wairua* este a treia voce a lui *putorino,* îi explicase Fleurette lui McDunn, care o privea nedumerit. Vocea spiritelor. Se aude rar. Este necesară o dibăcie deosebită pentru a o obţine la fluier.

— Sau un talent deosebit, o completă Helen. Oricum această Emere este pentru poporul ei o *tohunga.*

— Şi de aia cântă ea la fluier noaptea, până când şi ultima pasăre de noapte îşi pierde glasul? întrebă sceptic McDunn.

Fleurette râse din nou.

— Poate că oamenii ei nu îndrăznesc să vină la ea ziua. Din câte am auzit, Sideblossom nu se află în cele mai bune raporturi cu maorii. Este posibil ca ei să o consulte pe vrăjitoarea lor doar pe ascuns.

— Întrebarea e ce caută o *tohunga* maori ca menajeră la un *pakeha* atât de odios... bombăni McDunn.

— Nu îl asculta, Fleur, zise Helen. Este doar furios pentru că bătrânul Sideblossom i-a luat douăzeci de dolari la pocher

Fleurette îşi dădu ochii peste cap.

— Aţi scăpat ieftin, Leonard, îl consolă ea. I-a mai jecmănit şi pe alţii. Sau credeţi că a câştigat banii pentru Lionel Station doar vânând balene?

Părea improbabil. Casa impresiona prin dimensiuni şi mobilierul scump. Pe Elaine tot acest lux o intimidase puţin, în timp ce Zoé părea familiarizată cu el din casa

părintească. În orice caz, ea manevra cu lejeritate porţelanurile scumpe şi paharele din cristal, în timp ce Lainie trebuise să se concentreze pentru a-şi aminti lecţiile predate de Helen cu mult timp în urmă, privitoare la cum să se descurce cu diferite linguri, cuţite şi furculiţe la un dineu.

Oricum ea nu îşi dezvălui aceste spaime. La întrebarea lui Fleurette răspunse că la Lionel Station era frumos. Casa îi plăcuse, din fermă nu văzuse mare lucru, deşi aceasta o încânta cel mai mult. Dar va recupera după nuntă. Thomas se purtase minunat, foarte grijuliu şi politicos. Ea era ca şi înainte îndrăgostită de el şi totdeauna visase să trăiască la o fermă mare. Ochii ei scânteiară la gândul acestei perspective; în definitiv de mic copil fusese încântată de Kiward Station. Lui Elaine nu îi atrăseseră atenţia menajere sinistre sau cântece nocturne de fluier. Pesemne că având camera în altă aripă a clădirii decât Helen şi Leonard, cântecul interpretat la *putorino* nu răzbătuse până la ea.

Nici Fleurette nu prea ştia de ce nu avea un sentiment bun în privinţa nunţii planificate. Poate că se lăsa condusă de prejudecăţi, îşi păstră pentru sine vaga intuiţie că ceva nu era în regulă. În definitiv, pe nimeni nu interesase reticenţele ei faţă de tema „William”. Cu atât mai mult a fost surprinsă când o abordă cineva care îi împărtăşea îngrijorarea: Daphne O’Rourke.

Trăsnita „proprietăreasă de hotel” o abordă cu două luni

înainte de nuntă, pe Main Street. Fleurette înregistra că Daphne se purta reţinut şi îmbrăcase o rochie decentă, din mătase verde-închis, cu un mai multe volănaşe decât era potrivit.

— Sper că nu vă tulbur intimitatea, Miss Fleur, dar aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Mirată, dar deschisă, Fleurette răspunse:

— Bineînţeles, Miss Daphne, de ce nu…

— De-aia!

Daphne zâmbi şi indică cu un gest al mâinii către cel puţin trei dame onorabile, care le priveau curioase.

Fleurette zâmbi.

— Dacă nu este prea departe, am putea merge la mine să bem un ceai. Dacă vă deranjează privirile lor. Mie îmi este indiferent.

Daphne zâmbi larg:

— Ştiţi ceva? Să le dăm cu adevărat un subiect de bârfă şi să mergem la mine. Cârciuma este închisă, ne putem duce acolo.

Ea arătă către intrarea „hotelului” ei, prin faţa căruia tocmai treceau.

Fleurette nu stătu mult pe gânduri. Mai fusese în stabilimentul lui Daphne, ba chiar îşi petrecuse acolo cu Ruben noaptea nunţii. De ce să facă mofturi? chicotind ca nişte şcolăriţe, cele două femei intrară în cârciumă.

Înăuntru se schimbase mult de când Fleurette venise la Queenstown. Daphne dotase localul mai luxos. Şi cu toate

acestea, el se prezenta ca mai toate cârciumile din spaţiul anglo-saxon: mese din lemn şi scaune, scaune înalte la bar, grinzi din lemn şi un număr mare de sticle înghesuite pe etajerele de deasupra tejghelei. Dar podiumul pe care dansau fetele era mai atrăgător decât simpla estradă din lemn care existase înainte în acest loc. Pe pereţi erau agăţate tablouri şi oglinzi. Acestea erau un pic frivole, dar Fleurette nu avea niciun motiv să roşească.

— Să mergem în bucătărie! o invită Daphne şi o conduse în spatele recepţiei. Şi asta era ceva neobişnuit: la cârciuma lui Daphne nu se servea doar whisky, ci şi mici gustări.

Daphne puse de ceai, în timp ce Fleurette se aşeză comod la masa din bucătărie. O masă ceva cam lungă; se părea că aici mâncau şi fetele lui Daphne.

— Aşadar, despre ce este vorba, Miss Daphne? întrebă Fleur după ce gazda îi puse în faţă o ceaşcă frumoasă din porţelan.

Daphne oftă.

— Sper să nu mi-o luaţi drept un amestec nedorit. Dar fir-ar... oh, scuze! Nici dumneavoastră nu aveţi un sentiment bun în chestiunea asta!

— Chestiunea asta? întrebă prevăzătoare Fleurette.

— Logodna fiicei dumneavoastră cu Sideblossom. Vreţi cu adevărat să vă trimiteţi fata la ferma singuratică de la capătul cel mai îndepărtat al lacului Pukaki? Singură cu acei indivizi?

Daphne turnă ceaiul în ceşti.

— Ce vreau eu nu are un rol important. Elaine insistă. Este îndrăgostită. Iar Helen...

— ... Este cât se poate de încântată de Lionel Station, ştiu. Daphne suflă uşor în ceai, apoi continuă: De aceea v-am şi abordat, Miss Fleur Miss Helen... hm... ea este o doamnă. Bineînţeles şi dumneavoastră, dar să zicem că ea este poate o doamnă deosebit de... doamnă. Există lucruri despre care nu se poate vorbi cu ea.

— Ştiţi ceva ce eu nu ştiu, Miss Daphne? Despre Thomas Sideblossom? întrebă nervoasă Fleurette.

— Nu despre tânăr. Dar celălalt este... mda... cu el eu nu mi-aş lăsa singură fata. Şi ce se aude despre căsnicia lui este bizar...

Fleurette dădu să riposteze, dar Daphne o opri cu un gest.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. O avea bătrânul reputaţie proastă, dar tânărul poate fi din alt aluat. De aceeaşi părere este şi Miss Helen. Eu nu am nimic cu cel tânăr Doar că... Daphne îşi muşcă buzele, apoi adăugă: Poate că ar trebui să îi spuneţi lui Elaine înainte de nuntă la ce să se aştepte.

— Să-i spun ce...?

De data aceasta Fleurette roşi. Ea îl iubea pe Ruben din toată inima şi nu îi era ruşine de ce făceau în pat. Dar să-i vorbească lui Elaine despre aşa ceva?

— Ar trebui să îi spuneţi ce se petrece în pat între soţ şi

soţie, preciză Daphne.

— Eu cred că ea ştie esenţialul. În rest... asta am descoperit noi înşine, vreau să spun...

De fapt Fleurette nu ştia ce să spună.

Daphne oftă iarăşi.

— Miss Fleur, nu ştiu cum să fiu mai clară. Dar să zicem că nu fiecare descoperă acelaşi lucru şi că nu de fiecare dată descoperirea este mulţumitoare. Povestiţi-i ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie!

Discuţia dintre Fleurette şi Elaine a decurs cam penibil, şi în final mai multe chestiuni au rămas mai curând nelămurite decât lămurite.

Ea i-a explicat fiicei că în esenţă între bărbat şi femeie se întâmplă cam la fel ca între armăsar şi iapă. Numai că la femei nu ar exista perioada de călduri, cel puţin „nu în acest sens”, şi că bineînţeles totul are loc în întunericul nopţii, în patul conjugal, şi nu la lumina zilei, în public. Owen şi Banshee nu avuseseră în fond inhibiţii.

La sfârşit, Elaine a plecat roşie ca focul, iar mama ei nu mai puţin. În final niciuna dintre ele nu mai avea cuvinte, iar Elaine preferă să pună întrebările ei unei ştiutoare... mai puţin doamnă. După-amiază se duse la înger.

Prietena ei nu era singură. Înger sporovăia în limba maternă cu o fată blondă-blondă, în care Elaine recunoscu una dintre noile steluţe ale stabilimentului lui Daphne. Vru să se retragă, dar înger îi făcu semn să rămână.

— Oricum Maren pleacă imediat. Până atunci poţi să iei

loc. Sau nu îţi face plăcere?

Elaine încuviinţă din cap. Maren era roşie la chip, probabil că discutau un subiect delicat. Pe chipul lui Maren se citea cât de neplăcută îi era situaţia.

— Poţi să traduci? întrebă un pic supărată Elaine. Sau vorbiţi în engleză. Maren va trebui oricum să înveţe limba, dacă rămâne aici.

Fetele imigrante vorbeau engleza deseori nesatisfăcător, ceea ce desigur era un motiv pentru care multe sfârşeau la bordel, în loc de a găsi o ocupaţie onorabilă.

— Problema este cam dificilă, spuse înger. Daphne m-a rugat să îi explic lui Maren ceva... ce ea nu ar înţelege în engleză.

— Despre ce este vorba?

Elaine era curioasă.

Înger îşi umezi buzele.

— Nu ştiu dacă fetele onorabile ar trebui să ştie asta.

Elaine îşi dădu ochii peste cap.

— Sună ca şi cum ar fi vorba despre bărbaţi. Eu mă căsătoresc în curând, aşa că puteţi să continuaţi liniştite...

Înger râse.

— *Tocmai* din acest motiv nu trebuie să ştii.

— Este vorba despre cum femeia *no* face *babys,* spuse Maren într-o engleză stâlcită, şi privi insistent în podea.

Elaine râse.

— Da, în asta tu eşti expertă, remarcă ea privind pântecul lui înger.

Tânăra urma să nască peste câteva săptămâni primul ei copil.

Înger chicoti.

— Pentru a şti cum să te fereşti să faci copii, trebuie să ştii mai întâi cum se fac copiii.

— Mama spune că ar fi ca între armăsar şi iapă, spuse Elaine.

Maren izbucni în râs. Engleza ei nu era atât de proastă. Înger râse şi ea.

— În general bărbatul şi femeia o fac la orizontală, explică ea. Se privesc unul pe celălalt, dacă înţelegi ce vreau să spun. Merge şi altfel, numai că... asta chiar nu este pentru o lady.

— De ce nu? Mama spune că este frumos... dacă totul decurge corect, spuse Elaine. Pe de altă parte, dacă ar fi atât de frumos, de ce nu vor toate fetele... ăă...

Fata aruncă o privire semnificativă asupra „îmbrăcămintei profesionale" a lui Maren, o rochie roşie cu decolteu adânc.

— *Ik nik,* găsesc frumos, zise Maren.

— Da, nu cu străini. Dar dacă îl iubeşti pe bărbat, atunci da, restrânse înger limitele. Bărbaţii consideră totdeauna că este frumos. Altfel nu ar plăti pentru asta. Iar dacă vrei un bebe – ea se mângâie peste abdomen –, atunci este inevitabil.

Elaine era răvăşită.

— Păi cum se face? Eu credeam că faci copii dacă

procedezi ca...

Elaine aruncă o privire spre Callie. Căţeaua tocmai se lăsa mângâiată de Maren.

Înger ridică privirea spre cer.

— Lainie, tu nu eşti nici cal şi nici câine, spuse ea cu severitate şi începu să repete în engleză lecţia pe care tocmai i-o ţinuse lui Maren. Femeile rămân grele dacă au contacte cu bărbaţii exact la mijlocul perioadei dintre două menstruaţii. Exact la mijloc. Atunci Daphne le dă liber fetelor ei. Ele trebuie doar să danseze, să cânte şi să servească la bar.

— Atunci ar ajunge, interveni Elaine, dacă o faci în perioada aceea. În orice caz, atunci când vrei un copil.

Înger îşi dădu iarăşi ochii peste cap.

— Cu asta nu va fi de acord soţul tău. El vrea mereu. Garantat.

— Şi dacă tot face la acele zile?

Nici Maren nu părea să fi înţeles tot.

— Atunci faci spălături cu oţet îndoit cu apă. Imediat. Te speli bine de tot, chiar dacă te arde, şi pui oţet cât suporţi. În dimineaţa următoare faci acelaşi lucru. Nu este un procedeu absolut sigur, dar Daphne spune că merită încercat. Zice că pe ea a ajutat-o totdeauna. Nu a trebuit niciodată să-l arunce.

Elaine nu mai întrebă de semnificaţia lui „să-l arunce”. Simpla idee de a-şi spăla părţile intime cu oţet îi dădea fiori. Ea nu va trebui niciodată să facă aşa ceva. În fond îşi

dorea copii cu Thomas.

5

Kiward Station se pregătea de furtună, şi William Martyn îşi mână calul să ajungă acasă înainte de a începe ploaia. În sufletul lui domnea o agitaţie asemănătoare celei din norii de deasupra munţilor, pe care vântul îi purta cu forţă peste Canterbury Plains. Primul nor deja întunecă soarele, şi un bubuit se rostogoli surd deasupra pământului. Lumina în care se scălda ferma păli brusc, devenind aproape fantomatică; desişul şi gardurile aruncau umbre ameninţătoare. Apoi primul fulger biciui atmosfera şi păru că electrizează aerul. William îmboldi calul, dar nu reuşi să-şi domolească furia. Ba dimpotrivă, cu cât sufla vântul mai tare, cu atât mai tare îşi dorea să poată arunca el însuşi fulgere, pentru a da expresie mâniei şi dezamăgirii lui.

Totuşi, Kura i-ar putea domoli proasta dispoziţie; poate că o va putea convinge să-l susţină măcar din când în când, atunci când în joc erau interesele fermei. Cel puţin de şi-ar face mai clar auzite pretenţiile ei şi ale lui de viitori proprietari! Dar până acum ea lăsase totul în seama lui! Părea că ea nu auzea plângerile lui referitoare la văcarii nesupuşi, la maori leneşi şi la şefii de echipă recalcitranţi. Ea îl asculta cu o mină indiferentă şi răspundea incoerent. Kura, ca şi mai înainte, trăia doar pentru muzica ei şi nu

părea să fi renunţat încă la visul de a pleca în Europa. Când William se plângea de o nouă ofensă încasată de la Gwyneira sau de la James McKenzie, Kura îl consola cu remarci de genul: „Dar, dragule, noi oricum vom pleca în curând în Anglia!”

Crezuse oare el vreodată cu adevărat că fata asta avea minte?

Îşi conducea indispus calul prin păşuni îngrădite cu grijă, pe care oi de prăsilă cu lână bogată păşteau cantităţi imense de fân, indiferente la vreme. Şi asta cu toate că în imediata apropiere a fermei creştea iarbă din plin! Soarele de primăvară era de cele mai multe ori destul de timid, dar mai existau câteodată şi zile fierbinţi ca aceasta. În jurul lacului şi al aşezării maori iarba de anul trecut era mare şi încă creştea văzând cu ochii. De aceea William îi ordonase lui Andy McAran să mâne oile de prăsilă într-acolo. Dar individul nu executase ordinul şi pe deasupra o mai instigase pe Gwyneira împotriva lui. Pe care ea îl dojenise aspru chiar lângă grajdurile vitelor.

— William, astfel de decizii le iau *eu,* eventual James. Lucrurile astea nu vă privesc. Oile sunt pe punctul de a făta şi trebuie să rămână sub supraveghere, nu le puteţi trimite pur şi simplu să se ducă unde văd cu ochii.

— De ce nu? Noi făceam mereu aşa în Irlanda. Cu unu sau doi ciobani pleacă pe dealuri. Oricum maorii sălăşluiesc acolo. Pot să arunce şi ei o privire asupra oilor, se apărase William.

— Maorii îşi doresc oile noastre în grădinile lor tot atât de puţin pe cât le-am dori şi noi în grădinile noastre, îi explicase Gwyneira. Nu folosim pentru păşunat zona din jurul caselor lor şi nici din jurul lacului lângă care locuiesc ei sau din apropierea formaţiunilor stâncoase pe care noi le denumim „Războinicii din piatră”. Maori au acolo lăcaşuri sfinte...

— Vreţi să spuneţi că renunţăm la mai multe hectare cu cea mai bună păşune pentru că bronzaţii ăştia se închină acolo la câteva pietre? ripostase agresiv William. Un bărbat ca Gerald Warden a permis o asemenea tâmpenie?

În ultimele luni William auzise vorbindu-se mult despre Gerald Warden şi respectul lui pentru întemeietorul fermei crescuse. Warden părea să fi avut stil, fapt demonstrat de casa lui impunătoare. Cu siguranţă că el îşi ţinuse bine în frâu oamenii.

Atunci ochii ei aruncaseră fulgere, ca de fiecare dată când William îi amintea de „baronul oilor”.

— De cele mai multe ori Gerald Warden ştia foarte exact cu cine era bine să nu se pună! i-o retezase ea scurt şi apoi continuase: Doamne, William, gândeşte-te. Tu citeşti şi ziarele şi ştii ce se petrece în alte colonii. Răscoale ale indigenilor, masacre, prezenţă militară... uneori ca într-un război. În schimb, maorii sug civilizaţia ca un burete! învaţă engleza şi ascultă ce le spun misionarii. Au loc chiar în parlament de mai bine de douăzeci de ani! Să tulbur eu această pace ca să fac puţină economie de fân? Ca să nu

mai vorbim de faptul că pietrele de pe iarba verde sunt foarte decorative...

Chipul Gwyneirei căpătase o expresie visătoare. Dar bineînţeles că nu îi destăinuise lui William că fiica ei, Fleurette, fusese concepută tocmai în acest „cerc al războinicilor de piatră".

William o privise de parcă acesteia i-ar fi lipsit o doagă.

— Eu credeam că Kiward Station a avut deja probleme cu maori, remarcă el. Tocmai dumneavoastră...

Neînţelegerile dintre Tonga şi Gwyneira Warden erau legendare.

Gwyneira respirase cu greutate.

— Divergenţele mele de păreri cu căpetenia Tonga nu au nicio legătură cu naţionalitatea noastră. Ele ar fi avut loc şi dacă Tonga era englez... sau irlandez. Cu îndărătnicia acestui grup etnic am experienţele mele. Englezii şi irlandezii se ceartă şi ei din cauza unor copilării cu care aici vreţi să vă luaţi la harţă. Aşa că fiţi, vă rog, mai reţinut!

William cedase. Ce ar fi putut să facă? Totuşi neînţelegerile de acest fel se înmulţiseră, în parte şi cu James McKenzie. Din fericire, acum acesta era plecat – se afla la nunta nepoatei lui, Elaine, la Queenstown. Ce mai eveniment! William îi dorea fetei multă fericire, cu atât mai mult cu cât viitorul ei soţ părea o partidă bună. Chiar nu ar fi avut nimic împotrivă să se ducă însoţit de Kura la nuntă şi să o felicite. Nu înţelegea de ce Gwyneira se

opusese atât de vehement. Nu înţelegea nici de ce ea însăşi renunţase să fie prezentă la căsătorie. El ar fi putut să conducă şi singur Kiward Station. Poate că ar fi reuşit chiar să îi facă pe muncitori să se dea pe brazdă. Raporturile lui cu personalul erau, ca şi înainte, cam dificile. Oamenii erau altfel decât în Irlanda, unde avusese permanent o legătură bună cu arendaşii. Dar în Irlanda arendaşii se temeau de nobilul local şi la fiecare slăbire a frâielor reacţionau cu recunoştinţă şi simpatie. Aici lucrurile stăteau pe dos... Dacă William lua la rost un lucrător, acesta nici nu mai considera necesar să demisioneze. Îşi lua pur şi simplu bocceluţa, îşi cerea restul de bani câştigaţi şi îşi căuta de lucru la cea mai apropiată fermă. Văcarii cu multă experienţă, ca McAran şi Livingston, erau şi mai răi; aceştia nici nu-i băgau în seamă izbucnirile. Uneori William visa cu ochii deschişi la cum îi va concedia imediat ce Kura devenea majoră şi îi va reveni lui conducerea fermei. Dar nici măcar asta nu îi speria pe oameni. De exemplu, McAran şi Livingston aveau legături vechi de ani de zile cu femei din Haldon. Văduva cu care era împreună McAldon poseda chiar o mică fermă. Tipii puteau să se stabilească acolo fără nicio problemă. Pentru el, şi maorii erau un caz în sine. Şi ei dispăreau dacă se răţoia la ei, şi îşi lăsau treburile baltă. A doua zi reveneau – sau nu mai reveneau. Făceau ce îi tăia capul, şi Gwyneira îi lăsa în pace.

— Foc!

William tocmai călărea la trap pierdut în gânduri, cu pălăria cu boruri largi înfundată pe cap pentru a-l feri de ploaie. Aceasta răpăia atât puternic încât acoperea orice alte zgomote. Dar William distinse totuşi în spatele său tropăit grăbit de copite şi o voce subţire. Un tânăr maori gonea pe un cal neînşeuat, cu doar o frânghie petrecută după gâtul calului.

— Repede, repede, Mr. William! Fulgerul a lovit grajdul vitelor şi boii au rupt gardurile! Mă duc după ajutoare, dumneavoastră duceţi-vă repede acolo! Arde!

Băiatul nici nu încetinise pentru a-i transmite ştirea, nu mai aşteptă răspunsul lui William şi îşi continuă goana către conac. William îşi întoarse calul şi porni în galop. Grajdurile vitelor erau situate dincolo de lac şi adăposteau mai multe cirezi de boi şi vaci gestante. Dacă acestea alergau într-adevăr libere... Era foarte posibil ca maorii, cu sfintele lor păşuni, să fi fost deja vizitaţi!

Mirosul de ars deveni curând sesizabil. Fulgerul lovise din plin. În ciuda ploii, flăcările deja se ridicau din depozitul de furaje şi în jurul grajdurilor era mare vânzoleală. Văcarii alergau în toate părţile încercând să elibereze ultimele vite, care scoteau mugete jalnice. Gwyneira era alături de văcari. Tocmai ţâşnise tuşind din grajd, băgă o cârpă într-o găleată cu apă, o ridică la faţă şi reintră în grajd. Încă nu era pericol de prăbuşire, dar vitele din interior se puteau înăbuşi. Maorii – întregul sat se mobilizase rapid – înşiraţi între fântână şi grajd îşi

treceau găleţile din mână în mână; femeile şi copiii organizaseră un alt lanţ viu până la lac. Dar cea mai grea era situaţia vitelor eliberate, care dezorientate alergau mugind în ploaie frământând nămolul sub copite şi punând la pământ gardurile padocurilor. Jack McKenzie şi alţi câţiva băieţi încercau temerari să le facă faţă, dar nu prea reuşeau să stăpânească animalele panicate. Acum junincile şi boii nu mai erau în pericol iminent, grajdurile erau practic toate deschise. Doar câteva vaci de lapte şi câţiva tauri mai erau legaţi în interior, şi pe aceştia încerca Gwyneira cu câteva ajutoare să îi elibereze.

— Intră la tauri, William! îi strigă ea abia auzindu-se din cauza vântului. Tocmai ieşea acum pentru a doua oară trăgând după ea o vacă, care se părea că se simţea mai în siguranţă în interior. Mai ia câţiva oameni care se pricep la vite!

William intenţiona de fapt să preia comanda maorilor care manevrau găleţile şi să îi impulsioneze să se grăbească, dar acum se îndreptă nesigur către grajdul taurilor.

— Haideţi odată! urlă Andy McAran şi fără să mai întrebe se aruncă pe calul lui William după ce acesta descălecă în sfârşit.

— Miss Gwyn, veniţi cu mine, aici sunt destui oameni! Avem nevoie de călăreţi buni ca să strângem boii. Altfel vor face satul maori una cu pământul, cum au făcut cu padocurile!

Bătrânul văcar îşi înfipse călcâiele în coastele calului lui William. Calul părea tot atât de puţin dispus ca stăpânul lui să se avânte în învălmăşeală. Dacă băieţii reuşeau să ţină în şah junincile şi vacile de lapte eliberate, boii mai tineri erau deja pe drum. William o văzu pe Gwyneira lăsând vaca în grija altcuiva şi sărind pe cal. Împreună cu Andy galopa spre sălaşul maori. Iapa ei Cob nu mai trebuia îmboldită, ea parcă de-abia aştepta să lase în urmă construcţiile în flăcări.

William ajunse în cele din urmă în apropierea grajdului, supărat pe McAran care pusese pur şi simplu stăpânire pe calul lui. De ce nu o fi putut individul să se ocupe de eliberarea taurilor, pentru ca el s-o fi însoţit pe Gwyneira?

Între timp flăcările cuprinseseră şi grajdurile vacilor de lapte, dar acestea deja ieşiseră. Două femei maori care se părea că se pricepeau dezlegaseră ultimele animale şi le ademeneau într-un padoc pe care bărbaţii lor îl reparau la repezeală. Băieţii mânau junincile în aceeaşi direcţie. Animalele se mai liniştiseră, iar ploaia şi fulgerele începeau să mai cedeze.

William intră în grajd, dar Poker Livingston îl opri.

— Luaţi mai întâi o cârpă şi ţineţi-o la nas, altfel respiraţi fum. Apoi veniţi cu mine. Haideţi!

Bătrânul văcar intră în fugă în grajd, direct printre taurii care mugeau şi scormoneau pământul cu copitele. Acum animalele vedeau focul şi erau înspăimântate de moarte. William îşi făcu de lucru la zăvorul primei boxe. Nu-i

surâdea să se afle alături de animalele turbate şi să le dezlege lanţurile, dar dacă Poker zicea...

— Nu, nu intraţi! strigă văcarul alergând la zăvor. Nu aţi mai avut niciodată de-a face cu vitele? Bestiile vă vor omorî dacă intraţi acum în boxe. Veniţi să mă ţineţi, eu voi încerca să le dau drumul din lanţuri de afară!

Poker urcă pe boxă într-un balans periculos pe scândurile înguste. Atâta timp cât se putu ţine de grinzi mai merse, dar pentru a dezlega lanţurile trebuia să se aplece şi să aibă mâinile libere. Desigur că trebuia să renunţe şi la cârpa udă.

William urcă şi el pe peretele despărţitor din lemn, se aşează călare pe el şi îl ţinea acum de centură pe Poker. Acesta se clătina periculos, dar îşi regăsi echilibrul şi desfăcu lanţul primului taur. Ambii bărbaţi trebuiau să fie extrem de atenţi să nu fie luaţi în coarne de puternicul animal.

— Deschide boxa, Maaka! îi strigă Poker unui băiat maori, care aştepta în faţa grajdului.

Micuţul care tocmai terminase de mânat vacile cu Jack se retrase fulgerător în spatele porţii când taurul ţâşni afară.

— Bun. Acum al doilea. Dar atenţie, Maaka, acesta este unul sălbatic de tot...

Poker se pregăti să escaladeze a doua boxă. Taurul îşi rotea ochii în cap şi scormonea pământul cu copitele.

— Lasă-mă pe mine, Poker, eu sunt mai rapid!

Micuţul şi zelosul Maaka se şi urcase înainte ca bătrânul Livingston să fi apucat să ia o poziţie bună. Cu talentul unui dansator, Maaka se balansa pe peretele despărţitor.

William voia să scape cât mai repede de aici. Flăcările se apropiau, fumul devenea mai dens, oamenii abia mai puteau respira.

Dar nici Poker şi nici Maaka nu se gândeau măcar să sacrifice animalele de prăsilă.

William îl apucă pe Maaka de centură, cum făcuse anterior cu Poker, în timp ce bătrânul rezolva de unul singur problema celui de al treilea taur. Era un animal tânăr, legat în boxa sa nu cu un lanţ, ci cu o frânghie. Cuţitul lui Poker o tăie uşor din exterior, iar lui Jack McKenzie, care tocmai intra în grajd, nu îi rămase decât să tragă zăvorul. În cele din urmă atât Jack, cât şi Poker îşi făcură de lucru la uşa ultimei boxe, care se blocase. Maaka se lupta cu lanţul taurului care se zbătea tot mai sălbatic pentru a putea fugi şi el. Băiatul se aplecă îndrăzneţ şi se clătină pe peretele despărţitor. Şi apoi...

William nu ştia dacă Maaka fusese mai întâi lovit de cornul taurului, dacă de vină fusese poziţia lui nesigură pe peretele despărţitor sau dacă pur şi simplu centura de care îl ţinea el pe Maaka cedase. Poate că mai erau şi zdruncinăturile provocate de căderea acoperişului, care îi afectaseră echilibrul. William nu va şti niciodată dacă mai întâi îl simţise pe băiat alunecând sau dacă auzise strigătul acestuia când centura îi alunecă din mâini. Dar îl văzu pe

băiat căzut între copitele taurului, în timp ce el însuşi ateriza într-un colţ al boxei – în siguranţă faţă de un atac al animalului atâta timp cât acesta încă mai era legat cu lanţul. Dar imediat observă că taurul era liber: Maaka trebuie să-i fi desfăcut lanţul în ultima clipă, în cădere. Taurul avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că era liber; atunci se răsuci şi încercă să evadeze, dar boxa era încă închisă. Poker şi Jack se luptau cu mecanismul de deschidere, dar bineînţeles că taurul nu aştepta, ci se rotea nebun. Apoi încremeni când îl văzu pe Maaka ghemuit pe pământ şi încercând să îşi apere faţa. Băiatul se târî, dar capul cu coarne al taurului era tot mai aproape de el.

— Abateţi bestia, Mr. William, fir-ar să fie! urlă Poker şi răsuci din răsputeri pârghia încuietorii, care nici nu se clinti.

William privea ca hipnotizat uriaşul animal. Să îl abată? Păi, atunci animalul s-ar năpusti asupra lui! Că nu o fi nebun! Acum băiatul rănit se târa panicat către el...

— Aici, Stonewall!

Cu coada ochiului William îl văzu pe Jack McKenzie fluturând în faţa ieşirii o pătură pentru a atrage atenţia animalului asupra lui. Băiatul balansa pe peretele despărţitor al boxei; acum se clinti ceva şi în interiorul încuietorii, şi uşa zbură într-o parte. Dar taurul nu remarcă asta imediat; se părea că acesta continua să îşi canalizeze furia şi teama asupra lui Maaka. Animalul aplecă coarnele,

se pregăti să împungă... Şi atunci, în spatele lui, Jack flutură zgomotos pătura udă dansând ca un toreador.

— La mine, Stonewall, aici!

Poker urlă ceva din uşa grajdului, probabil îl chema pe băiat. Dar acesta rămase în grajd cu ochii la taurul care acum se întorcea încet.

— Prinde-mă! Hai! îl provoca Jack, care se întorsese fulgerător când animalul se pusese în mişcare.

Îndemânaticul băiat plonjase peste îngrăditură şi era în siguranţă când în cele din urmă Stonewall zări calea de evadare. Masivul taur ţâşni prin ieşire şi în viteză îl răsturnă pe Poker Livingston. După care dispăru afară. Bărbaţii aflaţi lângă grajd trebuie să fi auzit ţipetele şi năvăliră înăuntru. Între timp flăcările luminau din plin interiorul. William tuşea, când fu apucat cu brutalitate de braţ şi târât afară de către un văcar maori voinic. Alţi doi îl purtau pe Maaka, iar un altul îl sprijinea pe Poker, care tuşea şi el.

William trase în piept aerul curat al după-amiezii târzii de pe malul lacului şi înregistra apatic că în spatele lor se prăbuşeau grinzi din structura grajdului.

Câţiva oameni se ocupau de Maaka şi de Poker, iar cel care îl ajutase pe William nu îl lăsă să îşi mai revină. Lipsit încă o dată de respect, îndesatul maori îl ridică în picioare fără menajamente.

— Sunteţi rănit? Nu? Atunci veniţi să strângem oile! Aici nu mai este nimic de făcut, dar vitele trebuie adăpostite-

undeva. Tocmai a sosit cineva care a anunţat că Miss Gwyn conduce boii către hambarele pentru tuns. Trebuie să terminăm cu oile, ca să putem băga vitele în padocuri. Repede, pentru că pot ajunge în orice moment.

Bărbatul alergă către şoproane uitându-se de mai multe ori înapoi, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că William îl urma ascultător.

William se întrebă de ce Gwyn nu mâna imediat vitele în hambarele pentru tuns şi vru să dea dispoziţii în acest sens. Dar se opri la timp când văzu intrările mici ale şoproanelor. Desigur că aici erau eliberate oile după tuns mai mult ori mai puţin una câte una, erau apoi trecute printr-o baie şi abia apoi erau adunate în padocuri. Prin aceste intrări înguste călăreţii nu ar fi putut niciodată să introducă turme de vite iritate. Nici oile nu erau entuziasmate de mutarea în şoproane. Nu aveau deloc amintiri plăcute legate de tuns; cei care le tundeau nu se purtau tocmai cu mănuşi cu ele. Dar aici treaba era rezolvată în cea mai mare parte de câinii ciobăneşti. William şi alţi bărbaţi trebuiau doar să orienteze oile către ţarcurile potrivite şi să închidă porţile după ele.

William nu pricepea cum reuşiseră Gwyn şi Andy să mâne vitele, dar ulterior auzise de spectaculoasa lor performanţă. Ei ajunseseră din urmă cirezile de boi puţin înainte de a intra în satul maori, le opriseră şi le întorseseră, şi totul doar cu ajutorul a patru călăreţi şi al unei căţele. De aceea pagubele provocate de trăsnet

fuseseră limitate. Grajdul vitelor era distrus complet, dar construcţia din lemn putea fi refăcută uşor, iar rezervele de fân fuseseră oricum pe terminate. Din păcate câteva ogoare ale maorilor fuseseră călcate de animale; pagubele aveau să fie suportate de Gwyneira. Animale nu fuseseră pierdute, iar printre ajutoare se înregistraseră doar răni superficiale şi uşoare intoxicări cu fum. Numai Maaka şi Poker erau mai afectaţi. Bătrânul văcar se alesese cu contuzii şi cu un umăr dislocat; tânărul maori avea coaste rupte şi o rană urâtă la cap.

— S-ar fi putut încheia mult mai rău, opinase Andy McAran după ce totul se sfârşise, iar vitele îşi rumegau paiele în noile ţarcuri.

Jack şi prietenii lui reuşiseră să mâne şi taurii către şoproanele pentru tuns şi să le alăture cirezii de boi. Acum băieţii se plimbau mândri printre muncitori. Afirmaţia lui Jack conform căreia în Europa se primesc bani pentru iritarea taurului atunci când în faţa spectatorilor îi fluturi acestuia o pânză roşie trezise băieţilor maori dorinţa de a deveni „torero”.

— Cum s-a întâmplat de fapt? întrebă Andy. Că doar nu s-a dus Maaka în boxă la Stonewall, nu?

În timp ce Gwyneira îşi ocăra fiul reproşându-i nechibzuinţa, McAran începu să cerceteze accidentul. Jack şi celelalte ajutoare nu puteau să dea nicio informaţie, deoarece niciunul dintre ei nu văzuse cum se petrecuse accidentul. Maaka nu putea încă vorbi. În cele din urmă

privirea lui McAran se îndreptă spre Poker, care încă stătea pe o pătură şi tuşea.

— Prinţul consort s-a eschivat, spuse bătrânul văcar rânjind semnificativ. După care pe chipul lui se citi iarăşi durerea. Continuă: Ar putea cineva să îmi pună umărul la loc? Promit că nu am să ţip.

— La ce v-aţi gândit de fapt?

Gwyneira terminase cu fiul ei şi răsplătise ajutoarele cu un butoi de whisky. Femeile maori primiseră ca mulţumire pentru ajutorul dat un sac cu sămânţă. Acum, în drum spre casă, îl mustra pe William. Era udă leoarcă, murdară şi în cea mai proastă dispoziţie – căuta ţapul ispăşitor.

— Cum de aţi putut să-i daţi drumul?

— Am mai spus: a fost un accident! se apăra William. Eu niciodată...

— Nu ar fi trebuit să îl laşi pe băiat! Nu puteai tu însuţi să desfaci lanţul? Băiatul putea să moară! La fel şi Jack! în timp ce cei doi adolescenţi încercau să elibereze taurul, dumneavoastră stăteaţi în colţ şi vă holbaţi la el ca un iepure îngrozit!

Poker nu se exprimase exact aşa, astfel că formularea trebuia să îi fi aparţinut lui Jack. William simţi din nou cum îl cuprindea furia.

— Nu a fost aşa! Eu...

— Aşa a fost! îl întrerupse Gwyneira. De ce ar minţi băieţii? William, dumneavoastră încercaţi mereu să vă consolidaţi poziţia aici, ceea ce eu înţeleg. Dar vi se

întâmplă astfel de chestiuni! Dacă nu aţi avut niciodată de-a face cu vitele, de ce nu spuneţi? Aţi fi putut fi de folos la căratul apei sau la repararea ţarcurilor...

— Ar fi trebuit să plec călare cu dumneavoastră, explică William.

— Ca să-mi cădeţi de pe cal? întrebă Gwyneira brutal. William, treziţi-vă! Asta nu este o afacere pe care să o poţi conduce ca un *country-gentleman.* Aici nu poţi trece dimineaţa, comod, pe cal, să împarţi sarcini. Trebuie să ştiţi ce faceţi, şi vă puteţi socoti norocos dacă aveţi oameni ca McAran ori Poker care să vă ajute! Aceşti oameni au o valoare inestimabilă. Nu puteţi compara asta cu situaţia din Irlanda!

— Eu văd lucrurile altfel, explică mândru William. Eu găsesc că este o problemă de stil de conducere...

În ultimele licăriri de lumină ale zilei văzu cum Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— William, arendaşii dumneavoastră din Irlanda sunt pe moşie de generaţii. Nu au nevoie de lorzii rurali, ei ar administra şi singuri pământul – şi probabil chiar mai bine! Aici aveţi de-a face în general cu începători. Maorii sunt păstori buni, dar oile au venit abia odată cu *pakeha* în aceste locuri, acum cincizeci de ani, cu Gerald Warden. Nu există tradiţie. Iar văcarii albi sunt aventurieri veniţi de aiurea. Ei trebuie învăţaţi, şi la asta nu ajută să vă daţi aere. Ascultaţi-mă şi cel puţin câteva luni staţi liniştit. Învăţaţi de la oameni ca James, Andy şi Poker, în loc să-i

bruscaţi mereu!

William vru să riposteze, dar între timp ajunseseră acasă şi opriseră caii la grajduri. Gwyneira îşi duse ca pe ceva normal iapa înăuntru şi se pregăti să îi scoată şaua; băieţii de la grajduri se retrăseseră probabil în vreun şopron împreună cu cei care ajutaseră la stingerea incendiului şi acum sărbătoreau. Se putea vorbi de noroc dacă nu participa şi personalul casnic la petrecere.

William se ocupă şi el personal de cal, dorindu-şi doar o baie şi o seară liniştită cu soţia sa. Gwyneira se retrase devreme şi, cum Kura insista să rămână ore întregi la pian, astăzi William nu avea nimic împotriva unui concert privat. Putea să bea whisky şi să îşi imagineze ce va urma în dormitor. În această privinţă nu existau probleme: ca şi până acum, Kura era în fiecare noapte o revelaţie. Cu cât câştiga mai multă experienţă, cu atât avea idei mai rafinate de a-l face fericit pe el. Nu avea nicio ruşine, iubea cu toate simţurile şi îi oferea corpul ei mlădios în poziţii care uneori îl făceau şi pe William să roşească. Totuşi plăcerea ei de a iubi era complet nevinovată şi neimpusă. Era ca un copil al naturii. Şi avea un talent natural.

Gwyneira îi ţinu deschisă uşa conacului şi îşi aruncă mantoul ud în hol.

— Pfui... ce zi! Cred că îmi pot permite un whisky.

William era în mod excepţional de părerea ei, dar cei doi nu reuşiră să ajungă până la bar.

De data aceasta din salon nu răsunau ca de obicei

sunetul pianului şi cântece, ci voci înăbuşite şi suspine.

Kura şedea pe un divan cu picioarele încrucişate sub ea. Miss Witherspoon încerca disperată să o liniştească.

William le aruncă o privire cercetătoare. Pe măsuţa din faţa sofalei se aflau trei ceşti de ceai. Se pare că damele primiseră vizită.

— Tu ai vrut asta! Când Kura o văzu pe bunica ei, sări în picioare şi o fulgeră cu privirea. Tu ai vrut asta! Ai ştiut exact că se va întâmpla! Iar tu ai participat la asta! Ultimele cuvinte îi erau adresate lui William. Nu ai vrut să plecăm în Europa. Voi toţi nu aţi vrut că eu... că eu...

Kura începu din nou să suspine.

— Kura, poartă-te ca o lady! Acum Miss Witherspoon încerca să fie severă. Eşti soţie şi este absolut normal...

— Voiam să plec în Anglia. Voiam să studiez muzica... se lamenta Kura. Şi acum...

— L-ai vrut înainte de orice pe William, aşa mi-ai spus, zise scurt şi clar Gwyneira. Acum ar trebui să te reculegi şi să ne explici de ce brusc nu îl mai vrei. Azi-dimineaţă, la micul dejun, păreai foarte fericită.

Acum Gwyneira chiar îşi turnă un whisky. Avea nevoie de un întăritor indiferent de dispoziţia în care se afla Kura.

— Desigur, iubito...

William nu avea nici cel mai mic chef de alte complicaţii în această zi catastrofală, totuşi se aşeză alături de Kura şi dădu să o îmbrăţişeze. Probabil că ea se întreba de ce mirosea el de trăsnea a fum şi era plin de funingine. Dar se

părea că asta nu o interesa defel pe Kura.

— Nu vreau asta... nu vreau... suspina ea isteric. De ce nu ai fost atent? De ce tu nu...

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi începu să bată cu pumnii în pieptul acestuia.

— Calmează-te, Kura! ceru Miss Witherspoon. Ar trebui să fii bucuroasă, nu furioasă. Termină cu plânsul şi anunţă-i soţului tău noutatea!

Gwyneira atacă problema din alt unghi. O întrebă pe Moana, menajera maori, care tocmai se pregătea să strângă ceştile de ceai:

— Cine a fost aici în vizită, Moana? Nepoata mea este complet răvăşită. S-a întâmplat ceva?

Faţa lată a Moanei radia. Cel puţin ea nu părea neliniştită.

— Eu nu auzit, Miss Gwyn, explică ea, apoi coborî vocea ca pentru a împărtăşi un secret: Dar a fost Miss Francine. Miss Witherspoon trimis după ea pentru Kura!

— Francine Candler? Chipul Gwyneirei se lumină. Moaşa din Haldon?

— Da! suspină Kura. Şi acum vă puteţi toţi bucura că m-aţi legat de blestemata voastră fermă! Sunt gravidă, William, sunt gravidă!

Privirea lui William se plimbă de la Kura, care plângea, la Miss Witherspoon, care era penibil de tulburată, şi apoi la entuziasmata Moana. După care se uită la Gwyn, care îşi bea whisky-ul cu expresia unei pisici care dăduse lovitura

la lapte. Ea îi răspunse privirii.

William Martyn îşi dădu seama că în acel moment Gwyneira Warden McKenzie îi iertase totul.

6

În vreme ce William Martyn îşi consolida în acest fel poziţia la Kiward Station, în Queenstown avea loc nunta lui Elaine O'Keefe şi a lui Thomas Sideblossom.

Atmosfera era puţin cam tensionată, îndeosebi cu ocazia valsului obligatoriu căruia mama miresei şi tatăl mirelui trebuiau să îi facă faţă împreună. Fleurette O'Keefe se comporta de parcă ar fi fost obligată să danseze cu o weta supradimensionată. Cel puţin aşa se exprimă Georgie, lucru pentru care se şi alese cu o mustrare de la bunica Helen. Ruben găsi comparaţia sugestivă, însă el ar mai fi remarcat că Fleurette niciodată nu s-ar fi temut cu adevărat de atingerea uriaşei insecte – spre deosebire de contactul cu John Sideblossom.

În schimb, Ruben gustă dansul cu tânăra mamă vitregă a lui Thomas. Zoé Sideblossom avea abia douăzeci de ani şi era într-adevăr foarte drăguţă. Avea părul blond-auriu, buclat, care pentru nuntă era prins în coc, în timp ce de obicei îl purta cu siguranţă până la coapse. Chipul ei avea o paloare aristocratică, cu trăsături regulate, ochii îi erau de un căprui profund, ceea ce contrasta cu părul şi tenul ei. Tânăra femeie era politicoasă şi foarte bine educată. Ruben nu putea să confirme aprecierea lui Leonard că aceasta ar fi frumoasă, dar glacială.

La capitolul frumuseţe mireasa ocupa totuşi astăzi primul loc. Elaine purta o rochie albă bogat ornamentată, cu talia puternic strânsă cu şnur. Gândul nu-i stătea la mâncarea servită la nuntă. Chipul ei părea să iradieze din interior, şi părul îi strălucea sub voalul din dantelă şi sub coroniţa de mireasă din flori albe. James McKenzie o asigură că nu mai văzuse niciodată o mireasă atât de frumoasă, poate cu excepţia Gwyneirei lui, iar pentru Elaine acesta a fost cel mai frumos compliment. În definitiv, ultima mireasă văzută de bunicul ei fusese Kura Warden. Şi la capitolul amplorii nunţii şi al numărului de invitaţi, sărbătoarea lui Elaine o întrecea pe cea a Kurei. George Greenwood nu pregetase să vină cu întreaga familie – desigur şi la rugămintea insistentă a lui Jenny, care voia să îşi consolideze cunoştinţa cu Stephen. Cei doi nu se pierdură din ochi încă de la sosirea familiei Greenwood.

— Să vezi de nu va fi asta viitoarea nuntă, îl tachină James McKenzie pe mândrul ei tată.

— Nu aş avea nimic împotrivă, răspunse George. Dar eu cred că tânărul vrea ca mai întâi să îşi termine studiile. Iar Jenny este încă prea tânără – deşi aspectul acesta nu pare a-i deranja pe copiii din această generaţie.

Thomas şi John Sideblossom se comportau ireproşabil. Cel din urmă se strădui chiar să îi prezinte lui James McKenzie un salut aproape politicos. Fleurette se temuse de ce era mai rău; oricum John fusese cel care îl capturase

pe hoţul de vite McKenzie şi îl târâse în faţa tribunalului. Şi James avea motivele lui să-l urască profund pe tatăl mirelui. Se şi ţinu cât mai departe posibil de Sideblossom, cu atât mai mult cu cât pe măsură ce se însera, whiskyul curgea mai vârtos. Fleurette urmărea cu atenţie consumul de alcool al lui John, deşi ştia că acesta era în stare să bea enorm fără a lăsa să se observe ceva. Şi de data aceasta el făcu la fel, dar comportamentul lui se modifica oarecum, şi numai trecător, când o strângea ceva mai tare de braţ pe tânăra lui soţie – mai ales când Zoé cuteza să vorbească ori să danseze cu câte un tânăr oarecare.

Un comportament asemănător remarcă înger – care din cauza voluminosului ei abdomen renunţase râzând la rolul de domnişoară de onoare a lui Elaine – şi la Thomas Sideblossom. Acesta nu o scăpa din priviri pe Elaine şi, pe măsură ce se însera, se arăta tot mai posesiv. Dimpotrivă, Elaine parcă îşi regăsise astăzi eul ei anterior. Se bucura enorm de reuşita festivitate, de privirile prietenoase şi admirative ale invitaţilor, ca şi de numeroasele complimente. Era firesc să fie şi nervoasă, în definitiv o aştepta noaptea nunţii – Thomas rezervase cea mai mare cameră din pensiunea lui Helen.

Nervozitatea se manifesta la vechea Elaine totdeauna prin turuială neîntreruptă: îşi acoperea temerile vorbind şi râzând.

Asta încerca să facă şi acum. Inhibiţiile cauzate de trădarea lui William cedaseră vizibil. Elaine glumea

cujenny Greenwood şi cu fratele ei şi se lăsa tachinată de Georgie. Soren o invită la dans şi ea acceptă.

Thomas le întrerupse dansul. Urcă pe ringul de dans şi surâse rece.

— V-o pot răpi pe soţia mea? întrebă el politicos, dar Soren sesiză seriozitatea din privirea lui.

Tânărul suedez încercă să păstreze tonul glumeţ:

— Deja o spuneţi, este a dumneavoastră! zise el prietenos, îi dădu drumul lui Elaine şi se aplecă ceremonios în faţa ei. A fost o plăcere pentru mine, Mrs. Sideblossom!

Pentru prima dată îşi auzea Elaine noul nume, şi era atât de bucuroasă şi de mişcată, încât nici nu băgă în seamă proasta dispoziţie a lui Thomas.

— Oh, Thomas, nu este o petrecere minunată? ciripea ea fără contenire. Aş putea dansa la nesfârşit...

— Dansezi deja de prea mult timp, remarcă Thomas conducând-o cu pricepere într-un vals şi ignorând totodată încercarea ei de a se lipi de el. Adăugă: Şi cu prea mulţi. Nu te comporţi ca o doamnă. Este nepotrivit. E timpul să ne retragem.

— Deja? întrebă dezamăgită Elaine.

Sperase să prindă focul de artificii. Georgie făcuse aluzii, şi părinţii ei ştiau că ea visase dintotdeauna la un foc de artificii la nuntă.

— Este timpul, repetă Thomas. Vom lua barca. Am stabilit asta cu tatăl tău.

Elaine ştia asta, şi de asemenea înţelesese căjenny şi Stephen îşi petrecuseră toată dimineaţa împodobind luntrea cu flori. Croaziera nocturnă a mirilor trebuia să fie romantică, şi Elaine se bucura şi de asta. Însă era totuşi puţin tristă că nu o lua cu ea la Lionel Station pe Banshee. Iapa avea un mânz. În urmă cu câteva luni adusese pe lume un mic armăsar splendid. Mânzul negru era voinic şi sănătos tun; parcurgerea drumului până la Lionel Station alături de mama lui ar fi trebuit să decurgă fără probleme. Însă Thomas fusese de părere că asta ar fi întârziat călătoria, iapa neputându-se deplasa suficient de repede. Elaine nu-i înţelesese poziţia, de vreme ce alaiul oricum nu avea să înainteze prea repede. Ruben trimitea la Lionel Station un transport cu zestrea ei şi cu alte câteva cumpărături făcute de Sideblossom, iar Zoé călătorea într-un cupeu. Pe drumurile neamenajate dintre Queenstown şi fermă călătoria dura oricum mai mult decât un drum făcut şi cu mânzul. Thomas insistase şi Elaine cedase. John Sideblossom îi putea aduce iapa la următoarea lui deplasare la Queenstown. În ziua următoare îi putea ţine tovărăşie lui Zoé în confortabila ei caleaşcă.

Elaine nu îşi luă rămas-bun de la nimeni, doar înger îi zâmbise încurajator când Thomas o conducea la barca plină cu flori. Călătoria pe râu în jos a fost foarte romantică – cu atât mai mult cu cât la Nugget Manor fuseseră aprinse artificiile. Elaine se bucură de cascada de lumini şi de ploaia de stele revărsată deasupra copacilor şi

nu îşi putu stăpâni încântarea în faţa frumuseţii luminilor verzi, albastre şi roşii oglindite în apa râului.

— Oh, Thomas, a fost o idee minunată să prindem focul de artificii aici, pe râu, doar noi doi! Nu este o noapte minunată? Ar trebui să ne iubim chiar aici, sub cerul liber, ca maorii... Bunica mea, Gwyneira, spune nişte poveşti atât de romantice. Ea întotdeauna a însoţit călare mânatul oilor când era tânără, dar şi mai târziu... Ah, şi eu voi face asta, Thomas! Mă bucură viaţa la fermă, cu toate animalele... Şi Callie este un câine ciobănesc grozav! Fii atent, noi două îţi economisim trei păstori!

Elaine strălucea de fericire şi din nou încercă să se lipească de Thomas, ca odinioară de William. Însă acesta o respinse din nou.

— Ce idee! Să mâni vitele! Tu eşti soţia mea, Elaine! în niciun caz nu îţi vei face de lucru la grajduri! Zău, nu te mai recunosc! Ţi s-a urcat şampania la cap? Acum du-te la locul tău şi stai liniştită până când ajungem. Exuberanţa asta este insuportabilă!

Elaine se retrase dezamăgită pe banca din faţa lui.

Dar muzica întrerupse indispoziţia tinerei perechi. Barca tocmai trecea pe lângă terenul fermei Stever Station. Prietenii lui Elaine din tribul maori, care tocmai se întorseseră de la mânatul vitelor, se pare că se strânseseră lângă râu şi îi întâmpinau pe miri cu o serenadă.

Elaine recunoscu un *haka,* un gen de operetă primitivă, cu scene interpretate în ritm de dans şi cu acompaniament

în fundal de instrumente tradiţionale *koauau* sau fluierele *nguru* şi *putorino.*

— Oh, nu am putea să ne oprim, Thomas? întrebă Elaine entuziasmată. Ei cântă pentru noi...

Imediat văzu expresia schimonosită a feţei lui Thomas. Furie? Durere? Ură? Ceva se pare că dezlănţuise în el o mânie sălbatică, abia stăpânită. Şi o bizară umbră de teamă...

Elaine reveni în colţul ei din barcă, în timp ce Thomas trăgea încrâncenat la rame. De fapt curentul apei era suficient pentru a-i duce cu el, dar Thomas forţa luntrea de parcă fugeau de cineva...

Elaine ar fi pus mii de întrebări, dar tăcu. Thomas era cu totul altfel decât se aşteptase ea. Începea treptat să se teamă de noaptea nunţii. Până acum îşi controlase nervozitatea. După discuţia cu înger şi Maren, şi mai ales după dezmierdările cu William se simţise deja experimentată. De o vreme începuse să se gândească din nou la William, fără ură. Îşi amintea atingerile lui, sărutările lui. Îşi dorise să fie atinsă, şi de excitaţie se uda. Pe atunci se simţise penibil, dar înger îi spusese că era ceva foarte normal şi că asta pentru femeie făcea dragostea mai suportabilă. Când şezuse alături de Thomas şi admirase focul de artificii, această căldură şi umezeală reveniseră, dar acum nu mai simţea nimic din asta. Ce era dacă Thomas nu reuşea să o mai excite? Şi avea el chef de aşa ceva? în această clipă părea că voia să facă pe cineva

una cu pământul.

Elaine îşi alungă energică gândurile temătoare. Cu siguranţă că Thomas o va îmbrăţişa imediat, o va mângâia şi va fi drăgăstos cu ea. Şi atunci ea va fi pregătită pentru el.

Spre surprinderea lor, la pensiunea lui Helen erau aşteptaţi de gemene. Doar cu puţin timp în urmă acestea încă mai dansau la nuntă!

— Daph... Ăă... Miss Helen a fost de părere că noi trebuia să plecăm mai devreme, pentru a ne ocupa de dumneavoastră, Miss Lainie! ciripi Mary.

— Pentru că cineva trebuie să vă ajute la dezbrăcat! adăugă Laurie. Şi cu părul dumneavoastră...

Thomas nu era entuziasmat.

— Mulţumesc, dar pe soţia mea îmi va face plăcere să o ajut eu însumi.

Nu luase în considerare încăpăţânarea gemenelor. Daphne O'Rourke le dăduse indicaţii clare.

— Nu, nu, Mr. Thomas, nu se face! protestă Mary. Bărbatul trebuie să aştepte ca fata să fie pregătită. Avem aici o ciocolată fierbinte...

Thomas scrâşni din dinţi şi se stăpâni doar cu greutate:

— Mie mi-aţi putea aduce un whisky!

Laurie clătină din cap.

— În casa lui Miss Helen nu se consumă alcool, poate cel mult vin. Din acesta avem o sticlă, dar pentru mai târziu.

Puteţi lua o duşcă împreună cu Miss Lainie când...

— Înainte sau după... chicoti Mary.

Thomas strânse din pumni. Cine voia să îl controleze pe el aici? Mai întâi fluierele de pe malul râului... blestemaţii de maori! Ei retreziseră în el acel sentiment, acea amintire! Şi acum femeile astea! Ce le privea pe ele ce făcea el cu soţia lui! Pe deasupra, Elaine părea chiar fericită de amânare.

— Pe curând, dragul meu! susură ea şi le urmă pe gemene pe scară. Thomas se aruncă într-un fotoliu şi se înarmă cu răbdare. Mâine nu îi va mai sta nimeni în cale...

Mary şi Laurie îşi luară foarte în serios sarcina cu dezbrăcatul şi despletitul părului lui Elaine, ca şi cu periatul acestuia. În cele din urmă Mary o ajută să îmbrace o cămaşă de noapte splendidă, cu broderii bogate, în timp ce Laurie umplea cu vin un pahar din cristal.

— Poftim, Miss Laurie, beţi! îi ceru ea. Este un vin foarte bun, dar de nuntă de la Daphne.

— Daphne v-a trimis?

Brusc Elaine deveni nervoasă. Până acum crezuse că surpriza îi fusese pregătită de Helen.

Mary confirmă:

— Da, Miss Lainie. Şi ea mai spunea că trebuie să beţi cel puţin un pahar de vin înainte, apoi încă unul cu el, înainte de a... mă rog, ştiţi dumneavoastră. O gură de vin va face experienţa mai uşoară şi mai frumoasă.

Elaine ştia că acum o lady ar fi trebuit să protesteze, iar cu William nu ar fi avut niciodată nevoie de alcool pentru a se simţi bine şi în siguranţă în braţele lui. Dar Daphne ştia fără îndoială ce spune. Sorbi cuminte vinul. Era dulce. Elaine zâmbi.

— Spuneţi-i, vă rog, lui Mr. Thomas...

— ... Că sunteţi pregătită! chicotiră în cor gemenele. Ca şi făcut, doamnă. Multă fericire!

Thomas nu a vrut vin. Elaine găsise că era frumos să se prezinte precum o zeiţă romană a dragostei, în cămaşa ei frumoasă, cu părul căzându-i pe umeri şi cu un pocal cu vin în mână, salutându-şi iubitul. Dar Thomas împinse în lături paharul – nu lipsise mult să i-l arunce din mână.

— Ce înseamnă asta, Elaine? Noi ne jucăm aici? Întinde-te în pat ca o soţie ascultătoare! Ştiu că eşti frumoasă, nu trebuie să te prezinţi ca o târfă.

Elaine înghiţi în sec. Se îndreptă spre pat ca un câine bătut şi se întinse pe spate. Lui Thomas se părea că îi plăcea priveliştea oferită.

— Aşa este mai bine. Aşteaptă să mă dezbrac. Ai fi putut să mă ajuţi, dar nu pe jumătate dezbrăcată, asta nu este demn de o doamnă. Aşteaptă.

Thomas se dezbrăcă fără grabă şi îşi puse lucrurile ordonat pe un scaun. Elaine îl auzi totuşi respirând precipitat şi se sperie când îi văzu membrul după ce îşi dăduse jos pantalonii. Înger spusese că acesta se va mări...

dar chiar atât de mult? Oh, Doamne, o să doară atunci când el i-l va introduce! Elaine se încovoie, se aşeză pe o parte şi se îndepărtă puţin de el. Thomas o fulgeră cu privirea. Acum respiraţia i se accelerase mai mult. O apucă de umeri, o aduse cu o scurtă mişcare în poziţia potrivită şi pătrunse în ea.

Elaine vru să ţipe când el făcu asta fără nicio pregătire, dar el îi blocă buzele cu gura lui. Limba lui şi membrul lui pătrunseră simultan în ea. Din cauza durerii şi a groazei ea fu cât pe-aici să muşte. Se zbătu când el, gemând de plăcere, se mişcă în ea. Mişcările lui deveniră tot mai rapide, respiraţia i se transformă în gâfâit... Elaine abia îşi putea stăpâni durerea.

— Aha, a fost bine...

Când îşi recapătă respiraţia, nu spuse mai mult de atât.

— Dar... Acum, când durerea o mai lăsase, Elaine prinsese din nou curaj... Nu trebuie ca mai înainte să mă săruţi?

— Nu trebuie să fac nimic, răspunse rece Thomas. Dar dacă vrei...

El avu nevoie doar de puţin timp pentru a se destinde, apoi se aruncă din nou asupra ei, de data aceasta o sărută – mai întâi pe gură, la fel de posesiv şi de puternic ca mai înainte, apoi pe gât şi pe sâni. Dureros, pentru că era vorba mai mult de muşcături decât de sărutări, cu totul altfel decât o făcea William. Elaine se crispă şi mai tare. Gemu când el o penetră din nou. Simţi iarăşi un lichid, ca

prima dată. Acum Elaine îşi dădu seama ce spălau prostituatele cu apă şi oţet când erau silite să facă dragoste în zilele nepotrivite. Gândul la puţină apă cu oţet sau cel puţin la apă şi săpun îi păru foarte atrăgător. Se simţea rănită, murdară şi dezonorată. Stătea ţeapănă lângă Thomas, care adormi oricum imediat. Se ridică din pat tremurând.

La acest etaj baia se afla chiar lângă camera lor. Cu puţin noroc nu va întâlni pe nimeni; cei mai mulţi clienţi ai pensiunii mai erau cu siguranţă încă la nuntă. La nunta *ei.*

Spre mirarea lui Elaine, în camera de baie ardea lumina, iar gemenele o aşteptau cu două străchini cu apă fierbinte şi cu săpun parfumat.

Elaine izbucni în plâns când dădu cu ochii de cele două. Deci acesta era darul de nuntă al lui Daphne. Nu trebuia să treacă singură de acest moment greu. Şi era evident că gemenele ştiau ce fac. În mod excepţional nu mai sporovăiau, ci vorbindu-i încet, consolând-o, îi scoaseră cămaşa şi o spălară pe corp.

— Sărmana de tine! Va mai durea şi mâine, apoi va trece repede.

Laurie freca cu buretele petele lăsate de muşcăturile lui Thomas, cărora el le spunea „săruturi”.

— Totdeauna este aşa? suspină Elaine. Dacă de fiecare dată este aşa, prefer să mor...

Mary o trase lângă ea.

— Nu. Te obişnuieşti...

Elaine îşi aminti că Daphne nu le ceruse niciodată gemenelor să se obişnuiască cu aşa ceva.

Laurie îi mai dădu vin; Daphne se pare că trimisese mai multe sticle. Elaine bău cu o sete necunoscută până atunci. Se spunea că în vin se afla uitarea, chiar dacă cele tocmai întâmplate se vor petrece din nou în seara următoare.

— Transmiteţi-i mulţumiri lui Daphne, şopti Elaine când în cele din urmă se despărţi de gemene şi cu inima bătând puternic se întoarse temătoare în camera în care dormea bărbatul ei.

— Ce-i spunem acum lui Daphne? o întrebă Laurie pe sora ei când strângeau lucrurile. Părerea mea este că el nu a fost prea drăguţ cu ea...

Mary ridică din umeri.

— Aşa este. Dar câţi sunt drăguţi? Daphne nu a întrebat dacă el este drăguţ. A vrut să ştie dacă el...

Tăcu ruşinată. Laurie nu avea nevoie de cuvinte pentru a înţelege.

— Da, ai dreptate. De Lainie îmi pare rău. Dar în rest Daphne nu are de ce să fie neliniştită. Din ce s-a putut vedea până acum, el este normal.

7

În dimineaţa următoare Elaine îi mulţumea lui Dumnezeu că nu trebuia să călărească. Nu numai că avea dureri insuportabile în părţile intime, dar şi dormise prost şi incomod pe marginea patului. Acum o durea tot trupul, iar faţa îi era umflată şi roşie de la vin. Oricum Thomas nu comentă nimic, ca de altfel nici Zoé, cu care a doua zi avea de împărţit cupeul, iar pe viitor casa. Elaine sperase la un pic de prietenie din partea ei; tânăra femeie ar fi trebuit totuşi să se intereseze cum trecuse de această noapte. Dar Zoé tăcea. Nici altcuiva nu avea Elaine cum să i se destăinuie.

Familia Sideblossom voia să plece dimineaţa devreme; Elaine abia putu să îşi îmbrăţişeze părinţii la despărţire. Bineînţeles că Fleurette îşi dădu seama că ea nu se simţea în largul ei, dar nu era timp de întrebări. Doar Helen rămase pentru puţină vreme singură cu Elaine, când aceasta o ajutase la strânsul veselei. Ea observă imediat mişcările ei forţate cauzate de durere.

— A fost rău, copilă? o întrebă cu compătimire.

— A fost groaznic.

Helen încuviinţă înţelegătoare din cap.

— Ştiu, micuţa mea. Dar va fi mai bine, crede-mă. Eşti tânără, vei rămâne repede gravidă. Pe urmă te va lăsa în

pace.

Întreaga dimineaţă Elaine o petrecu în cupeu, făcându-şi mii de gânduri dacă evenimentul de noaptea trecută ar putea avea ca urmare naşterea unui copil. În ea totul se opunea gândului de a fi rămas gravidă. În cele din urmă se linişti. Ultimele semne ale menstruaţiei le avusese cu patru zile în urmă şi, după cele spuse de înger, nu putea să fi rămas gravidă acum.

Cupeul lui Zoé avea arcuri bune, dar drumurile care ocoleau lacul Waikatipu nu erau în cea mai bună stare. Elaine gemea de fiecare dată când dădeau prin hârtoape. În zadar încercă să închege o discuţie cu Zoé, aceasta părând interesată numai de gospodărie şi de diverse obiecte de lux cu care ea înfrumuseţa Lionel Station. Vorbea pe larg despre mobilă şi despre materialele pentru draperii, dar nici prin cap nu îi trecea să o consulte şi pe Elaine în privinţa părerilor sau a preferinţelor ei. După câteva ore Elaine se decise să nu se lase în niciun caz limitată doar la casă de către soţul ei. Cu Zoé s-ar fi plictisit de moarte. Trebuia să îşi dobândească un loc în ferma de oi; bunica Gwyneira reuşise să facă asta. Adâncită în gânduri o mângâia pe Callie, care evident remarcase că stăpâna ei avea nevoie de consolare.

Zoé privea animalul iritată.

— Sper că nu vrei să bagi potaia în casă.

Elaine simţi cum era cuprinsă de furie.

— Nu este potaie. Este un Kiward Border Collie. Sunt cei mai vestiţi câini din Noua Zeelandă. Lui Friday, bunica ei, au vrut chiar să îi facă un monument în Christchurch. Câinii din rasa aceasta provin din Silkham Collies cunoscuţi în întreaga Marea Britanie. Elaine, care nu îşi mai încăpea în piele, continuă: Dacă fiecare emigrant ar avea o asemenea origine...

Pe chipul drăguţ al lui Zoé apăru o grimasă de mânie. Elaine nu dorise să facă o aluzie directă la ea, ci doar o glumă. Se părea însă că strămoşii lui Zoé nu se număraseră printre cele mai alese personaje.

— Nu vreau animale în casă! Şi nici John nu vrea! o informă ea scurt pe Elaine.

Elaine se încordă. Dacă Zoé voia o luptă pentru putere...

— Thomas şi cu mine vom avea propriile camere. Pe care eu le voi aranja pe gustul meu. De exemplu mie nu îmi plac volănaşele.

În orele următoare, în cupeu se lăsă tăcerea. Elaine îşi concentra atenţia asupra frumuseţii peisajului străbătut. Mai întâi înaintară de-a lungul lacului, după care traversară o câmpie în direcţia Arrowtown. Aici iarba creştea ca în Canterbury Plains, chiar dacă terenul nu era atât de vast şi plat şi oferea o mai mare diversitate de plante. Fusese un nucleu de creştere a oilor – sau cel puţin ar fi putut deveni – până cândjack Tewa, care se ocupa cu tunsul oilor, găsise aici aur în urmă cu aproape treizeci de ani. De atunci în zonă au năvălit căutătorii de aur. Se

dezvoltase considerabil mai ales orăşelul Arrowtown. Elaine se întreba dacă într-adevăr exista aur în pârâiaşele şi râurile pe care le traversau, ale căror maluri împădurite te îndemnau să faci un popas.

Thomas îi spusese că vor înnopta în Arrowtown; de fapt lăsaseră oraşul undeva în spate, pe partea stângă, şi se opriră la o fermă cu oi al cărui proprietar era un cunoscut al celor doi Sideblossom. Casa avea prea puţine asemănări cu cele din Kiward sau Lionel Station; era mai modestă, cu camere mici. Dar proprietarii se dovediră a fi gazde primitoare, ca de fapt toţi fermierii din Noua Zeelandă. În definitiv şi Carden Station era destul de izolat şi deci primea rareori vizite. Elaine se străduia să satisfacă setea lui Mrs. Gardener pentru noutăţile din Queenstown şi Otago, cu toate că nu îi ardea de şuetă. Era moartă de oboseală şi epuizată după călătorie, iar pe de altă parte, îi era frică de noaptea pe care urma să o petreacă împreună cu Thomas. Atât pe parcursul dimineţii, cât şi în timpul călătoriei soţul nu schimbase o vorbă cu ea, iar acum conversaţia cu Mr. Gardener era monopolizată de bărbaţii Sideblossom. Femeile rămăseseră între ele. Zoé nu îi era de ajutor. Mânca în tăcere ceva din cele oferite de gazdă. Din cauza oboselii şi a nervozităţii Elaine nu mâncă mai nimic, şi în tot acest timp Mrs. Gardener o tot trăgea de limbă. În cele din urmă Zoé ceru permisiunea să se retragă. Elaine făcu şi ea acelaşi lucru. Mrs. Gardner păru cam dezamăgită, dar manifestă toată înţelegerea.

— Copii, trebuie să fiţi obosiţi după nuntă… şi imediat apoi această lungă călătorie. Îmi amintesc încă bine, când eram proaspăt căsătorită…

Elaine se temea că va urma o lungă prelegere despre bucuriile căsniciei, dar se pare că Mrs. Gardener altceva voia să spună. Când aceasta îi aduse lui Elaine apă pentru spălat, puse degajat alături de vas şi un recipient cu un unguent.

— Poate că veţi avea nevoie, spuse ea fără a o privi în ochi. O fac eu însămi din grăsime de porc şi extract de plante. Am filimică în grădină.

Elaine nu se atinsese niciodată de zona intimă, dar după ce Mrs. Gardener plecă, luă recipientul şi cu inima bătându-i tare se unse între picioare. Imediat durerea se mai potoli. Respirând uşurată, se dezbrăcă şi se prăbuşi pe pat. Thomas încă mai bea cu Gardener şi cu fiii acestuia – părea la fel de rezistent la băutură ca tatăl lui –, aşa că Elaine adormi înainte de venirea lui. Ceea ce nu îi aduse salvarea. Se trezi speriată când cineva o apucă de umeri şi o întinse pe spate şi ţipă îngrozită. Callie, care dormea în faţa camerei, lătră tare.

— Calmează bestia! urlă răguşit Thomas.

Elaine constată că el deja se dezbrăcase. Şi o ţinea cu putere. Cum să iasă afară şi să liniştească animalul?

— Gata, Callie! Totul este în regulă!

Încercă să strige la câine, dar vocea îi suna atât de speriată, că nici ea însăşi nu şi-ar fi dat crezare. Iar câinii

au un fin simţ pentru stările sufleteşti... Thomas îi dădu drumul soţiei, se duse la uşă şi lovi puternic câinele cu piciorul. Callie gemu, dar continuă să latre. Acum lui Elaine îi era frică nu numai pentru ea, dar şi pentru căţea. Respiră uşurată auzind vocea prietenoasă a lui Mrs. Gardener pe coridor. Părea că voia să o scoată afară pe Callie, care se opunea. Elaine mulţumi cerului şi gazdei şi rămase resemnată în aşteptare, în timp ce Thomas se îndrepta din nou către ea.

Nici astăzi nu procedă cu gingăşie. În loc de asta îşi penetră soţia fără măcar să o fi dezbrăcat. Îi trase în sus cămaşa de noapte atât de brutal, încât o rupse.

Elaine îşi ţinea respiraţia pentru a nu ţipa – ar fi fost extrem de penibil dacă ar fi auzit-o soţii Gardener. Dar de data aceasta durerea nu mai fusese ca în noaptea trecută şi alifia uşurase pătrunderea. În această noapte el se limită la un singur act şi adormi imediat ce respiraţia normală îi revenise. Nici măcar nu se dădu la o parte de pe Elaine. Mirosea a sudoare, a whisky. Trebuie să fi băut mult. Elaine oscila între teamă şi scârbă. Se va trezi dacă ea se va mişca sub el? Trebuia să încerce; era exclus să rămână în poziţia aceasta până dimineaţa.

Îşi adună curajul şi îl împinse pe Thomas într-o parte. Apoi se rostogoli din pat cât putu de uşor, căută în întuneric capotul, o piesă elegantă din Dunedin, în care când îl comandase se gândise că va lua micul dejun cu iubitul ei soţ, şi se furişă afară din cameră. Closetul era

jos, lângă bucătărie, de aceea trebuia să coboare treptele. Din bucătărie auzi nişte gemete uşoare. Era Callie. Elaine uită de intenţia ei iniţială, deschise uşa bucătăriei şi ghidându-se după gemete găsi căţeaua într-un colţ al camerei cu provizii. Aici dormi şi Elaine şi avu norocul de a se trezi înainte de a se face lumină. O închise la loc pe Callie şi se strecură pe scară în sus. Thomas dormea cum îl lăsase, de-a curmezişul patului conjugal, şi sforăia. Elaine trase o pătură de sub Thomas şi petrecu restul nopţii ghemuită pe podeaua camerei. Se strecură pe marginea patului abia când dimineaţa Thomas începu să se mişte încă somnoros.

Dacă lucrurile vor evolua tot aşa, va muri din cauza lipsei de somn. Elaine se simţea rău. Privirile compătimitoare ale lui Mrs. Gardener nu o ajutară cu nimic.

— Luaţi unguentul cu dumneavoastră... şi am să vă scriu şi reţeta imediat! zise binevoitoarea gospodină. Păcat că nu vreţi să îmi lăsaţi căţeluşa! Ce animal drăguţ! Ar face treabă aici.

Panicată cum era, Elaine aproape că i-ar fi dăruit-o pe Callie; astfel cel puţin căţeluşa ar fi fost în siguranţă. Noaptea se temuse că Thomas ar fi putut să o rănească serios pe Callie cu loviturile lui de picior. Pentru asta s-ar fi putut găsi o soluţie la Lionel Station. În schimb se gândi să îi trimită bunicii Gwyn o scrisoare. Desigur că ar găsi un Kiward Collie pentru Mrs. Gardener, trebuia doar să vadă

cum l-ar aduce încoace. Dar lucrul acesta se va putea aranja. În această zi Elaine i-ar fi dăruit amabilei gazde şi bijuteriile coroanei!

Ziua ce a urmat decurse la fel ca ziua anterioară. Se îndreptară spre Cardrona şi începură să urce munţii; pe aici mai erau locuri acoperite de zăpadă. Elaine îngheţa în trăsură extenuată. Nu îi trecuse prin cap să îşi scoată mantoul din bagaje. În cele din urmă omul care conducea trăsura, un tânăr irlandez dezgheţat, cu părul roşu, opri şi căută în cufere pături şi blănuri pentru femei. Elaine se încălzi, totuşi respiră uşurată când ajunseră la hotelul din Cardrona în care urmau să petreacă noaptea. Era vorba despre o construcţie modestă, din lemn, în barul căreia nu erau admise femeile. Elaine şi cu Zoé nu avură voie nici măcar să se mai încălzească în faţa căminului şi se retraseră imediat în camerele lor. Acolo o fată le aduse ceva de mâncare, plus bere caldă, iar Elaine bău cât putu de mult. Aceasta avea un gust mizerabil. Ea nu mai băuse alcool, cu excepţia unor mici cantităţi de vin, dar se gândi la mesajul lui Daphne: alcoolul putea să o facă să treacă mai uşor peste tot.

Din păcate efectul berii a fost invers. Această noapte a fost cea mai proastă dintre nopţile pe care le suportase până acum, pentru că de data aceasta Thomas veni la ea aproape imediat după sosire şi nu era beat. La început Elaine speră că el va fi mai răbdător şi mai drăgăstos, dar

totuşi ea tremura la orice atingere. Spre oroarea ei, se părea că îl excita.

— Eşti drăguţă când te alinţi aşa, zise el. Îmi place mult mai mult decât cum ai procedat de curând. Se potriveşte mai bine cu nevinovăţia mea de la ţară…

— Te rog, nu! Elaine se retrase când el o apucă de sâni. Ea încă nu se dezbrăcase complet, mai purta corsetul, însă asta nu părea să îl deranjeze. Nu aşa, te rog… nu am putea ca mai întâi… să fim drăgăstos! unul cu altul?

Ea roşi sub privirea lui dispreţuitoare.

— Să fim drăgăstoşi? Ce înţelegi tu prin asta? Să ne jucăm? Curva aia de prietenă a ta te-a învăţat aşa ceva? Nu mai spune! M-am interesat despre relaţiile tale! Cum ai vrea? Aşa?

El îi sfâşie corsetul, o aruncă pe pat şi începu să îi frământe sânii. O durea şi se smuci, dar el râse şi se pregăti să o penetreze.

— Ori ai vrea ceva mai sălbatic? Poate aşa?

Ea scânci când el o întoarse.

Bărbaţii şi femeile în mod normal se privesc unul pe altul când… spusese înger. Dar acum ce mai era normal?

În ziua următoare merseră la vale tot timpul. Înaintau repede şi vremea era mai caldă. Printre stânci creştea acum iarba. Se iveau flori de primăvară galbene şi albe, care nu se potriveau deloc cu starea de spirit a lui Elaine. La lacul Wanaka – asta ea o ştia de la prima ei vizită –

peisajul era mai dulce decât în Queenstown.

Stâncile nu se mai terminau atât de brusc în lac, ci pe maluri existau plaje şi păduri. Vremea era prietenoasă. Pentru prima dată după nuntă era vreme frumoasă, iar priveliştea oferită de lac era mirifică. Apa era de un albastru adânc, parcă îmbrăţişată de ţărm, arbori înalţi se oglindeau în ea şi totul părea necălcat de picior de om. Impresie înşelătoare, pentru că localitatea Wanaka se afla în apropiere – un orăşel comparabil cu Haldon de lângă Kiward Station, dar aşezat într-un cadru natural mult mai frumos. Trecură prin Wanaka după-amiaza devreme, apoi merseră paralel cu râul Cardrona către lacul Hawea. Era un ocol, pentru că porţiunea ce ducea direct la lac traversa muntele şi nu putea fi parcursă cu atelajele.

Ultima noapte a călătoriei o petrecură din nou la o fermă de pe Hawea River. În sfârşit Elaine avu parte de o pauză. Bărbaţii se îmbătară atât de tare cu whisky-ul preparat de însuşi fermierul irlandez, încât Thomas nu mai reuşi nici să găsească singur drumul până la pat. Elaine dormi buştean, şi a doua zi, în ultima etapă a călătoriei, se simţi mai bine. Dar pe drum nervozitatea ei creştea. La prima ei vizită la Lionel Station călărise prin acest peisaj muntos necălcat de om? Zona era minunată şi fiecare privelişte oferită de lacul de un albastru intens încadrat de munţi îţi tăia respiraţia, dar pe parcursul întregii zile nu zări nicio aşezare şi nici măcar o casă izolată. Elaine trebui să accepte un adevăr: chiar de ar fi dispus de calul ei, între

Lionel Station şi Wanaka era o distanţă de două zile de mers călare! îi era acum clar că domnii Sideblossom, Zoé şi poate alţi câţiva văcari erau singurii albi pe care câteva luni de acum înainte îi va putea vedea la faţă.

Lionel Station se afla în Makaroa, pe malul de vest al lacului Pukaki. Domeniul ocupa un golf la vărsarea râului Makaroa, iar în jurul conacului, ca şi de-a lungul râului până sus în McKenzie Highlands, se întindeau păşunile oilor familiei Sideblossom. La conac lucrau numai maori, dar în imediata apropiere nu era niciun sat de-al acestora; oamenii dormeau în nişte adăposturi provizorii la Lionel Station. Chiar şi Elaine, care nu cunoştea foarte bine obiceiurile populaţiei maori, putea spune că această situaţie atrăgea după sine o mare fluctuaţie a angajaţilor. Maorii erau legaţi de familie, ei reveneau la tribul lor, chiar dacă munceau cu plăcere la *pakeha.* Cei care o aşteptau astăzi în majoritate erau alţii decât la prima ei vizită. Pe drum Zoé se plânsese: trebuia permanent să se obişnuiască cu oameni noi. Părea totuşi să îi convină, deoarece şi noul personal se comporta ireproşabil. Acesta era oricum supravegheat de semeni – Elaine recunoscu o femeie mai în vârstă, care îi fusese prezentată astă-iarnă ca fiind Emere. Ea avea chipul tatuat, un chip care ar fi arătat înfiorător şi fără tradiţionala ornamentaţie maori. Emere era mai înaltă decât cele mai multe femei maori. Purta despletit părul ei negru şi lung, în care se amestecau

fire albe, fapt neobişnuit la angajaţii casnici, mai ales ai unei stăpâne atât de severe ca Zoé, care punea preţ pe vestimentaţia occidentală şi pe părul strâns pe cap, pe care cameristele purtau chiar şi bonetă. Totuşi Emere nu părea să accepte multe. Ea era arogantă, le privea atât pe Zoé, cât şi pe Elaine dispreţuitor cu ochii ei întunecaţi şi inexpresivi.

Elaine o salută cu căldura pe care i-o mai permitea această călătorie. Trebuia să aibă cel puţin cu personalul legături bune; fără prieteni s-ar simţi pierdută la Lionel Station.

Thomas nu îi lăsă timp să se acomodeze.

— Vino, Elaine, îţi voi arăta locuinţa noastră. Am pus să fie amenajată pentru noi aripa de vest. Zoé a fost atât de amabilă să ajute la amenajare.

Elaine, care după prima noapte în care se putuse odihni nu mai era speriată şi supusă, ci era supărată de purtarea lui, îl urmă indispusă.

Thomas o aşteptă în faţa unei uşi; din holul generos de la intrare o uşă dădea în aripa de vest.

— Să te trec pragul? o întrebă el rânjind.

Elaine simţi că îi sare muştarul.

— Păstrează romantismul pentru ceasuri mai intime! replică ea arţăgoasă.

Thomas o privi mirat, apoi în ochii lui fulgeră mânia. Elaine îi întoarse privirea cu o îndrăzneală neobişnuită.

După cum era de aşteptat, aripa de vest era plină de

volănaşe şi de mobilă de culoare închisă, anostă. Ceea ce nu era defel pe placul lui Elaine. În mod normal i-ar fi păsat prea puţin de asta;

oricum îşi va face de lucru mai mult pe afară decât să vegeteze în casă, iar dacă citea o carte interesantă, nici nu vedea ce era înjur. Dar de data aceasta izbucni.

— Pot să aduc modificări dacă nu îmi place ceva? întrebă ea pe un ton mai agresiv decât şi-ar fi dorit.

— Ce nu îţi place aici? se interesă Thomas. Aranjamentul corespunde celui mai bun gust, în privinţa asta toţi au fost de acord. Bineînţeles că îţi poţi amplasa mobila ta, dar...

— Poate că eu nu am un bun gust elevat, dar îmi văd lungul nasului! replică Elaine şi trase hotărâtă deoparte draperiile ce acopereau una dintre ferestre. Avu nevoie de ceva forţă, pentru că Zoé prefera modelele grele din catifea, care izolau complet lumea de afară. Cel puţin asta de aici trebuie să dispară!

Thomas o mustră din priviri. Bănuise ea oare încă de acum o săptămână vulnerabilitatea ascunsă în spatele expresiei de nepătruns de pe chipul lui? Între timp secretele lui se dezvăluiseră. Poate că Thomas se simţise în adolescenţă cu adevărat părăsit şi singur, dar acum găsise o cale de a primi ceea ce voia.

— Mie îmi place, răspunse el iritat. Voi pune să ţi se aducă lucrurile. Explică-le oamenilor pe loc ce să pună şi unde să pună.

Rostind aceste cuvinte, el se întoarse şi lăsă singură o

Elaine umilită şi timorată, căci ameninţarea din vocea lui nu trecuse neobservată.

Ce să facă acum cu o încărcătură de car drept zestre? Şi din cauza disputei cu Thomas nu avusese nici măcar posibilitatea să se lase condusă prin toată locuinţa. Elaine privi deznădăjduită înjur.

— Aş putea să o ajut pe madame? întrebă o voce foarte tânără din dreptul uşii. Eu sunt Pai, camerista dumneavoastră. Sau ar trebui să fiu, este de părere Miss Zoé, dacă sunteţi de acord…

Elaine se uită încurcată la ea. Nu mai avusese niciodată o cameristă. La ce îi trebuia cuiva una ca asta? Se părea că nici micuţa Pai nu cunoştea răspunsul. Avea cel mult treisprezece ani şi părea pierdută în uniforma neagră de fată în casă, cu şorţ alb şi boneţică. Şi modul acesta franţuzit de a se exprima! Era evident că Zoé îi trimisese această fată „nurorii ei vitrege” mai curând ca să se descotorosească de ea. Din nou se trezea furia şi îndârjirea în Elaine. Dar Pai nu avea nicio vină. Fata părea nevinovată şi simpatică, cu faţa ei latră şi neobişnuit de luminoasă, iar părul des şi negru împletit în cozi îi scotea în evidenţă forma de inimă a chipului. Cu siguranţă că nu era o maori pură, ci o metisă precum Kura, dar oricum era departe de frumuseţea acesteia.

Elaine râse.

— Mă bucur, *kia ora,* Pai! Ia spune-mi, cunoşti cum stau lucrurile pe aici? Bărbaţii vor aduce imediat un munte de

lucruri şi trebuie să le găsim loc cumva. Avem… mai am eu şi alţi servitori?

Pai confirmă cu zel:

— Da, madame, mai este o fată în casă, Rahera. Dar ea este timidă, nu prea vorbeşte engleza. A venit aici abia de două săptămâni.

Exact cum gândise şi Elaine. Zoé ţinea pentru ea personalul cu experienţă, în vreme ce ea trebuia să se descurce cu începătorii. Cel puţin va încerca să ţină fetele mai mult pe lângă ea.

— Nu face nimic, Păi, eu vorbesc puţin limba maori, spuse ea prietenoasă. Iar tu vorbeşti foarte bine engleza, aşa că ne vom descurca. Adu-o imediat pe Rahera aici… ba nu, mai întâi arată-mi locuinţa. Trebuie să îmi fac o idee asupra a ce este pe aici.

Tânăra femeie se simţi mai bine când Pai îi arătă drumul spre camera ei. După cât se părea, exclusiv pentru Elaine era rezervat un dormitor şi o garderobă. Aşadar nu va împărţi în toate nopţile patul cu soţul ei sau cel puţin nu va trebui să doarmă lângă el. Mai erau un salon şi un birou al stăpânului casei, care dădeau unul într-altul. Niciunul prea mare; probabil că la Lionel Station lucrurile decurgeau ca şi la Kiward Station: cele mai importante încăperi erau frecventate în comun de locuitorii casei şi mesele erau luate tot împreună. În orice caz, în aripa de vest nu se afla o bucătărie, dar în schimb existau două camere de baie moderne, generos dotate.

Elaine avea un bun simţ al orientării. Reţinu cu uşurinţă planul casei, şi când bărbaţii – conducătorul atelajului tatălui ei şi un lucrător maori – aduseră mobila şi cuferele, le arătă cu exactitate unde să le lase. De asemenea Pai se dovedi pricepută. Este drept că nu avea mare experienţă, dar ca să se ocupe de hainele stăpânei era pricepută. Pai aranja de zor rufăria în sertarele din dormitorul lui Elaine, în timp ce Rahera punea vesela şi cristalurile în vitrine cu atâta grijă, de parcă le venera. Ajutorul maori se prezentă ca fiind Pita, fratele lui Rahera. De fapt, spuse el, era văcar şi se oferise ca hamal doar pentru a fi aproape de Rahera.

Mai curând de Pai, gândi Elaine, căreia nu îi scăpară scânteierile din ochii fetei şi ai băiatului. Dar cu atât mai bine. Dacă Pai îşi găsea aici un prieten, nu pleca curând.

— Acesta câine frumos! spuse Pita cu ochii la Callie, care tocmai intrase împreună cu conducătorul atelajului în casă.

Căţeluşa îşi petrecuse ultimele nopţi cu el în căruţa cu coviltir. Acum Elaine era nevoită să găsească o nouă soluţie pentru ea. Şi nu era lucru uşor, în plus era şi ceva urgent.

— Bun pentru oi! Cumpărat Mr. Thomas?

Nici engleza lui Pita nu era strălucită. Elaine trebuia să descopere neapărat de unde veneau aceşti oameni, cărui trib aparţineau şi de unde rezultau diferenţele uriaşe în instruirea lor.

— Nu, răspunse ea zâmbind amar. A venit la pachet.

Callista o cheamă şi este căţeaua mea. Arătă către ea însăşi când Pita dădu semne că nu prea înţelesese. Ascultă doar de mine!

Pita înclină din cap.

— Foarte frumos câine. Împrumută tu pentru oi la noi!

— Dumneavoastră! se auzi o voce tăioasă de la uşă.

Zoé Sideblossom intră în încăpere. Se şi schimbase după călătorie şi evident se şi îmbăiase; în orice caz părea mult mai proaspătă şi mai pusă la punct decât se simţea Elaine. Şi mai dispunea şi de suficientă energie pentru a-l sancţiona pe servitor.

— Repetă după mine, Pita! Nu vreau să aud în casa mea bâlbâiala asta a indigenilor. Şi înainte de toate, obişnuieşte-te cu modul corect de adresare: dumneavoastră şi madame. Zoé Sideblossom aşteptă ca Pita să repete complicata formulă – garantat fără să o fi înţeles în întregime. Abia după aceea i se adresă lui Elaine: Eşti pe deplin mulţumită? Thomas spunea... că ţi-a plăcut în mod special amenajarea interiorului.

Femeia zâmbi sarcastic.

Callie mârâi la ea. Elaine îşi dori brusc ca blânda ei Callie să se transforme într-un Rottweiler sălbatic.

— Mobila mea va face diferenţa, spuse Elaine cu un calm imperturbabil. Iar dacă Pita va fi atât de amabil încât să îşi ajute sora să dea deoparte draperiile... Apropo, Pita, mie nu este nevoie să mi te adresezi cu „madame”. La mine acasă eu sunt Miss Elaine sau Miss Lainie.

Pita şi Rahera o priveau ca nişte iepuri speriaţi, doar Pai abia îşi înăbuşi un chicotit.

— Te aşteptăm la ora opt la cină, spuse Zoé şi părăsi aripa de vest cu o ţinută maiestuoasă.

— Capră! mormăi Elaine.

Pai îi surâse.

— Ce a spus madame?

Era aproape ora opt când toate piesele de mobilier şi lucrurile ei îşi găsiseră un loc în camere. Pe cele mai multe Elaine le aranjase în dormitorul ei şi în încăperea garderobă; ca să poată face asta, redistribuise câteva mobile vechi în alte încăperi. Camera de zi părea acum supraîncărcată, dar lui Elaine puţin îi păsa; oricum ea nu va petrece aici mult timp. Mai avea la dispoziţie zece minute pentru a se schimba pentru cină. Din vizita ei anterioară ştia că aici cina era ceremonioasă. John Sideblossom ţinea la asta? Sau Zoé? De asta depindea măsura în care regulile erau luate în serios de bărbaţi. Elaine nu credea că în această casă Zoé chiar avea puterea de decizie pe care ea lăsa să se înţeleagă că o are. Pe timpul călătoriei arătase permanent supunere faţă de John.

Totuşi într-un costum de călătorie murdar Elaine nu ar fi luat loc la masă nici în Queenstown. Trebuia cel puţin să se spele şi să îmbrace altă rochie. Din fericire, Pai tocmai scosese una. Dar conducătorul atelajului ţinea să îşi ia neapărat rămas-bun de la Elaine.

Ea îl întrebă mirată:

— Vrei să pleci deja, Pat? Poţi foarte bine pleca la drum mâine dimineaţă. Cu siguranţă se va găsi aici un pat pentru dumneata.

Patrick O'Mally clătină din cap.

— Dorm în anexa pentru servitori, Miss Lainie. M-a invitat Pita. Aş putea să dorm şi în căruţă, ca în timpul călătoriei...

Era adevărat. Elaine îşi dădu seama cu un uşor regret că membrii familiei Sideblossom nu se gândiseră la un culcuş pentru Pat. Şi considera că era revoltător. Cel puţin la hoteluri ar fi existat camere libere.

— Dar vreau ca mâine să plec dis-de-dimineaţă. Fără încărcătură şi, dacă nu mă ţin în loc doamnele, ajung uşor la Wanaka... Pat zări expresia rănită de pe faţa lui Elaine şi se strădui să o mai dreagă: Scuze, Miss Lainie, aşa... Să... nu voiam să zic asta. Ştiu, dumneavoastră sunteţi o călăreaţă antrenată. Dar trăsura lui Miss Sideblossom şi mârţoagele înhămate la ea...

Elaine zâmbi înţelegătoare. Şi ea remarcase că bidiviii de rasă de la trăsura lui Zoé nu s-ar fi putut măsura cu un cal de tracţiune ca Owen sau cu perechea de iepe Cob de la căruţa lui Pat.

Acum Pat ar fi putut să plece, dar părea că mai avea ceva pe suflet.

— Miss Lainie... chiar este totul în ordine? se bâlbâi acesta în cele din urmă. Şi cu...

Aruncă o privire spre Callie. Elaine nu îi povestise de ce

în această călătorie căţeaua dormise cu el, dar Patrick nu era prost.

Elaine îşi căuta cuvintele. Nici nu ştiu ce să spună până când Thomas Sideblossom apăru în spatele lui Pat.

— Mrs. Sideblossom, te rog! spuse el înţepat. Nu admit acest mod intim de adresare, băiete. Este lipsă de respect. Şi parcă voiai să pleci, nu? Aşa că ia-ţi acum rămas-bun cum se cuvine. Vreau ca astăzi să nu te mai prind pe aici!

Pat O'Mally rânji. Nu se intimida el atât de uşor.

— Cu plăcere, Mr. Sideblossom, răspunse el degajat. Dar nu ştiam că aş fi robul dumneavoastră. Deci fără adresări intime. Nu îmi amintesc să vă fi tutuit.

Thomas rămase calm, dar pupilele i se dilatară. Elaine văzu din nou abisul din privirea lui. Ce va face acum, după riposta lui Pat?

Pat ripostă privirii aproape cu obrăznicie.

— La revedere, Miss Lainie! Ce să îi transmit tatălui dumneavoastră?

Elaine îşi simţea gura uscată. Pălise.

— Spuneţi-le părinţilor mei... că mă simt bine.

8

Thomas nu îi lăsă timp lui Elaine să se pregătească de cină. Îi ceru să-l urmeze aşa cum era; de aceea Elaine se simţi umilită şi murdară sub privirile lui Zoé, ireproşabil îmbrăcată, şi ale bărbaţilor care îşi schimbaseră îmbrăcămintea de călătorie cu costume. Se părea că acest fapt îl remarcase şi Emere, pentru că bătrâna maori îi aruncă o privire ce putea spune multe. Dezaprobare? Dispreţ? Sau era doar curiozitatea legată de modul de reacţie al comesenilor? Oricum Elaine nu se putea plânge de comportamentul lui Emere; ea era politicoasă şi servea cu mare îndemânare.

— Emere a fost instruită încă de prima mea soţie, explică John Sideblossom fără a o privi pe înalta femeie maori. Mama lui Thomas. A murit de foarte timpuriu şi ne-a lăsat puţin personal atât de instruit…

— De unde vin de fapt aceşti maori? întrebă Elaine. În zonă nu pare să existe un sat.

Şi de ce Emere se mai afla încă aici, în loc să se fi căsătorit şi să fi avut copii? Ori să se fi ocupat de tribul ei? Bunica Helen povestise că Emere ar fi o *tohunga.* Dacă era într-adevăr capabilă să trezească la viaţă vocea *wairua* a fluierului *puturino,* ar trebui să treacă drept o vrăjitoare puternică. Iar acum, când Elaine o cercetă pentru prima

oară mai atent, faţa ei mare în formă de inimă parcă îi amintea de cineva... Dar de cine? îşi bătu capul să-şi aducă aminte.

— Aici predomină bărbaţii, explică Thomas. Ca văcari, obişnuiţii hoinari. Iar fetele... o parte dintre ele îi urmează pe aceştia, o altă parte provin de la şcoala misiunii din Dunedin. Orfane.

Accentua ultimul cuvânt părând să arunce totodată o privire batjocoritoare tatălui său. Elaine rămase din nou mirată. Nu mai auzise la maori de copii orfani. Nu corespundea concepţiei lor despre familie. Bunica Helen îi explicase că toţi copiii maori ai oricărei femei se adresau cu „mamă” sau „bunică” tuturor celor din generaţiile respective, iar tribul creştea copiii împreună. În mod cert nu abandonau copii pe la porţile unei şcoli misionare!

Oricum instruirea într-o asemenea şcoală o înzestrase pe Pai cu o engleză de primă clasă şi cu cunoştinţele fundamentale de gospodărie. Elaine o va întreba mai târziu pe fată de unde provenea.

Masa era excelentă, puternic influenţată de bucătăria maori; în principal se servea peşte prăjit, carne şi cartofi dulci. Elaine se întreba dacă era ceva obişnuit sau dacă Zoé supraveghea şi bucătăria şi fixa meniul. Nu îşi mai putea aminti ce mâncase la prima ei vizită. Pe atunci avusese ochi doar pentru Thomas, se îndrăgostise de peisajul care încadra Lionel Station şi găsise că totul era încântător. Acum se întreba cum de putuse să fie atât de

oarbă. Şi i se întâmpla nu prima dată, ci a doua oară după William.

Aşa ceva nu trebuia să i se mai întâmple. Nu se va mai îndrăgosti, ea…

Ea era *căsătorită.* Când înţelese că din situaţia actuală nu mai exista ieşire, îi rămase îmbucătura în gât. Aici nu era un coşmar din care cândva se va trezi. Era chiar realitatea! Desigur că exista şi divorţul, dar pentru asta trebuia să prezinte motive cu greutate – ori ea nu putea să îi descrie niciunui judecător ce îi făcea Thomas în fiecare noapte! Doar gândul de a-i povesti cuiva o făcea să moară de ruşine. Nu, divorţul nu era o soluţie. Trebuia să înveţe să trăiască astfel. Înghiţi îmbucătura rămasă în gât, deşi gura îi era la fel de uscată ca înainte. Dar exista vin. Apucă paharul. Însă nu trebuia să bea prea mult, avea nevoie de un cap limpede. Trebuia să găsească un adăpost pentru Callie. Va vorbi cu Pai, sau mai bine cu Rahera. Ea putea să ducă animalul la fratele ei, iar Pita va avea grijă de ea. Pe urmă… Elaine îşi aminti şi de alte sfaturi din tezaurul experienţei lui Daphne O'Rourke în afară de acela de a căuta uitarea în vin. Până una, alta nu voia să rămână în niciun caz gravidă!

În prima lună de căsnicie, soarta se arătă generoasă cu Elaine. După socotelile proprii, cu puţin timp înainte ca culcatul cu Thomas să devină periculos, bărbaţii plecară să ducă oile pe podiş. Pentru oile gestante foloseau mai ales păşunile descoperite de James McKenzie într-o vale

îngustă. Cu animalele făceau două zile până acolo călare; cel puţin o zi le va mai lua drumul de întoarcere şi poate că bărbaţii se vor opri şi pe undeva pentru a pescui sau pentru a vâna. Cu ceva noroc vor fi depăşite zilele critice.

Elaine nici nu cuteza să spere la o abstinenţă benevolă din partea lui Thomas. Acesta se culca cu ea aproape zilnic, iar în ce privea „obişnuinţa" din partea ei – nici vorbă. Ca şi până atunci, avea senzaţia că era ruptă în bucăţele când el o penetra. Unguentul primit de la amabila Mrs. Gardener se terminase de mult, şi Elaine nu mai ajunsese să facă rost de ingredientele necesare preparării lui. Când Thomas o strângea în braţe sau îşi înfigea degetele în sânii ei, rămâneau în urmă vânătăi. Cel mai rău era când ea îl supăra sau când „nu se purta ca o lady". El numea asta „a se juca cu el" şi o sancţiona cu felul lui de a se juca. Existau modalităţi de a pătrunde într-o femeie despre care înger nu ştia nimic sau pe care nu i le spusese.

Pai roşea de fiecare dată când vedea urmele lăsate pe trupul lui Elaine de tratamentul aplicat de Thomas.

— Este cert că eu nu mă voi căsători! declară odată categoric aceasta. Eu nu vreau să mă culc cu niciun bărbat, nu vreau!

— Dar este frumos! zise Rahera cu vocea ei blândă. Aceasta era o fată încântătoare, de vreo cincisprezece ani, scundă şi plinuţă, dar foarte drăguţă. Eu mărit cu plăcere bărbat din tribul meu. Dar nu pot... trebuie muncesc.

Fata făcu o mină tristă. După cum descoperise între

timp Elaine, Pita şi Rahera nu erau „hoinari”, ci aparţineau unui trib care trăia preponderent pe dealurile McKenzie. Din păcate, căpetenia o luase pe urmele legendarului hoţ de vite; asupra tribului se abătuse bănuiala când o turmă cu cele mai bune oi ale lui Sideblossom dispăruse. Animalele fuseseră găsite curând, şi

Sideblossom, care ştia foarte bine că şeful tribului o va tuli cu tribul lui imediat ce el ar fi anunţat autorităţile, îi făcuse răspunzători pe tinerii maori pe care-i întâlnise întâmplător lângă turmă. Acum Rahera, Pita şi alţi doi tineri îşi ispăşeau pedeapsa – şi unul dintre domnii Sideblossom stabilise că sancţiunea era fără de sfârşit. Elaine ştia că tinerii ar fi rezolvat problema mult mai favorabil dacă s-ar fi prezentat în instanţă, iar Rahera probabil că nici nu ar fi fost trasă la răspundere.

— Tu… deja…? întrebă Pai ruşinată. Vreau să spun… cu un bărbat?

În ce o privea, educaţia primită la misiune se făcea imediat remarcată. Ea nu trăise cu poporul ei şi chiar vorbea defectuos propria limbă.

Rahera zâmbi.

— Oh, da. Îl cheamă Tamati. Un om bun. Acum lucrează în mină, la Greystone. Dacă vreodată liberă, facem *wharenui.* Apoi soţ şi soţie…

Pentru prima dată Elaine descoperi un sens în datina maori referitoare la culcatul în faţa întregului trib. Ce ar fi spus bătrânii tribului dacă ar fi ştiut ce îi făcea Thomas ei

în fiecare noapte?

Elaine se folosi de absenţa bărbaţilor pentru a vedea mai pe îndelete grajdurile din Lionel Station. Deja începuse să se plictisească de moarte în aceste zile petrecute în casă. Practic în locuinţă nu avea nimic de făcut. Nu se gătea, iar curăţenia era făcută de fete. Rahera habar nu avea cum se curăţa argintăria şi cum se freacă podelele şi părea să privească aceste activităţi cam superficial, ceea ce pentru Pai era penibil. Elaine nu ştia cum stătea aceasta cu credinţa, dar şcoala misionară făcuse o treabă excelentă în ce privea educaţia ca gospodină engleză şi ca angajată casnică. Pai o învăţa la rândul ei pe Rahera şi o supraveghea ca ea să facă totul corect. Elaine o putea doar încurca. Posibilitatea de a te distra citind sau de a asculta discuri la gramofon nu exista în casa Sideblossom. Nici tatăl şi nici fiul nu păreau să citească mult, iar Zoé se limita la jurnalele pentru femei. Pe acestea le devora şi Elaine, dar ele veneau cel mult lunar, şi ea le citea pe toate într-o singură zi.

În salonul cel mare se afla un pian, pe care Zoé nu îl folosea. Educaţia ei de lady perfectă fusese neglijată în ce privea capitolul muzică. Aşa că Elaine reîncepu să cânte – îşi mai pierduse din exerciţiu de când nu se mai atinsese de acest instrument de la povestea cu Kura. Dar aici exersa ore nesfârşite şi curând îndrăzni să atace şi piese mai dificile.

Acum drumul către grajduri era liber şi, urmată de

Callie, Elaine porni să cerceteze construcţiile exterioare. Cum era şi de aşteptat, ele erau vaste. Chiar lângă casă se aflau doar grajdul pentru cai şi remiza, ca şi la Kiward Station. Elaine aruncă o privire în boxele grajdului. Aici erau aproape numai cai negri – ici şi colo mai apărea câte unul maro –, care o priveau şi nechezau la vederea ei. Toţi aveau capul nobil, mic, al cailor de călărie ai lui John şi Thomas, iar mişcările lor năvalnice erau dovada calităţilor de pursânge. Elaine mângâie un armăsar mic, negru, care lovea nerăbdător cu copitele din faţă în uşa boxei.

— Ştiu cum te simţi, oftă ea. Dar astăzi nu sunt în apele mele. Însă mâine vom face o ieşire. Ai chef de o ieşire?

Micuţul nechează şi îi adulmecă mâna şi costumul de călărie pe care îl îmbrăcase pentru prima oară în Lionel Station pentru ieşirea la grajduri. Simţise el izul lui Banshee?

Elaine reveni în lumina soarelui de afară. O luă pe un drum lăturalnic spre celelalte grajduri şi dădu peste Pita şi un alt tânăr maori care tocmai se străduiau să mâne într-un ţarc abia reparat câţiva berbeci evadaţi, tineri şi dornici să urmeze animalele de prăsilă pe podiş. Şi nu se lăsau impresionate de încercările lui Pita de a le tempera. Ba chiar unul mai îndrăzneţ îi atacă pe băieţi.

La început Elaine râse de micul berbec, care băgase spaima în băiatul maori. Apoi inima începu să îi bată mai repede. Nu ar trebui să intervină? Lângă ea Callie respira sacadat, gata să sară. Ardea de nerăbdare să alerge

berbecul. Dar instruirea ei era precară; Elaine totdeauna improvizase. Şi dacă dădea greş? S-ar fi făcut de râs.

Pe de altă parte... ce avea de pierdut? În cel mai rău caz cei doi maori s-ar fi distrat pe seama ei. Asta ar fi întristat-o. Dar cu puţin noroc putea face impresie, iar dacă ulterior băieţii ar povesti mai departe, poate că Thomas şi-ar da seama că afară ea era mult mai de folos decât închisă în casă.

Elaine fluieră strident, şi Callie ţâşni ca un proiectil. Căţeaua mică se aruncă între maori şi îndrăzneţul berbecuţ, lătră o dată scurt şi se postă în faţa acestuia demonstrându-i că pe acolo nu se trece. Berbecul se întoarse pe loc. Callie îl urmări îndeaproape orientându-l către ceilalţi berbeci. În doar câteva secunde îi strânse pe toţi la un loc şi îi aruncă lui Elaine o privire mândră de Collie. Elaine se apropie calmă de poarta padocului – acum nu trebuia să fugă, asta ar fi tulburat animalele. Deschise demonstrativ poarta încă puţin şi fluieră spre Callie. Imediat berbecii intrară în ţarc de parcă exersau pasul cadenţat.

Elaine râse şi o lăudă pe Callie. Căţeluşa nu mai putea de mândrie. Sărea în jurul stăpânei, apoi în jurul noului ei prieten Pita. De fapt, pe timpul nopţii găsise adăpost în culcuşul acestuia din grajd şi părea să se fi simţit bine.

— Asta bine, Miss Lainie! Minune!

Pita era entuziasmat.

— Da, madame! A fost grozav! Am auzit despre

asemenea câini, dar cei ai lui Mr. John nu sunt nici pe departe atât de buni, zise celălalt maori.

De uimire Elaine rămase cu gura căscată. Tânărul se exprima la fel de corect ca Pai. Se înşela ea sau el chiar semăna cu ea? Fără îndoială că era un metis, dar ceva din trăsăturile feţei lui colţuroase îi era familiar lui Elaine. Nu i se mai întâmplase asta niciodată cu bărbaţii şi femeile cu sânge maori. Ea îi deosebea fără dificultate între ei pe oamenii îndesaţi, mai închişi la culoare – ceea ce nu orice alb reuşea de la bun început –, dar nu putea să stabilească asemănări familiale la puţinii indigeni cunoscuţi de ea până acum.

Un moment... familie? Aceste trăsături bine precizate ale feţei nu erau o moştenire maori! Avea o bănuială, dar trebuia să mai cerceteze.

— Căţeluşei mele îi place să mâne oile, spuse ea, dar cu adevărat fantastică este engleza ta, tinere...

— Arama, madame, Arama, la dispoziţia dumneavoastră.

Tânărul se înclină politicos.

Elaine zâmbi.

— Doar „Miss Lainie”, Arama. Prin „madame” eu înţeleg o matroană într-un jilţ. Ia spune-mi, de unde cunoşti atât de bine limba engleză? Eşti rudă cu Pai?

Semăna cu Pai. Iar Pai era aidoma cu Emere. Emere şi...

Arama râse.

— Nu. Amândoi suntem orfani, de la şcoala misionară din Dunedin. Am fost daţi acolo când eram bebeluşi.

Reverendul spune asta.

Arama clipi. Avea cam douăzeci de ani, deci nu mai era pe jumătate copil, ca Pai. Cu siguranţă că şi el remarcase asemănarea, la fel ca Elaine. Şi era foarte posibil ca la ferma aceasta să existe şi alţi băieţi şi fete care făceau parte „din familie”.

Elaine era şocată. Nu atât pentru că John Sideblossom se culca sau se culcase cu menajera sa maori. Dar asta trebuie să se fi petrecut sub ochii fiului său. Thomas trebuie să fi prins cel puţin două perioade de graviditate ale lui Emere... Şi nu fusese ea bona lui? Şi cum putuse John să o oblige pe femeie să îşi abandoneze copiii în faţa unui orfelinat?

Elaine păli.

— Mai există şi alţii? întrebă ea răguşit.

Chipul lui Arama căpătă o expresie cercetătoare.

— Oi? întrebă el precaut. Pentru căţea? O mulţime? Dacă vreţi veniţi cu noi şi...

Elaine nu răspunse; îl privi serioasă şi întrebătoare.

— Mr. Sideblossom a luat cinci copii metişi de la şcoala misionară din Dunedin, spuse în cele din urmă Arama. Două fete lucrează în casă şi trei băieţi instruiţi pentru munca la fermă. Eu sunt aici deja de patru ani şi el are încredere în mine. Eu conduc ferma pe perioada în care este plecat să mâne oile. Şi...

— Mr. Thomas ştie asta? întrebă Elaine pe un ton neutru.

Arama ridică din umeri.

— Nu ştiu şi nu întreb. Nici dumneavoastră nu ar trebui să o faceţi, Mr. Sideblossom nu este foarte răbdător. La fel de puţin ca Mr. Thomas. Acum vreţi să ne mai ajutaţi să adunăm alte câteva oi? Reparam ţarcul când câteva au fugit.

Elaine dădu afirmativ din cap. La ceea ce tocmai aflase putea să mediteze mai târziu. Şi la faptul că Zoé poate ştia deja aceste lucruri, ca şi la noutatea pe care tânăra i-o încredinţase cu mândrie în această dimineaţă: Zoé Sideblossom era gravidă. Thomas va avea un frate sau o soră consangvină. Cel puţin pentru soţul ei asta nu era ceva nou...

Elaine renunţă să se mai gândească la modul bizar în care John Sideblossom îşi mărea numărul personalului casnic şi îi urmă pe Arama şi pe Pai la următorul ţarc. Pentru o căţea precum Callie nu era o treabă dificilă. Cele mai multe oi erau plecate pe podiş; aici mai rămăseseră câteva animale bolnave sau oi gestante montate foarte târziu, care urmau să fete ulterior, precum şi mai multe animale destinate vânzării. Cu ultimele Callie se distră cel mai bine, pentru că aici turmele erau mai mari şi ea avea parte de o provocare adevărată. Şi Elaine se simţea pentru prima dată aproape fericită când reveni seara acasă.

— Miroşi a oi! se plânse Zoé, pe care o întâlni la sosire. Aceasta adăugă: în situaţia în care mă aflu nu prea suport mirosul.

Fraza o mai auzise Elaine şi la micul dejun de două ori. O dată Zoé făcuse referire la izul de cafea, apoi când dăduse cu ochii de ouăle prăjite. Dacă lucrurile continuau astfel, pe Elaine şi pe fetele din casă le aşteptau luni dificile.

— Am să mă spăl imediat, o anunţă ea pe Zoé. Iar copilul va trebui să se obişnuiască din timp cu mirosul de oaie. Mr. John nu îl va creşte ca grădinar de trandafiri.

Acestea fiind zise, Elaine se îndreptă spre iatacul ei. Era destul de mulţumită de ea. Treptat îi revenea promptitudinea replicilor. Ce-i drept mai înainte nu fusese atât de tăioasă şi de răutăcioasă. Se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai răbdătoare cu Zoé, mai ales dacă aceasta trăsese aceleaşi concluzii ca ea şi ca Arama. Zoé trebuie să fi fost şi aşa destul de tensionată de convieţuirea cu Emere. Spre deosebire de Elaine, Zoé nu se putea retrage într-o aripă izolată a casei: spaţiile comune făceau parte din încăperile destinate ei şi lui John, iar bucătăria era în imediata apropiere. Şi peste toate acestea domnea Emere. Cu o răceală de gheaţă şi cu privirile ei impenetrabile. Probabil că Zoé trăia ca într-un iad!

Şi a doua zi dimineaţă Elaine se duse la grajduri. Arama şi puţinii bărbaţi rămaşi cu el aveau de lucru şi pentru Callie. Când spre prânz terminară, Elaine decise ca după-amiaza să facă o adevărată ieşire. Arama se oferi să îi înşeueze micul cal negru cu care ea se jucase în urmă cu o zi.

— Numele lui este Khan, zise Amara. Şi are abia trei ani, a fost înşeuat doar de câteva luni. Ştiţi să călăriţi, nu?

Elaine confirmă şi îi povesti despre Banshee.

— Tatăl meu o va trimite aici imediat ce mânzul se va descurca singur. Îmi este tare dor de ea şi mă bucur de pe acum că o voi vedea.

Arama părea sceptic, ceea ce o miră pe Elaine. Nu avea încredere în capacitatea ei de a călări? Ori îl deranja ideea apariţiei unei iepe bălane în acest grajd sumbru? în privinţa asta, Elaine oricum nu intenţiona să îşi închidă calul aici. Banshee era obişnuită cu păşunatul liber.

În orice caz ea risipi rapid eventualele îndoieli privind priceperea ei. Încălecă îndemânatică, fără a avea nevoie de ajutor şi râse când Arama îi explică jenat că nu îi putea pune la dispoziţie o şa pentru dame.

— Miss Zoé nu călăreşte.

De ce o fi sunând asta atât de important?

Elaine nu se gândi prea mult la afirmaţia lui Arama, ci plecă să exploreze împrejurimile. Era o plăcere să-l călărească pe Khan. Armăsarul era sprinten şi uşor de stăpânit, şi Elaine, care nu era obişnuită cu caii arabi, gustă plăcerea unei noi experienţe. Dacă sub copitele cailor Cob ai bunicii pământul parcă se cutremura, dimpotrivă, Khan părea că abia atingea pământul.

— Mă voi obişnui cu asta! zise ea bătându-l pe grumaz pe Khan. Mâine o luăm de la capăt!

La această primă ieşire se limitase la zona din imediata

apropiere a fermei şi inspectase păşunile limitrofe şi staulele pentru tuns oile. Lionel Station avea două asemenea staule, ambele impunătoare ca mărime. Aici nu se practica şi creşterea vitelor, pentru asta terenul era prea accidentat. Creşterea vitelor era rentabilă doar pe suprafeţele vaste cu iarbă, ca în Canterbury Plains. Ele nu puteau fi duse pur şi simplu vara pe podiş, ca oile.

Dimineaţa următoare Elaine se trezi devreme şi îşi făcu un pachet conţinând prânzul. Voia să călărească de-a lungul râului către ţinutul muntos şi să cerceteze cel puţin pintenii lui McKenzie Highland. În familie, cum ar veni. Chicoti când se gândi la bunicul ei şi la nebunească cursă călare prin care mama sa se pusese la adăpost de poteraşii care îl urmăreau. Fleurette îi luase urma tatălui ei şi era cât pe ce să cadă amândoi în aceeaşi capcană.

Elaine se bucura din tot sufletul de expediţia ei. Vremea era minunată, uscată, însorită, cu un vânt uşor, ideală pentru călărit. Khan păşea vioi, dar era mai ponderat decât în ziua anterioară şi nu mai voia să folosească orice ocazie pentru a galopa. Aşa că Elaine se putea concentra asupra peisajului şi se bucura de panorama munţilor înalţi din stânga şi din dreapta râului Haas, ce se desfăşura spre nord-vest. Callie alerga bucuroasă alături de ea, îndepărtându-se doar uneori pentru a fugări câte un iepure – ceea ce de fapt nu ar fi trebuit să facă, deoarece câinilor ciobăneşti le era interzis vânatul. Dar problema iepurilor din Noua Zeelandă se agravase în aşa măsură, încât până

şi purişti ca Gwyneira McKenzie renunţaseră să îşi mai pedepsească câinii pentru o mică hăituială. Iepurii fuseseră aduşi cu vreo corabie şi, neavând duşmani naturali, se înmulţiseră exploziv. În unele regiuni din Otago lăsau fără iarbă animalele domestice. Câmpii întinse pe care odinioară păşteau oi fuseseră rase de către urecheaţi. Coloniştii, disperaţi, aduseseră în cele din urmă vulpi şi râşi, pe care-i lăsaseră în libertate. Dar tot nu erau prea mulţi răpitori pentru a face faţă numărului mare de iepuri.

Oricum Callie nu reprezenta un pericol pentru urecheaţi. Ea îi fugărea cu plăcere, dar nu prindea niciunul. Gwyneira obişnuia să spună că Border Collie mai curând îi adunau şi îi protejau pe iepuri decât să îi mănânce.

Spre prânz Elaine făcu popas lângă un curs de apă care se vărsa printr-o cascadă mică în râul Haas, iar Khan şi Callie începură să se bălăcească. Elaine se aşeză pe un bolovan şi pe un altul întinse masa de prânz, pentru că pietrele erau aşezate ca o masă cu scaune în jurul ei. Asta le-ar plăcea maorilor. Elaine se întrebă dacă tribul lui Rahera făcea aici tabără, dar nu găsi nicio urmă. Nici ea nu ar lăsa urme – maorii erau atenţi cu pământul lor, iar Fleurette şi Ruben îi învăţaseră pe copii să fie la fel. Bineînţeles, Khan păscu puţin, iar copitele lui lăsară amprente în iarba înaltă, dar după o zi acestea vor dispărea. După masă mai rămase puţin la soare pentru a

gusta ziua clară, parcă de vis.

În privinţa peisajului, noua ei patrie îi plăcea. Măcar dacă Thomas s-ar comporta normal! De ce i-o fi plăcând să o chinuiască şi să o înjosească? Poate că în spatele comportamentului său se afla un gen de teamă. Poate că ea ar trebui să mai vorbească odată cu el, să încerce să îi explice punctul ei de vedere şi să îi arate că nu exista niciun pericol. Ea nu putea să fugă de aici şi nici să îi fie infidelă. De l-ar putea învăţa să aibă încredere în ea! Aici, în lumina soarelui, departe de locuinţa ei sumbră, devenită între timp coşmar, şi după trei zile de libertate fără Thomas, lui Elaine situaţia nu i se mai părea lipsită de perspective.

Plină de optimism, îl încălecă pe Khan. Ar fi trebuit să călărească înapoi la Lionel Station. Dar o atrase încercarea de a cerceta un cot al râului, pentru a vedea ce se ascundea după el. Până acum doar urcase. Acum râul era jos, departe, într-un canion; parcă cineva tăiase peisajul cu un cuţit şi condusese apa în tăietură. Aşadar, drumul de întoarcere va fi la vale şi va fi parcurs simţitor mai rapid. Elaine admira fericită perspectiva, râse de Callie care se oprise agitată pe marginea prăpastiei, privind curioasă râul, şi se întrebă unde începea McKenzie Highland şi unde se găsea celebrul pas prin care James mâna oile şi unde atâta timp acesta se ascunsese de toate poterile.

Când Elaine decise să se întoarcă era după-amiaza târziu. Brusc Khan ridică din cap şi necheză. Îi răspunseră

alţi cai – şi totodată mai mulţi câini o salutară pe Callie. Elaine privi în direcţia de unde se auzea nechezatul şi-i recunoscu pe călăreţi: John şi Thomas Sideblossom cu însoţitorii lor. Aceştia se întorceau mai repede decât socotise Elaine.

În ciuda gândurilor încurajatoare nutrite nu cu mult timp în urmă, o trecură fiorii obişnuiţi de teamă când îl vedea pe Thomas apropiindu-se de ea. Instinctul o îmboldea să fugă. Poate că bărbaţii încă nu o văzuseră, iar Khan era un cal rapid. Apoi se mustră pentru acest gând. Aceşti oameni reprezentau familia ei, şi ea nu făcuse nimic rău. Nu avea motive să fugă. Trebuia ca odată şi odată să înceteze să se poarte în prezenţa lui Thomas ca un iepure îngrozit. Elaine afişă zâmbetul ei prietenos şi veni în întâmpinarea bărbaţilor.

— Ce surpriză! strigă ea veselă. Nu m-aş fi gândit să vă întâlnesc aici. Credeam că veniţi abia mâine.

Thomas o privi rece.

— Ce faci aici? o întrebă încet şi tărăgănat în loc de a răspunde vorbelor ei.

Elaine se strădui să îl privească în ochi.

— O ieşire, ce altceva? M-am gândit să văd împrejurimile şi, pentru că încă nu a venit calul meu, l-am împrumutat pe Khan. Îmi puteam permite, nu?

Ultima propoziţie o rosti cam moale. Dar nu era simplu să pară stăpână pe sine când Thomas afişa această mină impenetrabilă. Şi Elaine nu părea să fie singura căreia

situaţia să i se înfăţişeze ameninţătoare. Oamenii lui Sideblossom, aproape toţi tineri maori, se retrăseseră vizibil.

— Nu, nu îţi puteai permite! şuieră Thomas. Armăsarul nu e deprins să fie călărit; ţi s-ar fi putut întâmpla ceva. Ca să nu mai vorbim că nu este un cal pentru o doamnă. Şi nici nu se cade să călăreşti singură prin ţinut...

— Dar, Thomas, interveni Elaine. Argumentul lui era atât de absurd, încât în ciuda situaţiei tensionate o pufnea râsul. Aici nu mă vede niciun om! De când am plecat din Lionel Station nu am întâlnit pe nimeni care să poată să îmi găsească comportamentul nepotrivit!

— Dar eu îl consider nepotrivit! zise sec Thomas. Şi numai asta contează. Nu am nimic împotriva unei ieşiri ocazionale – împreună cu mine, pe un cal blând. Singură nu mai părăseşti ferma. Ne-am înţeles?

— Dar eu am ieşit totdeauna singură, Thomas! De mic copil. Nu mă poţi întemniţa!

— Nu pot? Văd că practicăm jocul obişnuit. Cine ştie pe cine sau ce căutai aici. Acum vino, vom discuta mai târziu despre asta.

Bărbaţii o încadrară pe Elaine de parcă ar fi fost un deţinut evadat care trebuia escortat în siguranţă. Brusc peisajul nu i se mai păru fermecător şi atât de vast. În schimb munţii păreau să o împrejmuiască precum o închisoare. Iar Thomas nu-i mai adresă nici măcar un cuvânt. Drumul de întoarcere, de vreo trei ore, decurse

într-o tăcere apăsătoare.

Arama şi Pita, care o aşteptau la grajd, îl luară în primire pe Khan. În special pe chipul lui Arama se citea o adâncă îngrijorare.

— Nu ar fi trebuit să ieşiţi atât de mult timp, Miss Lainie, spuse el încet. M-am temut că se va întâmpla asta, însă am crezut totuşi că bărbaţii se vor întoarce abia mâine. Dar nu vă temeţi, noi nu vom spune că ne-aţi ajutat la oi.

Elaine ar fi vrut să cureţe armăsarul aşa cum făcuse şi cu o zi înainte, însă Thomas o trase în casă.

— Schimbă-te, ca măcar la masă să vii ca o lady!

Elaine tremura când se refugie în camera în care îşi păstra toaletele. Din fericire Pai îi pregătise deja îmbrăcămintea de schimb şi o ajută să strângă repede şi puternic corsetul.

— Mr. Thomas este… mânios? întrebă ea prudentă.

Elaine confirmă şi şopti:

— Nu suport asta. El vrea să mă ţină închisă şi eu nu pot…

— Psst… Pai, care tocmai îi prindea părul în ace, o mângâie consolator pe obraji. Nu plângeţi. Cu asta nu vă veţi simţi mai bine. Ştiu asta din orfelinat. Copiii plângeau uneori, dar nu le folosea la nimic. Vă veţi obişnui, Miss Lainie… vă veţi obişnui cu toate.

Elaine simţi că va urla dacă va mai auzi o dată aceste cuvinte. Ea nu se va obişnui niciodată cu viaţa aceasta.

Mai curând va muri!

Zoé o aştepta cu un surâs ipocrit.

— Te-ai întors, Elaine! Ce bine! Poate că în zilele următoare îmi vei ţine din nou companie. Să stai mereu cu văcarii şi cu câinii nu se poate să îţi facă plăcere...

Elaine strânse din dinţi. Thomas îi aruncă o privire de gheaţă.

— Mai înainte am călărit şi eu puţin, continuă Zoé în timp ce se servea masa. Acum susţinea singură întreaga conversaţie. Thomas tăcea ca şi până acum, iar John părea interesat să observe tânăra pereche. Gândeşte-te, Lainie, când am venit aici aveam chiar şi un cal. Dar mi-a trecut cheful. Domnii nu au timp să însoţească o doamnă pe durata ieşirilor. John a vândut apoi calul...

Asta ce mai era? Un avertisment? Sau Zoé deja se bucura că Thomas va scăpa de iubita ei Banshee imediat ce animalul va sosi la Lionel Station? Abia acum înţelese Elaine de ce iapa nu trebuise să vină odată cu ea. Nu fusese vorba de a scuti mânzul de drumul lung, ci de a o lega pe ea de casă.

Emere, femeia maori, servea ca totdeauna în tăcere. Dar şi ea o urmărea din priviri pe Elaine. Iar noaptea cântase la *pecorino.* Elaine încercase să scape de sunetul fantomatic, dar acesta răsunase mai puternic decât de obicei şi nici măcar cele mai groase draperii nu îl putuseră diminua.

În acea noapte groaznică Elaine făcu pentru prima oară

spălături cu oţet. Gemuse de durere. O făcuse în camera de baie, după ce Thomas îşi executase, jocul” mai sălbatic decât oricând înainte. Cântecul funest din fluier al lui Emere se pare că îi stârnise mai mult furia.

Când termină în cele din urmă, Elaine dori să se ghemuiască sub pătura ei până când o vor mai părăsi durerile, dar îşi aminti de sfaturile lui înger privitoare la evitarea sarcinii nedorite. Pentru că ea nu trebuia să rămână însărcinată. În niciun caz!

9

După ce Kura îşi dăduse seama că era însărcinată, căsnicia dintre William şi ea luă o evoluţie ciudată. Tânăra femeie găsea nod în papură practic tuturor locuitorilor din Kiward Station. Ziua şi-o petrecea de regulă singură, cel mult împreună cu Heather Witherspoon. Nu mai exersa la pian şi nici vocea nu i se mai auzise de câteva săptămâni. Gwyneira îşi făcea griji, dar James şi jack găseau schimbarea bine-venită.

— Sfânta linişte! se bucura James la întoarcerea din Queenstown, întinzându-se în fotoliul lui. Ce-mi plăcea mie muzica înainte! Dar acum... Şi nu mai face mutra asta, Gwyn! Las-o să facă pe îmbufnata. Poate este din cauza sarcinii. Se spune că femeile se comportă ciudat în această stare.

— Mulţumesc! ripostă Gwyneira. De ce nu m-ai atenţionat mai demult? Lajack ai susţinut totdeauna că sarcina mă făcea mai frumoasă! Nici vorbă de „ciudată”.

— Tu eşti faimoasa excepţie, spuse James şi râse. Din cauza asta m-am şi îndrăgostit de tine la prima vedere. O să îşi revină şi Kura. Probabil că abia acum şi-a dat seama că o căsnicie nu este o joacă.

— Ea este teribil de nefericită, oftă Gwyn. Şi este supărată pe noi toţi, în primul rând pe mine. Totuşi eu i-am

dat ocazia să aleagă...

— Nu toţi devenim fericiţi odată cu îndeplinirea dorinţelor noastre. Dar acum nu se mai poate schimba nimic. Îmi pare rău, dar William o încasează cel mai mult. Însă nu pare să conteze prea mult pentru el.

În fond indispoziţia şi rezerva Kurei se limitau la perioada zilei. Noaptea părea că îi ierta totul lui William şi devenea o amantă mai înfocată decât până acum. Părea că îşi rezerva întreaga energie pentru a-şi satisface propria plăcere şi pe cea a lui William, astfel că fiecare noapte era mai înflăcărată decât noaptea anterioară. Pe timpul zilei William se dedica muncii la fermă – şi în această privinţă lucrurile stăteau mai bine. Acum Gwyneira îi lăsa mână liberă. Chiar dacă ceva nu îi convenea, îi luă mai curând partea, uneori chiar şi faţă de James McKenzie. Prin firea lui, James era un om calm. El nu tratase niciodată Kiward Station ca proprietatea lui, aşa că accepta fără comentarii eventualele decizii eronate ale lui William. Probabil că într-o zi tânărul va deveni stăpân aici, şi John trebuia să se obişnuiască să îi accepte ordinele.

Poker Livingston se retrăsese. Sub pretextul că braţul vătămat îl împiedica să efectueze pe mai departe munci grele la fermă, acum se mutase la prietena lui din oraş. Triumfător, William îi luase locul acestuia şi supraveghea oamenii la reparaţii şi la îndeplinirea altor sarcini care le reveneau pe timpul verii. După puţin timp tribul maori stabilit lângă Kiward Station plecă pentru o perioadă mai

îndelungată. James îşi dădu ochii peste cap şi angajă lucrători albi din Haldon.

— Acest urmaş costă mult, îi spuse el Gwyneirei. Poate că ar fi trebuit să te mulţumeşti cu un maori ca tată. Atunci tribul nu ar mai fi plecat sau, dacă ar fi făcut-o, ar fi luat-o cu ei pe Kura şi nu ar mai fi trebuit să îi suportăm mina plină de reproş. Se poartă de parcă noi am fi lăsat-o gravidă!

Gwyneira oftă.

— De ce nu s-o înţelege William cu maori? în Irlanda a avut probleme pentru că era prea amabil cu arendaşii, aici se sfădeşte cu băştinaşii...

James ridică din umeri.

— Lui Willie al nostru îi place să-i fii recunoscător. Ori Tonga nu este genul... Atâta vreme cât nu îi este dator cu nimic lui William! Priveşte lucrurile în faţă, Gwyn, William nu suportă să discute cu ceilalţi de la egal la egal. El vrea să fie şeful şi vai de cine se îndoieşte de asta.

Gwyneira încuviinţă fără nicio plăcere, apoi schiţă un zâmbet.

— Pe cei doi îi trimitem acum la adunarea crescătorilor de oi, la Christchurch, zise ea. Acolo country-gentlemanul nostru se poate simţi important. Kura va avea alte gânduri, iar tu vei putea repara gardurile. Sau voiai să te duci tu însuţi la adunare?

James făcu un gest a lehamite. El socotea inutile adunările crescătorilor de vite. Câteva cuvântări, câteva

discuţii pe marginea problemelor actuale, urmate de un chef zdravăn, pe parcursul căruia propunerile deveneau tot mai absurde. Cu un an în urmă maiorul Richland îşi exprimase trăsnita idee de a înfiinţa o asociaţie de vânătoare de gonaci, pentru a combate problema iepurilor. Pierduse total din vedere faptul că în acest mod se vânau vulpile, nu iepurii.

Oricum James nu avea nevoie de aşa ceva, cu atât mai mult cu cât asociaţia crescătorilor de oi din Christchurch fusese întemeiată iniţial pentru a lupta cu un anumit hoţ de vite. O chestiune pe care lordul Barrington ar menţiona-o, în prezenţa lui McKenzie, cel mult după un al treilea pahar de băutură.

— Mda... Să sperăm că nu îi vor da idei tâmpite lui Willie, mormăi James. Altfel, în curând vom creşte câini de vânătoare în loc de oi...

Lui William îi plăcu excursia la Christchurch şi când se întoarse de acolo părea cu câţiva ţoli mai înalt. Kura cheltuise o avere prin atelierele de croitorie, dar chiar şi aşa, era mai prost dispusă decât la plecare. Primirea amicală şi firească de care se bucurase William în cercul baronilor oilor îi deschisese definitiv ochii: căsătoria şi copilul o legau de Kiward Station. William nu avusese niciodată intenţia de a o urma pe Kura prin teatrele de operă ale Europei, pe post de muză masculină. Poate va fi posibilă o călătorie, dar cu siguranţă nu de lungă durată, şi nici vorbă de studii la un conservator. Kura, în orele lungi

de singurătate, era furioasă pe soţul ei – pentru ca apoi să îi cadă din nou în braţe. Atunci când el o săruta sau când îi dezmierda trupul, Kura uita de orice alte dorinţe şi nevoi. Divinizarea lui compensa aplauzele mulţimii, şi când el o penetra, trăia ceva sublim mai intens decât orice moment al unui belcanto. Numai de nu ar fi existat zilele nesfârşite, şi ea nu ar fi fost nevoită să vadă cum i se modifica trupul. William găsea că sarcina o făcea pe Kura şi mai frumoasă, însă ea îşi ura noile rotunjimi. Şi dacă toţi considerau că ea trebuia neapărat să se bucure de acest copil – Kura era în cel mai bun caz indiferentă.

Veni în sfârşit toamna, bărbaţii plecară să adune oile pe podiş, iar William se compromise definitiv rătăcindu-se în munţi în căutarea animalelor răzleţite. Abia după o zi putuse fi găsit cu ajutorul unui grup de căutători.

— Deja credeam că o ştersese, îi povestea rânjind Andy lui James, care râdea şi el.

Soţii McKenzie nu participaseră de data aceasta la adunatul oilor. Gwyn socotise că Kura avea nevoie de companie, iar pe James îl cam dureau oasele când îşi petrecea întreaga zi pe cal, iar noaptea dormea pe pământul tare. El deja îşi imagina că într-o zi îi va preda Kiward Station lui William şi că împreună cu Gwyn se va retrage într-o casă mai mică şi mai confortabilă. Câteva oi, o crescătorie de câini şi seara un foc cald în cămin, aprins de el însuşi, nu lăsat în grija unui angajat. Încă din tinereţe Gwyn şi James visaseră la o asemenea viaţă, şi James nu

vedea niciun motiv să nu-şi împlinească visurile. Regreta puţin renunţarea la fermă doar dacă se gândea la Jack. Fiul lui era încă tânăr, dar va deveni un crescător de oi perfect. Deja acesta era lăudat de Andy.

— Jack are un al şaselea simţ. Găseşte orice oaie, iar câinii îl ascultă orbeşte. Nu există nicio posibilitate ca el să preia ferma?

James clătina din cap.

— El nu este un Warden. Dacă Gwyneira ar fi moştenit ferma, altfel ar fi stat lucrurile. Sigur că Stephen, Georgie şi Elaine se aflau înaintea lui Jack printre moştenitori, dar cu O'Keefe ne-am fi putut înţelege. Steve şi George nu sunt interesaţi, iar Elaine are acum propria fermă de oi.

— Dar nici pe Kura nu o interesează! ripostă Andy. Păcat că nu se putea căsători cu Jack. Mda... ar fi un pic de împerechere consangvină, dar cu sânge bun...

James râse răsunător.

— Pentru asta toate oile din lume nu ar fi fost destul de valoroase, Andy! Eu cred că în cazul în care Kura ar fi fost ultima fată de pe lume, el s-ar fi dus la mănăstire!

Kura născu în cele din urmă şi proasta ei dispoziţie se accentuă şi mai mult. Dimpotrivă, William, care petrecea mai mult timp în casă, îşi dădea toată silinţa să o bine dispună – dar cu puţin succes. De când acesta nu se mai apropia noaptea de ea, pentru a nu pune în primejdie copilul, ea îl trata cu un dispreţ rece, uneori înfuriindu-se

şi aruncând cu obiecte după el. Nu mai exista nimeni care să o mai înveselească, nici măcar pentru scurt timp. Ea nu voia să fie gravidă. Nu voia copii. Şi ultimul loc de pe lume în care voia să fie era Kiward Station.

Marama, mama ei, era îngrijorată că toate acestea îi puteau dăuna copilului şi chiar Gwyneira îşi amintea uneori de propria sarcină cu Paul. Şi ea refuzase copilul. Dar Paul fusese rodul unui viol, pe când Kura aştepta un copil rezultat din dragoste. Gwyneira se simţi uşurată când se declanşară durerile. Marama şi Rongo Rongo, moaşa maori, veniră imediat pentru a fi alături de Kura şi, în plus, Gwyneira trimise după Francine Candler, pentru ca aceasta să nu se simtă jignită. Oricum copilul venise deja pe lume înainte să sosească la faţa locului moaşa din Heldon. Kura avusese o naştere uşoară; avusese dureri timp de şase ore, după care născuse o fată foarte mică, dar sănătoasă.

Marama radia toată când i-o prezentă Gwyneirei.

— Doar nu sunteţi supărată, Miss Gwyn? întrebă ea îngrijorată.

Gwyneira zâmbi. La naşterea Kurei, Marama pusese aceeaşi întrebare.

— Ba deloc, menţinem linia feminină! spuse ea şi luă copilul din braţele Maramei.

Privi cu atenţie micuţul chip. Nu se putea încă distinge cu cine aduceau trăsăturile, dar puful de pe căpşorul fetiţei era mai curând auriu decât negru.

— Ce nume vrea să îi pună Kura? întrebă Gwyneira legănând copilul.

Micuţa îi amintea de Fleurette bebeluşă, şi o cuprinse o undă de duioşie când copilul se trezi şi o privi cu ochii mari şi albaştri.

Marama ridică necăjită din umeri.

— Nu ştiu. Ea nu vorbeşte, nici nu a vrut să se uite ca lumea la copil. Mi-a zis numai: „Du-o bunicii! îmi pare rău că nu este băiat". După care William a spus: „Va fi data viitoare, dragă!" – la care Kura aproape că şi-a ieşit din minţi. Rongo Rongo i-a administrat o băutură somniferă. Nu ştiu dacă a fost tocmai ce trebuia, dar la cât era de furioasă…

Şi William era nemulţumit. El ţinuse să fie băiat, iar acum era dezamăgit. Însă Tonga trimisese un dar, pentru că maorii recunoşteau succesiunea pe linie maternă.

Gwyneirei îi era indiferent dacă nou-născutul era băiat ori fată.

— Esenţial este să nu aibă talent muzical, îi spuse ea lui James şi aşeză copilul în leagăn.

Pentru că până atunci nimeni nu se gândise la asta, Kura transformase scurt micul salon în camera copilului. James trebuise să aducă leagănul din cămară. Nici măcar la nume se pare că nu se gândise nimeni.

— Să o botezăm cu unul dintre numele cântăreţelor preferate ale Kurei, propuse James. Cum le cheamă pe acestea?

Gwyneira făcu ochii mari.

— Mathilde, Jenni şi Adelina. Nu îi putem face asta copilului! îl întreb pe tată. Poate că o putem boteza cu numele mamei lui.

— Atunci o să o cheme probabil Mary sau Bridey... cugetă cu voce tare James.

Dar William se gândise deja la numele fiicei lui.

— Va trebui să fie un nume deosebit! explică el uşor ameţit de whisky. Gwyneira îl întâlnise jos, în salon. Ceva care să exprime triumful asupra acestei noi ţări! Mă gândesc să o numesc Gloria!

— Nu îi putem oferi explicaţia aceasta lui Tonga, zise rânjind James când Gwyneira îi dădu vestea.

Între timp el şi Jack tocmai fixau o jucărie deasupra leagănului micuţei. James îi explicase fiului său că fetiţa încă nu putea să vadă bine, dar după un timp ursuleţul care se clătina avea să îi atragă atenţia şi o va mai linişti.

— De fapt ea ce îmi este? Mătuşă?

Jack o privea fascinat pe Gloria.

— Poţi să o atingi, îl încurajă Gwyn. Da, ce îţi este ea? Tatăl Kurei şi tu aţi fost fraţi vitregi. Ca urmare, Kura ar fi nepoată vitregă. Iar fetiţa este strănepoata ta vitregă. Cam dificil!

Jack îi zâmbi copilei. Pe chipul lui se oglindea aceeaşi expresie ce apărea pe faţa tatălui său la naşterea unui pui: mirare, aproape un fel de evlavie. În cele din urmă duse mâna în leagăn şi cu mare grijă atinse cu un deget mânuţa

Gloriei.

Bebeluşa deschise o clipă ochii, apoi îi închise. Parcă îi făcuse cu ochiul lui jack. Apucă degetul lui jack cu mânuţa şi-l strânse cu putere.

— Cred că mă place! zise băiatul.

În perioada următoare îngrijirea micuţei Gloria deveni un subiect de dispută pentru femeile din Kiward Station. Bucătăreasa Kiri şi Marama se opuseră ideii de a prelua îngrijirea copilului Kurei. Kiri se ocupase cu ani în urmă, după sarcina nenorocită a Gwyneirei, de micul Paul şi considera asta o greşeală. Mama nu putuse niciodată să construiască o punte între ea şi copil şi nu îl iubise cu adevărat nici ca mic copil şi nici ca adult. Dacă ea l-ar fi lăsat pe Paul pur şi simplu să ţipe, argumenta Kiri, Gwyneira ar fi fost silită mai devreme ori mai târziu să îl hrănească şi apoi ar fi dezvoltat de la sine sentimente materne. Cu Gloria şi Kura ar fi acelaşi lucru, explica Kiri.

Dimpotrivă, Gwyneira era de părere că ea ar trebui să o preia pe micuţă. Pur şi simplu pentru că altcineva evident nu o făcea. Oricum Kura nu se vedea obligată să preia bebeluşa doar pentru că aceasta ţipa. Ea se mută într-o altă cameră, ca să n-o mai audă. Cazarea micuţei Gloria în salonul mic aflat în cel mai îndepărtat punct al suitei se dovedi a fi o greşeală. Camera copilului se învecina cu coridorul, aşa că plânsul Gloriei nu rămânea neauzit de ceilalţi locuitori ai casei. Dar dacă Kura se retrăgea în

dormitorul ei sau în camera cu garderoba, nu auzea aproape nimic. Iar în ce o privea pe Heather Witherspoon, pe aceasta ţipetele o călcau pe nervi, însă ea se temea că dacă va ridica bebeluşa, o va scăpa – şi după ce Gwyn o urmărise odată, împărtăşea şi ea temerile.

— Dumnezeule, Miss Heather, nu e o păpuşă! încă nu-şi ţine bine capul, aşa că trebuie sprijinit. La vârsta ei Gloria nu şi-l poate susţine singură. Iar bebeluşa nu te va muşca dacă o sprijini de umăr. Şi nici nu va exploda – nu trebuie s-o ţii ca pe o dinamită.

După asta Miss Heather păstră distanţa. La fel William, care însă angajă o dădacă, o anume Mrs. Whealer. Refuzase o fată maori. Relativ destoinica Mrs. Whealer îşi putea începe munca abia la ora nouă dimineaţa, pentru că venea de la Haldon, iar seara voia să fie acasă înainte de a se întuneca.

În orice caz, noaptea nu era nimeni care să se ocupe de Gloria şi să o hrănească, şi de multe ori Jack era cel care bâjbâia prin camera părinţilor lui şi îi anunţa pe aceştia. Băiatul dormea în încăperea aflată lângă camera bebeluşei şi, ca urmare, o auzea primul ţipând. Energic cum era, o lua pur şi simplu din leagăn şi o aşeza lângă el, ca pe căţelandrul primit în dar de Crăciun. Pe acesta îl hrănea înainte de a dormi, după care animalul moţăia, în timp ce Gloriei îi era foame, şi prin urmare nu putea fi liniştită.

Lui Jack nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să-şi trezească mama. Aşa cum trebuia, mai totdeauna încerca

la Kura, dar de acolo nu se alegea cu nicio reacţie. Din dormitorul ei ciocănitul la uşă se auzea tot atât de puţin ca plânsul Gloriei, iar a pătrunde în încăperile ei private era o prea mare îndrăzneală pentru băiat.

— De fapt ce face acest William? cârti James după ce Gwyneira se trezi a treia noapte consecutiv. Nu i se poate explica faptul că nu este suficient doar să conceapă un copil?

Gwyneira punea pe ea un capot.

— Nu aude. Şi nici Kura; Dumnezeu ştie ce gândesc ei. În orice caz nu mi-l pot închipui pe William cu o sticlă cu lapte în mână. Tu poţi?

James era cât pe ce să riposteze că pentru asta William ar fi trebuit ca mai întâi să lase din mână sticla cu whisky, dar nu voia să o tulbure în plus pe Gwyneira. Aceasta era atât de ocupată cu copilul şi cu ferma, încât nu observase în ultimul timp că William manifesta o înclinaţie clară către alcool. Căsnicia lui William şi a Kurei nu mai părea atât de fericită ca la începuturile ei sau ca în primele luni de sarcină. Cei doi nu se mai duceau devreme la culcare, ca înainte, nu mai schimbau priviri de îndrăgostiţi, ci mai curând păreau a trăi fiecare independent de celălalt. William rămânea mai mult timp în salon după ce Kura se retrăgea. Uneori se întreţinea cu Miss Witherspoon – şi James tare ar fi vrut să afle ce aveau aceştia de discutat. Dar deseori rămânea singur cu gândurile lui, totdeauna cu un pahar plin alături.

În realitate, după naşterea Gloriei relaţia lui William cu Kura nu se îmbunătăţise aşa cum sperase el. Ca un gentleman, el îi lăsase soţiei patru săptămâni timp de refacere după naştere, apoi încercase să se culce din nou cu ea. Plecase de la convingerea că ar fi mai mult decât bine-venit. Doar Kura îi reproşase săptămâni la rând că el nu o mai dorea din cauza burţii mari. Aceasta se lăsa în plăcerea sărutărilor şi dezmierdărilor lui şi îl excita până puţin înaintea punctului culminant. Când voia însă să o penetreze, îl respingea.

— Doar nu crezi că mi se va întâmpla încă o dată, spusese ea rece când el îşi adunase curajul necesar să se plângă. Nu mai vreau copii. Gata. Cu plăcere putem face orice altceva, dar nu ceva ce m-ar lăsa gravidă.

La început William nu o luase în serios, ci continuase să încerce, dar Kura rămăsese neînduplecată. Ea se folosea de întreaga ei îndemânare pentru a-l excita până în pragul extazului şi în ultimul moment se retrăgea. Pentru ea asta nu conta, mai curând era satisfăcută de faptul că William o dorea până la nebunie.

Totuşi într-o noapte el îşi pierdu controlul, îi învinse rezistenţa împotriva voinţei ei şi râse când aceasta după act îl lovi şi îl zgârie. Dar curând încetă să se mai apere şi chiar şi ea gustă momentul. Cu toate acestea fapta lui era de neiertat. William îşi ceru iertare în aceeaşi noapte şi apoi încă de trei ori în cursul zilei următoare; era chinuit de remuşcări. Kura îi acceptă scuzele, însă seara el îi găsi

uşa dormitorului încuiată.

— Îmi pare rău, spusese Kura, dar este prea riscant. Se va repeta, şi eu nu îmi mai doresc un alt copil.

În loc de asta, ea reîncepu exerciţiile vocale şi la pian. Ore de-a rândul, ca mai înainte şi ca la începutul căsniciei ei.

„Trebuie să te gândeşti bine la ceea ce îţi doreşti…" – îşi spuse Gwyneira oftând şi legănând-o pe micuţa Gloria.

Fără îndoială, rugăciunea ei ca micuţa să nu aibă talent muzical fusese auzită: Gloria începea să urle imediat ce auzea pianul.

— O iau cu mine la grajduri! propunea bucuros Jack, aflat şi el în căutarea unui refugiu în faţa lui Beethoven şi a lui Schubert. Cu câinii stă foarte cuminte, ba chiar râde când Monday o linge. Tu ce crezi, când va putea să înveţe să călărească?

William turba văzând-o zilnic pe Kura, urmărind cum revenea la silueta ei seducătoare, cum mişcările ei redeveneau fermecătoare, ca un dans, în loc de a rămâne greoaie ca în ultimele săptămâni de sarcină. Tot ce ţinea de ea îl excita, vocea, dansul degetelor ei lungi pe clapele pianului… uneori era suficient să se gândească la ea pentru a avea erecţie. În timp ce îşi bea singur whisky-ul, îi treceau prin faţa ochilor nopţile de dragoste. Recapitula fiecare poziţie, se gândea melancolic la fiecare sărut. Uneori avea impresia că exploda de dorinţă. Probabil că la

fel i se întâmpla şi Kurei; îi remarca privirile doritoare. Dar autocontrolul ei era desăvârşit.

Kura nu ştia ce îi va mai putea oferi viaţa, dar a rămâne la Kiward Station, a turna un copil după altul, a deveni de fiecare dată lipsită de farmec şi grasă şi a se legăna ca o raţă îi provocau groază. Cele câteva luni de plăceri dintre aceste momente nu acopereau dezavantajele. Iar Rongo Rongo nu îi dăduse iluzii: „Până vei ajunge la douăzeci de ani, mai poţi avea trei copii – şi cine ştie câţi vor fi în final”.

Doar gândul la trei progenituri care zbierau o făcea pe Kura să se înfioare. Gloria i se părea nostimă, dar acelaşi lucru îl simţea faţă de toate creaturile mici, ca pisicuţe, căţei, miei, care le extaziau pe Gwyneira şi pe verişoara ei Elaine. Altceva nu mai avea comun cu ele.

Totuşi renunţarea la dragostea cu William o făcea tot mai nervoasă. De ceva avea nevoie, fie muzica, fie aplauzele, fie satisfacţia şi dragostea. Muzica era mai puţin periculoasă. Aşa că exersa la pian din nou, cânta şi aştepta. Ceva trebuia să se întâmple.

10

Roderick Barrister nu era chiar o minune a belcantoului. Absolvise studiile muzicale la un institut destul de renumit şi lupta cu curaj cu ştimele ce reveneau tenorilor. În plus arăta foarte bine cu părul lui negru, neted şi viguros, pe care îl purta lung, ceea ce oferea mai multă expresivitate unui personaj de operă. Chipul lui cu trăsături regulate era clasic şi făcea să bată mai repede inimile femeilor, şi avea ochii negri şi focoşi. Deja aspectul lui fizic îi asigura angajamente în micile ansambluri sau la serile de lieduri. Dar pentru o carieră pe marile scene nu era suficient, şi Roderick nu îşi mai făcea de mult iluzii.

Fireşte că îşi iubea publicul şi îşi dorea cu ardoare statutul de star – şi nici prost nu era. De aceea a profitat imediat de ocazia de a deveni cât se poate de curând un peşte mare într-un iaz micuţ, când un om de afaceri neozeelandez a alcătuit un ansamblu pentru un turneu în Noua Zeelandă şi în Australia. George Greenwood, un bărbat bogat şi nu tocmai tânăr, urmărea evident mai curând un scop altruist decât dorinţa de a obţine profit. Dorea în primul rând să-i facă o plăcere soţiei sale Elizabeth. În urmă cu ani de zile cei doi petrecuseră câteva luni în Anglia şi pe atunci soţia lui încă tânără căzuse pradă farmecului operei. Pe Insula de Sud a Noii Zeelande

nu exista încă un teatru de operă – şi ei puteau asculta belcantoul doar la gramofon. George voia acum să remedieze situaţia şi folosi ocazia oferită de un drum la Londra pentru a forma o companie de cântăreţi şi dansatori.

Roderick fu repede cooptat în companie şi curând îi deveni clar că acum avea ocazia să-şi valorifice talentul organizatoric obţinând şi oarecare foloase: George Greenwood nu avea nici cea mai mică idee despre muzică. Pentru el reprezenta mai curând o povară ca pe lângă propriile probleme să se mai ocupe şi de cântăreţi şi dansatori, fără a mai pune la socoteală evaluarea candidaţilor. Aşa că el acceptă cu plăcere propunerea lui Roderick de a-l ajuta la selecţionare, şi Barrister deveni curând impresar.

El angajă balerinele cele mai frumoase şi mai binevoitoare, în timp ce în privinţa dansatorilor îi preferă pe cei atraşi de propriul sex. În definitiv nu era obligat să ia concurenţa cu el în periplul transoceanic! În privinţa cântăreţelor – şi bineînţeles în special la alegerea tenorilor, başilor şi baritonilor – a avut grijă să nu angajeze pe nimeni care ar fi putut să îl pună în umbră ca voce ori aspect fizic. Ca urmare, viitoarea lui parteneră, prima soprană, era atât ca fizic, cât şi ca voce mai curând de categorie medie, o fiinţă blajină. Sabina Conetti ştia la fel de bine ca Roderick că nu era înzestrată pentru marea artă. Ea era recunoscătoare pentru angajamentul bine

plătit şi dorea să-i acorde întreaga ei atenţie lui Roderick, dacă balerinele nu aveau chef de el, şi să îl accepte la pieptul ei generos în cazul vreunei suferinţe. El a reuşit să evite toate problemele care pentru alţi impresari ar fi însemnat nopţi nedormite. În mica lui companie domneau pacea şi dragostea – şi, după cum a rezultat, nici publicul nu era prea pretenţios. Trupa susţinu câteva concerte pe vasul care-i ducea spre Noua Zeelandă, şi călătorii îi copleşiră cu laude pe artişti şi pe George Greenwood, care era extrem de mulţumit.

Roderick aştepta liniştit primele reprezentaţii ale ansamblului la Christchurch şi în Canterbury Plains. Oricum Sabina Conetti în carne şi oase era mai bună decât Jenny Lind pe plăcile de gramofon.

Şi Christchurch a reprezentat o surpriză. Cântăreţii şi dansatorii se aşteptaseră la un sat prăpădit de la capătul lumii, dar dădură peste un oraş care tindea să devină o metropolă englezească. Atracţia principală era tramvaiul pus în funcţiune din 1880, care zăngănea pe străzile oraşului atrăgător. Christ Collège reunea studenţi din toată Noua Zeelandă şi conferea localităţii un aer tineresc. Creşterea oilor şi exportul de carne aduseseră profituri oraşului Canterbury, iar edilii puneau la dispoziţie banii din impozite pentru construirea de clădiri publice impresionante.

Nu exista încă o operă; reprezentaţia urma să aibă loc într-un hotel. Şi din nou Roderick îi mulţumi lui Dumnezeu

pentru Sabina, în timp ce ea făcea faţă plângerilor cântăreţilor referitoare la proasta acustică a sălii în care avea loc reprezentaţia şi îngrijorării dansatorilor privind scena prea mică, el făcu întâi un tur al oraşului şi apoi trase cu ochiul curios spre publicul care aştepta spectacolul. Acesta era alcătuit din oameni îmbrăcaţi cu gust, bucurându-se cu anticipaţie, care în curând aveau să îl slăvească pe Roderick Barrister de parcă ar fi fost Paul Kalisch în persoană. Un vis devenit realitate! Şi apoi văzu fata...

Heather Witherspoon îi făcuse atenţi pe William şi pe Kura asupra spectacolului oferit de ansamblul de operă. George Greenwood o informase pe Gwyneira despre acesta, dar ea pur şi simplu uitase de eveniment – mai cu seamă că nici James şi nici Jack nu dădeau în brânci să îl vadă.

— De fapt opera este ceva frumos, încercase Gwyn să îl impulsioneze cât de cât pe fiul ei.

Ea voia să îi mijlocească o cultură vastă, ceea ce în Noua Zeelandă nu era totdeauna simplu, şi chiar James o susţinea în acest demers. Familia McKenzie urmărise cu entuziasm un turneu al Royal Shakespeare Company care avusese loc în anul precedent, dar pentru Jack fuseseră mai captivante duelurile decât suferinţele din dragoste ale lui Romeo şi ale Julietei. Se părea că pentru operă familia lui Gwyn era o cauză pierdută.

— Şi cu Glory ce să facem? mai aduse Jack un argument. Dacă lipsim mult plânge şi dacă o luăm cu noi va plânge pe bună dreptate. Nu îi place tărăboiul.

Între timp tânărul îşi făcuse o obişnuinţă din a-şi căra nepoata după sine ca un căţeluş. În loc de ursuleţi din pluş, deasupra coşuleţului ei îi punea să se mişte încoace şi încolo curăţitoare de copite şi când Gloria întindea mânuţa, îi punea în palmă să se joace câteva paie sau o perie pentru cai. Iar fetei se pare că îi plăcea. Atâta vreme cât mama ei nu cânta cu vocea sau la pian ea era un copil liniştit – şi de când Jack descoperise cum să îi încălzească corect laptele, chiar adormea în timp ce îl bea.

Kura şi William nu o informaseră pe Gwyn cu privire la spectacolul de operă la care urmau să asiste. În ultimul timp familiile de la Kiward Station convieţuiau tot mai independent una de alta. Pianul mutat în mijlocul salonului şi concertele susţinute seară de seară de Kura îi alungau pe James şi pe Jack mai devreme în camerele lor, iar dacă tânăra soţie se retrăgea în cele din urmă, nimeni nu avea chef să îi ţină tovărăşie lui William la un pahar de whisky. Desigur, cu excepţia lui Heather Witherspoon.

— Se petrece ceva între cei doi? întrebase cândva James suspicios. Că doar nu şi-or povesti unul altuia toată noaptea amintiri din perioada internatului?

Gwyneira râsese.

— Jack susţine că în orice caz între Kura şi William nu se mai petrece nimic. Chiar aşa a spus. O fi de vină şi

influenţa ta proastă asupra lui? Helen ar fi îngrozită! Oricum el spune că în fiecare seară îi aude certându-se. Ceea ce nu mi-a zis mie, ci prietenului său Hone. Eu am aflat numai întâmplător. Amândoi mai nou se interesează acum ceva mai mult de fete. Hone fiind evident mai maturizat decât Jack. Tânărul este cucerit de Kura. Are toate şansele să ajungă călugăr!

James rânji.

— Improbabil. Cu siguranţă că este un păstor bun, dar cred că l-ar deranja să nu poată tunde oiţele bipede şi să le plimbe în voie. În afară de asta, din câte ştiu eu, nicio confesiune nu aşteaptă de la un Border Collie să intervină ca apărător al virtuţii.

— Dar nu ar fi deloc rău, chicoti Gwyn. Mai ştii cum Cleo lătra totdeauna când mă atingeai?

James îi aruncă o privire cercetătoare lui Monday, aflată în coşul ei, lângă patul lor.

— Actuala apărătoare a virtuţii doarme. Hai, să nu pierdem ocazia…

Kura era bineînţeles încântată de plecarea la Christchurch, şi Heather Witherspoon nu mai puţin. William era mai interesat de posibilitatea de a-şi cultiva contactele cu ceilalţi baroni ai oilor şi le însoţi binevoitor. Însă Gwyneira îi dădu liber lui Miss Witherspoon fără nicio plăcere. Ca şi anterior, ea era nemulţumită de activitatea acesteia atât în ce privea instruirea lui Jack, cât şi în

privinţa copiilor maori. Dar Heather solicita atât de rar concediu, încât Gwyneira nu îşi permise să nu fie de acord cu voiajul.

— Poate se îndrăgosteşte de vreun cântăreţ şi o întinde! zise plin de speranţe James.

Dar nici vorbă de aşa ceva. Inima lui Heather era de mult timp dăruită. Chiar dacă William nu arătase până acum niciun interes, ci doar visa să recucerească „fortăreaţa Kura", exista un motiv pentru care ea rămânea mai în fiecare seară cu el. Cândva el va recunoaşte femeia din ea. Cel puţin asta spera ea. În cărţile şi jurnalele pe care le citea, succesul era asigurat. Femeia trebuia doar să fie blândă, răbdătoare, şi mai ales permanent disponibilă.

Kura, William şi Heather plecară aşadar la Christchurch, şi bineînţeles că privirea lui Roderick Barrister a căzut prima dată pe Kura-maro-tini.

— Ai văzut-o pe fata aceea de jos?

Surpriza vecină cu veneraţia trăită de Roderick se cerea exprimată. Sabina privi plictisită prin gaura din cortină.

— Care? Văd cel puţin zece. Şi toate îşi vor pierde minţile după tine. Vrei să te dai mai întâi drept Pamino sau Don José?

— Vom începe cu Mozart... murmură deconcertat Roderick. Dar cum de poţi vedea zece fete? Pe lângă ea întreaga sală se pierde într-un nimic nebulos! Părul, chipul ei... are ceva exotic în ea. Şi cum se mişcă... este născută

pentru dans.

— Totdeauna ai avut o slăbiciune pentru dansatoare, oftă Sabina. Brigitte şi Stephanie îşi vor scoate ochii una alteia încă o dată din cauza ta. Ar trebui să fii ceva mai reţinut… Acum gata, du-te să te machiezi. „Nimicul nebulos” doreşte să fie distrat!

Compania prezentă scene din *Flautul fermecat, Carmen* şi *Trubadurul,* din ultima piesă celebrul cvartet final, pe care nimeni din ansamblu nu îl stăpânea cu adevărat. În special mezzosoprana trupei, o tânără care mai curând dansa şi care studiase canto doar puţin, interpretă o Azucena de groază. Oricum ea abia se auzea, pentru că bărbaţii se străduiau din răsputeri să cânte cel puţin tare, dacă nu şi frumos. De aceea Sabina declară că în curând va intra pe scenă cu apărătoare pentru urechi, deoarece Leonora ei nu va putea în niciun caz suna mai prost.

Din binevoitorul public din Christchurch doar o singură spectatoare sesiză calitatea proastă a interpretării şi ea se concentră cu deosebire asupra vocilor feminine. Deci asta era opera? Nu trebuia să poţi mai mult pentru a intra într-un ansamblu? Kura era dezamăgită pe de o parte, pe de altă parte nutrea speranţe. Fata asta care cârâise acum în rolul Azucena, iar anterior în cel al lui Carmen nu se apropia nici pe departe de ceea ce putea ea! Şi soprana aceasta! Dar tenorul îi plăcu Kurei! Nici el nu lua chiar toate notele, dar era posibil ca asta să fie din cauza greşelilor partenerei. În orice caz, el îi cuceri inima Kurei –

ar fi preferat să cânte ea, când Carmen eşuă lamentabil în duet şi chiar ar fi cutezat să interpreteze mai bine Pamina decât soprana Sabina. În plus, bărbatul arăta bine, exact aşa cum şi-i închipuise ea pe Manrico, Pamino şi pe toţi ceilalţi. Kura îşi dădu seama că reprezentaţia era de doi bani, dar ea şi-ar fi dorit fierbinte să fie acum pe scenă.

Heather Witherspoon ar fi putut observa calitatea slabă a reprezentaţiei, dar ea era absorbită în gândurile ei de îndrăgostită. William şedea între ea şi Kura – cât de uşor îşi putea ea imagina că el îi aparţinea şi că ulterior se vor duce împreună la recepţia organizată de George Greenwood pentru cei mai importanţi spectatori şi pentru cântăreţi. Dar la recepţie erau invitaţi desigur doar William şi Kura. Totuşi pentru două ore Heather se visă într-o altă lume, acolo unde îi era indiferent dacă cei de pe scenă cântau fals sau nu.

La recepţie William tânji după prezenţa ei. De fapt se plictisea de moarte, pentru că în afară de familia Greenwood nu erau prezenţi alţi oameni interesanţi. După cât se pare baronii oilor nu prea erau interesaţi de canto şi dans, cel puţin pe perioada tunsului oilor. După cum spunea George, la familia Richland tocmai sosiseră echipele specializate în tuns.

— După asta probabil că se duc la Kiward Station, îşi dădu cu părerea negustorul. Prezenţa dumneavoastră nu este necesară acolo, Mr. Martyn?

William era cât pe-aici să roşească. Gwyneira nu îi spusese că se apropia tunsul oilor. Probabil că era o nouă încercare de a se debarasa de el. Până va reveni, toate animalele vor fi adunate şi pregătite de tuns – în timp ce lucrătorii îl vorbeau de rău pe tânărul stăpân, care prefera să meargă la operă în loc să pună osul la treabă.

William fierbea de mânie, şi nici purtarea Kurei nu era de natură să-l domolească. În loc să rămână alături de el, ca o soţie cuminte – cum făcea de obicei din dezinteres pentru ceilalţi oaspeţi –, astăzi trecea de la un cântăreţ la altul. În special se părea că o atrăgea un crai cu părul negru.

— Chiar aşa? Dumneavoastră cântaţi, Miss...? întrebă craiul cu acea expresie libidinoasă care apărea pe chipul oricărui bărbat când era Kura de faţă.

— Warden... ba nu, Martyn. Mrs. Martyn.

Se părea că în ultimul moment Kura îşi amintise de starea ei civilă. Cântăreţul păru dezamăgit. Lui William îi venea să o bată pe Kura.

Se întrebă dacă era cazul să mai tragă cu urechea şi se decise să nu-şi mai pună sare pe rană. Se îndreptă către bar. Un whisky îi va mai descreţi fruntea. Pe Kura putea să o supravegheze cu privirea şi de acolo. De fapt nu era gelos; ştia că de la prima privire Kura făcea praf orice bărbat. De ce ar fi altfel cu acest cântăreţ? Dacă l-ar provoca pe fiecare bărbat care îi arunca priviri pofticioase Kurei, nici să doarmă nu ar mai avea timp din cauza

bătăilor şi duelurilor. William îşi punea nădejdea în Kura: dacă ea nu îl voia pe el în pat, nu îl va suporta nici pe un altul. Şi imediat ce ea va ieşi din această încăpere, el îi va fi din nou alături, ca nu cumva să îi vină ideea să încuie camera lor comună din hotel.

Între timp Kura îi surâdea lui Roderick. Un surâs care-i tăia răsuflarea...

— Voiam să devin cântăreaţă. Sunt mezzosoprană. Dar s-a interpus dragostea...

— Şi a furat lumii o minune ca dumneavoastră! Zeiţa artei nu ar fi trebuit să permită asta... Roderick o flata pe fată, cu toate că nici prin cap nu îi trecea să creadă în talentul ei deosebit. Iarăşi una dintre acele femei care supraapreciau fără măsură cele trei ore de studiu la pian... dar dintre care unele erau gata să fie părtaşe câteva ore la geniul lui. Adăugă: Dar dacă vreodată vă veţi răzgândi... continuă el generos, noi mai suntem aici o săptămână, v-aş putea asculta cu plăcere cum cântaţi.

Kura radia dansând alături de William pe culoarele hotelului.

— William, am ştiut dintotdeauna! Am ştiut că pot cânta operă, iar impresarul a fost de părere că ar trebui să îi arăt cel puţin o dată cum ştiu să cânt. Oh, William, trebuie să fac asta! Chiar mâine! Poate că nici nu voi avea nevoie de aceste îndelungate studii. Poate că vom putea să mergem simplu la Londra, eu dau o probă şi pe urmă...

— Scumpo, ţi-aş face plăcerea, dar mâine-dimineaţă

trebuie să plecăm la fermă! William luase decizia spontan la al treilea pahar de whisky. Continuă: începe tunsul oilor. Tocmai am aflat că echipele se îndreaptă într-acolo. Este nevoie de mine, eu nu pot să las toată treaba pe seama lui Gwyn şi a lui James...

— Ah, s-au descurcat ei douăzeci de ani fără tine! Hai, dă-mi o zi! Lasă-mă să cânt în faţa acestui Mr. Barrister şi pe urmă...

— Vom vedea.

Kura îl apucase de mână şi William trăgea speranţa unei nopţi de vis în braţele ei. O sărută când intrară în cameră şi se simţi încurajat când ea îi întoarse doritoare sărutul. Coborî încet cu buzele de-a lungul gâtului ei, îi sărută locul dintre sâni lăsat descoperit de decolteul rochiei de seară şi începu să o dezbrace.

— Doamne, Kura, eşti atât de frumoasă... Oamenii ar plăti orice preţ să te vadă pe scenă fie că tu cânţi sau nu, şopti el pierdut.

Kura se lăsă dezbrăcată. Şi goală în faţa lui, îi permise să îi mângâie trupul, să i-l sărute, apoi se lăsă să cadă pe pat, cu gura lui căutând între coapse zonele cele mai intime. Gemu, scoase uşoare ţipete şi rapid ajunse la punctul culminant. Îi cuprinse capul lui, îşi trecu mâna prin părul său, începu să îl excite şi în cele din urmă îl încalecă, pentru a-i dezmierda pieptul cu părul ei.

— Aşteaptă... Aşteaptă să îmi scot pantalonii... se grăbi William.

El avea senzaţia că membrul îi va străpunge stofa pantalonilor. Şi-i desfăcu şi vru să o tragă pe Kura la el, peste el, să intre în ea... să devină una cu ea, ca de atâtea ori înainte. Totuşi Kura se retrase hotărâtă.

— Kura, tu nu poţi...

William făcea eforturi supraomeneşti pentru a nu o apuca de şuviţele ei lungi de păr, a o trage spre el, a-i cuprinde umerii şi a o supune cu forţa. Era prea mult, pur şi simplu prea mult...

Dar Kura îl privea neînţelegătoare.

— Ţi-am spus că nu mai vreau să fac asta. Tocmai acum, când este posibil să am succes cu cântatul. Nu mai vreau alt copil!

William era ameţit. Dacă rămânea aici, o va sili! Nimeni nu putea să se aştepte de la el ca odată ajuns aproape de punctul culminant excitat de ea, să doarmă apoi unul lângă altul de parcă ar fi frate şi soră. Erecţia începea să îi slăbească încet, dar trebuia să ejaculeze. Se va duce la baie, unde se va satisface de unul singur, şi apoi... poate că se mai găsea o altă cameră. Dar cât de penibil ar fi să ceară asta la recepţie.

Pe drum spre baie o întâlni pe Heather Witherspoon. În mod normal asta i-ar fi displăcut, mai ales că era pe jumătate dezbrăcat. Dar ea îi zâmbi familiar. Şi nici ea nu era îmbrăcată sobru. Privirea lui William alunecă pe ea. Părul îi cădea pe umeri, avea picioarele goale. Şi chipul i se luminase când îl văzuse.

— Mr. William! Nici dumneavoastră nu puteţi dormi? Cum a fost la recepţie?

Heather avea doar un capot uşor peste cămaşa de noapte. Pieptul i se reliefa prin el, eliberat din veşnicul corset şi din hainele de fată bătrână plicticoase, dând la iveală o siluetă feminină. Iar privirea îi era ca o invitaţie, buzele îi tremurau, ochii îi străluceau.

William nu mai cugetă mult. O strânse în braţe.

În dimineaţa următoare William abia îi lăsă timp Kurei pentru micul dejun. El revenise în pat noaptea târziu, satisfăcut de Heather şi plin de whisky, pe când ea dormea dusă. Nici Kura nu cunoştea gelozia, de asta ea era foarte sigură. Protestă însă faţă de plecarea precipitată, dar nu reuşi să-l convingă.

— Individul oricum nu vrea să te asculte, vrea doar să se holbeze pofticios la tine, îi explică el soţiei lui care se lamenta. Nu are importanţă dacă o face sau nu. Dar fără mine ei nu pot începe tunsul oilor. Asta înseamnă... ar putea, desigur, dar eu mi-aş pierde prestigiul în faţa lucrătorilor. Cum ar arăta asta? Viitorul stăpân de la Kiward Station se ţine după fusta unei dive fudule, iar ceilalţi îi fac treaba!

Cu „divă fudulă” o rănise profund pe Kura, ceea ce îi asigură cel puţin o călătorie liniştită. Ea tăcu îmbufnată şi schimbă doar cu Heather câteva cuvinte. Călătoriră repede. William strunea cei doi cai Cob ai trăsurii uşoare – în ultimii ani drumurile fuseseră îmbunătăţite simţitor.

Pentru a călători de la Christchurch până la Haldon nu mai era nevoie să înnopteze undeva.

Călătorii ajunseră la Kiward Station seara devreme, şi William se prezentă aproape triumfător la tunsul oilor. Chiar din următoarea dimineaţă va supraveghea repartiţia oilor pe şoproane. Noaptea şi-o începu în salon cu câteva pahare de whisky şi şi-o încheie în patul lui Heather Witherspoon.

Îndrăgostită până peste urechi de William, Heather nu ştia cum să reacţioneze la plângerile Kurei legate de ratarea probei de audiţie, în niciun caz nu ţinea ca aceasta să plece în Anglia – cel puţin nu împreună cu William. Dar Kura nu lăsase niciodată să plutească îndoiala asupra hotărârii ei de a părăsi ferma împreună cu William. Lucrurile se mai schimbaseră. Heather era confidenta Kurei şi ştia foarte bine că de la naşterea Gloriei ea nu îl mai primise în pat pe soţul ei. Nu îi ajunseseră la urechi, printre altele, şi încercările iniţiale ale Kurei de a reduce legăturile sexuale cu William la nivelul dezmierdărilor nevinovate şi al sărutului, aşa cum anterior procedase cu Tiare, dar oricum nu o interesau amănuntele. După părerea lui Heather căsnicia Kurei era de facto încheiată. Poate că Kura va ezita să-şi părăsească bărbatul. Proba de audiţie din Christchurch ar putea reprezenta primul pas în această direcţie. Aşa că o sfătui precaută:

— Nu îţi face speranţe prea mari. Dar nu strică să auzi ce spune un specialist.

— Pentru asta ar fi trebuit să rămân la Christchurch... William este atât de ordinar!

Kura începu din nou să se lamenteze, şi toată dimineaţa Heather trebui să o asculte. Apoi lui Heather îi veni ideea salvatoare de a-i selecta partiturile audiate cu o seară în urmă. Kura le exersă cu înverşunare. Relua din nou şi din nou partiturile interpretate de Carmen şi Azucena.

— Eu aş fi înjunghiat-o pe Carmen asta cel târziu în actul al doilea. Sau cel mai bine de la prima scenă, mormăi James când Ha*banera* răsună din salon pentru a treia oară, în timp ce el încerca să se destindă după masă. Oricum era supărat: nu îi convenea deloc întoarcerea pripită a lui William. Şi în plus tânărul era în dimineaţa asta cam mahmur şi ţeapăn după călătorie. Prost dispus, bruscase oamenii şi zăpăcise oile organizând altfel turmele, aducându-l astfel la exasperare pe James. Acum îi mai lipsea doar Kura, care să îi cânte ore întregi despre dragoste şi păsările rebele. Aceeaşi piesă relvată mereu de la cap la coadă.

— Asta ce mai înseamnă? Nu ne-a explicat ea acum trei zile că trebuie să îşi exerseze neapărat germana, pentru că liedurile lui Schubert nu se prea cântă în engleză? Dar asta de acum este franceza nu?

Kura învăţase franceza de la Miss Witherspoon.

— Asta au auzit alaltăieri la Christchurch şi se pare că interpretele au fost groaznice, explică Gwyneira şi apoi îi explică şi problema cu proba de audiţie. Kura vrea să îi

pun la dispoziţie un om şi o căruţă ca să îl poată revedea pe acest cântăreţ sau *impresario,* cum îi zice ea. Dar pentru moment nu ne putem dispensa de nimeni poate cu excepţia lui William. Dar el ar fi putut să rămână cu ea acolo...

— În locul lui nu i-aş permite ei să se prezinte la aşa ceva, remarcă ursuz James. Este evident ce vrea individul. Ori tu chiar crezi că el le va vântura cântăreţelor lui prin faţa nasului o fată care nu a văzut niciodată un conservator din interior?

Gwyneira ridică din umeri.

— James, asta nu ştiu. Nu mă pricep câtuşi de puţin la toate acestea şi, ca să fiu sinceră, nici nu mă interesează. Doar aş suprima-o pe Carmen. Şi aş face-o fericită pe Kura...

Kura tocmai relua de la cap aria. James dădu ochii peste cap.

— Nu iarăşi! mormăi el acru. Lucrurile sunt simple, Gwyn: tu ai încercat timp de şaisprezece ani să o faci fericită pe Kura. Acum este rândul lui William. Să îl convingă ea să o însoţească la Christchurch şi cel mai bine ar fi să rămână acolo, şi în timp ce cântă, să o ţină de mână. Cu siguranţă că s-ar pricepe magistral să-i negocieze contractele şi să îi scoată din sărite pe partenerii ei atunci când aceştia cântă prea tare sau prea încet. Pe tine nu te mai priveşte asta. Este suficient de rău că niciunul din cei doi nu are grijă de copil. Apropo,

trebuie să îi spunem lui jack că în timpul tunsului micuţa nu are voie în şoproane, pentru că aerul de acolo nu i-ar face bine. Chiar de ar plânge toată ziua.

Gwyneira oftă. Asta mai trebuia! În final bona îşi va da demisia. Ea însăşi va asigura supravegherea într-unul dintre şoproane, cum făcea totdeauna, dar dacă Kura va cânta toată ziua şi, în consecinţă, Gloria va zbiera toată ziua, Mrs. Weaver va depune probabil armele.

Kura cânta ca apucată şi pe măsură ce stăpânea mai bine textele şi măsurile, cu atât era mai sigură că se ridica la nivelul pretenţiilor lui Roderick Barrister. Trebuia să meargă la Christchurch, pur şi simplu trebuia! între timp trecuse o săptămână; mai avea la dispoziţie încă două zile, dintre care una era destinată drumului. Poate că ar putea să mai vorbească încă odată cu William. Sau nu doar să vorbească! Dacă după atâta vreme îl va accepta în pat, va face din el ce voia ea. Normal că exista un risc. Dar dacă îl ţinea dintr-un punct culminant într-altul, el îi va promite orice; trebuia să îşi asume riscul. Şi parcă le auzise pe dansatoare, la recepţie, şuşotind câte ceva... despre un lucru nedorit care i se întâmplase uneia dintre ele, dar evident exista posibilitatea unui aranjament. Ar putea vorbi cu fata. Sau cu Mr. Barrister. Acesta nu putea fi încântat dacă dansatoarele sau cântăreţele lui apăreau brusc cu burta la gură.

Aşa că după-amiaza Kura nu şi-o mai petrecu la pian, ci

se pregăti pentru William. Reluă cântatul abia seara pentru el şi pentru Miss Witherspoon – Gwyn şi James se retrăseseră devreme, iar Jack se baricadase cu Gloria şi cu câinele în camera lui.

În seara aceasta Kura nu mai cântă operă, ci dădu glas cântecelor irlandeze care îl fermecaseră totdeauna pe William. Şi într-adevăr, cel târziu după *Sally Gardens* în privirea lui licărea dorinţa. Ea mai interpretă *Wild Mountain Thyme* pentru a-l înflăcăra şi-i promise dragoste cu *Noaptea pe Tara Hill.* În cele din urmă, ajunse la concluzia că el era suficient de pregătit. Se ridică încet, atentă ca el să nu o piardă din priviri, şi, legănându-şi coapsele, se îndreptă către scară.

— Vezi să nu întârzii, şopti ea ispititor.

William răsuflă accelerat. Kura urcă treptele sigură că îl va auzi curând bătând la uşa ei.

Dar William nu apăru. La început Kura nu se nelinişti. El trebuia să îşi termine whisky-ul şi să scape cumva de Heather Witherspoon. Care în ultima vreme părea puţin îndrăgostită de el. Absurd!

Kura se dezbrăcă liniştită, se parfumă şi îşi puse cea mai frumoasă cămaşă de noapte. Abia apoi deveni cam nerăbdătoare. Voia să o ia uşor, pentru ca dimineaţa să nu fie prea târziu. Se gândise ca de data aceasta să se trezească devreme pentru a nu ajunge noaptea la Chistchurch. Cel mai bine ar fi, îşi spunea ea, să ia legătura cu Barrister încă din seara următoare, pentru a

stabili o întâlnire a doua zi.

După ce se scurse aproape o oră, Kura se sătură. Dacă William nu venea de bunăvoie, îl va aduce ea! Puse pe ea un capot, îşi mai aranjă părul în treacăt şi porni pe scara cea mare către salon. El trebuia să o vadă venind seducătoare în cămaşa ei de noapte, singură...

Kura plutea parcă pe scări.

Dar William nu era în salon. Acolo lumina era stinsă şi se părea că toată lumea se culcase. Să se fi retras William în camera lui fără măcar să fi încercat să bată o dată la uşa dormitorului ei? După aşa o seară? Kura decise să nu îi reproşeze acest lucru, ci să pară că se căia puţin. În definitiv îl respinsese atât de des, încât era de înţeles că îşi pierduse orice speranţă. Cu atât mai eficientă va fi strategia din această noapte...

Cu mişcări de pisică Kura se strecură prin încăperile ocupate de William. Îl va săruta şi se va afla deasupra lui când el va deschide ochii. Dar nu era nimeni între perne, patul lui William era neatins. Kura se încruntă. Mai rămânea doar camera Gloriei. Poate că William voise să o mai vadă pe Gloria şi, pentru că aceasta plângea, rămăsese cu ea să o liniştească. Kura nu mai văzuse aşa ceva, dar nici nu ştia cum îşi petrecea el nopţile.

Dar avea să afle imediat. În camera copilului era linişte deplină şi nici din încăperea alăturată, a lui jack, nu răzbătea niciun zgomot. În schimb se auzeau râsete şi gemete din camera lui Miss Witherspoon. Kura nu şovăi

mult. Întredeschise uşa şi…

— A plecat? Adică cum a plecat? întrebă uimită Gwyneira, care tocmai coborâse puţin cam somnoroasă la micul dejun.

James şi ea se consolaseră seara trecută după Carmen cu o sticlă cu vin bun şi o încheiaseră cât se poate de afectuos. Acum era indispusă pentru că William iarăşi voia ceva de la ea neapărat.

— Hai, William, Kura nu călăreşte şi nici nu mână caii. Nu poate să plece din Kiward Station.

— Ieri a fost puţin cam răvăşită… a interpretat ceva eronat… o luă William pe ocolite.

De fapt Kura aruncase doar o privire asupra patului în care se aflau el şi Heather, o privire care exprima un gen de ură. Sau mai curând dezamăgire. Silă… William nu fusese capabil să îi descifreze expresia feţei. O văzuse doar o fracţiune de secundă; după ce ea înţelesese ce se petrecea în faţa ei, plecase în mare grabă. Imediat după aceea William bătuse la uşa ei, dar ea nu răspunsese. Nici după ce el bătuse stăruitor. În cele din urmă el renunţase şi revenise în camera lui, unde nu mai putuse să adoarmă. Abia spre dimineaţă îl doborâse oboseala.

După ce se trezise, voise să mai încerce să vorbească cu Kura. Ajuns în camerele ei, găsise uşile larg deschise. Ea plecase.

— V-aţi certat? tatonă situaţia Gwyneira.

— Nu direct... hm... dar... Unde Dumnezeu s-o fi dus?

William părea chiar speriat. Rareori Kura se purtase atât de ciudat. Şi chiar dacă acum nu recunoştea, găsise o scrisoare de la ea. Pe masa din camera-garderobă.

Nu merită.

Atât conţinea scrisoarea, nimic mai mult, nimic mai puţin. Doar nu se sinucisese! William se gândea îngrozit la lacul de lângă aşezarea maori.

— Păi, mai întâi eu aş căuta la Christchurch, zise binevoitor James, care cobora bine dispus scările. Acolo voia să ajungă, nu?

— Dar nu pe jos, îşi exprimă îndoiala William.

— Kura a plecat cu Tiare, interveni Jack. Acesta tocmai intra în casă, urmat de căţelul lui; se pare că venea de la grajd. Am întrebat-o dacă nu vrea să îi spună Gloriei la revedere, dar nici nu m-a privit. Se simţea cu ceva vinovată, pentru că Tiare l-a luat pe Owen fără să mai întrebe.

— Poate că trecuse mai înainte pe la Gloria, zise Gwyn, pentru a mai atenua impresia de mamă rea lăsată de nepoata ei.

Jack clătină din cap.

— Nu, Glory a dormit la mine, tocmai am lăsat-o la bucătărie cu Kiri. Şi nici Kiri nu a spus ceva despre asta.

— Şi tu i-ai lăsat să ia armăsarul aşa, pur şi simplu? i se adresă William. Băiatul acesta maori intră aici, ia un cal valoros şi...

— Nu puteam bănui că ei nu au cerut aprobare, răspunse calm Jack. Dar în mod cert Tiare îl aduce înapoi. Au plecat desigur doar până la Christchurch, pentru proba de audiţie. Mâine se întorc.

— Asta nu crede eu... interveni Moana.

Menajera aranjase micul dejun când William coborâse cu vestea despre dispariţia Kurei. După care ea urcase pentru a verifica lucrurile Kurei fără nicio reţinere. Moana slujea în această casă de patruzeci de ani, ea îi crescuse pe Paul şi pe Marama, iar Kura îi era ca o nepoată, pe care o răsfăţase din plin. Aceasta adăugă:

— Ea luat geanta mare, toate lucruri frumoase şi haine seară. Arată mai mult ca o mare călătorie.

Roderick Barrister strânsese cu mare tămbălău ansamblul pentru o repetiţie înaintea ultimei seri de operă la Christchurch. Trebuiau să mai exerseze cvartetul din *Trubadurul.* Mai cu seamă Azucena mergea tot mai prost. Fata se simţea suprasolicitată şi mai suferea şi de dispreţul cu care era privită de ceilalţi dansatori... şi mai era şi cealaltă chestiune... trebuia ceva aranjat urgent. Roderick se întreba cum de i se putuse întâmpla asta lui. Până acum nu mai lăsase gravidă nicio fată cu care avea o legătură pasageră; cel puţin niciuna dintre ele nu îi adusese la cunoştinţă aşa ceva.

Eşecul total al micuţei în *Trubadurul* era încă ceva suportabil – mai rău era cu scena din *Carmen.* Cel mai bun

lucru era să o scoată complet din program şi să introducă altceva. Poate *Traviata* – aici rolul principal i-ar reveni Sabinei. Cu toate că ea ar fi fost depăşită de acest rol şi nici măcar nu arăta a tuberculoasă.

— Poate dacă vom plasa femeile ceva mai în faţă... cugeta el. S-ar impune mai mult melodia.

— Sau poate bărbaţii ar putea să cânte ceva mai încet, remarcă supărată Sabina. *Piano,* prietene. Ar merge şi într-un registru mai înalt dacă tenorul...

Peste glasul acesteia se suprapuseră strigătul de protest al interpretului Luna şi lamentările lui Roderick, urmate de chicotelile dansatorilor.

Apoi brusc răsună o voce dulce de undeva din sala destinată spectatorilor.

— L'Amour est un oiseau rebelle, que nul nepeut apprivoiser...

Carmen, *Habanera.* Dar interpretată de un glas mult mai puternic decât al micuţei dansatoare. Nici această interpretă nu era perfectă, dar ce îi lipsea era doar finisajul, cultivarea, puţină instruire. Dar vocea în sine era minunată.

Roderick şi ceilalţi cântăreţi priveau uluiţi şi tensionaţi în sală. Atunci văzură fata. Era splendidă, într-o rochie azurie, cu părul strâns într-un coc spaniol, aşa cum trebuia să fi arătat Carmen. În spatele ei aştepta un tânăr maori.

Kura-maro-tini îşi încheie interpretarea calmă şi stăpână pe sine. Să fi recunoscut ea admiraţia din privirile celor

care o ascultau? Cântăreţii de pe scenă şi dansatorii din spatele ei nu-şi ascunseră admiraţia. În timp ce Kura încheia, ei aplaudau entuziasmaţi – şi mai mult decât toţi mica mezzosoprană, care vedea acum sfârşitul suferinţelor ei, ca şi Roderick Barrister. Fata aceasta era un vis – frumoasă ca o cadră, cu o voce de înger. Iar el va fi cel care o va forma!

— Am nevoie de un angajament, spuse în cele din urmă Kura. După cum se pare, aveţi nevoie de o mezzosoprană. Ne putem înţelege?

Îşi linse lasciv buzele, dreaptă ca o regină. Degetele ei păreau că mânuiesc castaniete imaginare; o studiase pe Carmen. Iar ea îl va juca pe degete pe acest *impresario* exact cum ţiganca îl juca pe al ei Don José.

11

Gândul de a nu rămâne însărcinată îi stăpânea lui Elaine întreaga viaţă. Uneori părea o idee fixă, pentru că obiectiv privind, graviditatea mai curând i-ar fi putut întări poziţia în casa Sideblossom. Cel puţin John se părea că nu prea obişnuia să tulbure femeile însărcinate cu vizite nocturne. În loc de asta, el era tot mai absent, pe măsură ce pântecul lui Zoé se rotunjea. „Afacerile” îl chemau ba la Wanaka, ba la Dunedin sau chiar la Christchurch. Pe lângă asta, o urmărea din priviri pe Emere şi o atingea din când în când posesiv. Femeia maori îi arunca priviri pline de o ură nedisimulată, dar Elaine bănuia că noaptea ea se supunea chemărilor lui. Când rămânea trează, auzea deseori zgomote fantomatice pe coridoare, de parcă cineva se târa afară. De obicei Emere se mişca foarte armonic, legănându-şi coapsele, dar erau zile când părea rigidă. Şi dacă părăsea casa, cânta la p*utorino* – o dovadă sigură a faptului că ea fusese aceea care se strecurase afară în noaptea precedentă, în loc de a se duce după cină cu ceilalţi servitori la locurile unde dormeau aceştia. Scotea din micul şi exoticul instrument sunete ciudate, aproape umane, care lui Elaine îi păreau temătoare, de parcă fluierul exprima propriul chin. Atunci ea nu cuteza nici măcar să se mişte, de teamă ca Thomas să nu se trezească

şi să audă cântecul ce părea că îi stârnea o furie deosebită; acesta se ridica, închidea brusc fereastra şi încerca să înăbuşe sunetele trăgând şi draperiile grele. Elaine nu mai auzea fluierul, dar Thomas părea că îi prindea sunetele în continuare şi se învârtea în cameră ca un tigru în cuşcă; dacă Elaine cuteza să îi vorbească ori să îi atragă atenţia într-un fel oarecare, el îşi revărsa mânia asupra ei. Elaine începuse preventiv să izoleze fonic încăperea. Doar că în interior atmosfera devenea înăbuşitoare, fierbinte, iar Thomas redeschidea fereastra după ce se satisfăcea cu Elaine, iar ea trebuia să o ia de la cap cu spaima de cântecul lui Emere. Însă ceva mai târziu a încetat şi asta. Silueta lui Emere începuse să se rotunjească precum cea a lui Zoé, şi John o lăsă în pace.

Dar bucuria lui Elaine a fost de scurtă durată. Ea deveni cea asupra căreia se opreau privirile pofticioase ale lui John. Câteodată îi atingea în treacăt coapsele sau chiar sânii când trecea prin dreptul ei sau se prefăcea că îi lua o frunză ori un fir de iarbă din păr. Pentru Elaine era ceva dezgustător şi se ferea cât putea de atingerile lui. Când Thomas asista la aşa ceva, îl fulgera cu privirea pe tatăl lui şi se răzbuna ulterior pe Elaine. După părerea lui, ea încuraja practic orice bărbat pe care îl vedea, iar faptul că acum îl incita pe tatăl lui reprezenta culmea obrăzniciei. Elaine putea să nege cât voia – nu îi folosea la nimic. Thomas era bolnav de gelozie. Elaine devenea tot mai nervoasă şi mai frământată. Simţea că niciodată nu se va

obişnui cu accesele lui de gelozie şi cu vizitele lui nocturne – nimeni nu se obişnuia cu tortura! Asta nu mai era o căsnicie normală, dar Elaine nu găsea calea de a-i pune capăt. Chiar dacă încerca să treacă neobservată, şi pe parcursul zilei nu îi oferea lui Thomas motive pentru care el să creadă că ea trebuia „pedepsită”, era doar ceva mai puţin rău, dar nu lipsit de durere.

S-a mai dovedit că era imposibil să evite zilele „periculoase”, cu toate că Elaine depunea toate eforturile. Uneori ea nu mânca nimic în zilele anterioare pentru a arăta rău şi pentru a simula stări febrile. Ori îşi vâra degetele pe gât, voma repetat şi susţinea că era deranjată la stomac. Odată chiar mâncase săpun, pentru că citise că aşa putea face febră. În realitate se simţise mizerabil, fusese bolnavă două zile şi în a treia zi nu mai avusese putere să se spele cu oţet după ce Thomas o „vizitase” din nou. Dar metoda părea să o ajute. Până acum nu rămăsese însărcinată.

Uneori încercase să îi vorbească lui Thomas despre o vizită la Queenstown. Ceva trebuia să se întâmple, ea nu putea să îşi petreacă viaţa în închisoarea lui Thomas! Poate că va găsi curajul de a i se destăinui mamei ei – şi dacă nu reuşea, măcar să vorbească cu înger sau cu Daphne. Acestora cu siguranţă că le va trece ceva prin cap, ceva care să îi facă nopţile mai suportabile.

Thomas o refuza consecvent. Nu voia să meargă la Queenstown – şi între timp Elaine începuse să îl

suspecteze că îi controla corespondenţa. După ce într-o zi, în marea ei disperare, strecurase într-o scrisoare către mama ei câteva aluzii la plictiseala prin care trecea, la izolarea în casă şi la neplăcerile nopţii, Thomas se năpustise asupra ei cu o sălbăticie cumplită. Spusese că o să-i alunge el plictiseala, deşi ea nu i se plânsese de asta. Elaine mai avea motive să creadă că Fleurette nu primise niciodată acea scrisoare.

De aceea îi mai rămăsese doar să spere că părinţii ei vor avea poate odată ideea de a o vizita – dar acest lucru era dificil, după cum bine ştia. Afacerea înfloritoare din Queenstown îl făcea pe Ruben practic indisponibil, iar Fleurette singură nu va face o călătorie atât de îndelungată pentru a sta sub acelaşi acoperiş cu vechiul ei duşman Sideblossom, dacă nu ar fi existat un motiv care să o constrângă. Dar controlul efectuat de Thomas nu permitea ivirea unui asemenea motiv.

Uneori Elaine se gândea că graviditatea ar putea-o ajuta în acest sens. Cel puţin o naştere sau un botez i-ar aduce părinţii aici. Dar nu merita să aducă pe lume o altă viaţă în acest iad, ca să nu mai vorbim că un bebeluş ar lega-o de Lionel Station fără nicio speranţă de scăpare. Aşa că ea continuă ca şi până acum să spere într-o minune. Bineînţeles că minunea nu se petrecu, dar oricum la aproape un an de la nunta ei se ivi aici Patrick O’Mally.

Tânărul irlandez conducea din nou un atelaj greu, iniţial încărcat cu mărfuri pentru Wanaka.

Acum căruţa era goală şi era urmată într-un trap mândru de o iapă bălană.

— M-am gândit că dacă tot sunt pe aici, să trec să vă văd, Miss Lainie, şi să vi-o aduc pe Banshee. Este o ruşine să stea nefolosită, iar dumneavoastră să nu aveţi un cal aici. Mânzul a fost de mult înţărcat şi se dezvoltă minunat, trebuie să îl pun la treabă. Ah, da… mama dumneavoastră este de părere că ar trebui să scrieţi mai des şi nu doar scrisori prin care nu spuneţi mai nimic. Este chiar puţin îngrijorată. Pe de altă parte, faptul că lipsesc veştile este în sine o veste bună, nu-i aşa? Patrick o privi cercetător pe Elaine şi repetă: Aşa este, Miss Lainie?

Elaine privi temătoare înjur. Până acum fuseseră în apropiere doar Arama şi Pita, care se ocupau de cai. Pita o strigase când apăruse Patrick. Dar Thomas nu era departe; supraveghea activităţile la nişte oi gestante şi cu siguranţă că imediat ce va auzi de sosirea lui Patrick va da fuga încoace. Tânărul căruţaş părea că bănuise asta şi nici nu-şi deshămase caii. Voia să plece imediat, înainte de a se isca o eventuală ceartă cu Sideblossom. Elaine mai era încă singură cu el – iar el punea întrebări directe. Elaine se gândi dacă să îi dezvăluie acestuia nefericirea ei; ştia că slăbise şi că pe chipul ei deseori se vedea că plânsese. Ar putea spune acum câte ceva. Patrick părea că aştepta mărturisirea ei. Dar ei îi era imposibil să se destăinuie acestui flăcău! Măcar de ruşine nu ar fi scos un cuvânt. Poate că ar putea strecura nişte aluzii…

— Da, dar... mă plictisesc deseori în casă, o luă ea pe ocolite.

— De ce rămâneţi în casă? întrebă Patrick. Mama dumneavoastră zice că aici aveţi o întreagă fermă de oi, ca bunica dumneavoastră de la Kiward Station. Şi căţeluşa trebuie şi ea pusă la treabă!

Patrick o mângâie pe Callie.

Elaine roşi.

— Aşa ar trebui. Dar soţul meu nu vrea ca eu...

— Ce nu vrea soţul tău?

Vocea ca un tunet a lui Thomas întrerupse bâlbâiala lui Elaine. Acesta apăruse ca din senin pe un cal negru şi se ridica precum un zeu mustrător în faţa lui Elaine şi a tânărului Patrick. Pita şi Arama dispărură imediat în grajd.

— ... Să ajut la oi, şopti Elaine.

Oricum Thomas nu ar fi dat crezare acestei explicaţii nevinovate, dar dacă Patrick nu era orb şi surd, trebuia să îşi dea seama de ce se petrecea aici.

— Ah, da. Şi poate că soţul tău nu vrea nici ca tu să cochetezi cu băieţii de prăvălie! Pe tine te ştiu, băiete, ai însoţit-o încoace. Altceva mai este între voi?

Thomas sărise de pe cal şi se apropia amenințător de Patrick. Elaine înlemni când soţul ei îl luă de guler.

Patrick nu dădea niciun semn de frică; părea mai curând pregătit să răspundă cu aceeaşi monedă. Elaine se temea pentru tânăr. Thomas îl putea lovi, îl putea omorî, şi pe urmă...

Frica o făcea pe Elaine iraţională. Înlemnită de spaimă urmărea cum între cei doi era pe cale să se treacă la încăierare. Sideblossom şi O'Mally schimbau replici mânioase, dar Elaine nu le mai urmărea. Era ca în transă. Dacă Thomas îi făcea ceva lui Patrick... şi apoi îl dă dispărut... atunci Fleurette şi Ruben nu vor afla niciodată de ea, nu mai exista nicio speranţă şi...

Elaine tremura şi gândea febril. Apoi îi veni o idee. Ruben O'Keefe nu îşi trimitea oamenii pe drumuri lipsiţi de apărare. Insula de Sud nu era tocmai un cuib de tâlhari, dar o căruţă încărcată cu mărfuri de preţ, inclusiv băuturi alcoolice, putea trezi interesul. De aceea sub bancheta fiecărei căruţe care făcea livrări se afla un revolver. Acolo se afla la-ndemână şi căruţaşul îl putea lua dintr-o mişcare.

Elaine îşi reveni din imobilitatea ei şi încet se apropie de capra căruţei. Patrick şi Thomas nu o băgau în seamă. Ca şi până atunci ei se insultau şi se împingeau reciproc – de fapt nimic periculos, dar în mintea înfierbântată a lui Elaine totul arăta teribil de ameninţător. Se ruga ca arma să se afle într-adevăr acolo... şi chiar era. De la prima încercare mâna ei atinse oţelul rece. „De-aş şti cum să îl manevrez", îi trecu ei prin cap.

Dar brusc – Elaine mai cântărea încă în mână arma grea – spiritele se mai domoliră. Patrick O'Mally îşi dăduse seama că nu prea avea sens să se ia la bătaie cu un baron al oilor chiar pe ferma acestuia, ca şi cum ar fi într-o cârciumă. El găsea reacţia lui Thomas deplasată şi lipsită

de raţiune. De astfel de oameni este cel mai bine să te ţii departe. Oricum îi va povesti lui Ruben O'Keefe despre asta. Era timpul ca aici să facă ordine cineva cu mai multă influenţă decât un oarecare conducător de atelaj.

Deci Patrick renunţă să se mai apere şi spuse calm:

— Bine, omule, acum ajunge! Nu i-am făcut nimic doamnei dumitale, i-am adus doar calul. Nici măcar nu eram singuri. Grăjdarii dumitale...

— Grăjdarii mei nu sunt mai puţin libidinoşi! tună Thomas, dar îi permise lui Patrick să se îndrepte spre căruţa lui. Iar tu... dispari! Dacă te mai văd la ferma asta, îţi bag o încărcătură de alice în foale!

Elaine mai era lângă capră, dar începu să se retragă, după ce ascunsese arma în faldurile rochiei. Nu îi trecuse prin cap ce se întâmpla dacă Thomas i-o găsea. De fapt ar fi trebuit să i-o înapoieze lui Pat. Dar revolverul o făcea să se simtă mai bine; el îi conferea siguranţă, chiar dacă ea nu ştia cum să îl folosească. Oricum acum îl avea; îl putea ascunde în cuferele ei şi putea să descopere ulterior cum funcţiona. Urmărea în tăcere cum Patrick urcă pe capră şi, după ce o salută scurt, dădu bice cailor. Acesta îi mai aruncă o privire grăitoare. Pat înţelesese – îi va trimite ajutor.

Dar mai întâi soarta lui Elaine se înrăutăţi. Vizita lui Patrick părea să fi agravat întunecarea minţii lui Thomas. Practic nu o mai lăsa pe Elaine nesupravegheată. Aceasta

intră în panică atunci când dimineaţa constată că era încuiată în aripa de vest a casei. La un moment dat fu pe punctul de a încerca să iasă pe fereastră.

Thomas se răzbună fără pic de milă pentru discuţia scurtă avută cu tânărul conducător de atelaj. În ziua următoare corpul ei era atât de sleit şi plin de vânătăi, încât Elaine nu se mai putu ridica. Pai şi Rahera îi aduseră micul dejun la pat şi rămaseră mute văzând-o.

— Asta nu bine! spuse Rahera. La mine în trib nu există.

— Dar există la orfelinat, explică Pai. De câte ori greşeam cu ceva, eram totdeauna bătuţi. Dar aşa... şi nici nu aţi făcut nimic, Miss Lainie.

Elaine aşteptă până când fetele plecară; apoi se târî până la cufăr şi scoase revolverul. Se simţi mai liniştită cu el în mână. Duse nesigură degetul la trăgaci. Va reuşi ea să tragă cu această armă? De ce nu? Deja văzuse bărbaţi trăgând la ţintă, şi deşi cei mai mulţi ţineau arma cu o singură mână, unii o ţineau şi cu ambele mâini pentru mai multă precizie în tragere. Putea şi ea să facă asta! Ridică revolverul şi îl îndreptă către draperiile oribile. Hopa, trebuia să îi ridice piedica! O identifică uşor; de fapt arma nu era prea elaborată. Elaine descoperi repede şi cum se încărca. Dar asta nu îi era de niciun ajutor, mai mult decât cele şase cartuşe aflate acum în butoiaş nu va obţine niciodată. Şi mai mult de un cartuş nu va putea să tragă înainte ca Thomas să îi ia arma. Deci în casă nu va exersa trasul la ţintă! Elaine puse arma la loc. Însă de acum se

gândi la ea în fiecare oră a amărâtei ei existenţe. Până acum sperase mereu la ajutor, ca fetele din fasciculele de literatură de doi bani, ba chiar ca eroinele din romane cunoscute. Dar ea nu era o eroină de roman, ci un om din carne şi oase. Nu trebuia să aştepte să vină un cavaler ca să o elibereze; ea avea o armă şi un cal. Nu se gândea în mod serios să îşi deschidă calea cu arma, deşi cu revolverul în buzunar se va simţi mai puternică, aşa cum acum se simţea mai în siguranţă, chiar dacă revolverul se afla în cufăr – în ciuda tuturor maltratărilor. Înainte ca Thomas să o ucidă, îl va împuşca. În fiecare noapte apărea în ea dorinţa aceasta. Dar bineînţeles că era iluzoriu să scoată arma din cufăr în timp ce Thomas o maltrata. Ar fi trebuit să o ascundă sub pătura patului şi pentru asta îi lipsea curajul necesar. Nici prin cap nu trebuia să îi treacă ce s-ar întâmpla dacă ar face o greşeală şi arma nu ar funcţiona! Nu, era mai bine să caute o posibilitate de a fugi neobservată. Va călări până la Queenstown şi va încerca să obţină un divorţ.

Teama lui Elaine îi depăşea simţământul ruşinii. Desigur că va fi teribil de penibil să se destăinuie unui judecător – dar îi era viaţa în joc.

În timp ce Zoé aştepta să nască, iar Emere tot cânta la fluierul ei – se părea că acum nu îl mai „vizita” pe John Sideblossom; probabil că făcea vrăji pentru copilul ei încă nenăscut? – Elaine concepea planuri de evadare. Poate că

atunci când oile erau coborâte de la munte! Băieţii de la grajduri erau de partea ei, iar Zoé şi Emere nu o puteau opri dacă era hotărâtă să plece. Dar va mai dura... Elaine se străduia să fie optimistă. Poate că până atunci îi va veni totuşi ajutor de la Queenstown.

Însă doar la o săptămână după vizita lui Patrick apăru pe neaşteptate o posibilitate de a părăsi Lionel Station. Mai întâi, cu o zi înainte, veniseră echipele care executau tunsul oilor, aşa că Thomas şi John erau ocupaţi până peste cap. Fiecare dintre ei supraveghea câte un şopron cu oi, o sarcină de care se achitau fără plăcere, deşi cel puţin „orfanii" din rândul lucrătorilor de la fermă ştiau să socotească şi să numere bine. Zoé se lamenta că John o părăsea, deşi se apropia momentul să nască. Ea arăta rău şi solicita atenţia întregului personal casnic. Chiar şi Pai cu Rahera trebuiau să îndeplinească mici servicii, ceea ce o supăra pe Elaine. Fetele ei nu mai depindeau acum de Zoé. Pe de altă parte, pentru prima dată de la sosirea la Lionel Station rămânea complet nesupravegheată. Deja se gândea să pună şaua pe Banshee şi să încerce să fugă; dar i se părea prea riscant. Caii lui Thomas erau mai rapizi decât Banshee. Dacă ea ar avea un avans de măcar trei, patru ore, nu ar mai putea fi ajunsă.

Însă apoi îi surâse norocul: spre prânz pe Zoé o apucară durerile. Tânăra femeie începu să sângereze puternic şi intră în panică. Emere trimise după John şi se retrase spunând că se va ruga spiritelor pentru o naştere reuşită.

Când John auzi ce se întâmpla, mai întâi îşi vărsă furia pe toate femeile şi fetele maori din preajmă, apoi trimise pe cineva spre Wanaka, pentru a chema o moaşă. El însuşi se postă în faţa camerei lui Zoé, părând serios îngrijorat pentru soţia lui – sau cel puţin pentru copil, despre care bănuia că era băiat. Soţii au pus împreună pe jar întreg personalul. Zoé cerea cu voce slabă ba ceai, ba apă şi urla isteric când o apucau durerile. Îi era evident frică de moarte şi o striga plângându-se pe Emere, care ca şi mai înainte nu îşi făcea deloc apariţia.

De Elaine se părea că uitaseră toţi. Nu o mai supraveghea nimeni, iar Thomas nu îi mai încuiase încăperile. Deoarece tatăl lui stătea de veghe în faţa dormitorului lui Zoé şi golise deja o jumătate de sticlă de whisky ba înjurând, ba lamentându-se, supravegherea tunsului oilor rămăsese în întregime în seama lui şi a şefilor de echipe. Cei doi Sideblossom nu aveau încredere în ultimii, aşa încât Thomas nu se putea clinti de lângă şoproane.

Elaine se prefăcea că lucra la o broderie, dar gândurile ei zburau în altă parte. Să îndrăznească? Dacă o scotea pe Banshee neobservată din grajd, în trei zile putea să ajungă la Queenstown. Nu trebuia să îşi facă griji cu ruta de urmat, pentru că iapa ei o ducea garantat la vechiul ei cămin. În grajdul familiei Sideblossom calul nu se simţea acasă; dacă o lăsa cu hăţul liber, probabil că o va lua spre casă cât putea de repede. Bineînţeles nu va fi simplu să

scape de urmăritorii plecaţi după ea ulterior, dar dacă lua un avans de şase, opt ore va reuşi. Banshee era puternică, nu avea nevoie de odihnă îndelungată. Călătoria va fi extenuantă. Însă asta nu avea importanţă. Ea ar călări zi şi noapte, numai să se vadă din nou acasă. Şi orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa convinsă să se întoarcă la Thomas! în mod cert părinţii o vor ajuta; Fleurette ştia din proprie experienţă de ce erau domnii Sideblossom în stare.

Din camera lui Zoé se auziră noi ţipete. Toţi cei din casă aveau ochi şi urechi doar pentru ea.

Dacă nu o făcea acum, nu o va face niciodată!

Elaine dădu fuga în dormitor şi făcu repede o legătură. Nu avea nevoie de multe, dar măcar o pelerină şi un costum de călărie trebuia să ia. Desigur că era posibil şi să nu se schimbe, dar o călătorie călare de trei ori patru zile în îmbrăcămintea de casă prin munţi, în care era încă destul de frig, era cam neplăcută. Renunţă la orice altceva, deşi ar fi fost bine să aibă la ea ceva provizii sau măcar chibrituri. Dar era prea riscant să se strecoare în bucătărie, şi oricum nu va îndrăzni să facă focul atât de repede undeva în sălbăticie.

Aşadar mai băgă doar revolverul în buzunarul rochiei de casă, înainte de a se schimba. Nu mai aruncă nicio privire înapoi. Asta ar fi adus ghinion, aşa cum odată îi spusese bunicul ei James McKenzie. Cine părăseşte o închisoare trebuie să privească doar înainte.

Elaine ajunse repede şi neobservată la grajdul unde

Banshee şi micul Khan o întâmpinară nechezând. În ultimele săptămâni Banshee trebuie să se fi plictisit de moarte. Ea bătu nerăbdătoare din copite când Elaine trecu prin faţa boxei ei spre încăperea unde erau şeile. Acolo o aştepta şi Callie; Pita o închidea acolo când muncea şi nu o putea supraveghea. Căţeluşa pornea imediat în căutarea lui Elaine, dar mai nou nu avea voie să intre în casă. Zoé pretindea că în timpul sarcinii făcuse alergie la părul de animale.

Da, asta trecuse. Elaine simţea cum bucuria şi plăcerea aventurii se trezeau în ea. Spera că Pat se gândise să aducă şi şaua ei! Caii domnilor Sideblossom erau fără excepţie mai subţiri decât Banshee. Iată, acolo atârna o şa... Slavă Domnului, nu era şaua pentru dame, cu care câteva ore de galop însemnau o adevărată tortură. Elaine apucă şaua şi harnaşamentul. Nu mai avea timp să le cureţe, dar oricum Banshee nu se murdărise stând în grajd. Elaine îi puse frâul şi şaua încă din boxă. Şaua avea curele din piele, deci putea să îşi fixeze repede bocceaua. Totul arăta bine! mai trebuia să iasă şi să o apuce către râu, după care putea să ocolească pe departe şoproanele cu oi. Iar după o jumătate de oră va fi dincolo de zona de influenţă a lui Thomas! Păcat că nu ştia unde se retrăsese Emere pentru a invoca spiritele ei. Nu avea încredere în bătrâna maori. Pe de o parte, Emere părea să îi urască pe domnii Sideblossom; pe de altă parte, îi slujea de ani de zile cu loialitate. Trebuia să existe un motiv în virtutea

căruia îi permitea lui John Sideblossom să se culce mereu cu ea, în loc să fugă. Îl iubea sau îl iubise cândva? Elaine nu voia să se mai gândească la asta. Dar s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă bătrâna maori ar fi fost undeva departe. Era mai bine să nu fie văzută de nimeni…

Dar auzi apoi fluierul. Emere cânta din nou în acel registru năucitor de surd, cu care invoca spiritele. Se părea că pe cele rele… Cel puţin în Thomas ele eliberau doar furie. Dar acum nu mai avea importanţă. Elaine trase aer în piept când auzi fluierul. Sunetele veneau de undeva din curţile din spate şi atâta vreme cât Emere cânta, era uşor să o evite.

Elaine conduse spre grajd şi rămase încremenită când îl văzu pe Thomas la intrare. Umbra lui se ridica ameninţătoare în lumina soarelui, el se freca pe frunte – ca de atâtea ori când auzea fluierul lui Emere. Dar astăzi nu mai era nevoie de invocarea spiritelor pentru a-l apuca pandaliile.

— Ei? Iarăşi o ieşire? Ştiam eu că merită să mai văd ce face dulcea mea soţie! Cu toţi lucrătorii ăştia în curte nu poţi lăsa nesupravegheat un lucru atât de voluptuos…

Thomas rânjea sardonic, dar îşi ridică mâna spre ureche, de parcă ar fi vrut să nu mai audă cântecul fluierului.

Elaine se încordă. Trebuia să aibă curaj, nu mai exista cale de întoarcere.

— Nu mă interesează cei care îţi tund oile, spuse ea cu calm, şi duse încet mâna către buzunarul în care ţinea

revolverul. Cântecul lui Emere deveni mai rapid, şi Elaine simţi cum îi bătea inima în piept. Şi nu fac o ieşire. Te părăsesc, Thomas. Nu mai am chef de gelozia ta şi de bizarele tale... jocuri. Acum lasă-mă să trec!

Se pregăti să treacă împreună cu iapa pe lângă el, dar Thomas se înfipse cu picioarele îndepărtate în dreptul ieşirii.

— Ia uite, căţeluşul mârâie! zise el râzând.

Callie începu să latre ca la comandă. Lătratul ei acoperea cântecul lui Emere, ceea ce se părea că era o uşurare pentru Thomas. Acesta făcu un pas spre Elaine.

Elaine scoase arma.

— Nu glumesc! spuse ea cu voce tremurătoare, dar decisă să nu cedeze.

Nu mai avea voie! Nici nu se gândea la ce va face el cu ea dacă acum dădea înapoi.

Thomas râse răsunător.

— Oh, o jucărie nouă!

Arătă către revolver. Callie lătră şi mai tare, şi în fundal vibrară tonurile scoase de Emere din fluier.

Apoi totul se petrecu fulgerător. Speriată, Elaine ridică siguranţa armei în momentul în care Thomas se năpusti asupra ei. Încercarea lui de a o lua prin surprindere eşuă. Elaine căută trăgaciul nesigur. Nu ştia dacă îl nimerise, totuşi cu o expresie de neîncredere Thomas insistă – şi atunci ea puse şi cealaltă mână pe armă şi cu sânge rece şi concentrată o îndreptă spre bărbat. Voise să nimerească în

piept, dar revolverul păru că avea o proprie voinţă când ea apăsă pe trăgaci. Reculul ridică gura ţevii. Apoi ea zări sângele ţâşnind. Faţa lui Thomas explodă ca o fântână de sânge... El nici măcar nu strigă. Căzu la pământ ca trăsnit.

— Fii blestemat!

Thomas auzi vocea lui Emere. Ştia că nu avusese voie să urmeze cântecul spiritelor. Nu îi repetase ea permanent că el era în siguranţă doar în camera lui de copil, când ea invoca spiritele? Dar el era curios... şi acum avea opt ani; era vârsta la care un băiat trebuia să aibă curajul să facă faţă unei ameninţări. Aşa spusese tatăl lui. Iar el o urmărise pe Emere în această noapte, când ea îl crezuse adormit, adormit de sunetul hipnotic al fluierului. Dar Emere nu se întâlnea cu vreun spirit. Tatăl lui era cel care venea la ea... în grădina de vară, în timp ce ea se unduia ciudat, de parcă nu ar fi ştiut dacă trebuia să rămână ori să plece de acolo. Pe urmă vocea lui:

— Nu te-am chemat?

Emere se întorsese spre el.

— Vin dacă vreau.

— Ah, vrei deci să ne jucăm...

Ceea ce văzu i se întipări lui Thomas în memorie pe vecie. Era dezgustător, dar şi... excitant. Era de parcă privind în taină ar fi luat parte la puterea tatălui lui. Şi ce putere! John Sideblossom avea parte de tot ceea ce Thomas îşi dorea cu ardoare. Emere îl îmbrăţişa, îl săruta... Dar ea trebuia să fie forţată să ofacă... trebuia

supusă. Thomas jinduia să aibă forţa tatălui său, să poată şi el să o supună pe Emere... în cele din urmă tatăl lui o lăsă întinsă. Ea gemea. Fusese pedepsită...

...Apoi răsună fluierul. Vocea spiritelor. Thomas ar fi trebuit să fugă. Emere nu ar fi aflat niciodată că el îi văzuse umilirea. Dar el rămăsese, ba chiar se apropiase. I-ar fi plăcut...

Ea se întorsese atunci spre el.

— Ai văzut tot? Şi nu îţi este ruşine? Ai văzut totul, Thomas Sideblossom... Blestemat să fii!

Chipul lui Thomas explodă.

Cu coada ochiului Elaine zări cum în jurul capului lui Thomas se lăţea o baltă roşie. Nu cuteza să se mişte, deşi nu îi mai era frică, ci doar frig şi oroare. Callie schelălăia şi se ascunsese într-o boxă. Se temea de zgomotele puternice. Fluierul lui Emere scotea necontenit tonuri înfundate, când mai încet, când mai tare...

— El este mort... este mort...

Gândurile se îmbulzeau în capul lui Elaine; oscila între dorinţa morbidă de a se duce la Thomas şi a se asigura că aşa era şi pornirea de a fugi şi a se ascunde într-un colţ al camerei ei.

După care îşi dădu seama că nu va face niciuna, nici alta. Va face exact ceea ce planificase: îşi va lua iapa şi va dispărea.

Elaine nu se mai uită la bărbatul căzut la pământ – nici când trebui să o treacă pe Banshee peste el. Îi era groază

de chipul lui zdrobit, şi avea destule amintiri oribile legate de Thomas Sideblossom care îi ajungeau pentru întreaga viaţă. Banshee fornăi, dar trecu apoi peste trup de parcă ar fi fost un buştean din pădure. Elaine îi mulţumi cerului că nu îl călcase, ar fi fost prea mult. Era suficient ce făcea Callie – îl adulmeca interesată. Trebui să se răstească la căţea ca aceasta să nu îi lingă sângele. Ajunseră în curte nevăzuţi de nimeni. Măcar Emere trebuia să fi auzit împuşcătura! Nu se poate să fi fost adâncită chiar atât în cântatul la fluier. În ce o privea pe Elaine, ea va rămâne veşnic în urechi cu zgomotul focului de armă.

Emere nu îşi făcu apariţia, deşi fluierul amuţise când Elaine părăsea grajdul. O întâmplare? Ori bătrâna maori aducea ajutoare? Lui Elaine îi era indiferent; ea voia doar să plece. Se aruncă pe Banshee şi porni în galop. Iapa voia să ia drumul direct spre Wanaka şi de fapt Elaine nu mai era nevoită acum să evite şoproanele unde se tundeau oile.

Apoi în conştiinţă îi pătrunse ca un cuţit realitatea: îşi împuşcase soţul. Îndreptase pistolul asupra unui om neînarmat şi trăsese cu sânge rece. Nu putea pleda nici măcar pentru legitimă apărare. Nu mai era posibil să apară la părinţii ei şi să se ascundă acolo. Acum ea era un asasin fugar. Cel mai târziu în următoarea dimineaţă John Sideblossom o va acuza şi pe urmă *constabler*-ul va fi pe urmele ei. În niciun caz nu se va putea îndrepta spre Queenstown, cu atât mai puţin spre Canterbury Plains. Trebuia să îşi uite familia şi prietenii, să îşi schimbe

numele şi să înceapă undeva o nouă viaţă. Cum şi unde nu îi era clar, dar fuga era unica ei şansă.

Elaine îşi îndreptă iapa care se cam împotrivea către McKenzie Highlands.

FUGA

CANTERBURY PLAINS, GREYMOUTH – COASTA DE VEST 1896

1

— Dumnezeule, William, desigur că o putem aduce înapoi! Vocea Gwyneirei îi trăda lipsa de răbdare; doar purta pentru a nu ştiu câta oară aceeaşi discuţie. Planul turneului acestui cântăreţ nu este în fond secret. Se află în Insula de Nord, nu la Timbuktu! Problema este dacă asta ne ajută. Doar ai citit scrisoarea ei: este fericită. Se află exact acolo unde vrea să fie şi face ceea ce totdeauna şi-a dorit să facă.

— Dar este soţia mea! ripostă William – nu pentru prima dată, în timp ce îşi turna un whisky. Nici acesta nu era primul în seara asta. Apoi adăugă: Am drepturile mele!

Gwyneira se încruntă.

— Ce drepturi? Vreţi să o aduceţi cu forţa? Teoretic aţi putea, ea fiind încă minoră. Dar nu v-ar ierta-o. Şi în plus ar fugi imediat din nou. Sau vreţi să o încuiaţi?

William rămase fără replică. Desigur că nu voia să o închidă pe Kura, mai ales că în Kiward Station nu ar fi existat niciun paznic s-o ţină închisă. Soţii McKenzie priveau cu calm plecarea Kurei, iar maorii oricum nu se agitau deloc. Nu se putea baza nici măcar pe ajutorul lui Tonga. În definitiv prin Gloria exista o nouă moştenitoare. În această generaţie jocul era pierdut pentru Tonga. Dimpotrivă, Gwyneira triumfa şi chiar părea că se bucura

puţin pentru nepoata ei. Scrisoarea trimisă de Kura din Christchurch şi primită prin intermediul lui George Greenwood după ce trupa deja ajunsese la Wellington era euforică. Era clar că ansamblul de operă o primise cu braţele deschise. Desigur, scria ea, trebuia să mai înveţe mult, dar impresarul, Mr. Barrister, îi dădea lecţii personal, şi ea făcea progrese rapide. Fusese admisă pe scenă din prima seară; interpretase *Habanera* şi culesese ovaţii îndelungate.

Succesul Kurei, bănuia Gwyneira în sinea ei, se putea datora şi înfăţişării ei, dar în definitiv nu avea importanţă. Kura făcea ce îi plăcea şi câştiga bani. Cât timp avea succes, nu se va mai gândi la Kiward Station.

— Mai lăsaţi-i ceva timp, tinere, spuse James împăciuitor şi îi întinse paharul lui William. Gwyn părea să nu fi remarcat că William tocmai dăduse pe gât cel de al treilea pahar cu whisky. James asistase la discuţia lor de o jumătate de oră şi era de părere că merita o băutură. Adăugă: Să alergi acum după ea nu foloseşte la nimic, mai ales că plecarea ei a fost precedată de o ceartă, nu?

Ca şi până acum, doar William şi Miss Witherspoon ştiau ce se întâmplase în noaptea dinaintea plecării Kurei şi amândoi tăceau mâlc. Plecarea Kurei dusese şi la încheierea legăturii lor. De când îl părăsise soţia, William nu se mai atingea de guvernantă, şi evita orice discuţie între patru ochi cu ea. Până acum nimeni nu dăduse glas vreunei suspiciuni, şi William era cel mai interesat ca

lucrurile să rămână astfel.

— Exact, lăsaţi-o să termine acest turneu! îi ţinu partea Gwyneira soţului ei. Pe urmă vom vedea. George m-a asigurat că plecarea celorlalţi cântăreţi este bătută-n cuie. Toate costurile călătoriei le suportă organizatorii. Dacă în final Kura va vrea să plece cu ei în Anglia, va trebui să plătească din onorariul ei sau îmi va cere mie bani. Atunci vom putea discuta chestiunea. Dar paşnic, William! Nu vreau să mai pierd încă o nepoată!

Ultima replică îi reduse pe toţi la tăcere; se referea la trista poveste a lui Elaine, pe care Gwyneira şi James o aflaseră abia de curând. Gwyn era foarte frământată din cauza aceasta şi nu o condamna pe Elaine defel. I s-ar fi putut întâmpla şi ei; şi ea stătuse odată cu flinta îndreptată spre un Sideblossom. Desigur, situaţia fusese diferită, însă Gwyneira era convinsă că Elaine avusese motive temeinice pentru a se apăra. Doar că nu înţelegea de ce după aceea fata nu o căutase pentru a-i cere ajutorul. Kiward Station era izolată; Elaine s-ar fi putut ascunde mult timp aici pentru a găsi ulterior o rezolvare. I s-ar fi putut aranja şi fuga în Australia sau în Anglia. Dispariţia fără urmă a lui Elaine îi toca nervii. În niciun caz nu puteau rupe contactul şi cu Kura!

William îşi bău whisky-ul cu înghiţituri mici. El ar fi plecat şi astăzi după soţia lui – acest lingău, Barrister, nu o lăsa să cânte din pură amiciţie! Cu siguranţă că spera să obţină ceva, dacă o lăsase din prima pe Kura să apară pe

scenă. Îi mai şi „dădea lecţii personal”. În ce artă, mă rog? Nu numai că William era adânc lezat în mândria lui, dar devenise şi gelos.

Pe de altă parte, nu putea să conteste argumentele celorlalţi. Era penibil să rămână aici pe post de bărbat părăsit. Dar şi dacă o va obliga pe Kura să se întoarcă, ea va fi prima care va explica de ce plecase... şi William ar fi pierdut în ochii familiei McKenzie.

— Şi eu ce fac până atunci? întrebă el beat şi aproape pe un ton plângăcios. Vreau să zic, eu...

— Faceţi ce făceaţi şi până acum, şi ar fi salutar să vă ocupaţi mai mult de copilul dumneavoastră! spuse Gwyneira. Şi mai străduiţi-vă să vă obişnuiţi cu munca şi să vă faceţi util. Să zicem că nepoata mea face o călătorie. Învaţă puţin să cunoască lumea, îşi valorifică talentul şi după câteva luni se întoarce. Priviţi lucrurile astfel, William! Alt mod de a le vedea ar fi o prostie!

De vorbit îi fusese uşor Gwyneirei, dar dacă şi înainte de plecarea Kurei pentru William viaţa la Kiward Station avea suişuri şi coborâşuri, acum ea devenise absolut insuportabilă. Văcarii care până de curând râdeau doar pe ascuns de „calităţile” lui de baron al oilor, acum o făceau pe faţă. Se pare, şuşoteau ei, că „prinţului consort” îi lipseau şi alte calităţi, în orice caz nu era în stare să înlănţuie o splendoare de femeie cum era Kura Warden.

— Un ratat! îl bârfea Poker Livingston, care acum apărea din nou mai des la fermă.

Calmul Andy McAran asculta ordinele şi ideile lui William cu o expresie neutră, dar ulterior făcea numai ce credea el că era bine.

Dar cel mai rău stăteau lucrurile cu maorii. Tribul se întorsese din peregrinare şi bărbaţii îşi reluaseră munca la Kiward Station. Însă William îi ignora. Până acum aceştia îl acceptaseră de voie, de nevoie ca membru al tribului *pakeha* local; odată cu plecarea

Kurei, el îşi pierduse acest drept. Indiferent dacă William îi ruga sau ţipa la ei, cei mai mulţi maori priveau prin el ca prin sticlă.

Asta îl înfuria pe William, cu atât mai mult cu cât şi la Gwyneira găsea tot mai puţină înţelegere. Între timp remarcase şi ea că el îşi îneca tot mai des supărarea în whisky şi începuse să îi reproşeze asta.

— Cum vreţi să fiţi un exemplu pentru oameni dacă apăreţi dimineaţa la muncă cu întârziere şi mahmur? Asta nu îmi place nici mie, William, mai ales că nu ştiu cum să mă port. Dacă vă apăr, mă fac de râs şi îmi pierd autoritatea. Dacă le dau dreptate oamenilor, mi-o luaţi în nume de rău şi căutaţi consolare în whisky! Situaţia aceasta trebuie să înceteze, William! Am avut deja un beţiv la fermă, şi asta nu se va mai repeta atâta vreme cât mă mai bucur de influenţă!

— Şi ce vreţi să faceţi, Miss Gwyn? întrebă ironic William. Să mă daţi afară? O puteţi face, dar o veţi pierde pe Gloria. Pentru că este de la sine înţeles că o voi lua cu

mine!

Gwyneira se strădui să rămână calmă.

— Atunci începeţi prin a învăţa cum se face terciul pentru copil, şi mai gândiţi-vă cine vă va da o slujbă dacă târâţi după dumneavoastră un bebeluş. Cum vreţi să călătoriţi cu Gloria? O să o puneţi în coburi?

Mai târziu Gwyn îi mărturisi soţului ei că ameninţarea lui o speriase cumplit.

— Aşa este, noi nu avem niciun drept asupra copilului! Dacă îl ia cu el... va trebui să îi ajutăm, să îi dăm eventual o sumă de bani lunar ca să poată plăti o bonă şi o locuinţă...

James clătină din cap.

— Gwyn, dragă, nu intra în panică, încercă el să o liniştească şi o mângâie pe cap. Exagerezi foarte mult. Slavă Domnului că Willieboy nu a înţeles asta. Doar nu crezi că filfizonul nostru se lasă întreţinut de tine? Unde se va duce cu Gloria, când până şi vrăbiile îi vor duce povestea pe sub acoperişuri? Ce o să facă cu ea? Că el nu ştie nici cum să o ţină în braţe. Este de neimaginat să o ia cu el, nici Mrs. Weaver a noastră nu este o roabă căreia el să îi poate porunci pur şi simplu să-l urmeze. Şi în cazul cel mai rău, copilul are totuşi o mamă. Ai putea vorbi cu Kura. Măcar atât o simţi şi ea pentru fiica ei, încât să îţi încredinţeze ţie grija pentru ea. Orice tribunal îţi va fi favorabil ţie. Aşa că nu te mai frământa atât.

James o luă în braţe pe Gwyn, dar nici aşa nu o putu

linişti complet. Ea se simţise atât de sigură! Iar acum acest William făcea valuri!

Heather Witherspoon îşi târa paşii ca un câine bătut în primele zile după plecarea Kurei. Nu putea să înţeleagă de ce William o respingea acum brusc şi pe deasupra pe un ton atât de brutal. În definitiv nu fusese vina ei că îi surprinsese Kura, ba dimpotrivă, ea îşi dăduse seama de strategia Kurei din acea seară şi îl atenţionase pe William. Dar el fusese prea beat ca să înţeleagă şi nu dorea să se mai lase manipulat de soţia lui.

— Eu nu mă umilesc când fluieră ea! explicase el indignat şi beat. Şi... şi oricum nu o duc la Christchurch. Poate să-şi unduiască coapsele până face plopul mere şi răchita micşunele, eu o iau când vreau eu, nu când îi convine ei.

Heather nu mai insistase. Nimeni nu îi putea pretinde asta, pentru că în definitiv îl iubea. Şi a o face doar pe ea vinovată acum era nedrept.

Dar Heather învăţase deja de mult timp că în viaţă nu totdeauna dreptatea învinge, astfel că acum trecu la strategia ei verificată: va fi de faţă şi va aştepta. Cândva William îşi va aminti de ea, cândva va avea nevoie de ea. Nu credea în întoarcerea Kurei. Pentru prima dată aceasta gusta succesul, şi dacă avea nevoie de un bărbat, îl va căuta acolo unde se va afla. Kura-maro-tini nu depindea de William Martyn. Iar dacă Heather credea în iubire, avea în

vedere propriile sentimente.

Kura îşi găsise deja bărbatul, chiar dacă în acest caz nu ar fi vorbit despre iubire. Ea îl admira pe Roderick Barrister: el reprezenta împlinirea tuturor visurilor ei cu privire la succes şi carieră. Acesta o putea introduce în tainele belcantoului mult mai profund şi mai intens decât Miss Witherspoon cu cele câteva ore de canto luate de ea în Elveţia. În plus, acesta avea influenţă – ansamblul îi asculta ordinele cu o supunere cum Kura nu mai întâlnise. Desigur că şi la Kiward Station existau stăpâni şi servitori, dar puterea de acţiune şi sentimentul valorii proprii al văcarilor şi maorilor, care îl dezorientaseră pe William atât de mult, erau pentru Kura ceva de la sine înţeles. Supunerea oarbă nu avea căutare la fermele de oi. Cine lucra aici trebuia să ştie să ia decizii pe cont propriu. Dimpotrivă, în ansamblul lui Barrister exista o singură voce – a acestuia. El putea să le facă fericite pe balerine promiţându-le un solo în plus, şi nici chiar cântăreţe instruite ca Sabina Conetti nu îndrăzneau să obiecteze când el le vâra sub nas o începătoare precum Kura. Ea mai descoperi rapid că favorurile lui Barrister depindeau şi de atenţia acordată de membrele ansamblului. Balerinele vorbeau pe faţă, de exemplu, despre faptul că Brigitte putuse să cânte Carmen pentru că se culca cu *impresario.* Nedoritul rezultat al legăturii fusese îndepărtat de o moaşă discretă din Wellington.

Ca urmare, Brigitte nu mai putu dansa câteva săptămâni, iar noaptea suspina. Asta o călca pe nervi pe Kura, deoarece iniţial împărţea aceeaşi cameră de hotel cu mica dansatoare. Oricum Brigitte nu i-o lua în nume de rău. Ea era bucuroasă că scăpase de rolurile în care cânta, care o suprasolicitau, şi era clar că nu mai avea chef de Roderick. Când doar după câteva nopţi Kura începuse ca puţin după ora culcării să se strecoare afară din cameră pentru a se duce la *impresario,* Brigitte se făcea că nu o observă.

Pe Kura o atrăgea impetuosul tenor; nu trebuia deloc să se prefacă atunci când îi accepta avansurile. Fireşte că nici el nu s-a mulţumit mult timp cu săruturi şi dezmierdări nevinovate. Iar despre temerile Kurei că va rămâne însărcinată, râse.

— Prostii, micuţo, eu sunt atent! Cu mine nu dai greş, nu te teme!

Kura voia să îl creadă şi remarcă faptul că Roderick, când făceau dragoste, ieşea din ea mai repede decât o făcea William. Dar mai era şi treaba cu Brigitte. În cele din urmă i se confesă cu inima grea Sabinei Conetti. Bănuia că solista nu o prea simpatiza – Roderick studia acum şi roluri de soprană cu noua lui descoperire –, dar în ea avea mai multă încredere în privinţa problemelor femeieşti. Iar Sabina o puse la curent cu puţinul cunoscut de ea.

— Te poţi abţine în zilele periculoase. Dar sigur nu este niciodată, nimic nu este absolut sigur, o avertiză ea în

final. Şi mai ales nesigure sunt jurămintele indivizilor cum că la o adică vă veţi căsători… ori ce or mai bate ei câmpii. Crede-mă, Roderick îţi făgăduieşte acum marea cu sarea, dar nu te bizui pe asta. Pentru moment îşi permite să facă pe Pygmalion cu tine, dar în perspectivă, cămaşa îi este mai aproape decât sumanul. Dacă îi este de folos, se descotoroseşte de tine.

Oricum pentru Kura acest avertisment era inutil. Mai întâi pentru că habar nu avea de mitologia greacă şi apoi ea era convinsă că Roderick era bine intenţionat în ce o privea. Dacă ar fi fost egoist, ea era convinsă că nu i-ar fi dat mereu rolurile importante, şi mai ales nu i-ar fi oferit zilnic gratuit lecţii de canto. În fapt, el îşi petrecea jumătate din după-amiezi cu Kura, la pian, în timp ce alţi membri ai ansamblului se bucurau de timpul lor liber cunoscând oraşe ca Auckland şi Wellington ori făcând excursii la minuni ale naturii cum ar fi pădurile tropicale şi gheizerele.

Noaptea Kura era la dispoziţia lui; dar şi ea gusta jocul, cu toate că Roderick pe post de amant era mult sub nivelul lui William. Kura ducea dorul momentelor de extaz la care o aducea soţul ei şi uneori era puţin supărată pe Roderick că nu o răsplătea în acelaşi fel pentru riscul de a rămâne însărcinată. Dar de toate acestea uita seara, când urca pe scenă şi primea aplauzele publicului. Atunci era fericită, simţea o recunoştinţă neţărmurită faţă de Roderick şi în final îl copleşea pe acesta cu dezmierdări. Şi Roderick se

manifesta oricum altfel decât vanitos. Dimpotrivă, el o lăsa să strălucească, o trimitea să iasă singură la rampă pentru a primi ovaţiile publicului şi îi oferea flori pe scenă.

— Cocoşelul nostru pare îndrăgostit pe bune! îi şopti Fred Houver, baritonul, într-o seară Sabinei Conetti. Şi micuţa evoluează tot mai bine. Mai are încă probleme cu respiraţia, dar într-o zi ne va face pe toţi să ne simţim bătrâni – şi mai ales pe el.

Cântăreţii se aflau în fundal, în timp ce Barrister îi făcea a cincea plecăciune Kurei pe scenă. Ei formaseră corul, iar Kura şi Roderick interpretaseră rolurile Carmen şi toreadorul.

Sabina încuviinţă din cap şi privi chipul strălucitor al Kurei. Barrrister căzuse fără îndoială pradă micuţei. Dar la o adică va mai rămâne ea stăpână pe situaţie?

William era sătul. Aceasta era încă una din acele zile în care ar fi preferat să plece din Kiward Station – dacă şi-ar fi putut imagina o alternativă. Gwyneira vândnse o turmă de animale tinere maiorului Richland şi îl rugase pe William să le mâne înapoi la fermă. Deoarece în ziua anterioară vremea fusese foarte plăcută, Richland decisese să însoţească călare şi el turma şi peste noapte rămăsese la Kiward Station. Bineînţeles că chefuise îndelung cu William, şi după ce Gwyneira şi James se retrăseseră, cei doi erau mahmuri şi prost dispuşi. Întreaga dimineaţă plouase, şi cei doi oieri maori repartizaţi de Gwyneira lui

William nu apăruseră. La grajduri era doar Andy McAran. William îi ceru bătrânului să-i însoţească pe el şi pe Richland; singur nu era capabil să găsească oile căutate. McAran, văzând că nu îi rămânea altceva de făcut dacă nu voia să se termine totul ruşinos, se lăsă în cele din urmă înduplecat, dar impuse un ritm ucigaş şi îl ignoră pe William când acesta, gândindu-se la bătrânul maior, îi ceru să o lase mai uşor. Dar Richland se ţinea bine pe calul lui pursânge şi devenea tot mai bine dispus după fiecare duşcă din sticla pe care o purta în buzunar. William bău şi el, în timp ce Andy refuză clătinând din cap.

— Nu la muncă, Mr. William, asta nu îi place lui Miss Gwyn.

William, care se simţi vizat, îi dădu mai departe lui Richland, dar el nu ţinea la băutură la fel de bine ca bătrânul soldat. Mai întâi eşuă lamentabil la adunarea oilor. Câinele lui nu îl asculta, ci doar se lăsa înfricoşat la pământ când ţipa la el. Apoi calul său se sperie de un berbec şi William se trezi în iarba udă.

Andy McAran se stăpâni perfect şi rămase serios, dar maiorul Richland îşi luă peste picior gazda pe tot drumul de întoarcere la fermă. Toate acestea erau umilitoare, şi în plus, încă mai ploua şi oamenii erau uzi până la piele. Richland nu se va duce acasă în niciun caz în seara aceasta, ci va înnopta la Kiward Station, şi fără nicio îndoială că împreună cu soţii McKenzie avea să se distreze pe seama tuturor ghinioanelor lui William. Măcar de s-ar

întoarce Kura! Dar soţia lui părea că se simţea în continuare fericită în ansamblul ei de operă. Când şi când îi scria Gwyneirei scrisori pline de entuziasm; lui William nu îi scria niciodată.

Bineînţeles că nu se vedea nici urmă de băiat pe la grajduri, când în cele din urmă bărbaţii ajunseră în curtea conacului şi William trebui să se ocupe singur de calul lui. Măcar McAran nu insistă ca el să-l însoţească la ţarcurile în care trebuiau duse oile la înnoptat. Şi aşa puţea deja a lână udă şi a seu. William ajunse la concluzia că în adâncul sufletului ura munca cu oile.

Gwyneira şi James îi aşteptau pe Richland şi pe William în salon, dar nu făcură nicio tentativă de a-i invita pe cei doi la o băutură. După feţele roşii şi mersul nesigur al noilor sosiţi îşi dăduseră seama că aceştia consumaseră deja destul alcool. Gwyn şi James se înţeleseră din priviri: nicio tărie înainte de masă – dacă nu voiau ca seara să se termine neplăcut. În loc de asta îi trimiseră pe cei doi să se spele şi să se schimbe – şi, de la sine înţeles, servitorul duse apa caldă mai întâi la camera oaspetelui…

William ar fi preferat să se întindă în pat cu o sticlă de whisky, totuşi, când intră în camera aranjată cu atâta dragoste pentru el şi Kura, îl aştepta o surpriză: din micul salon răzbătea mireasmă aromată de ceai proaspăt. Un suport special prevăzut cu o lumânare ţinea ceaiul cald; alături aşteptau două pahare şi o sticlă cu rom.

William nu se putu stăpâni. Apucă mai întâi sticla cu rom

şi trase o duşcă zdravănă. Dar cine să îi fi pregătit lui asta? Cu certitudine nu Gwyneira şi nici Moana ori Kiri. Maorii nu obişnuiesc astfel de gesturi, iar servitorii erau destul de ocupaţi cu oaspetele casei.

William privi suspicios înjur, până când auzi din baie râsul uşor.

— Ziua aceasta a fost de groază! A trebuit să fac şcoală cu maorii şi din tavan curgea apa... cum îţi poate trece prin cap să acoperi colibele cu frunze de palmier? Şi apoi m-am gândit că tu erai acolo, afară... pesemne că ai îngheţat...

În uşa băii stătea Heather Witherspoon, cu chipul numai un surâs, cu un şorţ peste rochia ei neagră, ca o adevărată fată în casă. Cu un gest al mâinii ea îi indică drumul către cada plină cu apă fierbinte, parfumată.

— Heather, eu...

William oscila între recunoştinţă, dorinţă şi adevărul că era o nebunie să se lase sedus de ea. Dar Kura era plecată de atâta vreme...

— Hai, William! spuse Heather. Mai avem o oră până când se serveşte masa jos. Miss Gwyn trebuie să fie atentă la bucătărie, Mr. James stă în faţa căminului, iar Pe Jack l-am pus să îşi facă temele. Nu trebuie să ne temem de nimic. Nimeni nu a văzut că am intrat aici.

William se întrebă dacă ea cărase apa fierbinte, ceea ce nu prea credea. Dar pe urmă nu se mai gândi la nimic. Era prea ademenitor să se scufunde în apa caldă, ea să îi maseze umerii, să îl mângâie şi în cele din urmă să se lase

condus la pat.

— Că doar nu vreau ca cineva să ne vadă, gânguri Heather. Este suficient cât de rău ne simţim noi aici. Şi nici nu trebuie să trăim ca la mănăstire…

Din această seară legătura dintre William şi Heather se reaprinse. El uită de revolta şi de temerile lui şi, în plus, încetă să se mai învinovăţească: cu certitudine nici Kura nu trăia în castitate şi în faţa ochilor avea doar chipul şi trupul ei când în întunecata încăpere sau cu ochii închişi o îmbrăţişa pe Heather…

2

Elaine O'Keefe umbla agale pe Main Street, în mica localitate Greymouth, situată pe Coasta de Vest. Ce orăşel urât, gândea ea indispusă. I se potrivea denumirea! auzise odată că localitatea fusese denumită după locul de vărsare al râului Grey, dar lui Elaine i se înfăţişă doar ca o prăpastie cenuşie ce ameninţa să te înghită. Cu siguranţă din cauza ceţii care acoperea orăşelul. Pe vreme frumoasă desigur că locul nu mai părea atât de respingător. În definitiv, Greymouth era aşezat idilic pe o porţiune îngustă de coastă dintre mare şi râu, şi casele din lemn cu unul ori două etaje de pe o parte şi de alta a străzilor păreau tot atât de noi şi curate precum clădirile din Queenstown.

Şi Greymouth era considerată o comunitate în ascensiune, cu toate că bogăţia ei nu avea la bază câmpurile aurifere, ci minele de cărbuni profesional conduse, deschise în urmă cu câţiva ani. Elaine se întrebă dacă respiraţia îi era îngreunată de praful de cărbune aflat în aer sau doar de ceaţă şi de ploaie. În orice caz atmosfera îi părea total diferită de cea din viul şi optimistul ei oraş natal. Sigur, căutătorii de aur din Queenstown sperau toţi să devină rapid bogaţi. O mină aducea bani buni doar patronilor. Ortacii erau condamnaţi la o viaţă tristă zi de zi.

Elaine nu ar fi ales acest orăşel, dar după mai multe săptămâni de umblat călare prin munţi se săturase. În primele zile ale fugii ei avusese cel puţin noroc cu vremea. Mai întâi călărise de-a lungul râului Haas pe cât posibil prin apă, pentru a-şi şterge urmele. Deşi nu credea că se va apela la câini care să-i ia urma. Încotro să se îndrepte? Chiar dacă Elaine urma alt drum, copitele lui Banshee nu mai lăsau amprente pe terenul uscat. Deja cu câteva zile înainte de a fugi nu mai plouase şi vremea ţinuse cu ea până ajunsese în McKenzie Highlands. După care a fost mai rău, şi Elaine suferea cumplit de frig când pentru a dormi se învelea cu puţinele haine luate cu ea. Mai curând o ajuta harşa lui Banshee, dar aceasta era de cele mai multe ori umedă de la sudoarea iepei. În plus o chinuia foamea mistuitoare.

Elaine cunoştea destul de bine plantele din patria ei – Fleurette îşi luase des copiii în deplasări călare pline de aventură, iar James McKenzie se jucase şi cu nepoata lui de-a „supravieţuirea în sălbăticie”, joc care îi plăcuse atât de mult lui Gwyn în anii tinereţii. Pentru asta existau mici lopeţi pentru săpat, cuţite pentru cojitul rădăcinilor şi spintecatul peştilor şi mai ales fire şi ace pentru pescuit. Acum Elaine nu dispunea de niciunele. Chiar şi focul putea să îl aprindă doar rar, când reuşea să obţină scântei prin lovirea a două pietre – ceea ce era lipsit de orice speranţă când mai întâi ploua. În primele zile mai prinsese uneori cu mâna câte un păstrăv şi îl prăjise, dar permanent trăise cu

teama că focul ar fi putut să o trădeze. Din acelaşi motiv evitase să tragă după iepurii care mişunau pretutindeni. Pe care oricum nu i-ar fi putut nimeri; ea trăsese de la doar doi metri în pieptul lui Thomas şi tot greşise ţinta. Cum ar fi reuşit să nimerească un iepure?

Odată Callie prinsese un iepure. Fusese o zi norocoasă, pentru că atunci Elaine descoperise şi o grotă uscată în munte şi reuşise să facă foc. Iepurele fript cu piele şi blană nu era o minune a artei culinare, totuşi Elaine mâncase şi ea o dată pe săturate. Însă zilele ce au urmat au fost grele – pe Coasta de Vest se pare că nu creştea nimic comestibil, aici existau doar ferigi, care barem o fereau cât de cât de ploaie. O dată Elaine dăduse de un trib maori, care o primise cu ospitalitate. Nicicând nu mai mâncase ea cartofi dulci atât de gustos pregătiţi.

Maorii îi arătaseră drumul către Greymouth – Mawhera cum îl numeau ei. Acesta avea o îndelungată istorie ca fortăreaţă maori, dar de mult timp ajunsese pe mâna acestor *pakeha.* Totuşi maorii îi explicaseră că locul era foarte sigur – probabil era vorba despre o poveste cu spirite. Lui Elaine îi era indiferent; pentru ea orice oraş era la fel de bun ca oricare altul şi la un moment dat trebuia să pună capăt vieţii nomade. Aşa că urmase sfatul noilor ei prieteni şi se dusese să-şi caute de lucru la Greymouth. Acesta era oricum cea mai mare localitate de pe Coasta de Vest. Aici nu putea fi găsită prea uşor şi înainte de toate avea nevoie din nou de un pat şi de haine curate. Şi

Banshee părea bucuroasă de grajdul uscat închiriat de Elaine cu inima îndoită, pentru că nu îşi putea permite să plătească un avans. Dar proprietarul grajdului nu ridică problema, ci pe loc indică pentru iapă o boxă curată şi îi dădu fân din plin.

— Este puţin cam slabă frumoasa dumneavoastră, remarcă el, ceea ce nu era de mirare: Banshee se hrănise insuficient cu iarba sărăcăcioasă din Highlands.

Acum iapa mâncă pe săturate; Elaine nu avea idee cum va putea în cele din urmă să plătească pentru viaţa de lux asigurată lui Banshee. Trebuia să se îngrijească şi de ea însăşi. Proprietarul grajdului o măsurase sugestiv, de parcă ar fi vrut să lase de înţeles că şi ea arăta la fel de amărâtă cum îi era calul. Elaine se interesă de o pensiune şi de o slujbă. Omul se gândi.

— Pe chei există câteva hoteluri, dar sunt scumpe. Acolo poposesc cel mult oamenii înstăriţi, care câştigă banii de pe urma minelor lor. Şi era evident că nu o socotea pe Elaine ca făcând parte din această categorie. Apoi continuă: Iar Lucky Horse... nu l-aş recomanda. Cu toate că probabil v-ar primi bucuroşi dacă felul muncii depuse v-ar fi indiferent. După ce zâmbi sugestiv, adăugă: Dar văduva Miller şi soţia bărbierului închiriază camere. Puteţi întreba acolo, amândouă sunt onorabile. Dacă fireşte nu aveţi niciun ban...

Elaine înţelese aluzia. Omul nu cunoştea un loc de muncă disponibil pentru o femeie singură şi cinstită. Dar

nu avea importanţă. Elaine se îndreptă curajoasă către centrul oraşului. Va găsi ea ceva.

Dar oraşul nu arăta deloc foarte promiţător. Iar hotărârea lui Elaine de a întreba despre un loc de muncă în orice prăvălie fără excepţie începu să se clatine când ajunse în dreptul spălătoriei chinezeşti. Mai întâi că duhoarea îi tăie şi mai mult respiraţia, şi apoi proprietarul păru că nu îi înţelegea solicitarea. În loc de asta el încerca să îi cumpere căţeaua. Dar în mod sigur nu avea oi pentru a o pune la treabă... Elaine îşi aminti de zvonurile conform cărora chinezii ar mânca câini şi o rupse la fugă.

Soţia bărbierului avea o cameră liberă, dar nu putea oferi de lucru. Elaine mai nutrise speranţa de a găsi de lucru la o pensiune. Dar la cele trei camere pe care Mrs. Tanner le asigura ea însăşi curăţenia, iar pentru pregătirea mesei la cel mult trei clienţi care îi treceau pragul nu avea nevoie de ajutor.

— Reveniţi după ce veţi găsi ceva, o sfătui ea pe Elaine.

Tânăra înţelese aluzia: până când nu putea să facă dovada unui venit, nu primea nici pat şi nici mâncare.

Următoarea prăvălie aparţinea tâmplarului care confecţiona coşciuge, care îi trezi amintiri neplăcute. Dar ce ar avea de făcut aici? Dimpotrivă, băcănia i se păru plină de perspective, dar din păcate era gospodărită de o familie cu cinci copii dezgheţaţi. Erau destui. Alături lucra un croitor – Elaine şi-ar fi dorit disperată măcar să fi ştiut puţin să coasă. Dar urâse dintotdeauna lucrul de mână, şi

Fleurette nu insistase. Aşa că învăţase doar de la Helen să coasă puţin, asta limitându-se la cusutul unui nasture. Totuşi Elaine intră în atelier şi se interesă dacă exista de lucru. Croitorul se dovedi amabil, dar clătină din cap.

— Aici nu sunt mulţi oameni care să îşi permită costume pe comandă. Proprietarii minelor da, dar ei preferă să comande în oraşele mari. La mine vin doar cu retuşuri şi pe acestea reuşesc să le fac singur.

În mare cam aceştia erau oamenii de afaceri avuţi din Greymouth – şi Elaine ar mai fi putut solicita doar un post de cameristă la marile hoteluri. Dar atât de amărâtă cum arăta în acest moment? Poate că ar trebui să încerce la o cârciumă! Să servească la mese sau să lucreze la bucătărie? Cunoştinţele ei culinare nu erau de excepţie, dar putea încerca. Tocmai trecuse de un han. Să se întoarcă şi să întrebe? Chiar şi intrarea arăta atât de respingătoare şi de unsuroasă! Elaine îşi continuă drumul şi ajunse brusc la *Lucky Horse* – hotel şi cârciumă.

Acesta îi amintea mult de stabilimentul lui Daphne. Şi aici intrarea era vopsită multicolor şi părea atractivă. Cel puţin pentru bărbaţi, pentru că localul era destinat clar acestora. Pentru fete părea însă a fi unica posibilitate de a face bani – chiar dacă nu într-un mod onorabil.

Elaine clătină energic din cap. Nu, asta nu! Nu după ce tocmai scăpase din iad! Pe de altă parte, aici nu putea fi mai rău decât în căsnicia cu Thomas. Dacă voia să se coboare atât de mult... Pe Elaine o pufni râsul. Era o

criminală! mai jos de atât nici că se putea!

— Plecaţi mai departe, intraţi ori aveţi ceva urgent de rezolvat afară, în ploaie?

Vocea provenea din uşa pe jumătate deschisă a cârciumii. Callie se strecurase până acolo şi încântată se lăsase mângâiată de o femeie care o privea cercetător pe Elaine. Privirea lui Callie parcă cerşea... sau mai curând era evaluatoare, deoarece din cârciumă răzbătea un miros de fripturi care o făcea şi pe Elaine să simtă că îi lăsa gura apă. În plus, înăuntru era cald şi uscat.

Elaine trecu peste temerile ei. Femeia de un blond-deschis, cu tenul foarte alb, machiată intens nu părea periculoasă. Ba dimpotrivă, cu pieptul ei generos, cu coapsele pline şi cu faţa lată, blajină, făcea mai curând o impresie maternă. Un tip total diferit de Daphne.

— Deci, spuneţi! De ce îmi priviţi intrarea precum şoarecele cursa? întrebă femeia. Nu aţi mai văzut un cuibuşor de nebunii?

Elaine zâmbi. Daphne nu şi-ar fi denumit stabilimentul niciodată „cuibuşor de nebunii”.

— Ba da, dar nu am intrat în aşa ceva.

Femeia zâmbi şi ea.

— În cuibuşor sau în cursă? Sinceră să fiu, arătaţi de parcă tocmai aţi scăpat din aşa ceva.

Elaine păli. Chiar se putea vedea pe ea că fugea de ceva? Şi dacă femeia aceasta observa lucrul acesta, ce vor crede onorabilele matroane despre ea?

— Eu... caut de lucru. Dar nu... aşa. Aş putea eventual să fac curat sau... să ajut la bucătărie. Sunt obişnuită cu asta... Mătuşa mea avea o pensiune...

În ultimul moment Elaine îşi dăduse seama că era mai bine să nu vorbească despre bunica ei. Cu cât viaţa ei anterioară rămânea mai ascunsă, cu atât era mai bine.

— Copilă, ca să faci curat eşti prea drăguţă! Indivizii s-ar cam grăbi să nu rămână curaţi, dacă mă înţelegi bine. În rest, aş mai avea o cameră liberă. Şi fetele mele câştigă bine, le poţi întreba, la mine sunt toate mulţumite. Numele meu este Clarisette Baton. Pronunţat franţuzeşte, vă rog. Spune-mi simplu „madame Clarisse”.

Madame Clarisse începu firesc să o tutuiască.

Elaine roşi.

— Nu pot. O astfel de muncă... Nu pot, nu îmi plac bărbaţii!

Ultimele cuvinte îi scăpară ca un strigăt şi o făcură pe madame Clarisse să râdă zgomotos.

— Ei, ei, micuţo, să nu-mi spui că ai şters putina din plăcutu-ţi cămin pentru că te atrag fetele! Nu cred. Deşi şi cu asta există mari posibilităţi de câştig. O veche prietenă de-a mea a pus să danseze două fete... gemene, făceau nişte nebunii, dar în acelaşi timp absolut nevinovate. Băieţii se încingeau. Dar pentru aşa ceva îmi pari prea cuminţică.

Elaine se făcu şi mai roşie.

— De unde ştiţi dumneavoastră că vin dintr-un cămin

plăcut?

Madame Clarisse îşi dădu ochii peste cap.

— Dulceaţă, oricine vede că ai dormit săptămâni întregi în hainele astea. Şi dacă nu eşti slab la minte, mai vezi că hainele sunt unele scumpe. În afară de asta... căţeaua ta nu este un câine vagabond. Provine de la o fermă de oi. Sper că nu ai şterpelit-o. Uneori ăştia ţin mai mult la javrele lor decât la femei.

Elaine simţi cum speranţele ei se spulberau. Pentru această femeie ea era ca o carte deschisă. Şi concluziile trase de madame Clarisse vor putea fi trase şi de alţii. Dacă obţinea o cameră la Mrs. Tanner, curând toată localitatea va vorbi despre ea. Dimpotrivă, oferta lui madame Clarisse... despre prostituatele lui Daphne nu se va şuşoti niciodată. Femeilor onorabile le era indiferent de unde veneau şi încotro plecau ele.

Madame Clarisse o privea pe Elaine cu un zâmbet în spatele căruia se ascundea o privire scrutătoare. Era clar că micuţa se gândea în mod serios să accepte oferta ei. Era bună la bar? Fără îndoială că avusese experienţe triste cu bărbaţii, dar prin asta nu era o excepţie. Şi totuşi... în ochii acestei fete era ceva ce depăşea pe departe un „nu îmi place”. Clarisse întrezărea mai curând teama, ura. Şi o strălucire cumplită, care atrăgea mulţi bărbaţi mai puternic decât atrăgea lumina ţânţarii, dar care în final conducea doar la complicaţii.

Între timp Elaine aruncase o privire asupra încăperii

barului. Care îi lăsă aceeaşi impresie ca şi exteriorul. Totul era curat şi pus la punct. Obişnuitele mese şi scaune din lemn, şi pe pereţi câteva ţinte în care se înfigeau săgeţi. Se pare că aici se juca şi se făceau şi pariuri – o tăbliţă informa despre cursele de cai din Dunedin.

O scenă ca la Daphne nu exista, şi tot aranjamentul era mai puţin pretenţios decât la ea – probabil pe măsura clienţilor. Mineri, nu căutători de aur. Localnici cu mai puţini „gărgăuni în cap", cum ar fi spus bunicul lui Elaine, James.

Şi apoi Elaine dădu cu ochii de pian. Un instrument frumos, vizibil încă nou. Elaine îşi muşcă buzele. Să întrebe? Nu era posibil să aibă atât noroc...

— Ce te uiţi la hodorogul acela? întrebă madame Clarisse. Ştii să cânţi la el? Tocmai l-am primit după ce tipul care amesteca băuturile aici se umflase-n pepeni despre cât de bine ştia el să cânte. Dar cum a sosit instrumentul, a şi dispărut individul. Habar nu am unde, dar brusc a întins-o. Ceea ce înseamnă că acum avem un pian ca piesă decorativă. Arată aristocratic, nu?

Pe chipul lui Elaine se citea acum o mare speranţă.

— Ştiu puţin să cânt...

Fără a mai aştepta să fie invitată, deschise capacul acestuia şi încercă câteva clape. Suna minunat. Pianul era perfect acordat şi cu siguranţă nu fusese ieftin.

Elaine interpretă prima piesă pe care şi-o aminti.

Madame Clarisse râse din nou zgomotos:

— Micuţo, sunt entuziasmată că îl faci să scoată sunete. Dar nu aşa avansăm. Ce ai zice de o învoială? Plătesc trei dolari pe săptămână pentru muzică. Începem când se întunecă, la ora unu închidem. Dacă nu vrei, nu te culci cu nimeni, dar pentru asta nu îmi mai cânţi niciodată *Amazing Grace!*

Elaine izbucni în râs. Cugetă câteva clipe, apoi încercă *Hills of Connemara.*

Madame Clarisse dădu mulţumită din cap.

— Mult mai bine. M-am gândit eu că eşti irlandeză... cu părul roşu. Deşi nu vorbeşti ca o irlandeză. Cum te cheamă de fapt?

Elaine se gândi doar o fracţiune de secundă.

— Lainie. Lainie Keefer.

O jumătate de oră mai târziu Elaine avea nu doar o slujbă oarecum onorabilă, ci şi o cameră şi în primul rând o farfurie plină în faţă. Madame Clarisse îi oferise friptură, cartofi dulci şi orez şi nici nu puse atât de multe întrebări pe cât se temuse Elaine. Fireşte o sfătui să renunţe urgent la a mai solicita camera de la Mrs. Tanner.

— Bătrâna este ţaţa oraşului. Şi mai virtuoasă decât madona însăşi. Dacă aude cum îţi câştigi banii, probabil că imediat te va arunca în stradă. Şi chiar dacă nu o va face, curând toată Coasta de Vest va vorbi despre fiica cea mare care a luat-o pe un drum greşit. Asta eşti tu, Lainie, nu? Nici nu vreau să ştiu de ce fugi, dar mă gândesc că nici Mrs. Tanner nu ar trebui să ştie.

— Dar... dacă mă mut aici... Elaine încerca să nu vorbească cu gura plină, dar prea era înfometată. Continuă: Atunci vor crede toţi că eu...

Madame Clarisse îi mai puse o bucată de carne.

— Copilă, asta o cred oricum. Poţi avea parte doar de una din două: ori o slujbă, ori un bun renume. Cel puţin din partea doamnelor. Cu tinerii este altceva, ei vor încerca toţi să te acosteze, dar dacă îi respingi, este şi asta bine. Iar dacă nu, vor avea de-a face cu mine, nu îţi face griji. Dar să nu te aştepţi la înţelegere din partea unora ca Mrs. Tanner. Pur şi simplu le depăşeşte puterea de înţelegere faptul că în fiecare seară îţi trec prin faţa ochilor treizeci de flăcăi şi cu toate acestea nu te culci cu măcar unul dintre ei. Astea mă cred până şi pe mine seducătoare! Madame Clarisse râse din nou şi continuă: Aceste onorabile femei au o concepţie ciudată asupra virtuţii. Aşa că fă-te că nu le bagi în seamă. În plus, aici te vei simţi mai bine decât la scorpia aia bătrână. Garantez că eu gătesc mai bine şi ai masă gratuit. Şi mai avem şi baie proprie. Ei, te-am convins?

În niciun caz Elaine nu mai putea rezista în faţa perspectivei unei băi. Imediat după ce termină de mâncat se şi bălăcea în vana cu apa fierbinte minunată şi făcea cunoştinţă cu prima fată care lucra la madame Clarisse.

Charlene avea nouăsprezece ani, era zdravănă, cu părul negru, o ajută să se spele pe cap şi era sinceră.

— Am venit cu familia mea la Wellington, dar eram încă

un bebeluş şi nu îmi mai amintesc. Mai ştiu doar că trăiam numai în cocioabe mizerabile şi că tatăl meu ne bătea în fiecare zi, după ce făcea tot ce putea ca mama să mai aducă pe lume încă un copil.

La paisprezece ani mă săturasem şi am şters-o de acasă cu primul tânăr care mi-a ieşit în cale. Pe atunci mă gândeam că el era prinţul din poveşti. Voia să caute aur şi urma să devenim bogaţi... A încercat mai întâi pe Insula de Nord, după care cu ultimii bani am plecat la Otago când acolo a început căutarea aurului. Dar cu munca nu se prea omora şi nici noroc nu avea. De fapt tot ce avea eram eu... şi atunci a scos ceva şi din asta. Mă închiria bărbaţilor din tabăra căutătorilor de aur... Ăştia îşi împărţeau taxa şi deseori aveam chiar doi sau trei pe cap în acelaşi timp. Din bani nu primeam nimic, toţi mergeau pe whisky, cu toate că el îmi spunea că cheltuieşte totul pe unelte necesare exploatării terenului aurifer. Când mi-am dat seama că terenul eram eu, aveam optsprezece ani. Am fugit noaptea, pe ceaţă, şi am ajuns aici.

— Dar... dar şi aici ai parte de acelaşi lucru, zise Elaine, numai că acum lucrezi pentru madame Clarisse.

— Scumpo, eu aş fi preferat să mă căsătoresc cu prinţul de Wales. Dar nu ştiu să fac altceva decât ce fac aici. Şi atât de bine ca aici nu mi-a mers niciodată. Am propria cameră! Când termin cu băieţii, schimb cearşaful, dau cu puţin ulei de trandafiri şi apoi mă simt bine. Şi baia, mereu am apă să mă spăl, am destulă mâncare... Eh, şi nu-mi

doresc să mă mărit cu unul din ei. Nu ar fi greu, pentru că femei necăsătorite nu există, şi minerii nu sunt mofturoşi. În ultimul an s-au căsătorit trei fete de la madame Clarisse. Acum nu o duc mai bine că sunt decente. Locuiesc în cocioabe amărâte, fără closet, şi una dintre ele se chinuie deja cu al doilea copil. Nu, nu, eu o duc mai bine. Dacă mă căsătoresc, o voi face doar cu un prinţ!

Charlene îi peria lui Elaine părul proaspăt spălat. Nu i se părea ciudat că noua venită nu avea bagaj cu ea. Hotelul lui madame Clarisse era un fel de loc de escală pentru fetele pierdute.

— Ai nevoie de o rochie nouă. Dar ale mele îţi sunt prea mari. Aşteaptă, o întreb pe Annie.

Charlene dispăru şi reveni repede cu o rochie albastră ca cerul, cu mii de volănaşe şi broderii, cu un decolteu larg.

— Iată, poţi pune pe dedesubt un corset dacă decolteul ţi se pare necuviincios. Annie nu avea alta, astăzi va trebui să porţi asta. Dar vom găsi cu siguranţă un şal pentru umeri. Să nu se holbeze bărbaţii la tine!

Elaine examină rochia. Aproape cu frică, deoarece niciodată nu purtase ceva atât de bătător la ochi. Se privi nervoasă în oglindă – şi fu entuziasmată! Materialul azuriu se asorta cu ochii ei, dantela neagră de pe decolteu îi sublinia tenul palid şi accentua roşul luminos al părului ei. Poate că matroanele din Queenstown ar fi găsit că are un aspect ticălos şi la ce ar fi zis Thomas nici nu voia să se

gândească. Dar lui Elaine îi plăcea.

Şi madame Clarisse fluieră uşor când o văzu.

— Scumpo, dacă ţi-aş plăti dublu, nu ai lua cel puţin doi sau trei pe noapte? Băieţii şi-ar linge degetele după tine!

Elaine o privi îngrijorată, dar tonul lui madame Clarisse fusese glumeţ. Ba chiar îi împrumută un şal negru.

— Mâine îţi vom face o rochie. Croitorul se va bucura! Dar nu degeaba, scumpo, îţi reţin preţul din plată!

Madame Clarisse ceru chirie şi pentru cămăruţă, dar Elaine consideră că era corect. La început îşi făcuse griji că i se va da una dintre încăperile de la primul etaj, unde bărbaţii „vizitau" fetele. Dar madame Clarisse îi oferi o cămăruţă pentru servitori de lângă grajd. Aceasta era de fapt destinată grăjdarului, dar madame Clarisse nu dispunea de aşa ceva. Clienţii ei închiriau cel mult cai cu ora şi făceau singuri curăţenie după ei. Dar grajdul era spaţios şi în curtea din spate se putea amenaja chiar un manej. Elaine întrebă timidă dacă ar putea-o adăposti aici pe Banshee.

— Avem deci şi un cal, spuse madame Clarisse încruntându-se. Fată, fată, dacă nu ai avea un chip atât de cinstit... îmi juri că nu ai furat calul?

Elaine confirmă.

— Banshee este un cadou.

Madame Clarisse ridică din sprâncene.

— De logodnă sau la căsătorie? Eu nu zic nimic, scumpo, dar aş vrea să fiu pregătită dacă apare într-o zi un soţ

furios.

— Cu siguranţă nu, susţinu Elaine. Cu siguranţă!

Madame Clarisse remarcă nuanţa din ton situată între vinovăţie şi satisfacţie, dar nu putu să o clasifice mai precis. Oricum se părea că fata nu minţea.

— Bine. Adu-ţi calul. La grajdul cu chirie îţi vor percepe jumătate din câştigul tău săptămânal. Dar trebuie să faci singură curăţenie. Şi te interesează de unde procuri hrana pentru el.

Elaine decise să aducă iapa în dimineaţa următoare. O noapte de grajd îşi putea permite. Acum îşi spălă pentru prima oară hainele şi le atârnă la uscat în micuţa ei cameră. Afară continua să plouă şi era rece şi neplăcut. Oraşul tot nu îi plăcea – nicio asemănare cu însoritul Queenstown, în care aversele de ploaie rareori durau mai mult, iar iernile erau mai reci decât pe Coasta de Vest, dar erau senine şi bogate în zăpadă, nu cenuşii şi umede ca aici.

În ciuda vremii, cârciuma era aglomerată – cu toate că bărbaţii intrau ca nişte pisici plouate, şi madame Clarisse nici nu mai ştia unde să atârne hainele ude. Elaine se gândi la pelerinele cernite ale lui Gwyn, atât de practice – aşa ceva le-ar fi trebuit minerilor, dar se pare că aceştia nu şi le puteau permite. Dar ei aveau un drum lung de parcurs de la mină până în oraş. Pesemne că îşi doreau mult puţină căldură şi conversaţie, dacă după ieşirea din mină mai

ignorau aceste dificultăţi.

— Ar trebui să vezi cum locuiesc! spuse Charlene când Elaine îşi exprimă cu voce tare acest gând. Proprietarii minelor le pun la dispoziţie nişte barăci pe terenurile exploatărilor miniere, dar acestea nu sunt altceva decât un acoperiş deasupra capului. Nu dispun nici măcar de posibilitatea de a se spăla, cei mai mulţi au doar o canistră din fier. Şi porcii aceştia îi mai şi taxează pentru apă. Aici tot praful de cărbune se depune pe cearşafuri.

Realmente cei mai mulţi clienţi erau nespălaţi rău; pe chipurile lor parcă se aşternea un strat neîntrerupt de unsoare cenuşie. Praful de cărbune era grăsos. Nu se lua de pe piele cu apă rece, chiar dacă oamenii se frecau cât puteau.

Elaine îi compătimea, dar spre uimirea ei aceştia erau veseli în ciuda vieţii lor grele. Auzea cele mai diferite dialecte, totuşi marea majoritate proveneau din regiunile miniere engleze şi din Ţara Galilor. Mai toţi erau emigranţi – nu găseai printre ei neozeelandezi din a doua sau a treia generaţie.

Oamenii aplaudară entuziasmaţi când Elaine interpretă un vechi cântec galez, învăţat de la bunica Gwyn. Imediat câţiva dintre ei începură să cânte odată cu ea, alţii luară fetele la dans şi curând apăru şi primul whisky pe pian, în faţa lui Elaine.

— Eu nu beau whisky, spuse ea când madame Clarisse i-l arătă, şi imediat îi indică bărbatul care i-l oferise – un

englez greoi din zona Liverpool.

— Încearcă prima oară!

Madame Clarisse îi făcu cu ochiul, şi când ezitând Elaine luă o înghiţitură, simţi gustul ceaiului rece.

— Niciuna dintre fetele de aici nu bea, altfel la ora zece ar fi deja bete cui. Dar din preţul băuturii plătite pentru tine, jumătate îţi revine!

Ceea ce lui Elaine i se păru a fi o afacere bună. Mai sorbi din „whisky”-ul ei şi îi zâmbi celui care i-l oferise. Acesta veni imediat la pian şi ceru o întâlnire. Dar suportă calm refuzul, pentru ca după puţin timp să dispară împreună cu Charlene.

— Tu îmi înviorezi afacerea! spuse recunoscătoare madame Clarisse, când îi aduse un al treilea pahar de băutură. Pentru o zi de marţi facem o vânzare bună. Joi şi vineri suntem la pământ, băieţii nu mai au un ban. Dar sâmbăta li se face plata, este vânzare, iar duminica nu se lucrează în minerit. Atunci lumea li se pare mai frumoasă bând aici.

Pe parcursul serii, lui Elaine începu chiar să îi placă munca ei. Niciodată nu avusese un public atât de recunoscător ca aceşti mineri şi nimeni nu o mai acostă. În loc de asta i se arăta un anumit respect; bărbaţii nu o strigau cu prenumele, ca pe celelalte fete, ci i se adresau cuminţi cu „Miss Lainie” când îi solicitau un anumit cântec sau când o întrebau dacă îi mai pot oferi o băutură.

În final închise foarte mulţumită capacul pianului, în

timp ce Charlene şi celelalte fete se despărţeau de ultimii clienţi. Era cu mult înainte de ora închiderii; primii muncitori se duceau la ora patru dimineaţa la munca lor care nu era lipsită de pericole. Nimeni nu voia să rişte mahmureala.

— Dar să vezi la sfârşit de săptămână, atunci curge băutura în râuri! îi explică Charlene.

A doua zi Elaine o aduse pe Banshee. Proprietarul grajdului o complimentă pentru modul în care cântase la pian. Intrase doar scurt în cârciumă şi o auzise. Şi nu mai voia plata pentru înnoptatul lui Banshee în grajdul lui.

— Nu, lăsaţi. În loc de asta am dreptul la trei cântece! Şi să nu râdeţi de mine când am să cânt tare *Wild Mountain Thyme.*

Şi croitorul auzise deja de noua slujbă a lui Elaine şi îi luă măsurile pentru rochie cu plăcere.

— Cu decolteul nu prea mare? Dar aşa veţi primi mai puţin bacşiş, să vă fie clar! o tachină el. Şi să fie şi câteva dantele. Că doar nu vreţi să arătaţi ca o bigotă.

Se întâmplă şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Elaine: o întâlni pe Mrs. Tanner pe Main Street. Matroana o măsură din cap până în picioare şi nu o onoră cu niciun salut când trecu pe lângă ea. În oarecare măsură Elaine o putea înţelege; ea însăşi nu se simţea bine în rochia lui Annie. Ziua în amiaza mare, pe stradă, rochia părea şi mai provocatoare decât seara în cârciumă, unde toate fetele

erau asemănător îmbrăcate. Dar lucrurile încă nu i se uscaseră, era frig în cămăruţa ei, iar afară ploua din nou. Avea urgent nevoie de haine noi. Între timp devenise mai optimistă. Trei dolari pe săptămână nu era mult, dar venitul suplimentar din „whisky” îl putea dubla.

Seara de sâmbătă a fost cu adevărat obositoare. Cârciuma era plină ochi; se părea că fiecare miner, ca şi unii oameni de afaceri sau muncitori din oraş îşi dăduseră întâlnire aici.

— Mult mai mulţi decât de obicei! se bucura madame Clarisse. Da să vezi pungaşii! Vin mai mulţi la muzică decât la luptele cu câini!

Elaine află că cealaltă cârciumă pentru mineri a oraşului se specializase în organizarea de pariuri spre divertismentul clienţilor. La fiecare sfârşit de săptămână, în curte aveau loc lupte între câini şi între cocoşi, şi la acest gând lui Elaine i se întoarse stomacul pe dos. Şi la madame Clarisse îşi făceau de lucru câţiva pariori, dar aici se paria mai curând pentru cursele de cai şi de câini ce aveau loc în îndepărtatul Dunedin, la Wellington sau chiar în Anglia.

Sâmbăta bărbaţii beau, cântau şi dansau până la ora închiderii, dacă nu cumva cădeau mai înainte laţi. Acum se întâmpla mai des ca unul dintre ei să se apropie de Elaine cu intenţii clare, dar ea respingea energic orice tentativă, şi bărbaţii acceptau fără să murmure. Dacă pentru asta răspunzătoare era privirea dojenitoare a lui madame

Clarisse sau expresia oscilând între panică şi furie ucigătoare din ochii lui Elaine ea nu ştia.

Curând chefliii părură să considere fata de la pian un fel de confesional. Cum lua Elaine o pauză, apărea lângă ea un tânăr care ţinea neapărat să îi vorbească despre povestea lui de dragoste de cele mai multe ori tristă. Pe măsură ce se însera, confesiunile deveneau tot mai sincere, şi Elaine ezita între dispreţ şi compătimire când firavul Charlie din Blackpool îi povestea suspinând că el de fapt nu voia să îşi lovească soţia, dar aşa îi venea lui, în timp ce Jimmy din Wales, solid ca un urs, mărturisea cu răsuflarea tăiată că de fapt îi era frică de întuneric şi că zilnic parcă murea de o sută de ori în mină.

— Şi zgomotul, Miss Lainie, zgomotul acela... este reflectat de pereţii galeriilor... Fiecare lovitură a târnăcopului se aude de nenumărate ori. Uneori cred că îmi va plesni timpanul. Mai cântaţi o dată Sal*ly Gardens, Miss* Lainie, poate că îmi va mai răsuna în urechi când voi fi acolo jos.

La închidere îi bubuia şi lui Elaine capul, şi după ce toţi clienţii plecau, bea împreună cu madame Clarisse şi cu fetele un pahar cu whisky adevărat.

— Dar numai unul, fetelor, să nu trăsniţi a băutură mâine la biserică!

Lui Elaine îi venea să râdă, dar madame Clarisse chiar îşi ducea oiţele la slujba de duminică. Prostituatele se ţineau după ea cu capetele plecate, ca puii după cloşcă.

Reverendului, un metodist, nu prea îi convenea, dar nu putea să le alunge din biserică pe păcătoasele pline de căinţă. Oricum Elaine era bucuroasă că putea să poarte rochia ei pentru călărie, închisă până sub bărbie – şi chiar cuteza să o privească din nou în ochi pe Mrs. Tanner.

În săptămânile următoare se obişnui cu localitatea, dându-i dreptate lui Charlene: viaţa aici nu era cea mai grea, şi nici oraşul nu era cel mai rău. Deoarece lucra numai seara, şi pentru că încăperea mică în care locuia nu impunea griji gospodăreşti, Elaine avea timp ziua să pună şaua pe Banshee şi să arunce o privire prin împrejurimi.

Ea cutreiera munţii şi pădurile de ferigi şi admira verdele permanent al peisajului de pe Grey River datorat averselor de ploaie care cădeau aproape zilnic. Marea o fascina, şi o cuprinse entuziasmul când la o ieşire dădu peste o colonie de foci. Era de necrezut, pentru că marinarii de pe cabotiere măcelăriseră fără milă aceste animale cu câteva decenii în urmă şi le vânduseră pieile! între timp în zona Westport şi Greymouth se dezvoltaseră industria şi mineritul; aici exista deja o cale ferată de-a lungul căreia Elaine privea melancolică în zilele urâte. Midland Line lega Coasta de Vest cu Christchurch. Deci putea fi în apropierea bunicii Gwyn în doar câteva ore de călătorie.

Totuşi Elaine îşi permitea doar rar astfel de gânduri. Îi făcea rău să se gândească la ceea ce credeau părinţii şi rudele ei despre ea. Ea nici măcar nu avusese ocazia să

vorbească despre chinurile la care o supusese Thomas; cu siguranţă că nimeni nu ar înţelege-o.

Elaine nu îşi regreta fapta. De fapt nu nutrea niciun simţământ legat de acea dimineaţă din grajd, ci privea cele întâmplate cu anumită detaşare, aproape ca pe o scenă dintr-un roman. Şi la fel de clare ca în acele poveşti erau aici şi rolurile: exista doar binele şi răul. Dacă Elaine nu l-ar fi omorât pe Thomas, mai devreme ori mai târziu ar fi ucis-o el pe ea. De aceea Elaine îşi privea fapta ca pe un act de „legitimă apărare”. Totdeauna o privise astfel.

Fireşte că se întreba de ce spectaculoasa poveste a uciderii soţului de la Pukaki River nu ajunsese încă pe Coasta de Vest. Ea socotise că asemenea veşti se răspândesc rapid şi se mai temea că fuseseră trimise documente de punere a ei sub urmărire şi probabil şi o fotografie. Dar nimic din acestea nu se întâmpla. Nici prostituatele şi nici doamnele cele onorabile nu cleveteau despre o asasină fugară care îşi ucisese bărbatul. Elaine o lua ca pe o potrivire fericită. Treptat se integra în noua ei patrie; nu i-ar fi plăcut defel să fugă din nou. Începuse să fie salutată pe stradă – de bărbaţi cu politeţe, de femei în grabă şi fără plăcere. Ea nu mai putea fi ignorată de când găsise curajul de a-i vorbi reverendului despre cel de al doilea instrument muzical din Westport până acum nefolosit, în biserică se afla o orgă nouă-nouţă, şi totuşi comunitatea se chinuia fără un acompaniament şi deseori cu intonarea unor note stridente în cântecele bisericeşti.

Reverendul nu ezită să accepte oferta lui Elaine. Şi lui îi ajunsese de mult la urechi că tânăra pianistă nu se vindea în cârciumă, ci că mai curând evita bărbaţii.

La prima slujbă de duminică la care participă, Elaine oferi o interpretare plină de avânt a piesei *Amazing Grace.* De la galerie ea nu putea vedea, dar avu impresia că în spatele ei madame Clarisse zâmbea larg.

3

În timp ce Kura călătorea în Australia cu ansamblul operei bucurându-se de succes, William şi Heather împărţeau patul tot mai fără jenă. Se părea că pe nimeni nu interesa ce făceau ei noaptea, mai ales că cel puţin în primele săptămâni William se ţinu departe de barul cu băuturi. Era mai ponderat, după cum remarcă cu plăcere Gwyneira, fără a pune acest lucru în legătură cu viaţa lui intimă, căuta mai rar cearta cu muncitorii sau cu maorii. Uneori chiar se străduia să fie văzut muncind, în loc de a da doar ordine – James punea asta pe seama ruşinii păţite la adunatul oilor pentru Richland –, dar fără rezultate notabile. De aceea James îl implica în activităţi de rutină, pe care el le prezenta ca importante, şi se bucura de reinstaurarea liniştii. Unele lucruri i se păreau firește remarcabile – cum ar fi faptul că în unele seri răsuna din nou pianul în salon. Heather Witherspoon se oferea să cânte pentru familie, deşi nimeni nu simţea nevoia – cu excepţia lui William. Acesta o şi încuraja şi susţinea că prin muzică se simţea mai aproape de Kura. Mai spunea că avea în faţa ochilor chipul şi făptura ei, la care Heather se încrunta dezaprobatoare. În orice caz, cei doi reluară serile lor comune din salon şi ulterior William reîncepu să bea mult whisky.

— Nu am putea să o dăm afară pe această Witherspoon? oftă James, în timp ce cu un gest cavaleresc îi deschidea Gwyneirei uşa camerei comune. Jos Heather interpreta la pian lieduri de Schubert de ore bune. Apoi el adăugă: De când a plecat Kura, nu ne mai este utilă.

— Şi cine să ţină lecţii cujack şi cu copiii maori? întrebă Gwyn. Ştiu că nu face mare lucru în acest sens, dar dacă o expediem va trebui să caut o înlocuitoare. Deci să dăm iarăşi anunţ în Anglia şi să aşteptăm solicitări, apoi să mă bazez din nou pe noroc.

— Am avea deja un criteriu, spuse rânjind James. Nici Jack şi nici Gloria nu dau doi bani pe cunoştinţele de muzică. Dar acum serios, Gwyn, mie nu îmi place că William rămâne până noaptea târziu în salon cu această Witherspoon. Mai ales acum, când Kura este plecată. Asta a pus ochii pe el, vrea să îl seducă…

Gwyn râse.

— William, gentlemanul nostru, cu şoarecele acesta cenuşiu? Nici nu-mi pot imagina. După Kura ar însemna o declasare!

— Măcar şoarecele cenuşiu este disponibil, îi dădu James de gândit. Ar trebui să fim atenţi…

Gwyneira râse din nou.

— Nu ai vrea tu mai bine să foloseşti ocazia că sunt disponibilă? îşi tachină ea soţul. Toate aceste cântece de dragoste m-au făcut foarte sentimentală.

Ea îşi desfăcu nasturii rochiei, şi James îi sărută uşor

umerii dezgoliţi.

— În fond zdrăngănitul la pian este şi el bun la ceva... murmură el.

În timp ce legătura dintre William şi Heather avea efecte pozitive asupra adaptării lui la viaţa din Kiward Station, eforturile depuse de Heather Witherspoon în activitatea ei se diminuară. Pe măsură ce dragostea ei cu William evolua, ea se simţea tot mai stăpână pe situaţie. Cu fiecare lună care trecea fără întoarcerea Kurei ea spera tot mai mult că-l va lega pe William de ea pentru totdeauna. Cândva el se va sătura să o aştepte pe Kura, mai ales că la Kiward Station se simţea mai curând rău. După care această căsnicie se va desface uşor, şi calea rămânea liberă pentru o nouă legătură cu Heather. Între timp urmau să treacă şi peste trei ani de la plecarea lui William din Irlanda. Cu siguranţă că faptele lui de acolo erau încet date uitării şi după un timp el se putea întoarce acasă. Heather se şi vedea păşind în casa părinţilor lui, care în mod sigur vor fi entuziasmaţi de alegerea fiului lor, căci oricum ea avea o educaţie de primă clasă şi provenea dintr-o familie, este adevărat, sărăcită, dar bună. Influenţa ei asupra lui William va fi moderatoare, şi nu se va mai ajunge la un scandal pe moşia tatălui acestuia. Şi poate că el va găsi şi o ocupaţie la oraş, ceea ce ei i-ar conveni şi mai mult.

În orice caz, ea considera ca fiind evident sub

demnitatea ei să educe copiii murdari ai indigenilor şi îşi reduse mult eforturile în acest sens. Desigur că pe Jack nu îl putea neglija. El trebuia să meargă la Christ Collège şi nu avea voie să rateze examenul de admitere. Totuşi ea îl instruia cu seriozitate, dar fără pasiune. Jack îşi făcea lecţiile fără nicio plăcere. Gwyneirei i se părea normal; nici ei nu îi plăcuseră lecţiile în copilărie. Însă James, care nu beneficiase de un parcurs şcolar deosebit, regreta situaţia şi insista ca Miss Witherspoon să fie înlocuită cât mai repede.

— Gwyn, eu înţeleg că nu are niciun chef să înveţe latina. Dar istoria şi în special zoologia şi botanica îl interesează totuşi! mai demult spunea uneori că vrea să devină medic veterinar. Îmi închipui că i-ar prinde bine dacă nu preia Kiward Station. Dar această Miss Heather îi alungă orice interes legat de cărţi. Şi va face acelaşi lucru şi cu Gloria. Dă-o afară, Gwyn, dă-o odată afară!

Gwyneira şovăia ca şi până acum. Dar tocmai slăbirea interesului lui Miss Witherspoon pentru munca ei avea să ducă, chiar dacă pe căi ocolite, la descoperirea legăturii ei cu William.

Gwyneira McKenzie vindea deseori altor fermieri oi de prăsilă, chiar şi turme întregi. Însuşi Gerald Warden procedase astfel, după ce crease prin încrucişări de oi din rasele Romney, Cheviot şi Welsh Mountain tipul ideal de producătoare de lână pentru Canterbury Plains. Animalele

lui erau robuste şi independente. Oaia-mamă şi mieii ei petreceau întreaga vară liberi pe podiş, fără a înregistra pierderi notabile din această cauză. Produceau lână de calitate şi nu erau pretenţioase la hrană. Era de aşteptat ca şi alţi crescători de oi să fie interesaţi să îşi amelioreze turmele cu asemenea exemplare. După un timp în întregul Canterbury Plains şi aproape peste tot în Otago păşteau oi cu origini în crescătoria Warden.

Până acum nimeni din capătul nord-estic al Insulei de Sud, unde oieritul era de-abia la început, nu se interesase de oile Gwyneirei. Acum însă primea vizita unui anume Mr. Burton din Marlborough, veteran de război ca şi maiorul Richland, dar cu ambiţii mai mari în ce privea creşterea animalelor. Gwyneira îl aprecie imediat pe omul mai vârstnic, dar vioi ca fiind simpatic. Burton era suplu şi vânjos, călăreţ îndrăzneţ şi bun trăgător cu arma – el îşi surprinse gazdele rapid cu trei iepuri vânaţi deja pe drum.

— Vă aparţin, i-am împuşcat pe pământurile dumneavoastră. Presupun că decesul lor nu vă afectează.

Gwyneira râse şi ceru ca iepurii să fie duşi la bucătărie.

— Nu era nevoie să vă aduceţi de mâncare, glumi James. Acolo sus aveţi şi dumneavoastră probleme cu iepurii, sau poate aţi luat măsuri apelând la vulpi?

Burton şi soţii McKenzie se adânciră pe loc într-o discuţie – şi în mod excepţional, de data aceasta nu mai era William cel care monopoliza conversaţia. Gwyneira remarcă cât de aprins vorbea şi glumea James cu fermierul

din Marlborough. În sfârşit găsise pe cineva care nu ştia nimic despre trecutul lui de hoţ de vite şi care îl accepta de la sine ca şef la Kiward Station. Şi jack păru că îl plăcea din prima pe Burton. El se interesă de animalele din pădurile virgine care înconjurau Blenheim şi de balenele din Marlborough Sound.

— Aţi văzut vreuna, Mr. Burton? întrebă el foarte interesat.

Burton confirmă:

— Desigur, tinere. De când nu mai sunt atât de intens vânate, au devenit de-a dreptul prietenoase. Şi sunt mari cât casa! Nu mi-aş fi închipuit. Citeşti despre ele, dar atunci când o barcă atât de mică în comparaţie cu ele se confruntă cu aceşti uriaşi... Tot respectul pentru vânătorii de balene care aruncă harpoanele în loc de a face cale întoarsă!

— Maorii le vânau din canoele lor; trebuie să fi fost captivant, zisejack.

— Eu găsesc vânătoarea de balene dezgustătoare, interveni James. Când în urmă cu ani de zile am ajuns pe Coasta de Vest, vânătoarea de balene era considerată calea cea mai sigură de a face repede bani şi m-am informat în legătură cu ea. Dar nu era de mine. Mr. Burton, dumneavoastră tocmai spuneaţi că balenele sunt prea încrezătoare, şi eu pur şi simplu am reţineri să înfig un harpon în trupul cuiva care îmi întinde prietenos aripioara.

Râseră cu toţii.

— Dar au aripioare? vru să ştie Jack. Mă refer la faptul că totuşi sunt mamifere!

— Ar trebui să vii şi să le vezi tu însuţi, tinere! Poate ne ajuţi să ducem oile, dacă mama ta şi cu mine încheiem mâine afacerea.

Burton ciocni mulţumit paharul cu Gwyneira. Nu părea să se îndoiască cu privire la reuşita afacerii.

În ziua următoare ciocniră paharele pentru o turmă impunătoare, şi Burton îşi repetă invitaţia. Jack şi prietenul lui, Maata, deja participaseră la strângerea oilor, şi îndeosebi modul de lucru al băieţilor cu câinii ciobăneşti îl impresionase pe Burton. Cumpără imediat şi doi Border Collies şi susţinu că ar avea neapărat nevoie de ajutor pentru stăpânirea lor. Şi îi făcu vesel cu ochiul lui Jack. Băiatul ardea de nerăbdare să plece la drum.

— Pot să merg, mami? Tati? Vine şi Maata cu mine. Va fi o aventură... Vom aduce un pui de balenă şi îl vom pune în lacul nostru!

— Mama balenă va fi entuziasmată, remarcă Gwyneira. La fel ca mine. Ai şcoală, Jack, nu poţi pleca pur şi simplu în vacanţă.

Miss Witherspoon, care până acum mai mult tăcuse, încuviinţă din cap cu sentimentul datoriei:

— Trebuie să începem curând să învăţăm franceza, Jack, dacă vrei să treci examenul de admitere în Christchurch.

— Oh! Dar noi nu vom lipsi decât cel mult două

săptămâni, nu-i aşa, Mr. Burton?

— Dar ar fi trebuit să începi studierea limbii franceze deja de acum o jumătate de an, interveni Gwyneira.

Ea înţelegea aversiunea lui Jack faţă de această limbă. Guvernanta ei franţuzoaică o exasperase şi pe ea în copilărie. Din fericire, femeia avea o alergie la câini, lucru de care tânăra Gwyn se folosise cu mare plăcere. Din păcate îi povestise asta odată lui Jack. Tânărul ştia deci că ea nu îl îndemna din toată inima la învăţătură.

Apoi primi un ajutor neaşteptat de la tatăl său.

— Pe drumul până la Blenheim învaţă mai mult decât îi poate băga în cap Miss Heather într-o jumătate de an, mormăi James.

Heather vru să protesteze, dar semnul făcut cu mâna de James o reduse la tăcere.

— Coasta, pădurile, balenele – trebuie să fie văzute. Se vor naşte întrebări, iar răspunsurile stau în cărţi. Dumneavoastră, dragă Miss Heather, aţi putea folosi acest timp pentru a tria aceste cunoştinţe şi a le transmite copiilor maori. Aceştia citesc cu plăcere şi altceva decât Biblia şi *Sarah Crewe.* Cu balenele le-aţi trezi sigur interesul...

— Oh, da, am voie! Este minunat, Mr. Burton! Mami, tati, pot să mă duc imediat în sat şi să îi dau de ştire lui Maaka? Vom vedea balenele...!

Gwyneira zâmbi când acesta o zbughi valvârtej pentru a-l surprinde pe prietenul lui cu vestea. Nimeni nu se îndoia

că Maaka va obţine încuviinţarea părinţilor. Maorii erau drumeţi înnăscuţi, ei se vor bucura pentru băiat.

— Dar, Mr. Burton, răspundeţi faţă de mine ca amândoi să lase animalele acolo unde se află! M-am obişnuit eu cu insectele weta din dormitor dar nu am de gând să mă obişnuiesc cu balene în iazul nostru!

În afară de cei doi băieţi, aveau să plece cu oile şi Andy McAran şi Poker Livingston. Poker întâmpină cu voioşie perspectiva deplasării; viaţa liniştită alături de prietena lui se pare că începuse să îl plictisească. Pregătirile trebuiau făcute repede, pentru că Mr. Burton ţinea să plece cât mai curând.

— În acest fel economisiţi un oier, Miss Gwyn, iar eu mă deprind deja să lucrez cu câinii.

Încântată de entuziasmul lui, Gwyn nu îi spuse că Andy şi Poker puteau uşor să mâne turma împreună cu doi câini – iar James sau ea o puteau face cu doar un câine.

Pe Jack îl chinuia doar o grijă: ce va face Gloria fără el?

— Dacă nu voi fi aici, nu o va auzi nimeni când plânge noaptea, spuse el. Desigur că nu plânge tot timpul, dar se mai întâmplă…

Gwyneira îi aruncă lui William o privire plină de reproş. De fapt ar fi fost de datoria lui să se ocupe de fiica sa. Dar William rămase mut.

— Am să o iau la noi, îl linişti Gwyneira pe fiul ei.

— Poate că ar putea Miss Witherspoon a noastră să se ocupe puţin de viitoarea ei elevă, aruncă James încă o

săgeată.

Cel puţin de la remarca lui despre inutilitatea cursului ei, între el şi profesoara particulară avea loc un război pe faţă.

Heather nu îl onoră nici măcar cu o privire.

— În orice caz, Gloriei nu i se va întâmpla nimic, zise Gwyn. Chiar dacă îţi va simţi lipsa, Jack. Poate că ai să îi aduci o ilustraţie cu o balenă. Apoi îi vei desena în curte cât este ea de mare.

Când plecară la drum, Jack era în culmea încântării; Gwyneira era puţin tristă. Avea să-i fie dor de fiul ei. După plecarea lui casa păru dintr-odată mai goală. Veselia lui Jack şi căţelul lui care părea să stea permanent în calea tuturor lipseau în timpul cinelor. Masa decurgea mai formal decât de obicei, cel puţin între James şi Heather domnea o atmosferă glacială, şi William contribuia prea puţin la discuţii. James, care resimţea indispoziţia Gwyneirei, căută în final o sticlă cu un vin deosebit şi îi propuse soţiei să plece împreună devreme la culcare.

Gwyneira îi zâmbi pentru prima dată în acea zi, apoi interveni ceva. Un păstor tânăr era îngrijorat în privinţa unuia dintre caii din grajd. În mod normal el l-ar fi alarmat pe Andy, dar în lipsa acestuia i se adresă direct lui McKenzie, pentru a nu risca ceva. James şi Gwyn plecară amândoi să vadă cum stăteau lucrurile cu iapa.

Heather Witherspoon se folosi de ocazie pentru a

subtiliza o sticlă cu vin din dulapul care era în mod obişnuit încuiat.

— Hai, William, cel puţin noi să ne simţim bine! îl ademeni ea, în timp ce William încă se mai gândea dacă nu ar fi fost bine pentru pacea în familie ca el să se alăture soţilor McKenzie. Pe de altă parte, el nu era un specialist în bolile cailor şi deja petrecuse întreaga zi afară, în timp ce plouase necontenit. Era destul.

Se miră puţin când Heather nu îl trase după ea în camera ei, ci se îndreptă sigură către încăperile în care locuiau el şi Kura.

— De la început mi-am dorit să dorm în patul acesta! declară ea mulţumită şi puse vinul pe noptieră. Mai ştii cât am umblat după el? Cred că atunci m-am îndrăgostit de tine. Aveam aceleaşi gusturi, aceleaşi idei... de fapt aici se află camerele noastre, William. Ar trebui ca în sfârşit să le luăm în stăpânire.

Lui William nu prea îi plăcu. Mai întâi pentru că el avea amintiri foarte concrete legate de acest pat, dar acestea se refereau mai puţin la iniţiativele lui şi mai mult la desfătările oferite lui de Kura. A se culca cu Heather în acest pat i se părea o profanare. Ba mai rău, avea senzaţia că abia astfel ar desăvârşi adulterul. Până acum el îşi scuza legătura cu Heather prin respingerile Kurei. Dar acum nu i se părea corect să pătrundă în intimitatea încăperilor ei.

Însă Heather râse şi destupă sticla cu vin.

— Aici nu există pahare? întrebă ea nerăbdătoare. Voi doi nu... chicoti ea. Nu aveaţi nevoie de un mic stimulent?

William i-ar fi putut răspunde că niciodată nu a trebuit măcar să îi treacă prin cap să o stimuleze pe Kura cu vin. Însă aduse ascultător paharele. La ce i-ar folosi să o supere pe Heather...?

— Nu fi laş! Heather îi întinse paharul lui, şi ea însăşi sorbi din al ei. Vinul era excepţional. Continuă: Cine să vină? Miss Gwyn şi Mr. James sunt la grajd, Jack este plecat...

— Copilul ar putea să înceapă să plângă, zise William.

Totuşi ei doi nu l-ar fi auzit din această parte a casei.

— Copilul doarme la Miss Gwyn. Eu însămi am auzit că a spus că îl ia la ea. Aşa că lasă prostiile, Will, şi vino în pat!

Heather se dezbrăcă, ceea ce nu făcea cu plăcere atâta timp cât era lumină. În camera ei obişnuia să aprindă o lumânare când făceau dragoste, ceea ce lui William îi convenea, pentru că în timp ce dezmierda trupul lui Heather visa totdeauna la Kura. Însă aici ea lăsă aprinse lămpile cu gaz; părea că nu se mai sătura să privească camerele la a căror decorare contribuise ea însăşi.

William nu ştia ce ar mai fi putut obiecta. Trase o înghiţitură zdravănă din vinul lui. Poate că asta îl va ajuta să uite de umbra Kurei care bântuia aceste încăperi.

Iapa din grajd avea colici, iar Gwyneira şi James avură nevoie de mult timp să o facă să ia un purgativ, să-i maseze abdomenul pentru a răspândi medicamentul şi s-o

plimbe, pentru a-i stimula tranzitul intestinal. După mai bine de o oră – între timp perioada mai critică fusese depăşită –, Gwyneira îşi aminti subit că în casă nimeni nu avea grijă de Gloria. În mod normal se baza pentru asta pe Jack, dar lui William sau lui Heather cu siguranţă că nici prin cap nu le trecea să supravegheze copilul, iar Moana şi Kiri plecaseră înainte ca soţii McKenzie să fi fost chemaţi în grajd.

Aşadar, Gwyn lăsă în seama lui James şi a tânărului păstor îngrijirea pe mai departe a iepei şi dădu fuga în casă, ca să vadă de Gloria. Micuţa făcuse aproape un an şi dormea bine, dar poate că îi simţea lipsa lui Jack şi de aceea era neliniştită. Când Gwyneira se opri la pătuţul ei, era încă trează, nu ţipa, ci doar gângurea de parcă discuta cu ea însăşi. Gwyneira râse şi o ridică.

— Ei, ce îi povesteşti păpuşii tale? o întrebă ea pe Gloria şi îi întinse jucăria. Istorioare palpitante despre balenele care îl înfulecă pe Jack al nostru?

O legănă şi se bucură de atingerea ei moale şi de izul ei. Gloria era un copil prietenos, care nu făcea probleme. Gwyn îşi aminti că micuţa Kura plânsese mult mai mult, cu toate că Marama o purta mereu cu ea, spre deosebire de Gloria care prea des rămânea singură. Kura fusese totdeauna pretenţioasă. Şi încă de mic copil fusese deosebit de drăguţă. Gloria nu o moştenise nici în privinţa asta; copila era drăgălaşă, dar nu la fel de fermecătoare ca mama ei la aceeaşi vârstă. Gloria avea ochi albaştri ca de

porţelan şi între timp devenise sigur că nu îşi vor schimba culoarea. Părul ei cam rar părea încă nehotărât între blond întunecat şi castaniu-deschis. Nici urmă de roşcat, iar firele nu erau atât de netede şi puternice cum le avusese Kura ca mic copil, ci erau creţe şi pufoase. Nici trăsăturile feţei nu erau exotice, ca ale Kurei, ci se asemănau mai curând cu ale lui Paul şi ale lui Gerald Warden. Bărbia ei energică era moştenită cu siguranţă de la neamul Warden, dar în rest trăsăturile îi erau mai dulci decât ale bunicului ei; aici aducea mai mult cu William.

— Pentru noi eşti destul de frumoasă! îi şopti ea nepoatei la ureche legănând-o uşor. Acum mergem amândouă, luăm coşuleţul tău şi astăzi vei dormi la bunicuţa Gwyn...

Ieşi cu fetiţa din cameră şi o luă pe coridorul întunecos. Nu putu să nu observe razele de lumină care ieşeau din încăperile Kurei.

Gwyneira se încruntă. William plecase sus deja, pentru că în salon nu mai dăduse de nimeni. Dar ce făcea el aici, în camerele Kurei? îşi împrospăta amintirile? Camera lui se afla în celălalt capăt al coridorului.

Gwyn se mustră pentru curiozitatea ei şi dădu să treacă mai departe, când avu impresia că din camere răzbăteau şoapte şi chicoteli. William? Brusc îşi aminti de James şi de bănuiala lui faţă de Heather Witherspoon. Până acum socotise bănuiala pur şi simplu absurdă, dar...

Gwyneira voia să ştie. Oricine şi-ar fi permis să se

desfete în spaţiul intim al Kurei nu era îndreptăţit să o facă. Aceasta încă era casa ei.

Gwyn puse jos coşul, dar rămase cu Gloria în braţe. Apoi întredeschise uşa. Acum auzea foarte clar şoaptele şi gemetele. În dormitor...

Gloria începu să ţipe când străbunica ei deschise complet uşa şi lumina puternică se revărsă asupra ei, dar lui Gwyn nu îi ardea acum să se ocupe de micuţă. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi privea pe William şi pe Heather aflaţi în patul Kurei.

Heather înlemnise. William coborî iute de pe ea şi încercă să îşi acopere goliciunea.

— Miss Gwyn, nu este ceea ce credeţi dumneavoastră...

Pe Gwyneira o pufni râsul. Vru să facă o remarcă sarcastică, apoi o înecă furia.

— Mulţumesc, nu am nevoie de nicio explicaţie! Tocmai am avut parte de una! Din cauza aceasta a plecat Kura, William? A băgat de seamă ce se petrecea?

— Miss Gwyn, Kura a... William nu ştia cum să formuleze scuza. Cu greu îi putea explica lui Gwyn cum îl respingea Kura. Continuă. Ea... ea nu voia...

Gwyneira îl privi cu răceală.

— Scutiţi-mă de asta. Ştiu, îmi vine să îmi trag palme că nu mi-am dat seama mai devreme. La fel a fost şi cu Elaine, nu-i aşa, William? Pe ea aţi înşelat-o cu Kura, şi acum o înşelaţi pe Kura cu această... Faceţi-vă bagajul, Miss Witherspoon! Imediat! Nici pe dumneavoastră nu

vreau să vă mai văd mâine în casă!

— Nici? întrebă William debusolat.

— Da, nici! Pentru că veţi dispărea şi dumneavoastră. Şi nu cumva să cutezaţi acum să îndrăzniţi să pomeniţi ceva de fiica dumneavoastră! Gwyneira începuse să legene copilul aflat în braţele ei, şi Gloria se linişti pe loc. Fetiţa îi privea curioasă pe tatăl ei şi pe Miss Witherspoon. Gwyn adăugă: Este destul de urât că ea a trebuit să vadă asta.

— Dar eu o iubesc pe Kura... şopti William.

Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci aveţi un mod ciudat de a vă arăta iubirea. Nu mă interesează pe cine iubiţi până una, alta. Dacă credeţi că ajută la ceva, o puteţi căuta pe Kura pentru a o ruga să vă ierte. Dar la mine nu vă mai fâţâiţi de colo-colo, nu îmi mai beţi whisky-ul şi nu îmi mai seduceţi personalul casnic. Dispăreţi din camera asta! Şi mâine-dimineaţă dispăreţi din Kiward Station!

— Doar nu puteţi...

— Şi încă ce mai pot!

Gwyneira aşteptă cu chipul împietrit până când William şi Heather se îmbrăcară cât de cât. Îşi dădu chiar silinţa să se întoarcă atunci când cei doi coborâră din pat şi îşi culeseră hainele. Apoi stinse lumina şi încuie camera în urma lor.

— Mâine-dimineaţă plecaţi! repetă ea. Restul onorariului dumneavoastră, Miss Witherspoon, vi-l pun pe masa din salon. Spre nouă cobor la micul dejun. La ora aceea nu

vreau să vă mai văd! Pe niciunul!

Apoi plecă în grabă lăsând singură perechea umilită. Gwyneira trebuia să se ducă la birou şi să numere banii cuveniţi lui Heather. După care avea nevoie de un whisky!

Obosit şi înfrigurat, James reveni de la grajduri tocmai când Gwyn îşi turna băutura. Gloria dormea sugându-şi degetul mare, într-un colţ al canapelei.

James îşi privi surprins soţia.

— Linişteşti copilul cu şnaps? o întrebă el zâmbind.

Gwyneira îi turnă şi lui whisky într-un pahar şi îşi întoarse chipul palid spre el.

— Nu, mai curând mă liniştesc pe mine. Ia, că o să ai şi tu nevoie imediat!

Albă la faţă şi nedormită, Heather Witherspoon îl aştepta pe William în dreptul grajdurilor. Acesta veni pe la ora şase dimineaţa, cu coburii pregătiţi, şi îi aruncă o privire mirată tinerei femei şi bagajului ei.

— Ce faci aici? o întrebă el posac. Nu era mai bine să te postezi pe drumul către Haldon? în mod sigur va trece astăzi cineva pe acolo şi, dacă ai noroc, te va duce până la Christchurch.

Heather se uită la el nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

— Noi... noi nu mergem împreună?

William se încruntă.

— Împreună? Nu fi tâmpită, cum ar putea calul meu să ducă toate lucrurile astea?

În ochii lui Heather sclipiră lacrimi.

— Ai putea să închiriezi o şaretă. Noi…

William simţi că îl apucă năbădăile.

— Heather, nu există un „noi”! Eu am încercat mereu să te fac să pricepi, dar se pare că nu voiai să înţelegi. Eu sunt căsătorit şi îmi iubesc soţia…

— Ea te-a părăsit! strigă Heather.

— Ar fi trebuit să plec imediat după ea. Bineînţeles că au existat diferende, dar asta cu noi… asta a fost o greşeală. Nu ar trebui să continuăm aşa. Te pot ajuta să-ţi duc bagajul la drum?

William lăsă jos coburii şi puse mâna pe valiza ei.

Heather îl fulgeră cu privirea.

— Asta o pot face şi singură, tu…

Voia să ocărască, să ţipe, să blesteme, dar de mică fusese învăţată că o doamnă nu face aşa ceva, iar acum nici nu-şi găsea cuvintele potrivite să-şi exprime furia.

Heather îşi spuse că trebuia cel puţin să îşi păstreze demnitatea, îşi muşcă buzele, dar nu plânse în timp ce îşi trăgea bagajul către drum.

— Mult noroc, William! mai reuşi totuşi să spună. Sper să o găseşti pe Kura a ta şi să fii fericit!

William nu răspunse. Când după o jumătate de oră ajunse şi el la răscrucea drumurilor care duceau către Haldon şi Christchurch, Heather dispăruse.

4

În lunile care au urmat William învăţă o mulţime de lucruri despre oi, vite şi spălatul aurului, dar mai ales despre el însuşi.

Căutarea unei munci pe măsura lui, care să aducă şi destui bani pentru a-şi asigura traiul, îi purtă paşii prin întreaga Insulă de Sud şi aproape şi dincolo de ea. Pentru că mai întâi dori să o găsească pe Kura. Dar ansamblul operei era de mult în Australia, iar William nu dispunea de banii necesari călătoriei pe mare – ca să nu mai vorbim că nu ştia etapele turneului, şi în uriaşul teritoriu australian nu ar fi găsit-o niciodată pe Kura. Aşa că se consolă cu gândul că ansamblul va reveni cândva în Noua Zeelandă. George Greenwood primise oferte speciale pentru călătoria cu vaporul de la Christchurch la Londra, aşa că oraşul de pe Insula de Sud reprezenta punctul în care începea şi în care se încheia turneul ansamblului. Soliştii vor mai da reprezentaţii şi în alte câteva oraşe de pe Insula de Sud. Aşadar, William trebuia să mai aştepte câteva săptămâni.

Ceea ce se dovedi a nu fi tocmai simplu, cel puţin pentru că mândria îi interzicea să caute de lucru în apropiere de Kiward Station. Până acum baronii de aici ai oilor îl văzuseră ca pe un egal al lor. Nici vorbă să se angajeze la

ei ca văcar! Aşa că mai întâi îşi îndreptă paşii în direcţia Otago şi spre fermele de oi din zona McKenzie Highlands. Aici totdeauna se găsea de lucru, dar William nu rămânea nicăieri mult timp. Se întâmpla cum se temuse deja la Kiward Station: munca directă cu animalele nu i se potrivea, iar sarcinile administrative şi le rezolvau înşişi proprietarii fermelor sau acestea erau încredinţate unor oameni cu multă experienţă. În afară de asta, lui William îi displăceau adăposturile văcarilor, el ura înnoptatul sub cerul liber şi glumele grosolane ale bărbaţilor făcute deseori pe seama lui, pe care le socotea mai curând ofensatoare decât amuzante.

Astfel colinda de la o fermă la alta, şi cu ocazia unui interludiu la Lionel Station află amănunte despre tragedia lui Elaine. William regreta adânc între timp întâmplarea cu Elaine. Ştia că cel puţin James McKenzie şi cu siguranţă familia lui Elaine îi atribuiau o vină pentru eşecul căsniciei ei – Elaine nu trecuse peste povestea de dragoste cu el. În plus el ajunsese de mult timp la concluzia că Elaine ar fi fost şi pentru el o partidă mai bună. Munca la O'Kay Warehouse i se potrivise mult mai mult decât activităţile de la Kiward Station, şi Elaine nu era atât de atrăgătoare precum Kura, dar era mai previzibilă şi mai blândă decât ea.

Fireşte că inima lui bătea mai tare doar când se gândea la Kura. Fir-ar...! El o iubise cu adevărat şi încă o mai iubea! Şi ar suporta orice, chiar şi dificultăţile de la fermă,

dacă ea ar rămâne cu el. De ce ea nu se mulţumise cu ce avea?

Dar în fond nici Elaine nu reuşise să facă asta. Şi William îl găsea pe John Sideblossom mai curând respingător, totuşi Lionel Station era o proprietate minunată. Şi Elaine visase totdeauna să trăiască la o fermă de oi.

William nu rămase mult la Lionel Station. Aici atmosfera era încărcată, şi John plătea prost – nu era de mirare; el îşi asigura singur un aflux de muncitori ieftini.

Perspicace, William remarcase imediat asemănările dintre văcarii maori şi patronul lor. Bărbatul avusese cu copiii din căsătorie mai puţin noroc. Primul copil al lui Zoé Sideblossom murise la naştere, iar acum ea tocmai pierduse încă o sarcină.

De aici William plecă pe câmpurile aurifere de la Arrowtown, şi din nou nu avu parte de noroc. Şi vânătoarea de foci de pe Coasta de Vest îi repugna. Între timp această vânătoare devenise o afacere dificilă. Animalele nu îi mai aşteptau pe plajă pe vânători cu sutele, ci deveniseră mai temătoare. William încercă să lucreze la un tâmplar de sicrie, dar activitatea aceasta era prea sumbră, însă tâmplarul a fost primul lui şef care i-a regretat plecarea: de când William consilia cumpărătorii, aceştia cheltuiau evident mai mulţi bani pe sicrie mai frumoase şi mai costisitoare.

În final se opri din nou o vreme la Westport, cu speranţa

că o va întâlni pe Kura. La Kiward Station se zvonea că pe Coasta de Vest va avea loc unul din ultimele spectacole ale trupei. Dar William nu văzu şi nu auzi nimic despre ansamblul de operă. Aici erau căutaţi muncitori pentru minele de cărbuni. I se păru o ocupaţie bine plătită, totuşi se temea de munca istovitoare din mină. El era de părere că pentru asta trebuia să te naşti miner. Aşa că se hotărî să plece cu uneltele lui de căutător de aur pe Buller River. În cele din urmă avu parte de puţin noroc: după o singură zi de muncă la un pârâu adună praf de aur de aproximativ treizeci de dolari. Jumătate din ei ajunseră în buzunarul posesorului terenului aurifer; William nu închiriase niciun teren. Dar oricum cincisprezece dolari îi ajungeau pentru a locui într-un hotel câteva zile, a bea whisky bun şi a frecventa baia. William intră, aşadar, într-un han mai acătări care închiria şi camere şi comandă o băutură. În timp ce proprietarul îi umplea paharul, îşi aruncă privirea prin local – şi minune! Acesta nu era frecventat ca de obicei doar de bărbaţi care îşi beau whisky-ul singuri sau în grup şi care jucau cărţi sau aruncau la ţintă. În loc de asta, centrul atenţiei era un bărbat care pusese o ciudată maşinărie pe masă şi lucra la ea. Cu ajutorul unei manivele punea în funcţiune mica maşinărie pe care o prezenta cu vervă. Mai surprinzător era publicul. În jurul bărbatului cu maşinăria se strânseseră o mulţime de femei şi fete care sporovăiau. Femei onorabile, evident; erau simplu îmbrăcate, iar cele mai în vârstă erau cu ochii nu numai la

maşinărie, ci şi la fiicele lor, care era clar că intrau pentru prima oară într-un han. Şi fetele nu erau câtuşi de puţin interesate de amenajarea hanului sau de cei câţiva cheflii singuratici de prin colţuri. Ele aveau ochi numai pentru tânărul bărbat chipeş care le explica fineţurile aparatului.

— Observaţi, pe când o cusătoreasă pricepută face cincizeci de împunsături, această mică minune face trei sute. Mânuită de o tânără femeie! Vreţi să încercaţi?

Bărbatul îşi lăsă privirea să alunece peste femeile şi fetele strânse în jurul lui ca o clasă de eleve silitoare. În cele din urmă alese o blondă scundă şi frumuşică. Aceasta roşi toată.

— Să încerc eu? se sclifosi ea.

Tânărul bărbat îşi trecu mâna prin părul buclat şi negru.

— Desigur, milady! Nu veţi strica defel maşina, ba dimpotrivă, manevrată de nişte mâini atât de frumoase se va simţi în mare formă!

Fata se lăsă flatată în faţa maşinăriei şi începu să rotească manivela. Dar se pare că nu cu succes, pentru că ea ţipă speriată când ceva nu ieşi tocmai bine.

— Oh, nu face nimic, milady. La început se întâmplă ca aţa să se rupă. Dar vom rezolva imediat situaţia... vedeţi, ducem aţa pe aici, apoi pe aici, iarăşi pe aici şi apoi din nou la ac... este foarte uşor! Iar acum puteţi încerca iarăşi. Dar acum nu ţineţi fix materialul, doar conduceţi-l. Uşor, fără efort...

În timp ce fata o lua de la capăt, William se apropie cu

paharul în mână. Era mai înalt decât cele mai multe femei şi fete şi putea să privească fără problemă peste ele. Mica maşină semăna puţin cu o insectă mare, care îşi pleca înfometată capul asupra prăzii şi îşi înfigea dinţii în ea rapid şi repetat. „Prada” se dovedea a fi formată din două bucăţi de stofă, dinţii erau reprezentaţi de un ac care trecea fulgerător prin cele două bucăţi pe care le unea cu o cusătură curată. Care acestei fete i-a ieşit oricum puţin cam strâmbă.

— Lasă-mă pe mine! îi ceru o femeie mai în vârstă şi fata îi cedă locul.

Femeia roti pârghia într-un tempo uniform, acul încetinindu-şi astfel şi dansul lui, dar în schimb cusătura ieşi acum dreaptă. Bărbatul abia îşi mai putea stăpâni entuziasmul.

— Vedeţi! Sunteţi un talent nativ, stimată doamnă! Câteva zile de exerciţiu şi veţi coase prima rochie! Minunat!

Femeia clătină din cap.

— Într-adevăr, este o mică minune. Dar şi o sută de dolari reprezintă o mulţime de bani...

— Ei, stimată doamnă, nu trebuie să faceţi astfel calculul! Normal că la prima vedere cheltuiala pare uriaşă. Dar gândiţi-vă ce economisiţi! Cu această maşină coaseţi hainele pentru întreaga familie. Coaseţi perdele, rufăria de pat... Şi puteţi recondiţiona lucrurile vechi dându-le astfel o nouă valoare. Ia priviţi!

Bărbatul reveni la maşină, scoase o cămaşă simplă de copil şi nişte dantelă dintr-un teanc de materiale gata pregătite, apoi le măsură cu mişcări precise. După care plasă dantela şi cămăşuţa sub acul maşinii. Aceasta porni să ţăcăne şi în câteva secunde gulerul micii piese de îmbrăcăminte era garnisit cu o dantelă curăţică. Femeile reacţionară cu exclamaţii admirative.

— Iată, nu este ca nouă? triumfă bărbatul. Şi gândiţi-vă cât costă o cămaşă cu dantelă. Nu, nu, o maşină de cusut nu este scumpă, ea se amortizează în cel mai scurt timp! Multe dintre clientele mele fac acum o mică afacere şi cos cu ea rochii pentru prietene şi vecine. În afară de asta, nu trebuie să plătiţi totul odată! Firma mea vă oferă posibilitatea de a achiziţiona maşina de cusut în rate. Plătiţi ceva acum, apoi câţiva dolari pe lună...

Elocvenţa cu care vorbea bărbatul le convinse pe toate femeile şi fetele să ardă de dorinţa de a testa maşina de cusut. Vânzătorul le permise răbdător să treacă pe la maşina de cusut una după alta, având pentru fiecare aprecieri şi încurajări. Zâmbea încurajator la micile nereuşite şi lăuda până la cer cel mai mic succes. William se distra grozav ascultându-l.

În final trei femei semnară comenzi pentru câte o maşină de cusut. Alte două femei spuseră că trebuie să se consulte şi cu soţii.

Bărbatul părea extrem de mulţumit când privitoarele emoţionate părăsiră localul. William se apropie de el în

timp ce acesta îşi strângea materialele şi maşina de cusut.

— Este un aparat fascinant! remarcă el. Cum se numeşte?

— Maşină de cusut, repetă bărbatul. A inventat-o un anume Mr. Singer acum patruzeci de ani. Adică... nu a inventat-o el, ci doar a scos-o pe piaţă. La preţuri accesibile. Chiar în rate, dacă aşa vor doamnele. Coaseţi acum, plătiţi mai târziu. Genial!

William nu putu decât să fie de acord.

— Deci nu dumneavoastră le construiţi? îmi permiteţi să vă invit la un pahar, Mr...?

— Cari Latimer, la dispoziţia dumneavoastră. Beau cu plăcere un whisky.

Latimer dădu deoparte maşina de cusut ambalată frumos, făcând loc lui William şi sticlei de whisky. Abia apoi răspunse la întrebare.

— Desigur că nu eu construiesc maşinile. Nu ar putea-o face niciun om pentru o sută de dolari. În fond este o treabă costisitoare. Nu aveţi idee câte patente sunt în ea! O parte dintre inventatori se ceartă şi acum pe tema cine a furat cui nu ştiu care dintre idei. Pe mine asta nu mă priveşte. Eu sunt reprezentant comercial. Eu doar duc obiectele la oameni... adică la femei.

William îi mai turnă un pahar.

— Reprezentant comercial?

— Ceva în genul vânzătorilor de Biblii, răspunse râzând Latimer. De fapt asta făceam înainte, dar nu era nici pe

departe atât de interesant şi de rentabil. Dar în fond principiul este acelaşi: mergi din casă în casă şi convingi oamenii că achiziţionarea acestui produs aduce fericire veşnică. În oraşe se poate renunţa la şuşanelele din fiecare casă. Acolo oamenii vin din proprie iniţiativă la demonstraţiile mele cu această mică maşină minune. Dar de cele mai multe ori călătoresc de la fermă la fermă şi prezint maşina fiecărei femei în parte.

— Şi astfel nu vindeţi multe, nu?

Latimer confirmă.

— Da, aşa este. Dar în acest caz sunt suprimate costurile pentru masă şi hotel. Doamnele îmi oferă cu plăcere camera de oaspeţi şi nici nu veţi crede cât de des se găseşte câte o fiică ori o fată în casă nostimă, care îţi face noaptea mai frumoasă! Şi vânzarea nu merge deloc prost. Trebuie să alegi fermele. Cei cu afaceri mici duc deseori lipsa banilor, dar pentru ei intervine ideea cu ratele. Dacă femeia poate spera că maşina îi va da posibilitatea să câştige ceva în plus, este entuziasmată. La fermele mari banii se întorc cu lopata, aici femeile se plictisesc de singurătate. Eu le arăt reviste de modă franţuzeşti şi le momesc cu ideea de a confecţiona haine după acestea. Nu vreau să mă laud, dar din trei doamne conving două. Este o problemă de elocvenţă!

William clătină din cap amintindu-şi cele spuse şi de bancherul din Queenstown: „De ce nu încercaţi să faceţi bani cu ceva ce vă place?” Ridică paharul şi zise:

— Spuneţi-mi... cum devii reprezentant comercial? Este nevoie pentru asta de o anumită pregătire? De capital iniţial? Dumneavoastră unde aţi învăţat să folosiţi maşina de cusut?

William câştigă capitalul iniţial la tâmplarul de coşciuge, care se bucură de revenirea lui. Era hotărât să îşi valorifice talentul de a convinge oamenii. Maşina pentru demonstraţii trebuia achiziţionată de la firmă; pe lângă asta, nu o putea transporta pe cal, ci avea nevoie de un atelaj uşor.

La scurt timp după solicitarea depusă la firma pentru care lucra Latimer, William primi o invitaţie la cursul de iniţiere de la Blenheim. Aici învăţă cum funcţiona maşina de cusut şi să demonteze şi apoi să monteze la loc maşina şi la nevoie să facă mici reparaţii. Viitorii reprezentanţi – fără excepţie bărbaţi tineri, arătoşi şi şarmanţi – mai învăţară să realizeze cusături drepte perfecte şi să confecţioneze piese de îmbrăcăminte mici, pe care să le şi decoreze.

— Nu este suficient să coşi! Trebuie să uimiţi femeile, să le entuziasmaţi – şi în acest scop nimic nu depăşeşte efectul unui mic obiect de îmbrăcăminte pentru copii, pe care îl veţi confecţiona doar în câteva minute! explica profesorul, pe care William nu îl asculta decât cu o ureche.

Lui îi va fi uşor să convingă clientele. Dintotdeauna ştiuse să vorbească. Cum denumea Elaine arta aceasta?

Whaikorero?

În sfârşit William descoperise ceva la care se pricepea mai bine decât oricine altcineva.

Kura bănuise permanent că putea să cânte mai bine decât toţi ceilalţi. Şi pe zi ce trecea i se întărea convingerea că era o cântăreaţă de mare talent.

Cu toate că Roderick sistase între timp lecţiile de canto – în ciuda tuturor străduinţelor şi contraserviciilor ei, cândva lui îi trecuse cheful şi prefera acum să o ia cu el în excursii în locurile pitoreşti din zonele în care se cazau –, ea îi depăşea pe ceilalţi cântăreţi fără nicio greutate. Mulţumită stăpânirii mai bune a vocii, lua tonuri mai înalte şi mai joase. Acum vocea ei se întindea pe trei octave. Ţinea mai mult notele şi nu trebuia să se ajute de asta, pentru că ea cânta mai tare decât cerea partitura. Chiar şi în cea mai dificilă piesă a spectacolelor, cvartetul din *Trubadurul*unde ceilalţi cântăreţi fără excepţie se întreceau să ţipe unul la altul, Azucena ei nu rămânea mai prejos. Vocea puternică a Kurei se impunea şi la volum normal şi nu o făcea cu efort, ci găsea timp şi pentru jocul de scenă. În fiecare seară publicul o întâmpina cu puternice ovaţii, iar ea se simţea tot mai sigură pe sine. Era ferm decisă să plece cu ansamblul în Anglia. A fost mirată când Brigitte i-a destăinuit că după turneu trupa se va dizolva.

— Noi am fost angajaţi doar pentru Noua Zeelandă şi

pentru Australia, spuse dansatoarea, care între timp revenise la vechea formă.

În privinţa asta Kura nutrea respect pentru ea. Brigitte exersa la o spetează de scaun improvizată ca bară pentru balet cu aceeaşi înverşunare cu care Kura exersa gamele.

Doar nu crezi că cineva din Europa ar vrea să ne vadă! Cântăreţii sunt catastrofali, chiar dacă asta o recunoaşte doar Sabina. Ea vrea să se retragă şi să dea lecţii de canto. Iar dansatorii... câţiva tineri sunt buni, dar cele mai multe fete doar arată bine. Probabil că Roddy al nostru le-a ales doar după aspect. Un adevărat impresar ar fi mai critic. Pe acela nu l-ar interesa cum zâmbeşti. L-ar interesa numai cum dansezi.

Sau cum cânţi, îşi spuse Kura simţind o urmă de teamă. Dar ea credea cu tărie că va reuşi şi la Londra. Mai ales că nu era singură – desigur că Roderick o va ajuta şi în continuare. În mod cert acesta dispunea de contacte şi în Anglia şi te pomeneşti că va forma imediat o nouă trupă pentru noi turnee...

Aşadar, Kura era încrezătoare când au părăsit Australia şi s-au îmbarcat pentru Wellington. De acolo s-au întors pe Insula de Sud; bacul a acostat la Blenheim. Kura habar nu avea că în momentul în care cântăreţii coborau de la bord şi se pregăteau de plecare mai departe la Christchurch, William se afla în hala expusă la curent a unei fabrici de la marginea oraşului şi se lupta cu perfidia unei maşini de cusut. Ştia însă că el nu mai era la Kiward Station. Ea îi

scria sporadic Gwyneirei şi primea din când în când scrisori de la ea când se afla mai mult timp într-un turneu sau când George Greenwood se ocupa de preluarea corespondenţei. Dar nu era informată asupra detaliilor care determinaseră plecarea lui. Gwyn îi scrisese doar că şi Miss Witherspoon părăsise ferma.

Acumjack are un profesor particular, un student foarte simpatic din Christchurch. Acesta vine numai la sfârşit de săptămână, dar atunci reuşeşte să-i entuziasmeze pe Jack şi Maata pentru „războiul galic”, ceea ce oricum este ceva. Iar de educaţia copiilor maori se ocupă în prezent Jenny Greenwood! Probabil are de gând să dea un examen de profesoară, dar dacă mă întrebi pe mine, îţi voi spune că a preluat postul doar pentru că Stephen O’Keefe vrea să vină la vară în vizită. Îţi mai aminteşti cum mai gângureau cei doi la nunta ta?

Kura nu îşi amintea şi nici nu o interesa. Oricum Miss Witherspoon nu mai avea ce să o înveţe acum. Şi William… peste zi nu avea timp să se gândească la el, dar noaptea încă îi mai ducea dorul, mai ales când împărţea patul cu Roderick. Ceea ce în ultimul timp se întâmpla tot mai rar. Kura îşi pierdea văzând cu ochii interesul pentru amantul ei mai în vârstă şi mai curând plictisitor. Nu îl mai venera ca la început; între timp devenise destul de instruită pentru a recunoaşte lipsurile artei lui interpretative şi a şti că nu avea de-a face cu un talent deosebit. Nici ca profesor nu era atât de bun cum crezuse ea la început. Când

întâmplător asistase la o lecţie de canto dată de Sabina lui Brigitte, înţelesese mult mai bine despre ce era vorba. Totuşi când Barrister o voia, îi mai stătea la dispoziţie. Mai avea nevoie de el – impresarul era biletul ei pentru Londra!

Roderick Barrister se gândea serios să o ia cu el în Anglia pe Kura. Fata era deosebit de talentată, plus o plăcere la pat. Parteneră a lui pe scenă nu se mai punea problema să fie. Potenţialul ei nu era nici pe departe epuizat şi deja ea îl depăşea pe el de departe. Publicul din Australia o onora chemând-o de mai multe ori în faţa cortinei, şi asta era bine şi pentru el. La Londra ar fi fost huiduit, nu îşi făcea iluzii. Dacă o lua pe Kura cu el în Anglia, trebuia să îşi lege viitorul de ea. Putea să rămână profesorul şi impresarul ei. Era în stare să o lege de el în aşa fel încât ea să nu mai accepte niciun angajament şi să nu semneze niciun contract privind editarea de discuri fără sfatul lui. Fata avea abia optsprezece ani; avea nevoie de un ajutor patern care să o conducă şi care să îi negocieze contractele. Asta se putea solda cu mulţi bani, probabil chiar mai mulţi decât ar fi câştigat vreodată Roderick în calitate de solist. De fapt lucrurile erau clare – dacă nu ar fi existat dorinţa lui covârşitoare de a rămâne pe scenă!

Roderick iubea scena. Era dependent de sentimentul aşteptării când se ridica cortina, de liniştea din public înainte să înceapă muzica şi de aplauze – mai ales de aplauze! Dacă acum se hotăra pentru Kura, nu va mai trăi

aceste clipe niciodată. În orice caz nu direct; desigur că putea să stea în spatele cortinei şi să vibreze odată cu ieşirile la rampă ale Kurei. Dar nu ar mai fi acelaşi lucru! Ar fi însemnat o viaţă la mâna a doua, retragerea în spatele scenei. Iar Roderick recunoştea sincer că nu era pregătit pentru aşa ceva. Încă nu era pregătit. Poate că ar fi fost pregătit dacă Kura i-ar fi ieşit în cale peste vreo cinci ani. Dar acum încă mai beneficia de înfăţişarea plăcută care îl ajutase mereu să obţină angajamente. Era suficient de tânăr pentru a face faţă unor turnee ca acesta. Poate că va mai obţine un nou angajament de acest gen; trebuia să îşi fixeze acest obiectiv. Poate că peste puţin timp va efectua turnee în India şi Africa!

Când se afla pe scenă, Roderick uita de toate gândurile şi planurile. Aplauzele erau mai bune şi îl satisfăceau mai mult decât orice altceva, erau mai bune chiar decât sexul. Şi cu cât rămânea mai în urma Kurei ca solist şi cu cât îl băgau mai puţin în seamă oamenii, cu atât mai repede pierea iubirea lui pentru tânăra femeie. În măsura în care ceea ce simţea el era şi dragoste, nu numai dorinţă.

După ultimul spectacol ajunsese clar la concluzia că nu o va lua cu el pe Kura. Să facă în Noua Zeelandă carieră! Va reuşi cu certitudine. Şi dacă va veni odată la Londra, poate că va beneficia de o a doua şansă.

Trebuia doar să nu o supere spunându-i acest lucru. Şi era mai bine să nu i-l spună prea devreme.

Gwyneira a fost la concertul final de la Christchurch

împreună cu Marama, mama Kurei. Iniţial aceasta voise să îi aducă la Christchurch şi pe James şi Jack, şi mai ales pe mica Gloria. Marama a vrut să le vadă neapărat împreună pe mamă şi pe fiică.

James a refuzat categoric să mai şi plătească pentru a o auzi pe Kura cântând, iar Jack a vrut ca mai ales Gloria să nu ajungă sub influenţa acesteia.

— Probabil că va începe să ţipe când va cânta Kura, opină băiatul. Nu am mai supus-o la asemenea încercare de mult timp. Dar poate că de data aceasta va sta cuminte, iar Kurei îi va trece prin cap că ar fi talentată. Nu se ştie niciodată ce idee îi va veni. Ce ne facem dacă brusc vrea să o ia cu ea pe Gloria în Anglia?

— Dar este mama ei... zisese Gwyneira cu jumătate de glas.

James clătinase din cap.

— Jack are dreptate. Kura nu s-a ocupat niciodată de copil. Acum copilul este mai mare şi mai drăgălaş... Fetei i-ar putea veni ideea. Mai bine să nu ne asumăm riscul. Dacă Kura vrea să o vadă pe Gloria, poate să vină la Kiward Station. Că doar vaporul pentru Anglia nu pleacă mâine.

Gwyneira găsi aceste argumente temeinice. Totuşi Marama dorea să-i trezească Kurei interesul pentru Gloria. Jack rezolvă apoi problema pentru orice eventualitate în felul lui: în dimineaţa în care se pleca la Christchurch dispăru împreună cu fetiţa. Fusese văzut punând-o pe cal,

în faţa lui, aşa că nu avea rost să mai fie căutat. Cei doi puteau fi deja la câţiva kilometri depărtare.

— O să îii trag câteva la fund, promise neconvingător James când în cele din urmă femeile plecară.

Şi îi făcu cu ochiul Gwyneirei. Probabil că mai curând îl va felicita pe fiul său.

Marama ajunsese în rare ocazii la Christchurch şi pe drum uită repede de micile dezamăgiri. Femeile discutară despre vreme, despre oi şi despre evoluţia Gloriei – mult mai multe nu mai aveau în comun. Marama trăia în tribul ei, unde da lecţii de scris şi citit, dar mai ales de dans şi muzică. Era o *tohunga* recunoscută şi îşi iubea soţul. Cele mai noi cărţi din Anglia, noile descoperiri şi politica nu o mai interesau ca mai înainte, când trăia împreună cu Kura la Kiward Station.

Călătoria decurse în armonie. Sosiră devreme în Christchurch şi avură destul timp la dispoziţie să se pună la punct. Desigur că le-ar fi făcut plăcere să o întâlnească pe Kura, dar nu au reuşit. Se spunea că înainte de reprezentaţie cântăreţii trebuiau să se concentreze. În schimb Gwyneira le întâlni în foaier pe Elizabeth Greenwood şi pe fiica ei cea mică, Charlotte. Pe Gwyn o pufni râsul. Gingaşa şi blonda fată semăna perfect cu Elizabeth mică, când cele două se văzuseră prima dată pe vasul *Dublin.*

— Sunt atât de nerăbdătoare să o văd pe Kura

dumneavoastră, Miss Gwyn! spuse bucuroasă Elizabeth când se aşezară la o ceaşcă de cafea. Toţi o adoră, cântă incredibil de frumos.

Gwyneira încuviinţă din cap, dar se simţea jenată.

— Oamenii au adorat-o totdeauna, răspunse ea cu reţinere.

— Dar George este de părere că a evoluat. Cel puţin asta a spus impresarul, George nu se pricepe. Dar el crede că bărbatul acela o ia cu el în Anglia. Ce ziceţi de asta, Miss Gwyn? Nu mai sunteţi tutorele ei?

Gwyneira oftă. Deci la Christchurch se vorbea deja despre Kura şi acel *impresario* al ei. William prevăzuse asta. Acum ea era nevoită să găsească un răspuns diplomatic.

— La drept vorbind nu mai sunt, ea este de fapt măritată. Ar fi trebuit să întrebi ce părere are William. Asta aş vrea să ştiu şi eu. Eu eram foarte convinsă că el vine astăzi, dar nu a rezervat cameră...

— Poate că vine doar la concert. Dar sincer, Miss Gwyn, eu nu vă întreb pentru că aş fi curioasă, ci doar aşa...

Elizabeth surâse reţinut, şi Gwyn îşi aminti de faţa ei timidă din copilărie.

— George ar trebui să ştie care este părerea dumneavoastră. El a rezervat locurile pe vas pentru ceilalţi cântăreţi. Dacă Kura vrea să meargă cu ei, el poate să aranjeze... sau să creeze mai multe sau mai puţine dificultăţi. Dacă nu doriţi ca ea să plece, s-ar putea rezolva

diplomatic. George ar putea să spună că pe vas nu mai sunt cabine disponibile şi că ea ar trebui să ia vasul următor. Poate reuşiţi să o influenţaţi...

Gwyneira era mişcată de grija manifestată de familia Greenwood. George fusese totdeauna un bun prieten şi se pricepea să evite scandalurile. Oricum ea nu prea ştia cam ce putea să decidă în afacerea asta.

— Elizabeth, lasă-mă să vorbesc întâi cu ea. O vom întâlni după concert, dar înainte de toate, o vom auzi cum cântă. Nu că m-aş pricepe mai bine ca George, dar eu cred că şi un necunoscător ar trebui să îşi dea seama dacă ea ţine sau nu pasul cu ceilalţi cântăreţi.

Elizabeth pricepu aluzia: în realitate Gwyneira căuta răspunsul la întrebarea dacă nepoata ei fusese acceptată ca artistă sau doar ca metresă a impresarului şi dacă Barrister credea cu adevărat în cariera ei sau nu se putea lipsi fizic de ea. Aşa că zise amabilă: – Daţi-ne de ştire mâine-dimineaţă.

5

Kura-maro-tini era indispusă. Acesta era ultimul concert în Noua Zeelandă şi în public se vor afla toate rudele şi cunoştinţele ei, iar Roderick îi anulase două dintre solourile ei. Cu motivaţia că prea s-ar lungi seara; spectacolul avea să fie urmat de o petrecere de încheiere oferită de Greenwood pentru întreg ansamblul. Nu trebuia să se facă prea târziu.

Kura era furioasă, dar Roderick nici măcar nu îi vorbi înainte de concert, trimiţând-o pe Sabina să-i comunice modificările de program. Şi mai era şi petrecerea asta de final! Toţi ceilalţi artişti primiseră invitaţii formale, doar Kura fusese exclusă. Normal că se va duce şi ea. Sabina, Brigitte şi toţi ceilalţi credeau că era o greşeală şi fiecare se oferise să o introducă ca oaspete personal. Toţi – cu excepţia lui Roderick! Acesta nu se arătase toată ziua. Kura decise să îi facă o scenă cel mai târziu seara în pat.

Acum însă observa pe ascuns publicul – şi se simţi iarăşi jignită când le văzu doar pe Gwyneira şi pe Marama în primul rând. Nu că ar fi pus mare preţ pe James şi jack, dar după ce ani la rând se plânseseră de studiile ei şi de pian, i-ar fi plăcut să guste acum triumful asupra lor. Gloriei nu îi simţea lipsa; nu i-ar fi venit niciodată ideea de a aduce un bebeluş la un concert. Putea să înceapă să ţipe!

Dar unde era William? Şi în privinţa lui Kura dăduse frâu liber fanteziei: era de la sine înţeles că el va veni la Christchurch ca să o mai vadă o dată. El îi va cere iertare, o va implora să rămână. Însă ea îi va spune şi în faţă ceea ce îi scrisese: „Nu merita!” Nu se putea înmormânta la Kiward Station doar pentru că îl iubea pe William. Şi pe urmă...? în fantezia preferată a Kurei el o îmbrăţişa şi îi spunea că ea era pentru el mult mai importantă decât toate oile din lume, după care va rezerva imediat o cabină pe vaporul ce urma să plece în Anglia. Desigur că se vor naşte rivalităţi. Ah, va fi minunat să îi asmuţă pe Roderick şi pe William unul împotriva altuia! Dar în final le va avea pe amândouă: pe William şi cariera ei. Aşa cum îşi dorise ea mereu! Doar că William îi încurca astăzi socotelile. Concertul începea peste câteva minute şi el încă nu venise. Dar mai rămânea oricum Roderick... Kura se retrase de lângă crăpătura din cortină prin care privise în sală. Acesta va avea ce să audă acum!

Gwyneira avusese dreptate. Nu trebuia să fii un cunoscător în ale muzicii pentru a judeca prestaţia Kurei. După primele măsuri, tuturor le-a fost clar că tânăra cântăreaţă nu numai că se putea compara cu colegii ei, dar era mult deasupra lor. Kura cânta cu vervă şi expresivitate, lua fiecare notă cu siguranţă, implora, ademenea, plângea cu vocea ei. Însăşi Gwyneira, care niciodată nu le avusese cu opera, şi Marama, care pentru prima dată auzea o scenă de operă, înţeleseră ce voiau să

spună personajele interpretate, chiar şi când Kura cânta în franceză, italiană sau germană.

La cvartetul din *Trubadurul* Marama avea lacrimi în ochi, iar Elizabeth nu se mai oprea din aplaudat după *Habanera.* Roderick Barrister era o figură palidă pe lângă partenera lui. Elizabeth Greenwood nu mai ştia de ce după primul concert de la Christchurch fusese atât de entuziasmată de el.

După ultima coborâre a cortinei – publicul o aplaudase iarăşi frenetic pe Kura – femeile rămaseră pe scaune privindu-se una pe alta.

— Trebuie să trimiteţi fata la Londra! Până acum am crezut că se exagerează cu Kura. Dar acum... Ea nu îşi are locul într-o fermă de oi, locul ei este pe scena unei opere! zise încântată Elizabeth.

Gwyn dădu afirmativ din cap, chiar dacă mai puţin euforic.

— Poate să plece dacă vrea. Eu în niciun caz nu îi voi pune piedici.

Marama îşi muşca buzele. Ea totdeauna era puţin stângace când se afla numai printre albi. Nici nu era o frumuseţe exotică precum Kura, ci o reprezentantă tipică a poporului ei: mică, puţin îndesată, şi acum, când mai adunase ani, era şi mai bondoacă. Astăzi îşi prinsese părul negru şi neted cu ace şi purta şi îmbrăcăminte englezească. Desigur că printre oamenii din această sală bătea la ochi. Şi ea niciodată nu ştia dacă Gwyneira se

simţea sau nu penibil alături de nora ei maori.

— Dar ar trebui să o mai trimiteţi la o şcoală, Miss Gwyn, îndrăzni în cele din urmă să îşi facă auzită vocea melodioasă Marama. Cum se numeşte... conservator, nu? Cântă minunat. Dar bărbatul acesta... nu cred că a învăţat-o tot ce ştie. Kura ar putea să se perfecţioneze. Are nevoie de o diplomă. Aici poate că este suficient să cânţi frumos, dar printre albi are nevoie de o diplomă pentru a deveni tohunga.

Marama vorbea excepţional engleza; ca fiică a lui Kiri, crescuse practic în casa Warden şi fusese una dintre elevele cele mai bune ale lui Helen.

Şi avea dreptate. Gwyneira confirmă.

— Vom discuta imediat cu ea, Marama. S-a concentrat suficient până acum. Cel mai bine ar fi să mergem imediat în spatele scenei, înainte ca vreo douăzeci de oameni să se fi aşezat la coadă înaintea noastră, ca să-i spună cât de minunată este.

Kura ascultă cu plăcere cât era ea de irezistibilă – în garderoba provizorie a trupei năvăliseră destui admiratori care o asigurau de acest lucru. Dar de data aceasta Roderick nu se număra printre ei. El nu îi permisese să iasă nici măcar o dată singură la rampă, ci mereu ieşise împreună cu ea pentru a primi aplauzele. În urmă cu câteva săptămâni îi mai dăruia trandafiri! Trebuia să poarte o discuţie cu el. Însă acum o aşteptau mama şi

bunica ei, şi de data aceasta se vor bucura de triumful ei! Le invită pe amândouă în cabina ei, pe care o împărţea cu Brigitte. Dansatoarea se retrase cu tact.

— Ei, v-a plăcut? întrebă Kura mândră.

Marama vru să o îmbrăţişeze.

— A fost minunat, micuţo! spuse ea în limba maori. Totdeauna am ştiut că poţi!

— Dar tu nu prea erai sigură, i se adresă Kura Gwyneirei.

Aceasta îşi înăbuşi din nou un oftat. Kura o fi cântat mai frumos decât înainte, dar relaţia cu ea era la fel de dificilă.

— Eu nu mă pricep la muzică, Kura. Dar ceea ce am auzit astăzi m-a impresionat cu adevărat. Nu pot decât să te felicit.

Vei avea în mod sigur succes şi în Anglia. Banii pentru călătoria cu vaporul şi pentru conservator nu trebuie să reprezinte o problemă pentru tine.

Şi Gwyneira o strânse în braţe, dar Kura reacţionă cu răceală.

— Câtă bunăvoinţă! remarcă ea cu ironie. Acum, când am reuşit fără ajutor, desigur că eşti gata să îmi vii în întâmpinare în orice privinţă.

— Kura, nu este cinstit! protestă Gwyneira. Încă înainte de a te fi căsătorit m-am oferit...

— Dar numai dacă aş fi renunţat la William. Dacă atunci aş fi plecat cu el în Anglia...

Kura o fulgeră cu privirea. Era evident hotărâtă să o

facă pe bunica ei răspunzătoare de eşecul căsniciei ei.

— Chiar crezi că ai fi reuşit? întrebă încet Marama.

Ea ura discuţiile interminabile despre vinovăţie şi nevinovăţie, despre cauze şi efecte, pe care albii păreau să le poarte cu atâta plăcere. Fiica ei era o maestră în arta de a prelungi ore la rând discuţii inutile şi amare, fapt pentru care Marama o considera vinovată pe Gwyneira. Între maori fata ei nu ar fi învăţat să facă asta.

— Tu cânţi minunat, dar crezi cumva că la opera din Londra eşti aşteptată tocmai tu?

Pe chipul Kurei se citi indignarea.

— Nu mai înţeleg! Vrei să îmi spui că nu sunt suficient de bună?

Marama îşi păstră cumpătul. Fusese de atâtea ori paratrăsnet şi pentru Paul Warden.

— Eu sunt *tohunga,* Kura-maro-tini. Şi am ascultat discurile tale. Toţi marii cântăreţi… poţi desigur să devii tot atât de bună. Dar mai trebuie să înveţi.

— Am învăţat! în toate aceste luni am exersat ca o nebună. Am fost pe Insula de Nord şi în Australia, mamă, şi nu am văzut nimic. Doar pianul şi notele mele. Eu…

— Ai evoluat mult, dar ai putea să mai înveţi. Nu ar trebui să pleci cu acest bărbat. Nu este spre binele tău!

Marama o privi cu calm pe fiica ei.

— Tocmai tu mi-o spui! O maori care vrea să îi interzică propriei fiice să îşi aleagă singură însoţitorul!

— Nu îţi interzic nimic. Eu…

— Îmi pare rău pentru voi toţi! izbucni Kura. Eu fac ce vreau eu şi slavă Domnului că nu am nevoie să mai întreb pe nimeni. Roderick vrea să mă ia cu el. Vom căuta angajamente la Londra amândoi şi vom pleca în turnee. Încă nu ştiu. Dar nu am nevoie de banii tăi, bunico, şi nici de sfaturile tale, mamă! Duceţi-vă la iubita voastră fermă şi păziţi-vă oile. Am să vă mai scriu când şi când din Anglia!

— Îmi va fi dor de tine, spuse Marama înduioşată.

Ea vru totuşi să o îmbrăţişeze de despărţire pe Kura, să o sărute sau să îşi frece nasul de al ei, aşa cum se obişnuia la poporul ei, dar de data aceasta Kura deveni scorţoasă imediat ce Marama se apropie de ea.

— *Haere ra,* şopti Marama. Şi Dumnezeu să te aibă în pază şi să te îndrume în noua ţară…

Kura nu îi răspunse.

— Nici măcar nu a întrebat de Gloria, zise Gwyneira când cele două femei plecară consternate din cabină.

— Are necazuri, răspunse Marama. Este tensionată. Ceva nu merge aşa cum sperase ea. Poate că nu ar trebui să o părăsim, Miss Gwyn.

Gwyn îşi dădu ochii peste cap.

— După mine, poţi rămâne aici, Marama, pe post de ştergător de picioare. Dar eu m-am săturat de aroganţa ei, de lipsa ei de sensibilitate şi de bărbaţii ei. Să se ducă la Londra când o vrea. Sper ca acolo să câştige destul pentru a trăi sau să îşi caute pentru variaţie un bărbat care să o

întreţină. În orice caz, la Kiward Station este ultimul om de care am avea nevoie!

Când se supăra, Kura arăta minunat, şi decizia lui Roderick începu să se clatine atunci când cu ochii aruncând fulgere, cu obrajii îmbujoraţi de surescitare şi debordând de energie ea apăru în sala de festivităţi. El tocmai dansa cu Sabina şi ar fi preferat să o lase baltă, pentru a o întâmpina pe fată, a o atinge, poate un pic să o dezmierde, ca să o pregătească pentru mai târziu. Dar toate acestea trebuiau să aibă un sfârşit. Cu un uşor regret, după ce dansă cu

Sabina, se duse la Brigitte. Dar nu ţinuse cont de Kura. Supărată pentru dezinteresul manifestat de el, ea se vârî între el şi dansatoare.

— Asta ce înseamnă, Roderick? Fugi de mine? Nu te laşi văzut toată ziua, pe urmă îmi anulezi jumătate din ieşirile pe scenă şi acum te porţi de parcă nu m-ai mai cunoaşte. Dacă o mai ţii aşa, mă voi mai gândi dacă să împart cu tine cabina pe timpul călătoriei!

Kura avea astăzi părul lăsat din nou liber, susţinut doar cu o diademă împodobită cu flori. Se hotărâse pentru o rochie roşie, iar decolteul îi era subliniat de un colier din pietre azurii. Cerceii mari, de-asemenea azurii, făceau ca ochii să îi sclipească şi mai puternic.

Păcat... Roderick îşi îndreptă spatele.

— Care călătorie? întrebă el prietenos. Ca să fiu sincer, frumoasa mea, chiar că astăzi îţi cam fug din cale. Nu pot

să suport durerea despărţirii!

Acum zâmbea cu regret.

Kura îl fulgeră cu privirea.

— Asta înseamnă că nu vrei să mă iei în Anglia? Dar aşa am stabilit...

— Ah, Kura scumpă, poate că am mai vorbit despre asta, am discutat... am visat, ca să fiu mai exact. Dar nu ai luat-o în serios, nu? Uite, Kura, eu însumi nu am încă acolo un angajament...

Roderick remarcă cu neplăcere că în jurul lor se opreau tot mai multe perechi de dansatori. Disputa cu Kura părea a fi de interes general. Nu aşa îşi imaginase el ultima discuţie cu ea.

— Dar *eu* îmi găsesc un angajament! răspunse cu hotărâre Kura. Asta nu poate fi ceva dificil de rezolvat. Tu însuţi ai spus că am talent!

Roderick îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, Kura, în ultimele luni am spus cam prea multe. Desigur că ai talent, doar că... aici, în Noua Zeelandă, eşti un mare talent, dar dincolo... Doar conservatoarele din Anglia scot anual duzini de cântăreţe.

— Eşti de părere că nu aş fi mai bună decât alte câteva duzini? Dar în toate aceste luni...

Kura deveni nesigură.

— Ai o voce într-adevăr drăguţă. În această trupă de cântăreţi mai curând... slăbuţi... Printre cântăreţii de pe margine se stârni un tumult, dar el nu le dădu atenţie şi

continuă: ... în această trupă atragi puţin atenţia. Dar la operă? Micuţo, te-ai pierde acolo.

Kura era singură ca pe o insulă între colegii ei care se lamentau indignaţi. Dacă ar fi avut urechi şi pentru altceva, ar fi auzit că Sabina şi alţi câţiva o susţineau şi îi lăudau vocea. Dar ea era doborâtă de cuvintele rostite de Roderick. Să se fi înşelat chiar atât în privinţa lui? Oare o minţise cu neruşinare doar pentru a o putea avea la pat? Ovaţiile publicului nu avuseseră nicio valoare pentru că aici câţiva cântăreţi de mâna a treia doar se dăduseră în spectacol în faţa unor diletanţi?

Kura se cutremură. Nu, nu putea fi aşa, imposibil!

— Şi uite, Kura, copilă, tu încă eşti foarte tânără, mai adăugă Roderick condescendent, vocea ta este încă în formare. Poate că dacă mai întâi aici...

— Unde? întrebă Kura cu dispreţ. Aici nu există conservator.

— Ah, fată, un conservator... dar cine vorbeşte de aşa ceva? Dar în măsura posibilităţilor tale limitate, poţi aduce oamenilor multă bucurie...

— În măsura posibilităţilor mele limitate? Kura scuipa cuvintele. Ce zici de posibilităţile *tale* limitate? Crezi că eu nu pot să aud? Crezi că nu sunt în stare să remarc că nu poţi susţine piano un ton puţin mai înalt decât nota la? Şi că practic modifici puţin orice arie, pentru ca ea să poată fi cântată mai uşor de marele Roderick Barrister?

Înjur oamenii râdeau; unii chiar aplaudau.

— Limitele mele sunt mult mai largi! îi aruncă în faţă Kura.

Barrister ridică din umeri resemnat.

— Dacă aşa crezi, eu nu te pot împiedica să încerci în Europa. Banii tăi ajung cu siguranţă pentru călătoria până acolo...

El spera ca ea să nu încerce asta. Şase săptămâni pe mare, pe acelaşi vas cu o Kura clocotind de mânie ar reprezenta iadul.

Kura se gândi. Banii pe care îi câştigase nu îi ajungeau. Poate numai pentru călătorie, apoi ar fi rămas fără un penny pentru a trăi în Anglia până găsea un angajament.

Desigur că putea să o roage pe Gwyneira pentru nişte bani. Dacă recunoştea că Roderick nu o voia. Dacă recunoştea că Marama avusese dreptate în privinţa evaluării nivelului ei de pregătire. Dacă se umilea...

— În orice caz eu voi rămâne pe scenă, în timp ce tu vei ajuta doar la mutarea decorurilor! izbucni ea. În Anglia şi oriunde în lume!

Spunând acestea, ea se întoarse şi plecă valvârtej.

— Grozav i-ai zis-o! îi strecură la ureche Brigitte.

— Nu te lăsa intimidată! îi spuse şi Sabrina trecând pe lângă ea, cu intenţia de a mai adăuga câteva sfaturi, dar Kura nu mai era dispusă să asculte nimic. Nu mai voia să audă pe nimeni şi nimic. Trebuia să fie singură. Pe Roderick nu îl mai putea vedea. Mai exact, nu voia să îl mai vadă niciodată. Oricum vasul pentru Anglia nu

ajunsese nici măcar la Lyttieton; trupa putea să mai rămână la Christchurch câteva zile bune.

Kura alergă pe coridoare cu lacrimi în ochi către camera ei. Trebuia să îşi facă bagajul şi să plece. Cât mai repede posibil.

În dimineaţa următoare, când se crăpa de ziuă, era la grajdul cu cai de închiriat interesându-se de un cal. Atelajul Gwyneirei mai era acolo; bunica ei şi Marama înnoptaseră tot la *White Hart,* dar Kura nu se va umili discutând cu ele situaţia ei. În cursul nopţii decisese ca deocamdată să continue singură turneul sau chiar să îl repete. Doar publicul o iubea! Cu siguranţă că lumea se va bucura să o mai audă încă o dată. Banii îi ajungeau pentru o căruţă mică, un cal şi pentru tipărirea câtorva afişe. Pentru început putea fi de ajuns. De acum negreşit va câştiga mult mai mult decât înainte; în definitiv, va putea să păstreze toate încasările de la concerte.

Proprietarul grajdului îi vându serviabil un cal şi o cabrioletă. Atelajul avea o copertină, ceea ce era important pentru Kura, dar oferea doar puţin loc pentru bagaj. Reuşi să încarce valiza cu costumele ei de scenă. În ce privea calul, vânzătorul o asigură că era unul blând. Kura era liniştită, cu toate că va trebui să mâne ea însăşi animalul. Lucru care îi reuşi surprinzător de bine. Oricum nu înainta deosebit de repede, deoarece murgul mic şi liniştit nici nu se putea compara cu caii Gwyneirei. La început Kurei îi păru bine, pentru că se temea să conducă animalul. Totuşi

după o jumătate de zi lucrul acesta o călca pe nervi. Încercă să impulsioneze calul, dar fără succes. Aşa că în prima zi nu ajunse la Rangiora, cum sperase. Ansamblul se oprise în această mică localitate în urmă cu câteva luni, în drum spre Blenheim, înainte de a trece pe Insula de Nord.

Atunci călătoriseră în trăsuri mari, comode, trase de cai rapizi, şi distanţele dispăruseră rapid sub copitele acestora. Murgul greoi al Kurei abia o duse până la Kalapoi, un sat ce nu dispunea nici măcar de un hotel ca lumea. Stabilimentul care purta această denumire era un bordel murdar. Kura dormi în grajd, acoperită cu copertina şaretei, pentru a nu se umple de puricii din paie. Proprietarul grajdului o ajută să deshame calul fără a fi obraznic. O întrebă unde merge şi cine era. Răspunsul ei potrivit căruia era o cântăreaţă în turneu mai mult îl amuză decât îl impresionă.

Kura avu nevoie în total de trei zile ca să ajungă la Rangiora. Dacă mergea în continuare aşa, va fi pe drum ani de zile doar pentru a da ocol Insulei de Sud. În ultima seară era disperată şi cu banii la limită. Calul şi cabrioleta costaseră mult şi ea nu prevăzuse că va avea parte de atâtea înnoptări. Aşa că cedă rugăminţii proprietarului hotelului şi le cântă ceva clienţilor acestuia. De data aceasta era un local curăţel; totuşi Kura se simţi înjosită să apară într-o cârciumă. Desigur că clienţii nu ştiau să preţuiască o arie dintr-o operă; de aceea Kura interpretă câteva cântece populare şi când bărbaţii începură să urle

entuziasmaţi, ea îi privi dispreţuitoare.

O deziluzie a fost însăşi Rangiora. Ansamblul cântase în sala comunală şi Kura avusese impresia că sala le fusese pusă gratuit la dispoziţie. Dar se percepea chirie pentru ea. În plus, mai întâi reverendul trebuia convins să permită accesul cântăreţei în sală.

Deşi acesta îşi aminti de Kura şi de spectacolul dat de ansamblu, întrebă sceptic:

— Nu veţi interpreta ceva necuviincios, nu? Atunci nu aţi cântat mult, aţi stat mai mult pe lângă ceilalţi şi arătaţi drăguţ.

Kura îl asigură pe suspiciosul prelat că ea pe atunci de abia se alăturase cântăreţilor şi nu avea experienţa scenei. Acum lucrurile stăteau altfel. *Habanera* ei l-a convins pe reverend. Dar îi vor rămâne mulţi bani, dacă închiria sala, dacă plătea hotelul şi grajdul şi dacă mai punea şi un băiat să pună afişe?

Din fericire, la primul concert se ocupară aproape toate locurile. Rangiora nu era tocmai o cetate a culturii, aici rareori veneau artişti. Oricum oamenii nu se arătară la fel de entuziasmaţi ca la apariţiile Kurei în cadrul ansamblului. Aici nimeni nu se pricepea cu adevărat la muzică, totuşi costumele multicolore, diversitatea pieselor interpretate, şi mai ales dansul dintre scenele de operă îi captivaseră pe spectatori. Dansul castanietelor interpretat de Kura reprezentase punctul culminant. Dar o fată care stătea la pian singură şi cânta? Deja după o jumătate de

oră oamenii deveniră neliniştiţi, începură să şuşotească, să se mişte pe scaune. La final chiar aplaudară, dar mai curând din politeţe decât din entuziasm.

La al doilea concert veniră doar zece spectatori. Kura renunţă la al treilea spectacol.

— Poate dacă aţi cânta ceva mai vesel... o sfătui reverendul. Pe acesta Kura îl câştigase de partea ei: el era entuziasmat de vocea ei şi de modul de interpretare a diverselor arii din opere. Adăugă: Cei de aici sunt oameni simpli.

Kura nu îl onoră cu un răspuns. Plecă de-a lungul Coastei de Est şi se îndreptă spre Waipara. Cu ansamblul mai poposiseră la Kaikura, dar ea nu îşi putea permite distanţe atât de mari între spectacole; înainta prea încet. Aşa că evalua în fiecare localitate de pe drum dacă i se oferea posibilitatea unui spectacol. Cea mai mare plăcere era când un hotel serios îi punea la dispoziţie spaţiile necesare. Atunci nu se mai adăugau cheltuielile cu înnoptarea, iar chiria pentru sală era mai redusă decât cea pentru sălile aparţinând comunităţilor. Pentru că un concert mărea şi consumul de băuturi. Dar proprietarii de hoteluri încercau să se amestece în programul Kurei cel târziu după prima seară.

— Fată, aici nimeni nu vrea să audă ciripituri! îi explică proprietarul hotelului din Kaikura, care înaintea spectacolului întregului ansamblu fusese foarte entuziasmat. Cântă câteva cântece de dragoste, poate ceva

irlandez, asta este totdeauna bine primit. Aici avem şi mulţi germani. Tu cânţi în diferite limbi…

În acest caz Kura se adaptă puţin şi a introdus în program câteva lieduri de Schubert. O parte a publicului a fost foarte emoţionată, ceea ce iarăşi nu i-a fost pe plac proprietarului hotelului.

— Copilă, nu trebuie să-i faci să plângă, ci să bea. Doamne, eşti frumoasă ca o cadră! De ce nu dansezi puţin?

Kura îi explică furioasă că este cântăreaţă, nu fată la bar şi a doua zi plecă mai departe. Turneul nu s-a desfăşurat nici pe departe atât de reuşit cum şi-l imaginase ea. Când după trei săptămâni extenuante ajunse în sfârşit la Blenheim, nu mai dispunea de suficienţi bani pentru a trece pe Insula de Nord.

— Asta este, rămânem aici şi dăm ocol Insulei de Sud, îi spunea ea calului.

Cât decăzuse! mai demult râdea când Elaine îi vorbea ore întregi iepei ei şi susţinea că Banshee înţelegea fiecare cuvânt. Acum însă Kurei îi lipsea cineva cu care să poată vorbi fără a fi tot timpul contrazisă, fără a primi mereu sfaturi bine intenţionate, dar imposibil de urmat, fără ca acel cineva chiar să încerce să se dea la ea! În ultimele săptămâni trebuise deseori să se apere de tot felul de obişnuiţi ai cârciumilor sau de pretinşi „amatori de muzică”. Aşa ceva nu i se întâmplase la spectacolele susţinute cu trupa. Pe atunci fusese permanent tratată cu respect.

— Mergem mai departe la Pieton sau la Havelock. Fiecare spectacol este la fel de bun...

William termină cursul făcut la Blenheim şi achiziţionă o maşină de cusut nouă-nouţă ca model pentru demonstraţii. Ca începător, nu se putea gândi la zonele cele mai dorite, cum erau Christchurch sau Dunedin cu împrejurimile. Se gândi la ceva pe Coasta de Vest sau în Otago. A rămas surprins văzând repartizarea primită în Insula de Nord. O regiune din nord, lângă un oraş numit Gisborne. Probabil o zonă rar populată, dar cel puţin era una necălcată până acum de vânzătorii de maşini de cusut!

Bine dispus, William urcă la bordul vasului care făcea traversarea de la Blenheim la Wellington şi luptă eroic cu răul de mare pricinuit de o vreme furtunoasă. Se va descurca. Cel puţin în timpul şcolarizării se descurcase strălucit. O parte a profesorilor fuseseră entuziasmaţi de strategiile lui creative de vânzare. Niciun alt cursant nu mai primise aprecieri atât de bune. William pornea optimist în noua lui muncă. Maşini de cusut sau coşciuge – ştia să se descurce!

6

Timothy Lambert era indignat, dar cel puţin acum aflase de ce tatăl lui prefera să parcurgă călare drumul relativ scurt dintre casă şi mină. Proprietarului minelor îi era evident greaţă să meargă pe jos prin cloaca în care locuiau oamenii lui. Timothy mai văzuse şi în Europa cartiere mizerabile. Nici în Anglia şi nici în Ţara Galilor aşezările minerilor nu erau cartiere ale paradisului. Dar ceea ce răsărise din pământ în jurul minei tatălui său nu avea termen de comparaţie. Era clar că aşezarea se dezvoltase fără niciun plan. Pur şi simplu se ridicaseră barăci una lângă alta – din deşeuri de lemn şi scânduri rupte considerate în mină rebuturi. Cele mai multe nu aveau cămine. Când aprindeai focul în vatră, se umpleau de fum. Şi mai rar exista un closet; era evident că pentru a-şi face nevoile, oamenii se duceau după colţ. Dar după colţ în mod obişnuit se afla următoarea baracă, iar ploaia care de regulă cădea aproape zilnic în Greymouth aducea din nou excrementele şi gunoaiele în uliţele noroioase, printre sălaşe. Uneori aceste „străzi” deveneau pâraie împuţite. Timothy se străduia să nu îşi murdărească încălţările.

Acum aşezarea părea părăsită. Doar din câteva barăci răzbăteau vaiete şi accese de tuse – probabil „pierderile din cauza bolilor şi leneviei” de care se plânsese tatăl său

la cină. Printre mineri se înmulţeau cazurile de pneumoconioză şi de ftizie şi se părea că în minele Lambert situaţia era foarte rea, mai ales că nimeni nu se ocupa de bolnavi. Aici trăiau doar puţine familii, în care soţiile aveau grijă în minimă măsură de ordine şi curăţenie. Cei mai mulţi holtei trăiau singuri şi ei preferau să se refugieze într-o cârciumă, în loc de a-şi petrece seara aducând într-o stare mai suportabilă locuinţele. Şi Timothy nu le-o putea lua în nume de rău. Cine spărgea cărbune zece ore într-o galerie întunecoasă, seara era bun de somn sau în cel mai bun caz pentru câteva beri într-o atmosferă prietenoasă. Şi poate că oamenilor le lipseau banii pentru reparaţii.

Timothy trebuia neapărat să îi vorbească tatălui său. Mina putea să le pună la dispoziţie cel puţin materialul de construcţie! Cel mai bine ar fi fost ca totul să fie ras şi apoi reconstruit după nişte planuri rezonabile. Nou-înfiinţatele sindicate de peste mări revendicau asemenea aşezări umane pentru muncitori, dar cu rezultate minore.

Timothy ajunsese între timp pe terenul minei şi trecuse de poarta principală. Aici drumurile erau mai bune – camioanele încărcate cu cărbune nu puteau să rămână împotmolite în noroi. Tim se întrebă de ce încă nu existau legături pe şine cu calea ferată. Transportul cărbunelui s-ar fi putut realiza mai ieftin şi mai rapid, încă un subiect pe care trebuia să îl discute cu tatăl lui.

Timothy bătu din picioare pentru a-şi scutura cizmele şi

pătrunse în clădirea scundă şi cu un singur nivel a birourilor, care se afla în faţa intrării. Biroul tatălui său oferea o privelişte bună asupra turnului de extracţie şi asupra complexului de construcţii care adăposteau maşinile cu aburi şi antrepozitele. De aici puteau fi supravegheaţi atât oamenii care intrau ori ieşeau, cât şi lucrătorii de la suprafaţă. Lui Marvin Lambert îi plăcea să supravegheze tot. De jur-împrejurul localităţii Greymouth existau mine care aparţineau unor familii sau unor societăţi pe acţiuni. Mina Lambert era ca mărime a doua întreprindere de acest fel, iar Marvin Lambert concura foarte îndeaproape cu rivalul său Biller. De aceea amândoi făceau cât puteau mai multe economii cu forţa de muncă şi cu siguranţa minieră. În privinţa aceasta, Marvin Lambert şi concurentul lui aveau aceeaşi concepţie: amândoi îi considerau pe mineri trântori şi lacomi, iar tehnica minieră modernă îi interesa numai dacă aducea profit mare.

Dar poate că părerea lui Timothy despre Marvin Lambert era prea pripită. El revenise acasă abia în ziua anterioară, iar tatăl lui îşi turnase mult whisky încă dinainte ca Timothy să fi ajuns acasă seara târziu. Şi Tim era obosit şi dificil după lunga călătorie. Opt săptămâni pe mare până la Lyttieton şi apoi drumul cu trenul până la Greymouth nu rămăseseră fără urme. Oricum nu mai trebuise să călărească de pe Coasta de Est. Noua cale ferată făcea călătoria până pe Coasta de Vest mai rapidă şi mai confortabilă.

Noua Zeelandă se schimbase într-adevăr în cei zece ani de când Timothy fusese trimis în Europa. Mai întâi la o şcoală particulară, apoi studiase tehnica minieră la diferite universităţi şi în final vizitase cele mai importante regiuni miniere ale lumii. Marvin Lambert finanţase bucuros totul. Că doar Timothy era moştenitorul lui; el trebuia să menţină mina în familie şi să mărească beneficiile. Astăzi era prima lui zi de muncă – cel puţin Timothy pleca de la ideea că era aşteptat la mină. Oraşul îl va vizita mai târziu.

Greymouth crescuse simţitor de când băiatul de paisprezece ani părăsise localitatea. Pe atunci vila familiei Lambert fusese cam singura situată între râu şi mină. Astăzi construcţiile ajungeau până în dreptul casei lor.

La biroul minei lucrau două secretare şi Marvin Lambert; şi aici bătrânul făcuse economie. Dotarea era spartană, de necomparat cu palatele pe care şi le permiteau proprietarii europeni de mine. Marvin Lambert ridică fruntea din hârtiile lui şi îşi privi aspru fiul.

— Ce cauţi aici astăzi? întrebă el deloc entuziasmat. Eu credeam că îi mai ţii puţin de urât mamei tale. După vremea îndelungată în care a trebuit să renunţe la tine…

De fapt tânguielile mamei lui din ziua precedentă îl cam călcaseră pe nervi. Nellie Lambert era cam plângăreaţă, şi emoţionată nu se putuse stăpâni şi dacă la început de înduioşare vărsase lacrimi, apoi îi reproşase absenţa îndelungată. De parcă el studiase în străinătate doar spre a o necăji pe ea!

— Pot să mă întorc acasă puţin mai devreme, răspunse nepăsător Timothy. Dar trebuia să văd mina! Ce s-a schimbat, ce mai trebuie schimbat... Ai în faţa ta un inginer de mine şomer, tată! Ard de nerăbdare să mă fac util!

Îi zâmbi tatălui aproape conspirativ.

Marvin Lambert aruncă o privire spre ceas.

— Dacă este aşa, ai întârziat, bombăni el. Noi începem la ora nouă.

— Am subapreciat drumul. Mai ales starea în care se află. Aici trebuie făcut ceva. Trebuie cel puţin să salubrizăm străzile din aşezare.

Lambert dădu din cap supărat.

— Toată cloaca asta trebuie să dispară! Ce privelişte în jurul minei! Cândva voi rade toate aceste aşa-numite „case” şi voi închide terenul. Nimeni nu le-a permis indivizilor ăstora să îşi ridice colibele aici.

— Dar unde să şi le fi ridicat? se interesă mirat Timothy.

Terenul pentru mină fusese smuls cu mare greutate pădurilor de ferigi ale Coastei de Vest. Oamenii trebuiau să creeze o nouă zonă de colonizare dacă voiau să construiască în afara lui; se adăugau şi drumurile largi. În general minerii se stabileau în jurul intrării în mină.

— Nu îmi pasă. M-am săturat până peste cap de bordeiele lor împuţite. Este de necrezut că se poate locui astfel. Dar am zis – lepădături. Din Europa ne trimit tot ce nu are căutare în Anglia şi în Ţara Galilor!

Timothy mai auzise asta şi în seara precedentă şi îl contrazisese energic pe tatăl lui. Pentru că el tocmai din Anglia venise şi ştia că emigrarea din minele europene în Noua Zeelandă era văzută ca o cale spre o viaţă mai bună. Oamenii sperau că acolo vor câştiga mai bine şi de cele mai multe ori cei mai buni şi mai muncitori reuşeau să strângă bani pentru călătoria peste mări. Nu meritau iadul de aici.

Cu toate acestea Timothy îşi ţinu gura. A redeschide această discuţie nu prevestea nimic bun. Va discuta cu tatăl lui atunci când acesta va fi mai bine dispus.

— Dacă nu te deranjează, aş coborî să văd mina, spuse el calm.

Dacă Timothy ar fi aruncat doar o privire pe fereastră, ar fi fost de ajuns pentru a-i pieri cheful să îşi concretizeze intenţia. Intrarea în mină arăta deplorabil. Tatăl lui nu îşi dăduse nici măcar osteneala să acopere duşurile pentru mineri şi turnul de exploatare avea aspectul unuia din preistoria tehnicii mineritului. Cum o mai fi arătând pe dinăuntru?

Marvin Lambert ridică din umeri.

— Cum vrei. Cu toate că, la fel ca mai înainte, părerea mea este că ai face mai bine să te ocupi de desfacere şi de organizarea muncii decât să cobori în mină…

Tim oftă.

— Eu sunt inginer de mine, tată. La afaceri nu mă pricep.

— Aici vei învăţa foarte repede.

Şi acesta era un subiect deja discutat. Marvin considera că din toate cunoştinţele dobândite în Europa de către Tim, doar o parte îşi aveau rostul. El avea nevoie nu de un inginer, ci de un negustor iscusit şi om de afaceri şmecher. Tim se întreba de ce tatăl lui îl trimisese să studieze tehnica mineritului şi nu economia. Oricum ar fi refuzat să devină comerciant. Nu era născut pentru aşa ceva.

Tim încercă să îi mai explice încă o dată tatălui său scopul şi intenţiile lui.

— Pregătirea mea constă în a supraveghea munca în mină şi în a optimiza metodele de exploatare…

Tatăl lui se încruntă.

— Ah, da? zise acesta aparent uluit. Mai de curând s-a descoperit o metodă mai bună de a lovi cu târnăcopul de miner?

Tim îşi păstră calmul.

— Pentru asta vor exista în curând maşini, tată. Acum există deja posibilităţi efective de evacuare a cărbunelui şi a sterilului. Există tehnici moderne de consolidare a galeriilor, de forare a puţurilor de aeraj, epuizmentul…

— Şi toate acestea costă în final mai mult decât aduc, îl întrerupse Lambert. Dar dacă te face pe tine fericit, bine. Uită-te peste tot, inspiră puţin praf. O să ai parte destul de el…

Lambert se dedică din nou hârtiilor lui.

Tom salută scurt şi părăsi biroul.

Fericit nu îl făcea în niciun caz industria minieră. Dacă ar fi avut de ales, probabil că s-ar fi dedicat altei profesii, chiar dacă geologia – şi mai ales ingineria – îl interesa mult. Totuşi munca în subteran şi pericolele ei îl impresionau. Lui Timothy îi plăcea mai mult afară, în natură; ar fi preferat să construiască case în loc de galerii. Îl atrăgea şi construcţia de căi ferate, care aici, în Noua Zeelandă, avea perspective. Dar pentru că moştenea o mină, renunţase la toate preferinţele personale pentru a se pregăti ca expert minier, în

Europa bucurându-se deja de o anumită notorietate ca specialist în probleme de siguranţă. Timothy se temea de prăbuşirile de galerii şi de exploziile provocate de gaze, iar interesul lui principal se orientase totdeauna către evitarea unor astfel de catastrofe. Era normal ca primele asociaţii, încă slabe, ale minerilor să îi solicite sfatul mai mult decât cei care exploatau minele. Ultimii investeau în siguranţă de cele mai multe ori abia după producerea unei nenorociri, şi mulţi răsuflau uşuraţi când scăpau de gura unei persoane care-i avertiza atât de insistent ca Timothy Lambert. Pe tatăl său avea să îl coste asta în Noua Zeelandă! în Anglia nu lăsase lacrimi în urmă.

Timothy se îndreptă spre mină, unde îi rugă pe cei doi bărbaţi morocănoşi de la troliu să cheme sus şeful de tură. Fără a fi însoţit nu voia să se aventureze în galerii, aşa că aşteptă răbdător să vină cel chemat. În cele din urmă cuşca-elevator se puse în mişcare, şi Tim întrebă cu pielea

ca de găină la ce intervale de timp se schimbă aici cablul metalic. Şeful de tură era un bărbat relativ tânăr, care vorbea cu accent galez şi care părea să-l privească mai curând ostil pe fiul patronului.

— Dacă este vorba din nou despre cantitatea extrasă, i-am spus deja tatălui dumneavoastră că aşa nu se poate mări. Oamenii nu pot să lucreze mai repede de atât şi nu ajută prea mult să angajeze şi mai mulţi oameni. Deja acolo jos se calcă pe picioare unul pe altul. Uneori mă tem că nu au suficient aer…

— Ventilaţia este insuficientă?

Tim luă casca şi lampa încruntat. Existau de mult timp modele mai moderne. Tim prefera lămpile cu benzină, care nu ofereau doar lumină, ci în plus aureola lor semnala conţinutul de gaz metan din aer.

Şeful de tură remarcă mişcările lui ce trădau rutină, ca şi nemulţumirea, şi deveni mai amabil.

— Facem tot ce putem*, sir.* Dar puţurile de aeraj nu se fac singure. Pentru forarea lor trebuie detaşaţi oameni. Şi puţurile mai trebuie şi întărite prin zidire; asta înseamnă costuri cu materialele. Şi cum tatăl dumneavoastră îmi face zile fripte…

În galerie era cald. În timp ce la suprafaţă vremea era mai curând prea rece, aici temperatura creştea pe măsură ce cuşca cobora. Când atinseră nivelul inferior Timothy înregistră aerul stătut şi temperatura foarte ridicată.

— Amestec gazos periculos, remarcă el profesional, şi

salută oamenii care împingeau vagonete cu cărbune şi le pregăteau pentru transportul în puţul de extracţie. Aici trebuie făcut urgent ceva. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă se emană chiar şi o cantitate mai mică de gaz.

Şeful de tură rânji.

— Pentru aşa ceva avem asta, spuse el arătând o colivie în care o păsărică sărea abătută de pe o stinghie pe alta. Când pasărea se clatină, înseamnă „valea”!

Timothy era îngrozit.

— Dar aşa se proceda în Evul Mediu! Ştiu, peste tot mai sunt folosite păsările, ca sistem de avertizare timpurie sunt imbatabile. Dar nu sunt un înlocuitor pentru un aeraj suficient! Voi vorbi cu tatăl meu, condiţiile de muncă trebuie îmbunătăţite. După aceea şi oamenii vor fi mai eficienţi.

Şeful de tură clătină din cap.

— Mai eficient nu poate fi niciun om. Dar s-ar putea lărgi abatajul, ar putea fi realizat mai practic.

— Trebuie să îmbunătăţim transportul sterilului. Nu este posibil ca oamenii să care pietrişul în coşuri de răchită! Am văzut cumva afară pulbere neagră? Să nu îmi spuneţi că încă nu folosiţi explozivi cu degajare redusă de căldură!

— Noi nu avem nici măcar baraje pentru explozii. Dacă aici ceva sare în aer, arde întreaga mină.

O oră mai târziu Timothy terminase inspectarea minei şi câştigase un prieten în persoana şefului de tură. Matthew

Gawain făcuse o şcoală de minerit în Ţara Galilor şi concepţiile lui despre tehnica modernă de exploatare şi siguranţa minieră corespundeau în mare parte cu cele ale lui Tim. În privinţa tehnicilor de aeraj moderne şi ale construcţiei de galerii, Timothy avea mai multe cunoştinţe. Matthew lucra de trei ani în Noua Zeelandă şi tehnica minieră făcea permanent progrese. Ce doi stabiliră să se întâlnească curând la o bere la cârciumă şi să continue discuţia.

— Dar să nu vă faceţi mari speranţe că veţi realiza toate acestea, îi spuse în final Matthew. Tatăl dumneavoastră este interesat numai de câştigul rapid, ca toţi boşii. Care este şi el important... se grăbi să adauge.

Timothy făcu un semn a lehamite.

— Gândirea pe termen lung este tot atât de importantă. Dacă o mină se prăbuşeşte deoarece nu este suficient de sigură, costă mai mulţi bani decât realizarea unei renovări la timp. Ca să nu mai discutăm de vieţile oamenilor. În afară de asta, mişcarea sindicală ia avânt. Pe termen lung nu se va mai putea evita crearea de condiţii mai bune pentru muncitori.

Matthew zâmbi.

— Nu trebuie să ne facem griji că în acest caz familia dumneavoastră ar putea fi păgubită chiar şi cu o bucată de pâine în plus.

Tim râse.

— Întrebaţi-l pe tatăl meu! El vă va explica pe larg că

acum a sărăcit complet şi că orice zi pierdută la mină îl va apropia şi mai mult de moartea prin înfometare.

Respiră uşurat când văzu din nou lumina zilei. Rugăciunea lui de mulţumire către Sfânta Barbara a fost sinceră, cu toate că în străfundul sufletului său credea că împiedicarea accidentelor miniere cădea mai puţin în sarcina protectoarei cereşti şi mai mult în sarcina inginerilor minieri pământeni.

— Unde ne putem spăla? întrebă el.

Matthew râse.

— Să ne spălăm? Pentru asta va trebui să vă duceţi acasă. Lux precum băi acoperite sau chiar apă caldă nu veţi găsi aici.

Timothy se decise să nu se ducă acasă. Dimpotrivă. Murdar cum era se va duce la biroul tatălui său, cu care va avea o discuţie foarte serioasă.

După-amiază Timothy îşi îndreptă calul spre centrul oraşului. Intenţiona să comande imediat materialele pentru schimbările din mină; reuşise cu greu să smulgă de dimineaţă câteva promisiuni de la tatăl lui. De fapt mare lucru nu era. Marvin Lambert consimţise să acopere costurile doar pentru construcţia unui singur puţ nou de aeraj şi a câtorva baraje contra exploziilor, şi acestea numai pentru a corespunde unor cerinţe minime ale controlului minier exercitat de stat. Argumentul lui Timothy că Biller, concurentul lui, ar putea să descopere şi să reclame neregulile la asigurarea securităţii – „ajunge să

îl chestioneze doar pe unul dintre minerii tăi, tată!” – îl convinsese pe bătrân. Timothy era decis ca în zilele următoare să revadă în detaliu situaţia. Poate că mai putea face ceva pentru a îmbunătăţi situaţia. Dar acum se bucură pentru prima dată de călări tul pe o vreme de primăvară neobişnuit de frumoasă. Dimineaţa plouase, dar acum soarele se ivise dintre nori şi pajiştile şi pădurea de ferigi străluceau verde pe fundalul munţilor.

La intrarea în oraş trecu prin faţa bisericii metodiste, o construcţie frumoasă, din lemn. Se gândi rapid dacă era cazul să intre şi să schimbe câteva cuvinte cu reverendul. În definitiv omul asigura asistenţă spirituală oamenilor lui, cu toate că mulţi dintre ei erau de credinţă catolică şi ca urmare nu veneau la slujbele acestuia. Apoi remarcă faptul că preotul avea deja vizită. În faţa bisericii era priponită o iapă mică, bălană şi voinică; alături de ea aştepta răbdător un câine Collie. Şi tocmai atunci se deschise uşa bisericii. Timothy îl văzu ieşind pe reverend şi luându-şi rămas-bun de la cineva. Reverendul îi ţinu uşa deschisă unei fete cu părul roşcat, care avea sub braţ câteva broşuri cu note muzicale. O fată delicată, drăguţă, într-un costum de călărie gri, cam purtat. Aceasta avea părul buclat împletit într-o coadă care îi atârna până la mijlocul spatelui, dar buclele nu prea se lăsau strânse toate la un loc. Deja evadaseră câteva şuviţe, care îi încadrau faţa. Când fata se îndreptă către iapă şi vârî notele în coburi, reverendul îi mai făcu un semn prietenos cu mâna. Micul câine părea să

îşi fi ieşit din fire văzându-şi stăpâna.

Tim se apropie şi salută. El presupuse că fata îl văzuse când ea părăsise biserica, dar aceasta se sperie când îi auzi vocea şi tresări. Pentru o clipă i se păru că văzuse în privirea ei chiar panică. Fata privea înjur agitată ca un animal prins în capcană şi se linişti abia când îşi dădu seama că Timothy nu intenţiona să se repeadă la ea. De asemenea apropierea de biserică păru să o mai liniştească. Răspunse prudentă zâmbetului lui Timothy, îşi coborî imediat fruntea, apoi îi aruncă doar câte o privire suspicioasă cu coada ochiului.

Dar răspunse şi la salut cu o voce pierdută. După care încălecă cu mare îndemânare. Părea obişnuită să o facă fără ajutorul unui bărbat.

Timothy constată că amândoi aveau acelaşi drum. Şi fata îşi îndreptase calul către oraş.

— Aveţi un cal frumos, remarcă Timothy după ce călăriseră o vreme alături. Arată ca poneii din Ţara Galilor, dar de regulă cei mari nu sunt bălani…

Fata îndrăzni o privire piezişă ceva mai curajoasă.

— Banshee are sânge de Welsh Mountain, explică ea cu oarecare reţinere. De acolo i se trage culoarea. Într-adevăr ea este rară la rasa Cob, aveţi dreptate.

Un discurs surprinzător de lung pentru o făptură atât de timidă. Subiectul „cai” părea pe placul ei. Şi ea se şi pricepea.

— Welsh Mountains sunt acei ponei mici, nu? Care sunt

folosiţi şi în mine? mai întrebă el.

Fata confirmă.

— Dar nu cred că sunt ponei buni de mină. Sunt prea încăpăţânaţi. În orice caz Banshee nu s-ar lăsa închisă într-o galerie întunecoasă. După ce râse nervos, ea continuă: Probabil că din prima noapte ar plănui să construiască o scară.

Tim rămase serios.

— Care oricum ar fi mai rezistentă decât cuşca şubredă dintr-o mină particulară din părţile acestea, zise el cu gândul la liftul din mina tatălui său. Dar este corect, în mine sunt mai curând ponei de Dortmoor şi New Forest. Foarte des ponei cu blana lungă, care sunt ceva mai mari.

Fata păru acum ceva mai încrezătoare şi îl privi lung. Tim remarcă ochii ei frumoşi şi pistruii.

— Sunteţi din Ţara Galilor? întrebă el, deşi nu credea asta, pentru că fata nu vorbea dialectul respectiv.

Ea clătină din cap, dar nu dădu nicio altă informaţie.

— Şi dumneavoastră? întrebă ea.

Totuşi nu părea interesată, ci mai mult părea că voia să întreţină conversaţia.

— Am fost în Ţara Galilor, unde am lucrat într-o mină. Dar sunt de aici, din Greymouth.

— Sunteţi deci miner?

Şi întrebarea aceasta era de circumstanţă; fata îi cercetă dintr-o privire hainele decente, harnaşamentul scump şi calul frumos. Minerii obişnuiţi nu îşi puteau permite aşa

ceva. De regulă aceştia mergeau pe jos.

— Inginer minier, o corectă el. Am studiat în Europa. Inginerii minieri se ocupă de instalaţiile din mine şi…

Fata făcu un semn cu mâna.

— Şi construiesc astea de aici, zise ea arătând către turnurile de extracţie şi haldele de steril care alterau peisajul din jurul oraşului.

Expresia de pe chipul ei îi oglindea fidel părerea.

Timothy zâmbi.

— Sunt lucruri respingătoare, puteţi spune clar. Nici mie nu îmi plac. Însă avem nevoie de cărbune. Ne dă căldură, face posibilă producţia de oţel… fără cărbune nu ar exista viaţa modernă. Şi creează locuri de muncă. Doar aici, în zona Greymouth, hrăneşte o mare parte a populaţiei.

Fata ar fi vrut să spună ceva. Pe frunte îi apăruseră cute şi ochii i se întunecaseră. Dacă ar locui aici mai mult, ar ajunge probabil în cartierul mizerabil al muncitorilor din galerii. Timothy se simţea vinovat. Căută explicaţii, dar între timp ajunseseră la primele case ale localităţii. Tim aproape că simţea fizic cum fata de lângă el devenea mai încordată. Se mai destinse când fu salutată de primii trecători şi când răspunse la salutul acestora. Deci în ciuda vorbăriei, ea nu se simţise bine cu el. Timothy se miră. De când inspira el teamă femeilor?

În primele case ale oraşului se practica comerţul cu materiale de construcţie. Timothy îi spuse fetei că el trebuia să rămână aici.

— Numele meu este Timothy Lambert, se prezentă el rapid.

Nicio reacţie.

Tim mai făcu o altă încercare:

— A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, Miss...

— Keefer, murmură fără nicio plăcere fata.

— Aşadar, la revedere, Miss Keefer.

Tim o salută şi îşi conduse calul către curtea unui magazin cu materiale de construcţie.

Fata nu răspunse.

7

Lui Elaine îi venea să îşi tragă palme. Chiar nu trebuia să se comporte astfel. Tânărul fusese doar politicos. Dar nu se putuse împotrivi: de câte ori era singură cu un bărbat, se bloca. Simţea doar ostilitate şi frică. De cele mai multe ori nu mai scotea o vorbă; acest bărbat îi biruise rezerva vorbind ca un cunoscător despre cai. Pe de altă parte, era periculos faptul că recunoscuse rasa lui Banshee. Poate că deja auzise despre calul Cob Kiward-Welsh şi făcuse legătura între el şi ea, Elaine.

Dar imediat se dojeni singură pentru neîncrederea ei. Bărbatul era inginer minier. Nu cunoştea nicio fermă din Canterbury. Probabil că şi Banshee îi era absolut indiferentă; el voise doar să schimbe câteva cuvinte cu ea din amabilitate. Iar ea nu reuşise nici măcar să spună un „la revedere”! Toate acestea trebuiau să ia sfârşit. Se afla de aproximativ un an în Greymouth şi nimeni nu o pândea. Desigur că nu intenţiona să se îndrăgostească iarăşi, dar trebuia să fie în stare să discute cu un bărbat fără a se crispa. Acest Timothy Lambert ar putea fi un început. Nu îi lăsase impresia că ar fi periculos, ba părea chiar drăguţ. Avea părul castaniu, buclat, destul de lung, era de statură medie şi zvelt – nu era înalt ca William şi nici atletic ca Thomas. Nu era un bărbat care să atragă imediat privirile.

Dar stătea bine pe cal şi manevra abil frâul. Cu siguranţă că nu era tipul care să îşi petreacă timpul într-un birou, dar nici sub pământ. Pielea lui Timothy era bronzată şi curată, nu palidă şi impregnată cu praf de cărbune ca a majorităţii minerilor. Elaine evitase să îl privească în ochi, dar se pare că aceştia erau verzi. De un verde-căprui discret. Nu erau strălucitori că ai lui William, nici misterioşi că ai lui Thomas. Erau ochii liniştiţi, prietenoşi ai unui om absolut normal, care nu i-ar părea periculoşi nimănui de pe această lume.

Dar aşa gândise ea şi despre William. Şi despre Thomas…

Elaine îşi alungă energic orice gând despre tânărul care tocmai o însoţise. Între timp ajunse la grajdul lui madame Clarisse, scoase şaua de pe Banshee şi îi dădu acesteia să mănânce. Callie o urmă în cămăruţa pe care cu perdele colorate şi cu un pled drăguţ pe post de cuvertură pe pat o făcuse mai plăcută. Trebuia să se schimbe; peste o jumătate de oră se va deschide cârciuma. Păcat că nu reuşise să vină mai devreme pentru a exersa pe notele pe care reverendul i le dăduse pentru slujba de duminică. Dar lui madame Clarisse nu îi plăcea ca ea să exerseze în cârciumă cântecele religioase. Dimineaţa nu ar fi fost o problemă, dar între timp cele mai multe fete veniseră în încăperea barului, pentru a mânca ceva înainte de a trece la treabă.

— Nu pentru că mi le-ai converti! explicase madame

Clarisse ameninţând-o cu degetul.

Acum Elaine putea să râdă destinsă la astfel de glume. Se obişnuise şi cu modul de a vorbi al fetelor şi nu mai roşea când făceau schimb de impresii despre bărbaţii cu care aveau de-a face. Poveştile lor îi întăreau presupunerea că nu avea nimic de pierdut ţinându-se departe de sexul opus. Fetele care se vindeau câştigau mult mai mult decât câştiga ea la pian, dar viaţa unei prostituate nu oferea nimic de invidiat, iar a unei soţii nici atât.

Elaine se decise pentru o rochie bleu, care îi sublinia culoarea ochilor, îşi despleti părul şi îl perie. Apoi apăru punctuală la pian, urmată de Callie. Căţeluşa nu mai lătra de mult când stăpâna ei cânta la pian. Dar când un bărbat se apropia prea insistent de Elaine, mârâia. Asta îi dădea siguranţă lui Elaine, şi pe madame Clarisse nu o deranja. Aici, în cârciumă, fata nu se mai temea să vorbească cu bărbaţii. Asta ţinea de slujba ei, şi ea nu îşi asuma niciun risc. În definitiv cârciuma era plină; nimeni nu se putea apropia prea mult de ea neobservat. Ea s-ar fi lipsit şi aici de conversaţie, dar dacă era prea caustică, tinerii nu îi mai ofereau de băut, ceea ce se reflecta în scăderea venitului ei suplimentar. Şi astăzi, după ce începu să cânte, apăru rapid primul „whisky” pe pian. Charlene, care servea băuturile, îi făcu semn.

— Te rog să cânţi *Paddy’s Green Shamrock Shore,* îi transmise aceasta.

Elaine încuviinţă din cap. O seară ca oricare alta.

Între timp toate temerile lui Tim cedaseră. După nesfârşite consultări de cataloage şi discuţii despre avantajele şi dezavantajele diverselor materiale de construcţie, izbutise să îl convingă pe negustor că mina Lambert de data aceasta voia nu materialele cele mai ieftine, ci materialele cele mai bune. Omul rămăsese complet uluit şi în cele din urmă îi oferi lui Tim o bere. Un alt prieten nou. Tim era cât se poate de mulţumit şi mai mult decât dispus să îşi încheie seara la cârciumă. Păcat doar că stabilise atât de vag întâlnirea cu Matthew. Acum nici măcar nu ştia ce cârciumă obişnuia acesta să frecventeze, dar bănuia că nu era vorba despre hotelurile şi restaurantele cu etichetă de pe chei. Iar prima cârciumă a minerilor, *The Wild Rover,* nu prezenta deloc încredere. Aici clienţii erau deja beţi şi puşi pe harţă. Tim auzea din interior voci pe un ton ridicat. Dacă Matthew era aici, însemna că se înşelase asupra lui. Deci plecă să caute alt local, *Lucky Horse* – hotel şi cârciumă, unde se afla şi bordelul local. Dar prezenţa bordelului nu spunea nimic despre atmosfera din local şi despre calitatea whisky-ului.

Tim vru să îşi lege calul în faţa hotelului, dar un alt călăreţ, care şi el abia sosise, îl informă că exista un grajd.

— Altfel harnaşamentul dumneavoastră scump se va uda imediat, explică acesta, în timp ce arunca o privire admirativă asupra calului lui Tim. Vremea primăvăratică a

după-amiezii se dovedise un sol nesigur al verii, pentru că acum burniţa. Omul adăugă: Şi ar fi păcat. Este lucrătură englezească, nu? De unde l-aţi cumpărat? Din Christchurch?

Bărbatul se dovedi a fi meşterul şelar local, iar grajdul era o anexă curată şi uscată a cârciumii. O iapă bălană nechează. Tim îşi lăsă calul lângă ea şi o mângâie pe bot. Nu era cumva Cobul fetei? Calul lui părea să o fi recunoscut şi el, şi trecu la manevre sfioase de apropiere. Banshee răspunse animată.

Şelarul Ernest Gast le dădu cailor fân şi îi aruncă câţiva cenţi băiatului de la grajd pe farfuria pregătită de acesta. Tim vru să îl întrebe despre iapă, dar uită când trecu pragul cârciumii.

La madame Clarisse era cald şi mirosea a tabac, a bere proaspăt turnată şi a carne preparată la grătar. Timothy se simţi pe loc mai bine decât la concurenţă, cu toate că şi aici larma era cam mare. Dar aici se cânta în loc ca oamenii să se certe – trei galezi se strânseseră într-un mic cor în jurul pianului. La câteva mese bărbaţii se întreţineau cu fete purtând decolteuri ample, la altele se jucau cărţi, iar un grup de mineri îşi măsurau forţele la aruncatul săgeţilor la ţintă. Într-o nişă ceva mai retrasă se afla deja Matthew, care le făcea prietenos cu mâna semne noilor veniţi.

— Veniţi aici, Mr. Lambert, aici este mai linişte. Şi oamenii nu vor remarca prezenţa supraveghetorului lor şi

nici a şefului. Asta i-ar face pe mulţi nervoşi. Se pare că ei nu cred că şi unii ca noi după o zi în mină au gâtul uscat. Ei ar zice că mai bine ar fi să le plătesc lor băutura.

— Prea mulţi nu şi-o vor mai putea permite în cursul săptămânii, zise Tim şi se aşeză.

O fată de la bar se apropie şi el ceru o bere. Ernest Gast comandă acelaşi lucru; Matthew îi oferise şi acestuia un scaun. Se părea că se cunoşteau.

Matt ridică din umeri.

— Unii îşi permit mult prea multă băutură, pe care se duce mai tot câştigul lor. De aceea nu au niciun spor. Dar le-o poţi lua în nume de rău? Sunt la mii de mile de patrie şi încă nu au un viitor. Locuiesc în gunoaie, plouă necontenit...

— Pe beţivi să nu îi văd în subteran.

Tim sorbi prima dată din berea lui şi se uită ceva mai atent în jur. Prea mult nu se bea aici. Cei mai mulţi clienţi aveau în faţa lor pahare cu bere, doar puţini comandaseră whisky – şi aceştia nu arătau a mineri. Acum muzica era mai veselă. Galezii cei trişti despresuraseră pianul şi pianistul cânta o melodie irlandeză.

Pianistul?

— Asta ce naiba mai este? întrebă uluit Tim când recunoscu fata de la pian.

Fără nicio îndoială era micuţa timidă întâlnită de el după-amiază. Acum aceasta nu mai purta costumul decent de călărie, ci o rochie albastră cu volănaşe, drăguţă, care îi

sublinia talia subţire. Culoarea era ceva cam ţipătoare pentru o fată de familie bună, dar în sine rochia nu era nici pe departe atât de incitantă ca rochiile fetelor de la bar şi ale prostituatelor, ci avea un decolteu moderat. Acum părul îi cădea liber pe umeri şi părea în permanentă mişcare. Buclele erau atât de fine, încât orice curent de aer abia simţit le făcea să se mişte.

Matt şi Ernest priviră speriaţi în direcţia arătată de Tim. Apoi izbucniră în râs.

— Frumoasa de la pian? întrebă Ernest. Este Miss Lainie a noastră.

— Sfânta din Greymouth! glumi Matt.

Tim se încruntă.

— Mie nu mi se pare o sfântă. Şi nici nu mi-aş imagina una aici.

Matt şi Ernest zâmbiră.

— Încă nu o cunoaşteţi pe Miss Lainie a noastră, zise Ernest insinuant. I se spune şi „fecioara din Greymouth”, dar asta nu le place doamnelor, pentru că ar sugera că este unica.

Răsunară hohote de râs şi de la mesele alăturate.

— Cineva îmi explică şi mie? întrebă Tim posac.

Nu ştia de ce, dar nu îi plăcea cum oamenii glumeau pe seama fetei. Micuţa roşcovană arăta prea dulce. Degetele ei fine parcă zburau pe clapele pianului când dădea glas notelor melodiei rapide, în timp ce între ochi avea o cută oblică – semn de concentrare adâncă. Fata părea să fi uitat

de cârciumă şi de bărbaţii din jurul ei, părea o insulă... de nevinovăţie?

În cele din urmă Matthew se îndură de el.

— Ea spune că numele ei ar fi Lainie Keefer. A apărut aici cam cu un an în urmă, cam zdrenţuită şi căuta de lucru. Muncă onorabilă. A încercat şi să închirieze o cameră într-o pensiune normală. Soţia bărbierului se mai scandalizează şi astăzi pentru că aproape îşi deschisese casa unei asemenea persoane. Dar ea nu avea bani. Da, şi Greymouth nu este tocmai un paradis pentru forţa de muncă feminină. În cele din urmă a angajat-o madame Clarisse ca pianistă. La început, noi pariam pe cât de repede va cădea. În mediul acesta cum ar putea să rămână o fată pură?

— Şi? întrebă Tim.

Urmărea cum una din fetele de la bar punea pe pian o băutură. Miss Lainie duse paharul la gură şi îl goli. Nu era tocmai un semn de nevinovăţie.

— Şi nimic! răspunse Ernest. Cântă la pian, conversează puţin cu bărbaţii, în rest... nimic!

— Asta cu conversaţia se limitează la programul de muncă, adăugă Matt. În rest nu vorbeşte cu niciun bărbat, cu excepţia reverendului.

— Cu mine a vorbit azi după-amiază, susţinu Tim.

Acum fata interpreta *Whisky în thejar,* se pare că la o comandă. O băutură, un cântec.

— Oh, aşadar, deja aţi făcut cunoştinţă! zise Matt

râzând. Eu pariez că discuţia s-a limitat la vreme. Mai mult nu smulgi de la ea.

— Am vorbit despre cai, spuse Tim absent.

Ernest râse.

— Mda, sunteţi rapid! Deci şi dumneavoastră aţi încercat. Şi nu rău. La tema „cai” mai spune ceva. Mai merge şi tema „câini”, iar Joël Henderson susţine că i-a mai smuls şi trei propoziţii dintr-un cântec irlandez cu două versiuni diferite.

— Ce ziceaţi că am încercat? întrebă Tim prea subjugat de interpretarea melodiei de la pian pentru a mai fi atent.

— Ei, să vă apropiaţi de ea! răspunse Matt. Dar nicio speranţă – credeţi-mă! Noi am încercat tot ce era posibil. Ca şi minerii, dar ei oricum nu au nicio şansă la vreuna de aici. Ce fată vrea să se mute în sălaşul lor? Dar şi proprietarii de magazine şi fiii lor, meşteşugarii, deci şi Ernie de faţă, şi fierarul... şi umila mea persoană, ca şi supraveghetorii de la Blackball şi Biller. Degeaba. Nu se uită la niciunul dintre noi.

Deci asta era. Tim se gândi la privirea plecată a lui Lainie de pe toată durata discuţiei lor.

— Ştiţi ce spun despre ea celelalte fete? întrebă Ernest. Acesta părea deja ameţit, dar poate că melancolia i se trăgea de la insuccesul înregistrat la Lainie. Adăugă: Ele spun că lui Lainie îi este frică de bărbaţi...

Tim aşteptă până când atenţia celorlalţi se îndreptă spre altceva. Apoi se ridică încet şi se îndreptă spre pian. De

data aceasta a fost atent ca Lainie să îl vadă. Nu voia să o mai sperie încă o dată.

— Bună seara, Miss Keefer, spuse el formal.

Lainie înclină capul şi părul îi acoperi faţa ca o cortină.

— Bună seara, Mr. Lambert, răspunse ea.

Deci îi reţinuse numele.

— Mi-am lăsat calul meu lângă iapa dumneavoastră şi amândoi flirtează de zor.

Chipul lui Lainie se roşi uşor.

— Banshee se bucură de companie, spuse scurt ea. Este singură.

— Atunci ar trebui să o mai înseninăm puţin. Poate că i-ar face plăcere să iasă la plimbare cu Fellow al meu. Tim îi zâmbi fetei şi adăugă: Fellow este calul meu şi eu vă asigur că el are cele mai onorabile intenţii.

Lainie se mai ascundea încă după cortina părului ei.

— Da, sigur, dar eu... Ea ridică scurt capul şi lui i se păru că privirea ei avea o nuanţă glumeaţă. Eu nu o las să se plimbe singură, să ştiţi.

— Noi doi ne-am putea alătura cailor.

Tim se străduia să lase impresia de indiferenţă.

Elaine îl măsură cu atenţie. Tim o privea sincer, nu tendenţios sau cu dorinţă. Părea să fie într-adevăr drăguţ şi dăduse o formă diplomatică invitaţiei de a ieşi împreună. Probabil că ceilalţi bărbaţi îl avertizaseră. Şi acum era în joc un pariu, al cărei obiect era ea.

Elaine scutură capul. Nu îi veni în minte un răspuns, aşa

că doar se făcu roşie şi îşi muşcă buzele. Callie mârâi de sub pian.

Madame Clarisse luă problema în propriile mâini. Ce făcea acest străin la Lainie? încerca să se ia de ea? în orice caz fata părea încurcată.

— Lainie a noastră este doar de privit! interveni ea hotărâtă. Şi de ascultat! Dacă aveţi o preferinţă muzicală şi îi oferiţi o băutură, vă va cânta melodia. Dacă nu, nu vă apropiaţi de ea, ne-am înţeles?

Tim înclină din cap.

— Voi reveni, spuse el prietenos şi lăsând deschisă problema dacă se referea la invitaţia de a ieşi împreună sau la preferinţa lui muzicală.

Matt şi Ernie îl primiră rânjind.

— Nimic, nimic? întrebă şelarul.

Tim ridică din umeri.

— Mai am timp.

Seara următoare Tim reveni la cârciumă, se aşeză în apropierea pianului şi rămase cu privirea la ea. Bău încet o bere, apoi alta, schimbă câteva cuvinte cu noua lui cunoştinţă de la magazinul cu materiale de construcţie, cu Matt ori cu Ernie, dar altceva nu făcu în afară de a o privi pe fata de la pian.

În final îşi luă politicos rămas-bun de la Lainie şi de la madame Clarisse, care între timp aflase cine era el şi căreia îi era puţin ruşine pentru vorbele dure pe care i le

adresase în seara anterioară.

În a patra zi, o sâmbătă, Lainie nu mai rezistă.

— De ce în fiecare seară staţi acolo şi mă fixaţi cu privirea? întrebă ea supărată, după ce el îşi băuse prima bere.

Tim zâmbi.

— Am crezut că pentru asta sunteţi aici. Cel puţin aşa mi-a spus şefa dumneavoastră: „Miss Lainie este de privit”. Şi asta fac.

— Dar de ce? Dacă doriţi să ascultaţi un anumit cântec... puteţi comanda, ştiţi?

Elaine părea neajutorată.

— V-aş comanda bucuros un ceai, dacă s-ar petrece asta afară. Dar cu melodiile este dificil. Cântecele de pahar sunt prea zgomotoase pentru mine, iar cele de dragoste nu le găsiţi sincere...

Auzind de ceai Elaine roşi din nou.

— De unde ştiţi...?

Ea arătă către paharul cu whisky de pe pian.

— Nu este greu de ghicit. De când sunt aici aţi ajuns la al cincilea pahar. Dacă era alcool, aţi fi fost demult ameţită. Încercaţi. Asta uşurează chestiunea cu cântecele de dragoste.

— Eu primesc procente pentru ele, spuse ea cu indiferenţă. De la whisky...

Tim râse.

— Păi, să ne bucurăm atunci de o sticlă întreagă. Dar ce

ne facem cu muzica? Ce ar fi un *Silver Dagger?*

Lainie îşi muşcă buzele. Era un cântec în care o fată îşi reneagă iubirea. Ea doarme cu un pumnal de argint în mână, pentru a ţine bărbaţii departe.

Asta trezea în Elaine anumite amintiri. Trebuie să depună eforturi pentru a nu tremura.

Se apropie madame Clarisse.

— Acum lăsaţi fata să lucreze, Mr. Lambert. Micuţei i se face frică dacă o fixaţi tot timpul. Purtaţi-vă ca un bărbat onorabil, beţi cu prietenii dumneavoastră, iar mâine o veţi întâlni la biserică, unde o veţi întreba politicos dacă vă permite să o însoţiţi până acasă. Mi se pare mult mai decent decât să împărţiţi cu ea o sticlă de whisky!

Tim nu era sigur, dar i se păru că la amintirea cuvântului biserică Lainie înlemnise. În orice caz roşeaţa din obrajii ei pieri.

— Eu cred că aş prefera whisky-ul... spuse ea încet.

În dimineaţa următoare Tim o întâlni într-adevăr pe fată în faţa bisericii, dar ea se retrase imediat, ceea ce nu era greu, deoarece cânta la orgă, deci oricum era separată de comunitate. Tim făcu ceea ce era obişnuit să facă: o privi, ceea ce îi atrase mustrarea mamei lui în locul mustrării lui madame Clarisse. Speră că o va putea vedea pe Lainie cel puţin după slujbă, dar aceasta dispăru imediat după intonarea ultimelor note.

Charlene, una dintre fetele lui madame Clarisse, îi

destăinui că Lainie lua prânzul cu reverendul şi cu soţia acestuia.

— Ei o invită uneori, dar cred că astăzi s-a invitat singură. Chestia asta cu biserica nu este cea mai bună idee, Mr. Tim. Ea are experienţe triste cu asta.

Tim se întrebă ce ar mai putea face şi să fie totuşi un gest demn din partea lui.

În săptămânile următoare continuă să frecventeze cârciuma. Nu o mai privea pe fată atât de insistent ca în primele zile, dar rămase în apropierea ei. Uneori mai schimbau câteva cuvinte înainte ca el să comande unul şi acelaşi cântec, oferindu-i şi pianistei o băutură. Atunci ea zâmbea timid şi interpreta *Silver Dagger,* în timp ce Charlene îi servea „whisky”-ul.

Astfel se scurseră mai multe săptămâni fără să se înregistreze cel mai mic progres. Se apropia însă ziua Sfintei Barbara.

— Deci tatăl dumneavoastră organizează o petrecere?

Matthew Gawain i se adresă lui Timothy imediat ce acesta intră în local. În această zi la *Lucky Horse* se vorbea doar despre cursa de cai de la mina Lambert, şi tânărul supraveghetor ardea de nerăbdare să afle amănunte.

Tim venise ceva mai târziu decât de obicei, şi tocmai proceda la schimbul de amabilităţi cu Lainie:

— Bună seara, Miss Keefer!

— Bună seara, Mr Lambert!

După aceasta se îndreptă spre masa lor obişnuită şi se

aşează alături de Matthew.

— Petrecerea nu a fost ideea mea, dacă vreţi să sugeraţi că pentru distracţie ar exista bani, dar nu şi pentru un explozibil ceva mai puţin periculos! răspunse Tim indispus.

Tocmai se certase cu tatăl său pe această temă şi ca de obicei nu rezolvase nimic. „Pentru mineri petrecerea este mult mai importantă decât condiţiile de muncă!” susţinuse Marvin Lambert. „Pâine şi circ, fiule, asta se ştia de pe vremea vechii Rome. Dacă tu le construieşti nişte băi, mâine au să vrea un nou lift sau lămpi de mină mai bune. Dar dacă le oferi o cursă de cai ca lumea, le prăjeşti un bou şi laşi berea să curgă, vor fi extrem de încântaţi câteva săptămâni!”

— Nu la asta mă refer, zise împăciuitor Matt. Se potriveşte prea puţin cu bătrânul. O mare petrecere de ziua Sfintei Barbara! Până acum nu am avut parte de aşa ceva, iar eu sunt aici de trei ani.

Tim ridică din umeri.

— Mai nou vorbeam despre asta, sindicatele sunt în ofensivă. Oamenii aud de revolte în Anglia, Irlanda şi America. Mai lipseşte doar un conducător adevărat şi dăm de naiba. Tim îşi bău berea mai repede decât de obicei şi comandă un whisky. Apoi adăugă: Asta se gândeşte tatăl meu să preîntâmpine. Prin pâine şi circ...

— Curse de cai? Dar noi nu avem aici cai de curse!

Ernest şijay Hankins, fierarul, împărtăşeau aceeaşi opinie.

Tim ridică din sprâncene:

— Nu avem nici ogari, remarcă el calm. Deci cam tot aia ar fi. Doar dacă nu o vom pune să concureze pe Callie a lui Miss Lainie cu pudelul lui Mrs. Miller... Tim zâmbi şi aruncă o privire căţeluşei de sub pian. Callie îşi auzi numele, se ridică şi se apropie de el dând din coadă. Pe parcursul ultimelor săptămâni cucerise cel puţin inima lui Callie, mituind-o cu bunătăţi. Lui Callie îi plăceau cârnăciorii pe care mama lui Tim îi servea la micul dejun. Acesta continuă: Dar fără îndoială că aici există câţiva cai în stare să galopeze, iar tata vrea să le ofere oamenilor posibilitatea de a paria. Dacă nu vrem să coborâm la nivel de lupte de cocoşi, intră în discuţie doar cursele de cai. În afară de asta, sunt şi mai uşor de organizat. Pe terenurile minei sunt câteva drumuri practicabile. Concursul se va numi Lambert Mine Derby. Oricine poate participa, oricine poate paria şi cel mai rapid cal câştigă.

— Atunci să o facem între noi! zise zâmbind Jay Hankins.

El avea o iapă cu picioare lungi, iar calul lui Tim avea strămoşi pursânge.

— Eu nu pot să particip, bombăni Tim. Cum ar arăta asta?

Era o discuţie pe care o purtase şi cu tatăl lui. Bătrânul era de părere ca fiul lui nu numai să participe la cursă, ci trebuia şi să o câştige. Minerii să parieze pe un Lambert şi să câştige. Lucrul acesta ar crea senzaţie de comuniune şi minerii ar fi câştigaţi pentru patronul lor. Marvin Lambert

chiar se gândea serios să cumpere un cal pursânge.

— Cum ar arăta asta?! se miră Ernie. Dumneavoastră aveţi un cal, cu care participaţi – cum va face probabil oricine din acest oraş care are o gloabă în stare să ocolească o dată mina. Este vorba de o distracţie, Tim! Doar nu vreţi să lăsaţi să vă scape aşa ceva?

Pentru mineri nu era doar o distracţie. Tim ştia că aceştia vor paria mult. Vor putea pierde cu uşurinţă câştigul pe o săptămână şi nimeni nu putea şti cine va câştiga o asemenea cursă ciudată.

— În orice caz, Lainie a noastră participă! remarcă Florry, fata de la bar.

Ea urmărise discuţia, şi acum le adusese un nou rând de pahare cu bere.

Bărbaţii râseseră.

— Miss Lainie cu poneiul ei? hohoti Jay. Murim de frică...

Florry îl privi dispreţuitoare.

— Aşteptaţi numai să vă arate Banshee copita din spate! Noi vom paria toate pe ea!

— Căluţul nu aleargă repede, o necăji Matt. Acum serios: cum v-a venit ideea?

— Miss Lainie ştie să călărească mai bine decât toţi indivizii de aici, şarjă Florry. Şi a zis că i-ar face plăcere. Madame Clarisse a fost de părere că, dacă i-ar face plăcere, să participe. Noi îi vom împleti funde în coama lui Banshee şi vom face astfel reclamă pentru *Lucky Horse.* La

început Lainie s-a lăsat puţin rugată. Dar noi toate o vom încuraja, şi Banshee va fi cu siguranţă calul cel mai drăguţ.

— Iar Miss Lainie cea mai drăguţă călăreaţă! spuse Tim zâmbind, înainte ca Matt şi ceilalţi să o poată necăji din nou pe fată.

Florry nu era culmea inteligenţei. Probabil că nu prea înţelegea diferenţa dintre o cursă de cai şi un concurs de frumuseţe. Totuşi această informaţie îi oferi lui Tim noi perspective. La cursă, Lainie trebuia să vorbească cu el, ca de la jocheu la jocheu! Ridică paharul şi bău în sănătatea prietenilor lui.

— Bine, am să o fac. Mâine îmi înscriu şi eu calul pe listă. Cel mai bun să câştige!

Ori cea mai bună, gândi Elaine. Interpretase câteva melodii mai simple, aşa că putuse să urmărească gălăgioasa discuţie a bărbaţilor. Şi ea nu avea intenţia să se facă de râsul minei. De aceea în ziua precedentă văzuse pista de alergare. Cursa se desfăşura pe o lungime de cinci kilometri, pe drumuri dure şi moi, largi şi înguste, cu urcuşuri şi coborâşuri. Aici cel mai rapid nu va câştiga simplu, avea importanţă şi rezistenţa calului, ca şi priceperea călăreţului. Elaine îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Timothy Lambert şi roşi când el băgă de seamă asta şi îi făcu cu ochiul.

Bun, el îşi dorise o ieşire împreună. O va avea de ziua Sfintei Barbara.

8

Ziua de 4 decembrie, ziua protectoarei minelor, cădea în Noua Zeelandă în plină vară. Până şi în ploiosul Greymouth soarele strălucea în acea zi, şi oamenii lui Marvin Lambert transformaseră terenul minei într-un loc festiv. Împodobite cu ghirlande, steguleţe şi baloane, birourile, turnurile de exploatare şi haldele cu cărbune nu mai arătau cenuşiu şi anost, iar căile de acces dintre ele erau în sfârşit uscate. Se amenajară tarabe cu bere, dar şi ceai pentru doamne. La nişte focuri mari fuseseră boi întregi la frigare. La alte tarabe bărbaţii se puteau întrece la aruncatul săgeţilor la ţintă sau concurau la aruncatul potcoavelor sau bătutul cuielor.

Centrul atenţiei era însă padocul pentru cursa cailor, un loc asediat deja de câteva ore. La această cursă ciudată nu exista de fapt un favorit. Mulţi pariori se vor decide în ultimul moment pentru calul ori călăreţul care le va părea cu cele mai multe şanse de a învinge. Şi chiar aici, la intrarea în mină, se aflau linia de start şi linia de sosire, ca şi un birou improvizat pentru pariuri, condus de Paddy Holloway, cârciumarul de la *Wild Rover.* Oamenii puteau să parieze în apropierea tarabelor cu bere, iar apoi puteau urmări trecerea liniei de sosire. Marvin Lambert era patronul întrecerii. Ca arbitru fusese desemnat răbdătorul

reverend, care acceptase numirea numai pentru a ţine o cuvântare oilor sale despre pericolele şi blestemăţia pariului. De fapt omul lui Dumnezeu arătase o flexibilitate excepţională declarându-şi disponibilitatea de a ţine o liturghie în dimineaţa festivităţilor din faţa minei. Deşi era metodist şi nu avea nimic de-a face cu Sfânta Barbara. Reverendul Lance vedea însă şi aspectul pragmatic: oamenii de la mina Lambert aveau cu siguranţă nevoie de sprijin ceresc în viaţa lor de zi cu zi. Cum voiau ei să denumească această putere binevoitoare, rămânea în seama lor.

Cu această ocazie Elaine interpretă *Amazing Grace,* un cântec ce nu putea da greş nicicând, cu excepţia nunţilor.

În după-amiaza în care urma să se desfăşoare cursa, oaspeţii erau sătui şi mai toţi uşor ameţiţi.

Când Elaine îşi conduse iapa la linia de start, văzu în public preponderent bărbaţi. Doar fetele lui madame Clarisse, îmbrăcate ca de vară, multicolor şi cu decolteuri generoase, ieşeau în evidenţă din mulţime ca o pajişte cu flori. Când ea trecu prin dreptul lor, acestea o încurajară zgomotos. Celelalte puţine reprezentante ale sexului frumos rămaseră liniştite. Erau soţii triste de mineri, care rămăseseră pe poziţie doar pentru ca soţii lor să nu joace toţi banii, în afară de acestea, mai erau câteva soţii de notabilităţi locale la tribună, alături de Lambert. Ele bârfeau cu sârg pe seama prezenţei fetelor uşoare şi mai ales pe seama participării lui Elaine la cursă. În

unanimitate concluzionaseră că aşa ceva nu se făcea. Dar buna Miss Keefer oricum nu stătuse prea grozav cu decenţa niciodată...

Elaine, care cam ştia ce şuşoteau femeile, le salută triumfătoare.

Tim remarcă gestul şi zâmbi în sinea lui. Lainie putea fi atât de sigură de sine şi de mulţumită. Atunci de ce se comporta ca un câine bătut când i se adresa un bărbat?

Şi acum ea lăsă imediat privirea în pământ când el o salută. Dar astăzi nu se mai putea ascunde în spatele cortinei părului ei. Ea îşi strânsese părul şi purta chiar o pălărioară nostimă – probabil împrumutată de la madame Clarisse. Aceasta era gri şi se asorta cu rochia de călărie a lui Lainie, însă cineva adăugase o panglică indigo şi împodobise şi coama şi coada lui Banshee cu panglici colorate.

Lainie observă privirea lui Tim şi zâmbi vinovat.

— Fetele au vrut neapărat. Părerea mea este că arată stupid.

— Nu, nu, răspunse Tim. Dimpotrivă, îi stă bine. Parcă ar fi un cal de la luptele cu tauri din Spania.

— Aţi fost în Spania? întrebă Lainie.

O lăsă pe Banshee să meargă alături de calul lui Tim şi se comportă degajat. Doar se aflau în mijlocul unei mulţimi de oameni. Era tot atât de puţin singură cu Tim ca în cârciumă.

Timothy încuviinţă din cap.

— Şi acolo există mine.

Între timp padocul se umplu. În total erau nouă călăreţi şi o călăreaţă care urmau să concureze. Aşa cum se aşteptase, participanţii erau foarte diferiţi. Timothy îl recunoscu pe Jay Hankins fierarul pe iapa lui. Şi proprietarul grajdului care închiria cai venise cu unul ciolănos, mare, în al cărui arbore genealogic se poate să se fi rătăcit cu mulţi ani în urmă un pursânge. Doi tineri de la o fermă călăreau caii de muncă ai tatălui lor. Doi supraveghetori de la minele Biller şi Blackburn închiriaseră cai special pentru cursă. Unul dintre ei stătea bine în şa, dar celălalt părea a fi un începător. Desigur că nu ratase participarea nici Ernest şelarul, deşi nu avea nicio şansă cu bătrânul şi paşnicul lui cal. O surpriză era oferită de ultimul concurent, Caleb Biller. Fiul principalului concurent al lui Marvin Lambert se afla în şaua unui armăsar elegant, negru şi fu primit cu ovaţii. Oamenii de la mina lui pariaseră cu certitudine pe el.

— Nu stă rău deloc, remarcă Tim.

Acum el călărea alături de Jay. Lainie se retrăsese imediat după ce se trezise încadrată de cei doi.

— Calul arată grozav, este un pursânge veritabil. Ne-a făcut-o, ce mai!

Tim îl mângâie pe gât pe Fellow, care se uita nervos după Banshee. De luni de zile de când îşi petrecea practic fiecare seară în boxa de lângă iapă, nu mai voia să se despartă de ea.

Jay ridică din umeri.

— Calul singur nu poate câştiga cursa, mai depinde şi de călăreţ. Iar tânărul Biller…

Şi Elaine evalua concurenţii. Până acum îl considerase pe Fellow cel mai periculos adversar. Calul sur al lui Timothy Lambert avea strămoşi arabi fără nicio îndoială. Pe porţiuni drepte garantat era mai rapid decât Banshee. Dar acest tânăr blond – ea nu îl mai văzuse niciodată pe Caleb Biller – călărea un adevărat cal de curse. Ce-i drept, se pare că nu se simţea prea bine pe el. Calul şi călăreţul nu păreau să formeze împreună o echipă echilibrată.

— Nu este de mirare, bătrânul Biller i-a cumpărat calul pentru cursă. Ernest Gast şi proprietarul grajdului discutau acelaşi subiect: Vine din Anglia, dar a alergat deja pe hipodromul din Wellington. Nu o să-i pice bine bătrânului Lambert dacă va trebui să îi înmâneze cupa celui mai mare inamic al lui…

Până atunci mai sunt cinci kilometri, gândi Elaine, cu toate că şi ei îi cam pierise curajul la vederea armăsarului negru şi puternic.

Elaine ocupă o poziţie de start în extremitatea dreaptă, ceea ce la darea startului se dovedi a-i fi în avantaj. Câţiva cai nervoşi se speriară la darea startului cu pistolul din cauza înghesuielii. Nu doriră cu niciun preţ să treacă prin faţa bărbatului a cărui armă încă mai fumega, ba chiar se încăierară. Băieţii de pe caii de muncă şi supraveghetorul cu calul închiriat nu-i mai putură stăpâni. Ultimul chiar

căzu de pe cal, dar avu norocul de a nu ajunge sub copitele care frământau pământul. Mai puţin norocos se dovedi a fi Jay Hankins. Iapa lui fu lovită la gleznă şi începu să şchiopăteze. Pentru el întrecerea se încheiase.

Însă Elaine luă startul bine, ca şi Timothy. Cei doi ajunseră unul lângă altul după ce băieţii de la ţară se lansară într-un sprint, urmaţi de Biller şi de armăsarul negru. Ar fi fost o nebunie să se amestece cu acest grup. Drumul era mărginit de oameni care strigau. Pentru Elaine devenise prea periculos să dea frâu liber calului. La prima curbă se postaseră fetele lui madame Clarisse, care începură să o încurajeze imediat ce o văzură pe Lainie. Florry purta o rochie cu flori multicolore şi ţopăia ca o minge. Plus că mai agita şi două steguleţe – ceea ce sperie pe loc doi cai, unul dintre ei fiind armăsarul lui Biller.

— Fii atent! îi strigă Ernie tânărului când calul său aproape că intră în armăsar. Stăpâneşte-l înainte de a intra în mulţime!

Spectatorii de pe margine, şocaţi, se împrăştiară în toate direcţiile strigând. Tânărul Biller se sperie şi el şi dădu pinteni calului. Armăsarul ţâşni în galop, depăşi caii ţăranilor şi pe cel închiriat al supraveghetorului şi dispăru după curba următoare.

— Acesta se duce! observă frustrat Ernie. Până la linia de sosire nu îl mai vedem.

— Ah, nu cred, interveni Tim. Nu poate susţine acest tempo cinci kilometri. Şi nici nu a ajuns prea departe.

Chiar şi marile curse pe teren plat nu au mai mult de două mii de metri. Aşteaptă şi vom da de el mai curând decât crezi.

Strategia adoptată de Tim era aceeaşi cu a lui Elaine. Şi el parcurse primii trei kilometri într-un tempo sprinten, dar nu prea rapid, iar calul lui galopa mulţumit alături de iapa ei. Elaine lăsă lucrurile aşa, mirându-se şi ea de sine. În ciuda apropierii de Tim şi de Ernie, care la început li se alăturase, dar curând rămăsese în urmă, începu să guste cursa. Reuşi chiar să răspundă zâmbetului lui Tim când îl depăşiră pe proprietarul cam necăjit al grajdului. Calul lui încercase să ţină pasul cu armăsarul lui Biller şi acum, după doar un kilometru jumătate, era epuizat.

Acelaşi lucru li se întâmplă băieţilor de la ţară. Caii lor corpolenţi cedară după următorii şapte sute de metri. Dimpotrivă, Banshee şi Fellow nu dădeau semne de oboseală, iar călăreţii erau şi ei proaspeţi.

Timothy o privi admirativ pe Lainie. O găsise dintotdeauna atrăgătoare, dar nu chiar atât de fermecătoare şi de plină de viaţă ca astăzi. Ea îşi pierduse pălărioara imediat după start şi cocul ei sever se desfăcuse după niciun kilometru. Numai vântul ce sufla din faţă îi mai îndepărta acum buclele de pe chip; părea că ea flutura în urma sa un drapel roşu. Iar chipul îi părea iluminat de o lumină interioară. Călăritul rapid o făcea fericită şi pentru prima dată ochii ei nu mai exprimau suspiciunea când întâlneau privirea lui Timothy.

Drumul fusese mult timp mărginit de gard pe terenul minei, pentru că pădurea se întindea până aproape. Dar acum se apropiaseră prea mult de sălaşul minerilor pe care conform traseului trebuiau să-l ocolească. Curba din faţa porţii de sud a minei era strânsă – când Tim o văzu, speră ca fiecare participant să fi apucat să facă recunoaşterea traseului. Cine pătrundea aici în plină viteză, avea toate şansele să cadă.

Tim şi Elaine îşi stăpâniră caii la timp, de parcă din nou s-ar fi pus de acord. Lainie chiar îşi trecu iapa la trap, ceea ce se dovedi imediat o măsură înţeleaptă. Pe mijlocul drumului se îndrepta spre ei şchiopătând jalnic Caleb Biller, cu splendidul lui armăsar ţinut de frâu.

Elaine constată că armăsarul mergea normal. Şi nici nu era murdar. Aşadar, doar pe călăreţ îl aruncase din şa.

— S-a speriat! se plânse Caleb imediat.

Cauza nenorocirii era clară. În mijlocul drumului – cu toate că ultimele trei zile fuseseră însorite – se afla o baltă mare, lucru de neimaginat pe pistele englezeşti de curse. Armăsarul nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui şi după ce luase scurt curba se speriase teribil.

— Curat ghinion! îi spuse Tim concurentului nenorocos, fără însă ca tonul să pară prea compătimitor.

— De ce nu încalecă din nou? întrebă Lainie în timp ce se îndepărtau în galop. Calul este în regulă, mai poate câştiga!

Tim zâmbi.

— Caleb Biller nu este cel mai curajos călăreţ. Încă de mic copil era speriat de moarte de poneiul lui. Toată ziua m-am întrebat cum de bătrânul lui l-a urcat pe armăsar!

Elaine chicoti. Se simţea ciudat de uşoară, ba chiar uşor ameţită. De ani de zile nimic nu îi făcuse atâta plăcere ca această cursă – la care mai şi concura cu un bărbat! De vină trebuia să fie situaţia de excepţie a cursei, în orice caz, în clipa aceasta nu se temea câtuşi de puţin de Timothy Lambert. Dimpotrivă, era bucuroasă de prezenţa lui, de silueta lui zveltă, dar puternică pe calul sur, de buclele lui castanii fluturând în vânt, de ochii lui prietenoşi şi de râsul din toată inima, care îi cioplea cute în colţul gurii.

Între timp intraseră pe ultimul kilometru şi amândoi îl zăriră pe ultimul concurent care se mai afla în faţa lor: supraveghetorul de la Blackball pe calul închiriat. Armăsarul uşor şi maroniu părea vânos, iar bărbatul era un călăreţ versat şi viclean. Când Elaine şi Tim dădură să depăşească calul cam obosit, concurentul lor începu să călărească şerpuit. În plus, ţinea cravaşa mult în afară şi Fellow nu avea curajul să treacă pe lângă el. Elaine încercă şi ea pe partea cealaltă, dar drumul era îngust şi nici calul cel maro nu se lăsa depăşit. O ameninţă pe Banshee muşcând în aer în direcţia ei. Iapa speriată se dădu bătută.

— Lepra asta nu ne lasă să trecem! zise indignată Elaine cu o mină furioasă.

Tom râse. Era total neobişnuit cu aşa o exprimare din partea „sfintei din Greymouth”.

El însuşi îi strigă călăreţului cu vocea obişnuită a da ordine, dar acestuia nici prin cap nu îi trecea să se plece în faţa moştenitorului minei Lambert. Îi supraveghea pe urmăritori cu coada ochiului şi îşi continua drumul şerpuit.

Elaine cugeta febril. Până la sosire mai erau poate încă o mie de metri, iar drumul rămânea îngust. În curând aveau să apară şi spectatorii, ceea ce va reprezenta un risc în plus pentru orice manevră de depăşire. Drumul se lăţea doar într-un singur loc, respectiv când se reintra pe terenul minei. Drumul ducea către poarta principală, în faţa căreia era un fel de loc de parcare, deseori plin de camioane. În mod normal terenul era acum liber, dacă nu cumva şi pe el se aflau privitori. Acolo ar fi fost loc de depăşire, dar porţiunea respectivă era foarte scurtă. Doar dacă...

Elaine se decise să încerce. Când drumul se mai lăţi, o îndreptă hotărâtă pe Banshee către stânga – acolo se aflau doar două sau trei grupuleţe, care se împrăştiară în toate direcţiile când Lainie strigă:

— Eliberaţi traseul!

Banshee înaintă până lângă celălalt călăreţ, dar până la poartă nu reuşi să îl depăşească şi să revină pe drum.

Tim, care accelerase şi el în spatele lui Lainie, nu înţelese la început ce intenţiona ea să facă. Abia când ea nu se îndepărtă de celălalt călăreţ şi se îndrepta direct

spre gard, înţelese şi avu nevoie de tot curajul pentru a-l struni pe Fellow. Dar exact atunci iapa sări peste gardul ce împrejmuia mina şi îşi continuă drumul lăsându-l în urmă consternat pe tânărul supraveghetor pe calul lui închiriat. Tim nu mai avea timp să gândească. Fellow sări şi el şi trecu peste gard cu aceeaşi uşurinţă ca Banshee. Tim îl conduse pe Fellow alături de iapă şi cu respiraţia tăiată o privi pe Lainie. Aceasta strălucea. Avea obrajii roşii şi ochii îi scânteiau.

— I-am arătat noi! strigă ea entuziasmată, îndemnând-o pe Banshee să alerge cât putea de repede.

Tim ar fi vrut să o lase să câştige. Sau cel puţin să treacă împreună linia de sosire. Dar imediat reveni la realitate. Niciunul dintre oamenii lui nu pariase pe Lainie. Dacă ea nu trecea prima linia de sosire, pierdeau câţiva centi ai fetelor lui madame Clarisse, dar dacă ea câştiga, o mulţime de mineri îşi pierdeau salariile pentru care munciseră din greu. Tim şovăia.

— Hei, daţi-i drumul! îi strigă Lainie. Doar al dumneavoastră este mult mai rapid!

Fata râse; probabil că gândea la fel ca el.

Tim îl îmboldi pe Fellow, căruia îi venea greu să se despartă de Banshee. Şi trecu linia de sosire cu o jumătate de lungime de cal în faţa iepei.

Timothy nici nu apucă să-l oprească pe Fellow, că mulţimea privitorilor începu să strige. Stătea pe calul lui, care nervos dansa pe loc, primind ovaţiile oamenilor săi –

Elaine îi privi chipul fericit, încadrat de pletele castanii şi ochii calmi care acum păreau că scăpărau scântei ce făceau ca verdele să triumfe asupra nuanţei căprui. Privirea lui nu era dezaprobatoare ca a lui William după o cursă nebună şi nici triumfătoare ca a lui Thomas când acesta câştiga o nouă întrecere. Nu, Timothy se bucura pur şi simplu şi voia să îi facă şi pe ceilalţi părtaşi. Râzând îşi duse calul alături de Banshee, îi luă mâna lui Lainie şi i-o ridică în aer.

— Priviţi, oameni, ea este adevărata câştigătoare! Mie niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să sar gardul!

Lainie strălucea de bucurie, simţindu-se la fel de liberă şi plină de viaţă ca Tim – dar când acesta o atinse, se întunecă din nou. Retrăi atingerea mâinilor lui Thomas, groaza ei de această atingere. Atingerile dezmierdătoare ale lui William, în care avusese atâta încredere, şi care se dovediseră a fi minciuni.

Tim o simţi crispată, văzu cum brusc surâsul i se stinse şi siguranţa de sine îi dispăru. Ea nu spuse nimic, ba chiar încercă să îi răspundă cu un zâmbet chinuit şi, atunci când el îi dădu drumul mâinii, aceasta o retrase de parcă s-ar fi ars. În ochi îi apăru panica aceea a cărei izbucnire o remarcase în prima zi, în faţa bisericii.

— Vă rog să mă scuzaţi, Miss Lainie, zise el zăpăcit.

Ea nu îl privi.

— Nu-i nimic. Trebuie să îmi aranjez părul…

Faţa îngustă a lui Lainie, îmbujorată de cursa călare,

păli brusc. Cu degetele tremurătoare încercă să îşi refacă cocul. Evident zadarnic.

— Dar arată atât de minunat, Miss Lainie!

Tim căuta cuvinte care să o mai liniştească, dar fata tresări speriată numai când acesta o privi.

Ea clătină din cap când Jay Hankins vru să o ajute să coboare din şa. Marvin Lambert, foarte încântat, pusese să se ridice un podium şi acum îi invita pe primii trei clasaţi să coboare de pe cal pentru a urca pe podiumul de premiere. Lainie îl lăsă pe tânărul fierar să îi ţină calul şi coborî din şa fără a fi ajutată. Urcă cu mari reţineri alături de Tim pe podium, unde rămase parcă gata în orice clipă să sară jos, fără a mai fi acea fată de o frumuseţe exuberantă, stăpână pe sine, care fusese cu doar câteva clipe în urmă.

Marvin Lambert înmână cupa câştigătorului şi un oaspete de onoare beat umplu cu whisky recipientul de argint.

— În cinstea câştigătorului! strigă acesta şi ridică propriul pahar în aer.

Bărbaţii din public făcură acelaşi lucru. Tim râse şi sorbi din cupă. Apoi îi întinse cupa lui Elaine. Când aceasta o apucă şi îi atinse scurt mâna, aproape că scăpă trofeul.

— Pentru dumneavoastră, Miss Keefe! spuse Tim. A fost minunat să concurez alături de dumneavoastră.

Elaine sorbi şi ea zdravăn şi încercă să se reculeagă. Tim Lambert trebuie să o fi socotit smintită! Acum se

apropie de ea şi bătrânul, pentru a o felicita, gata să o sărute. Ori ea nu putea, ea…

— Nu, tată! se auzi vocea calmă a lui Tim.

Marvin Lambert se retrase consternat.

— Există vreo obiecţie la sărutatul învingătoarei? întrebă el în glumă.

— Miss Keefer este foarte scrupuloasă în privinţa reputaţiei ei, explică Tim. Doamnele…

El arătă către doamnele din tribună, care deja cleveteau pe seama neaşteptatului loc doi pe care se situase Elaine.

Marvin Lambert dădu nedumerit din cap şi îi întinse doar mâna lui Lainie, pentru a o felicita. Ea zâmbi forţat când primi un bon pentru un mic premiu în bani.

— Dar pe urmă veţi dansa cu mine!

Proprietarul minei îi făcu fetei cu ochiul şi trecu la al treilea premiat.

Tim ştia că nu se va ajunge aici. Lainie Keefer nu se va apropia la mai puţin de un kilometru de locul în care se va dansa. În niciun caz nu va permite unui bărbat să o cuprindă în braţe.

O reîntâlni puţin mai târziu, la cai. El plecase cât de repede posibil – ceea ce nu era un lucru simplu, deoarece în această zi fiecare voia să bea cu el. Apoi lucrurile se petrecură aşa cum prevăzuse el. Lainie îi dăduse răgaz iepei ei să îşi mai tragă sufletul, iar acum punea iarăşi şaua pe ea.

— Vreţi deja să vă duceţi acasă? întrebă Tim prevăzător

încă din uşa grajdului.

Nu trebuia să o mai facă să tresară. Totuşi ea tresări.

— Fellow se va simţi singur fără Banshee.

— La cârciumă nu este deschis astăzi, spuse Lainie aparent fără nicio legătură.

Dar Tim se dumiri repede. Ea voia să evite ca el să o conducă acasă.

— Ştiu, dar mă gândeam... mai există în seara asta şi dans.

— Cântă o orchestră. Nu este nevoie să cânt la pian.

Lainie vorbea fără a întoarce faţa spre el. Nu voia să fie greşit înţeleasă.

— Mi-ar fi făcut plăcere să dansez cu dumneavoastră, Miss Lainie.

Tim nu o slăbea.

— Eu nu dansez.

Lainie fixa şaua în mare grabă.

— Nu ştiţi ori nu vreţi să dansaţi?

Elaine nu ştia ce să mai răspundă. Ridică neajutorată privirea din pământ, ca pentru a căuta o scăpare, dar nu exista aşa ceva.

Ca un animal în capcană...

Tim vru să îi uşureze situaţia.

— Îmi pare rău, Miss Lainie, nu am vrut să vă presez...

Ceea ce voise era să se apropie de ea, să o ia în braţe, să îi alunge teama, să înlăture prin dezmierdări şi sărutări tot ce o apăsa. Dar asta trebuia să mai aştepte. Ca şi dansul.

Lainie îi pusese iepei harnaşamentul. Şovăia. Pentru a ieşi din grajd trebuia să treacă pe lângă Tim. Chipul ei era iarăşi palid, privirea ardea.

Tim se dădu la o parte. Se duse calm la calul lui, mărind intenţionat distanţa dintre el şi fată.

Lainie se destinse vizibil. O scoase pe Banshee, dar se opri când se simţi în siguranţă.

— Mr. Lambert? Pentru... mai înainte... cu tatăl dumneavoastră. Mulţumesc!

Ea nu îi mai dădu nicio şansă să îi răspundă. Tim o văzu doar sărind pe cal în faţa grajdului şi plecând.

O fată ciudată. Dar Tim era aproape fericit când reveni la locul unde se desfăşura petrecerea. Cel puţin ea vorbise cu el. Şi cândva o va cuprinde în braţe şi va dansa cu ea. La nunta lor.

9

Kura Martyn ştia de mult că făcuse o greşeală. Greşise repezind-o pe Gwyneira şi fuga ei agravase totul. Între timp îşi blestema zilnic mândria ei prostească. Ar fi putut să fie de mult timp în Anglia, indiferent dacă o făcea pentru a apărea pe scenă sau pentru a studia. Oricum nu şi-ar fi pierdut vremea umblând ca un luptător singuratic prin ultimele cătune ale Insulei de Sud. De mult nu mai era vorba despre satisfacţii artistice, ci despre pura supravieţuire. Kura nu mai tipărea afişe şi nici concerte nu mai planifica. Cele mai multe localităţi prin care trecea nu aveau nici măcar case comunale sau hanuri în care cetăţenii cu bună reputaţie să îşi conducă soţiile îmbrăcate festiv. De regulă exista doar o cârciumă, care cu ceva noroc poseda şi un pian. Kura nu se mai frământa când instrumentul era complet dezacordat. Pentru că uneori nu exista nici aşa ceva. Atunci cânta fără acompaniament sau îşi amintea de originile ei maori şi bătea toba, iar între momentele vocale cânta la fluierul *koauau.* Celor din orăşele mici le plăcea mai mult decât repertoriul de operă al Kurei; odată nişte văcari maori o invitaseră să cânte în faţa tribului lor Kura susţinuse acest concert împreună cu *tohunga* tribului, acompaniată la *putorino* de muzicanţii lor, şi cântase diverse *haka.* În final tribul îi dăruise un

fluier *putorino* şi de atunci ea dispunea în reprezentaţiile ei şi de acest neobişnuit instrument. Învăţase de la mama ei să cânte la el şi stăpânea chiar vocea *wairua.* Tehnica necesară îi fusese dintotdeauna la îndemână, dar bineînţeles că începuse de când era o copilă. Din păcate auditorii ei nu ştiau să preţuiască această artă. Căci chiar dacă muzica maori era preferată în locul operei, când Kura cânta prin cârciumi oamenii voiau să audă cântecele vechi din patria lor. Aşadar Kura interpreta balade şi cântece de pahar din Irlanda şi Ţara Galilor şi o indispunea publicul când cânta odată cu ea ori când dansa. Iar ceea ce câştiga abia îi ajungea pentru a supravieţui ea şi calul.

Kura mai era hărţuită de bărbaţii insistenţi care credeau că o cântăreaţă era de la sine înţeles şi o fată care se vindea. Căuta să convingă matroane onorabile care închiriau camere, dar nu la „venetici de prin bâlciuri". Încerca să convingă pastori că ea prezenta „oiţelor" acestora valori culturale şi de aceea voia, dacă era posibil, să utilizeze gratis sala comunităţii. Uneori dădea concerte chiar în bisericile săteşti. Oare nu considerase ea odinioară că era sub demnitatea ei să interpreteze oratoriul lui Bach în Haldon?

Kura obosise după aproape o jumătate de an petrecută pe drumuri. Nu mai voia călătorii, nu mai voia să scoată seara haine umezite de ploi din valize deseori pline de noroi. Nu mai voia negocieri cu hangii şi cârciumari.

Uneori se mai gândea chiar să se stabilească undeva.

Cel puţin câteva luni, numai să beneficieze de un angajament. Dar i se oferea aşa ceva doar dacă accepta să distreze bărbaţii şi altfel.

— Şi de ce nu o faci? întrebase o fată din Westport, care avea poate douăzeci de ani, dar arăta de patruzeci. Una ca tine ar câştiga enorm! Şi ţi-ai putea alege clienţii cu care să te culci!

În privinţa asta Kura parcă simţea o ispită. Îi lipsea dragostea. Deseori îi era dor de un trup de bărbat stabil. Mai în fiecare noapte avea vise cu William, iar în lungile călătorii visa cu ochii deschişi. Pe unde o fi acum? Plecase de la Kiward Station. Cu Miss Witherspoon a lui? Kura nu îşi putea imagina că Heather era capabilă să îl păstreze o perioadă lungă. Şi William fusese o astfel de greşeală... şi ea încă mai credea că ar fi putut să fie fericită cu el. De nu ar fi fost acea fermă, acel blestemat Kiward Station! Ferma i-l luase pe William. Dacă ar fi fost doar ei doi, ar fi fost de mult la Londra, unde Kura ar fi cules succese răsunătoare. Visa la apariţii în săli pline şi la nopţi în braţele lui William. Acolo Roderick nu ar fi putut ţine pasul. Şi Tiare... La o vizită în tabăra maori de la Nelson, excitată de o seară cu muzică şi cântec şi mai ales de dansul senzual maori, cedase în cele din urmă dorinţei şi se culcase cu un tânăr din tabără. Fusese bine, dar atât. Nu ajunsese la extazul trăit cu William. Iar bărbaţii de la concertele ei, deseori matrozi şi mineri bolnavi de dorul patriei lor, care roiau în jurul ei? Unii aveau trupuri frumoase, atletice. Dar erau

murdari după munca în mină ori duhneau a untură de peşte. Până acum nu cedase niciodată, deşi câţiva dolari în plus uneori ar fi fost extrem de bine-veniţi.

Fata din Westport îi interpretase tăcerea ca pe o cugetare serioasă.

— Prăvălia de aici ar fi desigur ultimul loc, continuase ea. Nu este pentru clasa ta. Şi eu am să plec curând de aici. Dar la Greymouth trebuie să existe un bordel cumsecade. Se spune că ar aparţine unei femei, fireşte o târfă, dar acum face pe proprietara de hotel. Mai înainte se prostitua aici. Dar pe atunci localul acesta avea etichetă, nu era atât de decăzut.

Kura nu credea că un „bordel cumsecade" ar fi fost interesat de fata asta, dar nu spusese nimic. Oricum Greymouth se afla pe itinerarul ei; va evita deci cârciuma femeii. De la acea localitate aştepta ceva mai mult. Avea amintirile cele mai plăcute din Greymouth, din primul ei turneu cu ansamblul. Atunci stătuseră într-unul dintre hotelurile cu pretenţii de pe chei. Notabilităţile oraşului – printre care proprietari de mine şi negustori – o curtaseră, şi ansamblul avusese parte de ovaţii îndelungate. Mai ales Kura Warden. Poate că administratorii hotelului îşi vor aminti de ea.

Kura se îndreptă voioasă spre acea localitate, dar de data aceasta oraşul îi făcu o cu totul altă impresie. Greymouth nu era un oraş curat, idilic, format în special din hoteluri ferchezuite şi case masive. Kura nu mai venise

cu bacul pe Grey River, ci sosise pe drumul de coastă de la Westport şi mai întâi trecu prin sălaşul minerilor, apoi printr-un centru orăşenesc mizerabil. Case din lemn, prăvălii mici, un bărbier, un tâmplar de sicrie – şi fata din Westport exagerase evident şi cu bordelul. *Wild Rover* arăta la fel de neplăcut şi inspira tot atât de puţină încredere ca majoritatea cârciumilor de pe Coasta de Vest.

Kura fu bucuroasă să redescopere cartierele mai bune şi faţadele elegante ale hotelurilor. Dar când se interesă de muncă, rămase repede dezamăgită. O artistă singuratică? Fără angajament prin intermediul notabilităţilor ori al unei agenţii pentru concerte?

O fată într-adevăr foarte frumoasă, dar cu îmbrăcăminte ponosită şi doar cu câteva fluiere ca recuzită de scenă? Hotelierii, fără excepţie, o refuzară şi-i recomandară Kurei să încerce mai curând în cartierul minerilor.

Kura ieşea afară descurajată şi umilită. Mai rău de atât nu se putea. Trebuia să ia repede o hotărâre. Să se întoarcă în genunchi la Gwyneira McKenzie ori să decadă mai mult şi să îşi vândă trupul.

În cele din urmă se îndreptă către *Wild Rover.* Trebuia neapărat să mănânce ceva.

Patronul cârciumii se recomandă ca fiind Paddy Holloway. Localul lui era şi în interior la fel de prăpădit pe cât arăta în exterior. Tejgheaua era lipicioasă şi murdară, pereţii nu mai fuseseră văruiţi de o veşnicie. La bar mirosea a bere din ziua precedentă şi pianul lăsa impresia

că nu se mai cântase la el de un secol, fără a mai vorbi decât era de dezacordat. Însuşi Paddy Holloway numai o apariţie îngrijită nu era. Era neras, iar şorţul îi era plin cu pete de grăsime, bere şi sosuri. Singurul lucru care îl deosebea pe omuleţul rotofei de majoritatea celorlalţi cârciumari era entuziasmul lui sincer pentru apariţia Kurei în stabilimentul lui. Şi se părea că într-adevăr îl interesa muzica. Pe Kura o privea şi el pofticios, dar asta o făceau mai toţi bărbaţii. Iar Kura era obişnuită să i se arate uşa când nu se arăta abordabilă. Totuşi Paddy Holloway se foia în jurul ei de parcă ar fi primit cel puţin vizita reginei.

— Bineînţeles că puteţi cânta aici, m-ar bucura! Pianul nu este dintre cele mai bune, dar dacă v-aţi decide să rămâneţi mai mult, voi cumpăra unul nou pentru dumneavoastră. Nu aţi dori un... cum se zice... un angajament mai îndelungat?

Kura era şocată. Auzise bine? Cârciumarul chiar îi oferea un *time-out* la şuşanele ei şi la viaţa în stradă? Fără alte gânduri ascunse, pentru că se părea că el patrona doar o cârciumă, nu şi un bordel.

— Ştiţi, eu caut de mult o pianistă, continuă el cu sârg şi îmi pică una din senin! Şi atât de drăguţă pe deasupra! Care mai şi cântă! Nu o să se mai înghesuie lumea la *Lucky Horse!* Flăcăii vor face coadă la noi!

Kura îl asculta doar cu o ureche. Era obosită şi se simţea zdrobită. Ar fi preferat ca în această seară să nu cânte şi doar să se prăbuşească în pat. Întrebarea era în care.

Toate instinctele ei între timp mult ascuţite îi spuneau să nu doarmă sub acelaşi acoperiş cu Paddy, chiar de i-ar oferi o cameră. Individul chiar era bizar. Cum de căuta o fată care să cânte la pian? Cei mai mulţi pianişti de bar erau bărbaţi; dacă Holloway avea nevoie de cineva, ar fi trebuit să caute doar la Christchurch sau în Blenheim.

Lucky Horse părea să fie concurenţa, probabil era bordelul despre care îi vorbise fata din Westport. Kura se gândi dacă nu ar trebui să se intereseze şi acolo înainte de a accepta propunerea lui Holloway. Dar pentru asta era prea epuizată. S-ar bucura dacă ar reuşi să obţină o cameră acceptabilă şi să distreze suficient de bine clienţii de la *Wild Rover* pentru a putea să îşi achite camera.

— Poate îmi interpretaţi ceva mai înainte?

Tăcerea îndelungată a Kurei părea să-i dea de bănuit cârciumarului. Să se fi grăbit cu oferta?

Kura se aşeză oftând pe scaunul aşezat în faţa pianului care se cam clătina şi interpretă *Albumblatt Jur Elise.* Nu era pe placul lui Holloway. Nu era un amator de muzică bine instruit, pe care soarta capricioasă îl aruncase în acest colţ amărât de lume. Pe Kura nici nu o surprinse; se dezobişnuise de mult timp să mai creadă în asemenea basme. Între timp devenise mai încrezătoare în prima impresie şi rareori o dezamăgise această credinţă. Indiferent de ce îi povestise în copilărie Heather Witherspoon. O broască era totuşi o broască, şi nu un prinţ.

Pe chipul cârciumarului se ivi o grimasă şi el îi întrerupse interpretarea.

— Sună cam funest, remarcă el. Nu ştii ceva mai vesel? Ceva irlandez? *Wild Rover* de exemplu?

Kura era obişnuită ca bărbaţii să înceapă să o tutuiască cel mai târziu după ce schimbau trei fraze. Asta nu o mai deranja de mult. Aşa că renunţă la mândria ei şi cântă *Habanera* în loc de cerutul cântec de pahar

Paddy Holloway a fost peste aşteptări de încântat.

— Da chiar ştii să cânţi! Şi te mai pricepi şi la pian! Aş zice că o faci chiar mai bine decât timida Lainie a lui madame Clarisse. Cum convenim? Trei dolari pe săptămână?

Kura se gândi rapid. Era mai mult decât câştiga de obicei. Dacă rămânea aici câteva săptămâni, s-ar mai întrema. Şi între timp putea să mai cugete la viitorul ei. Se punea doar problema unei cazări convenabile. Şi cu siguranţă că mai putea umbla la preţ.

— Nu sub patru dolari, îl informă ea pe cârciumar şi adăugă din rutină un clipit fermecător.

Paddy Holloway se declară de acord. Ar fi plătit fără nicio îndoială şi cinci dolari.

— Şi douăzeci de procente din preţul fiecărei băuturi oferite mie de clienţi, adăugă Kura.

Cârciumarul dădu afirmativ din cap.

— Dar ceai în loc de whisky! Dacă vrei băutură reală, nu mai câştig nimic.

Kura oftă. Nu îi plăcea ceaiul rece, neîndulcit, dar pe moment asta nu era atât de important.

— Am încheiat afacerea. Dar mai am nevoie de o cameră. Nu intenţionez să locuiesc aici, în cârciumă.

Paddy Holloway nu avea idee cine închiria camere în oraş. Dacă are clienţi care vor şi să înnopteze, îi pune să doarmă în grajd – după o seară la *Wild Rover* oricum nu mai erau în stare să deosebească un pat de un balot cu paie. Îi mai explică Kurei rânjind că hotelul cel mai apropiat nu intra în discuţie – şi expresia feţei lui spunea tot. Şi la asta se aşteptase Kura. Dacă era vorba de hoteluri, de mult timp nu mai spera la un stabiliment onorabil şi accesibil, cum era *White Hart* din Christchurch.

Deoarece Paddy nu o mai putea ajuta, plecă în căutarea unui loc unde să înnopteze. Poate că pe undeva pe străzi era vreun anunţ referitor la închirierea de camere.

Kura lăsă calul la pas şi descoperi mai întâi localul *Lucky Horse.* Cu o faţadă proaspăt zugrăvită în culori vii, cu o terasă abia măturată, ferestre spălate şi deasupra intrării cu o firmă pe care scria „Hotel şi cârciumă”. Fata din Westport avusese dreptate. Aici era fără îndoială o cârciumă cu bordel anexat, dar în mod sigur făcea parte din categoria celor mai bune de acest gen.

Kura simţi o undă de regret. *Lucky Horse* era de departe mai atractiv decât *Wild Rover.* Nu putea şi ea să facă o dată o treabă ca lumea? Obosită, se îndreptă spre grajdul cu locuri de închiriat, unde găsi pentru cal o cazare

rezonabilă. Ca în oricare sat, patronul grajdului o ajută cu informaţii privind cazarea. Kura mulţumi, îşi luă valiza şi plecă spre cele două adrese la care se găseau în Greymouth camere de închiriat. Era mai bine dispusă, deoarece avea experienţă în a trata cu asemenea doamne. La văduva Miller făcu pe loc o impresie excepţională, în timp ce Mrs. Tanner rămase mai rezervată. Femeia era soţia bărbierului, şi femeile măritate o acceptau mai greu în casă pe Kura.

Dar Mrs. Miller se topi toată când tânăra femeie îi povesti despre succesele ei ca solistă. Mrs. Miller în tinereţe fusese la operă în Anglia şi încă mai povestea cu plăcere despre această experienţă. Şi reverendul local o asigură pe Kura că el era mare amator de muzică. Desigur că îi va pune la dispoziţie biserica pentru un concert. Iar Mrs. Miller bineînţeles că îi închirie acestei splendide şi bine crescute fete o cameră. Despre *Wild Rover* Kura nu scoase deocamdată o vorbă.

Curând oamenii din Greymouth vorbeau despre ea; chiar din prima seară în care a cântat în cârciumă a făcut furori. Kura era surprinsă. Sigur, bărbaţii îi ciuguleau din palmă, aşa fusese totdeauna. Abia o putea scoate la capăt cu cererile de cântece şi cu propunerile indecente. Dar aici bărbaţii mai făceau şi comparaţii. Unii susţineau că Kura ar fi mai drăguţă decât Miss Lainie; şi în plus ea interpreta şi muzică vocală. Alţii pariau că sâmbăta viitoare *Rover* se va umple cu clienţii obişnuiţi de la *Horse.*

— Ar fi posibil să vină aici chiar şi Tim Lambert! susţinu un miner, iar ceilalţi abia îşi stăpâniră râsul. Cea de aici cântă din gură. Aşadar, ea deschide inevitabil gura mai des decât Miss Keefer a lui.

Un bărbat blond şi zvelt părea interesat mai mult de muzica interpretată de Kura decât de compararea ei cu „şoricelul timid al lui madame Clarisse", cum se exprimase Paddy. Kura îl remarcase imediat ce el intrase în local. Era evident mai bine îmbrăcat decât ceilalţi clienţi. Şi nici nu fusese salutat cu *hallo,* ci minerii îl priveau mai curând cu suspiciune. Dimpotrivă, cârciumarul îi întâmpină aproape cu veneraţie.

— Doriţi să faceţi ceva pariuri, Mr. Biller? se interesă Paddy. Şi asta era ceva neobişnuit, deoarece celorlalţi li se adresa folosind prenumele. Sâmbătă avem aici lupte cu câini. Iar la Wellington sunt duminică curse de cai, am aici lista de start... asta este confidenţial, ştiţi. Rezultatele începând de luni-seara. Până acum nu l-am putut convinge pe Jimmy Farrier să pună în funcţiune telegraful duminica.

— Este bine luni, răspunse blondul cu gândul în altă parte. Lăsaţi aici programul şi aduceţi-mi un whisky, un Single Malt...

Câţiva bărbaţi aflaţi în apropiere făcură ochii mari. Single Malt – băutura costa o avere!

Orele următoare tânărul bărbat şi le petrecu bând încet trei pahare cu whisky şi uitându-se la Kura. Ceea ce pe Kura nu o mira; era obişnuită şi cu astfel de admiratori

liniştiţi. Ceea ce a mirat-o a fost ce se citea în privirea lui. El îi examină interesat chipul, părul, îmbrăcămintea şi degetele ce îi dansau pe clapele pianului, dar nu o privea cupid, ci părea să evalueze totul foarte lucid. De câteva ori ea avu impresia că acesta voia să se ridice şi să-i vorbească, dar se răzgândea în ultimul moment. Era timid? Nu părea. Când Kura îl privea, el nici nu roşea, nici nu bea spre a-şi face curaj şi nici nu rânjea ca prostu'.

În cele din urmă, Kura decise să facă ea primul pas. Bărbatul lăsa impresia unui amator interesat de concert, avea atitudinea specifică acestuia. Poate că era capabil să aprecieze muzica bună. Aproape că rămăsese cu gura căscată când ea interpretase *Habanera.* Iar acum iată că acesta se îndrepta către ea.

— Bravo! spuse el apreciind interpretarea. Este din *Carmen,* nu? Minunat, într-adevăr minunat! Aţi interpretat-o şi anul trecut, când aţi fost aici cu ansamblul Greenwood. La început nu eram sigur. Dar acum, vocea aceasta...

Bărbatul părea aproape emoţionat, în timp ce Kura se simţea puţin jignită. Să se fi schimbat ea chiar atât, încât un spectator al acelui concert să nu îşi mai amintească de ea? Şi în plus un spectator bărbat? în mod normal ea lăsa bărbaţilor o impresie de neuitat!

Kura decise în cele din urmă că totul se datora machiajului. Pe scenă toţi interpreţii erau machiaţi din belşug, iar în rolul *Carmen* avusese părul strâns sus, în

timp ce acum îl purta pe umeri. Poate că asta îl încurcase pe acest bărbat. În orice caz îi acordă un surâs plin de graţie.

— Mă măguleşte faptul că v-aţi amintit.

Tânărul continuă foarte amabil:

— Oh, da, îmi amintesc şi numele dumneavoastră. Kura Marsten, nu-i aşa?

— Martyn, îl corectă ea totuşi impresionată.

El îşi amintea vocea ei, numele ei… nu chipul ei?

— V-am considerat încă de atunci un talent foarte mare! Dar credeam că trupa se află deja peste ocean. Numele meu este Biller, Caleb Biller. Scuzaţi-mă pentru faptul că nu m-am recomandat imediat…

Bărbatul se înclină ca şi cum ar fi săvârşit o lipsă de tact impardonabilă neprezentându-se înainte de a-i adresa câteva cuvinte.

Kura îl supuse unei verificări mai atente. Înalt, zvelt, arătos, cu chipul mai curând palid şi inexpresiv, cam copilăros. Avea buze subţiri, dar frumos formate, pometii înalţi, ochii de un albastru spălăcit. Totul la Caleb Biller arăta searbăd. Dar măcar era bine educat.

Kura zâmbi din nou.

— Vă pot face plăcerea unui cântec deosebit, Mr. Biller? se interesă ea.

Poate că el îi va oferi tot un Single Malt. Pentru douăzeci la sută din preţul acestuia va gusta cu plăcere ceaiul rece.

— Miss Martyn, orice cântec rostit de buzele dumneavoastră m-ar încânta, răspunse el galant. Acesta ce este? Se uită interesat la fluierul *putorino* al Kurei, pe care aceasta îl aşezase pe pian. Apoi continuă: Este unul dintre acele fluiere maori? Niciodată nu am ţinut în mână aşa ceva... îmi permiteţi?

Kura dădu afirmativ din cap, după care Biller ridică instrumentul şi îl examină ca un expert.

— Aţi cânta ceva la el? întrebă el. Mi-ar face plăcere să vă ascult, îndeosebi acea voce a spiritelor...

— *Wairua?* Kura zâmbi. Nu aş garanta aici. Spiritele nu se vântură prin cârciumi. Este sub demnitatea lor.

Oricum era bine să ofere câteva poveşti pline de mister despre vocea spiritelor. În sinea ei Kura se mira. Doar puţini *pakeha* cunoşteau specificul instrumentului. Acest tânăr părea interesat de cultura maori.

Kura se ridică şi interpretă o melodie simplă, mai întâi la tonalitatea înaltă, feminină a instrumentului. Câţiva clienţi fluierară dezaprobator. Cei mai mulţi voiau să asculte cântece de pahar, nu muzică maori.

— Fără acompaniament sună cam anost, rosti Kura ca o scuză.

Caleb confirmă:

— Da, înţeleg. Îmi permiteţi?

El arătă către scaunul din dreptul pianului şi, nedumerită, Kura îi cedă locul. Acesta interpretă imediat o melodie-acompaniament vioaie. Kura îl urmă cu fluierul,

trecând de la tonalitatea feminină la cea masculină, la care Caleb răspunse cu note joase. Când terminară, minerii aplaudară.

— ... 'tâmplător un Tin Whisky? întrebă un irlandez ameţit bine.

Kura îşi dădu ochii peste cap.

— Sau poate ne mai puteţi cânta ceva în stilul maori, zise Caleb. Pe mine muzica lor mă fascinează. Şi dansul, acel *haka.* La origine nu este un dans de luptă?

Kura îi explică câteva caracteristici ale culturii muzicale maori şi interpretă şi o melodie ilustrativă. Biller păru entuziasmat, dar nu şi Paddy Holloway.

— Acum termină cu flaşneta! îi spuse el Kurei după a treia melodie. Oamenii vor să audă ceva vesel. Bocete aud destul de la neveste.

Kura schimbă o privire de regret cu Caleb Biller şi trecu iarăşi la cântecele de pahar. Tânărul nu mai rămase mult alături de ea.

— Daţi-mi voie să mă retrag, spuse el politicos şi se înclină din nou în faţa Kurei. A fost extrem de interesant să vă pot asculta şi mi-ar face plăcere să o mai fac. Cât rămâneţi aici?

Kura îi răspunse că ar mai rămâne câteva săptămâni. Biller se arătă foarte bucuros.

— Atunci cu siguranţă că vom avea ocazia de a face muzică împreună. Dar acum chiar trebuie să plec. Mâine-dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme. Mina...

Caleb lăsă în suspensie ce reprezenta mina pentru el, se mai înclină o dată şi plecă.

Kura decise să îl întrebe pe Paddy despre interlocutorul ei. Ocazie care se ivi imediat, când acesta puse „whisky”-ul următor pe pian.

— El şi miner!? Paddy izbucni într-un râs răsunător. Nu, micuţo, el este de cealaltă parte. Mina Biller îi aparţine tatălui său, este una din cele două mine private şi una dintre cele mai vechi din district. O familie putred de bogată! Dacă pui mâna pe el, eşti o femeie făcută! Dar nu-i lucru uşor. Se zice că nu le are cu fetele.

În urmă cu câteva luni această informaţie ar cam fi pus-o la încercare, dar după turneul efectuat cu ansamblul Barrister făcuse cunoştinţă cu diferitele variante ale dragostei.

— Pare să fie interesat de muzică, opină ea.

Paddy rânji.

— Un cui în sicriul bătrânului lui. Băiatul este interesat de orice, în măsura în care acel lucru nu are legătură cu mineritul. Ar fi preferat să studieze medicina, dar în cele din urmă l-au determinat să facă geologia. Dracu’ ştie ce este asta, dar trebuie să se refere pe undeva la cărbune. Supraveghetorii spun că tânărul Biller habar nu are de minerit, iar ca om de afaceri este zero. Şi dacă pariază pe un cal, poţi fi sigur că mârţoaga iese ultima! Pe băiat o să-l ducă bătrânul lui în spinare şi dacă o îngheţa iadul.

— Dar aici, la cârciumă, vine des? întrebă Kura.

Din experienţa ei, un bărbat care prefera societatea altor bărbaţi în locul societăţii fetelor nu prea frecventa cârciuma. Intre ei bărbaţii îşi trădează repede aceste înclinaţii, şi respectivii sunt trataţi cu dispreţ. Uneori au loc persecuţii serioase. Un dansator din grupul lui Barrister fusese din cauza aceasta bătut măr într-o cârciumă.

Paddy ridică din umeri.

— Când şi când mai trece pe aici şi mai şi pariază puţin. De fapt nu ştiu dacă o face din proprie iniţiativă sau dacă îl trimite taică-său de acasă. Mai vin uneori împreună; atunci bătrânul dă bere gratis la toată lumea. Dar tânărului se pare că i-ar fi penibil să facă gestul acesta. Când vine singur, îşi bea Maltul – pun totdeauna o sticlă pentru el deoparte – şi nu vorbeşte cu nimeni. Bizar tip. Dar cum ţi-am zis, dă-i bătaie! Postul de Mrs. Biller este încă liber!

Kura făcu ochii mari. Nu dădea doi bani pe schimbarea fermei ei de oi din Canterbury cu mina lui Biller din Greymouth. Indiferent de ce probleme avea acest Caleb Biller, Kura-maro-tini nu era interesată de el.

10

Aşa cum clevetea Matt Gawain, legătura dintre Lainie şi Tim se îmbunătăţise substanţial după cursa hipică din ziua Sfintei Barbara: mai nou formula de salut schimbată seara de cei doi nu mai era „Bună seara, Miss Keefer” şi „Bună seara, Mr. Lambert”. În loc de asta Timothy cuteza un „Bună seara, Miss Lainie”, căruia i se răspundea cu un mai mult ori mai puţin indiferent: „Bună seara, Mr. Tim”.

— Dacă se merge în acelaşi ritm, spunea zâmbind şi Ernie Gast, în cel mult cincisprezece ani veţi putea sta alături de ea la biserică.

Tim Lambert îi lăsa pe prieteni să glumească. El personal simţea – şi provoca – modificări mult mai subtile. Astfel, de exemplu încetase imediat după ziua Sfintei Barbara să mai solicite seara cântecul *Silver Dagger.* În locul acestuia cerea *John Riley,* de-asemenea o baladă. Dar în ea era vorba despre un tânăr marinar, care după şapte ani petrecuţi pe mare cere în sfârşit mâna iubitei lui. La început Lainie consideră asta drept o toană. Însă după trei zile puse întrebări.

— Iar *John Riley?* Dar cu *Silver Dagger* cum rămâne, Mr. Tim?

În acea zi Lainie era ceva mai îndrăzneaţă şi mai accesibilă.

Era sâmbăta de după cursă, şi Tim făcuse cinste cu bere tuturor celor aflaţi la *Lucky Horse* pentru a sărbători victoria lui şi a ei.

— Pentru minunata noastră Miss Lainie, adevărata învingătoare în derbiul Lambert!

Fireşte că Lainie trebuise să bea şi ea şi era puţin ameţită. Când Tim îşi exprimă dorinţa lui muzicală, ea îl privi peste pian uşor strengăreşte.

Tim îi zâmbi şi îi făcu conspirativ cu ochiul.

— *Silver Dagger?* Oh, aş vrea să scap de el. M-ar călca pe nervi dacă soţia mea ar umbla permanent cu un pumnal la ea.

Lainie se încruntă.

— Soţia dumneavoastră?

Tim confirmă serios.

— Da, Miss Lainie. Am luat hotărârea de a mă căsători cu dumneavoastră.

Elaine fu cât pe-aici să scape din mână paharul din care tocmai voia să ia o gură de ceai.

— De ce? întrebă ea abia şoptit.

Tim se grăbi să îi salveze paharul.

— Atenţie, whisky-ul! Cred că trebuie să vă comand unul adevărat. Sunteţi cam palidă.

— De ce? repetă Lainie.

Doar permanenta schimbare de culoare de la roşu la palid a feţei oglindea zbuciumul ei interior.

— Eh, – răspunse în sfârşit Tim şi ochii îi surâdeau –, vă

observ de câteva săptămâni. Sunteţi minunată, sunteţi inteligentă, sunteţi curajoasă... Sunteţi femeia la care am visat toată viaţa. M-am îndrăgostit de dumneavoastră, Miss Lainie. Să cad acum în genunchi în faţa dumneavoastră sau să mai aşteptăm puţin?

În privirea lui Lainie se citea frica stăpânită cu mare greutate.

— Eu nu mă îndrăgostesc! îi scăpă ei scurt.

Tim încuviinţă din cap.

— Mă gândeam eu. Dar asta se poate schimba. Nici nu este de dorit un foc de paie. Luaţi-vă timp pentru a vă îndrăgosti, Miss Lainie. Nu vă grăbiţi...

— Nu în viaţa asta!

Acum vocea lui Lainie luase note stridente. Se ascunse din nou după cortina ei păr şi îşi lăsă capul deasupra clapelor pianului. Tim deveni îngrijorat. Dacă acum nu reuşea să o scoată din rezerva ei, ea se va retrage din nou în mod cert în colivia ei.

Tim se îmbufnă, dar ochii lui zâmbeau.

— Desigur că asta face chestiunea puţin mai dificilă, spuse el. Va trebui să vorbesc cu reverendul despre cum stă cu căsătoriile după Paşti. Poate că ne cunună apoi pe un nor? Pe de altă parte, o asemenea căsnicie mi se pare cam monotonă. Şi indiscretă. Ar fi neplăcut să se holbeze toată lumea la mine pe nor...

O privi cu coada ochiului pe Lainie, care acum măcar se îndreptase.

— Aşadar mai bine ar fi să ne căutăm o altă religie, continuă el. Una care să ne dăruiască mai mult de o viaţă. Pe undeva se crede în renaştere. În India, nu?

Lainie clipea sub cortina de păr.

— Însă renaşterea s-ar putea face într-un animal. Un cal ori un câine...

Vocea îi era din nou normală. Era evident că se decisese să nu îl ia în serios pe Tim şi propunerea acestuia.

Tim respiră uşurat şi îi zâmbi.

— Şi asta ar fi foarte romantic. Îmi şi imaginez: doi îndrăgostiţi care în viaţa lor de bipezi nu se găsesc. Dar se reîntâlnesc într-un grajd, ca Fellow şi Banshee...

Elaine îşi recăpătase calmul şi odată cu el şi umorul. Îşi dădu deoparte părul de pe chip şi îi oferi lui Tim un zâmbet dulce, dar artificial.

— Atunci fiţi atent ca mai înainte să nu fiţi castrat din greşeală, zise ea cu voce tare.

Timothy nu se lăsă intimidat de hohotele de râs ale bărbaţilor, după cum nu lua în seamă nici toate ironiile referitoare la curtea lipsită de succes pe care i-o făcea lui Lainie Keefer. El trăia pentru acele clipe în care dincolo de faţada expusă de Lainie se întrezărea ea însăşi. Vioaie, inteligentă, ironică, dar şi senzuală şi plină de viaţă. Cândva zidul ei de protecţie va cădea. Şi atunci Tim va fi acolo.

— Cine se sacrifică şi se duce la *Wild Rover* ca să spioneze? întrebă madame Clarisse, când el reveni la masa

lui, la care se mai aflau Ernie, Jay şi Matt.

Printre ceilalţi clienţi nu se discuta astăzi despre altceva decât despre noua şi misterioasa pianistă de la cârciuma de după colţ. Trebuia să fie o fată maori, cu o voce de înger. Lui madame Clarisse, ca şi puţinilor ei clienţi ceva mai umblaţi decât majoritatea minerilor, i se părea ciudat. De regulă fetele maori nu învaţă să cânte la pian. Şi rareori acestea umblă singure în afara tribului lor. În bordeluri nu întâlneai o maori veritabilă, poate cel mult o metisă cu soartă tragică. Oricum curiozitatea lui madame Clarisse se trezise. Dezgheţata proprietară a bordelului puse în mijlocul mesei un urcior cu bere şi le zâmbi celor de faţă.

— Desigur că mă adresez doar clienţilor fideli ai lui *Lucky Horse.* Toţi ceilalţi ar putea ca la un contact mai apropiat cu Paddy Holloway să cadă victimă patimii pariurilor. Şi atunci eu nu l-aş mai putea privi în ochi pe reverend.

Madame Clarisse îşi făcu cruce teatral.

— Faptul că băieţii şi-ar schimba apoi cârciuma preferată nu are fireşte nicio legătură cu asta, o tachină Matt. Dumneavoastră sunteţi îngrijorată numai şi numai de sufletele noastre, madame Clarisse, nu-i aşa? Mulţumim, ştim să apreciem gestul.

— Dar cu imoralitatea cum stăm, madame Clarisse? se interesă Jay. Nu este şi ea un păcat?

Fierarul o privi naiv şi reuşi chiar să facă o cruce plin de

teamă.

Madame Clarisse nu dădu din cap dezaprobator.

— Unde vedeţi aici imoralitate, Mr. Jay? întrebă ea în tonul celei mai profunde indignări. Eu văd doar un grup de fete gata de măritat, care se apropie în cel mai sincer mod de un grup de tineri bărbaţi apţi de căsătorie. Eu nu fac decât să le deschid cu succes calea unor căsătorii. Chiar luna trecută mi-a plecat din nou o fată. Şi cu dumneavoastră, Mr. Matt, şi Charlene, ce este? Pâlpâie ceva, recunoaşte-ţi. Ca să nu mai vorbim despre Mr. Lambert şi Miss Keefer...

Bărbaţii se prăpădeau de râs. Charlene, care tocmai voia să se aşeze alături de Matt, roşi toată. Se pare că acolo chiar se punea ceva la cale.

Tim ridică paharul, ciocni pentru madame Clarisse şi mai adăugă:

— Ca urmare, Mr. Gawain şi cu mine prezentăm suficientă încredere pentru a merge o seară la Paddy Holloway. Deci chiar mâine, în misiune secretă!

Elaine auzea doar fragmente din această discuţie, dar bineînţeles că şi ea auzise de cântăreaţa maori de la *Wild Rover.* Ceea ce îi aminti imediat de imaginea verişoarei sale. Dar nu putea fi ea. Kura trăia cu William la Kiward Station. Şi ea niciodată nu va decădea până la a ajunge să cânte pentru mineri într-o cârciumă.

Kurei nu îi plăcea slujba de la *Wild Rover.* Clientela era

dificilă. Bărbaţii beau tot mai mult pe măsură ce se apropia sfârşitul de săptămână şi deveneau mai insistenţi. Paddy Holloway îi ţinea la distanţă fără mare convingere; era evident că el nu voia să bruscheze pe nimeni şi cerea înţelegere pentru bărbaţi. Kura mai trebuia să se apere şi de el atunci când la ora închiderii nu reuşea să se strecoare afară odată cu ultimii clienţi. Singura luminiţă era reprezentată de vizita aproape zilnică a lui Caleb Biller – cu toate că tânărul rămânea, ca şi până acum, o enigmă. Caleb apărea mereu seara devreme, îşi făcea curaj cu o băutură, apoi cânta împreună cu ea. Când cârciuma nu era plină şi când cei prezenţi nu protestau, Paddy îi permitea Kurei să cânte la *putorino,* în timp ce Caleb trecea la pian ori dădea tonul la cântece maori tradiţionale pe care le prelua şi le prelucra pe model de baladă. Respectul Kurei pentru Caleb ca muzicant creştea din zi în zi. Era fără nicio îndoială foarte talentat, bun pianist şi înainte de toate avea un talent ieşit din comun ca aranjor şi compozitor. Kura lucra cu plăcere cu el – dar poate că mai existau pentru asta şi alte posibilităţi în afară de pianul dezacordat din slinosul *Wild Rover.*

Vinerea după-amiaza, înainte de orele la care cârciumile deschideau, Kura era în drum spre *Lucky Horse.* Din local răzbăteau sunetele pianului – şi în orice caz nu era ceva la care să te fi aşteptat într-o cârciumă. Cineva exersa muzică bisericească! Cu ambiţii mari, pentru că pianistul încerca *Oratoriul de Paşti* al lui Bach. Interpretarea era modestă;

în urmă cu câteva luni Kura ar fi calificat-o drept „jalnică”. Dar în acest timp învăţase că ţinea ştacheta prea sus. Cei mai mulţi oameni nu împărtăşeau efortul ei pentru perfecţiunea artistică. Asta o ştiuse Kura totdeauna, dar între timp mai cedase din mândrie şi aroganţă. Perfecţiunea şi simţul muzical absolut înţelesese că nu se vindeau. Ea era dăruită cu un talent pe care nimeni nu ştia să îl aprecieze. Aşa că nu exista motiv să se mai amăgească.

Kura împinse uşa batantă şi intră în stabilimentul lui madame Clarisse. După cum se aştepta, totul era pus în ordine, mesele erau frecate bine, podeaua era măturată – iar la un pian situat lateral stătea o fată roşcovană.

Kura nu îşi crezu ochilor. Rămase pe loc, dar pianista părea să o fi văzut de cum intrase.

Elaine se întorsese spre ea. Clipea des, de parcă încerca să alunge o nălucă din faţa ochilor. Dar fata îmbrăcată într-un taior de voiaj roşu, închis până sub bărbie, care se afla înaintea ei era fără îndoială Kura. Poate puţin mai zveltă, ceva mai palidă – cu o expresie nu tocmai de rezervă regală, dar totuşi decisă şi aspră. Însă tenul ei rămăsese imaculat, părul îi strălucea şi privirea îi era tulburătoare ca totdeauna.

— Tu? întrebă Kura clipind surprinsă. Credeam că eşti căsătorită pe undeva prin Otago!

— Şi eu credeam că trăieşti fericită şi mulţumită cu William la Kiward Station! Elaine era decisă să nu se lase

intimidată de Kura. Dar prima ei pornire fusese să se facă mică, umilă; apoi simţi cum se trezea în ea furia mult timp reprimată împotriva Kurei, care printre altele îi distrusese viaţa. Ce vrei, Kura Warden? Ori mai bine zis Kura Martyn? Lasă-mă să ghicesc. Nu îţi place la *Wild Rover.* Întâi mi-ai luat bărbatul meu şi acum îmi vrei şi slujba!

Elaine o fulgeră pe cealaltă cu privirea.

Kura îşi dădu ochii peste cap.

— Tu mereu ai fost sentimentală, Lainie, spuse ea zâmbind. Şi puţin cam posesivă. „Bărbatul meu", „slujba mea"... William nu ţi-a aparţinut. Şi slujba ta de aici... Kura îşi plimbă privirea dispreţuitoare peste interiorul stabilimentului şi continuă: Nu este chiar cea mai prestigioasă din Imperiul Britanic. Sau tu vezi lucrurile altfel?

Elaine nu găsi răspunsul. Simţea doar o furie neputincioasă şi pentru prima dată de la acea dimineaţă oribilă din grajdul de la Lionel Station îşi dorea să fi avut o armă. Acum ar fi trebuit să se dezlănţuie, dar în loc de asta începu să implore – se ura pentru asta.

— Kura, am nevoie de slujba asta! Tu poţi cânta oriunde...

Kura zâmbi.

— Dar poate că mi-ar plăcea să cânt aici, răspunse ea. Iar soţia lui Thomas Sideblossom doar nu depinde de o slujbă într-un bordel.

Elaine îşi strânse pumnii neajutorată. Atunci pe scara ce

ducea la etajul superior se mişcă ceva. Cobora Charlene, şi ea trebuie să fi auzit ultimele cuvinte.

Furia fierbinte a lui Elaine se transformă într-o groază rece ca gheaţa. Soţia lui Thomas Sideblossom... Dacă Charlene reţinea asta, şi dacă o trăda lui madame Clarisse...

Charlene o măsură pe Kura din cap până în picioare, poziţia de pe scări oferindu-i o excelentă platformă de superioritate. Prostituata zdravănă şi brunetă taxă posibila concurentă fără milă şi fără ruşine.

— Asta cine este, Lainie? întrebă ea calmă, fără să o fi salutat măcar pe nou-venită. Înlocuitoarea lui Chrissie Hamilton? îmi pare rău, micuţo, dar madame Clarisse caută o blondă. Brunete avem destule. Poate numai dacă ai şti ceva special.

Charlene îşi linse buzele.

Kura o fulgeră la rândul ei indignată cu privirea.

— Eu sunt cântăreaţă! Eu nu am nevoie ca...

— Aha, fata maori care zdrăngăne la Holloway! Charlene îşi dădu şi ea ochii peste cap şi adăugă: Fireşte, o trambulină în carieră. Poţi să-ţi cauţi de lucru, scumpo, am înţeles. Şi dovedeşti un gust excelent.

Între timp Kura se reculesese. Timidă nu fusese niciodată, iar în ansamblul lui Roderick învăţase să se impună. Mai ales între fete.

— Dacă ai de spus un cuvânt aici, pot da un test, spuse ea. Însă tare mă tem că tu eşti doar o prostituată printre

atâtea altele.

Charlene ridică din umeri.

— Iar tu eşti o pianistă printre atâtea altele. Ei, poate că amândouă suntem ceva mai bune decât media. Dar clientul remarcă asta abia în pat. La mine în orice caz, la tine nu. Pentru băieţii de aici orice zdrăngăneală este la fel. Aşa că nu mai juca teatru şi întinde-o la slujba ta de vis. Madame Clarisse nu simpatizează fetele care fac necazuri doar intrând aici!

Kura se întoarse cu capul ridicat imperial.

— Ne mai vedem, Elaine...

Dar tocmai atunci Charlene coborî ca un fulger scara şi se propti în uşă. Privirea ei oglindea o furie ca de gheaţă şi degetele i se strânseră ca o gheară.

— Numele ei este Lainie! zise ea calmă. Lainie Keefer. Şi ea nu a fost şi nu este soţia nimănui. Aşadar, nu mai împrăştia minciuni. Şi nici noi nu vom vorbi despre tine. Pentru că şi tu fugi de ceva, preafrumoaso! Şi dacă eu vreau, voi afla de ce fugi! Ca să nu mai vorbim de faptul că – Charlene îşi întinse ghearele – frumuseţea nu este veşnică...

Kura o fulgeră cu privirea. Dar se potoli şi renunţă la gândul de a se mai adresa şefei stabilimentului pentru slujbă. Încă nu cunoscuse fete ca Charlene, dar îi auzise pe dansatori vorbind de ele. Fete care prelucrau altora pantofii de dans în aşa fel încât aceştia să alunece şi să cadă. Fete care le zgâriau pe faţă pe duşmance sau care se

culcau cu partenerii lor şi îi convingeau ca la dansurile periculoase să le dea de-a dura. Şi Charlene nu era singura. Întreg bordelul lui madame Clarisse putea fi plin de lepre agresive care îşi apărau sursa veniturilor. Şi mai era şi Elaine.

Elaine izbucni în plâns după ce Kura plecă.

— Nu am vrut... am vrut de fapt să o dau afară imediat sau să o păruiesc. Dar s-a întâmplat atât de brusc, şi ea...

— Este o bestie cu sânge rece, afirmă Charlene şi o strânse în braţe pe prietena ei. Dar nu îţi face griji. Indiferent cu cine ai fost măritată şi indiferent cum te numeşti, eu nu te trădez, şi nici capra asta. Am băgat frica în ea. Şi a mai fost şi madame Clarisse. Ea te place. Şi te plac şi eu. Şi te plac şi clienţii... şi Mr. Tim...

Charlene o legăna ca pe un copil pe Elaine, care nu mai contenea cu suspinatul. Ea simţi cum fata la început se mai destinse, dar se tensionă din nou auzind numele lui Tim Lambert. Acesta voia să se ducă în seara aceasta să spioneze la Holloway. Charlene oftă. De ar fi descoperit mai devreme că era ceva între Lainie şi fata asta maori! De fapt Kura nu era o maori pură, unul din părinţii ei era clar că fusese alb. Şi acei ochi...! Şi dacă Charlene nu se înşela complet, erau nişte asemănări vagi între Lainie şi fata aceea. Charlene se gândi dacă să întrebe imediat sau să aştepte până când Lainie se liniştea. Asta mai dura. Acum fata nu mai plângea, dar părea absentă, ca şi mai înainte. Părea că voia să exerseze pentru contribuţia ei la slujba de

Paşti de la biserică, dar stătea nemişcată la pian şi privea în gol. Charlene îi aduse un ceai fierbinte, apoi un whisky veritabil.

— Uite, arăţi ca o fantomă. Bea asta. Pe urmă vine Mr. Tim al tău şi poţi să te destinzi vorbind cu el. Ieri a fost drăguţă aia cu flirtul cabalin în viitoarea viaţă! Hai, Lainie, râzi din nou!

Elaine bău, dar nu credea că astăzi îi va mai arde de râs. Tim Lambert se va duce în seara aceasta la *Wild Rover* şi acolo va rămâne. Ca şi Matt Gawain. Bărbaţii le vor uita imediat pe Lainie şi pe Charlene. Ea se întreba de ce oare asta nu îi era indiferent. În fond era chiar bine dacă va scăpa de Tim. Nu se plânsese de atâtea ori că el era prea insistent?

Elaine începu să cânte cuminte când veniră primii clienţi. Dar o făcea mecanic, fără să se concentreze, ceea ce atrase imediat atenţia bărbaţilor. În această seară pentru Lainie nu mai existară nici băuturi şi nici solicitări speciale de cântece. Elaine înregistra asta absentă, dar i se părea normal. De ce oamenii ar vrea să o asculte pe ea?

Chipul lui Elaine era palid şi insensibil. Parcă privea prin pian şi prin pereţii cârciumii – către alte lumi şi către alte vremuri. Ora închiderii se apropia chinuitor de încet. Elaine voia doar să dispară în cămăruţa ei, să se îngroape sub pătură cu Callie în braţe şi să uite pur şi simplu această zi. Mâine va trebui să îşi făurească planuri. Poate un alt oraş, o altă cârciumă... dar nu şi un alt Timothy

Lambert...

— Bună seara, Miss Lainie!

Vocea veselă a lui Tim o smulse din letargie.

Elaine se opri din cântat. Se întoarse parcă nevenindu-i să creadă.

— Bună seara, Mr. Tim...

Vocea ei era neutră.

Tim Lambert o privi cercetător.

— Ceva nu este în regulă, Miss Lainie?

Elaine clătină din cap.

— Doar... Nu, nu-i nimic, zise ea, apoi hotărâtă, reîncepu să cânte şi simţi cum culoarea îi revenea în obraji.

Inima îi bătea cu putere. Deşi... fireşte că Tim trebuia să se întoarcă, pentru că îi promisese lui madame Clarisse că o va pune la curent. Elaine încercă să intercepteze măcar câteva cuvinte din discuţia lor, dar vinerea seara în cârciumă era prea multă gălăgie. Oricum şi madame Clarisse era la fel de curioasă, le indică imediat lui Tim şi lui Matt o masă şi se întoarse cu o sticlă de whisky. Una cu cel mai bun whisky...

— Îmi pare rău că s-a făcut atât de târziu, zise Tim şi plăcut surprins mirosi băutura scumpă. Dar l-am întâlnit pe Caleb Biller şi fireşte că am folosit ocazia pentru a-l trage de limbă puţin cu privire la mina lui taică-său.

După care trebuie să fi curs ceva whisky, pentru că amândoi nu mai erau grozav de treji.

— Da, bătrânul Biller renovează toate puţurile de

aerisire, relată Matt. Cu puţin timp în urmă au avut o emanaţie de gaze. De atunci lui Biller îi este frică. Şi micul Caleb se plânge de faptul că trebuie să supravegheze lucrările...

— În timp ce noi le-am supraveghea cu plăcere dacă l-am putea convinge pe bătrânul meu, zise Tim mohorât, cu privirea în paharul lui.

Madam Clarisse dădea semne de nerăbdare.

— Băieţi, v-am trimis la *Rover* pentru că nu mai puteam eu de puţurile de aerisire ale lui Biller? Nu! Aşadar, ce-i cu fata? Micuţa de la pian!

Elaine parcă se prăbuşi în sine. Nu ştia cât de mult îi povestise Charlene şefei ei despre apariţia din această după-amiază a Kurei. Era improbabil ca ea să nu îi fi spus nimic.

Tim ridică din umeri.

— Micuţa este drăguţă, constată el.

Matt ridică privirea către cer.

— Aşa se poate exprima doar cineva cu adevărat îndrăgostit. Madame Clarisse, fata este frumoasă. Când s-a născut, toate zânele rele au avut zi liberă. Este un vis!

Madame Clarisse se încruntă şi Charlene, care tocmai se îndrepta spre masa lor, le aruncă o privire criminală.

— Din câte ştiu eu, remarcă ea sarcastic, cei mai mulţi bărbaţi preferă doamnele din carne şi oase.

Matt rânji. Gusta gelozia.

— Oh, ea este extrem de senzuală, Charlene. Dacă ai

auzi-o cântând... este pasiunea întruchipată. Un vulcan sub o suprafaţă liniştită!

— Liniştită? întrebă Charlene. Uneori îmi doresc ca bărbaţii să nu fie atât de uşor de înşelat...

— Caz în care ai câştiga mai puţin! spuse madame Clarisse râzând. Dar continuaţi, băieţi, ce-i cu reveria asta? Nu aţi chestionat-o? Cine este şi de unde vine?

— Hei, hei, madame Clarisse, doar nu voiaţi să seducem fata? Matt se amuza enorm. Ce cuvânt este acesta? Tim şi cu mine nu am „chestiona" niciodată pe cineva.

— Drept care în acest caz am luat-o mai întâi cu Caleb Biller, adăugă Tim. Ceea ce nu a fost deloc greu. Că dacă el este interesat de o fată...

Bărbaţii râseră, inclusiv cei de la mesele din apropiere. Localul lui madame Clarisse era frecventat mai ales de cei care lucrau la minele Lambert şi Blackburn. Între ei şi cei de la mina Biller exista o permanentă concurenţă, care deşi nu se concretiza prin excese, ducea totuşi la persiflări reciproce. Şi o victimă preferată era „efeminatul" Caleb Biller.

— În orice caz, vine din zona Canterbury. Nu a spus asta deschis, dar Caleb a dedus-o din vorbele ei. Tim relată calm ceea ce aflase despre Kura. Era evident că nu îl trăsese de limbă pe Biller doar în privinţa minei tatălui său. Acesta continuă: Ea a colindat cu un ansamblu de operă prin Insula de Sud, Insula de Nord, Australia. Dar în Anglia nu a mai vrut să meargă. Ori ceilalţi nu au mai vrut

să o ia cu ei, mai curând cred în ultima variantă. De atunci umblă singură – o pâine amară. Chiar dacă ea nu se plânge, Caleb este convins că ea nu duce o viaţă superbă. Dar este suficient să vezi unde a ajuns. *Wild Rover* este aproape cel mai jos. Dar ea cântă vocal şi instrumental cu adevărat bine. Cântă şi cu Caleb. Nici el nu este un instrumentist prost. În orice caz, el cântă la pian de trei ori mai bine decât călăreşte, ca să nu mai vorbim despre minerit...

Elaine nu ascultă mai departe. Fireşte că el era impresionat de Kura. Şi ea cântase totuşi operă, deşi toţi se îndoiseră că va putea să o facă. Dar englezii aceia nu o luaseră cu ei. Asta ar putea să i-o amintească dacă va mai trece pe aici. Trebuia! Trebuia să fie tare, mult mai mult decât Charlene, pentru care entuziasmul lui Matt faţă de Kura părea să nu însemne mare lucru. Elaine respiră uşurată când seara se încheie. Iar mâine...

Sâmbăta în cârciumă decurse turbulent ca totdeauna, şi Elaine, ferm decisă să nu se dea bătută, stătea acum la pianul ei îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie, şi dând curs una după alta solicitărilor de melodii. Se străduia să fie ceva mai veselă, – chiar zâmbea când pe la ora nouă se deschise uşa şi intră Tim Lambert. Din nou plouase toată ziua şi el îşi lăsase în grajd pelerina de ploaie şi pălăria de protecţie purtată de obicei de marinari. Dar şi lucrurile purtate pe dedesubt, după drumul scurt prin ploaia torenţială, erau complet ude. Tim râse şi se scutură ca un

căţelandru înainte de a se îndrepta agale către Elaine. Tânăra trebui să recunoască faptul că el arăta bine, în ciuda părului ud şi a picăturilor de ploaie de pe gene, care încet se scurgeau pe cutele feţei pricinuite de zâmbetul lui larg. În cele din urmă, el îşi şterse cu mâneca apa de pe faţă. Părea fără griji, tânăr şi plin de viaţă.

— Bună seara, Miss Lainie.

Ea înclină din cap. Brusc simţi că parcă îi luase cineva o greutate de pe umeri.

— Bună seara, Mr. Tim. Să cânt ceva pentru dumneavoastră?

Tim zâmbi.

— Ştiţi doar despre ce este vorba, Miss Lainie. Aşa că zugrăviţimi din nou cei şapte ani pe care John Riley a trebuit să îi aştepte pentru iubita lui...

Elaine se încruntă.

— Nu putea John Riley să aştepte mai puţin?

Tim continuă să zâmbească.

— Tocmai asta ar trebui să vă dea de gândit! răspunse el cu o seriozitate mimată. Dar vă rog să mă scuzaţi puţin, trebuie să vorbesc cu Matt înainte de a se consacra de tot whisky-ului. Şi ar avea şi motive. Şi eu de asemenea...

Lainie îl privi întrebătoare.

— Este ceva legat de mină?

Tim confirmă.

— Tatăl meu a respins din nou o propunere de-a lui Matt referitoare la lărgirea puţurilor de aeraj. Avem doar unul

nou şi funcţionează bine, dar dacă apare gazul, este mult prea puţin. Şi dacă ar fi să îi dăm ascultare lui Caleb Biller, pericolul este acut. Bătrânul Biller este la fel de zgârcit ca propriul meu tată! Dacă până şi el cheltuieşte bani pentru siguranţă…

Tim părea cu adevărat îngrijorat.

— Nu există ceva ca măştile de gaze? întrebă Elaine.

Auzise despre aşa ceva şi văzuse şi desene într-un magazin. Oamenii care purtau aceste măşti arătau ca nişte uriaşe insecte respingătoare.

Pe Tim interesul ei îl bucură vizibil.

— Nici aşa ceva nu avem, Miss Lainie. Dar şi de le-am avea, nu ar fi de mare folos. Marele risc la emanaţia de gaze este pericolul de explozie. De cele mai multe ori este vorba doar de metan. Acesta nu este otrăvitor, însă este inflamabil, ia foc uşor. Pericolul este înlăturat doar în oarecare măsură prin scăderea concentraţiei de praf de cărbune din mină, de exemplu prin stropirea cu apă şi prin aeraj. Dar ambele metode sunt insuficient utilizate la noi.

Elaine îl privi îngrijorată.

— Dumneavoastră nu sunteţi des acolo jos, nu?

Tim se lumină.

— Asta îmi salvează ziua de astăzi, Miss Lainie! Vă este teamă pentru mine! Voi savura câteva ore asta!

Cu aceste cuvinte el o părăsi şi după câteva minute se adânci într-o discuţie aprinsă cu Matt Gawain. Supraveghetorul era pe punctul de a-şi prezenta demisia.

Marvin Lambert îl făcuse de râs în faţa oamenilor lui şi declarase că o îmbunătăţire a siguranţei era posibilă doar prin micşorarea câştigului pe oră. Minerii trebuiau să se decidă dacă erau laşi sau înfometaţi. Desigur că nimeni nu optase pentru micşorarea salariului.

Tim reveni la Lainie abia mai târziu şi închină în sănătatea ei, în timp ce ea interpreta din nou *John Riley.* Între timp mai prinsese ceva curaj. Din câte se vedea, nimeni dintre cei de la *Lucky Horse* nu optase pentru *Wild Rover* şi nici nu mai vorbea nimeni despre cântăreaţa de la cârciuma vecină. Poate că acum părea ceva nevinovat a-i pune câteva întrebări lui Tim. Elaine îşi propuse să o ia diplomatic, totuşi tonul vocii ei suna provocator.

— Ieri aţi cerut să vi se cânte şi *John Riley?* se interesă ea.

— Ieri? Tim se străduí vizibil să îşi amintească ce fusese atât de deosebit în ziua anterioară, apoi îi făcu şmechereşte cu ochiul. Ah, vă referiţi la *Wild Rover.* Este din ce în ce mai bine, Miss Lainie. Mai întâi vă faceţi griji pentru mine şi apoi deveniţi şi geloasă!

Elaine îşi muşcă buza superioară.

— Nu, serios. O găsiţi… frumoasă pe femeia aceea?

Tim o privi cercetător când sesiză febrilitatea din vocea ei. Pielea ei gingaşă, străvezie devenea iarăşi ba palidă, ba roşie. Buzele îi tremurau uşor şi în ochi parcă îi pâlpâiau flăcări.

Tim vru să îşi pună braţul după umărul ei şi să îi ia mâna

în mâna lui, dar simţi reţinerea ei instinctivă şi atinse doar neputincios marginea pianului.

— Miss Lainie, zise el domol, fireşte că este frumoasă şi cântă minunat. Acest lucru este remarcat de orice bărbat care nu este orb şi surd. Dar dumneavoastră, Miss Lainie, sunteţi şi mai frumoasă şi cântaţi şi mai tulburător şi de aceea niciodată eu nu aş pune o altă fată să cânte pentru *mine John Rilay.*

— Dar... eu nu sunt mai frumoasă, eu...

Elaine se răsuci pe scaun. Mai bine nu ar fi întrebat!

— Pentru mine sunteţi mai frumoasă, spuse Tim cu toată seriozitatea. Credeţi-mă. Eu vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Asta înseamnă că vă voi găsi frumoasă şi peste timp, când veţi fi de şaptezeci de ani, veţi avea părul cărunt şi riduri...

Elaine se ascunse din nou după cortina părului ei.

— Nu vorbiţi aşa... şopti ea.

Tim zâmbi.

— Asta nu mi-o puteţi interzice! Iar acum vă rog să interpretaţi pentru mine un cântec vesel şi să uitaţi de micuţa aceea de la pianul de la *Wild Rover!* Eu o şi uitasem.

Elaine îşi îndepărtă cu un gest părul căzut peste ochi şi surâse timid. Şi interpretă câteva melodii oarecare; se vedea că gândurile ei erau departe. Şi când Tim Lambert îşi luă în cele din urmă rămas-bun, se întâmplă o mică minune.

Ca întotdeauna Tim o salută cu „Noapte bună, Miss Lainie”, dar Elaine trase adânc aer în piept şi îi aruncă o privire sfioasă. Parcă temându-se de propriul curaj, se decise să şi zâmbească.

— Noapte bună, Tim.

VINDECAREA

GREYMOUTH SFÂRŞITUL ANULUI 1896-ÎNCEPUTUL ANULUI 1898

1

Timothy Lambert se îndrepta de dimineaţă, foarte bine dispus, către mina tatălui său. Cu toate că încă nu obţinuse acordul pentru investiţiile necesare. Duminică se certase serios pe această temă cu tatăl lui, totuşi Marvin Lambert rămăsese cu convingerea că alte investiţii în siguranţa minei lui erau de prisos şi îl declarase nebun pe bătrânul Biller.

— Poate că el se răsuceşte după cum cântă la pian fiu-său în fiecare zi la cârciumă. Nu este de mirare că bătrânului îi mai trece câte ceva prin cap, pentru a-i da juniorului o preocupare cel puţin într-un domeniu marginal al mineritului.

Tim propusese atunci ca şi el să înceapă prin a lua lecţii de pian. Poate că astfel se va face util cel puţin la cârciumă, după ce propunerile lui privind securitatea muncii se dovediseră nedorite. Pentru ce Dumnezeu Lambert îl pusese să studieze tehnica mineritului, dacă acum orice sfat al lui era desconsiderat? Totul se redusese în final la afirmaţiile de genul că mina nu avea nevoie de un tehnician, ci de un om de afaceri isteţ şi că Tim ar putea acumula uşor respectivele cunoştinţe dacă s-ar face mai des văzut pe la birou…

Tim se înfuriase, dar acum, sub razele soarelui

strălucitor care lăsa impresia că peisajele din jurul oraşului fuseseră proaspăt spălate, uitase de grijile lui. Se gândea amuzat ce ar zice Lainie de el ca elev la pian, şi gândul la Lainie îi spori buna dispoziţie. În orice caz, o va vedea diseară. Se va duce la ea zâmbind şi îi va spune „Bună seara, Lainie”. Şi ea poate că din nou va surâde şi îi va spune „Tim”. Era un mic pas înainte, dar era unul important. Poate că va însemna tăierea nodului gordian. Lainie păruse atât de relaxată şi de fericită după ce el îi scosese din cap acea prostească idee despre cealaltă pianistă.

Era o chestiune bizară. De ce fata reacţionase atât de panicată la o concurentă pe care nici nu o cunoştea? Ori fusese ceva anterior între ea şi această Kura? Ar fi fost posibil; cel puţin fata maori era umblată prin multe locuri. Îşi luase ansamblul de operă toţi muzicanţii înapoi în Europa? Poate că Lainie îi acompaniase la pian pe cântăreţi şi avusese loc o ceartă. Era posibil ca această Kura să ştie cine o făcuse pe fată să se teamă atât de mult de bărbaţi. Se gândi să discute personal cu cântăreaţa, dar imediat i se păru că asta ar suna a trădare a încrederii. Dar putea să discute cu Caleb Biller! Este drept că băiatul era cam efeminat, dar Tim nu avea nimic personal cu el. Ba dimpotrivă, el avea un comportament mult mai sociabil decât tatăl său şi nu era prost. Dacă Tim i-ar vorbi despre Lainie, poate că el o va trage cu atenţie de limbă pe Kura.

Tim fluiera în timp ce Fellow trop ăia prin colonia

minerilor. Oricum aici înregistrase mici succese. În contextul pregătirilor pentru sărbătoarea de Sfânta Barbara drumul fusese asanat. Era şi acesta un progres în direcţia siguranţei miniere. Până acum nu existaseră practic căi de acces pentru situaţii de urgenţă din direcţia Greymouth. Dacă ar fi izbucnit un incendiu în colonie... Ori poate chiar la mină...

Tim privi cu un amestec de mândrie de proprietar şi oroare turnul de exploatare şi celelalte clădiri ale minei, care acum intraseră în câmpul lui vizual. S-ar putea face aici o întreprindere model, o exploatare minieră modernă cu înalt nivel de securitate, cu legături la reţeaua feroviară... Tim avea şi idei de promovare a exploatării prin tehnici noi, mai eficiente, de lărgire a puţurilor de mină. Dar toate acestea vor mai avea de aşteptat până când Marvin se va retrage. Oricum tatăl lui se declarase pregătit pentru noi discuţii astăzi. Tim voia să îi arate cel puţin ce nu era în regulă cu aerajul şi ce posibilităţi existau pentru susţinerea galeriilor, dacă se investeau bani şi muncă. Se simţea atât de bine dispus, de parcă chiar credea într-un succes.

Marvin Lambert îl întâmpină pe fiul său mai curând posac.

— Este o tipică zi de luni de chiul! bombăni el. Avem pierderi fără de sfârşit. Dintre puturoşii din colonie nu au venit azi la muncă decât zece procente! Transportatorii înjură că le rămân carele în mocirlă din cauza

blestematelor de ploi! Măcar de aş fi pus să fie făcute căile spre linia ferată, în loc de a face străzile din colonie! Şi supraveghetorul şi-a anunţat plecarea. Da, pleacă, nici nu a întrebat dacă îmi convine că el se ocupă de această livrare de lemn de cofraj care încă nu a sosit... Şi pe urmă refuză să mai deschidă abatajul...

Buna dispoziţie a lui Tim se risipi.

— Tată, fără grinzi de susţinere nu poate să deschidă abatajul, ţi-am explicat asta ieri. Şi procentul mare de îmbolnăviri probabil că este determinat de aceste nesfârşite ploi. Asta le afectează plămânii oamenilor şi aşa sleiţi. Dar din fericire astăzi a apărut soarele, mâine se vor simţi mai bine. Ai să vezi, în schimbul următor vor coborî în mină mai mulţi, oamenii au nevoie de bani. Dar acum, tată, hai, mi-ai promis că te uiţi pe planurile pentru dezvoltarea minei...

Lambert ar fi preferat să îşi bea ceaiul; îngrijorat, ghidându-se după miros, Tim constată că acesta deja înlocuise în această dimineaţă ceaiul cu whisky-ul. Dar bătrânul cedă totuşi şi îl urmă pe fiul lui afară, la lumina soarelui.

— Priveşte, tată, imaginează-ţi curentul creat de o fereastră deschisă. O singură fereastră nu este suficientă, nici măcar pentru primul nivel al casei. Dacă întreaga casă trebuie aerisită, este nevoie de suficiente ferestre. Aşadar dacă vrem să prelungim galeriile, adică să mărim casa, trebuie să forăm noi puţuri de aeraj. Şi cu cât este mai

mare pericolul ca undeva să se emane gaze, cu atât mai puternic trebuie să fie aerajul. Cel puţin la vremea de aici. Temperatura exterioară şi presiunea atmosferică joacă şi ele un rol...

Tim explica plin de răbdare, dar se îndoia că tatăl lui îl asculta. Pe măsură ce îşi continua expunerea, se îndoia tot mai tare, cel puţin cât privind de aici de sus, îi era clar cât de ramificată şi de periculoasă era reţeaua de puţuri şi galerii acolo jos.

Atunci auzi deodată acel bubuit, de parcă undeva se punea de o furtună. Şi Marvin privi iritat cerul şi parcă precaut băgă capul între umeri. Cu toate acestea deasupra localităţii, deasupra munţilor şi a lacului nu era niciun nor. Tim se alarmă. Bubuitul nu venea de sus, ceva se petrecea sub picioarele lor!

— Tată, mina... Jos se petrece ceva. Ai dat vreo dispoziţie? Pentru o explozie? Sau... poate pentru prelungirea galeriilor? Cu explozivul acela ieşit din uz? Sau altceva?

În privirea lui Tim se citea concentrarea.

Marvin făcu calm un semn cu mâna.

— Supraveghetorul cel tânăr, John Kennedy, extinde galeria, răspunse acesta aproape mândru. Ăsta nu este atât de ezitant ca Gawain. El a fost imediat de acord când...

Chipul lui Tim oglindea spaima.

— Când tu ai ordonat deschiderea de noi galerii?

Dumnezeule, tată, la galeria numărul nouă nu existau forări de probă! Matt presupunea că acolo există cavităţi. Să dăm alarma, tată, acolo jos se întâmplă ceva!

Tim îl lăsă pe Marvin şi porni în fugă spre intrarea în mină, dar exploziile îl ajunseră din urmă. Sub cerul de primăvară terenul minei rămânea liniştit, dar sub el se dezlănţuia o larmă infernală, de parcă ar fi fost detonate deodată zece calupuri de dinamită. O dată, apoi încă o dată, înainte ca Tim să fi ajuns la intrare.

Bărbaţii care manevrau liftul rămăseseră albi ca varul la marginea puţului după ce puseseră în mişcare maşinăria pentru ridicarea coliviei.

În timp ce cablul se mişca, în munte se produse a treia explozie.

— Asta nu este aici, jos! strigă unul dintre oameni. Este departe, mai spre sud...

Tim confirmă.

— Este galeria numărul nouă... sau a fost, mult din ea nu a mai rămas. Sper că oamenii ieşiseră şi că nu există scurgeri de gaze sau de apă! Trebuie să cobor! Faceţi-mi rost de o lampă. Aruncă o privire oamenilor de la troliu. Unul dintre ei era un bătrân miner galez, cu plămânii terminaţi, care nu mai cobora în subteran. Celălalt era un tânăr. Lui Tim i se păru că îl mai văzuse în subteran şi îl întrebă: Nu eşti din galeria şapte? Ce faci aici? Eşti bolnav?

Tânărul dădu din cap şi fără să i se ceară, se pregăti să

coboare în subteran.

— Soţia mea naşte şi crede că astăzi este sorocul. De aceea supraveghetorul a fost de părere să rămân să ajut aici. La galeria şapte oricum nu se lucrează, se aşteaptă lemnul pentru cofraje. Supraveghetorul a spus că aş fi mai aproape de Cerrin.

Tim îşi muşcă buzele. Poate că acel copil îşi salvase tatăl. Dar trebuia să rişte...

— Totuşi va trebui să vii cu mine. Până ajung acolo alte ajutoare poate fi prea târziu.

Şi Tim urcă în lift înaintea viitorului tată. Minerul cel bătrân schiţă un gest de binecuvântare şi Tim se surprinse el însuşi invocând-o pe Sfânta Barbara. Situaţia era serioasă şi, pe măsură ce colivia cobora, părea tot mai serioasă. Abstracţie făcând de zgomotul făcut de colivie, în mină domnea o linişte de moarte. Zgomotele obişnuite, loviturile permanente de ciocan, zdrăngănitul vagonetelor pe şine, zgomotul făcut de lopeţi la îndepărtarea sterilului, vocile celor şaizeci până la o sută de oameni care lucrau aici – totul amuţise.

Tânărul remarcase şi el acelaşi lucru şi îl privea pe Tim cu ochii măriţi de groază, abia rostind:

— Dumnezeule...!

Dădură peste primii morţi în cavitatea relativ mare a locului unde se opri liftul. Erau doi bărbaţi care păreau a fi murit în timp ce fugeau. Fugiseră de ceva, dar prea târziu pentru a mai apuca să urce la suprafaţă.

— Gaz, şopti Tim. S-a scurs aici, în zona asta funcţionează aerajul. Dar deja inspiraseră prea mult.

— Se poate să fi fost şi unda de şoc, opină tânărul. Acum ce facem*, sir?* Mergem mai departe?

Tim ştia că băiatul ar fi urcat imediat înapoi la suprafaţă. Şi poate că ar fi avut chiar dreptate. Dacă existau morţi aici, era foarte puţin probabil ca în adâncul minei să mai fi supravieţuit cineva. Şi dacă totuşi...? Dacă existau cavităţi cu aer?

Tim îşi muşcă buzele.

— Eu am să mă uit mai bine. Dar tu poţi să pleci dacă vrei.

Tânărul dădu din cap.

— Vin cu dumneavoastră. Sunt camarazii mei aici, jos...

— Cum te cheamă? întrebă Tim în timp ce amândoi păşeau prin galeria în care domneau întunericul şi o tăcere funebră.

Lămpile de pe căştile lor abia aruncau o lumină palidă, fantomatică.

— Joe Patterson. Priviţi acolo... încă doi.

— Trei... şopti Tim.

Doi bărbaţi încercaseră să ajute un rănit.

— Joe, trebuie să ne despărţim, pentru a lucra mai rapid. Tu du-te la galeria şapte, eu merg la numărul nouă.

Galeria se bifurca aici. Tim îşi punea întrebarea dacă oamenii veniseră din dreapta sau din stânga. Se îndreptă în cele din urmă spre dreapta. Fără nicio tragere de inimă

– evident că îi era neplăcut să meargă singur –, Joe coti la stânga. Prea mulţi oameni nu puteau să fie în galeria şapte. Tim mulţumi cerului pentru întârzierea transportului cu lemnul de cofraj.

În galeria nouă dădu de mai mulţi morţi, iar apoi şi de primele surpări. Se apropia neîndoielnic de locul exploziei, a cărei undă de şoc provocase gaz şi dărâmături în întreaga mină. Tăcerea domnea în continuare. Tim nu mai putu suporta şi strigă.

— Este cineva aici? Mai trăieşte cineva?

Apoi răspunse pe neaşteptate o voce parcă de copil, plină de spaimă:

— Sunt aici! Ajutor! Vă rog! Sunt aici...

Vocea cedă cu un geamăt.

Speranţa crescu în Tim. Mai existau deci supravieţuitori!

— Vine ajutorul, stai calm! strigă el în întunericul din faţa lui.

Galeria numărul nouă nu fusese nici înainte de explozie tocmai luminată.

— Unde eşti, mai exact? Eşti rănit?

— Este atât de întuneric...

Vocea băiatului era isterică. Conducându-se după locul de unde venea vocea, Tim intră mai adânc într-o galerie oarbă, cu speranţa că tânărul nu era prins în surpături. În graba lor, el şi Joe nu apucaseră să ia cu ei unelte de săpat. Vocea nu părea înăbuşită şi acum se auzea mai aproape.

— Stau unde eşti, dar vorbeşte! strigă Tim. Te scot…

Imediat după aceea văzu ivindu-se din întuneric un băiat de vreo treisprezece ani, cu ochii mari. Roly O'Brien – Tim îşi aminti că Matt i-l prezentase în urmă cu câteva zile. Roly tocmai venise la mină ca ucenic. Tatăl lui lucra aici de ani buni. Tim simţi un fior rece. Unde era Frank O'Brien?

Roly suspină uşurat şi aproape că sări la gâtul lui Tim.

— A bubuit… relată el tremurând. Eu eram aici, înăuntru… mă trimiseseră pentru că trebuia să mai exersez puţin asta cu abatajul. În galeria principală nu făceam decât să îi împiedic, spunea tata, dar aici, în frontul de abataj, puteam să curăţ resturile…

Galeria – aflată în legătură cu altele, dar puţin mai izolată – era ieşită din exploatare. Oamenilor nu le plăcuse niciodată. Pentru că era mai adâncă decât celelalte galerii, aici aerul era totdeauna stătut. Tocmai asta îi scăpase astăzi viaţa lui Roly în acest tunel nu se scurseseră gaze şi nici nu se prăbuşiră pereţi. Fizic Roly era cât se poate de întreg, dar era pe jumătate mort de frică. Când toate lămpile se stinseseră la explozie, nu se mai putuse orienta şi doar stătuse ghemuit şi tremurând într-un colţ până îl auzise pe Tim strigând.

— Totul va fi bine, Roly, linişteşte-te… Tim nu ştia dacă voia să îl liniştească pe băiatul care tremura sau pe sine însuşi. Acum spune-mi mai multe. Aici erai singur? Unde se aflau ceilalţi? De unde a pornit explozia? Pe urmă ai mai auzit ceva?

— Tata şi supraveghetorul se certaseră, relată Roly. Este vorba de noul supraveghetor, nu de Mr. Matt. Poate că... poate că tocmai din cauza asta m-au expediat pe mine. Mr. Josh... ăă... Kennedy era cam furios. Şi taică-meu. Mr. Josh voia ca ei să extindă galeria. Cu exploziv. Dar tata era de părere că acolo exista o cavitate, era sigur de asta şi că nu trebuia să se folosească aşa simplu explozibilul ori să se spargă, că era nevoie de o... o...

— Forare de probă, oftă Tim. Spune ce a urmat.

Roly îşi trase nasul.

— Atunci tata a spus s-o facă însuşi Mr. Josh şi pe mine m-a trimis aici. Cred că el s-a dus în cealaltă galerie, aflată deasupra acesteia. Şi... am auzit ceva*, sir. Cu* siguranţă. Când eram aici singur...

Mintea lui Tim lucra febril. Mai putea fi cineva îngropat sub dărâmături? Intrarea în galerie se prăbuşise la explozie, asta observase şi el trecând pe lângă ea. Dar înainte sau după emanaţia de gaze?

— Ce ai auzit, Roly?

Băiatul ridică din umeri.

— Bătăi... voci...?

Vocea îi era nesigură. Se poate doar să îşi fi închipuit asta. Tim apucă totuşi târnăcopul şi celelalte unelte pe care Roly le adusese cu el în galerie. Băiatul suspină când văzu intrarea prăbuşită a galeriei.

— Tatăl meu se află înăuntru, cu siguranţă...

Tim încercă să dea la o parte ceva steril, ceea ce fu

destul de uşor, şi apoi reuşi să sape puţin. În realitate nu credea în existenţa unor supravieţuitori. Galeriile nu erau prea îndepărtate una faţă de cealaltă, dar între ele se afla rocă dură. Era puţin probabil ca Roly să fi auzit bătăi din galeria alăturată. Pe de altă parte, în această linişte mormântală...

Acum Roly era lângă el şi apucă un târnăcop. Era surprinzător de puternic pentru vârsta lui şi pentru constituţia lui firavă. Curând acesta i-o luă înainte lui Tim. Între timp începuse să sune a gol când târnăcopul lovea sterilul. Deci galeria nu era complet prăbuşită.

— Atenţie, Roly! îl atenţionă Tim pe băiat care lovea tot mai disperat. Dacă cineva este îngropat, l-ai putea răni. Şi de altfel...

Tim era încă chinuit de îndoieli. Ce se va întâmpla dacă eliberau o sursă de gaze? Trebuiau să procedeze încet, era mai bine să urce la suprafaţă, să aducă ajutoare şi să facă un foraj de probă. Fir-ar... poate că în vreo mină din împrejurimi, unde nu se economisea orice cent, existau măşti de gaze!

Tocmai când se pregătea să îl oprească pe Roly să mai sape, băiatul scoase un strigăt.

— Un om... aici este cineva, un bărbat...

Cu degete tremurătoare băiatul îndepărta pietre şi pământ de pe corpul celui îngropat. Tim nu îi acorda bărbatului nicio şansă. Omul fusese surprins când mina se prăbuşea. Dacă nu murise pe loc, trebuie să se fi sufocat

sub grămada de rocă. Dar Roly părea să îşi fi concentrat întreaga energie asupra dezgropării bărbatului.

Îi eliberă acestuia umerii, îl apucă de sub raţe şi trase cu putere... dar asupra corpului în mişcare se prăbuşiră alte pietre...

— Afară, băiete, galeria se prăbuşeşte!

Tim vru să îl tragă pe băiat, gândindu-se la o avalanşă de rocă. Dar imediat sesiză un miros sau crezu că sesizează ceva ce îngreuna respiraţia.

— Roly...

Tim reuşise să se întoarcă cu spatele la gaură. Apoi auzi explozia şi se simţi lovit de suflu. Căzu pe solul dur şi se ridică imediat în genunchi. Roly gemea lângă el, şi Tim îl trase.

— Repede, gazul...

Era o repetare a coşmarului, dar de data aceasta participa şi Tim la el. Auzi bubuitul rocii şi văzu vâlvătaia în spatele lui la o distanţă deloc sigură şi ţâşni la fel de disperat ca oamenii ale căror cadavre tocmai le descoperise.

Nu mai putea să ajungă la lift, gazul se scurgea prin galeriile principale... Spera cajoe Patterson să nu fi păţit nimic şi se ruga în sinea lui ca acesta să fie deja la suprafaţă.

Tim îl trase după el pe Roly prin galerii în căutarea unei galerii laterale ca aceea în care îl găsise pe băiat... dar nu găsi nimic, era doar puţul de aeraj! într-o zonă în care

Matt şi Tim plănuiau dezvoltarea minei. Dacă aveau noroc şi dacă calculul lui Tim era corect, acolo exista aer curat.

Roly se poticnea, dar Tim alerga şi mai hotărât. În urma lor continuau exploziile. Roly se pregăti să o ia în direcţia liftului, dar Tim îl trase în noua galerie. Văzu puţul de aeraj, se repezi către el şi luă o gură de aer proaspăt. Se simţi imediat mai bine.

Apoi lumea se prăbuşi peste ei.

2

Vestea despre exploziile de la mina Lambert se răspândi cu rapiditate. Matt Gawain o auzi în Greymouth şi începu imediat să organizeze măsurile de salvare. Avea nevoie de un medic, o echipă de salvatori şi de ajutorul celorlalţi proprietari de mine. În asemenea situaţii nu mai funcţiona concurenţa. Toţi vor trimite oameni şi materiale pentru salvarea celor surprinşi în subteran. Cu privire la dimensiunea catastrofei, Matt nu îşi făcea iluzii. Nu era vorba despre prăbuşirea unei galerii. Dacă exploziile au putut fi auzite la suprafaţă, însemna că existau răniţi grav şi morţi – poate cu duzinile. Matt îl informă pe medicul din Greymouth şi trimise curieri la Biller şi la mina Blackburn. Îi informă şi pe negustorii de lemn. Era posibil să fie nevoie de material pentru susţinerea săpăturilor, indiferent de preţ.

Când ajunse în cele din urmă la mină, acolo deja mişuna lumea, fiecare acţiona cum îl ducea capul.

— Tim Lambert şi joe Patterson sunt jos cam de o oră, explică bătrânul de serviciu la lift. În urmă cu zece minute a avut loc o altă explozie. Acum nu trimit pe nimeni jos, Mr. Matt, asta dumneavoastră trebuie să decideţi. Sau Mr. Lambert, dar el şi-a ieşit complet din minţi. Urlă că a fost o nebunie din partea fiului său să coboare în subteran. Dar

nu dă niciun fel de dispoziţii.

— Mai întâi verificăm puţurile de aeraj, dacă funcţionează, dacă emană gaze. Pe urmă vom vedea ce facem. Sper ca măcar la Blackburn să existe câteva măşti de gaze. Aceea este o mină mare, ar trebui să aibă dotări moderne, care nu există la noi. Au cel puţin noile lămpi de mină care nu provoacă aprinderea gazelor şi care semnalează emanaţiile de metan. Astea există şi la Biller, aşa spunea recent Caleb. Când sosesc astea, cobor în subteran. Dumneavoastră adunaţi voluntari şi dotaţi-i corespunzător. Iar oamenii care aleargă pe aici să se facă utili, să elibereze magaziile, avem nevoie de loc pentru răniţi şi morţi. Avem nevoie de pături şi paturi. Să se ducă cineva călare la reverend, va fi nevoie şi de el. Şi de asociaţia gospodinelor pe care o patronează. Şi de fetele de la madame Clarisse. Oh, Dumnezeule, Tim este acolo jos, ce va zice Lainie? A anunţat-o cineva pe mama lui? Matt încerca să îşi păstreze judecata limpede şi curând reuşi să transforme harababura de la intrarea în mină într-o activitate organizată. Sosiră primele ajutoare de la minele celelalte, în frunte cu Caleb Biller, cu o căruţă plină cu mineri, care aduceau lămpi de mină, frânghii şi tărgi. Ceea ce făcu să crească stima lui Matt pentru tânărul bărbat. Acesta nu părea să aibă nicio înclinaţie pentru minerit, dar cel puţin ţinea la oamenii lui. Sau bătrânul Biller se dovedea şi acum mai rezonabil decât concurentul lui?

Matt era gata să împartă responsabilitatea acţiunilor de salvare cu Caleb, dar acesta refuză îngrozit înainte ca Matt să apuce să deschidă gura.

— Eu habar nu am de minerit, Mr. Gawain. Şi sincer să fiu, nici nu vreau să ştiu ce s-a petrecut acolo jos. În orice caz eu nu cobor. Am claustrofobie şi în minele care nu prezintă niciun pericol. Poate că mă pot face util altfel…

De pianişti nu avem nevoie, gândi Matt lipsit acum de respect. Dar nu conta, el nu îşi va schimba părerea despre Caleb. Şi poate că tânărul chiar putea fi de folos aici sus.

— Atunci ocupaţi-vă de primul ajutor până când vine medicul, propuse în cele din urmă Matt. Vedeţi ce clădire este potrivită pentru aşa ceva.

— Birourile, spuse Caleb fără să se gândească mult. Magaziile nu sunt încălzite, acolo putem cel mult… cred că vor exista şi morţi, nu?

Matt confirmă obosit:

— Mă tem că da. Bun, atunci vorbesc eu cu bătrânul Lambert. Oricum trebuie să îşi asume răspunderea. Şi va şti exact la ce mă refer. Îl pot da afară din birou imediat…

Marvin Lambert se plimba în sus şi în jos prin birou, fără nicio ţintă; după cât se părea, se şi „îmbărbătase” cu whisky. Când intră Matt, se pregăti să sară la el.

— Dumneavoastră! Dacă aţi fi fost aici, fiul meu nu ar fi făcut un gest atât de nebunesc! Dar dumneata trebuia să umbli haimana, trebuia să te dezinteresezi arbitrar de mină… dumneata… dumneata eşti concediat!

Matt oftă.

— Mă puteţi concedia mâine. Dar acum. Voi încerca să vă salvez fiul. Şi pe ceilalţi care poate mai sunt în viaţă acolo jos. Ar trebui să vă arătaţi afară. Au venit toţi oamenii ca să îi ajute pe tovarăşii lor, au venit chiar şi bolnavii. Ei au nevoie de câteva cuvinte de încurajare – cel puţin v-aţi putea arăta recunoştinţa faţă de ei.

— Recunoştinţa? Marvin Lambert se clătină. Pentru faptul că banda asta de puturoşi m-a părăsit azi-dimineaţă şi…

Matt se înfurie.

— Fiţi bucuros pentru fiecare dintre cei care azi-dimineaţă nu au coborât în subteran, Mr. Lambert. Inclusiv pentru mine. Este de neimaginat ce s-ar fi întâmplat dacă aici nu ar fi nimeni care să se descurce acolo jos. Dar dacă nu vreţi să le spuneţi nimic… bine şi aşa. Dar încetaţi să vă tot turnaţi whisky! În afară de asta, tânărul Biller vrea să organizeze un spital în încăperile unde se află birourile. Aşadar…

Matt nici nu îl ascultă când Lambert începu să se lamenteze că tânărul Caleb ar fi vrut doar să profite de ocazie pentru a avea acces la registrele cu afaceri. Între timp cineva o informase pe soţia lui despre cele întâmplate. Poate că mama lui Tim se va dovedi mai matură.

Caleb Biller tocmai intra în clădire când Matt ieşea. Era urmat de doi bărbaţi zdraveni. Tânărul privi competent

înjur.

— Voi pune să fie aduse paturi aici, dar mai întâi să facem puţin loc. Clădirea nu este prea mare...

Matt confirmă. Caleb nu avea decât să se lupte el cu Lambert. Iar în privinţa numărului de paturi, dacă într-adevăr emanaţia de gaze fusese puternică, probabil că nici nu mai era nevoie de prea multe.

În curte tocmai ajunsese medicul, venit şi el cu o căruţă plină cu pături, bandaje şi medicamente. Matt îl întâmpină cu un sentiment de uşurare. Dr. Leroy era un veteran al războiului din Crimeea, pe care spitalul improvizat era de presupus că nu îl va speria. Acesta îşi adusese şi soţia, şi ea trecută prin război. Berta Leroy fusese instruită ca soră de spital de legendara Florence Nightingale. Lucrase pe front şi acolo îşi cunoscuse soţul. În căutarea unui loc mai paşnic emigraseră în cele din urmă în Noua Zeelandă şi împreună lucrau în cabinetul din Greymouth. În special doamnele din localitate susţineau că Mrs. Leroy era cel puţin tot atât de pricepută ca şi soţul ei. În orice caz ea nu suferea de haptofobie. Aceasta le adusese cu ea pe madame Clarisse şi trei dintre fetele lui madame. Charlene sări spontan în braţele lui Matt.

— Sunt atât de fericită că eşti în viaţă... zise ea încet. Credeam că tu...

— O întâmplare fericită, Miss Charlene, pentru care ar trebui să îi mulţumiţi din plin lui Dumnezeu, observă Berta Leroy. Dar acum avem altceva de făcut. Să faceţi paturile

ar trebui să vă pricepeţi, cu profesia dumneavoastră…

Mrs. Leroy le goni pe Charlene şi pe celelalte două fete în clădirea birourilor. Mr. Leroy îi zâmbi lui Matt ca pentru a o scuza.

— Soţia mea le preferă pe fetele de la *Lucky Horse* doamnelor onorabile. Ele cunosc mai bine anatomia corpului bărbătesc din… Sunt vorbele ei, nu ale mele.

Matt zâmbi.

— Cât de gravă este situaţia, Mr. Matt? întrebă madame Clarisse înainte de a-i urma pe medic şi pe energica lui soţie. Este adevărat că Timothy Lambert este printre dispăruţi?

Matt confirmă:

— Tim Lambert a luat primele măsuri de salvare. Dar după asta s-a produs o altă explozie. Nu ştim dacă aceasta i-a afectat pe el şi pe însoţitorul lui, dar până acum nu avem niciun semn de viaţă. Noi abia acum luăm măsurile de salvare. Uraţi-ne noroc, madame Clarisse. Dar unde este Miss Lainie? Ea ştie…?

Madame Clarisse dădu negativ din cap.

— Am trimis-o la reverend imediat ce am aflat de această nenorocire. Cu calul ei şi cu căruţa mea. Despre Mr. Tim nu ştiam pe atunci nimic. Dar trebuie să apară şi ea imediat. Am să îi spun cu menajamente…

Matt se întrebă cum i-ai putea da cuiva o asemenea veste cu menajamente. În curtea de la intrarea în mină se adunaseră între timp mai multe femei ai căror membri de

familie se aflau în subteran. Una dintre ele, delicata Cerrin Patterson, deveni prima pacientă a spitalului. Când primise vestea accidentului minier o apucaseră durerile. Ca o ironie a sorţii, acest loc al morţii era inaugurat de aducerea pe lume a unui copil.

Nellie Lambert sosise şi ea, dar avea mai curând ea însăşi nevoie de medic, în loc de a se face utilă în vreun fel. Acum plângea isteric. Matt o trimise la soţul ei. Şi de problema aceasta trebuiau să se ocupe alţii.

Şi în sfârşit apărură informaţii din mină.

— Mr. Matt, am verificat puţurile de aeraj, informă un miner mai în vârstă. Cele din zona galeriilor numărul unu până la şapte sunt întregi, în zona opt şi nouă două sunt prăbuşite, unul este intact. Şi numărul nouă este în ordine... dar ar trebui să vedeţi. Unul dintre băieţii care le-au verificat crede că a auzit bătăi.

Elaine conducea căruţa lui madame Clarisse către mină; reverendul o urma cu propriul atelaj. Odată cu ei mai veneau patru doamne din asociaţia gospodinelor şi alte două prostituate. Repartizarea lor pe atelaje solicitase nesfârşite eforturi diplomatice din partea reverendului, deoarece doamnele pe de o parte îşi vedeau periclitată nemurirea sufletelor dacă împărţeau căruţa cu fetele lui madame, dar pe de altă parte căruţa lui madame Clarisse era mult mai confortabilă decât cea a reverendului. În final se înghesuiseră oftând în locul destinat încărcăturii din căruţa reverendului şi trecură în seama lui Elaine şi a

fetelor transportul marii cantităţi de alimente pregătite la repezeală. Mrs. Carey, soţia brutarului, adusese coşuri cu pâine şi plăcinte; în definitiv cei veniţi în ajutor trebuiau aprovizionaţi. Nimeni nu va împărţi în această zi timpul pe schimburi, pentru a merge între timp şi acasă. Trebuiau aprovizionaţi şi aparţinătorii victimelor, ca şi posibilii răniţi – în privinţa asta erau salutare în special donaţiile din partea lui madame Clarisse şi a lui Paddy Holloway: ambii contribuiau cu un anume număr de sticle cu whisky.

Elaine o îndemna la drum pe Banshee şi mulţumea Cerului pentru drumurile abia bătătorite dintre Greymouth şi mină. Era nervoasă şi îngrijorată în privinţa bărbaţilor pe care îi cunoştea. Desigur că în primul rând gândurile i se îndreptau către Tim Lambert. Dar acesta nu era de fapt miner; spera că el se afla în birou când se produsese explozia în mină. Dar cu adevărat uşurată se va simţi abia atunci când îl va avea în faţă sănătos şi nevătămat. Se şi vedea zburând în braţele acestuia, dar imediat îşi alungă imaginea. Nu, nu se va mai îndrăgosti. Nici de Tim şi nici de altcineva. Era prea periculos, aşa că nici vorbă de aşa ceva.

Pe terenul minei era mare agitaţie. Soţiile şi fetele bărbaţilor aflaţi în subteran se adunaseră într-un colţ şi priveau tăcute şi îngrozite către intrarea în mină, unde o grupă de salvatori tocmai făcea pregătiri de coborâre. Unii dintre cei aflaţi aici frământau între degete roz arii, alţii se sprijineau între ei reciproc. Pe multe chipuri se citea

resemnarea, pe altele se citea speranţa disperării.

Reverendul li se alătură imediat şi inimoasa Mrs. Carey îşi organiza femeile pentru prepararea ceaiului.

— Vedeţi unde putem deschide un punct de distribuire a mâncării calde! îi ceru ea uneia dintre ajutoarele ei, arătând intenţionat către fetele lui madame Clarisse.

Acestea tocmai descărcau căruţa cu care venise Elaine. Aceasta nu se putea concentra. Îl căuta cu privirea pe Tim în jur, dar în cele din urmă îl descoperi doar pe Fellow legat în faţa clădirii birourilor. Deci Tim trebuia să fie aici. Desigur era înăuntru. Sau poate pleca cu echipa salvatorilor?

Elaine se îndreptă către bărbaţii care aşteptau liftul, în timp ce îşi legau şorţuri din piele, îşi puneau căştile pe cap şi învăţau să folosească lămpile cele noi aduse de la mina Biller.

— Îl caut pe Tim Lambert, explică ea roşind toată.

Dacă oamenii îi vor transmite asta, el iar o va tachina…

Minerul căruia i se adresase clătină doar serios din cap.

— Încă nu ştim nimic, Miss Lainie. Doar că după prima explozie a coborât împreună cujoe Patterson…

Elaine simţi că o gheară ca de gheaţă o strângea tot mai puternic şi ameninţa să o imobilizeze. El era jos, în mină…

Totul începu să se învârtească înjur. Căutând sprijin, apucă o balustradă din fier şi urmări aproape ca în vis cum liftul urca scoţând sunete hodorogite. Şi în ciuda aşteptărilor nu era gol; oamenii scoteau primele cadavre.

— Erau chiar în apropierea intrării... gaze, explică ajutorul supraveghetorului, care tocmai urcase. Cu transportul următor mai vin trei. Pe ceilalţi trebuie să îi dezgropăm.

Elaine se uită la feţele schimonosite ale oamenilor traşi afară din colivie. Îi cunoştea pe doi dintre ei – şi pe Joe Patterson.

— Nu spuneaţi că... Joe era... împreună cu Tim Lambert?

Elaine puse întrebarea aproape silabisind, deşi ştia bine ce spusese minerul.

Ajutorul supraveghetorului clătină din cap.

— Da, Miss Lainie. Fir-ar să fie, soţia lui naşte. Matt îl învoise în mod special. Şi pe urmă asta...

El îşi trecu neputincios mâna peste chipul murdar de praf al tânărului.

— Dar nu vă pierdeţi speranţa! spuse un alt membru al echipei. Cineva a auzit bătăi într-un puţ de aeraj. Deci poate mai există supravieţuitori. Copilă, dar eşti albă ca varul... Luaţi-o de aici pe fată, este prea aproape de mină. Femeile în mină aduc necazuri!

În timp ce liftul cobora din nou în subteran, cineva o îndepărtă pe Elaine cu grijă şi respect – în timp ce în mintea ei se zbătea o singură întrebare, cât de multă nefericire ar mai putea ea aduce aici.

Madame Clarisse o luă în primire în locul de acordare a primului ajutor, unde ca şi până acum nu era nimic de făcut.

Mrs. Leroy se ocupa de Cerrin Patterson, ajutată de Charlene, care era evident că nu se pricepea doar la trupurile bărbaţilor.

— Am ajutat-o pe mama la naşterea copiilor cu numerele de ordine între nouă şi doisprezece, pe când eram încă o copiliţă. La noi nu venea nimeni, explică ea rece.

Dr. Leroy însuşi avusese până acum de-a face numai cu crize de slăbiciune ocazionale ale aparţinătorilor celor din subteran. El îi aruncă doar o scurtă privire lui Elaine, îi recomandă un whisky şi arătă către femeile şi copiii din faţa minei.

— Oamenii de acolo trec cu toţii prin asta. Nu puteţi face nimic mai mult decât să aşteptaţi.

Între timp fusese făcută cunoscută identitatea primilor morţi, şi tăcerea îngheţată de spaimă a femeilor se transformă în tânguieli şi plâns. Membrii familiilor celor morţi voiau să meargă la ei. Mrs. Carey le sugeră femeilor ei să îi ajute pe aceştia la ridicarea şi spălarea cadavrelor. Reverendul se ruga şi încerca să îi mai consoleze. Pentru cei mai mulţi oameni aflaţi în faţa minei mai exista încă speranţă. Totuşi soţiile mai vârstnice ale minerilor, care îşi urmaseră soţii din Anglia, ştiau să privească lucrurile realist: dacă gazul pătrunsese până la puţul de extracţie, pentru cei aflaţi în adâncurile minei nu mai exista nicio speranţă. Câteva fete tinere se agăţaseră de vestea că se auziseră ciocănituri.

Şi Elaine spera cu ardoare. Poate că acolo mai era

cineva în viaţă. Dar câţi dintre cei care coborâseră de dimineaţă? încercă să aprecieze cam câte victime se estimau, dar nimeni nu ştia asta.

— Cineva trebuie să-i fi notat! zise Elaine. Că doar oamenii sunt plătiţi cu ora.

După îndelungate căutări dădu peste un angajat de la birouri, care o trimise la tatăl lui Tim.

— Astăzi i-a înregistrat Mr. Lambert. Era chiar iritat că erau atât de puţini. Întrebaţi-l pe el, dacă şi-o mai fi revenit. Eu tocmai am încercat să aflu ceva de la el. Cineva din conducerea minei trebuie neapărat să vorbească cu femeile. Dar Mr. Lambert este total depăşit.

Marvin Lambert nu era doar depăşit, ci şi beat. Privea în gol şi murmura ceva neinteligibil, în timp ce soţia lui, Nellie, suspina şi striga mereu numele lui Tim. Cu niciunul dintre soţi nu se putea discuta, cu atât mai puţin putea să facă asta Lainie. Trebuia să o trimită aici pe Mrs. Carey sau pe reverend... dar mai întâi trebuia să găsească lista cu cei intraţi în subteran. Pe biroul lui Martin Lambert descoperi o ciornă.

20 decembrie 1896 – asta era. Şi apoi o înşiruire de nume. Nouăzeci şi doi. Şi Tim...

Fără vorbă multă luă notiţa şi, când i-o înmână lui Caleb Biller, acesta păru aproape entuziasmat. Tânărul Biller se detaşa vizibil în mulţimea din jur. Spre deosebire de mai toţi bărbaţii care fără pauză intrau ori ieşeau din mină, el era curat, bine îmbrăcat şi detaşat. Ca şi la cursa de cai; şi

acolo lăsase impresia că era de fapt în altă parte. Oricum părea informat cu privire la procedurile cele mai importante. Se părea că munca de coordonare i se potrivea.

— Asta reprezintă un ajutor de nepreţuit, Miss Keefer! o asigură el politicos şi luă în primire lista. Cel puţin oamenii vor şti cât de mult să caute până când vor fi găsiţi toţi. Dar oricum nu toţi cei nouăzeci şi doi au coborât. Unii lucrau la lift sau încărcau sus atelajele. Voi încerca să îi descopăr pe aceştia.

Elaine aruncă o privire către intrarea în mină, pe unde tocmai se scoteau alţi morţi.

— Mai pot exista supravieţuitori, Mr. Biller? întrebă ea încet.

Caleb ridică din umeri:

— Mai curând nu. Dar ar mai putea exista cavităţi, pungi cu aer... chiar şi în cazul exploziilor provocate de gaze. Dar perspectivele nu sunt grozave.

Puţin mai târziu se stabili că dimineaţa coborâseră în subteran şaizeci şi şase de bărbaţi, apoi coborâseră şi Joe cu Tim. Fuseseră deja găsiţi douăzeci de morţi, cei mai mulţi în zona galeriilor de la unu la şapte, care nu se prăbuşiseră. La galeriile opt şi nouă se săpa de ore întregi.

Elaine nu ştia cum trecuse ziua. Ajutase la prepararea ceaiului şi a sandvişurilor, dar era ca şi absentă. Cândva reverendul o rugă să se ducă în oraş pentru a aduce provizii. În mină lucrau înjur de o sută de oameni, care

erau schimbaţi permanent, pentru a nu se încurca unii pe alţii. Cantitatea de steril era enormă; porţiuni întregi de galerii se prăbuşiseră. Mereu erau scoşi morţi la suprafaţă.

Lainie o înhămă pe Banshee, apoi se ocupă de Fellow, care rămăsese înşeuat. Era evident că nimeni nu cuteza să îl ia din drum; probabil că vedeau în asta un semn rău. Şi Elaine se luptă cu speranţa absurdă că atâta timp cât Fellow aştepta, în orice moment putea să apară Tim şi să îl încalece. Dar îşi făcu curaj, scoase şaua de pe cal şi îl duse în grajdurile minei.

— Aici te va găsi stăpânul tău... spuse ea încet şi simţi cum îi curgeau lacrimile.

Şi plânse încet cu capul în coama calului. Apoi se mai linişti şi porni spre oraş.

Greymouth părea zguduit de catastrofa de la mina Lambert. La *Lucky Horse* era închis, la *Wild Rover* era linişte. Elaine luă în primire alimentele. Restul doamnelor din asociaţia gospodinelor nu stătuseră degeaba, ci gătiseră. Două dintre ele i se alăturară, cu toate că Elaine se întreba la ce ar mai fi nevoie de alte ajutoare femei. La început se gândise la îngrijirea răniţilor, dar până acum doctorul Leroy se ocupase doar de rănile minore ale unor salvatori. Cei dezgropaţi în mină erau cu toţii morţi.

Când trecu pe lângă *Wild Rover,* Elaine o zări pe Kura. Tânăra femeie tocmai voia să îşi reia locul la pian, dar cârciuma era pustie, şi Kura păru să ezite dacă trebuia să intre, când o văzu pe Elaine.

— Am auzit de mină, zise Kura. Este rău?

Elaine o privi şi pentru prima dată nu mai simţi nici furie, nici invidie sau admiraţie. Acum îi era indiferent dacă aceasta era verişoara ei sau o străină incomodă.

— Depinde de ce înţelegi prin rău, ripostă ea din vârful buzelor.

Kura părea la fel de detaşată ca totdeauna. Doar în privirea ei era o urmă de spaimă. Pentru prima oară lui Elaine îi trecu prin cap că doar prin cântec Kura îşi putea exprima sentimentele. Probabil că de aceea avea ea atât de mult nevoie de muzică.

— Să vin cu tine? întrebă Kura. Aveţi nevoie de ajutor?

— Din câte ştiu, răspunse sec Elaine, nu dispui de calităţi utilizabile acum la mină. Acum nu are căutare nici arta seducţiei, nici muzica de operă.

Doamnele din căruţă îşi ascuţiră auzul.

Atitudinea conciliantă a Kurei se risipi.

— Se spune că aş avea asupra bărbaţilor un efect înviorător... zise ea pe tonul ei cel mai lasciv şi aruncând pe spate părul cu un gest graţios al mâinii.

Riposta Kurei ar fi lăsat-o fără replică pe Elaine în urmă cu o zi. Dar acum aceasta o privi doar rece.

— În acest caz, te-ai putea face utilă. Până acum avem treizeci şi trei de morţi. Dacă vrei să încerci...

Elaine pocni din degete, şi la acest semn Banshee o luă din loc. Kura rămase mută în urmă. Elaine câştigase bătălia verbală, dar senzaţia de triumf nu o simţea defel.

Dimpotrivă, o podidiră lacrimile când îndreptă atelajul către mină.

Acţiunile de salvare se extinseră până târziu în noapte, dar singura rază de lumină o reprezentă naşterea copilului lui Cerrin Patterson. Un băiat sănătos, care poate că o va putea consola puţin pe mamă pentru pierderea soţului ei. Acesteia nu i se spusese nimic despre moartea lui joc. Când auzi asta, Elaine examină cu teamă rândurile de victime depuse într-un şopron. Oare îl găsiseră deja pe Tim şi ţineau secret acest lucru doar faţă de ea şi de soţii Lambert? Această temere nu se adeveri, dar imaginea morţilor o impresionă profund pe Elaine. Printre victime îl descoperi pe Jimmy, minerul uriaş care uşor ameţit de bere îi mărturisise că în fiecare zi se temea să intre în mină. Soţia lui Charlie Murphy îşi plângea isteric bărbatul, deşi acesta o bătea des, ca pe urmă să regrete amarnic. Elaine văzu printre morţi ucenici care după ce coborâseră pentru prima oară în mină îşi băuseră mândri prima bere la *Lucky Horse,* dar şi tineri şefi de echipă sârguincioşi, care în perioada ei de început la cârciumă îi făcuseră curte nebună. Într-o zi va ajunge maistru miner, îi povestise cu mândrie Harry Lehmann. Atunci va putea să îi ofere o viaţă bună. Acum zăcea aici zdrobit, ca mulţi dintre cei aduşi mai în urmă. Salvatorii pătrundeau acum în zona de unde porniseră exploziile. Aici minerii nu muriseră din cauza otrăvirii cu gaze, ci răpuşi de munte sau arşi. Unele cadavre nu mai putuseră fi identificate, dar acestea

proveneau din adâncul muntelui. Tim nu putuse să ajungă acolo; el ar fi trebuit să se afle printre morţii dezgropaţi mai devreme.

Pe la ora unsprezece seara Matt Gawain ieşi din mină. Era complet epuizat. Fusese silit de camarazi să ia o pauză.

Elaine îl întâlni în ceainăria improvizată de Mrs. Carey, unde şi Stew înfuleca înfometat.

— Mr. Matt, încă nimic despre Tim Lambert?

Matt scutură din cap. Chipul îi era supt şi negru din cauza prafului de cărbune. Nu se spălase. Niciunul dintre ortacii care treceau pe aici pentru a mai prinde puteri înainte de a coborî din nou nu se spăla.

— Acum pătrundem încet în zona din care s-ar fi auzit lovituri, dacă într-adevăr s-au auzit. De ore întregi nu am mai auzit nimic. Dar dacă există supravieţuitori, atunci aceştia se află acolo, în apropierea noului puţ de aeraj. Sunt galerii săpate de curând, cu sistem propriu de aerisire... cel puţin ar fi trebuit să aibă. Dar este greu. Acolo tunelurile sunt prăbuşite şi deseori sunt fierbinţi după incendii. Noi ne dăm toată silinţa, Miss Lainie, dar s-ar putea să ajungem prea târziu.

Matt înghiţi un coltuc de pâine.

— Dar dumneavoastră credeţi că Tim...

Elaine aproape că se ferea să îşi mai făurească noi speranţe.

— Dacă eram în locul lui, aş fi încercat să mă refugiez

acolo. Dar oare a reuşit? Mai există galerii pe care nu le-am dezgropat. Teoretic ar mai putea fi cineva acolo. În orice caz vom ajunge curând la puţul de aeraj. Dacă nu îl găsim acolo... Matt plecă capul, apoi adăugă: Eu voi coborî imediat, Miss Lainie. Uraţi-ne noroc.

Şi într-adevăr, Matt coborî în subteran, cu toate că doctorul Leroy îi interzisese. Se clătina din cauza oboselii. Pe de altă parte voia să fie de faţă la ultimele lovituri de hârleţ – şi eventual să realizeze forări de probă dacă se dădea de vreo cavernă. Pericolul din mină nu era nici pe departe înlăturat.

3

Elaine umbla fără niciun ţel pe terenul minei, unde familiile victimelor şi ajutoarele din oraş se mai calmaseră puţin. Mrs. Carey şi Mrs. Leroy dormeau în paturile amenajate pentru răniţi. Doctorul Leroy moţăia în fotoliul lui Marvin Lambert. Pentru soţii Lambert se aduseseră paturi de campanie într-o încăpere alăturată. Marvin căzuse într-o somnolenţă de om băut, iar când doctorul nu mai suportase lamentările lui Nellie Lambert, i le curmase cu laudanum. Acum mama lui Tim dormea cuminte alături de bărbatul ei, care se zbătea în somn şi părea că înjura şi în vis.

Majoritatea femeilor şi copiilor victimelor plecaseră acasă. Unele mai vegheau morţii. Cine mai avea speranţe aştepta ca şi până atunci în curte. Era o noapte caldă; femeile tremurau mai curând de frică şi de epuizare decât de frig. Totuşi Mrs. Carey pusese să li se distribuie pături.

Madame Clarisse îşi expediase fetele acasă. Aici nu mai era treabă pentru ele, şi noaptea nu îi plăcea să le lase nesupravegheate. Chiar şi epuizaţi, bărbaţii erau bărbaţi şi le-ar fi privit pe prostituate ca pe un vânat. Reverendul le dusese cu căruţa lui în oraş. Elaine doar clătinase din cap când madame Clarisse o rugase să o înhame pe Banshee.

— Eu rămân aici până când... până când... Ea nu mai

continuase, pentru că se temuse că va izbucni în plâns din cauza epuizării. Apoi adăugase mai liniştită: Mie nimeni nu îmi va face nimic.

În cele din urmă, se duse la grajd, la Banshee şi Fellow, se ghemui pe o grămadă de paie şi o luă în braţe pe Callie. Se părea că soarta ei era să îşi găsească consolarea doar la animale.

Dar mai târziu, spre dimineaţă, din somnolenţa ei o smulse un strigăt.

— Au găsit pe cineva! anunţă o voce triumfătoare. Semne de viaţă! Cineva sapă din interior!

Elaine ieşi în fugă din grajd; nu mai stătu nici măcar să îşi scuture paiele din păr. În curte întâlni un miner tânăr, înconjurat de femeile în care se trezise din nou speranţa.

— Cine este?

— Sunt mai mulţi?

— Sunt răniţi?

— Este soţul meu?

— Este fiul meu?

Mereu aceleaşi întrebări. Este Rudy, este Paddy, estejay, este...?

— Este Tim? întrebă Elaine.

— Încă nu ştiu! Bărbatul abia se putea apăra de năvala femeilor. Până acum este vorba doar de zgomote. Acum sapă. Poate peste o oră...

Elaine rămase cu celelalte femei tremurând, plângând şi rugându-se. Toate erau la capătul puterilor. Era ultima

şansă. Nu vor mai fi găsiţi alţi supravieţuitori.

Mai trecură aproape două ore până când vestea ajunse sus.

— Este un băiat, Roly O'Brien. Anunţaţi-o pe maică-sa! Băiatul este mort de oboseală, dar este întreg. Şi...

Femeile se îngrămădiră la intrarea în mină privind răbdătoare către lift.

— Celălalt este Timothy Lambert. Dar daţi-i voie doctorului... Repede, este urgent...

Elaine privea targa pe care era scos Tim şi nu îi venea să creadă. El nu se mişca, era inconştient, dar nu părea să fie adâncit într-un somn adânc. Trupul nu-i părea încordat. Elaine avu impresia că avea în faţă o marionetă aruncată de cineva şi părăsită cu picioarele sucite. Dar trăia!

Elaine vru să se apropie. Dar doctorul Leroy ajunsese deja şi se ocupa de rănit. Elaine privea cum îi luă pulsul, cum îi asculta respiraţia, cum îi pipăia cu atenţie trupul.

În cele din urmă doctorul se îndreptă. Elaine încercă să îi ghicească pe figură, dar chipul acestuia era ca de piatră.

— Doctore... spuse ea deznădăjduită, trăieşte?

Leroy confirmă.

— Da. Dar dacă în acest caz este o veste bună... Leroy îşi muşcă buzele când o privi în faţă pe Elaine. Adăugă: Trebuie să îl mai consult. Medicul încercă să nu o mai privească în ochi pe Elaine. Se întoarse către oamenii cu targa: Duceţi-l înăuntru şi puneţi-l pe un pat... Dar cu atenţie; omul are toate oasele rupte.

— Nu vă lăsaţi pradă disperării, mică lady! Berta Leroy, inimoasa soţie a medicului, o văzu pe fată clătinându-se când bărbaţii ridicară targa cu Tim. Ea continuă: Soţul meu tinde uneori să exagereze. Poate că nu este chiar atât de grav. După un consult atât de scurt nu se poate pronunţa. Acum lăsaţi-ne să-l examinăm mai temeinic...

— Dar asta se vindecă? Elaine se sprijini recunoscătoare de braţul femeii mai în vârstă. Vocea ei oglindea teama: Vreau să spun ruptura de oase...

— Vom vedea, fetiţo, o potoli Berta. Principalul este că trăieşte. Mrs. Carey vreţi să veniţi puţin? Mai aveţi o cană cu ceai pentru micuţa lady? I-ar face bine şi o înghiţitură de rachiu!

Mrs. Leroy desprinse uşor mâna lui Elaine de pe braţul ei şi se pregăti să îşi urmeze soţul în clădirea birourilor. Elaine se ţinu după ea. Nu voia nicidecum să rămână în urmă. Dintr-un oarecare motiv tembel avea sentimentul că lui Tim nu i s-ar întâmpla nimic doar dacă ea era cu el.

— Nu, dumneavoastră nu. Berta clătină cu hotărâre din cap. Acolo, înăuntru, nu mai este nevoie de dumneavoastră. Acum trebuie să îi anunţăm şi părinţii, iar dumneavoastră... înţelegeţi-mă corect, nu sunteţi logodnica lui oficială. Şi nu vrem probleme cu bătrânii Lambert!

Raţiunea lui Elaine era de acord, dar ea simţea dorinţa nestăpânită de a se repezi la uşa care se închidea în faţa ei.

Apoi îi recunoscu pe Matt Gawain şi pe alţi membri ai echipei de salvatori. Cu siguranţă că ei ştiau mai multe despre împrejurările în care avusese loc salvarea. Ei îl conduceau pe cel de al doilea supravieţuitor: Roly O'Brien intra în spitalul improvizat pe propriile picioare. Cam tremura alături de mama lui, care îşi făcea necontenit semnul crucii şi care suspina de bucurie, dar nu avea nicio rană. Era şi cam dezorientat, dar fără îndoială că îşi va reveni cu timpul. Era bombardat din toate părţile cu întrebări.

Mai întâi Matthew încercă să îl protejeze pe Roly.

— Băiatul are nevoie urgent de mâncare, spuse supraveghetorul. Vă ocupaţi dumneavoastră de asta, Miss Lainie? I-am găsit pe amândoi în zona acelui puţ de aeraj. De gaz scăpaseră, dar din păcate avalanşa de pietre de după explozie l-a surprins pe Tim. Spre deosebire de el, băiatul se afla la adăpost în galerie. Chiar dispunea de ceva loc. Din cauza izolării şi-ar fi pierdut raţiunea, dar ar fi supravieţuit zile de-a rândul.

— Era atât de întuneric... şopti Roly. Era un întuneric înspăimântător, eu... nu am cutezat să mă mişc. La început m-am gândit că Mr. Lambert este mort şi că sunt singur. Dar apoi el s-a trezit...

— Era treaz? întrebă Elaine emoţionată. El era cel care lovea?

Roly clătină din cap.

— Nu, eu eram, el nu se putea mişca. Era îngropat până

aici... Băiatul arătă către mijlocul pieptului său şi continuă: Am încercat să îl trag, dar nu a mers... iar el a spus să nu mai încerc, pentru că doar îl durea... pe el îl durea totul. Dar nu îi era frică deloc... zicea că ne vor scoate oamenii. Eu trebuia doar să găsesc puţul de aeraj... mergând după curentul de aer. Şi să lovesc cu o piatră zidăria puţului. Asta am făcut...

— Şi el a fost în tot acest timp conştient?

Elaine se agăţa de această idee. Tim nu putea să aibă răni interne grave dacă vorbise o zi şi o jumătate de noapte cu băiatul acesta.

Mrs. Carey pusese între timp pe masă un ceai şi o farfurie cu sandvişuri pentru băiat. Roly bău însetat, încercând în acelaşi timp să bage în gură şi pâinea. Se înecă şi tuşi.

— Ia-o uşor, băiete! mormăi Matt. Acum nu se mai prăbuşeşte nimic peste tine. Şi dacă nasul nu mă înşală, doamnele ţi-au pregătit şi o supă fierbinte.

Elaine aşteptă nerăbdătoare ca băiatul să înghită.

— Roly, ce a fost cu Mr. Lambert? îl preluă ea din nou.

Îi venea să îl scuture pe tânăr.

— A fost conştient aproape tot timpul. La început mai mult, dar apoi se simţea rău... gemea şi se plângea că este întuneric, eu urlam... Dar pe urmă am auzit că undeva în galerii se săpa, atunci m-am gândit că ne scot şi am strigat, am făcut gălăgie, dar Mr. Lambert nu a mai reacţionat. Trebuie să îi daţi şi lui ceva de băut, neapărat!

Roly păru că îşi dădea seama abia acum de asta şi privi vinovat ceaşca lui de ceai. Apoi adăugă: Spunea mereu doar că îi era sete.

Cuvintele lui Roly nu îi uşurară sufletul lui Elaine. Mai ales că acum se auzeau voci şi plânsete din birou. Matt le auzi şi el şi clipi îngrijorat.

— Mai înainte inima lui încă bătea cu putere, spuse el, şi ca să o mai liniştească pe Lainie.

Dar ea nu mai rezista. Se îndreptă decisă spre uşă şi o împinse. Chiar dacă doctorul Leroy ar fi nevoit să o zvârle afară, ea trebuia să vadă dacă Tim trăia.

Dar medicul şi soţia lui aveau altceva de făcut decât să o bage în seamă pe Elaine. Berta se ocupa de Nellie Lambert, care plângea şi se jelea, în timp ce Mr. Leroy încerca să îl calmeze pe Marvin Lambert care se lamenta.

— Tipic pentru Timothy! Are doar prostii în cap! Eu i-am spus mereu că indivizii nu merită să faci ceva pentru ei. Dar nu! El voia permanent să îi salveze de la ceva! Cu preţul propriei sănătăţi! Nu putea să conducă măsurile de salvare de aici? Supraveghetorul acesta, Matt Gawain, era şmecher! Ăsta nu se bagă fără să se gândească într-o aventură oarecare, să mai vină şi schilod înapoi!

— Matt Gawain se află de ore întregi în mină, încerca doctorul Leroy să îl domolească. Iar fiul dumneavoastră nu avea de unde să ştie că vor urma alte explozii. Alţii ar spune că el este un erou.

— Frumos erou! hohoti Marvin. Probabil ţinea ca singur

să îi dezgroape pe cei prinşi sub dărâmături. Acum vedem cu ce s-a ales!

Suna amar, dar Elaine sesiză şi izul de whisky pe care acesta încă îl mai degaja.

Elaine îşi deplasă privirea de la părinţii lui Tim la silueta subţire din pat. Slavă Domnului, el era încă inconştient, aşa că nu auzise reacţiile părinţilor. Avea chipul cenuşiu, la fel cum îi era şi părul. Cineva îl curăţise superficial de praful de cărbune, însă în pori şi în ridurile feţei atât de caracteristice când râdea se mai aflau încă resturi unsuroase. Spre uşurarea ei, Elaine văzu că pieptul i se ridica şi cobora regulat. Deci trăia. Acum, când fusese acoperit cu o pătură, nici nu mai arăta atât de strivit.

Marvin Lambert făcu o pauză, în timp ce soţia lui se lansă în noi tirade.

— Şi va rămâne paralizat. Fiul meu... un schilod!

Nellie Lambert suspină, în timp ce Berta Leroy arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a se năpusti asupra celor doi.

Nellie se prăbuşi într-un gest teatral peste patul pe care se afla Tim. Rănitul gemu.

— Îl faceţi să sufere! zise Elaine, care simţea pornirea de a smulge isterica femeie de lângă fiul ei.

Dar se stăpâni şi o îndepărtă pe Mrs. Lambert uşor, înainte ca Berta să fi intervenit mai energic. Nellie se refugie în braţele bărbatului ei.

Elaine îl privi implorator pe doctorul Leroy.

— De fapt ce are?

— Fracturi complicate ale picioarelor, răspunse rapid Berta. Era evident că nu voia ca nişte detalii furnizate de soţul ei să declanşeze noi isterii. Adăugă: Şi o coapsă ruptă. Ar mai fi şi câteva coaste…

— Este paralizat? întrebă Elaine.

Termenul de „schilod” parcă o arsese. Între timp se mai apropiase de patul lui Tim şi simţea nevoia de a-l atinge, de a-l mângâia pe frunte, de a-i şterge murdăria rămasă pe obraji. Dar nu îndrăznea.

Doctorul Leroy dădu din cap.

— Nu este paralizat, pentru asta ar fi trebuit să aibă şira spinării ruptă, lucru care probabil nu s-a întâmplat. Întrebarea ar fi dacă asta este o binecuvântare. Dacă cineva este paralizat, cel puţin nu mai are dureri. Dar aşa…

— Dar fracturile se vindecă! interveni Lainie. Fratele meu şi-a fracturat braţul, şi s-a însănătoşit repede. Iar celălalt frate al meu a căzut dintr-un pom şi şi-a rupt piciorul. A trebuit să stea mai mult în pat, dar pe urmă…

— Fracturile simple se vindecă fără probleme, o întrerupse Leroy. Dar aici avem de-a face cu fracturi multiple. Desigur că le putem imobiliza, dar nu prea ştiu de unde să încep. Vom chema un specialist din Christchurch. Cu siguranţă că se va vindeca cumva…

— Va putea să meargă din nou? întrebă plină de speranţă Elaine. Fireşte nu imediat, dar peste câteva săptămâni sau luni…

Leroy oftă.

— Fetiţo, să fii bucuroasă dacă în câteva luni va putea sta într-un scaun pe roţi. Şoldul acesta rupt...

— Termină odată cu cobitul, Christopher!

Berta Leroy era pe punctul de a ceda nervos. Soţul ei era un bun medic, dar era şi un pesimist cronic. Şi cu toate că de cele mai multe ori el avea dreptate, în acest moment nu exista niciun motiv să-i mai îngrozească pe părinţii rănitului. Roşcovana asta, care cumva ţinea de madame Clarisse, dar care se părea că nu era o prostituată, deja părea o frunză în vânt. Când Christopher menţionase scaunul cu rotile, de pe chipul ei dispăruse orice culoare.

Berta o apucă energic de umeri.

— Iar dumneata, fetiţo, inspiră adânc! Nu îl ajuţi pe prietenul tău dacă mai leşini şi tu. Aşa cum ai auzit, va veni un specialist de la Christchurch. Înainte de venirea acestuia nu se poate spune nimic.

Elaine îşi recăpăta oarecum autocontrolul. Fireşte că se purta prosteşte. Trebuia să fie bucuroasă că Tim mai era în viaţă. Dacă nu ar fi avut permanent în faţa ochilor imaginea cursei de cai... Tim ca victorios merituos, sărind de pe cal râzând, suind sprinten pe podium, îmbrăţişându-l pe Fellow, urcând apoi din nou în şa. Nu şi-l putea imagina pe acest om într-un scaun cu rotile, condamnat la inactivitate. Poate că doctorul Leroy avea dreptate când spunea că pentru Tim asta era mai rău decât moartea.

Dar în legătură cu asta se va gândi mai târziu. Acum.

Trebuia să o întrebe pe Mrs. Leroy ce putea ea face pentru Tim. Dacă mai exista ceva ce putea să facă...

Însă acum Berta Leroy o muştruluia pe Nellie Lambert:

— Dumneavoastră adunaţi-vă! i se adresă ea scurt mamei plângăreţe a lui Tim. Afară sunt multe femei care astăzi şi-au pierdut bărbaţii şi fiii! Şi acelea nici măcar nu ştiu cum să facă rost de bani pentru a-i înmormânta! Dumneavoastră v-aţi recăpătat fiul. Ar trebui să-l mulţumiţi Domnului, în loc să vă văicăriţi fără rost. Unde este reverendul? Uitaţi-vă dacă găsiţi pe cineva care să vă ducă acasă. Noi vă vom spăla aici băiatul, îl vom îngriji, îl vom pune în pat atâta timp cât este inconştient. Va avea după aceea dureri... Christopher?

Medicul alegea atelele şi pregătea bandajele. Mrs. Leroy constată asta cu plăcere şi reveni la Elaine.

— Te simţi mai bine, fetiţo? Bun. Caut-o pe Mrs. Carey! Aici noi mai avem nevoie de cineva voinic.

Mrs. Leroy se întoarse la patul lui Tim şi se pregăti să-i aranjeze acestuia păturile.

— Vă pot ajuta eu! spuse Elaine luându-se după ea.

Berta Leroy clătină din cap.

— Nu, nu dumneata. Asta ţi-ar mai lipsi noaptea asta, să te muţi la picioarele drăguţului tău. Să îmi mai şi leşini.

— El nu este drăguţul meu... şopti Elaine.

Berta râse.

— Nu, fireşte că nu. Micuţo, eşti rece ca un bot de câine! Nu ai treabă cu nimeni! Doar erai în trecere pe aici, pentru

că pe Tim Lambert îl ştii doar aşa, din vedere, nu? Asta să i-o spui lui mutu'! Dar mai întâi înhamă-ţi căluţul. Căruţa lui madame Clarisse mai este aici, nu? Caută pe cineva care să scoată băncile, pentru că trebuie dusă o targă.

— Vrei să duci omul acasă astăzi, Berta? întrebă doctorul. În starea aceasta?

Berta Leroy ridică din umeri.

— Starea lui nu se va modifica în următoarele săptămâni. Excepţie făcând faptul că mâine va fi conştient şi va simţi fiecare groapă de pe drum. L-am putea scuti de tortura asta.

Elaine începea să se întrebe cine era adevăratul doctor în cabinetul medical Leroy.

— Dar familia asta...

Berta îl întrerupse pe soţul ei şi se adresă energică lui Elaine:

— Ce mai aştepţi, fetiţo? La grajd!

Elaine ieşi. Considera şi ea că în fond doctorul Leroy avea dreptate. Dacă îl duceau pe Tim la casa Lambert, tatăl îl va copleşi mâine cu reproşuri, şi mama lui nu îşi va mai reveni din disperare. Acum Elaine înţelegea de ce Timothy venea în fiecare seară la cârciumă. A fi la dispoziţia soţilor Lambert însemna iadul pe pământ.

Banshee şi Fellow nechezară când Elaine intră în grajd; acolo dădu de mai mulţi mineri, care după acţiunea de salvare căzuseră epuizaţi pe paie. Mai înainte nu îi remarcase – şi nici nu se mai gândi că dormise fără teamă

cu ei sub acelaşi acoperiş! Dar acum trebuia să trezească câţiva dintre ei. Singură nu ar reuşi să aranjeze căruţa lui madame Clarisse pentru transportul bolnavului. Se decise pentru doi mineri mai în vârstă, liniştiţi, pe care îi ştia superficial de la cârciumă. Bărbaţii nu se arătară entuziasmaţi, dar înţeleseră despre ce era vorba şi îşi aduseră sculele.

Din păcate nu prea avură grijă de pernele roşii din catifea ale lui madame şi le umplură de pete de murdărie. Pe care Lainie va trebui să le cureţe. Ea oftă. Se va încheia odată ziua asta?

Când în cele din urmă aduse în faţa birourilor căruţa aranjată pentru transportul bolnavului, disputa dintre soţii Leroy continua încă. Era vorba despre faptul că Berta prefera ca Tim să fie îngrijit la cabinetul medical, unde exista şi un mic spital cu două paturi. Medicul însă era de părere că tot atât de mult putea face pentru Tim acasă şi o îngrijitoare angajată de familie. Tim va avea nevoie de îngrijire o perioadă de câteva luni.

În faţa unei asemenea lipse de judecată specific bărbătească Berta clătina din cap.

— Îngrijitoarea îl poate spăla şi îi poate schimba pansamentele, dar în rest? Tocmai i-ai văzut pe soţii Lambert! Dacă îl trimiţi acolo, peste o săptămână vei avea de-a face cu o depresie clasa întâi! Şi cumva crezi că vreunul dintre ortaci va cuteza să îl viziteze? Poate Matt Gawain, la trei săptămâni o dată! Pe când la noi este

animaţie mereu. Prietenii lui pot trece pe aici, toate femeile onorabile din localitate vor trece cu fetele lor, iar fetele de la madame Clarisse vor veni şi fără dame de companie. Berta zâmbi văzând-o pe Elaine în uşă şi adăugă: Mai ales una dintre ele. Care nu are nicio treabă cu el...

Elaine roşi.

Doctorul Leroy se dădu bătut.

— Bine. Deci la cabinet. Avem doi bărbaţi pentru targă? Şi pentru schimbarea patului ne trebuie cel puţin patru ajutoare.

Trupul lui Tim era înfăşurat în bandaje; avea bandajat şi pieptul. La braţe se părea că nu avea răni. Asta îi dădu speranţe lui Elaine. Dar ea păli din nou când Leroy şi ajutoarele lui îl ridicară pe rănit din pat pentru a-l pune pe targă şi acesta gemu zgomotos.

— Am pus pături în căruţă, spuse ea.

Berta încuviinţă din cap şi îi urmă pe purtătorii de targă până la căruţă.

— Bun, te-ai gândit bine. Merg cu dumneata şi încerc să îl menţin cât mai nemişcat. Al cui este cel de al doilea cal?

Elaine o înhămase pe Banshee la căruţă, de care îl legase şi pe Fellow. Ea arătă către Tim.

— Este al lui. Bătrânii au uitat de cal. Nu poate rămâne singur aici...

Berta zâmbi.

— Eşti cu adevărat o sfântă. Aveţi grijă de un bărbat de

care nu vă leagă nimic, şi chiar şi de calul lui. Exemplar! Poate că reverendul ar trebui să predice despre asta.

Elaine o conduse pe Banshee la pas întreg drumul, dar pe întuneric nu putu să evite fiecare groapă. Deşi era inconştient, Tim gemea de fiecare dată, şi treptat Elaine înţelese de ce Berta Leroy insistase să fie transportat chiar în această noapte. În cele din urmă, bărbaţii îl duseră pe Tim în cabinetul medical, iar Elaine se ocupă de cai. Când Banshee şi Fellow ronţăiau mulţumiţi fânul, îi urmă şi ea în casă pe soţii Leroy.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

Berta Leroy aruncă o privire fetei delicate, îmbrăcată cu un costum de călărie murdar acum. Arăta palidă şi frântă de oboseală, şi totuşi avea în ochi acea expresie care îi spunea că în următoarele ore cu siguranţă nu va putea dormi. Dimpotrivă, Berta simţea nevoia să doarmă. Va dormi buştean.

— Poţi rămâne cu el, zise ea după ce se gândi o clipă. Cineva trebuie să fie cu el când se va trezi. Nu se poate întâmpla nimic, nu este în pericol de moarte. Dacă totuşi este nevoie, trezeşte-ne.

— Şi ce fac atunci când se trezeşte? întrebă Elaine şovăind şi o urmă pe soţia medicului în salonul pentru bolnavi.

Tim era întins nemişcat pe unul dintre paturi.

Berta ridică din umeri.

— Vorbeşti cu el. Îi dai ceva să bea. Dacă are dureri, să

ia asta. Ea arătă către un pocal în care se afla un lichid lăptos, aşezat alături de o carafă cu apă pe noptieră. Femeia continuă: Va adormi foarte repede, este un medicament puternic. Şi îl încurajezi puţin.

Elaine trase un scaun lângă pat şi aprinse lampa de pe mica noptieră. Mrs. Leroy stinse lumina principală. Pe Elaine nu o deranja mult să stea pe întuneric, dar când Tim se trezea... nu trebuia să fie întuneric. Ea mai auzea încă în urechi cuvintele lui Roly: Mereu spunea cât de întuneric este...

Elaine rămase lângă patul lui Tim până în zori. Era epuizată, dar parcă nu era cu adevărat obosită; după o zi îngrozitoare, acum era linişte. Şi Tim părea epuizat. Abia acum Elaine înregistra că avea obrajii supţi şi cearcăne întunecate sub ochi. Şi peste toate, praful de piatră... Elaine luă un lighenaş aflat în încăpere şi turnă apă în el. Apoi îi şterse colţurile ochilor, trecu uşor cârpa umedă peste cutele care îi dădeau acel aer atât de ştrengăresc când râdea. Era foarte atentă să îl atingă doar cu cârpa. Când din nebăgare de seamă degetele îi atinseră obrajii, tresări ca lovită de fulger.

De la acele nopţi oribile cu Thomas, nu mai atinsese niciun bărbat, şi nici nu mai fusese singură cu vreunul. Şi mai ales noaptea, într-o cameră întunecoasă. Nu voia să mai facă asta niciodată. Dar acum aproape că îi veni să râdă de teama ei. În ce îl privea pe Tim, din partea lui nu exista acum niciun pericol. Iar atingerea pielii lui era

plăcută. Pielea era caldă, uscată, puţin aspră… Elaine lăsă cârpa şi îi mângâie uşor fruntea, sprâncenele, obrajii. Îi îndepărtă părul de pe frunte şi constată cât era acesta de moale. În final îi pipăi mâinile care stăteau nemişcate pe pătură. Mâini puternice, bronzate, care puteau să apuce. Îşi aminti totuşi şi de blândeţea cu care aceste mâini ţineau frâul lui Fellow; pe parcursul întrecerii admirase cu câtă uşurinţă conducea el calul. Degetele lui Tim erau aproape negre de la praf, unghiile îi erau rupte. Chiar încercase să îndepărteze cu mâinile sterilul care îl acoperise?

Îi mângâie dosul palmelor, în cele din urmă îi luă mâna dreaptă în mâinile ei – şi scoase un strigăt înăbuşit când degetele lui le strânseră pe ale ei. Era o nebunie, dar această simplă strângere uşoară fu suficientă pentru a-şi smulge isteric mâna şi pentru a sări în picioare, ca să fie cât mai departe de el.

Strigătul îl făcu pe Tim să deschidă ochii.

— Lainie… şopti el. Visez… cine a strigat? Băiatul?

Tim privi buimac înjur.

Elaine se certă pe sine pentru propria reacţie. Se apropie din nou şi făcu lumina lămpii mai mare.

— Nimeni nu a strigat, zise ea. Iar băiatul este în siguranţă. Dumneavoastră… dumneavoastră sunteţi în Greymouth la doctorul Leroy. V-a dezgropat Matt Gawain.

Tim zâmbi.

— Iar dumneavoastră m-aţi îngrijit…

Închise iarăşi ochii. Elaine îi luă mâna. O va ţine cu putere până când el se va trezi din nou, apoi îi va zâmbi. Trebuia să îşi învingă frica absurdă. Trebuia doar să fie atentă să nu se îndrăgostească iarăşi.

Când Tim îşi recăpătă cunoştinţa era deja dimineaţă. Elaine nu îl mai ţinea de mână; adormise în fotoliu. Când el îi pronunţă numele, tresări. O voce de bărbat care o trezea din somn... aşa începea mereu când Thomas... Dar nu era vocea dură, de stăpân, a lui Sideblossom. Vocea lui Tim era mai clară, mai prietenoasă şi abia se auzea. Elaine reuşi să îi zâmbească. Tim clipea din cauza luminii.

— Lainie, poţi... ai putea... fereastra... lumina...

Elaine răsuci fitilul lămpii.

— Perdelele...

Mâna lui Tim tresărea pe pătură de parcă ar fi vrut el însuşi să le tragă.

— Afară este încă întuneric, spuse Lainie. Dar se face dimineaţă. Va răsări imediat soarele.

Se ridică nervoasă şi trase perdelele. Prima lumină a zorilor pătrunse în încăpere.

Tim clipi. Ochii îi erau injectaţi din cauza prafului.

— Credeam că nu îl mai văd... soarele. Şi... Lainie... încercă să se mişte şi chipul i se schimonosi de durere. Ce am? întrebă el încet. Mă doare cumplit.

Elaine se aşeză şi îi apucă mâna. Inima ei bătea cu putere, dar Tim îi strânse degetele cu mare atenţie.

— Doar câteva fracturi de oase, răspunse ea. Uitaţi,

dacă... dacă beţi asta...

Întinse mâna după sticla de pe noptieră. Tim încercă să se ridice în capul oaselor şi să o ia, dar la cea mai mică mişcare durerea se răspândea fulgerător în tot trupul. Îşi stăpâni cu greutate un strigăt, care se transformă într-un sunet înăbuşit. Elaine îi văzu broboanele de sudoare de pe frunte.

— Aşteptaţi, vă ajut eu. Trebuie să staţi întins, fără să vă mişcaţi...

Introduse cu atenţie o mână sub capul lui, i-l ridică uşor şi îi duse paharul la buze. Tim înghiţea cu greutate.

— Are un gust oribil, spuse el, şi încercă să zâmbească.

— Dar ajută, susţinu ea.

Acum Tim era întins, stătea liniştit şi privea pe fereastră. Din pat nu putea să vadă mare lucru, doar siluetele munţilor, un acoperiş ori două, un turn de extracţie. Se făcea repede lumină.

Elaine îi şterse sudoarea de pe frunte.

— Imediat va trece durerea, îl încurajă ea.

Tim o privi cercetător. Ea îi ascundea ceva. Dar ea era aici. Desfăcu pumnul strâns de durere şi întinse mâna spre ea.

— Lainie... chiar dacă nu este grav, mă simt ceva cam rău. Aţi putea... poate aţi putea să mă mai ţineţi încă o dată de mână?

Elaine roşi, dar îi dădu mâna. Şi apoi amândoi priviră în tăcere cum un neobişnuit de frumos răsărit de soare

trecea de la purpuriul primilor zori la o lumină strălucitoare.

4

Soarele se ridica deasupra unui oraş răvăşit, îndoliat. Locuitorii din Greyrnouth, chiar şi negustorii şi meşteşugarii care nu aveau nimic de-a face cu mina erau obosiţi şi deprimaţi. Întreaga viaţă se desfăşura tărăgănat, de parcă oamenii şi atelajele se mişcau printr-o ceaţă deasă.

Însă cele mai multe mine private nu încetaseră activitatea. Chiar şi muncitorii care în urmă cu o zi ajutaseră la acţiunile de salvare trebuiau să coboare în subteran, dacă nu voiau să-şi piardă şi aşa amărâtul salariu. Ei se prezentau epuizaţi şi nedormiţi în schimburile lor şi puteau doar să spere că un supraveghetor înţelegător îi va repartiza la o muncă mai liniştită sau chiar la suprafaţă.

Matt şi colegii lui nu făceau asta cu plăcere. Dacă oamenii rămâneau prea mult timp afară, imaginile răniţilor şi morţilor li se vor imprima în memorie şi ei se vor teme de acum de galerii. De aceea existau mereu oameni care după accidentele miniere demisionau. Mulţi coborau în mine zilnic cu teama în suflet, deşi niciunul nu recunoştea. Cei mai mulţi dintre aceştia erau mineri de generaţii. Părinţii şi bunicii lor trudiseră din greu în minele din Ţara Galilor, Cornwall şi Yorkshire, şi fiii acestora coborau în

subteran deja de la treisprezece ani. Toţi aceşti Paddy, Rory şi James nu îşi imaginau că puteau face altceva.

Matt şi oamenii lui aduceau în această zi la suprafaţă ultimii morţi. O treabă tensionată şi împovărătoare, dar în faţa minei femei şi copii încă mai aşteptau o minune.

Reverendul încerca să fie alături de ei şi în acelaşi timp să rezolve şi alte lucruri pentru cei şaizeci şi şase de decedaţi. El trimitea doamnele din asociaţia gospodinelor patronată de el la familiile celor morţi – şi le calma când acestea reveneau oripilate de situaţia din cartierul minerilor. De toată murdăria, de sărăcia şi de copiii în mare parte cu aspect neîngrijit, matroanele din Greymouth făceau răspunzătoare mai puţin salariile mici ale muncitorilor şi lăcomia proprietarilor de mine, şi mai mult calităţile gospodăreşti reduse ale soţiilor de mineri.

— Nu au nici cel mai mic simţ al frumosului! se oţăra Mrs. Tanner. Şi cea mai sărmană colibă ar deveni mai plăcută dacă s-ar plasa ici şi acolo câte o pernuţă, dacă ar coase nişte perdele...

Reverendul tăcea şi mulţumea Cerului pentru madame Clarisse, care se dovedea de un real ajutor ocupându-se de fostele prostituate aflate acum printre văduve. Le ajuta cu bani pentru înmormântare, celor mai tinere le promitea angajări la cârciumă, iar celor mai în vârstă, de rochiile cărora se agăţau câte trei copii, le promitea angajarea la bucătărie. Fetele lui Clarisse ajutau şi la identificarea morţilor care nu aveau familie. La aproape jumătate dintre

victime comunitatea se ocupa de înmormântări. Trebuiau rezolvate problemele acestora, trebuiau anunţate rudele apropiate din Irlanda, Anglia şi Ţara Galilor despre moartea acestora. Toate acestea erau dificile, de durată şi amare. Dar reverendului îi era cel mai mult teamă de vizita la Marvin Lambert. Că acestuia îi convenea ori nu, trebuia să îşi asume o parte a răspunderilor. Femeile şi copiii aveau nevoie de sprijin. Dar probabil că Nellie Lambert se va văieta doar de marea nenorocire care se abătuse asupra familiei ei. Oricum, după cum spunea doctorul Leroy, tânărul Lambert nu mai era în pericol de moarte. Reverendul trecuse în mod special prin oraş ca să se intereseze de tânăr.

— Oricând mai poate interveni ceva, se pronunţase pesimistul doctor. Va sta mult timp imobilizat în pat, şi asta provoacă congestii pulmonare. Pe de altă parte, el este un bărbat tânăr şi puternic...

Reverendul nu îşi mai pierdu timpul cu alte explicaţii, ci încercă să o liniştească pe Nellie Lambert susţinând că, având în vedere circumstanţele, fiului ei îi mergea bine. Nu prea reuşi, şi chiar şi Marvin Lambert se arătă mai curând nesimţitor.

— Mai întâi aşteptaţi concluziile comisiei de anchetă, mormăi el. Înainte de asta nu dau nimănui bani. Ar însemna o recunoaştere a vinovăţiei. Mai târziu ne-am putea gândi la un fond de donaţii...

Preotul oftă în speranţa că măcar cele mai urgente

cheltuieli ar putea fi acoperite de colectă. Doamnele din comunitatea bisericii planificau de zor colecte şi primele bazare şi picnicuri în scopuri de binefacere.

Inspecţia minieră apăru curând – de fapt inspectorii sosiră exact în momentul în care Matt, după două zile de muncă neîntreruptă, tocmai voia să se ducă acasă pentru a se culca. În loc de asta, conduse inspectorii prin mină şi vorbi pe şleau. Raportul final reproşa conducerii minei şi măsurile insuficiente de siguranţă. Totuşi nu se insista asupra acestora; pe Lambert îl salvase noul puţ de aeraj, a cărui construire i-o permisese cu atâta greutate lui Tim şi care îi salvase şi viaţa fiului său. Comisia decise aplicarea unei mici amenzi doar pentru că echipele de salvare fuseseră dotate insuficient.

Marvin Lambert se făcu foc şi pară pentru că iniţial controlorii nu ar fi putut să ştie acest lucru. Cineva vorbise, iar el îl bănuia pe Matt Gawain, ceea ce îl înfuria peste măsură. Îl ameninţă în repetate rânduri pe Matt cu concedierea; se părea că nu îşi dădea seama cât îi înspăimânta asta pe muncitorii rămaşi.

— Deja mulţi caută de lucru la celelalte mine! spuse Matt după ce îşi mai revenise după un somn bun, când îl vizită pe Tim înainte de a-şi reîncepe munca. Până acum nu am zis nimic, dar cumva tatăl dumneavoastră trăieşte într-o altă lume.

Tim încuviinţă din cap. Şi pentru accidentul lui, Lambert îi făcea vinovaţi pe toţi şi pe fiecare în parte, dar nu şi

propria indiferenţă faţă de măsurile de siguranţă din mină. Lambert nu-şi recunoştea nicio vină şi nici prin cap nu îi trecea să îşi modifice modul de abordare la deschiderea de noi galerii.

— Astfel nu o va scoate la capăt! declară Matt cu tonul celei mai profunde convingeri. Trebuie să angajăm cel puţin şaizeci de oameni. Şi va fi greu pentru că avem faima de „mină a morţii”. Dacă o ţinem tot aşa, Mr. Lambert va trebui curând să îşi scoată singur cărbunele.

Tim nu spuse nimic; avea destule necazuri cu propria situaţie. Era peste puterile lui să se mai şi certe acum cu tatăl său. Mai ales că Marvin nu prea îl vizita. Se părea că voia să ignore nefericirea abătută asupra fiului lui, ca şi responsabilitatea faţă de familiile celor decedaţi în catastrofă.

Matt Gawain se întreba amar dacă cumva Lambert nutrea speranţa că Tim se va însănătoşi cândva sau pur şi simplu acesta nu mai exista pentru el. Fireşte că despre asta nu discuta cu prietenul lui grav rănit, ci doar seara, la cârciumă, unde bea cu Ernie şijay. Şi ceilalţi doi erau şocaţi de starea în care se afla Tim şi comandau un whisky după altul.

Aveau şi posibilitatea să o facă. Atât *Lucky Horse,* cât şi *Wild Rover* deschiseseră a doua zi după accident. Treaba se urnea greu. Nici Lainie şi nici Kura nu mai cântau la pian; bărbaţii discutau între ei cu voci joase şi beau mai mult whisky decât bere, de parcă ar fi sperat că astfel îşi

puteau amăgi temerile.

În perioada următoare minerii reveniră la rutina zilnică. Sărbătoarea de Crăciun nu se mai ţinu în acest an. De Anul Nou nu avea să fie diferit. Nimeni nu simţea nevoia de a sărbători.

Matt căuta forţă de muncă nouă şi nu găsea mineri de profesie. Cei puţini care acceptau să lucreze erau fie vânători de balene, fie căutători de aur, oricum oameni care se ocupaseră cu orice altceva în afară de minerit, oameni care niciodată nu văzuseră o mină din interior. Aceştia trebuiau acum instruiţi – ceea ce era o muncă dificilă şi de durată.

Reverendul fixase funeraliile victimelor catastrofei în următoarea duminică, pentru ca oricine să poată participa.

— De fapt minele ar trebui să le dea oamenilor liber, cel puţin Lambert, îi spuse el lui Lainie. Dar cu el trebuie să o las mai moale.

Elaine înclină din cap.

— Eu ce să cânt? întrebă ea şi căută prin partituri.

Venise la biserică pentru a-i aduce preotului banii strânşi de madame Clarisse pentru familiile decedaţilor. Ceea ce stârni alte dispute.

În fapt asociaţia gospodinelor deţinea monopolul donaţiilor şi doamnele respective discutau dacă pot accepta banii „păcătoşi” proveniţi de la bordel. Până la urmă au fost de acord, mai ales pentru că era vorba despre o sumă considerabilă. Madame Clarisse strânsese cam de

trei ori mai mult decât onorabilele doamne.

Mrs. Carey trase o concluzie pentru care primi acceptul general:

— Să privim lucrurile astfel: madame Clarisse nu a făcut altceva decât să restituie banii pe care cei decedaţi i-au lăsat mai înainte la cârciumă. Ceea ce ar trebui să atragă şi iertarea câtorva păcate ale bărbaţilor acolo unde s-au dus fără să apuce să se mai spovedească...

— Şi în ce priveşte muzica, *Amazing Grace* este totdeauna bună, propuse Lainie răsfoind liturghia pentru ceremoniale mortuare.

Reverendul îşi muşcă buzele.

— Nu vă mai faceţi probleme, Miss Lainie. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar eu... eu am aranjat deja ceremonia de doliu cu Miss Martyn...

Elaine îl fulgeră cu privirea.

— Cu Kura? Bine cel puţin că aflu!

— Nu am vrut să vă ignorăm, Miss Lainie, zău! Dar Miss Martyn interpretează *Recviemul* lui Mozart înduioşător. Nu am mai auzit aşa ceva de când am părăsit Anglia. Şi m-am gândit că dumneavoastră, cum şi aşa aţi făcut atât de mult... şi veţi mai face...

Elaine se ridică. Era atât de furioasă încât preferă să plece înainte de a ţipa la reverend sau cel puţin de a dezvălui adevărata stare familială a fermecătoarei ei verişoare.

— Cu ce mă pot lăuda? întrebă ea supărată. Banii

aceştia nu i-am strâns eu şi nici nu gătesc pentru ceremonie ca doamnele din conducerea asociaţiei. Dar desigur văd că eu, în ce priveşte orga, nu îi pot ajunge nici la degetul mic lui „Miss Martyn”… ea coborându-se până acolo încât să facă poporul de jos părtaş la interpretarea ei angelică. Dar fiţi atent ca Mrs. Tanner să nu ia vreun ton fals, că „Miss Martyn” poate deveni de-a dreptul urâcioasă!

Elaine ieşi. Tare avea chef să îi ceară socoteală Kurei, dar se răzgândi. Kurei nu i-ar face decât plăcere să guste ieşirea ei, şi probabil ar face câteva remarci ironice referitoare la interpretarea executată la orgă de rivala sa. Elaine ştia bine că nu era perfectă. Kura i-ar da ceremoniei o tentă mult mai festivă. Doar simpla ei apariţie tăia răsuflarea.

Aşa că Lainie se îndreptă către Leroy, pentru a-l vizita pe Tim, ca în fiecare după-amiază. Ştia că în oraş se vorbea despre asta – unii oameni erau de părere că îndeplinea astfel o obligaţie creştinească, alţii şopteau că Miss Lainie voia fără îndoială să pună mâna pe fiul bogatului proprietar al minei. Care şi schilod reprezenta o partidă bună…

Cel mai calm reacţionau minerii. Ei îl văzuseră deseori pe Tim în cârciumă alături de pian şi unii dintre ei ştiau şi despre insistenta cerere în căsătorie până acum rămasă fără rezultat. Acum ei o întrebau zilnic pe Lainie despre cum se mai simţea Tim.

Elaine îi încuraja pe oameni să îl viziteze şi ei, şi mulţi o şi făceau. În micul spital măcar nu era izolat de lumea înconjurătoare, şi vizitele prietenilor săi îi mai descreţeau fruntea. Şi asta era absolut necesar, deşi Tim nu lăsa să se vadă. El aştepta specialistul din Christchurch, dar acesta se vede treaba că era tare ocupat. În el Tim îşi punea mari speranţe.

Între timp îi ajunsese la ureche diagnosticul provizoriu pus de doctorul Leroy, cu toate că Lainie – ca de altfel şi Mrs. Leroy – vorbise vag pe această temă, şi însuşi doctorul nu îşi dezvăluise cea mai rea prognoză. Numai că mama lui Tim nu avea nicio reţinere. Nellie Lambert îşi vizita fiul zilnic şi considera că era de datoria ei să plângă fără întrerupere timp de o oră. Cum se încheiau cele şaizeci de minute, îşi lua rapid la revedere, ocazie cu care de cele mai multe ori se lovea neîndemânatică de pat. Tim încerca să vadă partea comică a situaţiei, ceea ce nu totdeauna era simplu, mai ales că avea mari dureri chiar şi când era mişcat doar uşor. Apoi avea nevoie de ore întregi până când scăpa de senzaţia că trupul îi era tăiat felii cu cuţitul. Mrs. Leroy ştia bine asta şi, pentru că ea însăşi îi provoca dureri cu prilejul îngrijirilor de zi cu zi, îi administra morfină. Pe care Tim o refuza consecvent.

— Oi avea eu picioarele rupte, dar acesta nu este un motiv să îmi pierd şi minţile! Ştiu că la un moment dat nu voi mai putea sta fără morfină, Mrs. Leroy, şi nu vreau asta!

Uneori îi era atât de rău, încât trebuia să facă uz de toată stăpânirea lui ca să nu urle. Atunci Mrs. Leroy îi dădea laudanum, în timp ce Lainie stătea lângă el pur şi simplu aşteptând sau ţinându-l uşor de mână. Atingerea ei gingaşă şi ezitantă îi făcea bine; niciodată ea nu îi strângea mâna. Chiar şi când îi dădea să bea sau când îi ştergea fruntea după durerile cumplite, mişcările ei rămâneau ca atingerea unei pene.

În această zi Tim era bine dispus, mai ales că specialistul din Christchurch anunţase că va sosi în ziua următoare funeraliilor. Tim se bucura şi zâmbea observând furia manifestată de Lainie faţă de Kura şi de reverend.

— Cândva va trebui să îmi destăinuiţi ce aveţi cu această fată maori care cântă la pian pentru Paddy Holloway! o tachină el, dar încetă imediat ce-i văzu chipul împietrit. Ea reacţiona aşa de fiecare dată când el se interesa de trecutul ei. Priviţi chestiunea pozitiv, continuă el, nu trebuie să mergeţi şi să plângeţi la aceste funeralii, ci în loc de asta îmi puteţi ţine mie companie. Mrs. Leroy se va bucura. Oricum ea îşi face griji să nu cad în depresie dacă rămân singur. Pe de altă parte, ca soţie a medicului, nu poate lipsi. A mers până acolo, încât a întrebat-o pe mama dacă nu vrea să rămână cu mine. Însă ea în niciun caz nu poate scăpa ocazia de a-şi prezenta îndurerată noul taior cu dantele. L-a purtat deja ieri, când m-a vizitat. Sper să nu îşi facă din asta un obicei.

Elaine chiar rămase cu Tim, dând apă la moară

matroanele locale, puse pe bârfă. Mrs. Leroy surprinse două doamne clevetind şi le puse supărată la punct.

— Omul nici să se mişte nu poate! Ar trebui să vă fie ruşine să presupuneţi ceva indecent!

Mrs. Tanner zâmbi atotştiutor:

— Mrs. Leroy, bărbaţii pot face mereu anumite lucruri! susţinu ea. Şi fata mi s-a părut dubioasă de când a apărut aici atât de jerpelită.

Prin asta Kura puncta la capitolul „bun renume”. Atât Mrs. Miller, cât şi Paddy Holloway se scăldau în strălucirea ei. Tânăra cântase atât de mişcător, încât şi celor mai duri ortaci le dăduseră lacrimile. Kura însăşi a plâns, câştigând astfel inimile tuturor. Aşa că nimeni nu comentase negativ când Caleb Biller o felicitase pentru splendida interpretare şi se oferise să o conducă la ceremonia de înmormântare. Alături de el Kura era o prezenţă încântătoare.

Chiar şi mama acestuia, Mrs. Biller, îi privea mai curând interesată decât neîngăduitoare.

Dimpotrivă, Elaine stătu alături de Tim, aflat într-o dispoziţie deosebită, pentru că spera minuni de la specialistul din Christchurch. Doctorul trebuia să îi reaşeze oasele şi să i le pună în ghips. Pentru acest lucru va avea probabil nevoie de ore întregi, însă Tim era ferm convins că după aceea se va întrema rapid.

— Eu am fost totdeauna sănătos, Lainie. În copilărie mi-

am mai rupt braţul. Şi m-am vindecat repede. Câteva săptămâni...

Elaine ştia că doctorul Leroy preconiza cel puţin câteva luni de stat în ghips, dar această informaţie o păstră pentru ea. Lăsă deoparte ziarul din care îi citise lui Tim şi acoperi ferestrele cu perdelele. Tânărul protestă.

— Îmi este imposibil să dorm acum, Lainie. Este amiază şi nu sunt totuşi un copil mic! mai citiţi-mi ceva sau povestiţi-mi...

Elaine clătină din cap.

— Aveţi nevoie de odihnă. Doctorul Leroy spune că ziua de mâine va fi epuizantă pentru dumneavoastră.

Ea îi dădu deoparte o buclă de pe frunte. Tim îşi putea mişca braţele, dar avea coastele rupte, motiv din care la orice mişcare a bustului avea mari dureri. Elaine îl ajuta cât era posibil, cu toate că Tim ura să fie ajutat la mâncat şi la băut. Activităţile inevitabile de îngrijire i le permitea doar lui Mrs. Leroy, dar şi aşa se simţea extrem de penibil.

Elaine îi aranjă pătura. Era atât de îngrijorată şi de nervoasă încât îi venea să plângă. Nu putea să împărtăşească optimismul lui Tim. Şi de fapt doctorul Leroy nu folosise termenul „epuizant”, ci pe cel de „dureros”. Îndreptarea oaselor era o tortură, şi era exclus ca Tim să o poată suporta fără să crâcnească. Elaine spera ca Berta Leroy să reuşească să o ţină deoparte pe Nellie Lambert.

Tim îi zâmbea la fel de irezistibil ca mai înainte. Elaine

avu din nou în faţa ochilor imaginea lui Tim sănătos, în timpul cursei de cai. Îl mângâie uşor pe frunte.

El îi făcu cu ochiul.

— Cel mai mult mă liniştesc când mă ţineţi de mână.

Brusc în ochii lui apăru scânteierea de care Elaine învăţase să se teamă atât de des din privirea lui Thomas Sideblossom.

— În timp ce mai curând mă excită când mă mângâiaţi aşa pe frunte. Pentru că totuşi, în ciuda situaţiei, sunt bărbat...

El încercă să îi prindă mâna, dar văzându-i chipul, îi veni să îşi tragă palme pentru cuvintele spuse.

Expresia blândă de încredere din ochii lui Lainie se transformase în suspiciune şi frică. Îşi retrase atât de brusc mâna de parcă şi-o arsese. Fireşte că avea să rămână cu el; doar îi promisese lui Mrs. Leroy. Dar în această zi nu îi va mai atinge mâna.

În ziua următoare ea reveni şi se întrebă cu regret cum de putuse să simtă atâta teamă faţă de Tim şi de ce nu avusese puterea să şi-o ascundă. Se purtă şi în restul zilei ceva mai rece cu el, şi el rămase serios când ea plecă. De fapt ar fi avut nevoie de tot optimismul şi de orice ajutor. Elaine presimţise catastrofa înainte de a-l vedea. Mai întâi o întâlnise pe Nellie Lambert, care stătea la Berta Leroy şi plângea cu sughiţuri în faţa unei ceşti de ceai.

— Nu se va însănătoşi niciodată! i se plânse ea lui

Lainie.

Cele două se întâlniseră uneori în ultimele zile în cabinetul medical, dar era evident că Mrs. Lambert nu avea idee despre relaţia dintre Elaine şi Tim. Nici nu o băga în seamă; Lainie putea fi pentru ea la fel de bine un obiect din dotarea cabinetului sau un om viu.

— Doctorul din Christchurch are aceleaşi temeri ca soţul meu. A pus în ghips fracturile, dar există fracturi multiple şi oase zdrobite, şi normal că nu poţi privi în interior – cel puţin nu încă, cu toate că în Germania un anume Rontgen a inventat recent un aparat care poate face asta. Dr. Porter era entuziasmat de invenţie. Dar asta nu îl ajută cu nimic pe Tim. Repararea oaselor se face deci la noroc, şi probabilitatea ca totul să se vindece perfect este ca şi nulă. El speră totuşi ca şoldul să se vindece bine, cel puţin să poată sta. Dar este nevoie de timp. Oricum Tim a fost foarte viteaz. Duceţi-vă liniştită la el, Lainie. Se va bucura.

— Dar nu îl solicitaţi prea mult! îi ceru Mrs. Lambert. De fapt nu cred că ar trebui vizitat astăzi.

Tim se afla în camera cufundată în penumbră. Întâi, Elaine trase perdelele. Nu era târziu, şi era vară – de ce naiba simţea permanent Mrs. Lambert nevoia să alunge lumina soarelui?

Tim o privi recunoscător, dar nu reuşi să schiţeze un zâmbet. Privirea îi era sticloasă; astăzi luase morfină. Dar se părea că nu îl ajuta prea mult, pentru că arăta complet epuizat şi bolnav. Nici imediat după accident nu fusese

atât de slab şi chinuit.

Elaine se aşeză lângă el, dar nu îl atinse, pentru că Tim lăsa impresia că astăzi *el* era cel care evita orice atingere.

— Ce a spus doctorul? se interesă Elaine.

Noile bandaje ghipsate care îi înfăşurau picioarele lui Tim arătau mai marţial decât atelele doctorului Leroy, dar erau ascunse sub o pătură. Tim va evita să i le arate. Aşa încât nici ea nu îl întrebă direct.

— Multe prostii… răspunse răguşit Tim. Era somnoros şi amorţit din cauza morfinei. Apoi adăugă: Este un bătrân pesimist la fel ca doctorul nostru. Dar să nu ne facem necazuri din asta, Lainie. Cândva voi putea să alerg din nou. Să nu complicăm lucrurile. Totuşi eu vreau… să dansez la Nunta noastră.

Elaine nu răspunse şi nici măcar nu îl privi. Dar lucrul acesta Tim îl recepţionă mai curând ca pe ceva îmbucurător, mult mai bun decât privirile compătimitoare, tolerante ale altor vizitatori atunci când el contrazicea prognoza medicilor. Lainie părea că se lupta mai mult cu propriii ei demoni.

— Lainie… şopti Tim. Pentru ieri… îmi pare rău.

Ea scutură din cap.

— Nu trebuie să vă pară rău. Am fost eu proastă.

Ridică mâna ca pentru a-l mângâia pe frunte, dar renunţă.

Tim aşteptă până când nu mai putu să suporte.

— Lainie, astăzi a fost cu adevărat… puţin cam epuizant.

Am putea poate... să mai încercăm? Mă refer la adormit.

Fără a scoate o vorbă, ea îl luă de mână.

5

Kura-maro-tini era nervoasă din mai multe motive. Unul dintre acestea era că în ultima săptămână nu mai câştigase practic niciun cent. Dacă madame Clarisse îşi plătise fetele deşi după catastrofa minieră lumea evita cârciuma, Paddy Holloway nu plătea. Kura nu cântase – deci nu primea niciun ban. Problema era că Mrs. Miller voia chiria, ca şi proprietarul grajdului. Kura se gândise să vândă calul, dar se obişnuise cu animalul.

Era nehotărâtă şi neliniştită, dar mulţumită că cel puţin funeraliile se încheiaseră. Şi îi făcuse şi plăcere să cânte la orgă – ce-i drept, pentru că-i jucase o festă acelei dezagreabile Elaine. Dar şi pentru că interpretase muzică serioasă. Cu toate că doar Caleb Biller ştiuse să îi aprecieze prestaţia.

Şi poate că, îşi mărturisea sieşi Kura, neliniştea ei interioară era oarecum legată şi de Caleb Biller. Kura era departe de a se fi îndrăgostit de el, dar tânjea după un bărbat! Cât bătuse drumurile şi se ocupase intens cu organizarea cazărilor şi a prestaţiilor ei artistice, se putuse controla. Dar acum nu mai exista oră în care să nu se gândească la William şi la plăcerea de a fi în braţele lui. Până şi Roderick Barrister privit retrospectiv îi apărea într-o lumină mai bună. Şi interesant în prezent era tocmai

acest Caleb Biller, care părea să o venereze.

În orice caz băiatul era remarcabil. Pe de o parte, se comportase în timpul funeraliilor foarte cavalereşte, pe de altă parte, rămăsese rece ca un peşte chiar şi când ea se sprijinise de el aparent afectată. Pe timpul călătoriilor făcute cu ansamblul, Kura cunoscuse şi bărbaţi homosexuali. Şi totuşi Caleb nu se comporta ca aceştia. Poate că avea nevoie doar de încurajare.

Oricum el reapăru la *Wild Rover* imediat ce Kura reveni şi ea la pian, şi din nou el avu nevoie de două Single Malt pentru a prinde curaj să-i vorbească.

— Miss Kura, trebuie să vă mulţumesc încă o dată pentru iniţierea în arta maoră a cântatului la fluier! Eu o găsesc impresionantă. Şi de fapt consider fascinantă muzica indigenilor.

Kura ridică din umeri.

— Nu trebuie să vă scuzaţi pentru faptul că maori sunt indigeni, răspunse ea. Dar în fond ei nu sunt indigeni. Şi ei au emigrat în secolul al XII-lea dintr-o insulă din Polinezia, pe care ei o numesc Hawaild. Care era exact acea insulă, nimeni nu ştie. Dar s-a transmis numele canoelor cu care au călătorit. De exemplu strămoşii mei au venit cu Uruau la Actearoa.

— Actearoa este denumirea lor pentru Noua Zeelandă, nu-i aşa? Ea înseamnă…

— Marele nor alb, răspunse Kura plictisită. Primul colonist se numea Kupe, iar soţia lui, Kura-maro-tini,

compara insulele cu un nor când s-au îndreptat către ele. Eu am primit numele ei, ca să evit următoarea dumneavoastră întrebare. Să vă cânt acum un cântec?

Ochii lui Caleb străluceau. Totuşi ei i se păru că asta se întâmpla mai mult din cauza informaţiilor, şi mai puţin din cauza persoanei ei. Bărbatul era un mister pentru Kura.

— Da... nu. Aşadar... această muzică a poporului dumneavoastră nu a fost transcrisă încă de niciun om, da?

— Transcrisă în note? întrebă Kura. Nu, după câte ştiu eu, nu.

Mama ei era una dintre cele mai bune cântăreţe din insulă, dar

Marama nu cunoştea notele. Şi Kura interpretase cântecele tribului ei după ureche; niciodată nu îi venise ideea de a le pune pe note. Şi fireşte că şi talentul ei pentru aşa ceva era limitat. Ea putea pune pe note o melodie simplă, dar majoritatea interpretărilor pe mai multe voci – cum erau cântecele tribului – o depăşeau.

— Şi este păcat, nu? se interesă Caleb. Ce ar fi dacă aţi cânta pentru mine, de exemplu, un cântec de război... cum se cheamă acesta? Hak*a, nu?*

— *Haka* nu este neapărat un cântec de război. Este mai curând un joc interpretat muzical. El exprimă sentimente şi deseori are o mică acţiune exprimată prin cântec şi dans. De regulă cântecul este pe mai multe voci.

— Atunci va trebui să îmi interpretaţi fiecare voce una după alta! ceru înfrigurat Galeb. Desigur că în privinţa

vocilor de bărbaţi va fi mai dificil. Sau există şi *haka* doar pentru femei?

Kura confirmă:

— Există orice fel de *haka.* De cele mai multe ori cu roluri împărţite. Acesta de exemplu este interpretat la înmormântări. Nu există o coregrafie specială. Fiecare poate dansa cum vrea, iar cântăreţii sunt bărbaţi şi femei, dar pot fi numai bărbaţi sau numai femei.

Cântă la pian câteva măsuri, apoi începu să cânte cu glasul ei ameţitor. Melodia se potrivea atmosferei apăsătoare din cârciumă; vocea Kurei reflecta tristeţea atât de expresiv, încât aproape imediat încetară toate discuţiile din local.

Când Kura termină, un miner bătrân ridică paharul pentru victimele de la mina Lambert. Apoi oamenii solicitară să li se cânte *Danny Boy.*

Caleb aşteptă cu răbdare până când ultimul irlandez ameţit de alcool îşi exprimă propria jale. Ceea ce dură ore. Şi Kura nu era nemulţumită. Cântecele triste fără de sfârşit o călcau de fapt pe nervi, dar bărbaţii îi ofereau băutură după băutură. Această seară îi va umple din nou buzunarele.

— V-aţi gândit, Miss Kura? zise în cele din urmă Caleb şi aruncă o privire temătoare către uşă.

Un bărbat voinic, blond, în deplinătatea vârstei intră şi îl salută pe Paddy cu o voce tunătoare.

— Holloway, pungaş bătrân! Am auzit urletele din stradă

şi mi-am zis că mai bine îmi scot băiatul înainte de a deveni melancolic. E trist ce s-a întâmplat la mina Lambert, dar pe de altă parte vinovaţi sunt băieţii înşişi, ar fi putut să se angajeze la mine! Ca toţi ortacii cumsecade şi cu minte din cârciuma asta! Un rând de bere gratis pentru bărbaţii de la mina Biller!

Odată cu ultimele cuvinte omul se întoarse către băutorii din local şi culese ovaţiile aşteptate. Kura îl recunoscu: erajosuah Biller, tatăl lui Caleb. Îl văzuse scurt la funeralii. Însă Caleb nu părea entuziasmat de apariţia lui. Părea că ar fi vrut să intre în pământ lângă pian cu tot cu paharul cu whisky din mână.

Biller închină scurt pentru oamenii lui, apoi se duse la Caleb. Părea plăcut impresionat de ce vedea.

— Ehei, băiete, eu credeam că te-ai încadrat în jalea generală! Scuzaţi-mă, Miss, dar când fiul meu apasă pe clape sună totdeauna ca la o înmormântare. Dimpotrivă, dumneavoastră sunteţi cel puţin o apariţie drăguţă şi cu siguranţă că ştiţi să cântaţi şi ceva vesel!

Kura confirmă bătoasă. Acest bărbat făcea parte dintre aceia care mai totdeauna încercau să pună mâna pe ea şi o făceau atât de grosolan, încât chiar şi o femeie receptivă se retrăgea în cochilia ei.

— Desigur, spuse ea. Fiul dumneavoastră şi cu mine discutam despre muzica maori, mai exact despre *haka.* De exemplu acesta, Mr Caleb, este un dans vesel. În el este vorba despre salvarea căpeteniei Te Rauparaha, care se

ascunde de duşmanii lui într-o gaură în pământ. La început se aşteaptă să fie prins, dar ulterior un prieten – în unele variante o femeie – îl anunţă că duşmanii s-au retras. Cântecul exprimă iniţial teama lui, apoi bucuria lui.

Kura atinse clapele şi începu să cânte.

— *Ka mate, ka mate, ka ora, ka ora...*

Caleb asculta fascinat, dar tatăl său era mai curând nerăbdător.

— După cum se pare, chiar şi maorii nu vorbesc despre altceva decât despre găurile întunecate. Însă mica ta prietenă este fermecătoare, Caleb. Nu vrei să mi-o prezinţi?

Kurei nu îi veni să creadă când Caleb se ridică cât se poate de formal şi o prezentă tatălui său precum un gentleman.

— Kura-maro-tini Martyn.

— Josh Biller, tună bătrânul. Foarte drăguţă. Acum îmi dai un whisky, Paddy?

Josuah Biller bău în linişte trei pahare de scotch, timp în care nu îşi luă ochii de la Kura şi de la fiul său. Caleb rămase imperturbabil, în vreme ce Kura deveni nervoasă. Ea oricum avea ce face; minerii voiau mai mult melodii populare sentimentale, iar Caleb nu mai cuteza să se intereseze de alte *haka.* După o oră cei doi Biller se despărţiră formal, şi josh îi făcu la plecare din nou cu ochiul Kurei.

— Foarte drăguţă fata, Cal!

Kura îi considera pe cei doi ciudaţi. Dar asta nu era nimic pe lângă surpriza care o aştepta în ziua următoare. Ea dormise până mai târziu, ca întotdeauna când cânta în cârciumă la pian până noaptea târziu. Sărise peste micul dejun şi la prânz mâncă doar câteva sandvişuri. Atunci bătu la uşă fata în casă maori a lui Mrs. Miller cu o invitaţie:

— Mrs. Miller primeşte vizite şi ar dori să vă invite şi pe dumneavoastră la ceai.

Kura privi pendula veche de decenii, care deseori o ţinea trează cu ticăitul ei prea zgomotos şi înregistră ora. Era unsprezece. Ora optimă pentru o vizită de curtoazie între doamne distinse. Miss Witherspoon îi explicase că era lipsită de tact o vizită mai devreme, deoarece doamna vizată putea să mai doarmă încă. Iar mai târziu vizita ar tulbura pregătirile pentru prânz.

Kura se îmbrăcă cu ceva mai multă grijă decât de obicei; deja hainele ei erau cam uzate. Trebuia să economisească bani în viitor, ca să îşi cumpere ceva nou. Coborî şi fata în casă o conduse nu în camera pentru micul dejun în care Mrs. Miller „primea” de obicei, ci în salon.

Mrs. Miller stătea în fotoliu având pe chip expresia unei mâţe mulţumite. Pe sofa o doamnă îmbrăcată simplu, dar scump îşi clătina ceaşca cu ceai. Femeia îi aminti pe loc Kurei de Caleb Biller. Şi ea avea aceeaşi faţă lungă, oarecum inexpresivă. Părul îi era castaniu, nu blond ca al lui Caleb sau ca al tatălui acestuia.

— Miss Martyn, dânsa este Mrs. Biller. A venit pentru dumneavoastră!

Mrs. Miller radia, ca şi cum i-ar fi făcut astfel Kurei o deosebită bucurie.

Kura salută ca la carte, se aşează graţios pe scaunul oferit şi cu aceeaşi delicateţe ca vizitatoarea ei luă în mână ceaşca în care aburea ceaiul. Fireşte că buna-cuviinţă îi interzicea să întrebe despre dorinţa lui Mrs. Biller. Mai întâi trebuia făcută conversaţie.

Da, a fost groaznic ce s-a întâmplat la mina Lambert, în special ce i s-a întâmplat lui Timothy Lambert. O tragedie. Fireşte că oraşul va avea nevoie de ceva timp pentru a trece de toate acestea. Nu este aşa că funeraliile organizate de reverend au fost emoţionante?

— Cu această ocazie mi-aţi atras atenţia, Miss Martyn! ajunse în cele din urmă Mrs. Biller la subiect. Minunata dumneavoastră interpretare din Mozart... nu am putut să îmi stăpânesc lacrimile. Unde aţi învăţat asta, Miss Martyn?

Kura era cu ochii în patru, dar îşi relatase povestea de atâtea ori, încât aceasta a curs precum ceva de la sine înţeles.

— Oh, eu am primit educaţie la o fermă din Canterbury. Puţin cam izolată, dar foarte frumoasă. Pe tatăl meu îl interesa cultura foarte mult. Mama a murit de timpuriu, iar cea de a doua soţie a lui a venit din Anglia. Era guvernantă la copii la una din marile ferme, dar ei s-au îndrăgostit şi

ea m-a crescut. Era o pianistă talentată. Iar adevărata mea mamă trece şi acum la maori drept un fel de legendă în ce priveşte dansul şi cântatul.

Ultimele nu erau minciuni. Dar prima parte a istoriei – cu mama care s-ar fi stins, îi provoca Kurei mereu mustrări de conştiinţă.

— Extraordinar! remarcă Mrs. Biller, dar păru mulţumită.

Deseori Kura constatase că de exemplu reverenzii sau epitropii cărora li se adresa pentru sălile comunale dădeau mare atenţie faptului dacă ea era născută dintr-o căsnicie sau în afara căsniciei. Cu Mrs. Biller se părea că se întâmpla acelaşi lucru. La formularea „cea de a doua soţie" ochii i se luminaseră.

— Ce voiam eu să vă întreb... Miss Martyn, eu organizez duminică un mic dineu. Nimic special, doar în familie... şi voiam să vă întreb dacă nu aţi putea veni. Fiul meu s-ar bucura foarte mult. El vorbeşte totdeauna cu mult respect despre dumneavoastră.

— Noi împărtăşim în ce priveşte muzica un interes comun, replică politicos Kura, evitând să manifeste vreun interes faţă de Caleb.

— Deci mă pot baza pe participarea dumneavoastră? se interesă bucuroasă Mrs. Biller.

Kura confirmă. Un început ciudat pentru o legătură. Bine, dacă acest Caleb dorea o reprezentaţie în cerc familial restrâns... Intenţiona să grăbească chestiunea cu

noua rochie. Cu siguranţă că se va bucura de credit după ce Mrs. Miller îi va vorbi prietenei ei celei mai bune, croitoreasa, despre legătura plină de perspective cu familia Biller.

Lui Caleb Biller invitaţia i se păru la început penibilă. Dar pe urmă se răzgândi şi o rugă pe Kura să vină chiar mai devreme şi să aducă cu ea fluierele.

— Poate vom putea să punem pe note primele voci ale unui *haka?* întrebă el pus pe treabă. Iau foarte în serios acest proiect şi sper să vă pot câştiga şi pe dumneavoastră pentru el. Poate că am putea edita împreună o carte...

Kura apăru aşadar la dineul familiei Biller într-o rochie de un roşu-închis, care îi valorifica minunat nuanţa pielii. Ochii lui Josuah Biller străluceau ca ai unui copil la vederea bradului de Crăciun atunci când o întâmpină pe fata frumoasă ca o cadră. Aceeaşi expresie se putea citi şi în privirea lui Caleb. Kura nu putu să descifreze dorinţa în ochii ultimului, cu toate că acesta îi făcuse câteva complimente amabile, în timp ce tatăl lui fusese mai curând tendenţios. La această reacţie roşi mai mult Caleb decât Kura, pe care o trase repede lângă pian, pentru a o scuti de compania lui Josuah. La vederea instrumentului începură să strălucească şi ochii Kurei, care se gândi cu regret la splendidul pian cu coadă din salonul casei ei, la care acum nu mai cânta nimeni. Sau poate că fiica ei manifesta interes pentru muzică? Desigur că Gloria era

încă prea mică pentru a fi pusă să înveţe ceva... Ca şi mai înainte, pe Kura nu o interesa câtuşi de puţin copilul. Totuşi amintirea Gloriei şi a conceperii ei îi aduse în faţa ochilor minţii chipul lui William şi parcă simţi şi atingerea acestuia. Nu putea oare Caleb să fie măcar puţin mai senzual?

Oricum degetele lui coborâră aproape cu gingăşie când atinseră clapele pianului şi el interpretă o scurtă melodie. Kura recunoscu uluită motivul principal din *haka* de jale cântată de ea la cârciumă. Omul era fără îndoială un mare talent muzical, ceea ce pe Kura o entuziasmă şi mai mult când imediat după aceea el puse pe note cântecul ei interpretat la fluier. Caleb scria notele „după dictare” aşa cum făceau alţii literele. Când în cele din urmă mama lui îi chemă la masă, acesta deja pusese pe note trei voci şi partitura fluierului, şi acum le combina într-un gen de partitură orchestrală.

— Minunat, Miss Kura! spuse el entuziasmat în timp ce o conducea pe Kura la masă. Păcat doar că nu ştim cum să facem cu dansul. Chiar de aţi spune da, la acesta nu există o anumită succesiune de paşi. Păcat că nu dispunem aici de posibilităţile marilor biblioteci din Europa. Acolo cu siguranţă că ar putea fi puse pe hârtie coregrafiile. Eu pur şi simplu nu ştiu cum să procedez...

Caleb o ţinu tot aşa până când mama lui îl atenţionă decent că plictisea comesenii. Comeseni care de altfel nu aveau de oferit alte teme de discuţie mai interesante. Cu

excepţia Kurei, erau prezenţi numai membri ai familiei, care nu prea aveau să îşi spună mare lucru unul altuia. Caleb îi prezentă pe unchiul său şi pe soţia acestuia, ca şi pe vărul lui, Edmund, care de curând se căsătorise cu blonda anonimă aflată alături de el. Kura află că atât unchiul, cât şi vărul lucrau de asemenea la mină – unchiul la birouri, vărul făcea parte din conducerea minei. Spre deosebire de Caleb, acesta părea interesat de munca lui şi discuta amănunţit cu Josuah despre deficienţele şi caracteristicile geologice care duseseră la catastrofa de la mina Lambert. Pentru doamne subiectul era la fel de neinteresant cum erau şi cugetările lui Caleb despre opera contemporană.

Cele trei doamne Biller se concentraseră de aceea pe conversaţia cu Kura, mama lui Caleb străduindu-se din răsputeri să prezinte tânăra cântăreaţă în cea mai bună lumină. Întrebările puse de mătuşă şi de soţia vărului puteau fi calificate mai curând ca maliţiozităţi.

— Trebuie să fie interesant să creşti la băştinaşi! zise tânăra Mrs. Biller clipind nevinovat. Ştiţi, noi nu avem niciun maori în cercul nostru de cunoştinţe! Doar am auzit, chicoti ea, că ei au obiceiuri foarte libertine…

— Da, răspunse scurt Kura.

— Trebuie să îi fi fost greu mamei dumneavoastră să se adapteze vieţii într-o fermă englezească, nu-i aşa? se interesă mătuşa.

Nu.

— Dar dumneavoastră nu purtaţi îmbrăcămintea tradiţională? Nici măcar la reprezentaţii?

Tânăra Biller examina corsetul Kurei, de parcă în clipa următoare aceasta l-ar da jos pentru a dansa la bustul gol o *haka.*

— Asta este în funcţie de ce interpretez, explică domol Kura. În rolul Carmen port o rochie spaniolă...

— Miss Kura a apărut în opere! le informă mama lui Caleb. A fost în turneu cu un ansamblu internaţional. A fost şi în Australia şi pe Insula de Nord. Nu este palpitant?

Doamnele confirmară, dar pe un ton de parcă i-ar recunoaşte unei prostituate ambulante că fără îndoială ducea o viaţă plină de neprevăzut.

— Cu siguranţă că aşa poţi cunoaşte bărbaţi interesanţi! remarcă imediat mătuşa.

Kura confirmă iarăşi:

— Da.

— Comparativ, Greymouth al nostru trebuie să fie mai nimic în acest sens! chicoti verişoara.

— Nu.

— De fapt cu ce vă ocupaţi pe aici, Miss Martyn? se interesă mătuşa mieros. Mă refer la faptul că munca într-o cârciumă nici nu se compară cu marea artă de pe scena unei opere.

— Nici nu se compară, confirmă Kura.

— Cu toate că fără îndoială şi aici cunoaşte-ţi bărbaţi interesanţi... spuse zâmbind verişoara şi aruncă totodată o

privire sugestivă către Caleb.

— Da.

Până acum Caleb ascultase în tăcere şi o privise pe Kura aproape cu aceeaşi adoraţie ca atunci când aceasta cântase *Habanera* la cârciumă. Talentul ei de a ucide o discuţie îl impresiona evident tot atât de mult ca talentul ei muzical.

Acum socotea că era momentul să intervină.

— Miss Kura călătoreşte prin Insula de Sud pentru a culege şi cataloga patrimoniul muzical al diverselor triburi maori, explică el. Este ceva foarte interesant şi eu mă simt onorat că îmi permite să particip la aşa ceva. Nu vreţi să mai lucrăm puţin la acest *haka,* Miss Kura? Poate o altă partitură la fluier? Ar putea să le facă plăcere şi ascultătorilor noştri…

Când ea se desprinse din compania doamnelor, el îi făcu cu ochiul. Kura era degajată ca totdeauna.

— Mă simt extrem de penibil, Miss Kura. Rubedeniile mele par să vă fi acaparat, dumneavoastră… ăă… şi cu mine…

Caleb roşi.

— Mr. Caleb, indiferent de ceea ce cred rudele dumneavoastră, o căsătorie cu dumneavoastră este ultimul lucru pe care mi-l propun în viaţa mea.

În privirea surprinsă a lui Caleb se amestecau uşurarea cu o lejeră ofensă.

— Mă găsiţi atât de respingător?

Kura râse cu poftă. Oare acest bărbat nu observa chiar nimic? Uşoara lor apropiere la comemorare, flirtul lor în cârciumă şi faptul că ea se afla astăzi aici ar fi trebuit să convingă orice bărbat de interesul ei. Kura ridică mâna şi îl mângâie lasciv pe frunte, apoi pe obraz până la colţul gurii, acolo descrise un mic cerc, după care lăsă degetele să coboare pe gâtul lui. Pe William asemenea gesturi l-ar fi scos din minţi. Caleb, în schimb, părea derutat.

— Eu nu te găsesc deloc respingător, şopti Kura. Dar nu pot lua căsătoria în discuţie. Ca artistă…

Caleb încuviinţă cu sârg din cap.

— Bineînţeles. Mă gândisem şi eu la asta. Deci… nu o luaţi… în nume de rău?

Kura îşi dădu ochii peste cap. Îl atinsese pe acest băiat, îl mângâiase, încercase să îl excite. Iar pe el îl ducea mintea doar la convenienţe!

Când la scurt timp după aceea el o conduse la plecare cât se poate de formal şi îşi luă rămas-bun de la ea cu toată politeţea, ea mai încercă o dată. Se apropie de el, zâmbi şi îşi ridică chipul către el, cu buzele întredeschise.

Caleb roşi, dar nici gând să o sărute.

— Poate vom putea să ne continuăm treaba cu *haka* mâine, la cârciumă?

Kura înclină resemnată din cap. Caleb era un caz irecuperabil. Dar cel puţin îi plăcea să facă muzică cu el. Ea găsea că era fascinant să privească cum parlandoul şi muzica maorilor deveneau brusc uşor de citit, ajungând

astfel accesibile şi altor muzicieni. Ar putea fi şi mai interesant ca această muzică să fie pusă în legătură cu instrumentele europene şi să fie prelucrată. Pe Kura nu o atrăsese până acum compoziţia, dar ceea ce se întâmpla acum îi suscita interesul.

În săptămânile următoare zilele treceau cu preocuparea faţă de cântecele strămoşilor ei, dar nopţile se simţea singură, indiferent de cât îl încuraja pe Caleb. În cele din urmă se mai trezi speranţa în ea când el o rugă să ia legătura cu un trib maori local.

— Îmi pot imagina foarte bine cum sună un *haka.* Dumneavoastră daţi excelent glas celor mai diferite voci, Miss Kura. Dar aş vrea mult ca odată să le ascult în natură şi să văd dansurile. Credeţi că triburile ar dansa un *haka* pentru noi?

— Da, sigur. Face parte din ritualul de salut când se anunţă oaspeţi stimaţi. Eu nu ştiu unde trăieşte aici cel mai apropiat trib. Poate că dacă aş umbla mai multe zile…

— Dacă nu v-ar deranja asta, spuse Caleb. Sunt sigur că tatăl meu mi-ar da liber…

Tatăl lui Caleb – Kura constatase asta deja – era foarte generos în privinţa timpului fiului său, mai ales când şi-l petrecea alături de Kura. Deseori ea se întreba dacă mina putea renunţa mai în fiecare dimineaţă sau după-amiază la unul din şefii ei. În definitiv puteau să lucreze la *haka* doar când cârciuma era închisă. Mrs. Biller o tot invita pe Kura

la ceai – ceea ce era un timp risipit degeaba, dar pentru Kura era mult mai plăcut să lucreze în salonul familiei Biller, la pianul perfect acordat al lui Caleb decât să muncească în cârciuma plină de fum a lui Paddy. Aşa că ea stabilea cu Caleb mai întâi să facă muzică şi în încheiere să bea ceaiul cu mama lui. Partea bună era că Mrs. Biller servea tot felul de delicatese la ceai. Şi Kura economisea banii de masă pe toată ziua.

— Îmi place când tinerii mănâncă cu poftă! se entuziasma Mrs. Biller când Kura înfuleca graţios, dar substanţial sendvişuri şi dulciuri.

— Mulţumesc!

Descoperiră cel mai apropiat trib maori lângă Punakaiki, o localitate neînsemnată între Greymouth şi Westport. Formaţiunea stâncoasă Pancake Rocks din zonă era celebră, după cum povesti entuziasmat Caleb, când Kura îi spuse denumirea locului. Cu toate că nu era interesat de mineritul practic, el era un geolog pasionat şi propuse ca odată cu vizitarea tribului să vadă şi acele locuri. Poate că vor găsi în apropiere şi o posibilitate de cazare peste noapte.

— Tribul ne va invita să înnoptăm la ei, spuse Kura.

Caleb încuviinţă din cap, dar deveni puţin cam nervos.

— Nu ştiu... ar fi asta decent? Nu aş vrea să vă tulbur prea mult intimitatea.

Kura râse şi din nou încercă să îl scoată din rezerva lui

mângâindu-l pe cap şi pe ceafă. Îl atinse şi cu o coapsă, dar el păru extrem de jenat.

— Caleb, eu sunt pe jumătate maori. Tot ce este decent pentru poporul meu este acceptabil şi pentru mine. Iar dumneavoastră va trebui să acceptaţi moravurile semenilor mei. În definitiv noi vrem să rugăm tribul să ne permită accesul la tezaurul lui muzical, la *haka* absolut specială a tribului. Şi asta nu va merge dacă îi trataţi pe acei oameni ca pe nişte animale exotice…

— Oh, eu am cel mai profund respect…

Kura nu îl mai asculta. Poate că din respect faţă de obiceiurile poporului ei, în fine Caleb ar… Deocamdată îşi va mai petrece nopţile mângâindu-se singură şi visând la William.

Călătoria până la Pancake Rocks dură cu trăsura şi cu calul Kurei aproape o zi. Ea sperase iniţial la un atelaj mai rapid din grajdurile familiei Biller. Dar Caleb se pricepea la cai şi la trăsuri tot atât de puţin ca fata. Amândoi au fost bucuroşi să audă că la Pancake Rocks drumeţia era preferabilă unui drum dificil cu o căruţă. Şi mai era şi o vreme furtunoasă, care irita calul Kurei.

Pentru Pancake Rocks o astfel de vreme era ideală, le explică cârciumarul din Punakaiki, care avea şi câteva camere de închiriat.

— Efectul este cu adevărat spectaculos doar când marea este foarte agitată. Atunci ai impresia că pe gheizere se

prăjesc gogoşi! spuse omul râzând şi înhăţă încântat banii pentru două camere.

Fireşte era convins că perechea ar fi vrut numai una, şi lui îi era indiferent în care dintre camere vor înnopta cei doi. Ceea ce nu-l împiedicase ca la sosirea lor să se intereseze cu o mină serioasă dacă aveau un certificat de căsătorie. Succesul loviturii date făcu să îi crească buna dispoziţie şi ca urmare se oferi şi să le fie ghid.

Kura şi Caleb hoinăreau agale printre stâncile ciudate, rotunde ca nişte clătite, presărate pe malul mării înspumate. Părul lăsat liber al Kurei flutura în vânt. Ea arăta răpitor. Dar asta nu avea niciun efect asupra lui Caleb; el ţinea prelegeri despre impermeabilitatea calcarului şi despre efectul forţei apei.

În schimb, frumuseţea Kurei atrase doi tineri maori, care intrară în vorbă cu cei doi drumeţi şi care pe urmă îi invitară în tribul lor. Cei doi auziseră deja de Kura. După reprezentaţia ei de la tribul din Blenheim ea era recunoscută ca *tohunga,* şi tinerii lăsară să se înţeleagă că abia aşteptau să o audă cântând. Cu toate că privirile aruncate asupra sânilor şi coapselor Kurei parcă spuneau altceva. Caleb remarcă şi el asta jenat. El insistă ca invitaţiei să nu i se dea imediat curs, ci abia a doua zi.

— Cei doi tineri nu mi s-au părut prea demni de încredere, spuse el îngrijorat pe când o conducea pe Kura înapoi la cârciumă. Cine ştie ce gânduri aveau cu noi, dacă i-am fi urmat pur şi simplu în sălbăticie. Oricum în curând

se va întuneca.

Kura râse.

— Nu ar fi avut niciun gând cu noi, deşi în ce mă priveşte pe mine le-ar fi trecut fără îndoială ceva prin cap. Nu vă mai holbaţi aşa, Caleb, asta este doar măgulitor pentru mine! Probabil că tot drumul ar fi căutat o şmecherie care să mă scoată din patul dumneavoastră şi să mă mute în patul lor…

— Kura!

Caleb o privi înmărmurit.

Kura chicoti.

— Nu mai fiţi atât de pudic! Sau să spun că suntem căsătoriţi? Păi, atunci lăsaţi-mă în pace…

Caleb părea cam chinuit, şi Kura nu insistă să îl mai stârnească. În această seară nu o mai atinse, dar se dovedi extrem de generos şi cultivat invitând-o pe Kura la o masă cu cel mai bun vin ce putea fi găsit la Punakaiki. Ceea ce în realitate nu era prea mult, dar de când ducea o viaţă de hoinară, Kura ştia să aprecieze şi gesturile mici.

A doua zi, urmând descrierile făcute de cei doi maori, Kura descoperi imediat satul. Caleb fu uimit de mărimea acestuia, el fiind convins până atunci că maorii trăiau în corturi, ca indienii din America. Diversitatea caselor, a locurilor de dormit, a bucătăriilor şi a magaziilor cu rezerve îl surprinse.

Kura se tot întreba cât de rupţi de lume erau crescuţi unii copii de *pakeha.* Sigur că în imediata apropiere a

localităţii Greymouth nu exista o aşezare stabilă maori, dar din câte ştia ea, Caleb fusese în mai multe oraşe din Insula de Sud, ba chiar şi la Wellington şi la Auckland. Cum de nu făcuse deloc cunoştinţă cu cultura maori? Pe de altă parte, la acea vreme Caleb era doar un copil. Mai toţi anii copilăriei şi-i petrecuse, ca şi Tim Lambert, în internatele şi universităţile englezeşti.

Aşa cum era de aşteptat, tribul îi primi cu ospitalitate, şi nici nu trebuiră să îi roage pe săteni să le arate cele mai importante *haka* proprii. Pentru că maorii îi întâmpinară cu dans şi muzică.

— Aceste *haka* ale tribului au o poveste ciudată, îi explică Kura lui Caleb, care o urmărea cu tot interesul, în timp ce bărbaţi şi femei le prezentau dansul. Iniţial au fost create de triburile învrăjbite şi foloseau la batjocorirea tribului inamic. Apoi însă chiar acele triburi le-au preluat, din mândrie, ca dovadă că cineva avusese destulă frică sau destul respect pentru a compune un cântec defensiv.

Kura vorbea curgător limba maori şi spre marele entuziasm al sătenilor şi Caleb prinsese câteva expresii şi pe parcursul zilei mai învăţă câteva. Însăşi Kura era surprinsă de cât de uşor învăţa. Şi ea avea ureche muzicală şi pe timpul studiilor învăţase şi cântase texte germane şi franţuzeşti. Dar nu reuşise niciodată să o facă liber de orice accent, cum rostea Caleb cuvintele maori.

În cele din urmă se strânseră cu toţii în casa comună ornamentată cu splendide sculpturi în lemn şi trecură din

mână în mână sticla de whisky adusă de cei doi. După scurt timp Kura ameţi, îşi alese un dansator puternic şi tânăr, cu care spre entuziasmul general dispăru afară. Caleb se simţi din nou ridicol, dar nu gelos. Kura înregistră asta cu puţină supărare, iar tribul fu mai curând surprins.

— Dumneavoastră, nu...?

Kura observă cum bărbatul aflat lângă Caleb făcu un gest obscen şi cum acesta roşi.

— Nu, noi suntem doar... prieteni, bolborosi el.

După care tânărul făcu o afirmaţie care stârni hohote de râs.

— El spune: şi noi maorii nu o facem cu duşmanii! traduse una dintre femei.

A doua zi Kura îi explică foarte serioasă uşor indignatului Caleb că a vrut să obţină de la însoţitorul ei doar un cântec de dragoste special. La cerere tânărul dansator interpretă un astfel de cântec, după ce fusese cât pe-aci să moară de râs. Ideea de a-i cânta unui bărbat un cântec de dragoste i se părea prea de tot. Îl interpretă totuşi şi dansă cu gesturi cam exagerate. Kura remarcă faptul că de admiraţie Caleb abia reuşi să pună muzica pe note. În cele din urmă privirea lui se aprinse, ceea ce o lămuri pe Kura de ce tot farmecul ei nu avea efect asupra lui. Mai târziu el îi ceru să îi traducă textul, dar Kura preferă să evite conţinutul obscen.

Înainte de a pleca la drum înapoi spre Greymouth, Kura

mai avu o întâlnire care îi dădu mai mult de gândit decât înclinaţia evidentă a lui Caleb către sexul bărbătesc.

Soţia căpeteniei, o femeie solidă şi energică, care dansase tot timpul *haka* în primul rând, îi vorbi în timp ce îşi strângeau lucrurile.

— Veniţi din Greymouth, nu? Ştii dacă fata cu părul de foc mai este acolo?

— O fată cu părul roşu?

Kura se gândi imediat la Elaine, fără a fi totuşi sigură.

— O făptură delicată, care îţi seamănă oarecum, dacă o priveşti bine!

Femeia râse când remarcă expresia aproape indignată afişată de Kura.

— Elaine? Mai este acolo. Cântă la pian într-o cârciumă. O cunoaşteţi?

— Noi am găsit-o şi am trimis-o la Greymouth. Era într-o stare cam proastă. Rătăcise zile întregi prin munţi, cu căţeluşul şi căluţul ei. Aş fi reţinut-o cu plăcere la noi, dar bărbaţii au considerat că este prea periculos. Şi chiar s-a dovedit a fi aşa, el încă o mai caută. Dar atâta vreme cât rămâne acolo unde este, ar putea fi în siguranţă...

Femeia privea în altă parte. Kura îşi stăpâni curiozitatea şi renunţă să mai întrebe de ce Greymouth oferea mai multă siguranţă decât orice alt cătun de pe Coasta de Vest şi cine o căuta pe Elaine. Probabil soţul ei, de la care ea fugise. Dar asta era o poveste veche. El ar trebui să se împace cu gândul că Elaine nu se întoarce.

În tot ce avea legătură cu dragostea şi cu căsătoria, Kura se afla sub influenţa culturii mamei ei. O fată căuta bărbatul căruia voia să îi aparţină şi, dacă apoi acesta nu corespundea aşteptărilor ei, îşi lua altul. Ce-ţi era şi cu aceşti *pakeha,* la care căsătoria te lega pentru totdeauna! Kura îi aruncă o privire aspră lui Caleb Biller. Cândva părinţii acestuia îl vor sili să se căsătorească.

Kura nici nu voia să îşi imagineze noaptea nunţii pentru fata respectivă.

6

William Martyn umpluse Insula de Nord cu maşini de cusut. La început fusese distribuit într-o zonă puţin atractivă de pe Coasta de Est. Dar fidel învăţăturilor geniului vânzărilor Carl Latimer, care vânduse nenumărate maşini de cusut chiar şi pe Coasta de Vest a Insulei de Sud, cunoscută pentru numărul mic de femei, William umbla insistent din fermă în fermă. Pe parcurs se informa asupra ultimelor noutăţi şi permanent sporovăia cu stăpâna casei înainte de a despacheta maşinăria minune.

Astfel doamnele deveneau mult mai receptive – nici aici Latimer nu exagerase. Zonele izolate nu ofereau pieţe de desfacere masive, în schimb găseai totdeauna un loc de înnoptat gratuit şi câteodată chiar încălzit. William îşi fermeca cu uşurinţă gazdele. Uneori se întreba dacă în special femeile singure înstărite de la marile ferme nu cumva cumpărau o maşină de cusut numai pentru a beneficia de „service”-ul său la următoarea venire în ţinut.

Pe femeile mai sărace şi pe fete le încânta mai curând cu economia de bani rezultată din cusutul în propria casă şi prin posibilitatea de câştig în plus prin cusutul de rochii pentru vecine. În final vânzările lui au depăşit orice aşteptări, şi firma l-a mutat în zona mult mai atractivă din jurul Aucklandului. Aici William a plusat pe stimularea

producţiei industriale de piese de îmbrăcăminte. În loc de a invita doar femei la demonstraţiile sale, prin fluturaşi s-a adresat şi emigranţilor care voiau să-şi pună bazele existenţei în noua patrie. Prin cumpărarea a trei ori patru maşini de cusut, spunea William, se putea produce angro îmbrăcăminte care se putea vinde în câştig. El le promitea croitoreselor ca la viitoarea venire în zonă să le şcolarizeze personal şi chiar făcea asta. Totuşi cei mai mulţi întreprinzători dădeau curând faliment, cauza fiind lipsa de talent comercial a acestora. Doar două ori trei mici firme lucrau în câştig, şi unul dintre clienţii lui solicita la fiecare câteva luni noi maşini de cusut, pentru că îşi extindea permanent afacerea. Ideea de a desface în acest fel mai multe maşini de cusut deodată a fost considerată de către conducerea compartimentului vânzări drept o mică senzaţie. William a fost invitat în centrul de pregătire din Insula de Nord pentru a ţine prelegeri pe această temă şi i s-a încredinţat şi o altă zonă de mare interes. Între timp William colinda ţara cu o căruţă pe măsură şi cu un cal elegant, se îmbrăca după ultima modă şi gusta din plin noua lui viaţă. Doar faptul că nu putuse să dea de urma Kurei şi a ansamblului de operă îi stătea ca un ghimpe în ochi – cu toate că la drept vorbind nu prea ştia cum s-ar putea reînnoda viaţa ei şi a lui. Reclama pentru maşinile de cusut şi spectacolele de operă nu erau prea compatibile, iar Kura cu siguranţă că nu ar fi fost dispusă să renunţe la cariera ei. Între timp – gândea William în

vreme ce îşi conducea calul prin străzile animate ale Wellingtonului în căutarea reprezentanţei principale a firmei Singer – cântăreţii se aflau de mult în Australia, în Insula de Sud sau poate chiar în Europa. Să o fi luat aceştia pe Kura cu ei? William nu credea asta. Şeful trupei nu lăsase impresia că ar tolera pe lângă el nişte zeităţi. Iar în Europa Kura ar fi devenit o stea. Chiar dacă asta nu era suficient pentru marea operă, cel puţin înfăţişarea ei i-ar fi netezit drumul.

William găsi în sfârşit birourile şi un loc pentru cal şi căruţă în curtea din spate. Directorul pentru vânzări al firmei îl invitase la o discuţie personală, şi William era tensionat, dar nu îngrijorat. Îşi cunoştea bine cifra vânzărilor şi se aştepta mai curând la un premiu decât la o muştruluială. Poate că i se încredinţau sarcini noi. Legă calul, îşi luă din căruţă mapa cu ultimele vânzări şi scutură în grabă ultima urmă de praf de pe costumul lui cu vestă. Costumul îi venea excelent – şi fireşte că acesta nu era, aşa cum susţinea el mereu, croit într-una dintre noile manufacturi dotate cu maşini de cusut Singer, ci ieşise din mâinile celui mai bun croitor pentru bărbaţi din Auckland.

Daniel Curbage, directorul de vânzări, îl primi amical.

— Mr. Martyn! Nu sunteţi doar punctual la minut, dar mai aveţi sub braţ şi o mulţime de contracte de vânzare! Bărbatul ghicise prompt conţinutul mapei lui William. Acesta continuă: Nici nu vă spun cât ne impune angajamentul de care daţi dovadă! Vă pot oferi ceva?

Cafea, ceai, o băutură?

William se decise pentru ceai. Cu siguranţă că whisky-ul de aici era excelent, dar învăţase demult că negocierile de succes cereau o minte clară, fără a mai pune la socoteală că trecerea direct la alcool nu lăsa o bună impresie.

Mr. Curbage încuviinţă din cap înţelegător şi aşteptă ca secretarul să aducă ceaiul. Abia apoi trecu la subiect.

— Mr. William, ştiţi şi dumneavoastră că sunteţi pentru noi un reprezentant de nădejde şi că în timpul instruirii s-au căutat pentru dumneavoastră posibilităţi de avansare.

William dădu afirmativ din cap, deşi nu îşi amintea acest lucru. Pe vremea aceea era frământat mai curând de cusutul tivului cu ajur decât de planificarea carierei.

— Puteţi promova de la şef de vânzări pe zone mai mari până la... da, până la postul deţinut de mine. Mr. Curbage râse din toată inima, ca şi cum ultimele lui spuse ar echivala cu goana după stele. Şi eu v-am propus deja pentru o poziţie de conducere aici, la sediu.

Îl privi pe William ca şi cum s-ar fi aşteptat la aplauze.

William se strădui să pară interesat pe măsura acestei priviri. În fond nu murea deloc de dorul unei munci de birou. Postul trebuia să fie prevăzut cu avantaje considerabile pentru a-l ademeni de pe teren.

— Fireşte că cei din conducerea din Anglia – ştiţi cum sunt oamenii aceştia – au fost de părere că după numai un an de experienţă sunteţi puţin cam... cam crud pentru o asemenea sarcină. În plus domnii par să creadă că în

împrejurimile unor oraşe mai mari, cum ar fi Auckland, maşinile se vând de la sine.

William vru să obiecteze, dar Curbage îl opri cu o mişcare a mâinii.

— Dumneavoastră ştiţi şi ştiu şi eu că lucrurile nu stau aşa. Că doar amândoi venim de la munca practică. Nu şi domnii din conducere... Expresia de pe chipul lui Curbage exprima clar ce părere avea el despre acei pedanţi limitaţi. Apoi continuă: Dar despre asta nu merită să mai vorbim. Pentru dumneavoastră şi pentru mine important este că acum am să vă cer încă un gen de probă de calitate. Nu o luaţi ca un afront, vă rog, sau ca o sancţiune. Dimpotrivă, luaţi-o ca pe o trambulină! Predecesorul dumneavoastră, Cari Latimer, a primit de curând conducerea centrului de instruire din Insula de Sud.

Mintea lui William lucra cu rapiditate.

— Cari Latimer? Cel care călătorea pe Coasta de Vest a Insulei de Sud?

Curbage confirmă radios.

— Aveţi o memorie excelentă, Mr. Martyn. Sau îl şi cunoaşte-ţi? Şi dumneavoastră veniţi din Insula de Sud, nu? Ei, atunci poate că vă bucură să vă întoarceţi...

William îşi muşcă buzele.

— Mr. Curbage, Latimer a pavat Coasta de Vest cu maşini de cusut! îndrăzni el să intervină. Omul este un geniu, practic a păcălit cu un Singer orice fiinţă omenească care aducea măcar a femeie!

Mr. Curbage zâmbi.

— Ei, atunci vă rămâne un procent de cincizeci la sută din populaţie, care este reprezentat de bărbaţi, glumi el. Şi cum să îi îmbrobodiţi, aţi dovedit că ştiţi chiar aici, în Auckland!

William îşi înăbuşi un oftat.

— Cunoaşte-ţi Coasta de Vest, Mr. Curbage? Probabil că nu, pentru că altfel aţi fi estimat proporţia bărbaţilor ca fiind mai mare. Eu cred că acolo bărbaţii reprezintă 80-90% din populaţie. Şi este vorba despre nucleul dur al Kiwi-Land! Vânători de foci, vânători de balene, mineri, căutători de aur... şi aceştia, imediat ce au un cent în mână, îl cheltuiesc la cea mai apropiată cârciumă. Garantat acolo nu îi poţi induce vreunuia ideea de a se apuca de cusut. De unde ar recruta cusătoresele? Dacă vreo fată nu este peste măsură de pudică, la o cârciumă câştigă mult mai mult.

— Iarăşi o nouă posibilitate pentru dumneavoastră de a vă desfăşura, William, interveni Curbage mieros, trecând la un ton confidenţial. Salvaţi aceste fete de ele însele! Explicaţi-le că o viaţă onorabilă de cusătorească este mult mai demnă de dorit decât o existenţă în păcat! În afară de asta, tot mai mulţi mineri emigrează, unii cu întreaga familie. Soţiile acestora ar trebui să se bucure că vor putea câştiga şi ele ceva în plus.

— Numai că ele nu dispun de cei o sută cincizeci de dolari pentru maşina de cusut. Cam atât ar costa acum,

observă sec William. Nu ştiu, Mr. Curbage...

— Vă rog să-mi spuneţi Mr. Daniel. Şi nu mai priviţi lucrurile atât de în negru. Imediat ce veţi face cunoştinţă cu noua dumneavoastră zonă, vă vor veni idei! în plus eu tocmai m-am gândit la o nouă formă de plată, special pentru familiile de mineri. Faceţi ceva din noua dumneavoastră misiune, William. Faceţi-mă mândru de dumneavoastră! Bun... Şi acum ce aţi zice de o băutură? Am un whisky de primă clasă.

Când părăsi reprezentanţa William era cam plouat. Noua lui zonă de activitate nu îl fermeca deloc. Şi va trebui să ia totul de la început: chiar de ar putea să ia cu el căruţa şi calul pe Insula de Sud, animalul focos şi mica şi frumoasa căruţă nu se asortau defel drumurilor pline de noroaie de pe Coasta de Vest. Ca şi hainele lui elegante de orăşean. Va trebui să treacă din nou la cizme, articole din piele şi pelerină cerată. Trei sute de zile de ploaie pe an, fără ferme de oi cu stăpâne singure – în schimb hoteluri cu preţuri de speculă, care de regulă închiriau camere doar cu ora. Lui William îi era groază să doarmă în încăperile în care mişunau gândacii. Pe de altă parte trebuia să gândească pozitiv, altfel putea să îşi ia adio de la vânzări. În definitiv şi Caii Latimer vânduse acceptabil pe Coasta de Vest, iar oraşele de acolo prosperau. Ceea ce însemna că existau tot mai multe doamne, adică cliente pentru William.

Tânărul bărbat îşi îndreptă spinarea. În el se trezi

ambiţia. Probabil că nu îl vor lăsa mai mult de un an pe Coasta de Vest, şi în această perioadă îşi va da toată silinţa să depăşească faptele eroice ale lui Latimer. De fapt ce era cu maorii? Vânduse cineva vreodată o maşină de cusut Singer unei băştinaşe?

Încă din acea zi William se interesă de posibilităţile de a ajunge la Blenheim. O săptămână mai târziu îşi preda zona succesorului său, căruia îi vindea şi calul şi căruţa. După care plecă spre Insula de Sud doar cu vechea lui maşină de cusut pentru demonstraţii. Nu dorise să o schimbe, cu toate că între timp apăruseră modele noi. Această maşină îi purtase noroc. William era hotărât să cucerească Insula de Sud. Acolo va afla cu siguranţă şi despre Kura ceva. De fapt putea să îi scrie Gwyneirei McKenzie şi să se intereseze de Gloria. Cu siguranţă că aceasta ştia unde se afla Kura. Şi era posibil să nici nu aibă încă maşină de cusut...

Gândurile Gwyneirei McKenzie Warden numai la maşini de cusut nu stăteau. S-ar fi bucurat ea însăşi dacă scrisoarea lui William ar fi conţinut măcar un indiciu referitor la locul unde se afla nepoata ei Kura. Dar ea se bucură totuşi că primise veşti de la tatăl Gloriei şi respiră uşurată că acesta, ca şi până acum, nu ridica pretenţii asupra copilei. William bâjbâia ca şi ea în privinţa Kurei. Amândoi puteau fi relativi siguri doar de faptul că Kura nu plecase în Anglia cu ansamblul operei.

— Pe cheltuielile făcute de mine ea nu apare, explicase George Greenwood. Barrister ar fi încercat cu siguranţă să mi-o treacă pe listă. Tipul era uns cu toate alifiile! Şi ea nici nu a plecat sub propriul nume, mi s-a comunicat de către armator. Dar fireşte că putea să folosească un alt nume. Ei nu sunt chiar atât de stricţi la înregistrări.

— Dar de ce să o fi făcut ea? întrebase nervoasă Gwyn. Poate pentru că era minoră?

— Ei oricum nu ar fi verificat asta, spusese George, care promisese că va tatona şi în Anglia.

Câteva săptămâni mai târziu acesta îi prezentase lui Gwyn rezultatele:

— Pe scena muzicală serioasă a Londrei nu există nicio Kuramaro-tini sau o altă fată maori. Oamenii mei au dat de acest Barrister la un teatru prăpădit din Cheapside. Iar Sabina Conetti cântă într-un vodevil – este vorba despre un divertisment, un gen de operetă. Două dintre dansatoarele ansamblului s-au angajat tot acolo. Dar despre Kura – nimic. Sigur nu este în Anglia. Ar rămâne aşadar Coasta de Vest, Insula de Nord, Australia şi restul lumii.

Gwyneira oftase. George părea să privească lucrurile cu lejeritate, dar ea îşi făcea în privinţa Kurei la fel de multe griji ca şi în privinţa lui Elaine.

James nu îi împărtăşea temerile.

— Dacă este vorba despre virtutea ei, opină el sec, nici nu discut. Nu dau doi bani pe ea. Însă în ce priveşte supravieţuirea propriu-zisă, nu îmi fac griji pentru Kura.

Fata este invincibilă, deşi pare atât de gingaşă şi naivă.

Gwyneira îl ocăra iară milă, dar în sinea ei spera ca el să aibă dreptate. Virtutea Kurei îi era indiferentă; voia doar să o regăsească cât mai repede nevătămată.

În cele din urmă, Marama avea să descopere o urmă. Mama Kurei deplângea doar dispariţia fiicei sale, pentru viaţa ei nu îşi făcea griji.

— Aş fi ştiut dacă i s-ar fi întâmplat ceva! declarase ea cu convingere – şi spusele ei se confirmară.

Într-un trib maori migrator se vorbea despre o *tohunga* care rămăsese câteva zile în satul lor, lângă Blenheim. Kura ar fi cântat minunat, se bucurase de compania tribului şi povestise despre originea ei din tribul Maramei. Era imposibilă o greşeală în privinţa identităţii ei. Dar ea nu fusese întrebată ce face în rest, de unde venea şi încotro voia să meargă. Maorii nu mai ştiau când avusese loc exact întâlnirea cu ea.

— De la Blenheim pleacă bacul spre Insula de Nord, spuse resemnată Gwyneira. Deci se poate ca ea să fi plecat într-acolo. Dar ce vrea să facă acolo? Şi cui crede ea că are de dovedit ceva? Doamne, putea să vină simplu aici şi...

— Are aproape nouăsprezece ani, remarcă Marama. Este căpoasă şi se comportă oarecum ca un copil. Vrea să aibă totul şi dacă nu îi iese ceva, bate din picior şi ţipă. Crede că aşa face pe adulta. Dar cândva o să îşi dea seama şi o să se întoarcă. Trebuie doar să aşteptaţi, Miss Gwyn.

Aşteptarea nu reprezentase niciodată punctul forte al

Gwyneirei. Totuşi în timp ce dispariţia Kurei punea la încercare doar răbdarea ei, întreaga familie era îngrijorată din cauza lui Elaine. Ruben O'Keefe puse un detectiv privat să o caute în Insula de Nord cu toată discreţia posibilă.

— În fond nu vrem să-l ajutăm nici pe Sideblossom, nici poliţia, spunea el oftând. Bătrânul încă o caută. În niciun caz nu lasă totul pe seama *constablerului,* cel puţin după experienţa cu James.

John Sideblossom şi-ar fi dorit o pedeapsă mult mai dură pentru hoţul de vite McKenzie. Totuşi pe de o parte detenţia nu fusese prea aspră, pe de altă parte guvernatorul i-o transformase în exil pe viaţă. În cele din urmă, James stătuse un timp în închisoare şi o perioadă în Australia, apoi se întorsese şi la intervenţiile Gwyneirei şi ale lui O'Keefe fusese graţiat. John Sideblossom se simţea ofensat şi acum. Nu mai credea în severitatea justiţiei; şi-ar fi făcut dreptate acum singur în cazul lui Elaine, dar ca şi până acum nici urmă de fată, iar lui Fleurette O'Keefe îi lipsea încrederea de granit a Maramei în legătura extrasenzorială dintre mamă şi fiică. În coşmarurile ei o vedea pe Elaine ba moartă, ba rătăcind îngheţată prin munţi, ba ucisă şi îngropată de Sideblossom, ba violată şi asasinată în vreo tabără de căutători de aur de pe Coasta de Vest...

„Uneori aş prefera o certitudine în locul imaginilor de groază din fiecare noapte", le scria ea lui Gwyn şi James, şi

de data aceasta ultimul dădea afirmativ din cap. El avea experienţele lui cu Sideblossom şi îşi putea imagina de ce fugea nepoata lui.

Prima figură cunoscută întâlnită de William Martyn pe Insula de Sud a fost a unei femei pe care o credea de mult timp plecată în Anglia. Dar nu încăpea îndoială: tânăra femeie care hoinărea de mână cu două fetiţe pe drumul de coastă din Blenheim era Heather Witherspoon. Ea se întoarse imediat când William o strigă pe nume fără să se mai gândească. Şi cel puţin în momentul în care-l recunoscu privirea ei nu exprima ura.

— Redcliff, îl corectă ea pe loc cu o anumită mândrie. Heather Redcliff. M-am căsătorit.

Acum William avu timp să o privească mai atent şi constată că îi făcea bine căsnicia. Chipul lui Heather se mai rotunjise, părul nu îi mai era pieptănat atât de strâns pe spate, iar stilul îmbrăcăminţii era total diferit. Acum nu mai purta fuste plicticoase, cenuşii sau negre la bluzele de mătase şi nu mai arăta atât de strict feciorelnică, ci era îmbrăcată decent, la modă. Taiorul albastru-deschis, sub care avea o bluză de un roz-închis, îi venea impecabil. Pantofii înalţi cu şireturi aveau un mic toc care îi făcea pasul graţios şi purta şi bijuterii decente din aur.

— Arăţi grozav! zise William. Dar este imposibil să ai deja două fetiţe. Cu toate că pe undeva îţi seamănă...

Copilele erau amândouă de un blond-deschis şi aveau

ochi albaştri. Cel puţin cea mai mare promitea să aibă trăsături mai puţin şterse decât Heather, iar cea mai mică avea bucle moi, care îi încadrau chipul încă rotund de copil.

Heather râse.

— Mulţumesc, mi se spune asta deseori. Dar acum, Annie şi Lucie, spuneţi „Bună ziua” lui Mr. Martyn. Nu vă mai uitaţi aşa la el, nu se face din partea unor domnişoare. Nu, Annie, dă-i mânuţa ta frumoasă!

Micuţa, care să tot fi avut cinci ani, se încurcă între mâna dreaptă şi mâna stângă, dar se arătă ascultătoare şi în cele din urmă îi întinse lui William mâna corespunzătoare. Reverenţa ei nu fu cea mai reuşită. Lucie, care avea probabil vreo opt ani, îl salută perfect.

— Ele sunt fiicele mele vitrege, sunt copii minunaţi, chiar suntem mândri de ele. Heather o mângâie pe cap pe cea mai mică şi adăugă: Dar nu ar fi mai bine să ne continuăm discuţia sub un acoperiş? Curând va ploua din nou.

William fu de acord. Era după o călătorie infernală pe mare şi acum putea să confirme poveştile despre imprevizibilele averse de ploaie despre care auzise în timpul călătoriei. Un salon drăguţ era mai plăcut. Dar unde să conducă aici o femeie onorabilă?

Heather avea concepţia ei în ce privea chestiunea.

— Vino la noi, locuim doar două străzi mai departe. Este păcat că nu îl poţi cunoaşte pe soţul meu, dar el este

plecat într-o călătorie. Rămâi mai mult timp în oraş?

În timp ce le urma pe Heather şi pe cele două fetiţe, William istorisi câte ceva despre sine. Familia lui Heather locuia într-o casă foarte distinsă. În privinţa reputaţiei lui Heather, William nu trebuia să îşi facă griji; uşa le fu deschisă de o fată în casă, care făcu o reverenţă, apoi îi luă pardesiul. Heather urmări satisfăcută cum el îşi depuse cartea de vizită pe tăviţa anume destinată.

— Adu-ne ceai şi fursecuri în salon, Sandy, i se adresă Heather fetei. Copilele primesc ceaiul în camera lor. După ce serveşti, le poţi supraveghea.

Fata făcu din nou o reverenţă. Lui William i se părea totul ceva cam ireal.

— Reprezintă o mare uşurare când nu trebuie să lucrezi cu personal maori! zise Heather în timp ce îl conducea pe William în salonul scump mobilat. Locuinţa era aranjată cu mobilier cel puţin de aceeaşi calitate ca în încăperile din Kiward Station. Fireşte nu de către Heather. Gusturile acesteia William le cunoştea din eforturile comune depuse la amenajarea locuinţei Kurei. La acest Mr. Redcliff ea se cuibărise practic în ceva de-a gata.

— Sandy este o fată simplă, provine dintr-o familie de mineri din Westport, dar cel puţin poţi vorbi cu ea în engleză şi nu trebuie să îi aminteşti permanent să se încalţe.

William nu resimţise niciodată personalul casnic maori din Kiward Station ca deosebit de necivilizat, dar

încuviinţă distrat din cap afirmativ. Poate că acum ea îi va povesti totuşi cum ajunsese la Blenheim.

— Oh, am avut de fapt noroc! explică ea când aveau în sfârşit ceaiul în faţă şi ea ciugulea dintr-un fursec. După ce tu ţi-ai exprimat dezinteresul de a călători împreună cu mine – ea îi aruncă o privire rece, iar William plecă ochii vinovat –, am fost luată de o trăsură din Haldon şi lăsată în Christchurch. Voiam să mă întorc la Londra, dar primul vas pleca abia peste câteva zile, aşa că m-am cazat la *White Hart.* Hm… şi atunci l-am cunoscut pe Mr. Redcliff. Julian Redcliff. Mi s-a adresat în salonul unde se lua micul dejun… foarte politicos, după ce prin intermediul proprietăresei ceruse aprobare. Julian este foarte chibzuit, vrea ca totul să decurgă corect.

Din nou o privire insinuantă la adresa lui William, care se căznea să arate şi mai pocăit. Mai cu seamă că interpretase foarte bine mesajul „spre deosebire de tine, Mr. Redcliff este un gentleman”.

— A vrut să mă roage să îi supraveghez fiicele pe timpul călătoriei până la Londra. Ele trebuiau să călătorească singure, şi în Anglia aveau să primească educaţie la un internat.

Heather se tot juca în coafura ei, până când reuşi să facă să îi atârne peste ureche o şuviţă de păr. Ceea ce o avantaja.

William cuteză un zâmbet admirativ.

— Micuţele? întrebă el parcă nevenindu-i a crede.

— I se rupea sufletul lui Mr. Redcliff! explică cu insistenţă Heather. Dar soţia lui murise cu puţin timp înainte şi el lucra la calea ferată.

— Bănuiesc că nu punea şine... interveni William privind în jur prin încăpere.

Heather zâmbi cu mândrie.

— Nu, lucrează în conducerea şantierului. Acum ei fac legătura între Coasta de Est şi toate localităţile miniere de pe Coasta de Vest. Este un proiect uriaş, şi Mr. Redcliff are o funcţie de răspundere. Din păcate trebuie să călătorească foarte mult... este absolut imposibil să îşi crească singur fiicele.

William deduse restul.

— Şi avea nevoie de o guvernantă de încredere, cu reputaţie bună.

Heather confirmă de zor.

— A fost entuziasmat când mi-a auzit referinţele, iar eu am fost pe loc sedusă de Annie şi Lucie. Ele sunt...

Sunt cu totul altfel decât Kura, îi continuă William fraza în gând, dar nu îi dădu glas. Era evident clară simpatia lui Heather faţă de cele două fetiţe.

— Aşa că nu am mai plecat în Anglia, nici eu şi nici copilele. În loc de asta, am condus aici casa lui Mr. Redcliff. Şi ne-am şi apropiat sentimental. După ce s-a scurs anul de doliu, ne-am căsătorit.

Heather radia, şi William îi zâmbi şi el. Se gândea la Mr. Redcliff. Nu putea fi cel mai pasional dintre bărbaţi, dacă

după atâta timp nu-şi convinsese soţia să vorbească despre el folosind prenumele.

— Deci nu mai eşti supărată? întrebă el în cele din urmă.

Casa îi plăcea. Era cald, barul era desigur excelent şi Heather era mai drăguţă ca oricând. Poate că avea chef să reîmprospăteze relaţia lor. William se trase ceva mai aproape de ea. Jocul cu părul îi mai desprinse lui Heather o altă şuviţă.

— De ce aş fi supărată pe tine? Părea să fi uitat privirea rece de odinioară. Continuă: Privind retrospectiv, a fost o întâmplare fericită. Dacă am fi rămas împreună, unde m-aş fi aflat acum? Soţia unui reprezentant comercial…

Suna ceva cam dispreţuitor, dar William zâmbi. Era clar că ea se făIea cu nou-dobândita ei bogăţie. Acum ea era proprietara impozantei gospodării. Rangul lui era mai prejos, oricâte maşini de cusut ar vinde. Era probabil ca niciodată el să nu poată prin propriile forţe să dobândească o asemenea proprietate – nici de-ar urca în ierarhia de la Singer.

Dar el dispunea de alte calităţi. William îi luă mâna lui Heather şi începu să se joace cu degetele ei.

— În acest fel ai fi una dintre primele femei din Insula de Sud care ajunge în posesia unei maşini de cusut, glumi el. Acestea sunt mici minuni şi spre deosebire de folosirea acului şi a aţei, mâinile tale vor rămâne tot aşa de moi şi gingaşe cum sunt acum.

Mângâie fiecare deget al mâinii în timp ce enumera cu

voce joasă de câte înţepături scutea o maşină modernă Singer mâna îngrijită a unei femei, explicând totodată cu respiraţia întretăiată pentru ce alte minunate lucruri putea fi folosit timpul astfel economisit.

În încheiere bucătăreasa şi fata în casă se aleseră cu o neaşteptată seară liberă, copiii cu o băutură pentru somn preparată cu puţin laudanum, iar William cu o primă noapte extrem de plăcută pe Insula de Sud. Heather îşi aminti de tot ce o învăţase el – şi păru avidă de dragoste. Fără nicio îndoială, Mr. Redcliff era un gentleman, dar unul rece ca un peşte.

— Tu asiguri şi depanarea, nu-i aşa? întrebă Heather când în zori se desprinseră pentru ultima dată unul de altul. Clientul ţi se poate adresa dacă... dacă ceva se strică la maşina de cusut?

William confirmă şi îi mângâie abdomenul încă plat. Mr. Redcliff nu părea să mai fi pus de un alt copil, dar Heather îi povesti că mai încercaseră. Poate că acum acest ţel se dovedea a fi mai aproape...

— La clienţii normali mai trec cu prima ocazie, murmură William, mângâind-o în continuare. Dar la clienţii speciali...

Heather zâmbi.

— Fireşte că eu am nevoie de iniţieri mai complexe...

Degetele lui William se jucau cu părul ei pubian moale şi blond.

— Iniţierile sunt specialitatea mea...

Heather mai avu nevoie de două după-amiezi în camera

lui de la hotel până să stăpânească pe deplin tehnica corespunzătoare. După care semnă contractul de cumpărare a unei maşini de cusut.

William îl trimise triumfător la Wellington. Misiunea lui în Insula de Sud începea excepţional.

7

Timothy Lambert stătea de cinci luni în ghips. Trecuse peste durerile cumplite din primele luni şi de plictiseala covârşitoare a ultimelor săptămâni insuportabile. La mina Lambert nimic nu mergea cum ar fi trebuit. Proprietarul minei nu avea nici cea mai mică intenţie să efectueze lucrări de modernizare. Tim ardea de nerăbdare să reintre în activitate. Dar tatăl său, care de fiecare dată când trecea pe la el părea să îşi fi făcut înainte curaj trăgând la măsea, privea cu ochi sticloşi prin fiul lui şi răspundea cu banalităţi la întrebările acestuia privind mina. Asta îl înfuria pe Tim, dar trecea şi peste ignoranţa tatălui şi peste văicărelile mamei, ba chiar mai totdeauna reuşea să zâmbească, să glumească şi să se arate optimist când Lainie venea seara la el.

Berta Leroy remarca fascinată că niciodată Tim nu îşi vărsa necazul pe ea, cum se întâmpla uneori cu alţi vizitatori. Şi oricât de rău se simţise în primele săptămâni, cu oricâtă disperare îşi înfigea unghiile în pătură – îi atingea mereu cu degetele mâna lui Lainie cu grija cu care ar fi atins o păsărică fricoasă. Tânăra părea că nu avea altă preocupare toată ziua decât să culeagă istorioare cu care să-l îmbărbăteze pe Tim. Râdea cu el, comenta bârfele târgului cu vorbe caustice şi potrivite, îi citea şi juca şah

cu el. Tim se mira că ea ştia să joace şah şi nici nu îi credea poveştile despre originea ei – Lainie obişnuia să susţină că se trăgea dintr-o familie de muncitori din Auckland. Fusese de-ajuns să-i pună două întrebări despre principalele construcţii din Auckland ca să îşi dea seama că fata nu văzuse oraşul în viaţa ei.

Vizitele zilnice pe care i le făcea Lainie îl mai întreţineau pe Tim, şi în timp ce săptămânile se scurgea cu o chinuitoare încetineală, creştea speranţa lui că va veni ziua în care i se vor scoate bandajele. Când expertul din Christchurch stabili în cele din urmă data şi se anunţă pentru mijlocul lui iulie, Tim abia îşi putu stăpâni bucuria.

— Pur şi simplu abia aştept să te văd de la înălţimea normală a ochilor, îi spuse el lui Lainie când aceasta sosi după-amiază. Este groaznic să priveşti toată lumea de jos în sus!

Cei doi ajunseseră să se tutuiască de mult.

— Dacă tu ai fi la fel de scund ca mine, te-ai fi obişnuit cu asta, îl tachină ea. Plus că însuşi Napoleon era ceva cam scund.

— Oricum putea să stea pe cal! Lui Fellow cum îi mai merge? Se bucură pentru mine?

După accident Elaine păstrase calul lui Tim. Din familia Lambert nimeni nu se interesase de cal, astfel că bidiviul sur rămăsese în grajdul lui madame Clarisse. Elaine se îngrijea ca acesta să primească hrană şi la cererea lui Tim negustorul de cereale trecuse totul în contul familiei

Lambert. Banshee se bucura de societate, şi Elaine călărea caii cu schimbul. Ca de obicei lui Tim îi făcea plăcere să o asculte relatându-i noutăţile zilei.

— Desigur, răspunse Elaine. Dar tu crezi că ai putea călări imediat?

Elaine voia doar să împartă cu Tim optimismul acestuia, dar în urechi încă îi mai răsuna prognoza celor doi medici. Ce se întâmpla dacă oasele lui Tim nu se vindecau atât de bine cum spera el? Nu voia să îi amintească lui Tim de reticenţele doctorului Leroy, dar ea avea temeri în aceeaşi măsură în care avea speranţe când se gândea la ziua în care bandajele ghipsate erau îndepărtate.

— Dacă nu pot să călăresc, sunt mort! spuse Tim, şi Elaine fu nevoită să râdă.

Ea cunoştea fraza de la bunica ei Gwyn; cu câtă plăcere i-ar povesti lui Tim despre legendara doamnă! Dar trebuia să fie prevăzătoare. Era mai bine să nu încredinţeze nimănui adevărata poveste a vieţii ei. Şi că un copil de muncitor din Auckland nu putea să aibă ca bunică o baroană a crescătorilor de oi, ştia orice prost!

— Poate că nu se va putea chiar din prima zi… îşi dădu ea cu părerea.

Tim îşi petrecu săptămânile următoare doar făurind planuri pentru perioada în care nu va mai sta în ghips, în vreme ce Berta Leroy îl privea posacă. În ziua premergătoare sosirii specialistului ea o luă deoparte pe Elaine.

— Să fiţi aici mâine când i se scot bandajele. Va avea nevoie de dumneavoastră, îi spuse aceasta pe un ton aproape ameninţător.

Elaine o privi zăpăcită.

— El nu vrea să fiu de faţă, trebuie să vin abia pe urmă… zise ea cu un uşor regret.

— El crede că va putea să te întâmpine mergând, spuse Berta cu amărăciune, şi arătă către cârjele rezemate alături de uşa camerei unde se afla Tim. I le-a pregătit din timp Matt. Tâmplarul le-a confecţionat după imaginile din cataloage. Pentru că dr. Porter nu a vrut să aducă aşa ceva. Nellie Lambert i-a spus lui Tim că ar fi prea voluminoase pentru transport. Însă ea nu vrea să accepte adevărul…

— Care adevăr?

Pe Elaine o trecură fiori. S-a spus totuşi că nimeni nu ar putea să ştie exact cât de bine se vor vindeca fracturile. Şi acum… Tim este atât de sigur, de săptămâni nu mai avusese dureri…

— Copilă… Berta oftă şi o împinse cu blândeţe pe Elaine către camerele de locuit din spatele cabinetului. Eu zic să bem întâi un ceai… apoi am să încerc să te fac să înţelegi ce îl aşteaptă. Tim nici nu vrea să audă, şi Nellie…

Elaine o urmă cu inima strânsă pe soţia doctorului. Ştiuse că nu va fi atât de simplu cum spera Tim. Dar ceea ce auzise suna mult mai serios decât se temuse ea.

— Lainie… începu în cele din urmă Berta, după ce în faţa

lor se aflau două ceşti cu ceai aburind... Chiar dacă Tim ar avea dreptate cu optimismul lui, ceea ce îi doresc din tot sufletul...

— ... Dar nu cred, îi continuă Lainie gândul.

— ... Chiar dacă vindecarea ar fi decurs perfect, mâine nu va putea totuşi să meargă. Nici mâine, nici poimâine şi nici peste o săptămână ori peste o lună...

Berta amestecă ceaiul cu linguriţa.

— Dar fratele meu, care a avut o fractură de picior, a putut să meargă imediat după vindecare. Sigur că şchiopăta puţin, dar...

— Cât a stat la pat fratele tău? Cinci săptămâni? Şase săptămâni? Probabil că nici atât, pentru că un băiat nu poate fi ţinut în casă. Lasă-mă să ghicesc... după trei săptămâni era cât se poate de mulţumit că poate să meargă din nou cu o cârjă şi un picior, nu-i aşa?

Lainie zâmbi.

— După una. Dar mama nu trebuia să afle...

Berta încuviinţă din cap.

— Aşa este. Buna mea Lainie, nu puteţi fi atât de naivă. Calul acela despre care povestiţi mereu – îl antrenaţi. De ce o faceţi?

Elaine o privi confuză.

— Ca să nu îşi piardă condiţia fizică. Dacă nu se mişcă, i se atrofiază muşchii.

— Vedeţi? zise mulţumită Berta. Şi cât din musculatura calului s-ar atrofia dacă acel cal ar sta pe loc cinci luni?

Lainie râse.

— Ar muri. Caii nu pot sta întinşi atâta timp. Brusc înţelese ce voia să spună Berta, şi mina ei deveni serioasă. Dumneavoastră credeţi că Tim va fi prea slăbit pentru a se mişca?

Berta dădu iarăşi afirmativ din Cap.

— Muşchii lui sunt atrofiaţi, tendoanele s-au scurtat, încheieturile nu mai funcţionează. Până când toate acestea revin la normal durează. Şi asta nu se face de la sine, Lainie. Faţă de ce îl aşteaptă pe Tim în lunile următoare, dacă într-adevăr vrea să înveţe din nou să meargă, ultimele săptămâni au fost floare la ureche. Va avea nevoie de un curaj incomensurabil, şi de forţă, şi probabil şi de cineva care – scuză-mă, fata mea – să îi dea din când în când un şut în fund. La început totul îl va durea şi va trebui să lupte pentru fiecare centimetru pentru a-şi mişca un picior. La muncă sau la călărit – nici să nu se gândească. Şi astea le va afla mâine dintr-un foc. Trebuie să fiţi alături de el când se va întâmpla asta, să fiţi alături de el!

Vocea Bertei era cât se poate de serioasă şi plină de îngrijorare.

— Dar el vrea să plece imediat acasă, zise Lainie. Eu…

— Ce idee! Berta respiră din greu indignată. Nici nu mă gândesc să i-l plasez lui Nellie în starea asta! Ea s-a împăcat de mult cu ideea că el va avea permanent nevoie de îngrijiri şi se pare că îi face chiar plăcere. Tot se

plictiseşte de moarte singură în căsoaia aceea! Dacă va avea la dispoziţie pe cineva pe care să-l calce pe nervi cum vrea ea... va înflori! A şi angajat o îngrijitoare pentru chestiunile mai puţin plăcute, ea va sosi mâine împreună cu doctorul Porter. Ca şi un scaun pe rotile. A şi început să îi spună lui Tim bab*y. Lai*nie, dacă i-l dăm, în două săptămâni va ajunge o legumă! Morfină nu am să îi dau, dar Nellie dispune de laudanum în cantităţi suficiente, şi bărbaţii preferă oricum de cele mai multe ori whisky-ul...

— Dar eu ce să fac? întrebă Elaine descurajată. Sigur că mă pot duce călare la familia Lambert, dar...

— Mai întâi trebuie să fii aici mâine. Vom vedea ce se întâmplă, îi explică Berta.

Elaine urmări din cârciumă cum căruţa acoperită a medicului din Christchurch şi apoi o trăsură cu Nellie Lambert şi cu o femeie voinică îmbrăcată ca o soră părăseau micul spital. Apoi dădu fuga înăuntru. În hol o aştepta Berta Leroy. Femeia cea voinică oscila între o furie greu stăpânită şi o disperare profundă.

— Intraţi la el, Lainie, spuse ea pe un ton neutru. Vor să îl ia chiar mâine. Cu toate că doctorul Porter şi soţul meu le-au explicat că nu este transportabil...

— Vindecarea s-a făcut chiar atât de prost? întrebă încet Lainie.

Berta clătină din cap.

— Nici vorbă. Chiar a fost bună. Dr. Porter este

entuziasmat în privinţa şoldului, cu toate că acesta e uşor deplasat. Dar şi în rest el consideră că Tim are motive să-şi facă speranţe. Aceste cele mai bune speranţe constau în a face doi paşi cu cârjele între scaunul cu rotile şi pat. Nici Christopher al meu nu s-a exprimat atât de drastic. Normal că Tim este distras. Cu Nellie am avut parte de obişnuitul concert de plânsete... Nu îi da în niciun caz morfină ori altceva asemănător, cu care să-şi poată face seama. Mă tem că este predispus la orice.

Când deschise uşa, Elaine se lupta cu lacrimile. Dar apucă hotărâtă cârjele şi le luă cu ea înăuntru.

Ajunsă în cameră, miji ochii. Tim era în semiîntuneric – ca de atâtea ori când Nellie pleca de la el. Dar de obicei el o striga imediat pe Berta şi o ruga să redeschidă ferestrele. Acum el însuşi ar fi putut ajunge la lampa de pe noptieră. Nu era întins în pat, ca de obicei, ci şedea în capul oaselor, sprijinit de perne. Nici nu întoarse capul când intră Lainie; privea nemişcat peretele din faţa lui.

— Tim...

Elaine dădu să se aşeze spontan pe pat, dar îi văzu chipul şi expresia de durere şi de autocontrol cu greu realizat. Acum nu ar fi suportat nicio atingere.

— Tim... Elaine puse cârjele lângă pat şi trase perdelele în lături. Tim avea chipul palid ca al unui mort şi părea complet absent. Ea îi zâmbi şi spuse: Se pare că este bine. Acum ajungi să mă priveşti de la înălţimea ochilor dacă şi eu iau loc.

Pe faţa lui Tim apăru un zâmbet uşor.

— Mai mult nu va fi, spuse el încet. Nu voi putea să merg niciodată.

Şi-şi întoarse faţa de la ea.

Elaine îl mângâie cu grijă pe frunte.

— Tim, acum eşti obosit şi dezamăgit. Dar situaţia nu este chiar atât de rea. Miss Berta era optimistă... şi ia priveşte ce ţi-am adus! Ea arătă către cârje şi adăugă: Fii atent, în câteva săptămâni...

— Nu voi reuşi, Lainie. Spune-mi totuşi adevărul!

Tim vru ca spusele lui să reflecte furia, dar vocea îl trădă. Elaine văzu lacrimi în ochii lui şi mai remarcă faptul că aceştia erau injectaţi. Trebuie să fi plâns cât fusese singur. Ea luptă cu pornirea de al strânge în braţe ca pe un copil. Nu aşa trebuia să se gândească la el! Dacă toţi ar vedea în el doar un schilod lipsit de orice speranţă...

— Adevărul depinde în întregime de tine! afirmă ea. Depinde de cât timp exersezi, cât eşti de perseverent... Şi tu eşti perseverent! Să te ajut să te întinzi din nou? Mai ai dureri. Cum de te-au lăsat aşa?

Tim reuşi un zâmbet amărât.

— Eu i-am dat afară. Nu am mai putut să suport ca ambii doctori să mă facă iresponsabil. Doar de aceea mai sunt aici. De altfel m-ar fi trântit imediat în obiectul acela...

Pe Elaine o cuprinse furia văzând scaunul cu rotile pe care Mrs. Lambert şi îngrijitoarea îl puseseră într-un colţ al camerei. Un obiect voluminos, cu rezemătoare pentru

cap şi pernă cu floricele. Elaine căutase aşa ceva pentru o doamnă în vârstă, cu care aceasta era deplasată doar dintr-o cameră în alta. A-l mişca cu ajutorul braţelor, cum mai văzuse ocazional pe străzile din Queenstown, pentru paralitici era imposibil. În scaun Tim va sta mai mult întins pe pernele moi decât în poziţie şezând.

— Dumnezeule, nu există niciun alt model? izbucni ea.

Tom ridică din umeri.

— Acesta corespunde evident gustului mamei mele, spuse el amar. Lainie, din el nu mai ies! Dar poate că acum mă ajuţi cu adevărat. Când stau întins, nu mai trebuie cel puţin să privesc.

Elaine îi sprijini capul şi încercă să îi aranjeze atent pernele sub corp astfel ca el să se poată lăsa încet pe spate. Nu era simplu. Bustul lui era greu, şi ea îi introduse braţul după cap până când ajunse la umărul celălalt. Îi simţi apropierea mai intens decât oricând, şi era atât de plăcut să îl ţină aşa şi să îi simtă căldura. Înainte de a-l lăsa să alunece înapoi pe perne, îi întoarse capul şi îl sărută stângaci pe frunte.

— Nu eşti singur, îi şopti ea. Eu sunt aici. Te pot vizita la fel de bine acasă, ca şi aici. În definitiv, încă mai am doi cai...

Tim zâmbi obosit.

— Devii de-a dreptul îndrăzneaţă, Lainie, o tachină el şi părăsi fără nicio plăcere apropierea ei. Ce o să zică noua şi minunata mea îngrijitoare Elizabeth Toeburton despre

asta?

Elaine îl mângâie pe obraji.

— Să sperăm că nimic. Altfel aş deveni geloasă.

Ea încercă să îi preia tonul glumeţ, deşi mai curând îi venea să plângă. El părea atât de obosit şi de neajutorat, şi totuşi încerca să o încurajeze pe ea. L-ar fi luat din nou în braţe – şi brusc îşi imagină că va fi cândva îmbrăţişată de el.

Elaine trase adânc aer în piept şi spuse:

— Sau vrei să te căsătoreşti acum cu Miss Toeburton?

Tim o privi şi brusc deveni serios:

— Lainie, asta înseamnă...? Nu o spui din compasiune, nu? Te înţeleg greşit? Mâine nu vei retrage ce ai spus?

Ea clătină din cap.

— Mă voi căsători cu tine, Timothy Lambert. Dar nu cu tine acolo – ea arătă către scaunul pe rotile! Deci ai grijă să nu ai mult timp nevoie de el! Ne-am înţeles?

Chipul obosit al lui Tim radia.

— Ştii ce ţi-am promis, zise el încet. La nunta mea vom dansa! Dar acum vreau un sărut adevărat. Nu pe frunte ori pe obraz. Trebuie să mă săruţi pe gură!

O privea plin de aşteptare, dar Elaine ezita. Deodată îşi aminti de săruturile lui William – dulci, perfide. De maltratările îndurate din partea lui Thomas. Tim remarcă frica din ochii ei şi vru să îşi retragă rugămintea. Dar ea trecu peste tot şi îl sărută şovăielnic, cu atenţie. Buzele ei abia le atinseră pe ale lui înainte de a se retrage timid şi

înainte ca ea să privească înjur panicată.

— Callie?

Tim urmări jenat cum ea îşi căuta căţeluşa, care de cum intrase în încăpere se retrăsese sub pat. Berta Leroy nu vedea cu ochi buni animalele în staţionar, lucru ce părea că fusese înţeles de Callie. Aceasta nu se arăta soţilor Leroy niciodată, dar acum ieşi dând din coadă şi îşi lipi capul de mâna întinsă a lui Tim. Dintr-un motiv oarecare Lainie păru liniştită de faptul că el mângâie scurt animalul înainte de a întinde mâna către ea. Se apropie din nou şi îşi lăsă cu încredere mâna în mâna lui.

— Va fi mai bine, Lainie, trebuie doar să mai exersăm puţin dansul şi sărutul.

Şi în timp ce îi ţinea mâna şi privea cum pe peticul de cer vizibil prin fereastră se aprindeau stelele, se gândea că drumul lui Lainie către dansul de la nunta lor va fi probabil la fel de lung şi de dificil ca al lui.

Când a doua zi spre prânz Elaine trecu pe la cabinet, nu o găsi pe Miss Berta ca de obicei în ambulatoriu. Totuşi uşile nu erau încuiate, şi ea ştia că la Tim era bine-venită. Dar pentru imaginea ce i se oferi în camera lui nu era deloc pregătită. Tim dispăruse, ca şi scaunul pe rotile. În loc de asta, în pat era întinsă Miss Berta, sprijinită în nişte perne, şi Roly O’Brien avea braţul petrecut stângaci pe sub ea. El lăsă capul femeii să alunece pe umărul său, o apucă de după talie…

Elaine o privea consternată pe bătrâna soră medicală. Dar înainte de a fi închis îngrozită uşa, Berta o văzu şi râse răsunător.

— Doamne, Lainie, nu este ceea ce credeţi dumneavoastră! Oh, trebuie să vă fi văzut faţa... Chiar credeaţi că mă destrăbălez cu un derbedeu?

Elaine roşi.

— Bună ziua, Miss Lainie, o salută dezinvolt Roly.

Acesta era evident că nu sesiza nici duplicitatea şi nici comicul situaţiei.

— Fii liniştită, copilă. Este doar un curs de infirmier la care nu s-a găsit un voluntar pentru postul de pacient.

— Poate că Miss Lainie ar putea...? se interesă plin de speranţă Roly şi aruncă o privire pofticioasă spre trupul suplu al lui Elaine.

Berta ripostă pe loc:

— Păi da! Ca pe urmă să baţi toba la cârciumă că Miss Lainie s-a lăsat pipăită de tine! Las-o moartă! Continuăm noi. Cam într-o oră se întoarce soţul meu şi ferească-ne Dumnezeu de o surpriză ca aceea de acum. Ea chicoti, şi lui Elaine îi trecu prin cap că de mult nu o mai văzuse pe Berta atât de încântată. Ca să nu ne mai imaginăm dacă Mrs. Carey sau Mrs. Tanner ar da peste noi... Cele două vin să bea un ceai cu mine, Lainie. Vreau să ştiu ce aţi vorbit cu Tim.

Roly se retrase, şi Miss Berta o conduse pe Elaine în locuinţa ei. Dar mai întâi încuie cabinetul.

— Cine doreşte ceva, să sune. Iar acum povestiţi-mi! Ce aţi reuşit să faceţi?

Lui Elaine îi vâjâia capul.

— Infirmier? întrebă ea. Pentru… pentru Tim?

Berta dădu din cap radiind ca un copil la vederea bradului de Crăciun.

— Pe Tim l-au luat de dimineaţă. Au vrut să îl ducă pe targă, dar el a insistat să fie aşezat în acel scaun monstruos. A spus că nu s-a chinuit aici cinci luni pentru a fi scos exact aşa cum fusese adus. După care a concediat-o pe infirmieră…

Lainie zâmbi.

— Fantastica Miss Toeburton?

Berta râse.

— Exact ea. Ea tocmai a spus ceva de genul: „Şi acum vom pune o pernă frumoasă şi moale sub coapsa ta, Mr. Tim”, la care el a răspuns că nu i-a permis să îl tutuiască. Oribila de maică-sa l-a privit ca pe un copilaş de trei ani încăpăţânat şi i-a spus: „Fii ascultător, *baby!”* Atunci a explodat! Şi vi-o spun eu, un cutremur e apă de ploaie pe lângă ce a urmat! A suportat el cinci luni lamentările maică-sii, dar asta era prea mult. S-a auzit până în stradă cum a urlat, şi fiecare cuvânt mi-a mers la inimă! mai întâi a trimis-o la dracu’ pe Miss Toeburn. Pleacă imediat la Christchurch cu expertul. Dar întâi doctorul îi va potrivi atelele lui Tim. Chiar dacă el crede că ar fi prea devreme sau pur şi simplu lipsit de sens. Dar soţul meu a fost de

partea lui Tim. Dacă doctorul Porter nu i le fixează, a zis că i le pune el însuşi. Şi fireşte că Porter nu a riscat ca un medic de ţară ca dragul meu Chris să îi sufle laurii! În plus, Tim a cerut un infirmier, nu o infirmieră. Dacă nu există aşa ceva, să fie pregătit unul. Şi exact asta făceam mai înainte cu Roly. Acum povestiţi-mi ce aţi făcut dumneavoastră! Ard de nerăbdare.

Dar Elaine era încă cu gândul la infirmier.

— Şi cum de v-aţi gândit la Roly?

Berta îşi dădu nerăbdătoare ochii peste cap.

— Când bomba a explodat, Mrs. O'Brien era tocmai în cabinet. Şi după cum am spus, răcnetele lui Tim nu erau atât de discrete încât să nu poată fi auzite. În orice caz, după aceea Emma a venit timidă la mine şi m-a întrebat dacă nu am putea să încercăm cu Roly al ei. După catastrofă băiatul nu mai vrea cu niciun chip să coboare într-o mină. Este de înţeles, dar asta pune familiei probleme financiare. Tatăl este decedat, fiul cel mare fără o slujbă... De atunci Roly îşi câştigă existenţa făcând pe curierul, dar în acest fel nu câştigă mai nimic. Nu va conta dacă se va râde de el că va face o muncă de infirmier. Nu în cazul lui Timothy Lambert, ştiţi că el îl divinizează pe Tim...

Roly făcea parte dintre cei mai fideli vizitatori ai lui Tim. Băiatul era convins că îi datora viaţa acestuia. Ar fi făcut orice pentru Tim.

— Acum povestiţi dumneavoastră, Lainie! Cum a fost ieri

întrevederea cu Tim? Aţi rămas acolo mult, nu-i aşa? Eu a trebuit să plec cu Christopher...

Doctorul Leroy fusese chemat la o naştere dificilă, caz în care Berta venea totdeauna împreună cu el.

— Am rămas până când a adormit, spuse Elaine. Şi nu a durat mult pentru că era frânt de oboseală.

— Nimic mai mult? întrebă neîncrezătoare Berta. V-aţi ţinut doar puţin de mână, şi totul a fost bine?

Elaine zâmbi.

— Nu tocmai. În afară de asta... aşa... ne-am logodit.

8

— Trebuie să mă ajutaţi, Kura! Sunteţi singura care mă poate ajuta!

Într-o joi, puţin înainte de miezul nopţii, Caleb Biller apăru la *Wild Rover* mult mai târziu decât venea de obicei şi era complet devastat. Era şi neobişnuit de elegant îmbrăcat pentru o vizită la cârciumă. Costumul său cu vestă s-ar fi potrivit mai curând la o cină cu ştaif. Nici nu putea să aştepte până când Kura termina piesa instrumentală interpretată, şi oricum înainte de a-i vorbi reuşise să dea pe gât şi un whisky.

— Ce s-a întâmplat, Caleb? îl întrebă înveselită Kura.

Cunoscându-l mai îndeaproape în ultimele luni, se obişnuise cu reacţiile ciudate ale lui Caleb la probleme mai mult ori mai puţin ridicole din viaţa cotidiană. De la dansul tânărului din satul maori ea făcuse oarece eforturi să îşi înăbuşe necesităţile iubirii fizice în privinţa lui Caleb Biller. Pentru ea devenise între timp clar că el împărtăşea înclinaţiile unor membri ai ansamblului Barrister, simţindu-se atras mai curând de cei de acelaşi sex cu el. Kura înregistrase asta fără niciun fel de prejudecăţi, pentru că succesoarea familiei Warden, crescută cu mare grijă, nu fusese niciodată confruntată cu resentimente privind homosexualitatea. Ea cunoscuse această

particularitate a tendinţei omeneşti spre fericire abia printre artişti, şi atunci o luase ca pe ceva cotidian. De aceea Kura nu înţelegea de ce Caleb făcea din asta un asemenea secret, dar între timp înţelesese şi rolul ei în casa Biller: părinţii lui Caleb erau gata să accepte până şi o cântăreaţă de bar cu strămoşi maori, pripăşită aici, atâta vreme cât aceasta era de sex femeiesc.

— Vor să mă logodesc! izbucni Caleb.

Mult prea tare, dar la această oră dintr-o zi de lucru în cârciumă nu era mai nimeni. Minerii deja plecaseră, iar cei câţiva cheflii de la bar păreau să fie preocupaţi de propriile probleme. Spre ei rânji prosteşte doar Paddy Hollister, dar oricum Caleb nu îl remarcă.

— Serios, Kura, nu au spus-o direct, dar aceste aluzii... Şi fata... modul în care se comportă ea... De parcă ar şti sigur că ea va fi viitoarea Mrs. Biller. Totul este convenit şi...

— Uşor, Caleb. Care fată?

Kura schimbă o privire cu Paddy, acesta dându-i de înţeles că nu ar avea nimic de obiectat dacă ea şi-ar înceta activitatea pentru astăzi. Ba chiar aduse două pahare pentru Kura şi Caleb la o masă mai izolată.

— Se numeşte Florence... Caleb dădu pe gât cel de al doilea pahar de whisky, apoi continuă: Florence Weber, de la mina Weber din Westport. Este cu adevărat drăguţă, foarte cultivată... poţi discuta cu ea despre orice, dar...

Kura sorbi şi ea din pahar şi constată cu plăcere că

Paddy îi adusese de data aceasta un Single Malt şi ei. Patronul fusese de părere că ea chiar va avea nevoie.

— Deci încă o dată, Caleb: părinţii dumneavoastră au dat astăzi un dineu, nu? Nu era greu de dedus dacă te uitai la hainele lui Caleb. Ea adăugă: Pentru această familie Weber din Westport. La care v-a fost prezentată fata…

— Prezentată? Au prezentat-o ca pe o debutantă în societate, îmbrăcată în alb… hm, aproape în alb, mai era puţin verde. Cu aplicaţii pe decolteu, ştiţi…

Kura făcu ochii mari. Era ceva tipic pentru Caleb. Niciodată nu va reuşi să se concentreze asupra esenţialului, totdeauna se va pierde în detalii. În activitatea lor comună asta era ceva folositor – şi mai ales maorii ştiau să aprecieze acest lucru. În ultimele luni Kura şi Caleb se duseseră în multe sate pentru a studia *haka,* şi Caleb dezbătuse pe larg cu vreo *tohunga* subiecte ca stilizarea unei ferigi într-o sculptură în lemn. El învăţase rapid limba maori şi reţinea noţiuni mai curând ciudate decât cele ca „apă” şi „sat”, pe care le ştia toată lumea. Uneori putea să îşi facă interlocutorul să turbeze.

— Treceţi la subiect, Caleb! îl îndemnă Kura.

— În orice caz… nu mai pridideau să vorbească despre mine, de minele lui Florence şi ale mele şi despre căile comune de desfacere. Şi mă taxau cu câte o privire atât de blândă… Nici măcar ca la un târg de cai, ci mai curând de parcă dojeneau o mârţoagă oloagă.

Kura râse.

— Dar în mod cert dumneavoastră nu sunteţi o mârţoagă oloagă, remarcă ea.

— Nu, dar sunt un homo, cum se spune, şopti Caleb şi plecă capul adânc deasupra paharului. Nu le am cu fetele...

Kura se încruntă.

— Asta se cheamă homo? Nu am auzit de aşa ceva niciodată. Dar oricum nu este o surpriză.

Caleb o privi perplex.

— Dumneavoastră... ştiaţi?

Faţa lui lungă se făcu roşie toată.

Kura râse. Era de neconceput ca acest bărbat să nu fi remarcat manevrele ei de seducere! Dar nu folosea la nimic să îl mai tachineze acum. Aşa că înclină doar din cap şi aşteptă ca bărbatul să îşi revină şi chipul lui să ia o nuanţă cât de cât mai normală.

— Cum ziceam, mie nu mi-a scăpat asta, spuse ea în cele din urmă. Şi ce intenţionaţi să faceţi acum? Eu să... adică aţi dori să împart patul cu dumneavoastră? Nu funcţionează, asta vi-o pot spune pe loc. Bernadette, una dintre dansatoarele din ansamblu, a încercat totul, s-a făcut frumoasă, l-a pipăit, l-a îmbătat. Nu merge. Unii sunt aşa, alţii sunt altfel.

Pentru Kura nu era nicio problemă să accepte lucrurile aşa cum erau. Caleb îi aruncă câteva priviri fugare, uşor jenat.

— Niciodată nu m-aş apropia de dumneavoastră astfel,

Kura, o asigură el. O asemenea pretenţie ar fi indecentă.

Kura abia îşi putu stăpâni râsul. Spera ca Paddy Holloway să nu fi tras cu urechea pentru ca apoi să comenteze această discuţie în cârciumă.

— Este doar... Kura, nu v-aţi logodi cu mine?

În fine. Caleb o privi aşteptând, însă licărul de speranţă din ochii lui pieri când îi văzu chipul.

Kura oftă.

— Şi la ce ar ajuta, Caleb? Cu tine nu mă voi mărita, în mod sigur nu mă voi mărita. Chiar de aş putea... adică chiar dacă m-aş putea obişnui cu gândul de a mă căsători. Eu am să vreau apropiere fizică. Nu mi se potriveşte rolul de Iosif Pentru asta adresaţi-vă mai bine acelei Florence. Petelepake*ha sun*t deseori cam... pudic educate.

— Dar pe ea nu o cunosc deloc. Caleb părea pueril, şi Kurei îi era clar că el se temea de succesoarea averii Weber ca dracu' de tămâie. El adăugă: Nu mă gândeam la căsătorie. Doar la... hm... la logodnă. Sau să ne prefacem că aşa este. Până îmi vine o idee mai bună.

Kura se întrebă ce idee i-ar putea veni lui Caleb; dar pe de altă parte, el era foarte inteligent. Poate că dacă se mai liniştea, găsea o rezolvare.

— Te rog, Kura, cel puţin veniţi duminică-seara la dineu. Dacă eu vă invit formal, este ca şi un semn...

Kurei i se părea mai mult ca o declaraţie de război, dar nu se temea ea de o oarecare Florence Weber. Probabil că micuţa va căuta să intre şi în gaură de şarpe doar la

vederea ei. Kura ştia cum reacţionau fetele mai curând normale şi o va da gata pe Florence Weber la fel cum făcuse şi cu Elaine O'Keefe.

— Bine, Caleb. Dar dacă trebuie să joc rolul logodnicei tale, va trebui să încetezi să îmi spui „Miss Kura". Spune-mi simplu „tu".

Dar Florence se dovedi a fi de alt calibru în comparaţie cu Elaine. Înainte de toate era frumoasă. Trebuia să priveşti lumea precum Caleb, cu percepţia lui asupra atractivităţii feminine, pentru a o califica pe fată doar ca „drăguţă". Florence era scundă şi avea forme atrăgătoare, care apoi, după primul copil, promiteau rotunjimile mamei ei. Pistruii roz de pe faţa ei ovală nu prea se asortau cu părul ei castaniu bogat. Buclele închise la culoare păreau la fel de neîmblânzite ca şi şuviţele lui Elaine, dar nu îi încadrau trăsăturile, ci păreau mai curând să îi copleşească chipul. În plus fata era mioapă – probabil că acesta era unul din motivele pentru care apariţia Kurei nu a demoralizat-o.

— Aşadar sunteţi… prietena lui Caleb, remarcă Florence sec, atunci când o salută pe Kura. Aud că dumneavoastră cântaţi.

Florence subliniase cuvintele „prietena" şi „cântaţi" de parcă acestea ar fi desemnat măsura maximă a imoralităţii. Cu toate acestea nu părea şocată că tânărul Biller umbla cu cântăreţe de bar. Kura ajunse la concluzia că Florence

Weber nu era uşor de şocat.

— Fireşte că Florence a luat şi câteva lecţii de canto! o flată Mrs. Biller. Dacă la ultimul dineu ea lăudase talentele Kurei, acum părea cât se poate de decisă să o elogieze pe moştenitoarea Weber. Aşa că adăugă: În Anglia, Florence, nu?

Florence confirmă plecându-şi privirea cu modestie.

— Dar numai ca să îmi treacă timpul, zise ea zâmbind. Poţi gusta o operă sau un concert de cameră mult mai mult dacă ai cât de cât habar ce muncă dură şi ce studii îndelungate se află în spatele unei asemenea producţii. Nu credeţi, Caleb?

Caleb nu putu decât să confirme.

— Dumneavoastră nu aţi studiat cu adevărat cantoul, Miss Martyn, nu-i aşa?

Kura păru calmă, dar în sinea ei era supărată. Fata asta nu avea nici urmă de respect faţă de ea sau măcar teamă. Şi nu i se putea astupa gura cu obişnuitele „da” sau „nu”. Florence părea să cunoască şmecheria şi punea doar întrebări ce solicitau ca răspuns fraze întregi sau explicaţii cât mai lungi.

— Eu am studiat în particular, explică scurt Kura.

La care Mrs. Biller, Mrs. Weber şi Florence se referiră la avantajele de netăgăduit ale şederii la un internat.

Caleb le urmărea cu o mină de suferind. Pe el internatul în Anglia îl ajutase la conştientizarea timpurie a înclinaţiei sale. În acea zi de joi, la cârciumă, îi mărturisise asta

Kurei, dar aici desigur că nu putea prezenta asta ca argument. În schimb, în seara aceasta se străduí să dea o reprezentaţie actoricească credibilă a dragostei lui faţă de Kura, care fu cam penibilă. Un gentleman nu şi-ar fi expus niciodată sentimentele astfel, dar aici în general sensibilului Caleb i-a lipsit simţul măsurii. Kura se gândi că orice altă fată ar fi fugit mâncând pământul dacă i-ar fi fost prezentat un asemenea candidat la căsătorie. Totuşi Florence Weber asistă la spectacol cu un zâmbet stoic şi cu un calm manifest. Vorbi intenţionat despre muzică şi artă făcându-l pe Caleb să pară un îndrăgostit necopt la minte, iar pe Kura să pară o Izabela.

— Înţeleg că vă place în mod special *Carmen,* Miss Martyn. Desigur că îi daţi o foarte credibilă... faţă. Nu, eu nu cred că don José este cu adevărat de condamnat. Dar a fost ispitit de o ţigancă atât de seducătoare! Şi oricum la sfârşit el se vindecă! Chiar dacă eu... da, cu un mijloc puţin drastic...

Şi surâse ca şi cum oricând ea era pregătită să fi ascută lui Caleb pumnalul pe care el să i-l înfigă Kurei între coaste.

În final Kura a fost bucuroasă să plece, în timp ce Caleb rămânea în continuare la dispoziţia fermecătoarei Florence. Familia Weber era invitată în casa Biller cât timp era în căutarea unui domiciliu propriu în Greymouth. Mr. Weber dobândise cote-părţi la noua cale ferată şi voia să rezolve probleme de afaceri. Era posibil ca familia Weber

să rămână câteva săptămâni la familia Biller, înainte de a se întoarce la Westport, vreme în care se spera ca cei doi tineri să se apropie.

Tânărul bărbat apăru luni-dimineaţa în cârciumă pentru a se plânge Kurei. Mama sa îi făcuse dure reproşuri încă în seara dineului, în timp ce tatăl lui tratase chestiunea mai subtil. Îl convocase în biroul lui a doua zi, pentru a schimba împreună câteva cuvinte ca de la bărbat la bărbat.

— Băiete, fireşte că această Kura te atrage. Fără îndoială că ea este cea mai atrăgătoare. Dar trebuie să ne gândim şi la viitorul nostru. Fă-i lui Florence unul sau doi copii, să aibă o preocupare, iar tu îţi faci rost de o metresă drăguţă.

Caleb arăta atât de disperat, încât însuşi Paddy îi arătă înţelegere şi îi făcu semn Kurei că poate să plece de la pian.

— Descreţeşte-i fruntea băiatului cumva... dar fă-l şi să cumpere de preferinţă o sticlă întreagă de Malt! Altfel suporţi pierderea!

Kura îşi dădu ochii peste cap. Paddy era într-adevăr lipsit de orice sensibilitate. Probabil că deja făcea pariuri dacă şi când efeminatul Caleb Biller va reuşi să o lase grea pe Florence Weber.

— Ea este groaznică, murmură Caleb, şi păru că se cutremura numai gândindu-se la fată. O să mă îngroape sub ea...

— Se poate întâmpla, opină sec Kura, imaginându-şi cât

se va rotunji Florence. Dar tu nu trebuie să te căsătoreşti cu ea. Nimeni nu te poate sili. Fii atent, Caleb, eu m-am gândit la asta.

Chiar o făcuse, pentru prima dată în viaţa ei o preocupaseră problemele altuia! Kurei nici nu îi venea a crede; pe de altă parte, putea avea şi ea de câştigat. Îi turnă lui Caleb un pahar plin cu whisky şi îi împărtăşi ideea ei.

— Aici în Greymouth nu ai putea niciodată să trăieşti împreună cu un alt bărbat. Oamenii vor discuta despre tine, iar părinţii tăi îţi vor vârî în casă o Florence Weber după alta. Cândva vei ceda, Caleb. Nu merge. Deci îţi rămâne doar viaţa de burlac. Dar tu eşti un artist. Cânţi la pian foarte bine, compui, faci aranjamente. Şi nu există motiv pentru care să îţi dovedeşti talentul numai după ce te-ai îmbătat la cârciumă.

— Te rog, Kura! M-ai văzut vreodată beat?

Caleb o privi indignat, dar apoi bău şi al treilea pahar cu whisky.

— Mda... nu beat, dar ameţit. Un artist are nevoie de curajul de a se aşeza la pian fără niciun pic de whisky. Vreau ceva... Noi am putea să organizăm o seară cu program, Caleb. Tu aranjezi pentru pian şi voce câteva haka şi câteva cântece din cele culese de noi. Sau pentru două piane cu acompaniament vocal sau pentru două mâini. Cu cât vor fi mai multe partituri, cu atât va fi mai bine. Verificăm aici programul şi în Westport, apoi plecăm

în turneu. Mai întâi în Insula de Sud, apoi în Insula de Nord. Pe urmă în Australia, în Anglia…

— Anglia? în privirea lui se citea speranţa. Ca şi până acum, visa la prietenii lui din internat. Tu crezi că vom avea atâta succes?

— De ce nu? îi răspunse convingătoare Kura. Mie îmi plac aranjamentele tale şi se spune că londonezilor le place exoticul. Oricum merită să încercăm. Tu trebuie doar să ai încredere, Caleb. Tatăl tău…

Caleb îşi muşca buza inferioară.

— Tatăl meu nu va fi entuziasmat. Dar mai întâi am putea să apărem în cadrul unor acţiuni de binefacere. Mama este angajată în aşa ceva, iar Miss Weber…

Kura zâmbi sardonic.

— Mai ales Miss Weber va fi fără îndoială entuziasmată. Deci o facem? Dacă vrei, am putea exersa în fiecare seară. După ce mina se închide şi înainte de a se deschide cârciuma.

Cum era de aşteptat, Florence Weber îşi ascunse supărarea şi se prefăcu de-a dreptul entuziasmată de muzica maori. Din fericire, soţii Weber închiriaseră între timp o casă în Greymouth, iar Florence şi mama ei îşi petreceau timpul cu aranjarea ei. Mrs. Biller îl bătea la cap zilnic pe Caleb cu gustul şi îndemânarea manifestate de Florence cu această ocazie, în timp ce Florence îi cerea sfatul când era vorba despre culoarea tapetului ori a huselor pentru fotolii.

Kura înregistră amuzată că lui chiar îi făcea plăcere treaba aceasta. Caleb era un estet; era atras de orice activitate cât de cât artistică, dar interesul lui principal era dedicat muzicii. Dimpotrivă, Florence studia cu o mină serioasă partiturile lui Caleb, deşi cel puţin Kura se îndoia că fata le putea descifra. Miss Weber era mai curând o fire practică şi îşi făcu rapid un obicei din a-l însoţi pe Caleb la orele de exerciţiu cu Kura. Fireşte că asta dădea apă la moară bârfelor din oraş, şi Caleb se simţea ca în iad. Kura privea totul mai curând cu degajare. Noul ei partener trebuia oricum să se obişnuiască să apară în public. Şi putea să înceapă cu ce era mai dificil. Fără îndoială era vorba despre Florence Weber. Ea critica fără scrupule. Kura accepta multe dintre sugestiile ei, chiar dacă unele erau mai puţin constructive şi mai mult răutăcioase.

— Nu ar trebui ca acest cântec să îl însoţiţi de... cum să zic eu... de nişte gesturi relevante? se interesă aceasta după interpretarea cântecului de dragoste al prietenului Kurei de la Pancake Rocks. Între timp acesta devenise piesa preferată a celor doi. Aranjamentul realizat de Caleb suna foarte artistic şi elaborat, în contrast cu cuvintele foarte explicite. Între timp Caleb ajunsese să le înţeleagă, dar bineînţeles că nu i le-ar fi tradus niciodată lui Florence. Totuşi vocea Kurei avea expresivitate, şi interpretarea pasională a lui Caleb oferea un acompaniament potrivit, aşa că Florence înţelese tema cântecului. Caleb se făcu roşu ca sfecla când cu o mină

nevinovată ea îi puse această întrebare, dar Kura zâmbi doar şi mai cântă o dată piesa unduindu-şi coapsele atât de aţâţător, încât lui Paddy Holloway aproape că îi ieşiră ochii din cap, ca de altfel şi lui Florence Weber.

— Fireşte că în prezenţa reverendului sunt mai reţinută puţin, zise Kura în încheiere, când în mod excepţional Florence, roşie la faţă, se făcu nevăzută.

Între timp se fixase data primului lor concert la Greymouth. Îşi vor prezenta programul la picnicul organizat de biserică; încasările urmau să fie donate familiilor victimelor catastrofei de la mina Lambert. În plus, la intervenţia lui Mrs. Biller, se mai programase o reprezentaţie la unul dintre hotelurile de pe chei. Pe Kura o bucurau aceste apariţii pe scenă, dar nervozitatea lui Caleb atingea cote maxime.

— Nu mai fi aşa, artistule! îi tachina Kura. Mai bine gândeşte-te la minunatul trup al prietenului nostru maori şi cum ar fi dacă el s-ar afla acum aici şi ar putea dansa pe cântecul tău. Dar să nu începi să dai din coapse, că răstorni pianul!

William Martyn ocoli deocamdată localităţile mai mari de pe Coasta de Vest. Plecă de la premisa că Latimer vânduse acolo câte o maşină de cusut fiecărei femei măcar pe jumătate interesată şi capabilă să suporte costul. Aşadar, mai rămăseseră soţiile minerilor, şi de la acestea nu se putea aştepta probabil la nimic. În loc de asta se

concentră pe aşezările singuratice şi avu succese neaşteptate în satele maori. Gwyneira McKenzie îi spusese odată că indigenii din Noua Zeelandă se adaptează neobişnuit de repede obiceiurilor pe care le au *pakeha.* Deja mai toţi maorii purtau îmbrăcăminte occidentală; de ce nu ar vrea femeile să înveţe să îşi coasă singure aceste lucruri? Normal că şi aici exista problema banilor. Nu era posibil să se aplice acestora sistemul plăţii în rate. Dar triburile obţinuseră de multe ori bani prin vânzarea pământurilor, bani administraţi de obicei de căpetenii.

William elaboră rapid un sistem prin care explica acestor căpetenii că vor creşte fulgerător în ochii femeilor din trib şi pe deasupra se vor bucura şi de respect din partea *pakeha,* dacă nu s-ar pune în calea binefacerilor lumii moderne. Dacă el îşi va prezenta aici maşina de cusut, întreg tribul se va strânge fermecat în jurul lui, urmărind cu ochii mari cum erau cusute rapid hăinuţele pentru copii, de parcă William le-ar fi făcut prin magie. Femeile ar învăţa repede cum să se folosească de maşini, şi asta le-ar face să se bucure ca nişte copii. Astfel maşina de cusut Singer devenea un simbol al statutului social. Rareori părăsea William un trib fără a încheia un contract; în plus maorii erau ospitalieri şi deschişi. Întreţinerea şi înnoptatul nici nu se mai puneau la socoteală. Uneori William îşi blestema doar puţinele lui cunoştinţe de limbă maori. S-ar fi putut interesa mai lesne de Kura şi i-ar fi putut da de urmă, căci ultima căutare realizată de

Gwyneira se încheiase la maorii din Blenheim. Desigur că putea folosi şi engleza. Cei mai mulţi maori vorbeau cât de cât limba *pakeha* şi înţelegeau mai tot. Dar William avea deseori senzaţia că oamenii nu îi relatau totul sau chiar deveneau suspicioşi când un străin se interesa de o membră a triburilor lor.

Acest lucru a fost deosebit de clar la un trib situat între Greymouth şi Westport. Oamenii deveniseră reţinuţi imediat ce el întrebase în limbajul lui cam păsăresc despre o fată care fugise de la soţul ei *pakeha* şi care acum cânta. În timp ce la alte triburi se râdea cu poftă imediat ce el amintea de fuga Kurei, aceşti oameni deveniseră nervoşi şi tăcuţi. Doar soţia căpeteniei clarificase lucrurile.

— El nu vrea nimic de la fata cu părul de foc, el întreabă de *tohunga,* le explică ea oamenilor din trib. Tu cauţi Kura? Kura-marotini? Ea plecat de acest bărbat care nu place...

Oamenii râseseră în hohote de gesturile cu care ea însoţise explicaţia; doar William privise buimac şi puţin ofensat.

— A spus ea asta? se interesase el. Dar noi...

— A fost aici. Cu bărbat înalt blond. Foarte deştept, face muzică, tot *tohunga.* Dar ruşinos!

Ceilalţi chicotiseră din nou, însă nu oferiseră alte date despre vizita Kurei. Dar William intrase la idei. Deci Kura era iarăşi cu un bărbat! Fireşte nu cu Roderick Barrister; îl înlocuise la fel de repede ca pe el, pe care îl părăsise

pentru scena operei. Deci acum era cu un bărbat ruşinos, blond, muzician...

Dorinţa lui William de a-şi regăsi soţia – şi de a-i spăla temeinic creierul înainte de a o strânge în braţe şi de a o convinge de farmecul lui cuceritor – creştea pe zi ce trecea.

9

Elaine era îngrijorată din cauza lui Tim, care la fiecare vizită a ei părea tot mai slab, mai încrâncenat şi mai epuizat. Cutele din jurul gurii lui ajunseseră ca brazdele care la mulţi mineri reflectau oboseala şi permanenta suprasolicitare. Desigur că se bucura ca şi înainte să o vadă pe Lainie, dar îi era tot mai greu să râdă şi să glumească. Asta se putea datora şi unei anumite înstrăinări – vechea lor intimitate avea de suferit cu fiecare zi în care nu se mai vedeau. Şi astfel de zile se îndeseau, şi nu din cauză că Lainie nu încerca să facă ceva. Distanţa nu era o problemă; casa familiei Lambert se afla la trei kilometri de centrul oraşului, iar Banshee şi Fellow o acopereau în douăzeci de minute. Dar Lainie trebuia să treacă de Nellie Lambert, care era un obstacol mult mai dificil.

Uneori Nellie nici nu mai deschidea uşa când Elaine bătea cu mânerul greu, din cupru. Roly şi Tim nu auzeau bătăile; zgomotul ajungea doar până în salonul de primiri. De fapt aici trebuia să se afle permanent o slujnică ori Nellie, dar Elaine bănuia că aceasta nu voia să audă. Nellie găsea mii de motivaţii pentru a o ţine pe „prietena” fiului ei – termenul de „logodnică” nu îi ieşea nicicând de pe buze, cu toate că Timothy nu făcea niciun secret din

intenţiile lui de a se căsători – departe de el. Timothy dormea, Timothy nu se simţea bine, Timothy era dus la plimbare de Roly şi ea nu avea idee când se vor întoarce cei doi. Odată Lainie trase o sperietură grozavă când aceasta îi spuse că Tim stă la pat cu o tuse păcătoasă şi nu o poate primi. Elaine dădu fuga în oraş panicată, la Berta Leroy. Care îi spulberă lui Elaine orice temeri.

— Ah, Lainie, Tim nu va face o pneumonie mai repede decât dumneata sau decât mine. Era supus acestui pericol cât stătea în pat, dar aud că acum se mişcă mai mult decât noi două la un loc. Vom afla imediat de la o sursă sigură: Christopher se află la familia Lambert. Şi pe el l-a înnebunit Nellie. Susţinea că Tim are dureri când tuşeşte, să vină Christopher să îl consulte. Sper că nu se va alege cu cine ştie ce pe ploaia asta...

Într-adevăr afară era furtună, şi însăşi Elaine era udă toată după ce călărise tot drumul. Berta îi uscă părul şi îi arătă un loc lângă cămin până când prepara ea un ceai. Cu toate acestea, Elaine încă mai tremura când doctorul Leroy reveni turbat de furie.

— Pentru asta îi dublez onorariul, Berta, ţi-o zic eu! zise el turnând™ du-şi coniac în ceai. Atâta drum pe furtună pentru o uşoară răceală!

— Dar...

Elaine vru să mai zică ceva, dar doctorul clătină din cap.

— Dacă băiatul are dureri când tuşeşte, este din cauză că muşchii lui au fost suprasolicitaţi de programul de

refacere. Când am ajuns acolo, el tocmai ridica greutăţi...

— Pentru ce? întrebă Elaine. Eu cred că vrea să înveţe să meargă.

— Ştiţi cât cântăreşte o atelă pe care el trebuie să o mişte la fiecare pas? Doctorul Leroy mai luă un ceai şi puse puţin coniac şi în ceaşca lui Elaine. Apoi continuă: Serios vorbind, copilă, eu nu am mai văzut un om care să lucreze atât de dur şi disciplinat ca Timothy Lambert. Între timp am căpătat convingerea că vă va duce pe propriile picioare la altar Pentru ce mi-a arătat el astăzi, în ciuda tusei şi a guturaiului – tot respectul! L-am expediat totuşi la pat două zile, ca să scape de răceală şi de punctul maxim al febrei musculare. Dacă va face ce i-am prescris? L-am informat oricum că mâine veţi trece să vedeţi ce face. În prezenţa balaurului care este maică-sa – deci ea nu vă poate îndepărta!

Nelli Lambert ar fi preferat ca Lainie să intre în casa Lambert numai la ocazii speciale şi numai la invitaţia ei. Cam o dată la două săptămâni o primea pe fată la ceai – o ceremonie de o rigiditate groaznică, pe care Lainie o ura. Şi pentru că soţii Lambert o interogau. Despre pretinsa ei copilărie în Auckland, despre rudele ei, despre originile din Anglia – şi Elaine se adâncea într-un haos de minciuni, ale căror amănunte le uita mereu. Apoi era nevoită să improvizeze în timp ce Mrs. Lambert o privea neprietenos, iar Tim zâmbea pe sub mustaţă.

Tim îşi dădea seama că ea minţea, şi Elaine se temea ca

el să nu-i interpreteze atitudinea drept neîncredere în el. Ea se aştepta ca el să-i pună întrebări şi era nervoasă şi tensionată când rămânea singură cu el. În ce îl privea pe Tim, el ura să apară în faţa lui Lainie în scaunul pe rotile sau să se lase împins de ea. Exerciţiile cu greutăţi dădeau rezultate; acum era în stare să mişte câţiva metri monstruosul scaun. Dar întoarcerile şi manevrele printre piesele de mobilier erau cele mai grele. În plus Tim ura să apară în faţa oricui în postura de „schilod". Când Elaine îl vizita în camerele lui, de cele mai multe ori Roly îl ajuta să se aşeze într-un fotoliu normal. Dar scaunele de la masa din salon erau incomode, fotoliile şi canapeaua erau prea joase. Aşa că Tim stătea în scaunul cu rotile, nervos şi tensionat. Şi în aceste condiţii nu putea susţine o discuţie normală. Uneori Elaine plângea dezamăgită în coama lui Banshee ori a lui Fellow, în timp ce Tim îşi vărsa furia pe greutăţi şi pe cârjele din camera lui şi se antrena şi mai încrâncenat.

Amândurora le era de aceea groază de masa festivă de Crăciun, la care Mrs. Lambert o invitase oficial pe Lainie.

— Într-un cerc restrâns, Miss Lainie. Sper că aveţi o îmbrăcăminte corespunzătoare...

Elaine intră imediat în panică pentru că în mod firesc nu avea o garderobă de seară. Oricum invitaţia venise prea târziu. Nu mai putea să comande una, chiar de i-ar fi ajuns banii.

Proba disperată o rochie după alta şi în final Charlene o

găsi în lacrimi.

— Toţi se vor uita cruciş la mine, se văită Elaine. Nellie Lambert vrea să demonstreze întregii lumi că sunt doar o fată de la bar fără maniere. Va fi groaznic!

— Nu îţi mai bate capul, o consolă Charlene. Nu este nici măcar o invitaţie la seara de ajun, este doar un dejun. În afară de asta, acolo nu va fi toată lumea. De exemplu pe mine nu m-a invitat.

Elaine ridică capul.

— Pe tine de ce să te...

— Ca logodnică oficială a lui Mr. Matthew Gawain! Charlene se învârti mândră în faţa oglinzii. Priveşte-mă, Lainie Keefer, ai în faţă o tânără doamnă onorabilă. Cu madame Clarisse deja s-a discutat: de astăzi servesc în cârciumă, dar nu mai urc cu bărbaţii! Mă tem că pentru asta Matt plăteşte ceva, dar nici nu vreau să ştiu. În orice caz, în ianuarie mă căsătoresc! Ei, nu este o surpriză?

Elaine uită de grijile ei şi îşi îmbrăţişă prietena.

— Credeam că nu vrei să te măriţi, o necăji ea pe fată.

Charlene îşi aranjă părul negru şi îl strânse într-un coc de probă, cum purta Berta Leroy.

— Nu ţineam să o fac cu orice preţ. Dar Matt este supraveghetor. Cândva va participa alături de Tim la conducerea minei, asta deja au aranjat-o cei doi. Deci nu mă aşteaptă o viaţă amărâtă într-o cocioabă cu zece copii ţinându-mă de rochie, ci o adevărată ascensiune. Aşteaptă numai puţin, Lainie, şi în câţiva ani vom fi în fruntea

bazarului cu vânzări în scop de binefacere al bisericii! în afară de asta, îl iubesc pe Matt şi asta i-a făcut şi pe alţi oameni să îşi schimbe opiniile, nu?

Elaine râse şi roşi.

— Până acum bătrâna Lambert încă nu a prins drag de prezenţa mea, concluzionă Charlene şi examină din priviri colecţia de îmbrăcăminte a lui Elaine. Apoi adăugă: De aceea şi Matt este acum liber ca pasărea cerului şi poate să nu participe la sărbătoare. Îi pare rău... Zâmbi puţin răutăcios, apoi continuă: Uite, pe asta o îmbraci! Scoase rochia bleu de vară pe care madame Clarisse o comandase pentru Lainie când aceasta se mutase la ea. La asta mai este nevoie de bijuterii. Iată darul pentru logodnă pe care mi l-a făcut Matt! Charlene îi întinse mândră o casetă ce conţinea un colier frumos cizelat din argint cu lapislazuli şi adăugă: Tu ai fi mai mult tipul acvamarin, dar ţi se potriveşte de minune. Chiar dacă decolteul este puţin cam larg. Dar este vară, ce naiba!

Inima lui Elaine bătea să-i sară din piept şi ea plecă ochii de ruşine când întinse mâna domnului şi doamnei Lambert pe 25 decembrie şi le ură Crăciun fericit. Corespunzător de rece şi rezervat a fost şi sărutul pentru Tim, care stătea nefericit în scaunul lui cu rotile. Acesta asuda în costumul cu vestă prescris de etichetă la această ocazie, cu toată vremea toridă de vară. Mama lui mai insistase ca în plus să îşi acopere picioarele cu un pled în carouri – de parcă acestea ar fi oferit vizitatorilor o privelişte scabroasă.

Elaine ar fi vrut să îl încurajeze, să îi dea de ştire printr-un gest oarecare că nu este singur. Dar şi ea era parcă imobilizată de spaimă când ajunse în faţa celorlalţi oaspeţi. Marvin şi Nellie Lambert invitaseră familia Weber şi familia Biller, care între timp se împrieteniseră şi, ca urmare, prezenţa familiei nu mai putea fi evitată. Ceea ce îi displăcea atât lui Marvin Lambert, cât şi lui Josuah Biller. Amândoi îşi făcuseră mai înainte curaj cu ceva băutură, iar soţiile lor urmau să îşi petreacă întreaga zi veghind ca din cauza unei banalităţi să nu se ajungă la o confruntare.

Dimpotrivă, soţii Weber erau calmi şi distinşi. Fireşte că mama şi fiica se uitaseră în aceeaşi măsură iritate la rochia nu prea potrivită cu ocazia lui Lainie. După care şuşotiră împreună cu Mrs. Biller, ceea ce avu ca urmare noi priviri necruţătoare. Dar Elaine trecu în plan secund când Caleb Biller avu grijă să pună de un scandal. Mrs. Lambert îi prevăzuse că partenera lui la masă va fi Florence Weber, dar el apăru cu aşa-zisa lui „logodnică” Kuramaro-tini Martyn.

Elaine aproape că se înecă cu şampania pe care servitoarea tocmai i-o servise.

— Ţine-ţi gura! îi şuieră Kura când aceasta i se prezentă protocolar şi cele două verişoare schimbară o strângere de mână puţin cordială. Dacă insişti, cândva am să îţi explic, dar acum joci cu mine. Şi aşa stau pe un butoi cu pulbere!

Lainie pricepu imediat la cine era fitilul pulberii. Răceala

dintre Kura şi Florence Weber nici nu putea fi trecută cu vederea – şi Florence îşi îndreptă aversiunea imediat şi asupra lui Elaine. Între cele două fete pianiste de bar se realiză automat o amiciţie, şi prietena Kurei deveni duşmanul ei natural. Aşa că atacurile la adresa lui Lainie erau complet neaşteptate. Ultima era pe punctul de a se ascunde după perdeaua ei de păr, de a roşi şi a cădea în imobilitate, dar se uita la chipul supărat al Kurei şi îşi amintea alte strategii.

— Deci şi dumneavoastră, Miss Lainie, aveţi ambiţii de operă? întrebă Florence dulce ca mierea.

— Nu, răspunse Lainie.

— Dar şi dumneavoastră sunteţi plătită tot pentru a cânta la pian! Şi *Lucky Horse* nu este... cum să zic... un hotel?

— Da, confirmă Lainie.

— Eu nu am mai fost niciodată într-un asemenea stabiliment. Dar... Florence îi aruncă o privire plină de ruşine mamei sale, de parcă ar fi vrut să se asigure că aceasta nu o auzea, şi continuă: Din curiozitate, bărbaţii nu devin foarte insistenţi? Desigur, ştiu că dumneavoastră niciodată... dar...

— Nu, zise Lainie.

Kura se uită peste masă şi brusc cele două fete îşi muşcară buzele ca să îşi stăpânească râsul. Lui Elaine nu îi venea să creadă, dar simţea un gen de complicitate faţă de vechea ei duşmancă.

Discuţia se lega cu greutate şi între ceilalţi oaspeţi. Mr. Weber îl întrebă pe Marvin despre reconstrucţia minei după accident – şi când îi răspunse Tim, îl privi ca şi cum ar fi fost surprins că fiul invalid al lui Lambert mai putea să vorbească. După mai multe pahare de whisky, şampanie şi vin lucrul acesta îi displăcu şi lui Marvin Lambert, motiv pentru care Nellie, Mrs. Biller şi Mrs. Weber interveniră pentru a schimba subiectul. Doamnele discutau despre amenajarea interioarelor şi despre mobila englezească – şi se uitară la Caleb ca la o sperietoare când acesta se amestecă inocent în discuţie. Un bărbat care cunoştea termenul de „tapet” apărea într-un muzeu al curiozităţilor ca şi un inginer minier în scaun cu rotile. Elaine îl compătimea pe Tim, pe al cărui chip se citea plictiseala şi epuizarea. În schimb, pe Kura o amuza Caleb. Acesta se comporta ca un copil ocărât.

Deasupra tuturor acestora se situa Florence Weber, care pălăvrăgea cu acelaşi calm despre abajururi de lampă, despre noua tehnică a electricităţii, despre opera italiană şi despre eficienţa puţurilor de aeraj din minele de cărbuni. Ultima chestiune părea să o intereseze cel mai mult, ceea ce îi făcu doar să râdă pe domni, iar pe doamne să tacă indignate.

— Trebuie să ies de aici, şopti Tim, când după masă Lainie îl împinse cu scaunul în salonul domnilor.

Nellie îl rugase pe soţul ei să preia el împinsul scaunului pe rotile, dar acesta nu reuşea să o facă fără a zgâria

mobilele. Tim îi aruncă lui Elaine o privire atât de insistentă, aproape imploratoare, încât aceasta sări imediat în ajutorul lui. Accidentele cu acest scaun erau dureroase şi nu lipsite de pericole. Chiar în urmă cu câteva săptămâni doctorul Leroy fusese nevoit să îl trateze pe Tim după ce maică-sa reuşise să răstoarne obiectul instabil şi greu cu tot cu fiul ei.

— Ce să fac? întrebă disperată Lainie. Ea abia putea să împingă scaunul pe covoarele groase. Am putea să le spunem că mergem în grădină, dar nu am să reuşesc să împing până acolo scaunul oricât m-aş strădui! Unde este Roly?

— Astăzi este liber, răspunse Tim scrâşnind din dinţi. În definitiv este Crăciunul. A fost aici de dimineaţă şi mai vine diseară. Băiatul este foarte devotat, dar are şi el familie...

Pronunţase ultimele cuvinte ca şi cum considera familia ca pe ceva la fel de dezirabil ca o durere de măsea. Apoi tăcu, când Caleb Biller se îndreptă către el şi Lainie.

— Vă pot ajuta, Miss Lainie? întrebă tânărul prietenos şi fără să pară jenat. După părerea mea o plimbare pentru siestă în grădină ar fi o bună idee. Deci dacă sunteţi de acord, Tim...

Caleb preluă decis scaunul şi îl scoase pe Tim din camerele sufocante în lumina dogoritoare a soarelui de vară. Elaine îl urmărea pe Caleb cât de prevăzător era. Ridica cu grijă scaunul peste pragurile uşilor şi evita atent denivelările aleilor din grădină.

Kura îi urmă aruncând priviri nervoase peste umăr.

— Am scăpat! observă ea în cele din urmă. Am scăpat cu succes de Florence Weber. Probabil numai pentru câteva secunde, dar şi pentru bucuriile mici trebuie să fim recunoscători.

Cu un gest scurt îşi aruncă pe spate splendidul ei păr negru, pe care îl purta provocator nestrâns. Şi decolteul Kurei era prea adânc, iar rochia ei de un roşu-închis era prea provocator croită pentru o adevărată doamnă. Şi totuşi îţi tăia respiraţia.

— Oricum ştiu acum de ce face asta, continuă Kura mergând alături de Lainie fără nicio reţinere. De săptămâni întregi mă tot întreb ce găseşte la Caleb. Trebuie să fi remarcat că el nu îi dă nicio atenţie. Dar îi vrea mina – şi o vrea cu orice preţ! Probabil că pentru ea şi-ar da şi viaţa, pentru a-l moşteni pe tăticul ei, dar ea este „doar o fată”. În mâinile ei Caleb ar fi precum ceara. Dacă îl aduce în faţa altarului, are mina Biller. Fireşte că şi Tim Lambert o poate interesa. Este cel mai bine să nu îi laşi singuri!

Un astfel de sfat din gura Kurei îi suna lui Elaine cam ciudat, dar – surprinzător – ea râse în loc de a se simţi rănită şi a-şi aminti de William.

— Tu eşti experta, remarcă ea scurt, şi constată că Kura se simţi atinsă. Părea să aibă lacrimi în ochi. Elaine se decise să discute cândva cu ea. Până acum crezuse tot timpul că Kura îl părăsise pe William. Să fi fost invers?

Oaspeţii au plecat noaptea târziu. Nellie Lambert se dedică imediat obligaţiilor de gospodină şi supraveghe acţiunea de debarasare. Marvin se retrase în salonul pentru bărbaţi pentru o ultimă băutură.

Elaine era indecisă. Pe de o parte, se aştepta din partea ei să plece ca şi ceilalţi. Pe de altă parte, Tim se simţea atât de istovit în scaunul lui, încât ea nu se îndura să îl părăsească. Mai înainte, în grădină, Tim discutase agitat cu Caleb despre mina Biller, dar în ultimele ore nu mai spusese nimic, de parcă ar fi avut nevoie de toată forţa pentru a se menţine treaz. Oricum Lambert, Biller şi Weber nu l-ar fi băgat în seamă. Ei nici măcar nu se gândiseră să îi ofere un pahar cu whisky ori o ţigară, de al căror gust ei se bucuraseră din plin între timp. Îi servise Florence, care îi urmase în salonul pentru bărbaţi. Se părea că nu mai rezista să vorbească de una singură despre draperii şi amenajări ale băilor. Evident era mai atrasă de discuţiile profesionale plictisitoare despre piaţa cărbunelui.

Elaine trăsese cu ochiul prin uşa deschisă a salonului bărbaţilor şi remarcase faptul că Florence schimba câteva cuvinte cu Tim, probabil pentru că restul celor prezenţi îi ignora pe amândoi în aceeaşi măsură. Tim era totuşi neatent. Lainie înregistra îngrijorată cât de necontrolat se plimbau mâinile lui pe cotiera scaunului cu rotile. El încerca mereu să îşi schimbe poziţia printre pernele mult prea moi, apoi faţa i se schimonosea din cauza durerilor

când nu reuşea să o facă. Acum, cu chipul cenuşiu, privea pe fereastră în parc, ca şi cum ar fi fost deznădăjduit că soarele nu mai apunea.

Elaine îşi trase un scaun lângă el şi îşi trecu uşor degetele peste mâna lui.

— Tim...

El îşi retrase mâna şi începu să se descheie la sacou.

— Îmi permiţi? întrebă el politicos.

Elaine se ridică pentru a-l ajuta, dar el se apără posac.

— Lasă, mâinile îmi sunt sănătoase...

Elaine se retrase descurajată şi încercă să converseze, în timp ce el îşi descheia neîndemânatic nasture după nasture pentru a se mai răcori cât de cât.

— Caleb Biller este un băiat drăguţ...

Tim îşi adună puterile şi încuviinţă din cap.

— Da, dar cele două femei ale lui sunt cu cel puţin o măsură peste el. Zâmbi cu greutate şi continuă: Scuze, Lainie. Nu am vrut să te reped. Dar nu mă simt bine.

Elaine îl mângâie pe umăr şi îi descheie apoi rapid nasturii de la vestă. Ea mulţumi cerului pentru rochia ei uşoară de vară – îmbrăcămintea protocolară a bărbaţilor pe această temperatură era curată tortură. Oricum ceilalţi bărbaţi dezbrăcaseră cel puţin sacourile după dineu. Pentru a face acelaşi lucru Tim ar fi avut nevoie de ajutor, dar el ar fi preferat să moară în loc de a ajunge să ceară ajutorul cuiva.

— A fost o zi lungă. Şi oamenii au fost groaznici, zise ea

încet. Pot face ceva pentru tine?

— Poate ai putea... ai putea să te duci călare până la Roly, să îl rogi să vină ceva mai devreme? Eu...

Tim încercă din nou să îşi schimbe poziţia, dar lupta cu pernele se dovedi lipsită de perspective.

— Te pot ajuta? întrebă Lainie şi roşi. Să nu îşi fi închipuit Tim că ea ar fi vrut să îl dezbrace şi să îl pună în pat! Dar poate că o va lăsa să îl ajute să îşi schimbe poziţia pe scaun. Adăugă: Fireşte că nu te pot ridica, dar...

Tim zâmbi şi pentru prima dată în această zi în privirea lui se putu citi ceva asemănător bucuriei, triumfului.

— Oh, nu este nevoie să mă ridici! Pot să o fac singur, doar să mă ridic din obiectul acesta este ceva mai dificil. Şi mai ales nu văd nicio posibilitate de a mă duce în camera mea.

Într-adevăr împinsul scaunului se dovedi cel mai greu lucru de făcut. Fusese mai uşor când părăsiseră salonul, traversând astfel covoarele groase. Mai înainte Tim locuise la etaj, acolo unde se afla şi dormitorul părinţilor lui. Dar acum locuinţele servitorilor dintre bucătărie şi grajduri fuseseră amenajate pentru el. Nellie vărsase şi cu această ocazie lacrimi, dar Tim găsea că nu era tocmai neplăcut că uneori mai adia un iz de fân. Elaine îl duse în micul lui salon, unde de fapt o şi primea de cele mai multe ori când ea îl vizita.

— Mă ajuţi să mă aşez pe canapea? întrebă el răguşit.

Elaine încuviinţă din cap.

— Ce să fac? se interesă ea şi îl eliberă şi de pledul ce îi acoperea picioarele. Dar tu mai ai montate atelele! remarcă ea mirată. Vedea pentru prima dată scheletul metalic de pe picioarele lui şi brusc înţelese necesitatea antrenamentului cu greutăţi. Întrebă: Nu este incomod?

Tim zâmbi chinuit.

— Voiam să dispun de o posibilitate de fugă. Dar din păcate nu o luasem în considerare pe mama...

Arătă către cârjele sprijinite de peretele camerei lui.

Elaine simţi iarăşi crescând în ea o furie cumplită faţă de Nellie Lambert. Chiar dacă Tim ar fi putut să facă doar unul ori doi paşi, l-ar fi ajutat enorm dacă i-ar fi putut întâmpina pe oaspeţi cel puţin stând în picioare.

— Dacă mi le dai...

Tim îşi sprijini cârjele sub braţe, dar cea din dreapta alunecă şi el căută braţul lui Elaine pentru a se sprijini. Elaine îl prinse în braţe şi îl sprijini până când acesta îşi recăpătă echilibrul. Acum, pentru prima oară după un an de zile, el stătea alături de ea, sprijinit de ea, dar mult mai înalt decât ea. Când îşi dădu seama de acest lucru, Tim pierdu şi cârja stângă. Elaine îl ţinea acum, dar şi el o strângea practic în braţe.

— Tim, tu poţi să stai în picioare! Este o minune!

Elaine îl privea radioasă. Nu mai avea timp să îşi facă şi griji că un bărbat o îmbrăţişa. Pur şi simplu era doar bine că îl avea lângă ea pe Tim, în picioare, şi că putea să îi vadă zâmbetul înflorind pe chip, ca la cursa hipică.

Tim o simţea în braţe şi nu putea face altceva. Plecă spre ea capul şi o sărută. Mai întâi uşor, pe frunte, apoi, prinzând curaj, o sărută pe gură. Elaine întredeschise buzele. Calmă, absolut normal, se lăsă sărutată şi răspunse sărutului chiar dacă o făcu timid.

— A fost superb, spuse Tim răguşit. Lainie…

O mai sărută o dată înainte ca ea să se aplece după cârje. După care îi demonstra că poate să facă fără mare efort cei doi paşi până la canapea.

— Recordul meu este de unsprezece paşi! zise el zâmbind şi se aşeză respirând greu pe canapea. Dar de la un capăt al bisericii până la celălalt sunt douăzeci şi opt. A verificat Roly pentru mine. Aşa că trebuie să mai exersez puţin.

— Şi eu, şopti Elaine. Mă refer la sărutat. Din punctul meu de vedere, am putea să începem de-ndată…

10

Când Roly O’Brien veni la treabă a doua zi, Tim ardea de nerăbdare.

— Astăzi facem mai întâi exerciţiile obişnuite, îi explică el băiatului uluit, care de fapt mizase pe o dimineaţă liniştită. În seara anterioară Tim arătase mulţumit, dar complet epuizat. Acesta adăugă: Şi pe urmă îl aduci pe Fellow de la Miss Lainie.

— Ăă… calul, Mr Tim?

Roly era nesigur. Caii îi displăceau; copil de miner, niciodată nu avusese de-a face cu animale mai mari decât o capră sau o găină.

— Exact. Calul meu. Probabil că Lainie se va despărţi cu greu de el, dar nu am ce face. Progresez prea încet cu mersul, Roly. De astăzi exersăm călăritul!

Dar…

— Niciun dar Roly! Fellow nu îţi face nimic, este foarte cuminte. Iar eu trebuie să găsesc neapărat o modalitate de a ieşi de aici. O vreau pe Lainie pentru mine, vreau să întreprindem ceva. Vreau să fiu singur cu ea!

Tim se îndreptă nerăbdător; nu mai putea să aştepte ca surprinsul Roly să îl ajute să se ridice din pat.

— Poate încercaţi mai întâi cu trăsura? întrebă Roly îngrijorat.

Tim scutură din cap.

— Atunci înseamnă că o pot ruga să mă scoată la plimbare cu scaunul pe rotile! Nu, nici vorbă. Am să o scot pe lady la o plimbare ca un gentleman. Nu vreau să mai aştept până mă vizitează ea sau până când mama o lasă să vină.

Roly făcu ochii mari resemnat. El o considera pe Lainie atrăgătoare, dar nu înţelegea de ce Mr. Tim se deranja atât de mult pentru ea. Mai ales că acesta putea pur şi simplu să primească vizita unei fete din stabilimentul madamei Clarisse... La acestea îi fugeau mai nou gândurile lui Roly. Dar probabil că vor mai trece ani până când el va putea să strângă mărunţişul necesar. Mai convenabil din punct de vedere economic era să flirteze cu Mary Flaherty din vecini...

Lainie clătină din cap când Roly i-l luă pe Fellow.

— Este o prostie, Tim nu poate până acum nici măcar să stea în şezut fără rezemătoare, obiectă ea.

Roly ridică din umeri.

— Eu nu fac decât ce spune el, Miss Lainie, se apără el. Dacă vrea să călărească, să călărească.

Elaine ar fi preferat ca alături de băiat să supravegheze periculoasa încercare a lui Tim de a se urca pe cal. Ea înţelegea reacţia lui Tim. Aşa că rămase pe loc, pentru a-şi face şi mai multe griji.

Şi nu pe nedrept. Prima încercare a lui Tim de a urca în

şa a fost o catastrofă. Chiar şi urcatul pe o rampă provizorie construită de Roly din scânduri şi baloturi de paie era dificil. Iar când calul iritat făcu câţiva paşi lateral în timp ce Tim încerca să se sprijine de şa, acesta alunecă pe gâtul lui Fellow şi gemu de durere. Niciodată nu mai solicitase atât de dur coapsa abia vindecată, şi muşchii brusc încordaţi şi tendoanele protestară violent.

— Să vă ajut, Mr. Tim?

Lui Roly îi era la fel de frică să se apropie de cal pe cât de frică îi era că stăpânul lui ar putea să cadă şi să îşi mai rupă ceva.

— Nu, eu... încă câteva minute...

Gemând Tim mai încercă să se ridice, dar fără niciun succes. În cele din urmă, cedă insistenţelor lui Roly şi încetă să se mai opună când acesta îl ajută să stea jos şi să se liniştească. După puţin timp se ridică iarăşi şi puse mâna pe creion şi pe hârtie.

Când Roly reveni de la grajd, unde cu frica morţii în suflet îl eliberase pe Fellow de şa şi harnaşament, Tim îi întinse o schiţă.

— Îi duci încă astăzi asta lui Ernest Gast, ştii cine este, şelarul. Îl întrebi dacă îmi poate face o şa ca aceasta. Şi cât de curând. Ah, da, şijay Hankins să vadă dacă poate confecţiona o asemenea scăriţă de şa.

Roly îşi aruncă sceptic privirea pe desen.

— Arată bizar, Mr. Tim. O asemenea şa nu am mai văzut.

Şaua schiţată avea mai mult forma unui fotoliu decât

forma unei şei obişnuite. Oblâncul din faţă şi cel din spate al şeii îl fixau bine pe călăreţ pe locul lui. Picioarele lui Tim puteau atârna sprijinite pe scăriţele largi ale şeii.

— Eu am văzut, zise Tim. În Europa de Sud asemenea şei sunt ceva obişnuit. Astfel de modele existau în Evul Mediu. Cavalerii, ştii tu.

Roly încă nu auzise de turnirele cavalereşti, dar încuviinţă cuminte din cap.

Tim abia aştepta ca Roly să revină a doua zi cu părerea lui Ernie.

— Mr. Ernest zice că poate face aşa ceva, dar că nu ar fi o idee bună. Chestia asta vă ţine fix ca o menghină – zice el – cam ca o şa pentru doamne. Şi dacă va cădea calul şi nu săriţi, vă rupeţi şira spinării.

Şi arătă către „spătarul” şeii.

Tim oftă.

— Bine, atunci informează – că Fellow nici măcar nu se poticneşte şi apoi că doamnele din Anglia călăresc folosind astfel de şei. Şi cele mai importante familii încă nu s-au stins. Deci riscul nu poate fi chiar atât de mare. Iar în privinţa şirei spinării rupte – am primit asigurarea a doi medici că cel puţin aşa ceva nu doare. Ceea ce acum aproape că îmi doresc…

După prima încercare de a călări, pe Tim îl dureau coapsele cumplit, dar după-amiaza îl aduse pe Roly din nou în grajd şi repetă procedura. Fellow rămase calm şi veni ascultător la rampă.

Şaua specială nu produse minuni, totuşi insistenţele lui Tim învinseră în final durerile şi imobilitatea corpului său. La şase săptămâni după prima încercare de a urca pe cal, îl conducea mândru prin curte pe Fellow – deşi era încă dureros; şi nici gând de a depăşi stadiul de mers la pas. Dar totuşi stătea drept şi oarecum sigur.

Gândul de a putea traversa oraşul pe cal compensa toate eforturile. După-amiază nu era multă lume pe străzi, dar toţi cei care îl cunoşteau pe Tim îl priveau extaziaţi şi îl lăudau. Mrs. Tanner şi Mrs. Carey îşi făcură cruce, iar Berta Leroy îl făcu „iresponsabil”, deşi ochii îi scânteiau de bucurie.

— Iar acum cineva ar trebui să îi dea prinţesei de ştire că aici se află cavalerul ei, spuse ea. Căci coborâtul încă nu funcţionează...

Asta trebuia să o recunoască şi Tim. Pe cal putea să nu poarte atelele; de aceea la urcare şi la coborâre avea nevoie de Roly, care îi scotea şi îi punea atelele.

Elaine tocmai ieşea din hotel pe stradă când Tim îşi îndrepta calul de la micul spital către cârciumă. Vestea privind aventura lui se răspândise mai repede decât o putuseră face copitele lui Fellow.

Ea îl privea înmărmurită. Tim nu reuşi să se aplece şi să o sărute, dar ea îi luă mâinile şi se lipi de picioarele lui.

— Eşti un caz fără speranţă! îi reproşă ea. Cum de poţi...

Tim râse.

— Îţi aminteşti? Când nu mai poţi călări, eşti mort. Îmi pot deci permite să o invit pe doamna mea plină de viaţă, pe minunata mea doamnă la o plimbare călare?

Lainie îi duse mâinile la obraji şi i le sărută cu stângăcie.

— Să o aduc pe Banshee! răspunse ea zâmbind. Dar nu ai voie să încerci să mă seduci dacă plec cu tine fără doamnă de companie!

Tim o privi cu o seriozitate mimată.

— Nu vrei să iei nicio doamnă de companie? Consider că este necuviincios. Hai să o întrebăm pe Florence Weber! Cu siguranţă va veni cu noi!

Elaine râse din suflet. Nu se mai osteni să pună şaua pe Banshee, ci de pe treptele de la intrarea în hotelul madamei Clarisse sări în spatele iepei. Oamenii de pe stradă aplaudară binevoitori.

Elaine le făcu semn cu mâna în timp ce trecea pe Main Street cu Banshee. Cu doar un an în urmă îi fusese frică să călărească alături de Timothy Lambert de la biserică până în oraş. Acum se bucură mergând liniştită cu Banshee alături de el şi văzându-l pe bărbatul cu păr castaniu radiind de fericire, ca odinioară la cursa hipică. Când ieşiră din localitate ea îi întinse mâna şi îi zâmbi. O prinţesă cu cavalerul ei.

— Nu ştiam că eşti atât de romantic, îl tachină ea. Data viitoare mergem, la râu, la un picnic.

Tim se încruntă.

— Mă tem că va trebui să mănânc în şa.

Elaine înregistra abia acum situaţia lui şi roşi.

— Îmi va trece mie ceva prin cap, promise ea când se despărţiră în faţa casei familiei Lambert. Pe duminica viitoare!

Duminica era singura ei zi liberă la cârciumă şi nu mai avea nicio obligaţie de când cedase Kurei calitatea ei de organistă a bisericii. Şi pentru prima dată nu mai fu supărată din această cauză pe verişoara ei. Kura nu avea decât să cânte la orgă, Elaine prefera să fie cu bărbatul pe care îl iubea. Brusc se simţi minunat de liberă şi de impetuoasă. O lăsă pe Banshee să se apropie de Fellow şi îl sărută pe Tim lung şi tandru, aşa cum o făcuse de Crăciun.

Tim era fericit de încrederea pe care i-o arăta mai nou Lainie, totuşi se simţi uşurat când ea îi refuză invitaţia să intre la el pentru un ceai. În acest fel ea nu mai vedea cu cât efort cobora el din şa. Descălecatul era încă o procedură cam dezonorantă. Dar Tim era pe cale să rezolve şi această problemă. Jay Hankins lucra la o rampă cu ajutorul căreia avea să urce şi să coboare mai uşor din şa.

Elaine considera ispititoare ideea lui Tim referitoare la călărit, dar gândul care se afla în spatele ei era rezonabil. Ei trebuiau să găsească o posibilitate de a se vedea în afara casei Lambert; atmosfera impusă de Nellie era apăsătoare.

Pentru duminică ea închirie o şaretă uşoară, pe două roţi. Vehiculul nu era ideal; nu avea arcuri, dar era jos. Tim

trebuia să fie în stare să urce şi să coboare din el fără mare ajutor. În plus puteau să stea comod unul lângă altul; nu exista o separare între capră şi spaţiul pentru pasageri ca la trăsurile normale.

Tim îi zâmbi recunoscător când ea opri brişca în faţa casei lui.

— O brişcă! De-ar şti mama mea! El râse şi încercă să se apere de Callie, care sărise bucuroasă la el. Până cu puţin timp în urmă s-ar fi clătinat, dar acum stăpânea bine cârjele. Adăugă: Şi cât de practic este că mama renunţă ca mai întâi să mă conducă la biserică!

Îl duruse acest lucru. Mai putea trece cu vederea o săptămână fără binecuvântarea reverendului, dar nu-i plăcuse să fie exclus de la nişte chestiuni fireşti doar pentru că Nellie era de părere că ar fi prea slăbit.

— Oho, din cauza mersului la biserică nu aş putea, din păcate, nici să o conving pe Florence Weber să mă însoţească! chicoti Elaine. Ar fi şi o obligaţie creştină să ţii cont de necazul celui de lângă tine. Dar Dumnezeu îi va ierta acest păcat, sunt sigură, la fel cum el închide fără îndoială un ochi şi la diverse păcate ale unei anume Kura-maro-tini…

Tim ar fi întrebat la ce păcate ale Kurei se referea Lainie, totuşi se abţinu. Desigur că pe Lainie o luase gura pe dinainte. Dacă el se interesa, probabil că ea se retrăgea iarăşi în sine.

— Noi ar trebui şi să ne spovedim pentru că eu am furat,

spuse el. Ia-mi în primire geanta, dar cu atenţie. Înăuntru se află cel mai bun vin al tatălui meu.

Lainie îşi aminti fugar cum odinioară îi uşura rezervele tatălui ei pentru aventurile cu William. Dar acum voia să uite asta.

— Am şi eu, şi al meu este cumpărat. Ce-i drept, nu-i foarte scump, mărturisi ea. Probabil că este oribil.

Tim râse.

— În acest caz să ne rugăm pentru sufletul viticultorului.

În timp ce Tim urca în brişcă, Banshee rămase liniştită. Totul se desfăşură chiar bine, şi Lainie fu mândră de ideea ei când el se aşeză bucuros lângă ea.

— Încotro mă răpeşti? se interesă Tim când porniră.

El încerca să se destindă, dar brişca lipsită de suspensie era doar cu puţin mai comodă decât şaua lui Fellow.

— La râu, dincolo de mina voastră. Nu este departe, şi drumurile sunt relativ bune. Am descoperit întâmplător acolo un loc minunat...

De fapt căutase toată săptămâna, dar locşorul retras după o cotitură a drumului aşternut cu pietriş dintre mină şi linia de cale ferată era cu adevărat ideal. Ajunseră acolo în câteva minute, şi ea îl ajută pe Tim să coboare încă pe drum.

— Pot să conduc brişca până acolo, dar terenul este denivelat. Aşa că m-am gândit să o luăm pe Banshee şi brişca o aduc pe urmă.

Până la râu vom merge. Drumul direct printre pomi

măsoară exact unsprezece paşi.

Tim râse de măsurile ei de prevedere, dar de fapt acum parcurgea între cincisprezece şi douăzeci de paşi fără mare efort. Dar aici era mai greu şi el folosea cam neîndemânatic cârjele prin crâng. Dar locul ales pentru picnic era fermecător. Un luminiş acoperit cu iarbă pe malul unui râu şi la marginea pădurii de ferigi. Ferigile de înălţimea unor arbori îşi plecau verdeaţa deasupra locului ales şi deasupra râului. Umbrele lor cu forme ciudate dansau în lumina soarelui pe iarbă şi pe malul râului când adierea vântului mişca uriaşele plante.

— Este minunat! spuse impresionat Tim.

Lainie încuviinţă din cap şi întinse pe jos o pătură.

— Stai aici şi aştepţi până când o aduc pe Banshee şi brişca. Nu trebuie să te vadă oricine trece pe drum.

Duminica nici nu puteau fi mulţi trecători, dar Elaine voia să meargă la sigur. Kurei nu îi puteau veni asemenea idei, dar Florence Weber îl putea sili pe Caleb să meargă la un picnic pe malul apei. Şi Charlene clocea asemenea gânduri în privinţa lui Matt.

Tim roşi.

— Nu ştiu dacă mă pot ridica fără ajutor când…

— Te poţi sprijini de bolovanul acela. M-am gândit la tot, Tim. Şi, în cel mai rău caz, te ridică Banshee. Bunicul meu mi-a povestit cum l-a tras pe el calul dintr-o groapă cu nămol. S-a ţinut doar bine de coada calului, şi el l-a tras afară. Am încercat asta cu Banshee când am învăţat-o cu

călăritul. Ştiu, sunt copilăroasă...

Fata zâmbi ruşinată.

Tim nici nu se gândi că ar fi fost o nerozie, ci mai curând îi merse gândul la bunicul aventurier. Un muncitor în construcţii din Auckland era posibil să fi căzut într-o groapă cu noroi, dar în mod sigur nu poseda un cal care să îl tragă afară...

Tim nu mai spuse nimic, se aşeză pe pătură şi imediat se simţi mai bine. Îşi scoase atelele şi o mângâie pe Callie, în timp ce Lainie aduse cu îndemânare brişca în luminiş şi o deshămă pe Banshee.

— Banshee este foarte supărată pe tine pentru că i l-ai răpit pe Fellow, zise Elaine când se aşeză şi ea şi puse coşul de picnic între ei. Se simte singură în grajdul lui madame Clarisse.

— Îl va recăpăta curând. După ce ne căsătorim, te muţi la noi şi o iei cu tine, spuse Tim.

Elaine oftă.

— Nu ai prefera să te muţi tu la madame Clarisse?

Gândul de a împărţi casa cu Nellie Lambert o înfricoşa aproape tot atât de mult ca însăşi căsătoria.

Tim râse şi îi luă obrajii între mâini.

— Nu, ar fi ceva cam nepotrivit. O sărută şi continuă: Dar mi-aş putea imagina o căsuţă doar a noastră. Poate mai aproape de mină. Când am să încep să lucrez, drumul mi se va părea prea lung. Deocamdată tata nu vrea să audă de asta... dar hai să vorbim despre lucruri mai

frumoase! Pe care îl destupăm mai întâi, vinul mai ieftin ori vinul şterpelit?

Băură la masă vinul cel ieftin; apoi Tim insistă să deschidă şi vinul cel bun. Nu prea se potrivea cu paharele de whisky aduse de Elaine de la cârciumă, dar amândoi priviră asta ca pe ceva comic. În final erau unul lângă altul, după ce mai exersaseră puţin sărutatul. Elaine se sprijinea în coate şi mângâia discret pieptul lui Tim.

— Ai o musculatură bine lucrată...

Tim se încruntă.

— Ridic zilnic greutăţi.

Făcu un gest arătând către atelele pentru picioare.

Elaine îi privi jocul muşchilor sub cămaşa uşoară din mătase. Dar când el vru să o apuce şi să o tragă spre el, avu din nou în faţa ochilor braţele puternice ale lui Thomas, pachete de muşchi în care lovise neajutorată uneori sau în care de durere îşi înfipsese unghiile. Şi Thomas doar râdea...

Tim remarcă umbra din ochii ei şi apoi bine cunoscuta reţinere plină de teamă faţă de atingerea lui.

El oftă şi se sprijini de bolovan pentru a se mai îndrepta.

— Lainie, zise el răbdător, nu ştiu ce rău ţi-a făcut odată un bărbat. Dar în ce mă priveşte, nimic nu este mai departe de mine decât intenţia de a-ţi face ceva rău. Ştii că te iubesc. Şi în afară de asta, sunt cam neajutorat. Dacă tu nu mă ajuţi, nu mă pot nici măcar ridica. Chiar de aş avea cele mai rele intenţii, nu ţi-aş putea face nimic. De ce nu ţii

seama doar de asta, dacă tot mă suspectezi de ce este mai rău?

— Nu te suspectez de nimic. Elaine roşi. Pur şi simplu asta mi se întâmplă. Ştiu, sunt o proastă.

Ea îşi lipi obrazul de umărul lui.

Tim o mângâie.

— Nu eşti proastă. Doar că ţi s-a întâmplat cândva ceva oribil. Nu nega, nu există o altă explicaţie. Pentru că şi tu mă iubeşti, Lainie. Sau nu?

Lainie ridică capul şi îl privi în ochi.

— Te iubesc foarte mult. Cred...

Tim zâmbi, apoi o sărută pe faţă, pe buze, pe gât, pe piept. Îi deschise cu atenţie bluza şi îi dezmierdă linia sânilor. Elaine se cabră imediat, apoi îşi dădu seama că el nu îi făcea niciun rău, ci doar îi acoperea pielea cu sărutări uşoare în timp ce şoptea alintări.

Elaine îl ajută să îi descheie corsetul şi amândoi râseră jenaţi. Apoi ea se întinse, respiraţia i se acceleră în vreme ce el îi urma cu degetele contururile trupului. Tim îi spunea cât de frumoasă şi de gingaşă era, o mângâia şi o săruta, până când în ea reveni acea senzaţie plăcută şi caldă pe care o uitase. Se excită şi din nou se retrase. Tim simţi şi o lăsă în pace.

— Nu trebuie să mergem mai departe, şopti el răguşit. Noi... putem să aşteptăm până la nuntă.

— Nu!

Elaine aproape că strigase. Încă o dată să mai aştepte

un bărbat întinsă în pat, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte nouă? Să mai tremure în aşteptarea a ceea ce avea el de gând să îi facă? Să nu se poată apăra? Numai la acest gând şi totul se crispa în ea.

— Nu ce? întrebă Tim drăgăstos şi reîncepu să o mângâie.

— Nicio noapte a nunţii! izbucni Lainie. Nimic de felul acesta. Este mai bine să o facem imediat...

Tim o sărută.

— Sună de parcă aş fi vrut să îţi scot un dinte, glumi el. Mai eşti fecioară, Lainie?

El nu îşi putea imagina asta, cu toate că ea era mai ruşinoasă decât oricare altă fată cu care el făcuse vreodată dragoste. Toate celelalte fuseseră temătoare, dar şi curioase. Lainie era doar furioasă.

Ea clătină din cap.

Tim o mai sărută o dată, îi mângâie din nou sânul, pântecele şi coapsele şi în cele din urmă părul creţ şi roşu dintre picioare. Lainie nu se clinti, dar nici nu se crispă complet. Tim continuă să o excite cu sărutări şi atingeri gingaşe. Abia după ce începu să tremure şi se mai detensionă, el pătrunse încet şi cu atenţie în ea, unde mai întâi rămase liniştit, după care se mişcă cu grijă, până când nu se mai putu abţine şi după o răbufnire furtunoasă de pasiune şi plăcere se prăbuşi alături de ea epuizat.

Elaine îi auzi respiraţia accelerată şi îl atinse temătoare pe spate.

— Ce-i cu tine? Ai dureri?

Tim râse.

— Nu, Lainie, astăzi nu. Astăzi sunt doar fericit. A fost minunat. Dar tu?

— Pe mine nu m-a durut deloc, răspunse cu seriozitate Lainie.

Părea surprinsă, neîncrezătoare.

Tim o trase lângă umărul lui şi o mângâie pe cap.

— Lainie, nu trebuie să doară. Doar prima dată, puţin, pe urmă trebuie să fie bine, pentru tine şi pentru mine... de parcă tot ce ai trăit frumos vreodată s-ar prăbuşi asupra ta... de parcă ar izbucni un foc de artificii.

Elaine se încruntă. Un foc de artificii? Da, parcă simţise ceva ca nişte furnicături...

— Poate că ar trebui mai mult exerciţiu.

Tim râse.

— Ar trebui. Serios vorbind, este vorba oarecum de o artă. Trebuie doar să îţi dai drumul, să îmi acorzi mai multă încredere. Nu trebuie să te mai temi.

El o luă în braţe şi o legănă în timp ce îşi recăpăta respiraţia şi bătăile inimii începeau să se mai potolească. Acum Lainie părea complet detensionată şi încrezătoare. El se gândi dacă trebuia să mai încerce o dată să o excite, dar se decise să păşească pe o gheaţă mai subţire.

— Nu vrei să îmi povesteşti, Lainie?

Trupul epuizat al fetei se încordă.

— Ce să îţi povestesc? întrebă ea dintr-o suflare.

Tim continuă să o mângâie.

— Ce ţi s-a întâmplat, Lainie. Ce te înfricoşează atât de tare... ce povară te apasă. Nu spun nimănui. În mod cert. Dar cândva trebuie să te destăinui cuiva, ca să nu te mai macine atât.

Lainie se îndepărtă puţin de el, dar nu prea mult. Se părea că ceea ce avea să îi spună era atât de important, încât nu putea fi rostit ţinându-se în braţe în lumina soarelui. Tim înţelese şi se îndreptă şi el puţin. El socoti că se va ghemui în faţa lui, dar ea îşi lăsă din nou capul pe umărul lui, fără a-l privi. Atitudinea ei de acum nu mai era atât de destinsă şi de încrezătoare, ci aducea mai mult a resemnare.

Lainie trase adânc aer în piept şi spuse:

— Nu sunt Lainie Keefer din Auckland, ci Elaine O'Keefe din Queenstown, Otago. Am fost căsătorită cu Thomas Sideblossom din Lionel Station. Şi mi-am ucis soţul.

VOCILE SPIRITELOR

GREYMOUTH, OTAGO, BLENHEIM, CHRISTCHURCH 1898

1

— Dar a fost legitimă apărare, Lainie! Nimeni nu te-ar condamna pentru asta!

Tim Lambert ascultase calm relatarea lui Elaine, fără să manifeste vreun semn de oroare sau groază faţă de fapta ei violentă. El îi ştergea lacrimile şi o mângâia încurajator când ea tremura necontrolat zugrăvind trăirile ei teribile. În cele din urmă, ea rămase lipită de el epuizată, agăţată cu o mână de braţul lui. Cu mâna cealaltă o strângea pe Callie. Căţeluşa se apropiase de ea dând din coadă, imediat ce aceasta începuse să povestească.

— Nu a fost legitimă apărare, insistă Lainie. Nu în sensul legii. În acea zi Thomas doar a vorbit cu mine, nici măcar nu m-a atins. Când am tras, el era la cel puţin doi metri de mine. Asta se poate verifica, Tim. Niciun judecător nu mi-ar da dreptate.

— Dar bărbatul acela te-a tot ameninţat şi te-a maltratat înainte! Şi tu ştiai că o va mai face! Nu există nimeni care să confirme? Nimeni care să fi ştiut toate acestea?

Tim trase pătura peste Lainie şi peste corpul lui. Se făcuse rece; la început de primăvară soarele de amiază nu încălzea mult timp.

— Două fete maori. Răspunsul lui Elaine veni atât de repede, de parcă ea purtase această discuţie de multe ori

în mintea ei. Una dintre ele nici nu vorbeşte engleza şi lucrează ca o sclavă pentru Sideblossom, pentru că el a luat-o de la tribul ei ca despăgubire pentru un furt de vite. Mare martoră! Măcar de ar cuteza să depună o mărturie! Doi argaţi de la grajduri mai pot depune mărturie că soţul meu mi-a interzis şi să călăresc singură. Nu-i un motiv pentru a-l împuşca.

— Dar era privare de libertate! Tim nu ceda. Practic individul te-a închis la fermă. Nu poţi reproşa cuiva dacă evadează, şi atunci... da, dacă se ajunge la vătămări.

— Şi asta ar trebui să dovedesc, ceea ce nu ar fi posibil fără martori. Zoé şi John Sideblossom nu vor confirma spusele mele. Şi în plus eu nu am fost răpită. Eram soţia lui Thomas Sideblossom. Probabil că nici nu este interzis să îţi închizi nevasta...

După mina îngrozită a lui Elaine se părea că aceasta era pe cale să se răzgândească şi cu privire la promisiunea de căsătorie făcută lui Tim.

— Şi acel Paddy? Cel care conducea atelajul tatălui tău? El doar a văzut cum te tratau domnii Sideblossom.

Tim întorcea în minte cazul pe toate părţile. Trebuia să existe ceva de care Elaine să se poată agăţa.

— Nu, el nu a văzut cum mă lovea Thomas. Şi abstracţie făcând de asta... În clipa în care am tras, nu eram ameninţată direct. Desigur că ulterior Thomas m-ar fi omorât. Dar ceva gen „legitimă apărare preventivă” nu există. Nu te mai osteni, Tim. Eu m-am gândit la asta nopţi

la rând. Dacă mă predau, chiar dacă judecătorul va crede cel puţin o parte din povestea mea, şi dacă nu voi sfârşi prin spânzurare, tot îmi voi petrece restul zilelor mele în închisoare.

Tim oftă şi încercă să schimbe poziţia picioarelor fără a o deranja pe Elaine. Încet, în luminiş atmosfera se deteriora. Acest lucru îl remarcă şi Lainie. Ea îl sărută la repezeală pe Tim eliberându-se din braţele lui şi se apucă să strângă obiectele aduse pentru picnic.

Tim se întrebă dacă era bine să dea glas gândurilor sale. Ar nelinişti-o pe Elaine fără îndoială. Totuşi o făcu.

— Dacă vrem să menţinem secretă chestiunea în continuare, acest lucru va crea complicaţii în viaţa noastră comună.

Tim vorbea pe un ton calm, dar bineînţeles că declanşă o explozie.

Elaine se întoarse spre el. Chipul îi era transfigurat şi, după cum ţinea sticla de vin, părea că voia să o arunce în Tim.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine! izbucni ea. Poate că a fost mai bine că am discutat asta înainte...

Tim schiţă un gest de pace.

— Hei! Nu te supăra aşa repede! Bineînţeles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Mai mult decât orice pe lume! Mă gândesc doar că aici nu vei fi niciodată în siguranţă. Te poţi ascunde de lume ca pianistă într-un bar, dar nu ca Mrs. Timothy Lambert. Noi suntem întreprinzători, Lainie,

casa noastră este deschisă. Ziarele scriu despre mina Lambert. Tu va trebui să te angajezi în activităţile de binefacere. Şi cu fiecare apariţie în public va creşte riscul de a fi descoperită! Cum te vei comporta faţă de părinţii tăi? Nu vei mai lua legătura cu ei?

Elaine dădu din cap cu hotărâre.

— Mă gândesc să mai las să treacă un an, după care am să le scriu. Şi acum, dacă voiam să ne căsătorim...

— Ne *vom* căsători, o corectă Tim.

— ... Voiam să le scriu imediat după căsătorie. Expeditor: Mrs. Lambert. Nu se poate întâmpla nimic...

Elaine se duse la calul care păştea şi îi puse căpăstrul.

— Deci tu socoteşti că cineva supraveghează poşta părinţilor tăi, concluzionă Tim. Trăieşti pe un butoi cu pulbere, Lainie!

— Şi ce să fac? Nu vreau să ajung în închisoare...

— Dar ai putea oare să îţi imaginezi că vei trăi altundeva cu mine? Idee a tocmai îi trecuse acum prin cap lui Tim, dar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât i se părea mai atrăgătoare. Continuă: în Anglia, de exemplu. Acolo există multe mine. Îmi voi putea căuta o slujbă. Dacă nu la o mină, poate la o universitate. Sunt un inginer foarte bun.

Înduioşată, Elaine reveni lângă el şi îi dădu drumul lui Banshee, care descoperi imediat că iarba cea mai bună se afla sub pătura lor.

— Ai părăsi totul pentru mine? Ţara, mina ta...?

— Ah, mina mea... Ai văzut doar de Crăciun cum mă

priveşte tatăl meu. Şi acest incredibil Mr. Weber. Aş putea să mai stau încă douăzeci de ani aici, în scaunul pe rotile şi să privesc cum tata duce mina la ruină. Perspectivele sunt proaste, spune Matt. De la accident lucrăm în pierdere.

— Dar Weber şi Biller au reacţionat la fel faţă de Caleb. Şi faţă de Florence, când ea s-a băgat în vorbă…

Tim zâmbi obosit.

— S-a băgat în vorbă? în materie de minerit Florence Weber este mai competentă decât tatăl meu şi bătrânul Biller la un loc! Fata te calcă pe nervi, dar are cunoştinţe solide de management minier. Dacă a învăţat asta doar din cărţi – jos pălăria! Dar situaţia lor nu se compară cu situaţia mea. Caleb habar nu are, şi pe Florence nu o ia nimeni în serios pentru că este femeie. Însă alta va fi situaţia în momentul în care ea se va căsători cu Caleb şi va prelua discret conducerea! Când Caleb va formula brusc propuneri constructive, bătrânul îl va asculta, fii sigură. Dar eu voi rămâne pentru totdeauna paralizat, Lainie. Tata mă va considera invalid pe veci. O alternativă în Europa mi-ar prinde bine. Ce ai zice de Ţara Galilor? Acolo plouă la fel de mult ca aici, sunt multe mine şi multe oi.

Tim o mângâie pe Callie.

— Şi mulţi armăsari Cob, adăugă Lainie râzând. Lui Banshee i-ar plăcea! Bunica mea este originară de acolo. Gwyneira Silkham din…

— Bunica este soţia bunicului tras din groapa cu noroi

de către cal? întrebă Tim.

El se lupta din greu cu atelele.

Lainie confirmă şi o aşeză pe Banshee într-o poziţie din care să îl ajute pe Tim. Amândoi râseră când el apucă de coada iepei.

— Chiar ea.

Era bine să nu mai fie nevoită să mintă. Era bine să povestească despre Gwyneira, James şi marea lor iubire, despre Fleurette şi Ruben şi despre fuga lor la Queenstown. Era bine să nu mai fie singură.

Tim vru să fixeze ziua nunţii la mijlocul iernii, dar s-a opus mama lui. Între timp ea se convinsese că nu se putea împotrivi căsătoriei lui Tim cu o fată care lucra la bar, dar dacă tot trebuia să accepte, măcar să nu o facă la repezeală.

— Se pare că *trebuie* să te căsătoreşti cu ea! remarcă ea cu privirea pe pântecul plat al lui Elaine.

Ea îl informă pe fiul ei că înainte de căsătorie se face logodna. Cu bal, anunţare şi cadouri – cu tot dichisul. La căsătorie se vor putea gândi abia câteva luni mai târziu. Cel mai bine ar fi în vară, pentru că atunci şi festivitatea va fi mai frumoasă.

— De ce nu în ziua când se împlineşte un an de la accidentul de la mină? mormăi Tim când mai târziu se afla singur cu Lainie. Este imposibil ca în anii viitori să dăm o petrecere în preajma acestei comemorări. Dar maică-mea

nu pricepe. Ea a uitat de mult de minerii morţi.

— În ce mă priveşte, ne putem foarte bine logodi înainte, spuse Elaine.

De fapt îi era indiferent. Ba chiar cu cât trebuia să împartă locuinţa cu Nellie Lambert mai târziu, cu atât era mai bine. Iar acum îi plăcea viaţa cu Tim aşa cum era. Tânărul făcea încă eforturi foarte mari pentru a putea merge cât mai curând şi pentru a putea călări, dar nu mai era atât de încrâncenat ca înainte. După ce îşi termina antrenamentul de dimineaţă, după-amiaza îşi permitea să se odihnească – sau cel puţin să se destindă. Elaine gătea pentru el. Ea îşi redescoperise latura de gospodină, pe care pentru scurt timp i-o trezise şi William. După care aterizau în patul lui Lainie, întâi pentru somnul de prânz, apoi aveau şi alte activităţi.

Lui Tim îi pria să fie răsfăţat de Elaine. Mai luă în greutate şi de pe chipul lui dispăru veşnica expresie tensionată. Ridurile îi mai dispărură, şi ochii îi scânteiau ca mai înainte. Încă nu putea să danseze, dar pe cal devenea tot mai sigur. Între timp în grajdul lui madame Clarisse apăru o rampă pentru încălecat şi descălecat – Jay Hankins, fierarul, se gândise la asta. Deseori Lainie îl lua pe Tim cu brişca, oricât de acru privea Nellie. Şi mai nou Roly învăţa să conducă atelajul. Cu o grabă comparabilă cu a calului; Fellow se dovedea prea vioi pentru a trage la ham. Dar atâta vreme cât Roly se ţinea departe de temutele copite ale calului şi de dinţii lui, băiatului de

paisprezece ani îi plăcea că devenise un conducător de atelaj fără frică. Trăsurica cu două roţi găsită în remiza Lambert sălta pe drum şi când Tim ajungea la Lainie era cam frânt de oboseală.

— Aş fi putut să parcurg la fel de bine distanţa asta în galop, ofta el şi îşi freca coapsele care îl dureau. Dar este plăcerea cea mare a lui Roly. Şi el trebuie să îşi mai verse năduful uneori. Ca infirmier suportă destule ironii.

Tim lua parte şi la ironiile şi bârfele oraşului. Prietenii îl salutau zgomotos când venea la masa lui de la cârciumă. Madame

Clarisse făcuse un lucru mare: înlocuise scaunele tari din jurul mesei cu fotolii comode.

— Un serviciu special pentru cei mai fideli clienţi, spusese ea. Doar pentru domnii care aşteaptă compania doamnelor noastre... Simţiţi-vă ca acasă!

Fotoliile proveneau din sala de aşteptare de la etajul întâi.

Ernie, Matt şijay se aşezau în fotolii cu gesturi largi şi cu trabucuri şi pahare de whisky şi mai mari. Tim le era recunoscător. Cu cârjele lui atrăgea destul atenţia. Fie în oraş, fie la bar era totdeauna abordat.

În ciuda statutului său de proprietar de mină, după accident respectul minerilor faţă de el crescuse. Cu toţii urmăriseră eforturile lui îndârjite de a se pune pe picioare sub severul control al Bertei Leroy, şi fiecărui miner nou-venit i se povestea cum fiul proprietarului minei coborâse

primul în galeriile unde se produsese catastrofa şi cum încercase să dezgroape oamenii cu propriile mâini şi riscându-şi viaţa. De atunci Tim devenise unul de-al lor, care ştia cât de plină de pericole le era existenţa, cu câtă frică şi nesiguranţă le trecea fiecare zi. De aceea îl salutau cu respect, îi cereau uneori sfatul sau îl rugau să intervină la supraveghetor sau la conducerea minei. În ce privea ultima chestiune, era nevoit să îi refuze fără excepţie. Ca şi mai înainte, influenţa lui Tim asupra tatălui său era nulă, şi acesta nu îi satisfăcea nicio rugăminte referitoare la mina Lambert. Matt apărea tot mai des la cârciumă cu o mină serioasă şi îi vorbea lui Tim despre catastrofala situaţie economică a firmei.

— Începând cu faptul că nu mai găsim oameni. „Lambert plăteşte prost şi mina este periculoasă” – iată primul lucru pe care îl aude orice nou muncitor. Şi situaţia aceasta nu se va schimba. Tatăl dumneavoastră nu este bine privit. Ajutoarele pentru rudele celor decedaţi în accident au fost o glumă! Abia dacă au acoperit costurile înmormântării, şi de atunci văduvele şi copiii au rămas la mila acţiunilor de binefacere. Plus această lipsă completă de decizie. Ar fi trebuit să reconstruim, să investim bani în reînnoirea echipamentului, inclusiv a lămpilor de mină. Dar nimic nu s-a făcut. Tatăl dumneavoastră este de părere că mai întâi trebuie să înregistreze profituri; abia pe urmă ar putea să se gândească la investiţii. Dar aceasta este o cale greşită...

— Mai ales că până una-alta investeşte mai mult în

whisky. Tim oftă. Ştia că angajaţilor săi nu le putea vorbi atât de deschis, însă Matt trebuie să fi adulmecat la fel de bine ca şi el însuşi unda de alcool lăsată în urmă de şeful lui. Apoi adăugă: Când vine acasă la prânz este de cele mai multe ori ameţit. Şi continuă după-amiază. Cum să mai ia decizii rezonabile?

— Singurul lucru bun pe care l-ar putea face ar fi să vă transfere conducerea minei cât mai repede posibil, zise Matt. Abia atunci ne-am salva în faţa muncitorilor. Şi cu certitudine că un credit bancar nu ar fi o problemă…

— Situaţia este atât de proastă, încât avem nevoie de un credit de la bancă? întrebă Tim alarmat. Credeam că tata dispune de o rezervă de bani.

— Din câte ştiu eu, aceasta este investită într-o cale ferată, care în prezent s-a pierdut în noroi… Dar nu sunt sigur. Pe mine nu m-a informat atât de amănunţit despre problemele lui.

Tim analiză rapid situaţia şi se îngrozi. Fireşte că investiţiile Lambert în construcţia căii ferate vor aduce profit cândva. Calea ferată era o afacere sigură. Dar până atunci erau cam lipsiţi de mijloace; renovarea celor mai importante structuri miniere necesita de fapt finanţarea prin credite. Asta nu era în sine o problemă, în fond existau suficiente garanţii. Dar mai primea Marvin Lambert credit de la bancherii din Greymouth?

Când puse în discuţie cu tatăl lui această chestiune, se ajunse din nou la o ceartă straşnică. Tim era pe punctul să

reţină bilete pentru o călătorie la Londra.

— Şi apoi la Cardiff, Lainie! Ne scutim de tot teatrul cu logodna şi de altele asemenea şi ne căsătorim în Ţara Galilor! Acolo am cunoştinţe. Ne-am putea găsi şi singuri o locuinţă, dacă familia Silkham nu ne deschide porţile palatului ei! Şi imaginează-ţi surpriza când îi vei trimite bunicii tale o carte poştală ilustrată din vechea ei patrie!

Elaine râse, dar Tim vorbea foarte serios. De mai mult timp nu prea mai putea dormi, nu doar din cauza minei şi a necazurilor cu tatăl lui, ci mai erau şi grijile legate de Lainie. Între timp aceasta îi vorbise mai amănunţit despre familia ei, şi pe el îl cuprindea teama numai când se gândea la asta. Baroni ai oieritului din Canterbury, o casă de comerţ şi un hotel în Otago, relaţii cu cele mai cunoscute familii din Insula de Sud... şi în plus şi bizara poveste cu verişoara ei Kura, care tocmai la Greymouth se găsise să apară! Cândva cineva o va recunoaşte pe Elaine... mai ales pentru că semăna atât de izbitor cu mama şi bunica ei, după cum susţinea ea. Pe o pianistă de bar nu o băga nimeni în seamă, dar pentru o doamnă Lambert erau cât se poate de normale legăturile cu cele mai bune familii ale ţării. Cineva va remarca asemănarea şi i-o va spune şi lui Elaine. Poate chiar la această dezastruoasă petrecere de logodnă! Tim ar fi preferat să plece şi astăzi la Cardiff. I se părea că aude ticăitul bombei cu ceas...

— Încă nicio veste de la Westport?

John Sideblossom nu îi oferise şi informatorului său whisky, deşi ajunsese la a doua sticlă în timpul acestei discuţii. Omul nu era tâmpit, dar se pare că la Westport timpul se oprise. Investiţiile lui Sideblossom în calea ferată nu se arătau rodnice, şi nici nu auzise nimeni despre nora sa fugară. Individul înalt, între timp aproape complet încărunţit, lovi cu putere cu pumnul în masă.

— Fir-ar... eram atât de sigur că se ascunde pe Coasta de Vest! Dunedin este prea aproape de Queenstown, la Christchurch este prea cunoscută să se arate, iar zona Blenheim... pe-asta o supraveghez eu permanent. Mai supraveghez şi cursele navale spre Insula de Nord. Nu are cum să scape!

— Dar nu supravegheaţi fiecare colţ al insulei, răspunse interlocutorul.

Acesta nu mai era tânăr, dar era un navigator costier tipic, cu pantaloni din piele uzaţi şi o manta de ploaie murdară, care îl însoţise atât la vânătoarea de balene şi foci, cât şi la căutarea de pepite de aur. Avea trăsături dure, pielea tăbăcită de vânturi şi ploi, ochi vii de un albastru-deschis. Sideblossom ştia de ce îl plătea. Acestuia nu îi scăpa nimic.

— Ar putea fi la vreo fermă sau la maori...

— Fermele le-am cercetat, ripostă scurt Sideblossom. Îl ura pe cel care îi punea competenţa în discuţie. Apoi continuă: Doar dacă nu o ascund la Kiward Station. Dar nu

cred asta, pentru că atunci nu ar mai căuta-o George Greenwood. Familia Warden bâjbâie în întuneric ca şi mine. Iar maorii... ceva îmi spune că ea nu vagabondează doi ani cu ei! Dar ei revin totdeauna la satele lor. Desigur că ei ar putea să treacă lepra de la un trib la altul. Dar nu se potriveşte, le depăşeşte orizontul lor. Nu, eu aş jura că se află într-o tabără de căutători de aur sau în vreun cătun minier. Posibil în vreun bordel. Westport, Greymouth...

— Că tot aţi pomenit de Greymouth... Bărbatul caută în buzunarele pelerinei sale şi continuă să vorbească: Ştiu că aveţi acolo omul dumneavoastră. Dar chestia asta a apărut în urmă cu câteva zile în ziar. Este posibil să nu aibă nicio legătură cu micuţa noastră, dar mie, mi-a părut totuşi ceva ciudat. Numele este atât de asemănător...

Mr. Marvin şi Mrs. Nellie Lambert, Lambert Manor, Greymouth, fac cunoscută logodna fiului lor Timothy Lambert cu Lainie Keefer, Auckland...

John Sideblossom citi încruntat.

— Marvin Lambert... Îl cunosc relativ, din perioada aceea veche de pe Coasta de Vest...

Din acea perioadă sălbatică îl cunoştea şi pe cel din faţa lui. Dar spre deosebire de Sideblossom şi de Lambert, soarta nu fusese blândă cu acesta. De parcă şi-ar fi amintit aproape dureros acest lucru, Sideblossom ridică sticla şi îi turnă şi informatorului său un pahar de whisky. Se mai gândi o clipă, după care în ochi îi apăru o strălucire febrilă.

— Lainie… murmură el. Corespunde. Aşa i se spunea în familie. Keefer… hm… în orice caz o urmă interesantă. Voi cerceta. Sideblossom rânji sardonic şi adăugă: Să vedem, poate că la această „petrecere de logodnă” le fac o mică vizită-surpriză.

Mulţumit, umplu pentru a doua oară paharele înainte de a-l plăti pe omul lui. Îi trecu prin gând să-i acorde şi un bonus, dar decise că era suficient gestul cu whisky-ul.

— Ia şi sticla, zise el şi împinse sticla până la vizitator. Cred că ne vom vedea pe Coasta de Vest.

După ce bărbatul îl părăsi, Sideblossom mai citi o dată anunţul cu logodna.

— Lainie Keefer…

Era posibil… era mai mult decât posibil. Sideblossom se gândi să plece imediat la Greymouth. Simţea cum îl cuprindea febra vânătorii aproape ca odinioară, când îl urmărea pe James McKenzie. Dar acum trebuia să îşi păstreze mintea limpede. Păsărica asta nu va zbura, prea se simţea sigură în cuibuşorul ei.

„Marvin şi Nellie Lambert fac cunoscută logodna fiului lor…”

Scrâşni din dinţi. Elaine trebuie că se simţea foarte sigură dacă îşi permitea un asemenea anunţ. Dar el va pune mâna pe ea şi o va smulge din cuibul ei! Şi pe urmă…

Pumnul lui Sideblossom se prăvăli peste pagina de ziar. O mototoli bine înainte de a o face bucăţele mărunte.

2

William Martyn se săturase de maori. Nu că nu i-ar fi fost pe plac, dimpotrivă. Erau ospitalieri, de cele mai multe ori bine dispuşi şi se străduiau în mod evident să nu îl irite cu un potop de datini pe distinsul *pakeha* – William îşi punea în aplicare vechea strategie de a demonstra seriozitate printr-o apariţie elegantă, vorbeau cu el cât puteau în engleză, îi imitau gesturile şi formulările verbale şi nu mai pridideau să încerce maşinile lui de cusut. După două săptămâni de călătorii la trei triburi diferite, William se săturase de *haka* – povestioarele lor lungi, dramatizate cu o gestică abundentă, al căror sens îl descifra insuficient – şi de mâncarea lor de altfel gustoasă, dar totdeauna aceeaşi: cartofi dulci cu peşte, urmaţi de peşte cu cartofi dulci. William tânjea după un biftec normal, câteva pahare cu whisky în compania unor englezi beţi şi pe cât posibil un pat adevărat într-o cameră de hotel încuiată. În ziua următoare voia să organizeze o demonstraţie la cârciumă sau la sala comunităţii. Localitatea Greymouth i se părea destul de mare pentru a dispune de ambele posibilităţi. Pe undeva o exista şi un hotel care să îşi merite denumirea şi care să nu închirieze camere doar cu ora.

Ploua când ajunse la Greymouth, însă orăşelul se dovedi a fi o aşezare de rang mediu, având se pare şi un cartier

mai nobil. În orice caz, un trecător pe care William îl întrebă de hotel ezită cu răspunsul.

— Să fie unul mai bun, cu portar şi aşa mai departe? Sau mai curând o cârciumă?

William ridică din umeri.

— Normal, dar accesibil ca preţ.

Acum interlocutorul ridică din umeri.

— Atunci ar putea fi luat în considerare mai întâi hotelul lui madame Clarisse, îşi dădu el cu părerea. Dar dacă vreţi să rămâneţi toată noaptea...

Firma „HOTEL" i se arătă lui William imediat ce se îndreptă în direcţia indicată, dar zugrăveala pestriţă şi alăturata cârciumă *Lucky Horse* nu promiteau neapărat o noapte liniştită. Poate că în schimb găsea aici un biftec...

Se opri nehotărât; apoi auzi muzică răzbătând din cârciumă. Oamenii care cu un acompaniament bunicel la pian interpretau *Auld Long Syne* erau clar mai mult decât uşor ameţiţi. Fireşte că era sâmbătă, un moment potrivit. Mâine-dimineaţă William se putea duce la liturghie şi putea să discute cu reverendul despre utilizarea sălii comunitare.

Dar îmboldi calul să meargă mai departe. Poate că mai existau şi alte cârciumi unde era mai linişte.

Câteva străzi mai departe dădu într-adevăr de o altă cârciumă, *Wild Rover.* Şi de aici se auzea muzica până în stradă. Dar ciudat... William opri atelajul, legă calul şi aruncă pe el o pătură. În acest timp asculta sunetele

neobişnuite venite dinspre local. Un pian utilizat cu virtuozitate şi în plus un fluier. Un instrument maori. Dar această muzică era altfel decât hak*a rel*ativ primitivă auzită de William atât de mult în ultimele săptămâni. Recunoscu unele paralele, dar aici cineva cizelase melodia şi expresia. Dialogul celor două instrumente era când zguduitor, când înduioşător. Acum William recunoscu pec*orino, şi* interpretul de la fluier scotea din el vocea feminină. Înaltă şi revendicativă, aproape furioasă, dar şi convingătoare, erotică neîndoielnic. Pianul răspundea grav – era vocea bărbătească în această conversaţie. Instrumentele păreau că flirtau, se tachinau reciproc, până când se uniră într-un ton final comun, pe care fluierul îl întrerupse brusc, tăcu, în timp ce pianistul trecu magistral la un registru superior. După care pec*orino răs*punse din nou. Dialogul se reluă – de data aceasta era o ceartă. Explicaţii lungi, răspunsuri scurte, dure, apropieri şi îndepărtări – şi în final ruptura. Un pian acuzator, ce se stingea, în timp ce fluierul făcea o pauză, pentru ca apoi să intervină brusc.

William asculta fascinat. Vocea spiritelor. Auzise mereu de ea, dar până acum nu ajunsese la vreun trib ai cărui muzicieni să fie în stare să redea a treia voce. Şi acum sunetele ieşeau plutind dintr-o cârciumă prăpădită din Greymouth... William se apropie curios. Vocea spiritelor părea a proveni cu adevărat nu de la fluier, ci din adâncul spaţiului. Suna surd, eteric. Puteai crede că auzi vocea

unui timp al visului, şoapta străbunilor, spargerea valurilor pe vechea plajă din Hawaild...

William intră în local şi îşi plimbă privirea prin încăperea plină de fum. Clienţii tocmai aplaudau. Unii se ridicaseră în picioare; bizara melodie îi prinsese în mrejele ei până şi pe cei mai neciopliţi bărbaţi. Apoi îl văzu pe pianistul blond, palid, care schiţa o plecăciune ţeapănă şi pe fata care părea să fi dat voce fluierului.

— Kura!

Kura ridică privirea. Când îl văzu pe William ochii i se măriră. Din câte îşi putu el da seama în lumina tulbure din cârciumă, ea păli.

— William... asta nu este posibil... Ea se apropie de el şi îl privi de parcă ar fi fost încă prea prinsă în lumea magică a muzicii pentru a putea realiza realitatea. În cele din urmă zise: Când am făcut aranjamentul acestei melodii, m-am gândit la noi. La ce ne-a unit... şi ne-a despărţit. Şi am rugat spiritele să te cheme. Nu se poate! Este doar un cântec...

Rămăsese înlemnită, cu fluierul în mână.

— Niciodată spiritele nu trebuie subapreciate, spuse el, şi o sărută prieteneşte pe obraz.

Apoi însă pielea şi izul ei îl determinară să nu se mai poată abţine. Îşi apăsă buzele lui pe buzele ei.

Bărbaţii din jur răcneau şi aplaudau.

— Încă o dată!

William nu se îndepărtă, dar între timp se ridicase

pianistul. Era înalt şi suplu, avea o figură lungă, ce nu spunea nimic. Iubitul ei?

— Kura? întrebă Caleb debusolat. Nu vrei... să ne prezinţi?

Un gentleman. Pe William mai că îl pufni râsul.

Kura părea absentă. Răspunsese sărutului lui William, dar situaţia era atât de ireală...

— Scuză-mă, Caleb, spuse ea. El este William Martyn. Soţul meu.

Pianistul îl privea consternat pe William; apoi îşi reveni şi îi întinse mâna.

— Caleb Biller.

— Logodnicul lui Miss Kura! interveni Paddy Holloway.

— Nu este ceea ce crezi tu, şopti Kura în tăcerea penibilă care se aşternuse.

William decise să acţioneze. Orice se petrecea aici, nu trebuia discutat în faţa tuturor ochilor şi urechilor. Şi garantat va avea timp şi mai târziu...

— Asta mai poate aştepta, scumpo, îi şopti el ca răspuns şi o strânse şi mai tare la piept pe Kura. Ar trebui ca mai întâi să răspundem chemării cereşti...

Se dezlipi zâmbind de ea şi se întoarse către Caleb.

— Mă bucur de cunoştinţă. De mult doream să discut cu dumneavoastră. Dar înţelegeţi... spiritele... Cel mai bine ar fi ca dumneavoastră să îi ţineţi aici locul o oră, două... William pescui două bancnote a câte un dolar din buzunar şi le puse pe pian. Apoi continuă: Puteţi servi şi un whisky

pe socoteala mea. Dar pe soţia mea din păcate va trebui să vi-o răpesc puţin. Cum ziceam, spiritele... Nu trebuie să te opui prea mult chemării lor...

William o trase de mână pe confuza Kura şi îl lăsă în urmă pe consternatul Caleb. Pe drum spre uşă îi vârî şi lui Padely o bancnotă în mână.

— Buddy, adui mai bine băiatului toată sticla. Pare cam palid. Ne vedem, mai târziu.

Când o scoase din cârciumă, Kura chicotea isteric.

— William, eşti groaznic!

El râse.

— Nu mai puţin decât tine. Ţi-aş putea aminti cum te-ai purtat atunci? Mă gândesc doar la acel sărut din mijlocul ringului de dans de la Kiward Station. Credeam că îmi smulgi hainele de pe mine.

— Eram aproape să o fac...

Kura se lipi de trupul lui şi gândi intens. Nu îl putea lua la Mrs. Miller. Îi era interzis să primească vizite din partea bărbaţilor; probabil că nu ar ajuta-o nici dacă ar prezenta certificatul de căsătorie. Grajdul care făcea închirieri? Nu, este ca şi cum ar face-o imediat în plină stradă. În cele din urmă, Kura îşi trase bărbatul către *Lucky Horse.* Grajdul lui madame Clarisse! Din câte ştia Kura, în el se afla doar poneiul lui Lainie. Iar Elaine mai avea de cântat la pian încă cel puţin două ore...

Kura şi William chicoteau ca nişte copii, în timp ce Kura căuta grajdul lui madame Clarisse şi zguduia uşa acestuia.

La a doua încercare încuietoarea cedă şi cei doi se strecurară în grajdul uscat. William îi şterse Kurei cu un sărut un strop de ploaie de pe nas. El nu se udase, pentru că nu dezbrăcase pelerina.

În grajd însă se aflau şi alţi cai în afară de iapa bălană a lui Lainie. Probabil că erau ai unor clienţi ai cârciumii. Clientela de la *Lucky Horse* se compunea nu doar din mineri, ci şi din meşteşugari şi mici afacerişti care posedau cai de călărie. Kura cugetă scurt dacă era cazul să îşi asume riscul, dar deja William îi săruta umerii şi se pregătea să o dezbrace.

Kura reuşi totuşi să se retragă într-o boxă separată, unde se depozita fân, înainte de a-i ceda. William îşi aruncă pelerina şi îi deschise Kurei corsetul. Apoi Kura uită de toate, mai era în stare doar să simtă, să ardă şi să iubească...

Roly O'Brien auzi gemete şi râsete şi privi uluit perechea din fân. Matt Gawain îl trimisese pe băiat în grajd ca să îi aducă nişte hârtii din coburi. Şi acum... Roly se retrase încet, oricum nu atât de departe pentru a nu mai putea să privească.

Ca fiu de miner crescut într-o colibă în care părinţii şi cei cinci copii împărţeau o singură încăpere, el nu era tocmai surprins de ceea ce vedea. Dar jocul plin de fantezii al celor doi nu prea avea multe în comun cu modul rapid şi pudic de a face dragoste al părinţilor lui, pe care îl

ascultase odinioară de multe ori. Roly încercă să îi recunoască pe iubiţi. Păr lung, negru ca tăciunele... nu, nu era una dintre fetele lui madame Clarisse care îşi oferea serviciile aici. Iar bărbatul... Era blond, dar mai mult Roly nu putu să observe. În cele din urmă, îi văzu chipul fetei. Miss Kura! Pianista de la Wild Ro*ver.*

Roly nu mai ştia de când stătea în ascunzătoarea lui privindu-i fascinat pe cei doi. Dar cândva îşi aminti că Mr. Tim şi Mr. Matt îi ceruseră să le aducă imediat hârtiile din coburii ce aparţineau lui Gawain. Dacă nu apărea urgent, vor trimite pe cineva după el... Cu regret Roly se smulse de la preocuparea lui şi se îndreptă cât mai puţin zgomotos către cai. Iapa lui Matt era uşor de recunoscut şi fără lumină. Pentru a nu face zgomot, Roly nu se apucă să răscolească în coburi imediat, ci desfăcu curelele din piele şi luă ambele genţi cu el. Şi reuşi să iasă din grajd neobservat. Intră în cârciumă rânjind ca un cal din turtă dulce.

— De ce a durat atât de mult? întrebă Matt Gawain nemulţumit când Roly îi puse genţile pe masă. Nu ai găsit planurile?

Roly coborî ruşinat privirea, dar pe buze îi flutura un zâmbet.

— Nu, Mr... Ăă... Matt. Îi venea încă greu să îi spună pe nume şefului său. Numai că... nu eram singur în grajd.

Tim Lambert făcu ochii mari.

— Cine mai era acolo? Trebuia să porţi o discuţie mai

lungă cu Fellow? Ori cu Banshee?

Roly chicoti.

— Nu, Mr. Tim. Dar nu am vrut să deranjez. Pentru că... în grajd îşi făcea de lucru pianista de la Rov*er cu* un blond! Şi o făceau teribil!

Bărbaţii aflaţi la masă se uitară unul la celălalt, apoi izbucniră în râs.

— Aşadar, trebuie să constatăm, zise Ernie Gast, că l-am subapreciat pe Caleb Biller!

Elaine fu înspăimântată şi răvăşită când îl văzu pe William, dar nici pe departe atât de afectată cum se temuse până atunci. Poate că o ajutase faptul că ea se afla călare, în timp ce el mergea pe jos pe Main Street. Şi cu siguranţă că o ajuta faptul că Timothy Lambert călărea alături de ea. Nici nu era nepregătită, pentru că povestea cu soţul brusc apărut al Kurei Martyn se răspândise repede ca gândul. Ea o auzise de dimineaţă de lajay Hankins, care aducea la mină o comandă de componente metalice, iar Tim aflase povestea spre prânz, de la Matt. El lăsase totul deoparte şi îl rugase pe Roly să pună şaua pe Fellow. Trebuia să ajungă neapărat la Lainie înainte de a-l întâlni aceasta pe William, şi practic îşi întrerupsese somnul, pentru că rămăsese până târziu în noapte la cârciumă. Lainie se bucură de vizită, dar vestea adusă de Tim o făcu să pălească.

— Cândva trebuia să se întâmple ceva, îţi spun asta de

săptămâni întregi!

Tim se străduise să galopeze pe Fellow aproape jumătate din drum, apoi reuşise să coboare singur de pe cal şi să rămână în picioare. Acum îşi prindea cârjele în spatele şeii. Chestiunea cu William îl preocupa atât de mult, încât nu mai simţea dureri mari şi nici mândrie pentru performanţa lui.

— Acum mai este cineva care a aflat, şi cine ştie dacă individul poate să tacă.

— A făcut parte dintre secesioniştii irlandezi, teroriştii. Fireşte că ştie să tacă...

Pe Elaine o preocupau cu totul alte lucruri. Cum va reacţiona ea când îl va revedea pe William? Cu inima bătând să îi sară din piept nu va mai fi în stare să scoată o vorbă şi chipul ei va deveni când roşu, când palid? Se ura pentru neputinţa de a-şi ascunde sentimentele. Şi cum va reacţiona William? El trebuia să ştie că ea îl omorâse pe Thomas Sideblossom. O va condamna pentru asta? O va presa să se predea?

— Păi da, el însuşi are pe căciulă o muscă mare cât casa, remarcă Tim. Dar acesta este începutul sfârşitului! Dacă ei doi se vor stabili aici, vor relua contactul cu familia ta. Cu atât mai mult dacă certurile vor continua.

Între timp Kura şi Caleb îşi prezentaseră cu succes programul muzical *Pecorino meets Piano* la Greymouth, Punakaiki şi Westport, de fiecare dată în cadrul unor acţiuni de binefacere; ziarele nu scriau încă despre ei. Pe

Coasta de Vest nici nu existau ziare importante. Dar amândoi erau muzicieni de primă clasă, iar programul lor era ceva total diferit, ceva nou. Kura îi spusese lui Elaine că planurile ei prevedeau un turneu prin Noua Zeelandă, Australia şi Anglia. Până acum eşuaseră alte reprezentaţii, ce-i drept din cauza lipsei relaţiilor şi poate şi din cauza tracului lui Caleb. El aproape că murea de teama care se exprima şi fizic. Înainte de mai toate reprezentaţiile Caleb era bolnav.

— Dacă o ţine tot aşa, va face ulcer înainte de a ne prezenta la Auckland, se plânsese Kura.

Ea nu prea îl lua pe Caleb în serios. Totuşi Mr. Biller şi partea feminină a familiei Weber care coordona asociaţiile de binefacere remarcaseră indispoziţiile lui Caleb şi pentru moment nu mai organizau alte concerte.

— Dacă Caleb şi Kura chiar pleacă în turnee, vor pleca de aici, sugeră Elaine. Îţi faci prea multe griji, Tim. Uite, eu sunt aici de peste doi ani şi nu s-a întâmplat nimic.

— Ceea ce mă miră, mormăi Tim, dar renunţă să mai discute subiectul şi o sărută pe Lainie.

El va face tot ce va putea pentru a-i şterge orice amintire legată de William.

În cele din urmă, Elaine îl duse pe Tim acasă. Atunci îl întâlniră pe William. Acesta era cât se poate de bine dispus. Tocmai închiriase o cameră la Mrs. Miller, făcuse cunoştinţă cu cele mai bune prietene ale acesteia şi îi vânduse pe loc bărbatului ei, croitorul, o maşină de cusut.

Fireşte că va dura o veşnicie până când Mr. Mortimer se va deprinde cu maşina; părea mai curând un croitor de şcoală veche pentru domni şi doamne. William îi explicase totuşi că şi în branşa lui timpul îşi va spune cuvântul; în definitiv, nu putea să rămână în urma concurenţei. Mr. Mortimer uitase că nu avea concurenţă până hăt dincolo de Westport... situaţie pe care William se gândea să nu o mai tolereze pe viitor. Acum chiar se bucura de revederea cu Elaine O'Keefe. „Lainie Keefer", se corectă în gând William. Fiecare avea secretele lui...

— Lainie!

William zâmbi radios, mizând şi pe o undă de scuză. Desigur că ei nu se despărţiseră chiar ca prieteni, dar Elaine nu i-o mai putea lua în nume de rău.

— Kura mi-a spus că eşti aici, dar nu puteam să cred! Ce bine arăţi!

William îi întinse spontan mâna. Dacă ea nu s-ar fi aflat pe cal, probabil că el ar fi sărutat-o pe obraji.

Elaine remarcă mirată că ea rămăsese tot atât de rece pe cât era zâmbetul lui. Îl receptă ca pe un bărbat arătos, dar care nu o mai tulbura. Dimpotrivă, ea observă unda de frivolitate din privirea lui, superficialitatea şi egoismul. Mai înainte interpretase toate acestea ca spirit de aventură; fusese grozav de tulburător şi puţin chiar periculos. Dar acum nu o mai ademenea jocul cu focul. De fapt acesta nici nu-i îndeplinise aşteptările. Elaine voia să se simtă iubită şi ocrotită. Voia să se simtă în siguranţă.

Lainie răspunse mâinii întinse de William, dar surâsul ei îi fu adresat lui Tim.

— Îmi pot permite să ţi-l prezint pe Timothy Lambert? El este logodnicul meu.

I se păruse doar, ori în privirea lui William străfulgerase surpriza sau chiar nemulţumirea? Nu prea îi convenea că mica Elaine avea un logodnic deosebit de prezentabil? Nu un căutător de aur zdrenţăros, ci potenţialul moştenitor al unei mine de cărbuni? Elaine îşi retrase imediat mâna, în timp ce Tim îl saluta politicos pe William înclinând capul. Poate că arăta puţin arogant, dar Tim încă nu reuşea să se plece de pe cal unui trecător.

William îşi retrase mâna pe care o întinsese.

— Înseamnă că te pot felicita! spuse el scurt.

— Poţi! răspunse dulce Lainie. Pe 16 august sărbătorim logodna. La Lambert Manor. Fireşte că şi voi, tu şi Kura, sunteţi invitaţi. Te rog, reţine. Nu i-am trimis o invitaţie oficială... Credeam că vine cu Caleb.

Ea îi oferi un surâs strălucitor şi o struni pe Banshee.

După ce nu mai puteau fi văzuţi, Tim izbucni în râs.

— Devii o adevărată mică vrăjitoare, Lainie! Va trebui să fiu atent când voi fi căsătorit cu tine. De fapt unde îţi este pistolul?

3

Kura luase mirată la cunoştinţă de cariera lui William ca reprezentant al firmei de maşini de cusut şi tocmai urmărea demonstraţia acestuia din sala comunitară. Totul avea oarecum de suferit de pe urma faptului că aproape tot timpul cei doi stăteau mână în mână. William trebuia să se mobilizeze simţitor mai mult decât de obicei pentru a-şi prinde în mreje publicul feminin. Oricum vându două maşini unor gospodine şi dădu marea lovitură câştigându-l pe reverend pentru ideea de a înfiinţa un atelier de cusătorie pentru văduvele lăsate de accidentul minier.

— Vedeţi dumneavoastră, eu le voi instrui pe doamne mult mai temeinic decât în mod normal. Am să rămân în zonă ceva timp cu soţia mea. După care ele ar trebui să fie capabile să îşi finanţeze întreţinerea lor şi a familiilor lor. În privinţa organizării trebuie să vă puneţi desigur de acord cu comitetul pentru donaţii... William arătă către Mrs. Carey, care tocmai cumpărase o maşină de cusut, apoi adăugă: Dacă le angajaţi dumneavoastră pe doamne ori dacă, să zicem, le daţi maşinile în consignaţie... Nu, cu mai puţin de trei maşini nici nu merită să începeţi. Iar pentru cinci v-aş putea oferi o reducere de preţ...

— Eşti irezistibil! se minună Kura pe drumul de întoarcere la Greymouth, ţinându-l de mână şi căutând din

ochi o posibilitate de a se abate de la drum şi de a face dragoste undeva pe iarbă. Oamenii îţi mănâncă practic din mână. Tu chiar crezi că Mrs. Carey va învăţa să se descurce cu această ciudăţenie de maşină?

William ridică din umeri.

— Uneori mai au loc şi minuni. Oricum mie îmi este indiferent. Dacă a plătit obiectul, poate să coase sau să se spele pe cap cu el. Lucrul principal este că eu îmi primesc comisionul. Iar doamnele nu arătau nefericite, nu?

William rânji.

Kura izbucni în râs.

— Tu totdeauna te-ai priceput să faci doamnele fericite, zise ea şi îl sărută.

William nu se mai putu stăpâni. Mână căruţa pe un drum secundar şi o trase pe Kura sub coviltir. Nu era nemaipomenit de comod, dar te puteai întinde, iar afară era pur şi simplu prea frig pentru acest anotimp. În timp ce călătorea, el mai dormea uneori şi în căruţă.

La o cameră comună nu puteau spera. Nici Mrs. Tanner şi nici Mrs. Miller nu ar fi acceptat, iar o cameră la hotelurile bune de pe chei era prea scumpă. William se gândise să închirieze cu ora o cameră la *Lucky Horse,* dar pe moment relaţia Kurei cu madame Clarisse era cam tensionată.

— Ce s-a ales din entuziasmul tău pentru oi?

Kura îl mângâie pe William pe ceafă.

— O cale evident greşită, răspunse el. Familia mea

practică oieritul deja de mult timp. Mă gândeam că mi se potriveşte. Dar în realitate…

— În realitate oieritul îl practică arendaşii voştri, şi când tu ai constatat că balega de oaie pute, ţi-a trecut cheful.

Kura vorbea puţin, dar când o făcea găsea cuvintele potrivite.

— S-ar putea spune aşa, acceptă William. Şi din entuziasmul tău pentru operă ce s-a ales?

Kura ridică din umeri. Apoi îi povesti despre Barrister şi despre eforturile ei de a fi cântăreaţă pe cont propriu.

— Aici este greşită ţara, oftă ea. Ţară greşită, moment greşit… ce ştiu eu. Este evident că Noua Zeelandă nu are nevoie de Carmen. Ar fi trebuit să accept oferta lui Miss Gwyn. Dar atunci nu mi-am dat seama.

— Atunci încă credeai că Roderick Barrister îţi va pune lumea la picioare.

William râni din nou.

— S-ar putea spune aşa, ripostă Kura zâmbind şi îi închise gura cu o sărutare.

Se iubiră sălbatic, apoi Kura îi povesti despre proiectul ei cu Caleb Biller. William râse zgomotos de „logodna” lor.

— Asta înseamnă că trebuie să îl ridicăm pe băiat curând la rangul de „artist”, pentru ca oamenii să nu se ţină de şuşoteli că tu i-ai fi rupt inima. Ori se căsătoreşte cu fabuloasa Florence Weber. Şi mie mi-ar fi frică de ea ca de moarte!

Florence fusese prezentă la demonstraţia cu maşina de

cusut şi pusese întrebări demolatoare.

— Oh, Caleb chiar este un artist. Tu l-ai auzit doar sâmbătă. Este cel mai bun pianist pe care îl cunosc şi are o ureche muzicală perfectă...

Kura nu îl socotea pe Caleb vinovat de ceva.

— Dar dacă trebuie să cânte în faţa a mai mult de trei oameni, face pe el. Fantastic. Sâmbătă te-am auzit doar pe tine, preafrumoaso. Dar cred că minunatul Caleb Biller nu îmi va scăpa în seara aceasta. Acum nu vrei să... mai omagiem puţin spiritele?

Caleb Biller şi William Martyn se înţelegeau surprinzător de bine. Kura îşi făcuse griji că William l-ar fi putut lua peste picior pe partenerul ei şi ar fi râs de el. Dar în fapt el a recunoscut în scurt timp potenţialul lui Caleb. Luni nu s-a petrecut nimic la cârciumă. Puţinii cheflii nu aveau dorinţe muzicale, ci îşi beau în linişte câştigurile de la pariurile din weekend sau încercau să îşi înece pierderile în whisky. Ca urmare, Kura şi Caleb primiră aprobarea lui Paddy de a-i prezenta lui William întregul lor program. Kura interpretă vocal şi cântă la *pecorino* şi la *koauau,* un fluier cât palma, bogat ornamentat, în care se sufla aerul prin nări. Caleb o acompania şi uneori mai pierdea ritmul, pentru că îl intimida competentul lui ascultător. Interpretarea lui la pian nu îl convingea pe William. Se putea mai bine, deoarece în orice şcoală de muzică medie se găsea un pianist precum Caleb. Dar fără nicio îndoială că în ce priveau aranjamentele muzicale

Caleb era numărul unu în acest duet. Legătura melodiilor simple ale *haka* cu ruladele complicate ale pianului, dialogul dintre instrumente atât de diferite, podul muzical dintre culturi îşi aveau originea în spiritul creativ al lui Caleb Biller. Kura era o interpretă talentată; ea întruchipa perfect spiritul fiecărei muzici. Dar pentru a da formă acestui spirit, a-l releva şi a-l face accesibil şi urechii profanilor, era nevoie de mai mult decât voce şi expresivitate. Caleb Biller era fără nicio îndoială un artist, chiar dacă tracul îi dădea de furcă.

— Trebuie să depăşiţi asta, spuse William după ce îşi exprimă fascinaţia. Data trecută, când v-am ascultat de afară, a fost mult mai bine. Şi nu aveţi niciun motiv să fiţi nervos! Ceea ce faceţi dumneavoastră este formidabil. Cu asta puteţi face furori nu numai aici, ci puteţi cuceri Europa.

Kura îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Pentru asta nu este destul să fii formidabil, spuse ea. Chiar dacă şi eu am crezut asta mai înainte. Organizarea concertelor... asta nu este ceva simplu. Trebuie închiriate spaţii, trebuie făcută publicitate, trebuie negociate condiţii bune. Ai nevoie de un impresar, cum era Roderick Barrister.

Ea oftă.

— Scumpo, uită-l pe Roderick Barrister! De fapt el nu a făcut nimic, în afară de a angaja din Europa câţiva cântăreţi de mâna a treia şi câteva dansatoare drăguţe.

Dar nu este suficient să distribui câteva fiţuici. Trebuie discutat cu presa; trebuie câştigaţi susţinători generoşi, trebuie atraşi la concerte oamenii potriviţi... în cazul vostru poate că ar trebui puse în mişcare vocile maori locale, întreaga organizare s-a aflat în mâna lui George Greenwood. De aceea a avut succes. Aveţi nevoie de un om de afaceri de partea voastră, nu de un solist vocal dintr-un cor. Şi fără doamne binevoitoare sau reverenzi. Asta dă mereu aerul de „se vrea, dar nu se poate". Aveţi nevoie de săli mari, hoteluri sau centre de conferinţă, în cele din urmă, doriţi totuşi să câştigaţi ceva.

— Vorbiţi ca un specialist! remarcă ezitant Caleb. Aţi mai făcut aşa ceva?

William clătină din cap.

— Nu. Dar vând maşini de cusut. Oarecum şi acesta este un spectacol – am avut şi noi la cursurile pregătitoare câţiva care aveau trac. Am să vă dezvălui câteva trucuri, Caleb. Fireşte trebuie să dispui de un aspect social...

— Ca aici la manufactura pentru victimele minei? întrebă mustăcind Caleb.

William confirmă serios.

— În prim-plan se află intenţia de a vinde. Am nevoie de un spaţiu favorabil pentru demonstraţie, de cazare convenabilă pentru mine şi calul meu... Care nu trebuie să fie sărăcăcioasă. Cu timpul ajungi să ai fler pentru asta. Eu observ imediat în ce cârciumă pot organiza o demonstraţie având ca scop vânzarea sau unde nicio femeie onorabilă nu

ar intra. De exemplu, eu nu aş face acest lucru niciodată la Wil*d Rover. Aic*i nimeni nu îşi aduce iubita în scop cultural. Şi nici la Luc*ky Horse. Aic*i, în Greymouth, cel mult pot fi luate în discuţie marile hoteluri. Însă la drept vorbind acesta nu este un oraş potrivit...

Ultimele cuvinte William le pronunţă visător. Lăsa impresia că deja planifica turneele, trecea în revistă locurile cunoscute de el, care se potriveau scopului.

Kura şi Caleb se priviră unul pe altul.

— Atunci de ce, pentru variaţie, nu ne-ai vinde pe noi? întrebă în cele din urmă Kura. Arată-ne cum se face! Organizează un mare concert, într-o sală adevărată, într-un oraş mare...

— Mda... oraşele cele mai mari nu se află pe Insula de Sud, atrase atenţia William, şi fireşte că eu nu dispun de contactele lui George Greenwood. Totuşi... vom începe în... Se încruntă, apoi faţa i se lumină şi zise: începem cu Blenheim! Acolo cunosc o doamnă... de fapt noi doi cunoaştem o doamnă, Kura, care are urgent nevoie de o ocupaţie...

Cred, dragă Heather, că într-o astfel de acţiune vei găsi mari satisfacţii. Pe lângă asta, ar trebui să te gândeşti că poziţia soţului tău te obligă pe termen lung la angajamente culturale sau sociale. Prestigiul de menaj îl depăşeşte pe cel al unei membre în consiliul orfelinatului local. În fond şi educaţia ta deosebită te predestinează pentru o

activitate care depăşeşte cadrul unui simplu act caritabil. Prezentarea proiectului *Ghost Whispering – Haka meets Piano* reprezintă ceva deosebit cu atât mai mult cu cât tu personal ai un merit esenţial în evoluţia muzicală şi în formarea personalităţii artistice a lui Kuramaro-tini. Eu sunt sigur că soţul tău va avea aceeaşi părere ca mine. Cu cele mai bune salutări, al tău William Martyn.

— Ei, cum sună?

William se uită la Kura şi la Caleb, care tocmai ceruse al treilea whisky, aşteptând aplauze. Soţul Kurei era convingător şi formulările sale erau irezistibile. Dar Caleb avea sentimentul că era atras într-o vâltoare în care urma implacabil să se înece...

Whaikorero, arta exprimării frumoase! spuse Kura. O stăpâneşti indiscutabil. Heather Witherspoon chiar s-a căsătorit într-adevăr cu un bogat acţionar la căile ferate şi este stăpâna unei case importante la Blenheim?

— Căile spiritelor, răspunse William pe un ton dramatic. Deci, o expediez? Dar să nu îmi faceţi apoi figura să vă retrageţi, Caleb! Dacă Heather acţionează cum trebuie – şi o va face, am încredere în ea –, veţi cânta în faţa a o sută sau două sute de oameni. Puteţi să o faceţi?

„Nu”, gândi Caleb, dar bineînţeles că spuse „da”.

Kura ceru whisky pentru toţi. În această zi şi ea voia să bea cu ei. Poate că acum începea cariera ei!

William îl urmărea sceptic pe Caleb. Omul era prea

nervos, prea palid şi mai era şi puţin euforic. Vor trebui să îl înlocuiască mai târziu. Nu va rezista niciodată unui turneu în Europa. Dar începutul trebuia făcut cu Caleb Biller. Aveau nevoie de un debut, de un mare succes.

William îi trimise o bezea soţiei lui când se ridică pentru a aduce băutura. Nu vor rămâne mult timp la whisky. Dacă totul mergea bine, curând vor bea şampanie. William era pregătit să îşi ducă la îndeplinire promisiunea făcută Kurei înainte de nuntă. Să meargă în Europa. Cu ea.

Heather răspunse aproape cu prima poştă. Şi-a exprimat bucuria că William o regăsise pe Kura şi găsea fascinantă ideea de a netezi calea spre succes a fostei ei eleve. În definitiv, ea crezuse totdeauna în Kura şi va declara asta cu plăcere presei locale. De fapt, deja menţionase asta la ultima recepţie cu ocazia inaugurării unei noi aripi a spitalului. Heather activa de mult timp pe tărâm social.

Dar arta îi era fireşte mai apropiată spiritului ei; acest lucru îl remarcase bine William. Şi bineînţeles că scena culturală din Blenheim aştepta cu nerăbdare să o cunoască pe Kura-maro-tini. Ocazie cu care Heather va avea în plus şi bucuria deosebită de a-l revedea pe William…

William zâmbi, şi când îi citi Kurei scrisoarea de la Heather, ignoră ultima frază. În orice caz, susţinătoarea lor închirie imediat o sală de concerte în cel mai bun hotel al oraşului, cu aproximativ o sută cincizeci de locuri. Şi organiză şi o recepţie pentru invitaţi. Iar în seara dinaintea

reprezentaţiei Mr. Şi Mrs. Redcliff le vor face onoarea artiştilor de a-i prezenta notabilităţilor oraşului Blenheim. Duminică 2 septembrie ar fi o dată convenabilă...?

— S-a făcut, Kura. Nu îţi mai rămâne decât să cânţi! remarcă William.

Lumina din ochii Kurei era divină. William nu o mai văzuse niciodată de la nunta lor radiind atâta bucurie. Iar ea niciodată nu îl sărutase atât de fericită şi sinceră. William răspunse uşurat sărutului. Ştia că prin asta Kura îi iertase totul. Minciunile şi tergiversările dinaintea nunţii, sarcina nedorită care ar fi trebuit să o lege pentru totdeauna de Kiward Station, ba chiar şi faptul că o înşelase cu Heather Witherspoon. William şi Kura aveau parte de un nou început, care de data aceasta va fi cum îl visase ea. Numai de nu ar mai fi Caleb. El era alături de cei doi; când William citise scrisoarea de la Heather, acesta nu zâmbise, ci se făcuse palid.

În ultima perioadă Caleb îi displăcuse tot mai mult lui William. Era tot mai confuz şi făcea atâtea greşeli la pian, încât chiar şi Kura îl repezise. Caleb îşi mai dădea drumul după ce bea primul ori al doilea pahar de whisky şi constata că William în ziua respectivă nu primise nicio veste de la susţinătoarea de care se legau speranţele lor. Dar acum sosise scrisoarea de la Heather. Situaţia devenise serioasă. Mormăind nişte scuze, se retrase pentru a merge la closet. Când reveni arăta zdruncinat.

— Aceste o sută cincizeci de locuri... nu au fost vândute

toate niciodată, nu? întrebă el, jucându-se cu paharul lui din nou gol.

William se gândi dacă nu ar trebui să mintă, dar nu avea sens. Caleb trebuia să facă faţă.

— Blenheim se consideră o localitate cu pretenţii, Caleb, dar între noi vorbind, este un cătun. Puţin mai mare decât Greymouth, dar mai dezvoltat. Dar nu este Londra. Ofertele culturale ale Blenheimului nu sunt nemaipomenite. Dacă o notabilitate a oraşului prezintă câţiva artişti… oamenii se vor înghesui să cumpere bilete pentru acest concert. Este posibil să mai daţi un concert şi a doua zi.

— Dar…

— Aşa că bucură-te, Caleb! strigă Kura. Iar dacă din cauza fricii nu te poţi bucura, gândeşte-te la ce urmează. Vei deveni un artist recunoscut! Poţi să trăieşti cum vrei, Caleb! Gândeşte-te la alternativă…

— Da, zise moale Caleb. Pot să trăiesc cum vreau…

Părea că într-adevăr se gândeşte la asta, totuşi William se simţi pe loc la fel de descurajat pe cât se simţea Caleb.

Ziua fixată pentru logodna lui Tim şi a lui Lainie se apropia, şi Elaine avea senzaţia că este singurul lucru calm într-un vârtej de agitaţii. Nellie Lambert era de săptămâni un pachet de nervi şi îşi petrecea nopţi întregi plănuind decorarea sălii şi bucatele care vor fi servite – sau era mai bine să organizeze un bufet? Tocmi o orchestră care

trebuia să susţină muzica pentru dans, deşi nu prea era ceva potrivit, pentru că Tim şi Lainie fireşte nu vor putea deschide dansul. Tim se antrena cu ardoare pentru a fi totuşi capabil să o facă. Sărmanul Roly se trezi că de pe post de infirmier ajunsese parteneră de dans.

Când Tim citi anunţul de logodnă publicat în toate ziarele de pe Coasta de Vest, făcu un atac de panică. Ar fi vrut să nu o piardă din ochi pe Lainie; orice străin apărut în oraş îi stârnea teama. Acum Tim făcea serios planuri de emigrare. Cu toate că între timp era în stare să lucreze zilnic câteva ore în biroul minei, tatăl lui îi bloca toate demersurile în acest sens. Tim nu mai punea acum asta doar pe seama infirmităţii lui, ci bănuia că Marvin Lambert avea ceva de ascuns. Probabil bilanţurile erau mai rele decât presupunea Matt. Mina lucra în pierdere, iar construcţia căii ferate nu progresa în această iarnă foarte umedă. Nici vorbă de un profit rapid din investiţiile Lambert, iar Nellie cheltuia banii cu ambele mâini ca să se fudulească cu petrecerea de logodnă. Dacă lucrurile continuau astfel, nimic nu mai putea fi salvat. Tim pleca de la ideea că mina trebuia închisă pe perioada celor mai importante lucrări de renovare. Ceea ce însemna pierderi enorme. Asta trebuia clarificat cu banca, iar tatălui lui Tim nici prin cap nu îi trecea să solicite urgent creditul necesar. Şi în plus mai era şi pericolul permanent în care se afla Lainie.

Tim se săturase. Voia să plece, dacă se putea chiar

înainte de nuntă. Sau imediat după o cununie secretă şi după o invitaţie a prietenilor la un pahar la cârciumă. Călătoria peste mări şi organizarea noii vieţi în Anglia sau în Ţara Galilor deveneau mai simple dacă erau deja căsătoriţi.

Dar Elaine era cuprinsă de febra logodnei. Se bucura în sufletul ei de petrecere – şi pentru că Nellie Lambert acum o lua în sfârşit în serios. Cu adevărat apropiate cele două nu deveniseră. S-au lovit una de alta deja în problema rochiei de nuntă a lui Lainie. Nellie voia ca aceasta să fie cusută la Mortimer sau şi mai bine să comande în Christchurch ceva ca un vis infinit de scump dintul şi mătase. Dimpotrivă, Lainie i-ar fi încredinţat lui Mrs. O'Brien şi noii ei manufacturi prima ei comandă cu adevărat importantă. Şi aici în ultimele săptămâni fuseseră mari probleme. Sosiseră maşinile de cusut şi, aşa cum promisese William, acesta le iniţia cu lucrul la ele pe femeile din aşezarea minerilor. Dar când a venit vorba despre conducerea întreprinderii, aceasta a ajuns să fie disputată de foarte competenta Mrs. Carey cu nu mai puţin competenta Mrs. O'Brien. Mama lui Roly era o croitoreasă pricepută şi avea şi simţul afacerii. Ea începuse imediat producând haine simple pentru copii, care erau atât de ieftine, încât până şi cele mai sărace soţii de mineri socoteau că nu mai merita să le confecţioneze ele singure. Mrs. Carey era de părere ca mai întâi să se încheie instruirea cusătoreselor, pentru ca încăperilor

manufacturii – pentru care fără urmă de entuziasm Lambert pusese totuşi la dispoziţie un şopron vechi al minei – „să li se dea suflet”, cum se exprima ea.

— Eu nu cos săptămâni la rând perdele pentru aceste şoproane! i se plânsese Mrs. O’Brien reverendului. Şi nici nu vom vopsi pereţii şi în niciun caz cu un „cald roz-închis”. Vor fi văruiţi! Eu am nevoie de bani, domnule reverend! Suflet am deja!

În final se impusese Mrs. O’Brien. Mrs. Carey se simţise jignită şi vorbea despre „ingratitudine”. Femeile din manufactură priveau lucrurile acestea cu calm. Afacerea a debutat bine. Dacă se continua aşa, vor putea să termine de plătit maşinile de cusut consiliului parohial într-un an sau doi.

Acum Mrs. O’Brien îi luase măsurile lui Lainie şi era entuziasmată de catifeaua albastră aleasă de fată pentru rochia de logodnă.

— Este minunată şi pot îmbrăca rochia şi pe urmă! îşi motivase Elaine alegerea faţă de Tim. Spre deosebire de rochia vaporoasă de la Christchurch.

— De exemplu o poţi purta la nunta noastră! zise Tim. Gândeşte-te bine, Lainie. Am un presentiment rău cu privire la petrecerea de logodnă…

Un presentiment rău avea şi William Martyn când în duminica dinaintea logodnei îl văzu pe Caleb Biller la biserică. Tânărul părea şi mai slab şi mai nervos decât de

obicei; de la problema cu concertul din Blenheim era tot mai slab şi mai palid. Caleb o conducea la braţ pe Florence Weber. Fata părea peste măsură de satisfăcută şi calmă, iar Caleb, dimpotrivă, părea bătut. Părinţii celor doi păşeau mândri în urma perechii. William presimţea ceva rău.

Kura urmărea de la orgă comportarea lui Caleb şi ardea de nerăbdare să audă bârfele de după slujbă. Era oarecum ruşinată de asta, de obicei se simţea deasupra acestor lucruri. Dar aici era ceva ciudat, care o făcea nervoasă. Caleb o evitase pe Florence încă de duminica trecută…

După ce reverendul îşi părăsi în cele din urmă comunitatea, Kura se alătură lui Lainie, William şi lui Tim. Ultimii trei discutau pe marginea celor întâmplate, în timp ce Tim îl aştepta pe Roly. Băiatul încă mai flirta la cimitir cu micuţa Mary Flaherty. Tim era degajat. Se urcase deja în căruţă, râdea cu Lainie şi era mândru foc. Serviciul divin din această duminică reprezentase pentru el un fel de probă generală, şi Tim reuşise fără eforturi mari să traverseze biserica pe propriile-i picioare.

— Acum mai urmează câţiva paşi de dans şi pe urmă poate veni cununia. Nu te mai gândi atâta! Pe 15 septembrie pleacă un vas spre Londra, un vapor. În cel mult şase săptămâni vom fi în Anglia.

Elaine nu spuse nimic. De fapt şi ea îi urmărea cu privirea pe Caleb Biller şi pe Florence Weber.

— Ce se petrece cu cei doi? întrebă Kura. Nu îmi pot da

seama, dar pare a fi ceva al naibii de oficial!

William privi şi el în direcţia lor.

— Pare ceva periculos. Dar iată că el se îndreaptă către noi. În caz de dubiu, stăpâneşte-te, Kura! Tot ce vei face oraşul va pune pe seama geloziei...

Într-adevăr, Caleb Biller se despărţise de Florence şi se apropia de grup cu privirea plecată. Probabil că alesese acest moment pentru a nu fi singur cu William şi cu Kura. Florence îl urmărea cu privirea puţin îngrijorată, dar mai ales triumfătoare.

— Kura, William, Lainie... Cum te simţi, Tim?

Tim zâmbi.

— Eu aş zice că mai bine decât dumneavoastră. Aţi fost târât prin toată biserica la braţul lui Florence.

— De când este ea „Florence a lui”? întrebă Kura.

Caleb se făcu roşu.

— Hm... cum să zic... Florence şi cu mine ne-am logodit ieri.

Pentru William nu era o mare surpriză. Şi nici pentru Tim. Dar fetele îl priveau înmărmurite pe Caleb.

— Kura, am discutat cu ea, spuse Caleb după câteva momente de tăcere penibilă. Am vorbit deschis, ca să zic aşa. Nu o deranjează.

— Ce nu o deranjează? Că tu eşti...

— Kura, te rog! interveni William.

— Florence spune că voi beneficia de toată libertatea în căsnicia noastră, dacă în schimb... ei, da, dacă îi ofer o

participare la conducerea minei puţin mai mare decât se obişnuieşte pentru o femeie...

— Fără îndoială că o va face într-un mod strălucit, spuse prietenos Tim. Pentru asta mina Biller se poate doar felicita. Dar dumneata nu arăţi atât de fericit.

— Mda... cam aşa este, zise Caleb. Dar eu îmi pot vedea mai departe de... interesele mele. Muzica, arta, cultura maori. Pentru că pe mine nu doar muzica mă interesează, după cum tu, Kura, ştii. Voi deveni, să zicem aşa... un om de ştiinţă privat...

— Foarte frumos, întrerupse William cu hotărâre bâlbâiala lui Caleb. Am discutat despre asta. Fiecare e liber să trăiască aşa cum doreşte. Poate că vei continua să faci aranjamente muzicale pentru Kura. Felicitări! Dar nu ne vei lăsa baltă cu concertul de la Blenheim, nu? Ne putem bizui pe dumneata, doar nu putem găsi atât de repede un înlocuitor.

Caleb îşi muşcă buzele. Duse o luptă grea cu sine însuşi, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău... Kura, William. Dar nu pot. Am încercat, aţi văzut şi voi, dar nu mă pot stăpâni. Nervozitatea mă distruge. Nu sunt făcut pentru aşa ceva. Florence crede şi ea că...

— Las-o în pace pe Florence! spuse Kura furioasă. Nu este nevoie să recunoşti că eşti doar un homo, ci şi un laş. Înainte de toate un laş! Chestia cealaltă nu ar fi mai nimic.

Elaine se apropie de Tim.

— Ce înseamnă homo? şopti ea.

Tim încerca să îşi stăpânească râsul, în timp ce Kura se lupta zadarnic cu lacrimile. Era pentru prima dată de când o cunoştea Lainie când plângea, şi mai ales în public. Suspina adânc şi nestăpânit. Fata permanent rece şi stăpână pe ea era de nerecunoscut.

— Caleb, îmi distrugi viaţa, ştii? Dacă acum contramandăm concertul... nu va mai exista altă şansă! Fir-ar... am plănuit totul pentru tine! întregul program era conceput doar pentru a te evidenţia pe tine ca artist! Eu nu te-am lăsat baltă când ai vrut neapărat să ne jucăm de-a „logodna cu Kura”! Dar tu...

— Îmi pare rău, Kura, spuse Caleb profund mişcat. Îmi pare cu adevărat rău.

Şi le întoarse spatele. Întorcându-se la familia lui, lăsa impresia că tocmai scăpase de o grea povară. Florence îl luă de braţ şi avu destulă bună-cuviinţă să nu privească spre Kura.

— Chiar nu aveţi un înlocuitor? întrebă Tim.

Nu că i-ar păsa mult de Kura, dar să vezi o fată plângând cu atâta disperare...

— În trei săptămâni? Pe Coasta de Vest? Poate la Blenheim, dacă am pleca imediat acolo. Dar astfel s-ar alege praful de noutate. Dacă apărem acolo fără un concept corect, cu un pianist local, instruit la repezeală...

William clătină din cap.

— Ar putea cânta la pian Heather, spuse deznădăjduită

Kura.

— Nu o va face. Tocmai i-am creat o carieră prestigioasă de mecena. Doar nu o să o aducem pe scenă! Ce ar zice de asta soţul ei? Uită asta, Kura!

William o luă în braţe pe soţia sa.

Elaine îşi muşca buza superioară.

— Eu nu am auzit ce faceţi voi acolo... Dar este chiar atât de greu? Mă refer la partea de pian...

Kura se uită la ea şi Elaine văzu în privirea ei o scânteie de speranţă.

— Nu este extrem de dificil. Uneori este ceva mai puţin convenţional, mai rapid. Câţiva ani de cântat la pian ar fi o condiţie.

— Eu cânt la pian de zece ani. Desigur, nu la nivelul tău, cum tu cu amabilitate mi-ai adus la cunoştinţă de mai multe ori. Dar dacă exersez trei săptămâni...

Surâsul care însoţi cuvintele lui Elaine mai reduse din aciditatea lor.

— Ai progresat mult, spuse Kura. Dar serios, Elaine, ai face asta? Ai veni cu mine la Blenheim şi m-ai acompania?

— Dacă aş fi la nivelul gradului de dificultate...

Kura părea că voia să sară de gâtul verişoarei sale.

— Şi ea este şi foarte drăguţă, remarcă William. Va lăsa o impresie mai bună decât Caleb.

Elaine se uită gânditoare la el. Spusese cumva „drăguţă”? Acum trei ani inima ei ar fi tresăltat de bucurie, astăzi privirea ei alunecă doar de la trăsăturile

adolescentine ale lui William la chipul lui Tim – care acum însă nu mai era prietenos şi vesel, ci foarte îngrijorat.

— Lainie, nu poţi face asta, oricât ai dori să o ajuţi pe Kura. Fireşte că ai cânta la pian de douăzeci de ori mai bine decât Caleb şi ai fi mai frumoasă decât orice pianistă din lumea asta, dar Blenheim...? Călătoria, marele oraş, riscul...?

— De când sunteţi atât de temător? se interesă William. Comparativ cu riscul reprezentat de nunta dumneavoastră...

— Ce este atât de periculos la o căsătorie? întrebă Lainie. M-ai privit atât de ciudat!

William îşi dădu ochii peste cap.

— Da, sunteţi cu siguranţă conştienţi că în acest fel săvârşiţi o infracţiune. Şi chiar dacă vă este indiferent... părerea mea este că totuşi vreţi să aveţi copii.

Lainie râse cam fără convingere.

— Doamne, William! Copiilor mei le va fi egal dacă numele de fată al mamei lor este O'Keefe ori Keefer. Am putea prezenta asta ca pe o eroare de scriere!

William se încruntă şi o privi aproape sceptic.

— Dar copiilor nu le va fi la fel de egal când vreodată vor constata că se numesc Sideblossom în loc de Lambert şi că moştenesc o fermă în Otago, în timp ce mina lor ia drumul unor rude îndepărtate. Această căsătorie nu este valabilă, să vă fie clar asta!

Elaine păli. Pupilele i se dilatară.

Tim clătină din cap.

— Dar Thomas Sideblossom este mort, zise el calm.

— Da? De când? Şi-ar dori asta zi de zi, dar din câte ştiu, el este la fel de viu ca dumneavoastră şi ca mine.

Privirea lui William trecu peste fiecare dintre cei de faţă. Lainie şi cu Tim se prefăceau? Trebui să admită totuşi că groaza ce se citea pe faţa lui Elaine era cât se poate de reală.

— Eu... eu l-am împuşcat în faţă... şopti ea.

William dădu din cap afirmativ.

— Incontestabil. Orificiul de intrare era aici. El indică obrazul lui stâng, apoi continuă: Glonţul a trecut prin nas în cap. Ai tras de jos în sus, probabil că ai ţintit pieptul, dar nu ai avut în vedere reculul. În orice caz l-ai scos din luptă. Are partea dreaptă paralizată, este orb de ochiul drept, iar cu stângul abia mai distinge ceva. Glonţul trebuie să fi rămas înăuntru şi apasă pe nervul optic. Dar nu este mort. Crede-mă, Lainie...

Elaine îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Este groaznic, William! De ce nu mi-ai spus mai demult?

— Am crezut că ştii. Şi tu, Kura, nu?

Kura încuviinţă din cap.

— Nu cunoşteam amănuntele, dar ştiam că el nu este mort.

— Şi m-ai lăsat să mă logodesc? Elaine încercă să îşi stăpânească furia, dar în ea se luptau groaza cu speranţa.

Doi ani de zile m-am temut de moarte!

Kura ridică din umeri.

— Scuze, Lainie, dar nimeni nu m-a introdus atât de adânc în problemele tale. Puţin mă şi miram... dar între timp puteai să fi divorţat. Sau acest Sideblossom putea să fi murit. El nu este şi alienat mintal?

Ea adresase întrebarea lui William.

— Din câte ştiu eu, nu. Deşi se străduieşte din plin cu ajutorul băuturii şi mai ales al morfinei să îşi piardă minţile. Are permanent dureri de cap şi halucinaţii. După atâta morfină şi whisky probabil că şi eu aş avea.

— L-ai văzut? Elaine îl strângea cu putere de mână pe Tim, în timp ce îl fixa cu privirea pe William. Eşti sigur?

Chipul îi luase o paloare cadaverică; ochii i se măriseră enorm şi păreau că se compun doar din pupile.

— Pentru Dumnezeu, Lainie, nu mă privi aşa! Fireşte că sunt sigur. Am stat două sau trei săptămâni la Lionel Station şi l-am văzut o dată sau de două ori. Îl conving doar rar să iasă. Se spune că nu poate suporta lumina zilei. Dar nu poţi să nu îl auzi! urlă la personal, zbiară după whisky şi după medicamentul lui... este un pacient ceva cam neplăcut, dacă mă întrebi asta. Dar nu este chiar dement şi mai ales este cu siguranţă viu.

— Asta schimbă totul, spuse calm Tim şi o trase pe Lainie mai aproape de el. Aceasta tremura necontrolat şi plângea. Atâta vreme cât în mod oficial eşti Mrs. Sideblossom, nu ne putem căsători. Dar nu ai săvârşit o

crimă. Hai, linişteşte-te! În fond veştile sunt bune! Te vei preda şi îţi vei recunoaşte fapta. Vei putea spune că a fost o eroare. Arma pur şi simplu s-a descărcat. Vom discuta cu un avocat... deşi mai corect ar fi să relatezi toată povestea şi să mimezi regretul. În orice caz, pentru asta nu te vor spânzura. Poţi divorţa şi poţi trăi alături de mine absolut legal. Aici sau în Ţara Galilor sau în altă parte.

— Aş prefera în Ţara Galilor, şopti Elaine.

Brusc simţi nevoia stringentă de a se afla cât mai departe de Lionel Station. În adâncul sufletului se simţea uşurată că nu era o criminală. Dar ar fi fost mai în siguranţă dacă şi l-ar fi închipuit pe Thomas Sideblossom mort...

— Nu am putea pur şi simplu să fugim fără să mă mai predau?

Tim clătină din cap.

— Nu, Lainie. William are dreptate. Nu ne putem creşte copiii ca urmaşi oficiali ai lui Thomas Sideblossom, oriunde am fi. Vom trece peste asta, Lainie. Noi doi! Să nu îţi fie teamă!

— Dar abia după logodnă, da? Tim, te rog! Nu aş rezista dacă se alege praful de tot, acum. Mama ta... întreg oraşul va vorbi despre noi...

Elaine plângea în hohote. Era prea mult.

Tim o mângâie şi o strânse în braţe.

— Bine, după logodnă. Deşi nu îmi place. Mă îngrijorează această petrecere...

— Dar ea are loc la Greymouth! interveni Kura. Şi atâta vreme cât Elaine se află în Greymouth, nu i se poate întâmpla nimic!

Trei perechi de ochi o priveau confuz.

— Asta spun spiritele, nu? încercă William să glumească.

Kura clătină din cap.

— Asta mi-a spus o femeie maori în urmă cu câteva săptămâni. Că Lainie este căutată încă, dar în Greymouth se află în siguranţă...

4

În timp ce Tim încerca să o liniştească, Elaine avea în minte cuvintele soţiei căpeteniei maori. „Lainie este căutată încă...” şi pe 16 august soţii Lambert o vor prezenta la jumătate din Coasta de Vest ca logodnică. Tim încerca să nu o piardă din ochi pe Elaine. Cu toate că mama lui era iritată, el dormea în cârciumă la Lainie şi se străduia să o convingă să îşi părăsească cât mai rar camera.

Bineînţeles că nu mergea aşa. Elaine trebuia să se ducă la ultima probă pentru rochia de logodnă; Nellie Lambert avea nevoie de ajutor la decorarea încăperilor. Între timp orăşelul se umpluse de străini invitaţi de Marvin Lambert. Toate camerele din Greymouth erau ocupate. Oaspeţii erau cazaţi până şi la Punakaiki şi chiar la Westport. Era imposibil să îi supraveghez! pe toţi înainte de petrecere. Tim avea să îi vadă pe oaspeţi abia la defilarea în faţa logodnicilor, cu mulţi dintre ei va face cunoştinţă abia atunci. Lambert invitase un şir de vechi cunoscuţi pe care fiul lui nu îi mai întâlnise niciodată. Toate acestea îl epuizau pe Tim. Excesiv de nervos, ducea ultima luptă cu mama sa dinaintea evenimentului. Nellie îi cerea cât se poate de serios ca pentru a face cea mai bună impresie să renunţe la atele şi la cârje şi să îi salute pe oaspeţi din

scaunul pe rotile.

— Nu este nicio ruşine, băiete, faptul că nu poţi să mergi...

— Pot să merg! se enerva Tim. Doamne, mamă, doar stau în faţa ta în picioare! Să nu înţeleagă nimeni că vreau să devin normal?

Tim ieşi şchiopătând din cameră şi îşi dori să fi putut să trântească uşa după el. O secundă se gândi să îl roage pe stânjenitul Roly să o facă el, apoi însă băgă de seamă comicul situaţiei şi zâmbi amar.

— Pregăteşte-l pe Fellow, Roly, mă duc la cârciumă... sau mai bine nu, înhamă-l. Arăţi de parcă ai avea nevoie şi tu de o bere. Ai ajutat toată ziua în casă, nu? Câte ghirlande?

— Prea multe, Mr. Tim. Am încetat să le mai numărăm când pentru a cincea oară Mrs. Lambert le-a rearanjat. Costumul dumneavoastră pentru mâine este mai larg, aşa că în principiu aţi putea să purtaţi atelele pe dedesubt...

— Nu, mama are dreptate într-o singură privinţă. Nu există nimic de care să îmi fie ruşine...

În afară de pregătirile pentru logodnă, Elaine a petrecut mult timp la pian, ceea ce pe de o parte îl liniştea pe Tim, dar pe de altă parte îl făcea nervos. El o convinsese pe madame Clarisse să le lase pe Kura şi pe Lainie să exerseze la acest instrument când localul era închis, evitând astfel ca Lainie să iasă pe stradă mai multe ore pe zi. La concertul de la Blenheim nici nu îndrăznea să se

gândească, oricum până la el vor fi depăşite cele mai dificile momente. Lainie promisese în cele din urmă că imediat după logodnă se va preda autorităţilor. Poate că *constabler*-ul nu o va ridica imediat. Elaine şi Kura păreau că nici nu sesizau pericolul; ele erau complet acaparate de munca la partiturile lui Caleb. Lainie constatase uşurată că partitura de pian nu era dificilă. După doar câteva zile o interpreta după note şi curând şi pe dinafară. Din păcate ce îi lipsea era virtuozitatea. Cu toate că era cea mai sentimentală dintre cele două fete, Elaine nu avea simţul tonului de glissando. Ea nu pătrundea în spiritul piesei, nu interpreta, ci pur şi simplu o cânta aşa cum era ea. Acolo unde Caleb accentua prin mici variaţiuni, unde cu o notă ceva vibra abia sesizabil sau uşor ezitant la răspunsul dat de pian fluierului, Elaine doar reda notele. Kura mai că dispera încercând să îi explice asta.

— O pauză? Să nu pornesc imediat, ci să aştept puţin? Cât? Un sfert de măsură?

— O bătaie a inimii, ofta Kura. Ca o boare...

Elaine o privea consternată.

— Am să încerc cu o optime.

Kura renunţă. Interpretarea ei nu va fi perfectă. Oricum Lainie nu dădea semne de trac şi cu siguranţă că nu va ceda. Publicul din Blenheim nu era unul răsfăţat. În orice caz interpretarea lui Lainie era mai bună decât majoritatea ariilor din operele redate chinuit de Roderick şi de ansamblul lui pe scenele din hoteluri.

În cele din urmă, rochia de logodnă a lui Elaine fu gata. Arăta minunat. Mrs. O'Brien îi confecţionase în plus o diademă din catifeaua din care era făcută şi rochia. Elaine va purta părul liber şi faţa îi va fi protejată de el doar cu ajutorul modestei diademe.

— Ca o zână arătaţi, Miss Lainie, spusese Mrs. O'Brien privind-o cu atenţie. Aveţi un păr minunat de moale. Unduieşte de parcă permanent adie vântul. La noi acasă, în Irlanda, alegeam în fiecare an regina primăverii şi totdeauna mi-am imaginat-o pe aceasta aşa cum sunteţi dumneavoastră!

Mrs. O'Brien era mândră de tânăra logodnică în frumoasa ei rochie, de parcă Elaine ar fi fost chiar fiica ei.

— Nu ştiu, dar zânele sunt atât de neajutorate... murmură Lainie, care îşi aduse aminte de prima ei întâlnire cu William. Cred că aş fi preferat să fiu o vrăjitoare. Dar rochia este fantastică, Mrs. O'Brien. Pe viitor fiecare femeie va comanda rochiile la dumneavoastră. Mr. Mortimer se va înfuria.

Mrs. O'Brien răspunse înţepată:

— Mr. Mortimer nu trebuie să hrănească cinci copii! Are o casă frumoasă în oraş şi nu rabdă de foame. Compasiunea mea are limite.

În ziua evenimentului Roly o luă de la *Lucky Horse* pe Elaine în brişca lui Tim – şi, spre mirarea ei, Tim îi însoţea călare pe Fellow. Purta deja costumul de seară şi părea

supărat.

— Ştiu, ar fi trebuit să mă stăpânesc mai ales la această ocazie, dar tocmai am avut încă o ceartă cu tata, îi mărturisi el lui Elaine. Bea deja de azi-dimineaţă şi nu ştiam de ce. I-am spus că va face o foarte proastă impresie asupra oaspeţilor prezentându-se beat... Şi tocmai azi mi s-a destăinuit că el caută investitori pentru mină! Asociaţi, înţelegi? în acest fel mă înlătură definitiv şi dacă propriul meu tată vede în mine un ratat, niciun străin nu mă va mai angaja.

Tim părea nefericit şi rănit.

— Oricum acum sunt ferm hotărât! Vom clarifica chestiunea cu divorţul tău şi apoi dispărem de aici. Sunt sătul!

Fellow dansa sub nerăbdătorul lui călăreţ, de parcă ar fi preferat să ia cursa pe cont propriu. Dacă continua aşa, Tim va fi complet epuizat înainte de consumarea evenimentului. Şi pe un cal blând călăritul reprezenta pentru el un mare efort, ca şi până acum.

Elaine se duse la el, îl linişti pe Fellow şi îi luă lui Tim mâna încleştată pe frâu.

— Acum te vei da jos de pe cal. Pe maică-ta o vor apuca pandaliile dacă costumul tău cel bun va mirosi a grajd. Roly poate duce calul acasă, iar tu vii cu mine în brişcă – ceea ce este extraordinar de romantic! Plus că avem parte de lună plină. Pe drum am putea să ne mai oprim ca să mai exersăm sărutul de logodnă...

Tim zâmbi fugar şi Elaine îl sărută uşor pe mână.

— Şi pe urmă vom trece şi de această seară. Fie ce-o fi.

Ea urcă în şaretă drapându-şi artistic rochia pe banchetă. Tim se duse cu calul la rampa din grajd şi ca să coboare din şa reveni la Elaine după ce-şi puse atelele.

— Ai auzit, Roly! îi zise Tim servitorului lui uşor indignat. Doamna doreşte să îl duci pe Fellow acasă, iar eu voi merge cu brişca. Vrei să o iei pe Callie cu tine sau să o ducă Roly în grajd?

Căţeluşa se învârtea entuziasmată în jurul lor şi se bucura de perspectiva ieşirii. Tim o mângâie când aceasta sări spre el.

— Pe mine nu mă deranjează, dar pe mama o ştii...

— Va trebui să trăiască cu ea. Tu ştii, Callie este piatra de încercare a adevăratei iubiri. Dacă la momentul decisiv ea latră, nu mă mai căsătoresc cu tine. Elaine râse nervos şi adăugă: Ce mai este, Roly?

Băiatul stătea lângă brişcă, cu o mutră nefericită care trezea compătimirea.

— Dar eu nu pot să călăresc! Va trebui să alerg pe jos tot drumul!

Mutra lui îi mai descreţi fruntea lui Tim.

— Roly, cine nu ştie să călărească este un om mort! cită el fraza preferată a lui Elaine. În locul tău aş fi fericit şi recunoscător dacă aş putea merge pe jos cei trei kilometri. Aşa că du calul acasă. Cine pe cine duce îmi este indiferent.

Roly nu îndrăzni să urce în şa, ci alergă cei trei kilometri pe o ploaie uşoară. La capătul drumului era furios. Noul lui costum era ud şi o ratase pe Mary Flaherty, pe care voise să o întâlnească în faţa uşii bucătăriei şi să o convingă cu câteva dulciuri de la bufet să îi dea câteva sărutări. În loc de asta, unul dintre rândaşii la caii lui Weber, rândaş pe care abia îl cunoştea, îl strigă agitând o sticlă cu whisky.

— Hai, Roly, sărbătorim şi noi niţel. Noaptea aceasta Mr. Tim al tău nu va mai avea nevoie de infirmieră!

Roly, care de obicei nu îşi uita îndatoririle, îl lăsă de data aceasta pe Fellow înşeuat în faţa casei. Cu intenţia de a a-l lua mai târziu. Mai târziu însă uită de el. Calul aştepta răbdător. Cineva va veni să aibă grijă şi de el; dar pe Fellow nu îl mai băgă mult timp nimeni în seamă, până când în cele din urmă căpătă şi el companie.

După ce a şaizecea ori a şaptezecea pereche de invitaţi trecu prin faţa tinerei perechi schimbând cu ea câteva cuvinte, Tim începu să cam ducă dorul scaunului cu rotile. Oare cui i-o fi venit ideea să îi pună să stea ore la rând la intrarea în salon şi să strângă mâinile tuturor oaspeţilor? Mama lui denumise asta „defilare”. Până acum Elaine crezuse că aşa ceva se practica numai la curţile imperiale. Visase ea oare vreodată să fie prinţesă? Acum chestiunea devenise doar plictisitoare, iar pe Tim îl părăseau treptat toate puterile. Acesta arunca priviri pline de invidie către Callie, care se întinsese în spatele lor pe covor şi dormea buştean.

— Câţi sunt în total? se interesă Lainie, apropiindu-se şi mai mult de el.

Poate că el se va mai putea sprijini de ea, dar de fapt ea era prea măruntă şi prea firavă.

— Cam o sută cincizeci. O nebunie, şopti Tim şi zâmbi cam forţat familiei Weber.

Florence intră plutind la braţul lui Caleb, care nu mai termina cu mulţumirile aduse lui Elaine. Descrise plastic povara ca o stâncă uriaşă de care se simţise eliberat când auzise că Elaine sărise în ajutorul Kurei.

— Nu elibera niciodată de stânci un geolog… glumi Tim obosit după ce perechea respectivă se îndepărtă de ei. El le va analiza cu mare atenţie, va stabili din ce se compun, de ce au căzut şi în câte componente s-au sfărâmat.

Din fericire oaspeţii următori au fost Matt şi Charlene – ultima într-o rochie verde încântătoare, de asemenea o producţie

Mrs. O’Brien –, veniţi împreună cu Kura şi William; cu toţii, din fericire, mai mult flămânzi decât vorbăreţi.

— Unde este bufetul? întrebă Kura.

Timpul petrecut de ea pe drumuri o învăţase să nu dispreţuiască o cină gratuită. William se ocupă de şampanie, iar Lainie şi Tim îi luară în primire pe invitaţii următori. Din fericire nu toată lumea era punctuală. Când pentru câteva minute salonul de primiri rămase gol, Tim se decise să pună capăt torturii. Se prăbuşi respirând uşurat într-un fotoliu din salon.

— Trebuie să mă refac pentru dans, murmură el şi o mângâie pe Callie, în timp ce Elaine se duse după nişte şampanie.

Ea îşi făcu loc printre oaspeţi până la bufet, vorbi cu Charlene şi cu Kura şi mulţumi pentru complimentele care i se făceau. Totul părea în ordine, dar ea simţea o nelinişte nedefinită. Probabil, gândi ea, din cauză că aici totul era fabulos. Ştia sigur că în dimineaţa următoare va reveni la realitate în faţa *constabler*-ului. Elaine le zâmbi poliţistului şi judecătorului de pace. Ei răspunseră cu amabilitate. Încă...

În cele din urmă, Elaine se îndreptă spre Tim cu paharele cu şampanie – şi îl văzu pe bărbatul înalt, cu părul cărunt, care tocmai intra în salon cu Marvin Lambert. Şi încremeni. Instinctiv simţi nevoia de a fugi. Dar nu, era o prostie, trebuie că se înşelase, nu era posibil... în niciun caz nu putea să fugă dintr-o toană. Trebuia să se apropie şi să se asigure că nu era vorba despre John Sideblossom...

Îşi continuă drumul.

În acel moment în salon începu să cânte orchestra. Invitaţii se îngrămădiră către sala festivă şi noul oaspete dispăru în mulţime. Bătăile inimii i se mai potoliră în timp ce se amestecă şi ea în mulţime. Cu siguranţă că era o greşeală. Ajunse şi la Tim, care tocmai se chinuia să se ridice în picioare.

— Deci, frumoasa mea... vei dansa cu mine?

Elaine vru să spună ceva, dar simţi o suflare îngheţată în ceafă. Se întoarse nervoasă – şi zâmbetul ce însoţea invitaţia lui Tim dispăru când el văzu panica întipărită pe chipul ei. Se părea că Elaine nu mai voia nimic altceva decât să o ia la fugă – şi în acelaşi timp era incapabilă să facă măcar un pas. Într-o secundă toate culorile dispărură de pe faţa ei.

— Lainie, ce ai?

— Acolo este... acolo este...

— Ah, da, iată-i pe cei doi! se auzi vocea tunătoare a lui Marvin. Îmi permiteţi să vă prezint un oaspete-surpriză? Un prieten foarte vechi... de când nu ne-am mai văzut, John? Dânsul este John Sideblossom!

Elaine întinse mâna ca un automat. Poate că doar visa urât. Poate era o halucinaţie.

— Viitoarea mea noră Lainie, fiul meu Tim.

Elaine simţi că sala începea să se rotească. Poate că nu era cea mai proastă idee să îşi piardă acum cunoştinţa... Dar atunci Sideblossom îi apucă mâna şi frica turbată care o cuprinse o readuse pe Elaine în simţiri.

— Minunata mea Elaine, spuse răguşit Sideblossom. Ştiam că te voi găsi. Cândva... Şi într-un cadru atât de plăcut, Mr. Lambert. Se întoarse către Tim cu un rânjet de animal de pradă: Ce cucerire fermecătoare. Ce păcat că se mai găsesc aici apărători. Nu ar trebui să ridicaţi pavilionul deasupra bastionului înainte de a fi dărâmat...

Elaine nu înţelegea ce spunea acesta, dar simţea

ameninţarea. Apoi nu a mai rezistat. Vru să şoptească o scuză, dar scoase doar un gâfâit. Cuprinsă de panică o luă la fugă, dar mai întâi greşi direcţia. A fost cât pe ce să intre în salonul bărbaţilor, de unde nu putea să iasă afară. Privi năucă în jur şi se ciocni de verişoara ei, care tocmai intra în salon cu două pahare cu şampanie. Băutura o stropi pe rochie. Kura vru să ocărască, dar observă groaza oglindită pe faţa lui Elaine şi se stăpâni.

— Lainie, ce este cu tine? Te-ai certat cu Tim?

Kura o privi cercetătoare. Nu, nu putea fi asta. Nici măcar pe strada din Queenstown, când Elaine îi surprinsese pe Kura şi pe William, chipul ei nu avusese această paloare, nu avusese ochii atât de măriţi. Erau ochii unui animal prins în capcană.

— John Sideblossom. El... el...

Elaine bolborosi ceva, apoi continuă să fugă, străbătu salonul şi trecu prin încăperile unde avea loc recepţia. Avea nevoie de aer. Ajunse gâfâind la intrarea puternic luminată, se feri de această lumină, îl văzu pe Fellow şi pe alţi doi cai legaţi în faţa unei căruţe.

Callie lătra. Elaine nici nu remarcase că era urmată de câine. Se aplecă automat ca să o mângâie... Şi auzi paşi în spatele ei. Sideblossom. Dar o văzu pe Callie dând din coadă şi recunoscu zgomotul făcut de cârje şi de paşii greoi ai lui Tim.

— Lainie, aici eşti... Tim se sprijini de bara de care se legau caii şi o luă în braţe pe Elaine. Dar tu tremuri de

parcă eşti pe punctul de a te prăbuşi! mai întâi linişteşte-te...

— Nu mă pot linişti. Acum Elaine începu să simtă frigul; tot corpul îi era plin de sudoare. Este John Sideblossom... el a... el va...

Tim se sperie şi el, dar avea capacitatea de a evalua rapid situaţiile critice şi de a acţiona. Asta era în mină de importanţă vitală. Acum o mângâie pe Elaine şi încercă să o liniştească vorbindu-i.

— Lainie, nu se va întâmpla nimic. În cel mai rău caz el poate să strice petrecerea. Dar dacă voia scandal, proceda altfel. Probabil că va trece la atac mâine sau îl abordează acum pe tatăl meu...

— El se va adresa *constabler*-ului şi pe urmă mă închid, şopti Elaine.

Atunci observă deodată că nu îi mai era frică. Nu îi era frică de noaptea petrecută în celulă, ba dimpotrivă. Acolo se va simţi în siguranţă.

— Lainie, *constabler-ul* face parte dintre invitaţi, noi l-am salutat mai devreme. La fel judecătorul de pace. Dacă vrei îi adun acum, după care ne retragem neobservaţi în camerele mele, iar tu îţi mărturiseşti vina...

— Acum? Imediat?

Elaine oscila între speranţă şi teamă.

— Astfel i-o luăm înainte lui Sideblossom. Iar mâine-dimineaţă faci cererea de divorţ, după care nu ţi se mai poate întâmpla nimic... Dar potoleşte-te odată, Callie!

Tim se întoarse nerăbdător către căţea, care începuse brusc să latre ca turbată. Elaine se desprinse de Tim când o auzi pe Callie mârâind. Îi reveni expresia de disperare pe chip când îşi ridică privirea peste umărul lui Tim spre unul dintre drumurile secundare ce duceau spre casă.

— Şi dacă fiul meu nu va fi de acord cu divorţul, Mr. Lambert?

John Sideblossom ieşi din umbră. Probabil că folosise una dintre ieşirile secundare. Purta o mantie lungă şi neagră peste costumul de seară. Voia deci să plece. Tim respiră uşurat. Callie lătră.

— Dacă în loc de asta speră la o reîntregire a familiei? De fapt dorinţa lui cea mai mare este ca după acest accident funest...

Elaine nu scotea o vorbă. Se retrase îngrozită când Sideblossom făcu câţiva paşi spre ea.

— Dar Elaine doreşte divorţul, Mr. Sideblossom, zise calm Tim. Vă rog să fiţi rezonabil. Lainie regretă foarte mult ce a făcut, dar fără discuţie că fiul dumneavoastră i-a dat un motiv. Vă rugăm ca acum să ne lăsaţi în pace...

— Pe dumneata nu te-a întrebat nimeni! îl puse la punct Sideblossom, apoi i se adresă din nou lui Lainie cu aceeaşi voce răguşită: Tu ai de îndreptat o greşeală faţă de el, Elaine. De acum înainte ai să-i fii soţie supusă. Thomas a fost dintotdeauna puţin cam... hm... moale. De acum mă voi ocupa eu de tine.

Întinse mâna ca să o apuce pe Elaine, dar ea îl evită.

Callie sări între cei doi şi începu să latre isteric.

Tim se aşeză în faţa lui Elaine.

— Nu aşa, Mr. Sideblossom! spuse el pe un ton hotărât. Acum dispăreţi!

Sideblossom râânji.

— Sau ce? Vreţi să mă împiedicaţi să revendic ceea ce ne aparţine?

Şi lovi. Pumnul îl atinse pe Tim în bărbie cu toată forţa şi îl aruncă într-o parte. Tim, care în niciun caz nu se aştepta la asta, căzu la podea şi nu îşi putu reţine un strigăt de durere căzând pe coapsele lui vătămate. Sideblossom se întoarse către Callie, care continua să latre.

— Tim!

Elaine uită de frică. Îngenunche lângă Tim – o situaţie pe care o folosi imediat Sideblossom. Ba mai mult, se pare că fusese ceva calculat. Răsuci fulgerător la spate mâinile lui Elaine şi le legă. După care îi băgă între dinţi un căluş – acum nu mai putea nici să ţipe.

Tim se răsuci pe pământ încercând să găsească un sprijin, timp în care neajutorat urmărea cum Sideblossom o ridică în picioare pe Elaine, apoi o luă pe sus şi o aruncă în căruţă.

— Uit-o pur şi simplu, îi recomandă batjocoritor Sideblossom în timp ce dezlega caii.

Tim încercă să se rostogolească în calea lui şi să oprească atelajul, chiar dacă Sideblossom, lipsit de scrupule, putea să treacă peste el. Sideblossom îl lovi cu

piciorul între coaste.

— Doar nu ţii cu tot dinadinsul să te bat?

Râse şi păru că se gândeşte dacă nu ar trebui să îi mai tragă câteva. Dar îl lăsă pe Tim întins pe jos. Doar nu va lovi un schilod. În orice caz, nu mai mult decât era necesar.

Căruţa era de fapt un furgon uşor. Un loc mic pentru încărcătură, iar în faţă capra mai ridicată. Elaine se afla în spate şi nu se mişca. Sideblossom se gândi că o rănise când o aruncase în căruţă. De treaba asta se va ocupa mai târziu. Partea bună era că fata era liniştită. Întoarse calm atelajul. De ce să atragă atenţia? Numai de ar termina de lătrat afurisitul de câine! Sideblossom pipăi cu mâna în căutarea armei. Dar dacă o împuşca aici şi acum, oamenii vor auzi bubuitura din casă. Era mai bine să lase javra în urmă. Sideblossom struni caii în galop.

Kura îi căuta pe Elaine şi pe Tim, dar dădu doar de William, care vorbea cu cineva la bar. Îl luă deoparte.

— Lainie şi-a ieşit complet din fire! Crede că l-a văzut pe Sideblossom. Şi nu dau niciunde de Tim.

— Ei, dar Tim nu poate fugi de tine...

William nu era tocmai treaz.

— William, este ceva serios! Elaine era înnebunită de frică. Dumnezeu ştie pe unde o fi acum...

— Dacă trebuie să ghicesc, îţi spun: la pianul lui madame Clarisse. Elaine fuge de fiecare dată când se sperie de ceva, ştii doar. Şi cum să vină Sideblossom aici?

Este paralizat şi aproape orb...

Kura îl scutură.

— Nu tânărul Sideblossom! Bătrânul! William, trebuie să o găsim. Dacă este alarmă falsă, cu atât mai bine. Dar îţi zic, Elaine a văzut pe cineva. Chiar dacă nu era John Sideblossom în carne şi oase!

William îşi mai reveni. Totuşi considera improbabil ca John Sideblossom să apară aici. Pe de altă parte, tipul, ca şi Marvin Lambert, era un vechi locuitor al Coastei de Vest. Nu era exclus să se cunoască.

Dar totuşi era lipsit de sens să ştie încotro, cum făcea Kura. Se gândi rapid. Ceea ce spusese el despre Lainie era corect. Ea nu înfrunta problemele, ci fugea. Dacă într-adevăr îl văzuse pe John Sideblossom, acum era deja pe drum. Încotro? La madame Clarisse? Ori fugea pur şi simplu de aici? William se îndreptă către ieşire. Şi atunci o auzi lătrând pe Callie. Nu se auzea tare, ci părea un lătrat care se îndepărta. William o luă la fugă.

— Aici! Ajutor!

William îl auzi pe Tim strigând încă de când se afla la ieşire şi încerca să se orienteze. La stânga faţă de accesul luminat, unde erau barele de care se legau caii. Tim încerca disperat să se ridice în picioare. Părea că nu putea să-şi mişte deloc piciorul stâng.

— Aşteptaţi, vă ajut...

William vru să ridice cârjele, dar brusc îl fulgeră o bănuială urâtă. Dacă Tim doar ar fi căzut, cârjele ar fi

trebuit…

— Lăsaţi-mă pe mine! Tim se apăra din toate puterile când celălalt dădu să îl ridice. Căutaţi-o pe Lainie! A răpit-o ticălosul! Un furgon cu doi cai, în direcţia Westport. Luaţi calul meu!

— Dar dumneavoastră…

— Niciun dar, eu mă descurc singur încălecaţi şi duceţi-vă!

Tim gemu. Simţea că prin coapsă îi treceau cuţite de foc. Nu avea nicio speranţă să o rezolve el cu Sideblossom, chiar dacă cumva ar reuşi să ajungă pe cal.

— Duceţi-vă dumneavoastră!

William puse ezitând un picior în ciudata scăriţă a şeii.

— Dar Westport? Nu ar lua-o mai curând către sud…?

— Dumnezeule! L-am văzut plecând! De unde să ştiu eu de ce ar merge la Westport? Poate că acolo are complici. Sau la Pukaiki. Asta stabiliţi dumneavoastră! Plecaţi!

Tim alunecă pe lângă parul de care se ţinea şi căzu la pământ, dar William sări totuşi în şa. Înfipse călcâiele între coastele lui Fellow şi calul nechează. Scăriţa grea a şeii îl lovea dureros în coaste. Fellow ţâşni în galop. La început William nu îl putu stăpâni. Startul fulgerător îl dezechilibră complet, dar era imposibil de căzut din acea şa specială. Tim se gândi scurt la cât de chibzuit construise Ernest şaua ajutătoare. Numai de nu s-ar împiedica Fellow…

Fellow nu se împiedică. După ce trecu de ultimele case

din Greymouth, William se aşeză mai bine în spinarea animalului. Şaua nu oferea posibilitate de mişcare, dar folosind şi scăriţa obţinu o surprinzătoare stabilitate. Fellow alerga ca fugărit de furii, dar se lăsă uşor controlat după ce William reuşi să se descurce cu frâul. La început drumul era accesibil, bine întreţinut – situaţie care curând se va schimba. Drumul pe litoral până la Pukaiki avea o porţiune foarte frumoasă, cu o minunată perspectivă asupra mării, dar era totuşi plin de cotituri şi deloc plat. După ploaie putea deveni alunecos. William se crispă, dar Fellow nu păru deranjat. Nici nu îşi reduse viteza când ajunseră la drumul neamenajat. Niciun atelaj nu putea fi atât de rapid ca focosul cal sur şi posibilitatea ca Sideblossom să fi cotit pe undeva nu putea fi luată în seamă. Vizibilitatea în lumina lunii era relativ bună, iar drumul era udat de ploaie. William ar fi observat urmele unei manevre de evitare. În plus acum auzea tot mai tare lătratul lui Callie. Deci se apropia.

Când Fellow luă într-un tempo nebun o curbă după care drumul cobora, lui William i se oferi priveliştea unei mari porţiuni de şosea. Văzu o căruţă neluminată, trasă de doi cai, urmată de o umbră mică, neagră, care lătra de mama focului. În câteva minute William i-ar ajunge. Oricum Fellow se străduia să o facă. Perspectiva de a alerga alături de alţi semeni de-ai lui îl făcea să galopeze chiar periculos. William se agăţă bine de şa şi abia acum se gândi la o strategie. Era o nebunie să gonească aşa după

Sideblossom. Omul era, firește, înarmat şi probabil că nu ar fi avut nicio reţinere să tragă în William. Sau în Fellow. Unei căderi cu calul la viteza aceasta călăreţul nu i-ar supravieţui.

Pe de altă parte, cu siguranţă nu era posibil ca la această viteză şi pe un teren denivelat să ţinteşti corect. Sideblossom avea şi aşa destulă bătaie de cap cu atelajul lui. Dacă nu ocolea gropile, risca să îşi rupă o osie. Singura şansă a lui William era să depăşească furgonul, să oprească caii şi să îl neutralizeze pe bărbat înainte ca acesta să poată face uz de armă. Elementul-surpriză era de partea lui în acest caz. Ca şi până acum Callie lătra ca turbată; deci

Sideblossom nu putea să audă zgomotul copitelor calului celui care îl urmărea. Fellow ajunse căruţa din urmă şi acum galopa alături de ea. William se îngrozi când îşi dădu seama că el şi calul aruncau umbre lungi în lumina lunii, care nu puteau rămâne mult timp neobservate de cel care conducea căruţa.

Şi avea dreptate. Sideblossom se întoarse brusc şi îl văzu pe călăreţul aflat alături. Acum William putu să îl recunoască. Adversarul nu ţinea în mâini o armă, însă ţinea biciul. Cu care începu să îl lovească pe William.

Elaine îşi recăpătă cunoştinţa în lătratul lui Callie şi din cauză că trupul ei se izbea dureros de părţile laterale ale furgonului. Mai existau câteva pături, dar în intenţia lui

Sideblossom ele aveau mai curând menirea să o ascundă atunci când îşi revenea. O durea capul; se lovise de ceva şi îşi pierduse cunoştinţa. Dar acum trebuia să ignore durerea, trebuia să se gândească la ceea ce avea de făcut! Poate că îşi putea slăbi legătura de la mâini. Dacă ar avea mâinile libere, poate că va îndrăzni să sară din căruţă. Desigur că se putea lovi de moarte la acest tempo şi pe drumul accidentat. Dar orice era mai bine decât să ajungă pe mâinile lui Thomas Sideblossom.

Elaine începu să îşi mişte mâinile în legături. Funia îi tăia dureros carnea, dar reuşi să mai lărgească legătura. În grabă Sideblossom nu o strânsese bine. Elaine îşi frecă mâinile una de alta încercând să le elibereze din strânsoare. Apoi văzu apărând alături de căruţă umbra unui cal şi a călăreţului.

Recunoscu capul nobil al lui Fellow. Nu, era imposibil. John îl pusese la pământ pe Tim. Ea spera ca acestuia să nu i se fi întâmplat ceva şi mai rău, să nu îşi fi rupt din nou oasele. Încercă să îl recunoască pe călăreţ... William! Iar acum acesta depăşea căruţa, ajungea la nivelul caprei atelajului şi...

William nu se putea apăra. Nu avea nicio cravaşă şi nici şaua nu îi permitea să se ghemuiască pentru a se feri de lovituri. Iar Fellow parcă încetinise. Loviturile de bici îi atingeau capul şi gâtul. Evitase câteva lovituri şi încerca să rămână în urmă. William îl sili să meargă înainte, dar calul reacţiona confuz la comenzile contradictorii. Trebuia

altceva. Într-o încercare disperată William îl conduse pe Fellow cât mai aproape de capra furgonului şi întinse mâna spre bici când Sideblossom îl mânui din nou. Acum putu să vadă chipul inamicului: trăsăturile lui John Sideblossom erau schimonosite de furie. Lăsase libere hăţurile cailor, se ridicase în picioare şi îşi concentra întreaga forţă în loviturile aplicate lui William, cu intenţia evidentă de a-l doborî din şa. Dar William fixă calm cu privirea biciul şi întinse mâna. Simţi în palmă cureluşa din piele şi o încolăci instinctiv pe mână în aşa fel încât să nu îi mai poată fi smulsă. Dacă ar avea suficientă putere să îl tragă...

Atunci reacţionă Fellow. Calul se sperie de umbra şerpuitoare a biciului deasupra lui şi se smuci într-o parte. William simţi în mână rezistenţa enormă opusă de şiretul din piele. În alte condiţii ar fi fost smuls din şa, dar şaua specială a lui Tim îl reţinu. Sideblossom trebui să cedeze, şi biciul îi fu smuls din mână...

Mişcarea a fost bruscă şi totul se petrecu simultan. Răsună un strigăt, un zgomot puternic. William vru să se uite înapoi, dar înspăimântat la culme Fellow goni brusc, ca să evite cureluşa din piele. Şi din nou William rămase în şa doar pentru că aceasta era special construită. Preluă controlul asupra calului abia după ce reuşi să îşi elibereze încheietura mâinii din cureluşa biciului. Biciul căzu la pământ şi Fellow se linişti imediat. Inima lui William bătea puternic, dar acesta putea acum să se uite îndărăt.

Caii lui Sideblossom îl urmau într-un tempo criminal, dar pe capra furgonului nu mai era nimeni. Sideblossom trebuie să îşi fi pierdut echilibrul şi să fi căzut. Numai Dumnezeu putea şti ce se alesese de el...

William îşi trase un moment răsuflarea. Apoi îşi dădu seama că pentru Elaine pericolul nu fusese îndepărtat. Caii înhămaţi la căruţă erau lipsiţi de orice control şi drumul în curbă era în pantă coborâtoare. William încercă să îl controleze pe Fellow pentru a opri caii, dar şi asta era ceva riscant. Drumul era prea îngust pentru a realiza o depăşire. Dacă acum calul bălan se oprea, nu însă şi caii atelajului... ori dacă aceştia nu puteau să se oprească pentru că greutatea căruţei din spate era prea mare... William se şi vedea doborât, zdrobit de furgon sau proiectat în stânci.

Elaine se lupta cu legăturile de la mâinile ei. Îl văzuse căzând pe Sideblossom şi ştia în ce pericol se afla ea. Nu vedea curba prăpăstioasă spre care se îndrepta, dar şi pe un drum normal un atelaj scăpat de sub control era periculos. În afară de asta, ceva nu era în regulă cu căruţa. Ceva părea să blocheze roata din stânga, din faţă. Dacă se rupea osia...

Apoi, deodată, legătura de la mâini cedă. Adică se lărgi suficient pentru ca Elaine să îşi poată scoate mâna dreaptă. Nu îşi mai pierdu timpul cu căluşul, se ridică şi încercă să se caţere pe capra furgonului. Reuşi să pună mâna pe hăţurile unui cal şi începu să strige la cai... în cele

din urmă prinse şi hăţurile celuilalt cal. Era aproape îngenuncheată în partea pentru bagaje a căruţei, încercând să strunească bidiviii. Numai de n-ar fi prea accentuată panta! Cu ultimele forţe Elaine reuşi să suie pe capră şi acţionă frâna. Căruţa se balansă puţin, însă caii erau bine dresaţi. Acum, când căruţa nu îi mai împingea, reacţionară la comenzile lui Elaine. Trecură la trap, apoi la pas. William îi impunea acelaşi ritm lui Fellow.

Brusc se făcu linişte; nici măcar Callie nu mai lătra. Se auzea doar respiraţia ei sacadată când sări alături de Elaine pe capră, ca să o lingă pe faţă.

— Doamne, Lainie…

William simţea cât de tare îi bătea inima. Abia acum îşi dădea seama cât de aproape fuseseră de moarte sau cel puţin de un accident grav. Elaine se eliberă de ultimele legături râzând şi plângând în acelaşi timp. Nu mai reuşea să o îndepărteze pe Callie.

— Bravo, Callie, căţeluşă bună. Acum ajunge, iar m-ai…

William o privea îngrijorat. Elaine părea nenatural de degajată, ca şi cum ar fi trecut doar printr-un neînsemnat incident cauzat de o defecţiune la căruţă.

— Poţi să te uiţi ce este cu roata din faţă? O blochează ceva.

— Doamne, Lainie…

William repetă cuvintele, dar de data aceasta cu vocea răguşită, privind ţintă furgonul. Roata stângă din faţă…

Elaine se pregătea să coboare, să se uite şi ea.

— Nu, nu te uita, nu face asta!

William respira cu greutate; cel puţin de asta trebuia să o scutească.

Între spiţele roţii, ţinute de zdrenţele pelerinei lui, atârna leşul lui John Sideblossom. William mai curând căzu de pe cal decât coborî. Se clătina la marginea drumului şi vărsa.

Elaine rămase ascultătoare pe capra căruţei. Citi totuşi pe chipul lui William ceea ce văzuse acesta. Îl văzuse căzând pe Sideblossom; ar fi trebuit să ştie ce se petrecuse. Fulgerător îşi aminti de altceva şi începu să tremure necontrolat. William o dădu jos din căruţă şi o conduse la marginea drumului.

— În căruţă sunt pături. Ar trebui să le pui pe cai…

Dinţii lui Elaine clănţăneau, dar ea se străduia să facă ce i se spusese. Dacă se gândea şi la altceva decât numai la cum să aibă grijă de cai, înnebunea. William deja se uita la ea ca şi cum nu ar mai fi fost în toate minţile. El aduse păturile, puse una pe Elaine şi alta peste leşul lui John Sideblossom – pe care cineva trebuia să-l îndepărteze, înainte ca atelajul să fie pus din nou în mişcare. William nu se putea hotărî să facă acest pas.

— Ai putea să acoperi tu caii, spuse Elaine privind fix înainte.

Putea să o facă. Mai întâi trebuia să lege caii de ceva. Nici vorbă ca furgonul să fie mişcat şi să târască în continuare leşul. La câţiva metri distanţă se aflau nişte

pomi, acolo ar trebui să lege caii. Poate că va putea să îi deshame... William îşi făcu stângaci de lucru la harnaşament.

Din fericire caii nu se mişcară din loc, ci stăteau răsuflând greu şi tremurând. Doar Fellow se duse agale spre Elaine. Ea îi apucă frâul. William se ocupă de ceilalţi cai. Lucra mecanic... numai să nu gândească, să nu se mai gândească la cele întâmplate...

— Tim... zise Elaine... tu l-ai...

— Am vorbit cu el, Lainie, este în regulă.

Sau nu prea. William îşi aminti chipul schimonosit de durere al lui Tim. Numai să nu se gândească... O cuprinse cu braţul pe Elaine. Callie începu să latre.

Lainie strânse pătura pe ea.

Deodată Fellow ciuli urechile, şi imediat şi ceilalţi doi cai se mişcară.

— Zgomot de copite, şopti Elaine. Începu să tremure mai tare. Tu crezi că el...

— Elaine, John Sideblossom este mort. Nu îţi mai poate face nimic. Tim a trimis oameni după noi... nu poţi să îţi faci câinele să tacă? De ce latră mereu când cineva pune mâna pe tine?

William se ridică.

— Nu latră la oricine, şopti Elaine.

5

Primul care a ajuns la cei doi a fost Jay Hankins, cu iapa lui cu picioare lungi. Acesta fu urmat de *constabler,* de judecătorul de pace, ca şi de Ernie şi de Matt.

— Dumnezeule, Mr. Martyn! Cum de aţi oprit căruţa aici? Hankins privea panta abruptă a drumului. Şi unde este individul care...

William arătă către pătura care între timp se umpluse de sânge.

— A fost un accident. Iar căruţa a fost oprită de Lainie...

Elaine se uita mirată la el. Unde era irlandezul arogant, care aproape singur eliberase Irlanda de ocupanţii englezi?

— Totuşi a fost un act de curaj, Mr. Martyn. Omul avea desigur armă... Lainie, dumneavoastră sunteţi bine?

Matt o sprijinea pe Lainie, care tremura iarăşi. De data aceasta Callie nu mai lătra.

— Eu cred că aici sunt totuşi necesare câteva explicaţii, zise *constabler*-ul, care ridicase un colţ al păturii şi se strâmbase. Dar mai întâi trebuie să... să facem curat aici. Dispunem de doi oameni cu stomacurile tari? Şi cum ducem fata acasă?

Elaine se sprijini de Matt Gawain.

— Tim? întrebă ea.

Matt ridică din umeri.

— Nu ştiu, Lainie. Doctorul se ocupă de el. Dar era conştient, putea vorbi şi ne-a spus ce s-a întâmplat. Acum îl vom trimite pe Hankins cu calul lui de curse acasă. Va aduce o brişcă şi curând veţi fi alături de Tim. Poate căjay va afla şi ceva noutăţi…

Elaine încuviinţă cu sârg din cap. Îi era foarte frig şi frică, dar nu va fi mai bine dacă mai aştepta încă o oră la margine de drum.

— Şi eu am un cal de curse, spuse ea, şi arătă către Fellow. Va rezista la încă un drum.

— Vreţi să călăriţi, Miss Lainie? întrebă *constabler*-ul. În starea în care vă aflaţi?

Elaine coborî privirea asupra ei. Rochia îi era murdară şi zdrenţuită, la încheieturi avea urme ale legării lor şi, după cum îşi simţea capul, avea faţa plină de vânătăi şi julituri. Dar voia să fie lângă Tim…

Atunci îşi aminti de bunica ei. Schiţă un zâmbet, dar vorbele îi sunară foarte serios:

— Dacă nu mai călăreşti, eşti mort.

Elaine ar fi preferat să parcurgă distanţa în galop, dar gândindu-se la Fellow, se limită la un trap uşor. Matt şijay, care o însoţeau, clătinau totuşi dezaprobator din cap în privinţa tempoului.

— Nu îl puteţi ajuta, Miss Lainie, spuse Jay.

Elaine îi aruncă o privire cruntă, dar nu răspunse. Era prea obosită şi prea îngheţată ca să mai vorbească. De fapt

ar fi preferat să plângă. Se stăpâni totuşi, ba chiar se pregăti să îl ducă în grajd pe Fellow când ajunseră la casa Lambert. Dar Matt i-l preluă pe Fellow.

Elaine străbătu şchiopătând saloanele... mai erau încă invitaţi care discutau agitaţi, dar ea nici nu înregistră când i se adresa cineva. Ajunse în cele din urmă la coridoarele din aripa cu bucătăriile şi la camerele lui Tim...

Elaine simţi că se prăbuşeşte când îl văzu pe Tim întins în pat la fel de palid şi de liniştit ca în prima zi de după accident. Nu se putea aşa ceva, nu se putea mai ales după toate acestea! Se puse pe un plâns isteric, nu se mai putea ţine pe picioare.

Berta Leroy o sprijini.

— Hei, Lainie... doar nu vom leşina! Roly! Aveţi whisky pe aici?

— Lainie!

Era vocea lui Tim.

Elaine o dădu pe Berta la o parte şi se duse la patul lui Tim. El se ridică în capul oaselor când ea îngenunche lângă el.

— William chiar a reuşit? Oh, Doamne, îmi venea să îl altoiesc pe cal cu cârjele mele! Avea chef să discutăm despre direcţia în care să o apuce!

— Tim, tu... Elaine îl mângâie pe faţă şi îl pipăi pe corp... nu avea bandaje... cu toate că tresărise uşor când îi atinsese partea stângă.

— Contuzii destul de grave, spuse Berta Leroy şi îi

întinse lui Elaine un pahar. Dar nu este nimic rupt, nu vă faceţi griji.

Elaine plânse în continuare, dar de această dată de uşurare. Sorbi din pahar şi se cutremură.

— Acesta nu este whisky...

— Nu, este laudanum. Berta o sili să golească paharul, apoi adăugă: M-am răzgândit în privinţa şnapsului. Acesta te face doar vorbăreţ, ca să nu mai vorbim de emotivitate. În loc de asta, veţi dormi. Şi dumneavoastră la fel, Tim! Altfel mă iau după soţul meu şi anulez întrevederea aceasta!

Cei ce se găseau în dimineaţa următoare în biroul *constabler*-ului erau nedormiţi.

Elaine se trezise spre dimineaţă în ciuda laudanumului şi se prezentase abia târându-se la patul lui Tim. Tim, care deşi luase morfină era treaz şi medita, se trase deoparte şi o luă în braţe, în timp ce ea bâlbâind şi suspinând îi oferea o versiune cam confuză a împrejurărilor morţii lui Sideblossom. Când în cele din urmă adormi cu capul pe umărul lui, el nu mai cuteză nici să se mişte, de aceea toată noaptea nu găsi o poziţie comodă şi dimineaţă era pe măsură de tensionat.

Elaine avea încă dureri de cap şi cădea dintr-o criză de plâns în alta. Comportamentul liniştit pe care îl avusese imediat după răpire se transformase complet. Pentru prima oară izbucnise în lacrimi la vederea rochiei ei de

logodnă complet deteriorată şi plânse şi când Charlene apăru cu îmbrăcăminte de schimb.

— Nu mai plânge! Mrs. O'Brien îţi face o rochie nouă, îi promise Charlene. Dacă se grăbeşte, o termină înainte de concertul de la Blenheim. Acolo voiai să o îmbraci…

— Dacă nu voi fi atunci la închisoare… suspină Lainie.

Charlene încercă să o convingă să ia micul dejun. Dar nu o putu potoli şi reîncepu să plângă când veni vremea să plece. Apoi ea îl urmă pe Tim care şchiopăta prin salon şi prin faţa tăcutei Nellie Lambert. Marvin Lambert nu se arătă. Era fie la lucru la mină, fie era beat – deja sau încă.

William sărbătorise toată noaptea împreună cu Kura simplul fapt că era în viaţă. După drumul forţat făcut călare şi după solicitările la care fusese ulterior supus pentru a-i face Kurei proba vitalităţii lui din orice poziţie, se mişca aproape la fel de greoi ca Tim.

Nici *constabler*-ul nu dormise grozav. Împreună cu ajutoarele lui îşi petrecuse noaptea cu recuperarea şi aducerea cadavrului şi cu verificarea primelor declaraţii. Şi doctorul Leroy arăta cam zdruncinat după cercetarea resturilor pământeşti ale lui Sideblossom. Nu descoperise nimic care să fi contrazis declaraţia lui William.

— Deci putem constata, concluzionă judecătorul de pace – un bărbat ponderat şi paşnic, care mai deţinea şi funcţia de şef al staţiilor de telegraf din localitate – că în plin galop, stând pe capra căruţei sale, Sideblossom a încercat într-un gen de altercaţie să îi smulgă biciul lui William

Martyn, care călărea alături. O smucitură neaşteptată l-a făcut să îşi piardă echilibrul. În cădere pelerina lui s-a agăţat de suportul pentru bici şi omul a fost târât până când a murit. Obiecţii?

Cei care îl ascultaseră clătinară din cap.

— Nu a fost o moarte frumoasă, remarcă *constabler*-ul, dar niciun seamăn foarte agreabil... Am ajuns la dumneavoastră, Miss Lainie Keefer. Sau mai curând Elaine Sideblossom, dacă v-am înţeles bine azi-noapte. Cum a fost cu acea împuşcătură? De ce trăiaţi aici sub un nume fals? Cum de Greymouth era „sigur” şi de ce acest Sideblossom nu putea să vă ceară simplu socoteală, ci trebuia să vă răpească?

Elaine trase adânc aer în piept. Apoi începu să povestească încet, pe un ton neutru, cu privirea în podea.

— Acum mă veţi aresta? întrebă ea după ce termină de vorbit.

Închisoarea era chiar alături de biroul *constabler-ului.* Momentan era goală şi relativ mare. În weekend fiecare colţişor al ei era utilizat pentru cazarea celor care trebuiau să îşi revină după beţie.

Constabler-ul zâmbi.

— Cred că nu. Dacă aţi fi vrut să fugiţi, acum eraţi deja plecată, în afară de asta, trebuie să mai verific încă o dată totul. Ca şi mai înainte, chestiunea mi se pare cam confuză. Mai ales găsesc ciudat că până acum nu am auzit nimic despre chestiunea aceasta. Bun, această Lionel

Station se află la un capăt de lume, dar o tânără femeie pe o listă de urmărire, şi încă pentru o crimă spectaculoasă... cred că mi-ar fi sărit în ochi. Până atunci nu puteţi emigra, Miss...

— Lainie, şopti Elaine.

— Ea nu ar dori în niciun caz să mai poarte numele de Sideblossom, dacă toată această poveste corespunde realităţii, trase concluzia judecătorul de pace. Şi luând în considerare faptul că tocmai s-a logodit cu altcineva. Cred că nu v-aţi gândit serios să vă căsătoriţi a doua oară, Miss Lainie! Ar trebui să solicitaţi neapărat astăzi rezolvarea problemei divorţului.

Tim încuviinţă din cap.

— Din câte ştiu eu, în Westport există un avocat. I-am putea telegrafia...

El se pregăti să se ridice, în timp ce *constabler*-ul îi întindea peste masă procesul-verbal lui Elaine, spre a-l semna.

— Dar va mai trebui să discutăm despre Blenheim! interveni William. Înţeleg că pentru moment ai şi alte griji, Lainie...

— Doar nu credeţi că după toate acestea ea va merge cu dumneavoastră la Blenheim! zise Tim.

Îl durea cumplit partea stângă şi voia să pună capăt acestei discuţii. Elaine îşi puse mâna peste a lui, ca să îl liniştească.

— Fireşte că mă duc la Blenheim, spuse ea obosită.

Se uită cu teamă la *constabler.* Tim însă aştepta plin de speranţe hotărârea acestuia.

Poliţistul se uita consternat când la unul, când la celălalt.

— Ce mai este cu acest Blenheim?

William îi explică situaţia de parcă importanţa spectacolului Kurei şi al lui Elaine era ceva destinat să salveze Insula de Sud de invadatorii barbari. Tim îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, William, este doar un concert…

— Pentru Kura este mai mult, îl contrazise Lainie. Iar eu cu siguranţă că nu voi fugi, domnule *constabler!*

Constabler-ul clătină din cap şi îşi muşcă buza superioară. Un obicei comun cu Lainie, care zâmbi.

— De asta mă tem mai puţin, Miss Lainie, spuse el în cele din urmă. Mă îngrijorează mai mult siguranţa dumneavoastră personală. Acest Thomas Sideblossom va afla cel târziu mâine despre moartea tatălui său. Sunteţi sigură că nu va plănui să se răzbune? Ar fi capabil de aşa ceva?

Elaine ba se făcea albă ca varul, ba roşea toată.

— Thomas ar fi în stare de orice… şopti ea.

— Poate mai înainte! interveni William. Dar după acest incident cu pistolul…

Tim înregistra cu admiraţie reţinută cât de prudent se exprima acesta. Tipul era un călăreţ cam nepriceput, dar ca avocat ar fi fost un as.

— El nu iese din casă şi are permanent nevoie de ajutor. Domnule *constabler,* este ca şi orb!

— Dar este capabil de plănuirea unui atentat? insistă *constabler-ul.*

— Noi nu o vom scăpa din ochi pe Lainie! declară William.

Constabler-ul îi privi sceptic. Un Tim epuizat şi în cârje – şi un

William căruia doar la vederea unui cadavru şi i se făcea rău. El nu i-ar angaja pe niciunul dintre ei ca gardă de corp.

— Dumneavoastră ar trebui să ştiţi, Miss Lainie, spuse el zâmbind uşor. Dar gândiţi-vă bine, cel puţin spiritele maori nu vă vor mai proteja dacă plecaţi din Greymouth.

— Nu prea au fost de ajutor nici ieri, remarcă Elaine.

William şi Tim începură să se certe din nou când părăsiră biroul, urmându-l pe judecătorul de pace pentru a merge la serviciul telegrafic. Elaine avea o senzaţie ciudată, parcă plutea. Dar mai era ceva...

— Mr. Farrer... părinţii mei sunt în Queenstown... le-am putea telegrafia şi lor? Dacă acum totul devine public...

Mai văzu că judecătorul de pace răspundea, pentru că buzele i se mişcau, dar ea nu îi mai auzea cuvintele. Totul începu să se rotească, ca în ziua anterioară, dar de data aceasta Elaine nu îşi mai reveni, ci se pierdu ca într-un nor. Nu era neplăcut, dar era departe, departe...

Elaine auzea vocile ca de la mare distanţă când îşi reveni treptat.

— Totul a fost ceva cam mult pentru ea...

— Lovitura de la cap...

— Nu se poate să fi păţit ceva...

Ultima dintre voci era a lui Tim. Şi suna goală, disperată şi obosită.

Elaine deschise ochii şi îl văzu pe doctorul Leroy luându-i pulsul.

Tim şi celelalte voci nu veneau din încăpere... se pare că fusese dusă la micul spital. În spatele doctorului se agita Berta.

— Am... ceva grav? întrebă ea încet.

Doctorul Leroy zâmbi.

— Ceva foarte grav, Miss Lainie! În perioada următoare va trebui să mâncaţi regulat, să nu vă mai strângeţi atât şnururile...

Abia acum observă Elaine că cineva îi desfăcuse corsetul şi se roşi.

— ... Şi să vă rezolvaţi toate problemele personale legate de divorţ şi căsătorie. Sunteţi însărcinată, Miss Lainie! Şi dacă aduc eu pe lume copilul, aş prefera să nu mă adresez dumneavoastră cu Miss!

— Când va veni pe lume copilul, noi vom fi demult în Ţara Galilor! spuse Tim tandru.

Berta Leroy îi dăduse vestea şi îl lăsase să intre la Elaine. Chiar şi tinerei femei îi permisese să se ridice când

luase micul dejun. Roly era deja în drum spre brutar – şi aşa vestea se răspândise în Greymouth mai repede decât ar fi făcut-o orice telegraf.

— Vom lăsa totul în urmă. Nu va mai trebui să mă mai tem niciodată de acest Sideblossom, continuă el.

— Poate că eu voi fi în închisoare când va veni pe lume acest copil... murmură Elaine. Există un proces, Tim, nu îţi poţi ascunde capul în nisip pur şi simplu... sau în praful de cărbune din Ţara Galilor. Eu sunt bucuroasă că am voie să mă duc la Blenheim.

— Doar nu vrei să cânţi la pian în Blenheim? În starea în care te afli!

Tim o privea înmărmurit.

Elaine îl mângâie pe obraji.

— Eu nu sunt bolnavă, iubitule. Iar Kura probabil că va spune: Când nu mai poţi cânta la pian, eşti moartă!

Kura îi aştepta pe Elaine şi pe Tim când aceştia ieşiră din cabinetul medical.

— William mi-a spus despre copil, spuse ea aproape înecându-se. Tu... te bucuri, nu?

Elaine râse.

— Fireşte că mă bucur! Este cel mai minunat lucru care mi se poate întâmpla în viaţă! Dar nu îţi face griji, voi veni totuşi la Blenheim. De mâine exersăm din nou, este bine? Astăzi încă sunt ceva cam slăbită. Aş mai vrea şi să telegrafiez pe urmă...

— Şi despre asta mi-a povestit William, spuse Kura încă uşor tensionată. Deci cu Blenheim, cu telegrafiatul... Elaine, ştiu, este dificil. Dar nu ai mai putea aştepta puţin? Dacă îi anunţi acum pe părinţii tăi, în două zile ei vor fi aici...

— Da, două zile sunt cam puţine, dar...

Elaine o privi mirată pe verişoara ei. Nu înţelegea ce o privea asta pe Kura, dar ei îi părea această chestiune foarte importantă.

— Elaine, dacă te găsesc pe tine, mă găsesc şi pe mine. Apoi pleacă telegrama către Haldon, şi eu... Lainie, înţelege că nu vreau să fiu percepută ca pianistă de bar! Dacă acel concert de la Blenheim are succes, eu devin o cântăreaţă cu program propriu, cu propriul meu program de turnee. Pot prezenta articole din ziare. Voi putea să spun că vom merge la Londra... Ochii Kurei străluceau numai la gândul succesului, dar în voce se distingea îndoiala şi parcă implora. Ea continuă: Dacă părinţii tăi mă vor auzi cântând la Wild Ro*ver, vor afl*a că eu un an întreg am fost o cântăreaţă ambulantă... Te rog, Lainie!

Elaine ezita. Apoi încuviinţă din cap.

— Bine, o săptămână. Sper că va fi într-adevăr un succes. Eu personal nu m-am văzut niciodată ca artistă...

Kura zâmbi.

— Poate că bebeluşul va fi artist. Ori artistă. În orice caz, la naştere eu îi voi dărui un minunat pian cu coadă.

6

Pentru Elaine călătoria la Blenheim nu se dovedi obositoare. Dimpotrivă, ea admira din trăsură priveliştea formaţiunilor stâncoase ale munţilor şi în final podgoriile de deasupra Blenheimului. Dar Kura părea să nu fi văzut nimic din toate acestea. Privea fix înainte şi părea că asculta melodii care i se dezvăluiau doar ei. În veşnicia ei interioară ea retrăia când iadul insuccesului, când fericirea aplauzelor asurzitoare. William avea ochi doar pentru Kura. Părea că trăia febra apariţiei pe scenă la fel ca şi ea ™ şi fireşte că şi pentru el era un nou început. Dacă acum Kura va avea succes, va renunţa la afacerea cu maşini de cusut şi se va dedica în întregime scopului de a-şi face soţia cunoscută şi celebră.

Se părea că amândoi considerau acest concert ca pe un moment hotărâtor al vieţii lor – şi Elaine se simţea uneori apăsată de această povară. În plus mai avea şi grija lui Tim, pentru care călătoria pe parcursul a trei zile reprezenta un efort mare. Pentru aceasta Elaine insistase foarte mult ca etapele să fie scurte. Înaintau cam tot atât de încet ca în fatala călătorie de la Queenstown la Lionel Station. Iar drumurile erau pe porţiuni întinse pline de hârtoape şi prost amenajate. Şi Kura se plânsese după cea de a doua etapă că o dor toate oasele. Tim nu spunea

nimic, dar se vedea că era în aceeaşi situaţie. Se străduia să afişeze bună-dispoziţie, dar Elaine îi remarcase expresia încordată de pe chip şi cearcănele adânci de sub ochi. Îl auzea gemând în somn în momentele în care mai reuşea să adoarmă. Când se strecura noaptea în camera lui de hotel, acesta era de cele mai multe ori treaz, adâncit în lectură pentru a mai uita de dureri. Toate acestea erau premise urâte pentru planurile lui de emigrare deseori împărtăşite celorlalţi.

Elaine era îngrozită de croaziera care ar fi durat şase săptămâni, îşi imagina vasul ca pe o luntre care se clătina veşnic, pe puntea căruia Tim trebuia să lupte să îşi păstreze echilibrul. Urma călătoria de la Londra în Ţara Galilor, probabil călare, şi în final dezamăgirea, dacă nu se întâmpla totul cum spera Tim.

Elaine nu mai era de mult atât de optimistă ca logodnicul ei. Desigur, îl credea când spunea că avusese oferte nenumărate. Dar oare proprietarii de mine îl vor mai angaja acum? Un inginer de mine care să se bazeze pe ochii şi urechile altora în ce priveşte subteranul? Care el însuşi putea inspecta doar limitat amenajările din interiorul minei? Aici, la Greymouth, dispunea de Matt Gawain, a cărui experienţă practică era completată de cunoştinţele tehnice ale lui Tim, pe care îl informa corect şi competent. Îl mai avea aici pe Roly, care îi preluase din proprie iniţiativă unele mici treburi cotidiene. Se va mai putea el descurca fără Roly? Băiatul era totdeauna în

preajma lui, chiar şi când ajutorul lui nu mai era strict necesar. Dar când Roly nu îi va mai fi alături? Când nimeni nu îi va mai înşeua calul, nu îi va mai duce geanta şi nu va mai fi la dispoziţia lui pentru diverse chestiuni minore? Acasă Elaine l-ar înlocui pe acesta. Dar într-un loc străin?

Tim trebuia să se gândească la toate astea tocmai acum, când călătoria îi punea la încercare rezistenţa redusă. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care el devenea tot mai tăcut şi mai morocănos pe măsură ce se apropiau de ţelul călătoriei. Cu privire la Thomas Sideblossom nu avea motive de îngrijorare. Puţin înainte de plecarea lor, judecătorul de pace le comunicase că până acum nu reuşise să informeze familia Sideblossom despre încetarea din viaţă a lui John. Fusese trimis un curier la Lionel Station, dar Zoe şi Thomas Sideblossom nu se aflau la fermă.

— Ar trebui să fie în nord, la vreun medic, fusese de părere Mr. Carrington. Pentru a îndepărta glonţul din capul lui Sideblossom – cam aşa înţeleseseră maorii de la fermă. Nu lăsaseră nicio adresă pentru contact şi se va aştepta până când aceştia vor reveni, în speranţa că nu va dura prea mult. Am fi vrut să trimitem cadavrul la

Otago, dar dacă nu primim de acolo curând confirmarea, va trebui să îl îngropăm aici.

Elaine era sigură că maorii de la Lionel Station înţeleseseră foarte bine scopul călătoriei lui Thomas Sideblossom. Datorită modului său de a angaja oamenii,

exista personal perfect instruit, ca Arama şi Pai, fără a mai vorbi de Emere. Aceasta cu certitudine că avea cunoştinţă de planurile lui John. Îl deplângea ea? Nu i se părea bizar că tânăra Zoé îl va îngropa după ce ea, Emere, împărţise cu el patul şi îi născuse copiii?

Zoé Sideblossom nu avea copii. William ştia că primul ei copil se născuse mort şi că după aceea pierduse o sarcină – asta îi povestise lui Elaine; în orice caz, cu excepţia lui Thomas, nu mai existau moştenitori legitimi. Ciudat era că acum Zoé se ocupa de Thomas... dar poate că era doar bucuroasă că putea să părăsească ferma sub un pretext oarecare.

Mai toţi credeau că nimeni nu urzea planuri împotriva lui Elaine, fapt pentru care bărbaţii nu prea luau în serios ideea de a nu o pierde din ochi. Când în cele din urmă ajunseră la Blenheim, Tim se retrase imediat la hotel – un semn al slăbiciunii care îl marca cu siguranţă. Elaine îl trimise după el pe Roly.

— Vezi să se odihnească puţin. Recepţia din seara aceasta de la Mrs. Redcliff este şi ea obositoare.

Roly nu ar fi avut nevoie de niciun îndemn. Îi fusese de ajuns pretextul de a-i duce bagajul lui Tim, pentru a se ocupa de pacientul lui.

William se despărţi de ei cu nişte motivaţii străvezii, de a căror şubrezenie Kura şi-ar fi dat seama dacă ar fi manifestat şi cel mai mic interes pentru altceva decât concertul ei, care urma să aibă loc în seara următoare.

William ştia ce îi datora lui Heather Redcliff, născută Witherspoon. Cu toate că ea se afla în mijlocul pregătirilor pentru recepţia din acea seară, acel „William, este necuviincios acum” sunase atât de încurajator, încât el mimase doar o mutră mâhnită, dar nicidecum nu se pregătise să părăsească imediat elegantul imobil.

Apoi se găsi şi posibilitatea de a-i da un liber scurt fetei în casă. Bucătăreasa era oricum bucuroasă că nu mai stătea cineva cu ochii pe oalele ei, iar copiii fuseseră duşi la prieteni, în aşteptarea recepţiei.

— Abia aştept să o revăd pe Kura, susţinu Heather, aranjându-şi părul în timp ce îl conducea pe William.

— Iar eu mă bucur că am să îl cunosc în sfârşit pe fabulosul Mr. Redcliff, spuse zâmbind William. Deci la ora opt.

Kura şi Elaine petrecură după-amiaza vizitând sala concertului din hotel şi exersând programul lor. La început Elaine a fost intimidată de mărimea şi eleganţa sălii. Hotelul era impunător. Era de departe mai monden decât *White Hart* din Christchurch, iar cu pensiunea bunicii ei nici nu se compara.

— Acustica este excepţională! zise Kura, care cu ansamblul Barrister mai fusese în acest oraş. De data aceasta vom avea scena pentru noi, doar pentru noi. Niciun alt cântăreţ sau dansator, oamenii ne vor asculta doar pe noi! Nu este o senzaţie minunată? Ca şampania…

Se plimba încoace şi încolo pe scenă. Lui Elaine asta îi provoca mai curând teamă. Inima îi bătea mai tare, dar nu avea crizele de panică ale lui Caleb. Tracul mai mult o stimula, şi strălucirea din jur se va răsfrânge în interpretarea ei. Kura nu îşi făcea probleme. Cunoscuse dansatori în ansamblu care tremurau din cauza tensiunii în fiecare seară, ca mai apoi să fie tot mai buni. Lainie era un asemenea gen – precis îşi va face treaba bine.

Deja la repetiţia generală Elaine cântă mai bine decât la Greymouth; dar poate că asta se datora pianului cu coadă foarte scump, ireproşabil acordat, pus la dispoziţie de hotel. Elaine examină cu veneraţie instrumentul şi apoi cântă la el cu o plăcere vizibilă.

Ambele fete erau foarte bine dispuse când se îndreptară spre camerele lor pentru a se schimba în toaleta de seară. Mrs. O'Brien realizase într-adevăr o operă de artă croindu-i în doar o săptămână o nouă rochie lui Elaine. De data aceasta din catifea de culoare închisă; materialul albastru-azur nu mai putuse fi procurat atât de repede a doua oară. Dar şi aceasta arăta minunat. Albastrul ca cerul nopţii făcea ca părul lui Elaine să fie şi mai strălucitor şi îi sublinia tenul foarte alb. O făcea mai serioasă, mai puţin feciorelnică.

Kura nu avea rochie nouă. Economiile ei şi ale lui William fuseseră complet epuizate de costurile călătoriei şi ale publicităţii pentru concert, şi William fusese nevoit să o refuze când ea îl rugase să îi croiască el însuşi o rochie.

— Scumpo, eu stăpânesc această maşină-minune doar incomplet. Şi dacă mă întrebi, îţi voi spune că doar o mică parte a tuturor femeilor vor dobândi vreodată dibăcia lui Mrs. O'Brien. Ca să fiu sincer, înainte ca ea să pună mâna pe maşină eu consideram că aşa ceva este imposibil. Are un talent înnăscut. Mă şi gândeam să o recrutez pentru cursurile de reprezentant Singer... Dar dacă avem succes la Blenheim, s-a terminat cu Singer. Curând îţi vei cumpăra garderoba la Londra...

Astfel Kura va apărea în vechea ei rochie bordo, dar şi aşa va pune în umbră toate femeile din jurul ei. Şi în casa Redcliff a fost urmărită cu priviri admirative chiar înainte de a fi prezentată ca oaspete de onoare al serii. Heather Redcliff o salută cu exuberanţă, şi Kura se lăsă chiar îmbrăţişată de ea.

— Eşti răpitoare, Kura! spuse plină de entuziasm Heather. Te-ai maturizat şi îţi stă minunat! Abia aştept să te aud cântând!

Kura nu putu decât să înapoieze complimentele. Heather arăta mai îngrijită – şi astăzi parcă radia lumină –, lucru care se datora şi lui William Martyn.

Mr. Redcliff se dovedi a fi un bărbat greoi, cam prea corpolent, de vârstă mijlocie, roşu la faţă, dar mai curând din cauza expunerii la vânt şi a intemperiilor decât din cauza whisky-ului. Avea păr rar, ochi atenţi căprui şi strângea ferm mâna oaspeţilor săi. William se simţea evaluat. Tim îl găsi simpatic din primul moment, iar

aprecierea era reciprocă. Curând cei doi se adânciră într-o discuţie despre construcţia căii ferate şi despre diversele greutăţi ale traseului peste munţi.

— După aceasta o să bem ceva în salonul pentru domni, zise aproape conspirativ Redcliff, când observă că lui Tim îi era greu să stea în picioare. Am un whisky fantastic. Dar mai întâi trebuie să salut oaspeţii. Soţia mea i-a invitat mai pe toţi din Blenheim pe care îi cunosc, dar nu toţi îmi plac. Căutaţi-vă un loc şi mâncaţi ceva. La cât a costat escadronul acesta de bucătari care toată ziua ne-a călcat pe nervi, bufetul trebuie să fie o minune.

Heather îşi petrecu întreaga seară prezentându-le pe Kura şi pe Elaine. Elaine nici nu ajunse să mănânce ceva. Kura era fascinată şi îi câştiga pe toţi cei cărora le era prezentată. Îi cucerise pe cei mai mulţi datorită înfăţişării ei, dar câţiva interesaţi cu adevărat de muzică îi admirară şi fluierele *pecorino* bogat ornamentate, pe care, la sfatul lui William, le luase cu ea. Pentru mulţi invitaţi a fost o trăire deosebită să poată vedea de aproape sau chiar să pună mâna pe instrumentele maori.

— Chiar pot fi invocate spiritele cu aşa ceva? întrebă interesată o tânără femeie. Aşa am citit. Fluierul trebuie să cânte pe trei voci diferite, dar numai câtorva le este dat să trezească spiritele, se zice.

Kura tocmai voia să explice că vocile spiritelor atribuite *unui pecorino* sunt mai curând o problemă de tehnica respiraţiei decât una de spiritualitate. Dar o întrerupse

William, care dădu curs din nou talentului său de *whaikorero.*

— Doar aleşii, cărora li se spune *tohunga,* pot interpreta această muzică neobişnuită. Când auziţi aceste sunete, nu mai credeţi în superstiţii. O fi numai o chestiune de tehnica respiraţiei, dar vocile pătrund adânc în sufletul omului. Ele aruncă întrebări, ele dau răspunsuri. Uneori îndeplinesc dorinţe fierbinţi...

William îi făcu cu ochiul lui Kura.

— Păi puneţi-vă pe treabă! ceru un tânăr uşor cherchelit, care o însoţea pe tânăra femeie. Invocaţi odată câteva spirite!

Kura părea pusă într-o situaţie penibilă ori mimă această stare.

— Asta nu se face, murmură ea. Eu nu sunt vrăjitoare şi, în afară de asta... spiritele nu sunt totuşi ponei de circ, să fie mânate în scenă când se vrea.

— Oh, ce păcat, mi-ar fi plăcut să văd un spirit veritabil! glumi bărbatul. Dar poate că veţi reuşi mâine, la concert.

— Spiritele apar unui om când acesta se aşteaptă mai puţin! explică serios William. După ce perechea plecă, râse răutăcios şi i se adresă Kurei: Aşa se procedează, scumpo! Trebuie să te prezinţi oarecum misterioasă. Mulţi pot cânta *Habanera,* dar invocarea spiritelor este ceva special. Străbunii tăi nu ţi-ar lua-o în nume de rău.

— Dacă lucrurile evoluează tot aşa, în curând va trebui să te apuci şi de prezis, o necăji Elaine pe verişoara ei.

Kura îşi dădu ochii peste cap.

— El m-a făcut să mă gândesc dacă nu ar trebui să apar în costumul tradiţional maori.

— Ar trebui să te tatuezi şi... să apari pe scenă cu sânii goi? chicoti Elaine.

— Mai uşurel la început, dar ulterior s-a gândit fără îndoială şi la asta. A folosit chiar termenul de rochiţă din rafie. Eu nici măcar nu ştiu ce este aia!

Kura zâmbi. De mult nu îl mai lua în serios pe William.

— Kura? Miss Keefer? Iată-vă! Veniţi, trebuie să vă mai prezint cuiva!

Heather Redcliff se şi îndrepta valvârtej spre ele. De data aceasta trăgea după ea un bărbat corpolent şi pe ceva mai puţin rotunjoara lui soţie. Aceştia erau urmaţi de o pereche ciudată, care a avut nevoie de ceva mai mult timp pentru a traversa sala. Bărbatul se sprijinea cu greutate de soţia sa şi într-un baston; era înalt şi părea cam gârbovit. Nişte ochelari negri aproape că îi acopereau întreaga faţă.

— Profesor doctor Mattershine şi Louisa Mattershine. Profesorul este chirurg la noul nostru spital. Este o capacitate! Şi soţia dânsului...

Elaine nu mai auzea nimic din ce spunea Heather. Privea doar ca hipnotizată femeia care se apropia din spatele lui Mattershine cu paşi mărunţi. Un chip îngust, cu trăsături regulate, de o frumuseţe clasică. Păr moale, blond-auriu, strâns la ceafă într-un coc greu. Ochi căprui minunaţi, care contrastau fascinant cu tenul ei alb.

Zoé Sideblossom. Elaine simţi că i se usucă gura. Îl privea pe bărbatul cu păr negru de lângă ea. Înainte desigur că fusese suplu şi musculos, dar acum era slăbit şi cocârjat, cu faţa puhavă. Totuşi se păstrase trăsătura dură a gurii... cuta dintre ochi, care trăda concentrare când...

Elaine simţi că îngheaţă. Voia să fugă, dar nu putea. Ca de atâtea ori la Lionel Station.

— Oaspeţii noştri, Zoé şi Thomas Sideblossom.

Prezentarea fusese preluată de soţia medicului. Aceasta părea extrem de prietenoasă şi de îndatoritoare, dar şi clevetea cu plăcere. Aşa că îi dădu înainte cu vorbitul până când Zoé şi Thomas ajunseră la grupul lor şi auziră cuvintele ei.

— I-am adus cu noi ca să îi mai înseninăm puţin. Au fost loviţi de soartă. Tânărul a fost grav rănit într-un accident cu o armă şi acum a ajuns doar o umbră a ceea ce era. Iar ea este... hm... soacra, o iubire târzie a tatălui său. Of... Şi ieri ea a aflat că soţul ei... Ce soartă amară! Veniţi, Zoé, draga mea, dânsele sunt artistele...

Zoé şi Elaine se priviră una pe alta. Zoé era îmbrăcată în negru, deci aflase... Fireşte, telegraful! Elaine nici nu crezuse că personalul casnic al lui Sideblossom nu găsea nicio cale de a-i înştiinţa.

— Tu... Vocea lui Zoé era abia şoptită. Părea că încerca să îl îndepărteze puţin de ea pe Thomas. Probabil spera că el îşi va concentra atenţia asupra doamnei Mattershine şi îi va permite să schimbe singură câteva vorbe cu Lainie. Ştii

că pe atunci te admiram? Dar tu... noi... oh, Doamne, ar trebui să plecăm de aici!

Zoé părea la fel de cuprinsă de panică precum Elaine. Dar niciuna dintre ele nu vedea o posibilitate de a ieşi din această situaţie.

— Miss Kura-maro... Cum se pronunţă asta, draga mea? Şi Miss Elaine Keefer...

Poate că atenţia lui Thomas nu ar fi fost atrasă dacă gazda nu ar fi pronunţat întâmplător corect prenumele lui Elaine. De fapt prietenii erau unanimi de părere că aici Elaine trebuia să se numească Lainie Keefer, dar Mrs. Mattershine considerase că „Lainie” era prea exotic. Ori era ceva în aura ei... acea aură a fricii pe care Thomas o cunoştea prea bine, care să o fi trădat pe Elaine?

— Elaine? Era aceeaşi voce. Vocea care o tulbura atât de profund pe Elaine, care părea să îi zdrobească inima. Elaine... a mea?

Bărbatul strânse cu putere în mână mânerul bastonului.

Elaine se uita la el cu ochii măriţi de groază şi nu putea să îşi revină.

— Thomas, eu...

— Thomas, ar trebui să plecăm! spuse calmă Zoé Sideblossom. Noi am convenit să lăsăm trecutul în urmă. Cu toţii regretăm ce s-a petrecut...

— Poate că tu voiai să laşi trecutul în urmă, Zoé, frumoasa mea!

Ultimele cuvinte sunară ameninţător. Thomas

Sideblossom se îndreptă în măsura în care mai era capabil să o facă. Pentru majoritatea oamenilor, nu putea fi o apariţie înspăimântătoare, dar Elaine se retrase instinctiv, cu mâinile căutând ceva în gol. Parcă nici nu mai exista Tim, parcă nici nu mai exista timpul petrecut în Greymouth. Acesta era Thomas, şi ea îi aparţinea...

— Şi tu! vorbi întors către Elaine, ca şi cum ar fi văzut-o la fel de bine ca înainte. Dar eu nu îl las, iubita mea Elaine. Tatăl meu te caută, ştii... sau te căuta, acum trebuie să fie mort. Ai vreo legătură cu asta, vrăjitoareo?

Între timp izbucnirea acestuia era urmărită de oamenii din jur, care vedeau fata palidă ca moartea şi tânăra femeie care zadarnic încerca să îl potolească.

— Thomas, hai să plecăm!

— Dar în cele din urmă te-a găsit, Lainie...

Cuvântul i se rostogolea de pe limbă parcă stârnindu-i dorinţa. El făcu un pas nesigur spre Elaine.

— Iar eu te iau. Nu astăzi, nu mâine, Lainie, ci când îmi va conveni mie. Aşteaptă-mă, Lainie... ca odinioară, ştii tu. Rochia ta albă... atât de dulce, de nevinovată... dar încă pe atunci o contradicţie. Mereu contradicţii.

Elaine tremura din tot trupul. Era complet paralizată de frică. Dacă el ar fi vrut să o ia acum, ar fi mers cu el... sau ar mai fi descărcat încă o dată arma. Dar nu avea armă. Elaine îşi ridică neajutorată mâinile.

Atunci liniştea plină de tensiune creată între Lainie şi Thomas a fost tulburată de un sunet înăbuşit, o

materializare a unei muzici din altă lume. Printre şoapte şi gemete se ridică o voce. Puternică, fierbinte, ameninţătoare…

Elaine nu mai auzise niciodată această melodie. Dar fireşte că recunoştea instrumentul. *Pecorino* cu vocea spiritelor.

Kura interpreta concentrată, la început în tonuri lungi, acuzatoare, care deveniră rapide, sinistre. Conform tuturor simţurilor omeneşti, tonurile ar fi trebuit să fie stridente, dar ele deveneau înăbuşite, neliniştitoare. Şi o cuprindeau pe Kura într-o aură fantomatică. Elaine veni alături de Kura, între ea şi Thomas Sideblossom.

După primele sunete bărbatul renunţă la atitudinea lui agresivă. Corpul i se destinse vizibil, şi expresia ameninţătoare de pe chip i se transformă în groază. În cele din urmă îşi pierdu ochelarii, şi toţi îi văzură faţa distrusă – o faţă diformă, schimonosită, care sub sunetul melodiei părea că îşi pierdea orice contur. În spatele trăsăturilor bărbatului dur care era Thomas Sideblossom apăru chipul unui copil devastat.

— Nu… te rog, nu…

Bărbatul se dădu înapoi, îşi pierdu echilibrul şi căzu… Ţipă, încercă să îşi ascundă capul între braţe şi se întoarse cu faţa la pământ.

Elaine nu înţelegea nimic din ce vedea şi auzea, la fel ca şi ceilalţi privitori. Dar simţea cum toţi se adunau în jurul Kurei şi al lui Thomas… şi aproape că ar fi crezut în magia

fluierului dacă Kura nu ar fi privit la fel de nedumerită la bărbatul încovoiat din faţa ei.

Când Kura se opri, Thomas Sideblossom doar mai gemea. Ea părea că nu ştia ce să mai facă, dar îi mai aruncă nişte cuvinte în limba maori, care părură a-l înspăimânta. Elaine avea senzaţia că trebuia să adauge şi ea ceva. Rosti repede şi răguşit prima frază în limba maori care îi trecu prin cap.

Apoi se retrase la fel de speriată cum erau şi ceilalţi oameni din încăpere. Dimpotrivă, Kura nu îşi părăsi atitudinea. Ea îi întoarse spatele lui Sideblossom şi ieşi din cameră cu capul sus, ca o victorioasă.

— Un medic, avem nevoie de un medic!

Elaine o auzi pe Zoé Sideblossom, apoi şi vocea lui Heather Redcliff ca prin ceaţă. Se întrebă pe unde umbla doctorul Mattershine, dar îi era indiferent. Fugi, îl găsi pe Tim Lambert în salonul domnilor discutând aprins cu Mr. Redcliff, se năpusti la el şi îşi ascunse capul în poala lui.

— Lainie? Ce ai, Lainie?

Un invitat aflat în uşa încăperii răspunse la această întrebare:

— Vrăjitoarea maori a omorât un bărbat!

— Aş, nu este mort!

William Martyn o sprijinea pe Kura, care era complet răvăşită. Ea s-ar fi putut ţine şi singură pe picioare, dar el avea sentimentul că trebuia să îi ofere asistenţă dacă vraja, ori ce o fi fost ea, provenea într-adevăr de la soţia

lui.

— A suferit doar un şoc. Dar cum s-a întâmplat asta...?

— Clarificaţi asta între dumneavoastră, zise Julian Redcliff, care creştea tot mai mult în ochii lui Tim.

Pe răvăşita Lainie şi pe tulburata Kura cu însoţitorul ei îi duse mai întâi în siguranţă în dormitorul lui. Cu acest prilej mai crescu şi în ochii lui William, căci scoase imediat o sticlă cu whisky. Privind cu admiraţie fluierul din mâna Kurei, sorbi el însuşi o gură bună înainte de a pleca. Apoi adăugă:

— Mă duc să potolesc istericii. Şi mai ales pe soţia mea. Poate că mai târziu mi-aţi putea explica cum se poate pune la pământ cu un fluier un bărbat adult. Este pentru prima dată când arta îmi impune cu adevărat.

— Nici eu nu ştiu... Kura puse mâna pe sticlă şi adăugă: Habar nu am. Când tipul a început să o ameninţe pe Lainie, care lăsa impresia că va da pe loc ortul popii, am început pur şi simplu să cânt. De fapt cu speranţa de a-l ademeni pe William. El nu se poate opune vocilor spiritelor... mă gândeam că dacă prezint o mostră, el vine să le mai tragă o păcăleală... Kura râse nervos şi continuă: Dar tipul a reacţionat ciudat. Fluierul pur şi simplu l-a înspăimântat. Şi fireşte că am continuat să cânt.

— Ce cântec era? întrebă William. O invocare?

— Acum baţi tu câmpii, William. Era un bocet. Dintr-o *haka* pusă pe note de Caleb. Dar noi l-am găsit prea trist pentru programul nostru şi este şi dificil de interpretat.

Merge într-o cameră, dar nu într-o sală...

— Acest Sideblossom a devenit complet isteric pentru că a auzit un asemenea... hm... cântec? se interesă neîncrezător Tim.

Kura confirmă:

— Aşa s-ar zice. Ar fi ca şi cum un maori s-ar prăbuşi la pământ pentru că un *pakeha* interpretează *Amazing Grace.*

— Şi blestemul? întrebă Tim. Se zice că la sfârşit i-aţi mai spus ceva...

Kura roşi.

— Asta nu pot să traduc. Dar este... mda... un makutu. *Vă pot* însă asigura că spun aşa ceva aproape zilnic, fără a avea niciun fel de urmări... poate în afară de aceea că unul i-ar putea trânti celuilalt un pumn în nas.

— Şi tu ce ai spus? i se adresă Tim lui Lainie. Şi tu ai spus ceva în final!

— Eu? Lainie tresări de parcă fusese smulsă dintr-un vis urât. Eu nu prea ştiu limba maori. Am zis ce mi-a trecut atunci prin cap. Ceva de genul „Mulţumesc, şi dumneavoastră aveţi un câine foarte drăguţ”.

— Fireşte că asta explică totul, remarcă William.

— Dar acea femeie maori care se ocupă de gospodăria familiei Sideblossom are de asemenea un *pecorino... Ca* totdeauna când îşi amintea de perioada petrecută la Lionel Station, Elaine vorbea şoptit. Şi o uram pentru că... de fiecare dată când cânta la acest instrument, Thomas parcă turba de furie şi după aceea era mai rău decât înainte. Dar

nu ştiu dacă ea interpreta vocile spiritelor Aşa ceva nu am auzit niciodată.

— Probabil că nici nu putea, zise Kura. Nu este simplu. Pe mine m-a învăţat mama. Iar eu nu am considerat niciodată asta ceva îngrozitor. Marama îmi cânta vocile spiritelor când eu nu puteam să dorm. Pe urmă îmi spunea că spiritele îmi cântaseră în timp ce dormeam.

— Emere a fost bona lui Thomas. Să-l fi intimidat cu astfel de cântece? cugetă cu voce tare Lainie.

Tim ridică din umeri.

— Ca mai totdeauna, probabil că nu vom afla niciodată. Poate că lui îi era pur şi simplu frică de faptul că Lainie o va asmuţi pe Callie asupra lui. Ar fi meritat. Dar eu aş fi fost bucuros să pun câteva mii de kilometri între noi şi nebunul acesta. Chiar dacă acum el este uşor intimidat. Îmi pare sincer rău pentru concertul vostru, Kura. După povestea de astăzi, nu va mai veni nimeni.

William zâmbi.

— Nu te baza pe asta!

7

În dimineaţa următoare, pe la ora zece apăru administratorul hotelului cu rugămintea fierbinte de a permite instalarea în sala concertului a cincizeci de scaune suplimentare.

— Poate că deranjează acustica, şi înghesuiala cu siguranţă că nu este benefică pentru concentrarea dumneavoastră, dar oamenii au dat năvală! Azi-dimineaţă mai erau câteva bilete nevândute, dar la nouă şi cinci minute erau şi acestea epuizate. Acum oamenii stau la coadă şi nu mai avem locuri.

Desigur Kura acceptă cu generozitate. Elaine era indiferentă. William radia, iar Tim nu mai înţelegea nimic.

Pe la ora douăsprezece omul reveni cu o sticlă de şampanie şi cu oferta unei alte nopţi gratuite în hotel dacă artistele vor mai susţine luni încă un concert.

— Între timp au fost reţinute toate camerele. Oamenii speră ca din camerele lor să audă câte ceva. Pentru camerele de lângă marea sală cererea este uriaşă! Nu am idee ce s-a petrecut ieri la acea recepţie, dar întreg oraşul parcă e înnebunit după concertul dumneavoastră.

William promise că va medita asupra chestiunii, şi împreună cu Kura extrem de bine dispusă porni să colinde oraşul pentru a studia situaţia. Kura nu avea nici urmă de

trac, ea se afla în elementul ei. Nici Elaine nu era impresionată. Ea avea cu totul alte griji. Aflase între timp că cei doi Sideblossom erau cazaţi în acelaşi hotel şi era ca paralizată. Nu era în stare să se mişte, să facă un pas în afara camerei dacă nu era inevitabil. Se afundase în patul lui

Tim şi tresărea la fiecare zgomot – ar fi preferat să îl posteze pe Roly la uşă, să stea de pază. Dar Tom se opusese. Roly îşi petrecuse deja ultima după-amiază în cameră, cu stăpânul lui. Acesta ardea de nerăbdare să vadă oraşul şi mai ales celebrul golf, şi, dacă era posibil, şi balenele. Tim se arătase înţelegător şi îi vârâse în mână câţiva dolari pentru o călătorie cu barca, spunându-i: „De pe mal nu vezi nimic”. Roly mulţumise din suflet şi plecase promiţând că se va întoarce la timp pentru concert.

— Sideblossomii nu voiau să plece astăzi? întrebă Tim, în timp ce Lainie se făcuse covrig sub pătură. Au desigur alte preocupări legate de decesul din familie decât să se vânture pe aici şi să te înfricoşeze!

— Thomas nu poate călători, doar ai auzit...

Elaine reţinuse informaţia despre Sideblossomi din lunga predică a administratorului hotelului, care tot repeta că ar fi putut închiria camera ocupată de Zoé şi Thomas de trei ori până acum. Dar bolnavul suferise un şoc, motiv pentru care Zoé fusese nevoită să prelungească şederea. „Şi nu poţi să dai afară oamenii din camere, mă înţelegeţi...” explicase el.

— Dar nu înţeleg de ce te mai înfricoşează! remarcase nerăbdătoare Kura.

Soţii Martyn reveniseră din oraş după-amiaza târziu şi abia aşteptau să îşi descarce tolba cu noutăţi. În loc de asta făcură ochii mari când Lainie, tremurând, îi aştepta cu un raport cu tema Sideblossom.

— La o adică îţi dau ţie fluierul, sufli în el, îi mai faci un compliment referitor la câinele lui drăguţ, şi el cade lat! Tipul este dus cu pluta, dar complet inofensiv. Chiar tu spui că este prea bolnav chiar şi pentru a ieşi din cameră. Ar trebui însă să auzi ce se vorbeşte prin oraş! Cum se holbau la mine! Chiar Miss Heather pare niţel cam... superstiţioasă.

— Unii spun că muzica interpretată de Kura are puterea de a afurisi, alţii vorbesc de vindecări miraculoase, informă bucuros William. În orice caz, fiecare vrea să o vadă, şi atunci când chiar îşi face apariţia toţi o ocolesc cu deosebit respect. Incredibil! Ne schimbăm acum, dragă? Probabil că primii spectatori vor veni imediat şi noi trebuie să ne mai gândim şi la recepţia de după concert...

Cuplul Martyn ieşi parcă plutind. Fără nicio îndoială spiritele erau de partea lor.

Tim îi aruncă lui Elaine o privire chinuită.

— Lainie, este foarte important pentru tine ca eu să mă aflu în această seară în sală? Ştiu, vei cânta minunat şi vei arăta încântător. Dar după această poveste oamenii se vor uita la mine ca la un viţel cu două capete.

Pentru prima dată în acea zi Elaine uită de propria panică şi remarcă chipul tensionat al iubitului ei. În ultimele zile Tim slăbise din nou. Agitaţia, noile răni şi obositoarea călătorie îi epuizaseră forţele. Arăta de parcă nu ar mai putea suporta noi umiliri, noi şocuri.

Elaine îl sărută.

— În ce mă priveşte, poţi rămâne aici. Voi veni şi eu imediat după ce voi termina. Această recepţie nu mă atrage, şi Kura se va descurca singură. Referitor la trac – dacă în seara aceasta cineva cântă alături de Kura sau dacă o focă face scamatorii cu o minge, nu are nicio importanţă. Oamenii vin doar pentru a vedea o eventuală minune.

Tim zâmbi.

— În situaţia asta ar fi de preferat foca. O va putea controla cu fluierul ca un îmblânzitor de şerpi. De fapt vă pot auzi bine de aici. Roly şi cu mine ne-am desfătat deja ieri la repetiţia generală. Aşa că gândeşte-te că nu eşti singură!

Administratorul reuşise minunea de a înghesui în sala de concert două sute cincizeci de spectatori plătitori. Înainte ca Elaine şi Kura să îşi facă apariţia pe scenă, William se temea că rumoarea din public va acoperi muzica. Dar când fetele apărură şi când Kura spuse câteva cuvinte introductive, puteai să auzi şi dacă în sală ar fi căzut un ac.

Nu se adeveri nici temerea că interesul oamenilor va

pieri rapid dacă cel târziu după prima piesă muzicală nu se petrecea o minune. Dimpotrivă, Kura captivă publicul. Dădu reprezentaţia vieţii ei şi la jumătatea concertului nimeni nu se mai gândea la afuriseli şi minuni, ci se petrecuse vraja pe care o dorise Kura. Şi o antrenase şi pe Elaine. Fata părea că pentru prima oară înţelegea sensul muzicii ei. În sfârşit puse suflet în interpretare şi nu rămase în urma Kurei. Deosebirea o remarcă chiar şi Tim, care cunoştea programul până la ultimul sunet. Acum se afla în balconul camerei lui, se lăsa în voia hipnoticului descântec şi gusta priveliştea ameţitoare oferită de golf şi de luminile Blenheimului. Melancolia ce răzbătea din *haka* pe care Kura o alesese pentru mijlocul concertului îl emoţiona. Tim era obosit şi descurajat; tânjea să fie departe, dar simţea şi teama eşecului. Va accepta provocarea – dar ce va face dacă în Europa era la fel de puţin acceptat ca aici? La nevoie, în Greymouth se putea ascunde în casa părinţilor săi, putea să urmeze exemplul lui Caleb şi să îşi găsească o oarecare preocupare pentru a avea cel puţin sentimentul că dă un sens vieţii lui. Dar în Ţara Galilor – fără venit, plus cu o tânără familie – ce va face?

Roly îl urmase în balcon şi îi sesizase tristeţea.

— Ce este, Mr. Tim? Aveţi dureri?

— Doar griji, Roly, răspunse încet Tim. Cum a fost ziua de astăzi? Ai văzut balenele?

Roly dădu afirmativ din cap.

— Este ceva incredibil, Mr. Tim! Ce imense sunt! Şi cât de paşnice! Dar m-am temut groaznic când una dintre ele s-a îndreptat către bărcuţa noastră.

Tim zâmbi.

— Sunt foarte asemănătoare oamenilor. Se spune că ele cântă...

— Sper că nu serenade de pisici, precum Kura... oh, scuze*, sir. Roly* nu era un adept al operei. Acesta continuă: Când vom călători către Anglia, vom vedea şi balene, Mr. Tim? Omul cu barca spunea că există şi mai mici, delfini, şi ei înoată alături de marile vapoare.

— Vrei să mergi cu mine în Anglia? se miră Tim. Şi mama ta?

Roly râse:

— Ah, nu mai are nevoie de mine, acum face bani cu atelierul ei de croitorie! Dar dumneavoastră, dumneavoastră mai aveţi nevoie de mine! Sau, Mr. Tim...?

Băiatul îl privi speriat. Tim îşi muşcă buzele.

— Poate că nu te voi mai putea plăti...

Roly se încruntă şi cugetă în timp ce în sala aflată jos vocile spiritelor invocau revenirea unei iubiri prin intermediul fluierului *pecorino.* Apoi chipul i se lumină.

— Dar nu aveţi nevoie de mine toată ziua! îmi pot căuta o altă muncă şi nu voi fi o povară pentru dumneavoastră. Doar că nu am bani pentru a-mi plăti călătoria cu vaporul.

Chipul lui Roly se întunecă din nou.

Tim se simţi adânc mişcat, dar se sili să zâmbească.

— Asta o rezolvăm noi, Roly!

Roly radia.

— O rezolvăm!

Amândoi se bucurară de sentimentul liniştitor al siguranţei ascultând cântecul spiritelor, apoi însă fură smulşi din contemplaţie de strigăte şi de alte zgomote înăbuşite. În camerele de deasupra lor sau la celălalt capăt al coridorului părea că se da o luptă. Parcă se rupea şi mobilă. Un bărbat urla ceva neinteligibil; apoi vocea lui se stinse. O femeie ţipă isteric. Ceva se rostogolea pe scări…

— Du-te afară şi vezi ce se petrece! îi ceru Tim lui Roly. De unde se aud toate acestea?

Ieşi şi el pe coridor în faţa camerei, dar constată că nu aici era sursa zgomotului. Pe lângă el treceau în grabă cameriste şi alţi angajaţi ai hotelului, îndreptându-se în direcţia din care se auzea zarva. Roly vru să facă acelaşi lucru, dar Tim îl opri.

— Stai, m-am răzgândit. Orice s-ar fi întâmplat, acolo se află deja multă lume care poate fi de ajutor. Mai bine ajută-mă să mă îmbrac. Repede, trebuie să o găsesc pe Lainie. Mergem să o luăm. Am un presentiment urât…

Tim şi Roly ajunseră în sală exact când se încheia concertul, în timp ce în faţa hotelului se opreau ambulanţe şi pe coridoare era mare larmă. Tim luă liftul, ceea ce se părea că angajaţilor le era interzis. Dar micul şi agitatul liftier putea să îi dea primele informaţii.

— Cineva a făcut scandal, cred că era individul acela

ciudat de la camera trei. Mereu m-a înspăimântat! Madeleine spune că totul este plin de sânge, iar femeia arată îngrozitor…

Roly s-ar fi declarat cu asta mulţumit, dar Tim se arătă şi mai grăbit.

— Asta înseamnă Sideblossom. Oh, Doamne, ce spunea Lainie mai devreme despre camera lui? Că administratorul ar fi putut-o închiria de trei ori pentru că se află direct deasupra sălii! Şi până şi în camera noastră s-a auzit fiecare notă… Tipul trebuie să fi turbat auzind-o pe Kura cântând la pec*orino!*

Kura şi Elaine tocmai se înclinau radioase în faţa publicului. William se afla la marginea primului rând şi aplauda, dar în partea din spate a sălii era agitaţie. Administratorul vorbea cu Heather. Doctorul Mattershine fusese chemat din sală.

Tim şi Roly o luară în primire pe Elaine când aceasta coborî de pe scenă.

— Ai venit totuşi! Ea îi zâmbi fericită. Nu a fost minunat? M-aş putea obişnui cu asta! în orice caz, acum ştiu ce simte Kura. Toată această mulţime de oameni…

Elaine îl îmbrăţişă pe Tim şi atunci înţelese din privirea lui îngrijorată că era ceva în neregulă.

Heather Redcliff vorbea agitată cu William, care încercă apoi să clarifice ceva cu administratorul.

Julian Redcliff se apropie de Tim şi de Lainie.

— Ei încearcă să găsească alte spaţii pentru recepţia de

după concert. În foaier nu poate avea loc, acolo este iadul pe pământ. Tipul de ieri, acel Thomas Sideblossom, tocmai a încercat să o omoare pe acea tânără femeie şi să se sinucidă.

— Brusc şi-a ieşit din minţi, comentă Heather cu respiraţia tăiată, şi s-a năpustit asupra femeii. Era soacra lui, nu? Ciudată rudenie. Dar ea a fugit, a căzut pe scări… Şi pe urmă el a încercat să îşi taie venele. Administratorul este distrus. Camera arată ca un abator…

— Este mort? întrebă abia şoptit Elaine.

— Nu, trăiesc amândoi, răspunse Redcliff. Dar el nu a luat-o razna chiar brusc, ci abia când…

— Camera lui se află exact deasupra sălii, spuse încet Lainie. A auzit vocile spiritelor…

Elaine nu dorea cu niciun chip să mai dea un alt concert. Ea ţinea să se întoarcă acasă cât mai repede la Queenstown. Doar cu mare greutate Tim o convinse că trebuia să se întoarcă urgent la Greymouth, pentru a nu risca o arestare. Dar şi el simţea nevoia stringentă de a fi cât mai departe de Blenheim, de Thomas Sideblossom şi de toate spiritele posibile. Dimpotrivă, William şi Kura voiau să mai rămână. La Blenheim era mai simplu decât pe Coasta de Vest să găsească o altă pianistă; Kura voia să mai dea între timp câteva concerte mai mici.

— Pe moment nu are importanţă dacă ea cântă la pian, dansează sau prezintă dresuri de foci – oamenii o vor pe

Kura! concluzionă fericit William. Eu am zis că acest concert va fi un succes., şi ar fi fost şi fără această... hm... să-i zicem întâlnire. Dar aşa, este senzaţional!

Arăta de parcă ar fi vrut să o sărute pe Lainie pentru că mai întâi se căsătorise cu Thomas Sideblossom şi pe urmă îl împuşcase.

Tim îşi propusese ca plecarea să aibă loc în dimineaţa următoare, dar ulterior o amână, pentru că apăruse Julian Redcliff, care comandă un mic dejun copios pentru camera lui Tim şi care la ceai şi la pâine prăjită le relată ultimele noutăţi.

— Mă gândeam că aţi dori să aflaţi cum s-au desfăşurat lucrurile ieri, spuse el, şi se întinse la vorbă, în timp ce Tim încă mai stătea somnoros în pat, iar Lainie ieşea trasă la faţă de la baie.

Acum îi era rău aproape în fiecare dimineaţă, dar Kura o asigurase că era un lucru absolut normal. „Dar îţi pot destăinui cum poţi evita aceste stări", îi spusese ea bine dispusă. Elaine dăduse din mână a lehamite. Nu mai voia să audă de număratul zilelor şi de spălături cu oţet.

Redcliff împinse măsuţa cu micul dejun la patul lui Tim, pe care îl servi personal ca şi cum ar fi fost foarte normal, după care începu să povestească.

— Cei doi Sideblossom sunt încă la spital, dar în fond nu a fost chiar atât de rău. Tânăra femeie are contuzii şi un ochi învineţit. Şi, firește, este şocată. Dar în această dimineaţă, spunea doctorul Mattershine, se poate discuta

cu ea. Iar pe bărbat l-ar putea externa imediat. Nici vorbă de pierderi masive de sânge. Dar are mintea întunecată. Ei l-au liniştit. Însă imediat ce efectul medicamentului va trece, îşi va reveni. Va fi dus chiar astăzi într-un stabiliment specializat în asemenea cazuri. Femeia va pleca acasă, unde – dacă l-am înţeles bine pe doctorul Mattershine – trebuie rezolvate alte chestiuni neplăcute. Dar mor de curiozitate! Ce legătură au oamenii aceştia cu dumneavoastră, Miss Keefer?

Elaine tăcu, iar Tim îl puse pe acesta la curent în linii mari cu cele întâmplate anterior.

— Nici nu ne gândeam că îl vom întâlni aici pe Sideblossom. O coincidenţă!

Redcliff râse.

— Spiritele au vrut-o! Şi ele v-au răzbunat, Miss Lainie, dacă îmi permiteţi să spun asta. Cel puţin de acest bărbat nu va mai trebui să vă temeţi. Cine ajunge o dată într-un asemenea stabiliment, nu mai iese uşor de acolo. Şi dacă mai eliberează pe câte unul, acesta reprezintă doar un înveliş gol. Noi am avut în familie un asemenea caz. Dacă nimeriţi pe mâinile unor psihiatri, vă puteţi încheia socotelile cu viaţa. Este mai rău decât închisoarea!

„Rămâne de văzut”, gândi Elaine. Îl iubea pe Tim, dar pe moment îşi dorea doar să ajungă la Queenstown, în braţele mamei ei, Fleurette, în ordinea menţinută de bunica ei la pensiune şi în haosul vesel de la Nugget Manor Coşmarul despărţirii de familia ei luase oricum sfârşit. Imediat ce vor

ajunge la Greymouth, le va telegrafia părinţilor ei.

8

Elaine se aplecă încruntată deasupra maşinii de cusut şi încercă să conducă aţa pe complicatul drum dintre mosor şi ac. Aţa se rupse pentru a treia oară şi ea ajunse încet la concluzia că nu avea nici urmă de talent pentru croitorie. Ceea ce era comun majorităţii fetelor de la madame Clarisse. În ultimele zile încercaseră toate noua achiziţie a calmei lor patroane. Încercarea de a livra în condiţii deosebit de avantajoase maşina pentru demonstraţii lui madame Clarisse făcuse parte dintre ultimele eforturi depuse de William la Greymouth.

— Asta ar putea să le netezească fetelor calea înapoi către o viaţă onorabilă! susţinuse el convingător.

Madame Clarisse încercase obiectul şi ajunsese la concluzia că nimic nu va reţine mai mult fetele ei în mocirla păcatului decât perspectiva unei vieţi în care să folosească maşina de cusut Singer.

Elaine rupse din nou aţa şi ocărî.

— Îmi poţi arăta cum se face? i se adresă ea lui Tim. Tu eşti oricum tehnician.

Tim se sprijinea de pianul din bar şi exersa aruncatul săgeţilor la ţintă. Nu era uşor să îşi menţină echilibrul fără a folosi cârjele, dar nici nu avea mari ambiţii. Cele mai multe dintre săgeţile lui nimereau în afara ţintei.

— Draga mea, am mai încercat, spuse el blând. Dar nici eu nu mă descurc. Aş putea eventual să mai fac o maşină ca asta.

El simţea nevoia unei preocupări care să îl solicite intelectual mai mult decât antrenamentul zilnic al picioarelor, care îl mai şi dezamăgea, pentru că nu făcea progrese. Spera ca într-o zi să poată să meargă fără atele, însă niciodată nu va mai putea să meargă fără cârje şi nici măcar cu ele nu putea parcurge mai mult de câteva sute de metri. Gândul că asta era limita îl făcea să îi piară cheful pentru antrenamentul zilnic.

— Atunci am avea două asemenea maşini! Altceva nimic. Eu cred că prefer să cumpăr hăinuţele pentru copil. Lucruşoarele pentru bebeluşi nu se tricotează?

Se părea că Elaine trecea printr-una dintre fazele ei periodice de entuziasm faţă de preocupările gospodăreşti. În orice caz, căuta şi ea disperată o preocupare care să o facă să uite de temerile şi de gândurile care nu duceau nicăieri.

Tim lăsă deoparte jocul cu săgeţile şi o luă în braţe.

— Mi-aş dori să se întâmple în sfârşit ceva, oftă el. Aşteptarea asta mă înnebuneşte. La Otago trebuie să se fi ajuns la o decizie. Dacă acest proces va avea loc abia... Şi nici la mină nu progresează nimic. Matt spune că ar exista un posibil coacţionar, dar durează o veşnicie...

— Alţi oameni, dimpotrivă, se grăbesc cu căsătoria! remarcă Elaine şi scoase o invitaţie de sub maşina de

cusut. Priveşte, asta a adus-o personal Florence Weber. Pe 25 octombrie se mărită cu Caleb Biller. Exact aşa s-a şi exprimat: ea se mărită cu el. O să-l devoreze cu fulgi cu tot.

În vreme ce Tim căuta o ripostă, uşa dinspre stradă se deschise şi Roly vârî capul înăuntru.

— La *constabler* tocmai au sosit câţiva oameni. Din Otago. Şi vor să vorbească imediat cu dumneavoastră, Miss Lainie. Totul pare foarte oficial... un alt con*stabler şi* un domn la costum. Mă gândeam să vă dau de ştire înainte ca însuşi con*stabler-ul s*ă...

— Este în ordine, Roly, spuse încet Lainie, mulţumesc. Îşi luă pelerina şi îl întrebă pe Tim: Vii cu mine, Tim?

Lui Elaine îi fusese frică de această clipă, dar acum era surprinzător de hotărâtă. Oricum s-ar termina – măcar ştia cum stătea.

Tim o cuprinse cu braţul.

— Ce întrebare! Vom trece amândoi prin asta, Lainie. Am trecut deja prin lucruri mai grele.

Pentru prima oară Elaine simţi nerăbdarea faţă de infirmitatea lui Tim. I se păru că dură o veşnicie până când acesta îşi puse haina pe el şi făcu cei câţiva paşi până în stradă. În faţa biroului *constabler*ului se aflau caii noilor sosiţi. Un cal bălan ciolănos şi un cal negru îndesat, care lui Elaine i se păru oarecum cunoscut.

Ea ar fi preferat să alerge. Tim, dimpotrivă, era ezitant. El fusese nerăbdător şi gata să dea piept cu toţi. Dar acum

îşi spunea că nu ar mai suporta o lovitură. Procesul, poate închisoarea...

Elaine deschise uşa biroului. Tim îl văzu pe poliţistul din Greymouth discutând cu un coleg în uniformă asemănătoare. Bărbatul în civil, zvelt, de vârstă mijlocie, care stătea cu ceilalţi la masă, părea impacientat.

Elaine intră cu capul plecat. Şi deodată o auzi chelălăind pe Callie. Căţeluşa trecu pe lângă Tim şi se năpusti în încăpere. Elaine ridică zăpăcită privirea şi o văzu pe Callie lătrând cu entuziasm şi sărind la cineva. Dând de zor din coadă, căţeluşa îl saluta pe Ruben O'Keefe.

— Tată! Tăticule!

Elaine mai întâi şopti cuvântul, apoi strigă şi zbură în braţele tatălui ei.

— Mama ta şi cu mine am jucat la pocher care dintre noi să îl însoţească pe *constabler.* Am câştigat eu, explică Ruben zâmbind. Recunosc că am trişat. Oh, Lainie, am fost atât de fericiţi să auzim veşti despre tine. Ne gândeam că ai putea fi moartă!

— M-aţi căutat? întrebă încet Elaine. Nu ştiam... credeam că sunteţi supăraţi pe mine.

Ruben o strânse mai tare la piept.

— Prostuţo, fireşte că te-am căutat. Desigur, cu precauţie, pentru că John Sideblossom te căuta şi el. Însă nici chiar unchiul George nu a descoperit nimic...

— Ceea ce nu este deloc o minune, se amestecă în discuţie *constabler-ul.* Putem acum să trecem la subiect?

Chestiune care este foarte interesantă, dar am şi alte treburi, chiar dacă mai puţin importante.

Ultima parte nu o crezu nimeni, doar colegul lui înclină din cap cu seriozitate. Acesta era un bărbat încă tânăr, plin de zel, a cărui uniformă, în ciuda călăritului, era proaspăt călcată.

— Jefferson Allbridge, se prezentă el. Dumneavoastră sunteţi Elaine Sideblossom?

Elaine înghiţi în sec. Nu mai auzise de mult acest nume. Căută nervoasă mâna lui Tim, care rămăsese în uşă, pentru că nimeni nu îl poftise să intre.

Constabler-ul îl băgă în sfârşit în seamă.

— Intraţi, Tim, şi luaţi loc. Jeff, dânsul este Mr. Timothy Lambert, logodnicul lui Miss Lainie.

Ruben O'Keefe o privi dezorientat pe fiica sa, apoi pe Tim. Avea ochi calmi, cenuşii, păr ondulat castaniu şi o mustaţă care îl mai îmbătrânea. Tim lăsă deoparte cârjele şi se aşeză cu greutate pe unul dintre scaunele din birou. Sub privirile lui O'Keefe era ca o trecere pe sub furcile caudine. Tim se temea că nu va fi acceptat, dar tatăl lui Elaine doar îi aranjă degajat scaunul mai bine.

— Aşază-te, Elaine, spuse el.

Lainie era singura din încăpere aflată încă în picioare, ca şi cum ar fi vrut să îşi primească sentinţa stând dreaptă.

— Deci, Miss Elaine... Con*stabler-ul d*eschise şedinţa cu seriozitate, totuşi Tim desluşi nuanţa amuzată din ochii lui. Mai întâi permiteţi-mi să vă rog să vă retrageţi

autodenunţul lipsit de sens, pe care mi l-aţi prezentat recent. Nu vi-o iau în nume de rău pentru că după această răpire vă aflaţi într-o stare psihică excepţională, iar doctorul m-a asigurat că dumneavoastră, de altfel... dar asta ar trebui poate să îi povestiţi tatălui dumneavoastră. În orice caz, nu vom întreprinde alte cercetări asupra dumneavoastră în legătură cu falsul în declaraţii...

Elaine se făcea când roşie, când pălea.

— Declaraţie falsă? Dar cum de...

— Fireşte că niciodată nu aţi tras în soţul dumneavoastră Thomas Sideblossom, interveni Jeff Allbridge. Desigur că au existat asemenea zvonuri, dar... Ăă... predecesorul meu a cercetat chestiunea, şi atât Mr. John Sideblossom, cât şi Mr. Thomas, pe când era apt de interogatoriu, au susţinut că a fost un accident. Mr. Sideblossom îşi curăţa arma când s-a petrecut groaznicul incident. Hm, cam asta a rezultat.

— Eu...

— Nu a existat nicio reclamaţie, Elaine! spuse Ruben O'Keefe. Nici noi nu am ştiut asta, altfel te-am fi căutat mai insistent. Dar Sideblossom a intenţionat de la început să clarifice chestiunea... să zicem în manieră privată.

— Dar toţi ştiau... William, Kura...

— Unde l-ai întâlnit tu pe William Martyn? întrebă nedumerit Ruben. Şi pe Kura-maro-tini? Dar nu are importanţă, despre asta vom discuta mai târziu. În orice caz toţi au ştiut, inclusiv *constabler*ul. Acum încetaţi, vă

rog, Jefferson! Asemenea chestiuni nu pot fi ţinute secrete într-o casă plină cu servitori, mai ales când douăzeci de tunzători de oi sunt ca şi martori. Unul dintre ei l-a găsit pe Thomas – şi acolo era şi o moaşă. Acelei femei îi datorează el viaţa, ea l-a tratat cu mult curaj. Însă fireşte că oricine putea să prezinte o versiune asupra a ceea ce se întâmplase. *Constabler*-ul ar fi putut să lămurească lucrurile, dar existau legături şi interdependenţe.

— El a fost ales astă-vară, interveni Allbridge aproape ca o scuză.

— Retrospectiv privind, este o lucrare favorabilă a sorţii, remarcă Ruben.

— În orice caz, eu am cercetat acum chestiunea cu seriozitate, continuă Allbridge. În special treaba aceasta cu răpirea. Se pare că John Sideblossom nu a anunţat împuşcarea, dar a luat el însuşi măsuri foarte intense de căutare a dumneavoastră, Misses... Miss...

— Simplu, Lainie, şopti Elaine.

— Conform celor constatate de mine, el avea informatori practic în fiecare oraş mai mare din Insula de Sud... şi tipul din Westport i-a dat indiciul decisiv. Dar pe dumneavoastră v-a acoperit omul lui de aici, din Greymouth, Miss Lainie.

— El m-a... dar de ce?

Totul se învârtea în jurul lui Lainie. Tim o apucă de mână.

— Este vorba despre un miner de la mina Blackburn, un maori, interveni *constabler*-ul.

— Fiu al acestei Emere, menajera lui Sideblossom, adăugă Allbridge. De aceea Sideblossom îl considera loial. Băiatul avea legături cu o fată care era cameristă la Sideblossom.

Pai? Sau Rahera? Dar Pai era îndrăgostită de Pita. Lui Elaine îi era greu să îşi ordoneze gândurile.

— Iar fata la rândul ei aparţinea unui trib, cu care Mr. Sideblossom avusese o problemă, ca să mă exprim reţinut...

— Rahera! strigă Elaine. Mr. John îi surprinsese tribul la un furt de vite şi pentru asta o reţinuse pe Rahera ca sclavă. Ei îi era o teamă nebună de poliţie. De aceea eu îi spuneam mereu că era mai bine să se predea...

— De acest sfat aţi fi putut asculta chiar şi dumneavoastră... mormăi con*stablerul.*

Allbridge îl privi mustrător, dar preferă să îşi termine discursul:

— În orice caz, în loialitatea lui, acest tânăr oscila între rudenie şi dragostea lui, şi când dumneavoastră fugeaţi şi aţi ajuns la tribul lui, Miss Lainie, trib care v-a acceptat cu mare prietenie, nu a mai oscilat.

— De aceea soţia căpeteniei spunea că în Greymouth aş fi în siguranţă, murmură Elaine.

Constabler-ul confirmă.

— Şi cu asta misterul principal a fost dezlegat. Eu am meditat mult timp asupra motivului pentru care tocmai oraşul meu reprezenta un azil ideal pentru fete mai mult

ori mai puţin decăzute.

— Apoi anunţul cu logodna dumneavoastră v-a pus capac, continuă neîndurător Allbridge.

Era evident că ura să fie întrerupt.

Elaine se făcu roşie. Tatăl ei se uita din nou ba la ea, ba la Tim.

— Părinţii mei ţineau neapărat la această logodnă. Eu aş fi renunţat la tot, după ce am aflat că Sideblossom era în viaţă.

Tim avea senzaţia că trebuia să se justifice.

— Iar eu m-aş fi predat imediat după asta! îi asigură Elaine.

— Dacă aţi fi făcut-o înainte, Sideblossom ar mai fi fost probabil încă în viaţă, opină sever *constabler*-ul.

— Şi te-ar fi urmărit în continuare, interveni Ruben O'Keefe. Nu ar fi renunţat niciodată. Dacă ai fi apelat la noi, te-am fi scos din ţară, Lainie. Aici nimeni nu te-ar fi apărat.

Tim îl aprobă.

— Şi noi am avut aceeaşi idee, spuse el încet. Noi...

— Moartea lui John Sideblossom nu pare în niciun caz să provoace mari regrete, remarcă Allbridge sarcastic. Cel puţin la el acasă. Angajaţii lui par cel puţin uşuraţi. Mai mult decât oricine, acea Emere, pe care eu o crezusem loială lui. Dar ea povestea ceva despre spiritele care s-ar fi răzbunat. De asemenea, Zoé Sideblossom era foarte resemnată. Tocmai s-a întors din nord, şi asta a tergiversat

chestiunea. Iar fiul s-a ţicnit între timp de-a binelea. Conform declaraţiilor dumneavoastră, ar fi internat într-un stabiliment din Blenheim şi în momentul de faţă nu se poate discuta cu el. Hm... în mare cam asta a fost. Mai sunt întrebări?

— Eu... eu sunt liberă? întrebă abia auzită Elaine.

Allbridge ridică din umeri.

— Depinde de ce înţelegeţi prin asta. Din punct de vedere legal niciodată nu aţi fost acuzată. Ce-i drept, ca şi până acum, sunteţi căsătorită...

— Te rog, vrei totuşi să mă îmbrăţişezi? şopti Elaine, apropiindu-şi scaunul de cel al lui Tim.

Tim o trase lângă el.

Ruben se despărţi ceremonios de cei doi *constabler*-i, mulţumindu-i în mod deosebit lui Allbridge.

— Şi în numele fiicei mele, care în prezent este cu gândurile în altă parte, zise el. Chestia cu această căsătorie o vom clarifica... ca şi cea cu această logodnă. Acum unde aş putea închiria o cameră pentru câteva zile?

— De data aceasta este cel potrivit? întrebă Ruben serios.

Discutase îndelung cu Tim, şi acum o luase pe fiica sa la întrebări. Tim plecase călare acasă. Bucătăreasa familiei gătea totdeauna ca pentru un regiment întreg, dar el voia ca mai întâi să-şi pregătească părinţii punându-i în temă că îl invitase la cină pe tatăl viitoarei sale soţii. Acum, gândea Tim, cel puţin acest degajat, distins şi foarte avut Mr.

O'Keefe va fi pe placul lui Nellie. În ce îl privea pe Marvin, depindea de momentul la care începuse să bea astăzi…

— De data aceasta este cel mai potrivit! confirmă radioasă Elaine. Am avut nevoie de mult timp să descopăr asta. Dar sunt sigură!

Ruben ridică din sprâncene.

— Vom vedea ce spune mama ta despre asta. După experienţele de până acum, nu prea aş mai avea mare încredere nici în instinctul meu şi nici în al tău…

Elaine râse.

— William te-ar îndruma mai curând spre Callie, chicoti ea şi mângâie câinele.

Ruben se încruntă. Chestiunea cu William şi cu Kura, cu care Elaine brusc devenise prietenă bună, îl mai tulbura încă. Dar acum îl frământau alte probleme. Pe una dintre ele abia îndrăzni să o exprime.

— Şi ce este cu… ăă… starea lui? Vreau să spun că omul este simpatic şi pare să aibă ceva în cap. Dar este cert… invalid. Poate să…?

Ruben se tot foia.

Elaine îşi mângâie râzând abdomenul încă plat.

— Oh, da, tati! Poate!

Kura şi William se duseră la nunta lui Caleb Biller. Tocmai ca să îi demonstreze că nu îi purtau pică. Pentru Kura era important din punct de vedere personal, pentru William era important din punct de vedere profesional.

Aranjamentele muzicale făcute de Caleb erau pe placul publicului; reprezentau combinaţia ideală dintre artă şi divertisment, dintre compoziţia contemporană şi folclor. În cazul în care cândva se va pune problema unei continuări a programului *Ghost Whispering,* era de dorit o nouă colaborare. Pentru a şi-o asigura, William o prinsese în mreje şi pe Florence Weber. Lui îi era clar cine va fi aici şeful în viitor. Abia la nunta ei ea mai slăbi ceva frâiele. Trecu lejer cu vederea faptul că mirele ei se întreţinea foarte interesat cu tânăra pianistă adusă de William şi de Kura din Blenheim. Fata avea tenul alb, era blondă şi de o frumuseţe aproape eterică, dar părea preocupată doar de armonii şi de note. În viaţa cotidiană ea se dovedea a fi mai opacă la conversaţie decât Kura – Marisa Clerk nu numai că răspundea cu „da” sau „nu”, dar mai şi ignora întrebările. Elaine o considera cam plictisitoare, dar pianului cu coadă al familiei Biller îi smulgea tonuri de-a dreptul supranaturale. Dialogul dintre pianul ei şi *pecorino*-ul Kurei dobândea o dimensiune cu totul nouă. Muzica o vrăji chiar şi pe Florence Weber la a cărei insistentă rugăminte artistele făcură proba măiestriei lor

Totuşi Florence nu era pusă pe critici în ziua nunţii ei. Ea parcă plutea în timpul petrecerii, şi fericirea aproape că o înfrumuseţa. Rochia ei de nuntă mult prea costisitoare şi prea împopoţonată, plină de volănaşe şi fundiţe, broderii cu perle şi dantele nu prea a contribuit la a-i evidenţia puţinele avantaje. Florence îşi comandase rochia la

Christchurch; piesa era pe gustul doamnelor Weber şi Biller. Când Caleb dăduse cu ochii de ea pentru prima dată în biserică, se înfiorase, dar reuşise să se stăpânească în mod exemplar, între cei doi tineri a domnit armonia – cel puţin în timpul părţii oficiale a evenimentului.

Caleb o sărută cum se cuvenea pe mireasă în biserică şi încă o dată după cununie, în faţa muncitorilor de la mina lui, adunaţi afară. Mai târziu deschise şi dansul cu Florence, care se strădui să nu conducă ea. Apoi fiecare dintre ei se retrase în planul intereselor lui de moment. Caleb discută cu Marisa despre muzică, Florence cu managerul minei Blackburn despre tehnicile de exploatare minieră. Cu Timothy Lambert nu mai vorbi. Acum se întreţinea cu celălalt bos al exploatării miniere, pe care îl trata tolerantă şi prietenoasă, cum faci cu un copil care nu vrea să priceapă de ce nu te joci şi cu el.

Tim se trezi în cele din urmă singur, la o margine, cu paharul cu whisky în mână. Din sera casei Weber urmărea agitaţia vie a celorlalţi. Elaine dansa cu fratele ei Stephen, care sosise în urmă cu două zile neanunţat, spre a-şi surprinde sora pierdută. Din când în când ea îi făcea semn lui Tim, bucurându-se din plin de revederea cu familia ei. Tim nu i-o putea lua în nume de rău. Lui îi plăceau soţii O'Keefe şi discuta cu ei cu plăcere. Dar Ruben era adâncit într-o discuţie cu judecătorul de pace din Greymouth, şi Tim nu voia să îi deranjeze. Poate că asta era o prostie, şi bărbaţii l-ar coopta bucuroşi, dar el încă nu îndrăznea să

se alăture vreunui grup – prea des se alesese astfel doar cu priviri penibile îndreptate spre picioarele şi cârjele lui. Iar femeile erau mai rele decât bărbaţii. Ele îşi arătau mai curând mila decât dispreţul, şi îl tratau ca pe un copil bolnav.

Încet-încet Tim trebuia să accepte amar că pentru lumea care însemna ceva în Greymouth moştenitorul minei Lambert murise în acea zi de 20 decembrie. Minerii venerau umbra care mai rămăsese din el ca sfântă, iar înalta societate era pregătită să îi acorde într-un anumit sens statutul de martir. Dar niciunui martir şi niciunui sfânt nu îi dădea nimeni o slujbă.

În cele din urmă, i se alăturară William şi Kura, ambii încălziţi de dans şi de fapt în căutarea unui colţişor liniştit, potrivit pentru dezmierdări. De la concertul din Blenheim amândoi erau mai îndrăgostiţi ca oricând înainte. Nici măcar lui Ruben O'Keefe, cu care William era cu adevărat certat şi pe care Kura îl trata la fel de rece ca odinioară, nu îi puteau scăpa manifestările de fericire şi satisfacţie conjugală.

— Ce faci aici? îl întrebă Kura, bătându-l pe umăr. Stai degeaba şi emani tristeţe?

Tim zâmbi. Ea purta o rochie nouă – mătase cu diverse tente de albastru, din atelierul talentatei Mrs. O'Brien – şi avea în păr flori, ca o frumuseţe din mările sudului. De când devenise cunoscută ca artistă, se îmbrăca monden şi ştia să îşi sublinieze frumuseţea cu mult bun gust.

— Stau şi încerc să nu o invidiez prea mult pe Florence Weber Biller. Tim încercă să pară amuzat, dar vocea îi suna amar. Mâine va prelua mina Biller, probabil nu dintr-un foc, dar cel mai târziu într-o lună va avea acolo un birou. În timp ce eu trebuie să privesc cum investitori străini preiau firma Lambert şi îmi vor vântura pe sub nas ingineri străini, care nu îmi vor fi superiori decât prin faptul că m-ar putea învinge la o întrecere de alergare…

— Tatăl tău are acum cumpărători? se interesă William. Nu am auzit nimic în acest sens.

Tim ridică din umeri.

— Probabil că eu voi afla asta ultimul. În orice caz, după Florence Weber-Biller.

Kura zâmbi.

— Tu ai întârziat niţel! îl tachină ea. Dacă ţi-ai fi manifestat interesul pentru poziţia ei, Caleb te-ar fi preferat fără îndoială pe tine!

9

— Vrei să mergi în oraş? Te pot lua cu mine.

Matthew Gawain, care între timp devenise prieten atât de bun cu Tim încât cei doi ajunseseră să se tutuiască, observă în grajd că Tim se lupta să urce pe Fellow, în timp ce un grăjdar al lui Lambert înhăma un elegant cal la trăsura personală a lui Nellie. Era o dimineaţă rece şi umedă de primăvară, şi Matt considera că o căruţă cu coviltir era de preferat călăritului prin ploaie.

Tim dădu încrâncenat din cap.

— Nu călăresc de plăcere, ci pentru a-mi reface muşchii. Ştiai că numai ca să stai în şa pe calul care merge la pas se pun în funcţiune douăzeci şi şase de muşchi?

Matt ridică din umeri.

— Şi ca să mâni calul? întrebă el fără niciun interes.

Tim nu răspunse, dar privi mirat vehiculul scump în care tocmai urca Matt.

— Cum de ai obţinut onoarea de a umbla cu cupeul personal al mamei mele? O ieşire cu Charlene? într-o zi obişnuită de miercuri?

— Doar nu crezi că mama ta mi-ar împrumuta trăsura pentru Charlene! Nu, este vorba de o întâlnire cu un investitor. Trebuie să îl iau de la gară pe respectivul domn şi să îl aduc aici înainte de a pune Weber mâna pe el.

Contactul a fost intermediat de bătrânul Weber, dar tatăl tău vrea să poarte singur negocierile.

Matt apucă hăţurile. Tim se alătură călare trăsurii.

— Este semnificativ că mie nu mi-a spus o vorbă despre asta. Chiar m-am săturat şi aş prefera să dispar astăzi în loc de mâine. Săptămâna viitoare pleacă un vas la Londra. Dar iarăşi fără noi.

Tim lăsă liber frâul şi fu dureros surprins că Fellow trecu imediat la trap alături de calul înhămat la trăsură. Matt îi văzu chipul chinuit şi trecu calul înapoi la pas.

— În perspectivă ar trebui să îţi cumperi un cal cu mers mai liniştit, remarcă el. Oricum în Europa vei avea nevoie de unul nou.

Tim ridică din umeri.

— Asta spune-i-o lui Lainie. Ea vrea să luăm neapărat caii cu noi. Cum a făcut bunica ei, Gwyneira, spune ea. Da, o ţară nouă, dar numai cu calul şi câinele ei. Nu am idee cum aş finanţa asta!

— Eu cred că familia ei are bani, îşi dădu Matt cu părerea şi îşi mai temperă calul.

Avea destul timp şi nu stătea în ploaie. Dimpotrivă, Tim părea că îngheţase şi Matt observă că stătea încordat în şa.

— Şi crezi că îşi vor cheltui banii pentru a-şi trimite peste mări fiica abia regăsită? Tim se îndoia. Vreau ca mai înainte de a se despărţi de ei să o duc în orice caz la Queenstown şi în Canterbury Plains…

— Eu cred că Lainie a ta nici nu vrea să plece din Noua Zeelandă, spuse Matt.

De fapt era sigur de acest lucru, dar poate că trebuia să i-o spună lui Tim mai pe ocolite.

Tim oftă.

— Ştiu, murmură el. Dar eu ce să fac? În meseria mea nu am nicio perspectivă aici. Ce altceva să fac? Ruben O'Keefe mi-a făcut o ofertă – să lucrez pentru el. În curând va deschide un nou magazin la Westport. De aceea toţi s-au dus astăzi acolo, ca să închirieze spaţiile necesare. Dar eu nu sunt negustor; Matt. Nu am înclinaţie pentru asta... şi, ca să fiu sincer; nu mi-ar face nici cea mai mică plăcere.

— Dar Lainie...

Matt ştia de la Charlene de această ofertă şi încerca să abordeze cu atenţie o temă fierbinte.

— Da, ştiu. Lainie a ajutat în magazinul tatălui ei de când era mică. Ea ar putea conduce magazinul, în timp ce eu aş construi în cel mai bun caz căsuţe pentru păsărele...

— Asta îmi aminteşte de Florence şi de Caleb Biller, remarcă Matt.

— Cu mica deosebire că lui Caleb îi place viaţa asta. El preferă să studieze cultura maori în loc de a se ocupa de mină. Şi în timp va câştiga şi bani din asta. Ba chiar a început să o facă. William şi Kura l-au asociat cu generozitate la câştigurile de pe urma concertelor lor. Pe când eu... Şi în afară de asta, eu nu fac parte dintre cei care se complac să trăiască din moştenirea soţiei sau din

generozitatea socrului.

— Dar altceva? În afară de minerit?

Matt îşi mai îndemnă calul pentru că se făcuse cam târziu.

— M-am gândit deja la construcţia de căi ferate, răspunse Tim. De fapt, de săptămâni întregi nu se gândea decât la o posibilă preocupare. Acesta continuă: Mr. Redcliff din Blenheim a făcut nişte aluzii. Dar… nu mă pot înşela pe mine însumi, Matt! În construcţia de căi ferate nu există birouri fixe, se călătoreşte pentru inspectarea instalaţiilor, se doarme în corturi şi în tabere provizorii. Este umezeală şi frig. Nu o să rezist.

Tim coborî privirea doborât. Până acum nu mai spusese aceste lucruri şi nici nu s-ar fi plâns cât de greu îi fusese în prima iarnă după accident. Şi nu va fi mai bine, după cum îl anunţase brutal doctorul Leroy. Mai curând va fi mai rău.

— Nici în Ţara Galilor clima nu este uscată şi caldă, remarcă Matt.

Tom îşi muşcă buzele.

— Nu trebuie să fie neapărat Ţara Galilor şi Anglia. Există mine şi în sudul Europei…

„Care abia aşteaptă pe cineva care merge în cârje şi nici nu înţelege limba ţării”. Cei doi gândeau la fel, dar niciunul dintre ei nu îşi exprima gândurile cu voce tare.

Între timp ajunseseră în oraş şi Matt se opri în faţa gării. Trenul tocmai sosise, şi Tim zări un bărbat înalt, ceva mai în vârstă, dar încă zvelt şi îmbrăcat elegant, care cobora

din tren. Era probabil investitorul.

— Îl voi întâmpina pe om, oftă Matt. Şi cu asta va începe probabil declinul meu. În mod sigur mă vor înlocui cu unul cu studii, iar eu am să înghit iarăşi praf de cărbune ca şef de echipă.

În ultimele luni practic Matt condusese mina. Marvin Lambert trecea aproape zilnic pe la birou, dar nu ca să ia decizii, ci mai curând pentru a le contramanda pe ale lui.

— Te văd pe urmă la cârciumă?

Tim clătină din cap.

— Mai curând nu. Voi fi la o cină în oraş, o masă în familie într-unul dintre cele mai bune hoteluri de pe chei. La invitaţia lui Ruben O'Keefe. Ei îl aşteaptă pe un oarecare unchi din Canterbury. Probabil un baron al oieritului...

Tim părea dezinteresat. De fapt îi era groază de familia care o reţinea pe Elaine pe Insula de Sud.

Matt îi făcu un semn.

— Atunci amuză-te! Mie urează-mi noroc! Am să îţi povestesc mâine cum a fost.

Tim privi în urma prietenului său, care sări cu uşurinţă peste o barieră pentru a ajunge mai repede la peron. Matt i se adresă politicos domnului mai în vârstă, apoi râzând îi luă acestuia geamantanul. Măcar el avea cel puţin şansa ca făcând turul minei cu noul creditor al lui Marvin să îl convingă pe acesta de cunoştinţele lui de specialitate. Tim îi dorea sincer noroc. Dar îl şi invidia.

Elaine arăta răpitor când îl întâmpină pe Tim în faţa celui mai bun hotel din oraş. Ea purta rochia ei albastră şi mângâia calul cu care venise tatăl ei, aflat alături de Banshee. Era o întâlnire de familie şi pentru patrupede. Calul cel negru era mânzul lui Banshee, pe care Elaine îl lăsase la Queenstown după nunta ei. Tim spera că nu voia să îl ia cu ea peste mări şi pe acesta…

Tim îl lăsase în această seară pe Roly să îl aducă cu trăsura. Îi fusese de ajuns ieşirea din timpul dimineţii; o prelungise la mai mult de două ore, pentru a-şi mai potoli furia inutilă. Şi în plus acum purta ţinuta de seară. Se pare că acest unchi era o personalitate importantă, şi Elaine îi dăduse de înţeles că se şi sărbătorea ceva.

— Mie nu mi-au spus, dar unchiul George i-a telegrafiat de ieri tatălui meu, care apoi părea foarte bucuros şi a aranjat cu hotelul cina aceasta. Cu şampanie!

Elaine se bucura pentru această seară, în timp ce Tim era mai reţinut. Mai curând se temea de întâlnirea cu noul venit decât să şi-o dorească. De prea multe ori îi fusese penibil să fie prezentat cuiva. Oamenii căutau apoi subiecte de discuţii care să nu vizeze tabuuri şi le era vizibil neplăcut să se ridice în picioare şi să umble în prezenţa lui Tim. Dacă o ţinea tot aşa, devenea sihastru!

Tim afişă un zâmbet şi o luă pe Elaine în braţe. Ea era mulţumită şi degajată şi îl întâmpină cu relatări detaliate despre noul magazin din Westport. Aveau vad bun,

magazinul aflându-se în centrul localităţii. Şi oraşul era cel puţin la fel de mare ca Greymouth, plin de viaţă şi atractiv. Elaine se putea foarte bine imagina trăind acolo şi conducând magazinul. Tim era pe punctul de a se resemna. Nu putea fi chiar atât de rău să vândă articole de uz casnic şi îmbrăcăminte.

Traversară amândoi foaierul hotelului – şi Tim trebui să facă un efort pentru a rămâne politicos când un portar se tot foia în jurul lui, de parcă ar fi ţinut neapărat ca pentru un bacşiş să îl ducă până în cameră. Nu trebuia să fie atât de sensibil şi să considere fiecare ieşire în public ca o trecere printre furcile caudine. Totuşi Tim se bucură că masa pentru Ruben O'Keefe şi oaspeţii lui nu era pusă în sufrageria amplă a hotelului, ci într-o altă încăpere alăturată, nu mai puţin elegantă. Tatăl lui Elaine, fratele ei Stephen şi respectivul unchi George stăteau deja cu o băutură la fereastra de la care se puteau admira cheiul şi marea, care în această zi era agitată.

Toţi trei priveau afară şi se întoarseră spre Tim şi Elaine când aceştia se apropiară de ei. Tim îi salută pe Ruben şi pe Stephen, apoi surprins se trezi faţă în faţă cu bărbatul pe care Matt îl luase de la gară în această dimineaţă. Lainie ieşi în faţă şi se lăsă îmbrăţişată de noul venit, care o strânse copios înainte de a-i da drumul râzând.

— În sfârşit, te-am regăsit, Lainie! zise el. Complimente, micuţo, niciodată nu m-aş fi gândit că se poate ascunde cineva de mine pe această insulă!

Lainie zâmbi ruşinată şi acceptă paharul cu şampanie oferit de tatăl ei.

Tim se folosi de pauză pentru a-i întinde mâna „unchiului George”.

— George Greenwood, se prezentă bărbatul înalt şi mai în vârstă.

Strângerea lui de mână era puternică, privirea sigură. Păru că nici nu vede cârjele şi atelele lui Tim.

— Nu cumva v-am văzut azi-dimineaţă la gară? se interesă el înainte ca Tim să fi apucat să îşi spună numele. Eraţi împreună cu acel Mr. Gawain, care mi-a arătat mina Lambert.

— Şi? Vă place? îi scăpă lui Tim, care imediat deveni conştient de lipsa lui de tact. Scuzaţi-mă, trebuia să mă prezint mai întâi. Timothy Lambert.

— Logodnicul lui Elaine, adăugă Ruben şi zâmbi. Alesul ei. Mr. Greenwood are veşti referitoare la divorţ, Tim. Veşti bune!

Elaine părea că arde de nerăbdare să afle veştile, în timp ce Tim se putea gândi doar la mină. Cum se prezentase Matt? Şi tatăl lui? Cum se desfăşuraseră negocierile? Existau deja rezultate?

— Lambert? întrebă Greenwood şi îl cercetă cu privirea pe Tim. Cumva rudă cu proprietarul minei?

Tim confirmă.

— Fiul, spuse el resemnat.

Greenwood se încruntă.

— Nu se poate...

Tim îl fulgeră cu privirea. Brusc toată mânia şi frustrările lui explodară şi nu se mai putu stăpâni.

— Mr. Greenwood, oi avea eu probleme, dar în privinţa descendenţei mele mai pot da informaţii sigure!

Greenwood nu păru supărat. Ba chiar zâmbi.

— De asta nu se îndoieşte nimeni, Mr. Lambert. Eram doar puţin mirat... Apucă o hârtie pe care anterior o aruncase pe masă neglijent şi adăugă: Iată... informaţii despre descrierea proiectului. Dar citiţi şi dumneavoastră.

Tim luă documentul şi îşi aruncă privirea pe fragmentul intitulat „Succesori”.

Unicul fiu al lui Marvin Lambert este suferind şi este extrem de probabil ca niciodată să nu poată conduce întreprinderea. Dorinţa familiei este ca cel puţin o parte a minei să fie transformată în bani şi este motivată şi de necesitatea de a asigura bolnavului întreţinerea...

Tim păli.

— Îmi pare rău, Mr. Lambert, zise Greenwood. Dar conform celor scrise, aş fi bănuit că fiul familiei ar fi mai curând într-un sanatoriu din Elveţia decât pe un cal în gara din Greymouth.

Tim respiră adânc. Trebuia să se liniştească, să treacă cumva de această seară...

— Scuze, Mr. Greenwood, dar nu puteam să ştiu... Cui îi datorez această descriere a stării mele de sănătate? Tatălui meu ori lui Mr. Weber?

— Aveţi cunoştinţă despre activitatea de mijlocire a lui Mr. Weber? întrebă Greenwood.

— Din ciripitul vrăbiilor de pe acoperişuri, răspunse Tim. Iar Florence Weber ar fi fără îndoială încântată să comaseze administrarea minelor Lambert şi Biller. Ar avea două exploatări miniere. Poate că ar fi trebuit să urmez sfatul Kurei! adăugă el.

— Sfatul Kurei? întrebă geloasă Elaine.

— O glumă proastă, spuse obosit Tim.

— Şi de ce anume nu vreţi să conduceţi acum mina? întrebă Greenwood. Interese complet diferite? Ruben spunea că poate veţi prelua magazinul din Westport.

Tim se încordă.

— *Sir,* eu sunt inginer minier. Am diplome de la două universităţi europene şi am experienţă practică în mine din şase ţări. Nu se pune problema lui „nu vreau”. Dar tatăl meu şi cu mine avem păreri diferite în câteva chestiuni foarte importante care privesc managementul minei.

Privirea vie a lui Greenwood trecu peste trupul lui Tim.

— Starea în care vă aflaţi este o urmare a acestor... divergenţe de opinii? Puteţi vorbi deschis, eu am cunoştinţă despre exploziile din mină şi despre cauzele lor muşamalizate. Şi despre doi oameni din conducerea minei care imediat după accident au coborât în mină. Unul este mort...

— Pentru tatăl meu este mort şi al doilea... spuse Tim cu voce răguşită.

— Deci, unchiule George, ne povesteşti în sfârşit ceva despre divorţ? îi întrerupse Elaine, care până atunci se plimbase cu fratele ei şi nu avea idee despre seriozitatea discuţiei dintre Tim şi Greenwood. Mai puteţi discuta despre mină şi pe urmă. Şi îmi mai este şi foame.

Lui Tim nu îi era foame. Îl privea în ochi pe George Greenwood.

— Discutăm despre asta mâine-dimineaţă, zise Greenwood. Veniţi la ora nouă la mine la hotel şi aduceţi şi diplomele. Dar cred că noi vom cădea de acord foarte repede. De altfel, eu am cumpărat şaizeci de procente din participaţia la mina dumneavoastră, Mr. Lambert. Cine este mort acolo – asta eu decid!

George Greenwood mai întârzie cu noutăţile. Abia după ce se aduse primul fel catadicsi să răspundă la insistentele întrebări ale lui Elaine.

— Thomas Sideblossom va fi de acord cu divorţul, anunţă el în cele din urmă. Unul dintre avocaţii noştri a vorbit cu văduva lui John. În prezent ea se află la Lionel Station, dar va reveni la Blenheim ca să discute cu el imediat ce problemele din Otago vor fi rezolvate.

— De vorbit poate vorbi mult şi bine, spuse Elaine neîncrezătoare. Dar ce o îndreptăţeşte să creadă că Thomas o va asculta?

— Oh, conform doamnei Sideblossom, divorţul este în interesul lui, spuse mustăcind George. Imediat ce se declară divorţul, el intenţionează să se căsătorească cu

fosta lui soacră.

— Ce?

Elaine rosti întrebarea atât de virulent, încât se înecă cu cocteilul din care sorbea şi începu să tuşească. Când se mai potoli, în privirea ei se citea panica.

— Nu poate să facă asta, şopti ea. La Zoé mă refer. Ea...

— Şi eu am pus întrebarea de două ori, recunoscu George, înainte de a afla contextul.

— Da? întrebă Stephen, care se juca uimit cu mâncarea din farfuria lui. Nu îi plăceau fructele de mare şi încerca să separe pe neobservate cozile de rac. Dar este evident. Doamna nu are de ales.

Stephen făcu să dispară cozile sub masă, unde Callie abia le aştepta.

Dar Thomas este... el este îngrozitor... trebuie să îi spun... se bâlbâia Elaine, care lăsă tacâmul părând că avea de gând să se ridice şi să ia imediat legătura cu Zoé.

— Thomas se află într-un stabiliment pentru boli mintale, îi aminti Tim şi îşi puse încet mâna sa pe a ei. Nu mai poate face nimic nimănui.

— Tocmai, continuă degajat Stephen. Dar ca şi mai înainte este moştenitorul lui Lionel Station. Şi aşa cum îl ştiu eu pe John Sideblossom, acesta nu a făcut niciun testament prin care soţia lui să beneficieze de un legat. Şi cum stau lucrurile în prezent, ea este lipsită de orice mijloace. Va putea oricum să rămână să locuiască la Lionel Station. Şi chiar şi aşa, Elaine i-ar putea face greutăţi...

— Eu? întrebă uluită Elaine.

Părea iarăşi că se pierde.

— Fireşte că tu, îi spuse tatăl ei. Ca soţie a lui treci drept cea mai apropiată rudă a lui Thomas. Ai dreptul de a dispune de bunurile lui, şi când va muri, tu vei fi unica moştenitoare.

Elaine se făcu din nou străvezie.

— Se poate şi mai bine, explică Stephen, degustând situaţia. De exemplu, dacă medicii din acest stabiliment reuşesc să îi elimine bunului Thomas şi restul de raţiune pe care îl mai are – şi nu vor avea nevoie pentru asta de mai mult de unu, doi ani –, poţi cere cúratela. Şi vei deveni stăpână deplină peste o fermă frumoasă şi peste douăsprezece mii de oi. Nu asta ţi-ai dorit întotdeauna?

Stephen rânji.

Mâinile lui Elaine tremurau pe faţa de masă.

— Ar trebui să te gândeşti şi la nevoile lui Callie! adăugă Stephen cu o mutră serioasă.

Căţeluşa dădu din coadă când îşi auzi numele. Se uită rugătoare la Stephen, cu gândul la alte bunătăţi. Stephen continuă:

— Ea este oricum un câine ciobănesc, are nevoie de câteva oi.

Elaine înţelese abia acum că fratele ei glumea şi schiţă un zâmbet slab.

— Serios vorbind, Elaine, din punct de vedere financiar ar trebui să mai analizezi o dată acest divorţ, opină George Greenwood. Ne aflăm într-o poziţie excelentă pentru negocieri. Poate că Mrs. Sideblossom va accepta o convenţie de întreţinere.

Elaine clătină energic din cap.

— Nu vreau niciun ban de la ei, şopti ea. Să aibă Zoé parte de ei! Esenţial este să nu îl mai văd niciodată.

— Asta se poate aranja şi fără o convenţie suplimentară, zise Greenwood. După cum spune avocatul meu, Zoé intenţionează să plece la Londra imediat ce viitorul ei soţ va putea suporta călătoria şi după ce căsătoria va avea loc. Ea a găsit deja un sanatoriu corespunzător în Lancashire, unde el va fi izolat în siguranţă şi într-o atmosferă plăcută. Se spune că în Anglia aceste instituţii sunt mai moderne şi oferă şanse de vindecare superioare...

Stephen râse.

— Şi mai ales că Londra este mult mai atractivă pentru tinerele văduve decât ultimul colţişor din Laice Pukaki.

— Eu sper că va fi fericită, spuse Elaine pe un ton serios. Nu a fost foarte drăguţă cu mine, dar cred că a pătimit multe. Din partea mea, să găsească în Anglia ceea ce caută. Cât timp crede avocatul că va mai dura totul, unchiule George?

— Aşadar poţi din nou să te antrenezi pentru dans! spuse Elaine afectuoasă.

Era târziu seara şi ea era puţin ameţită de la şampanie şi de perspectiva de a fi în sfârşit liberă. Tim o sărută în faţa grajdului hotelului, în timp ce Roly îl înhăma pe Fellow la brişcă.

— Şi dacă eu l-am înţeles bine pe unchiul George, nici nu mai trebuie să mergem în Ţara Galilor.

Tim confirmă şi o mângâie pe cap.

— Şi dacă eu l-am înţeles bine pe unchiul George, curând voi dansa, spuse el înverşunat. Florence Weber se va minuna de cât de multă viaţă ascunde încă mina Lambert! zâmbi şi adăugă: îmi pare rău doar de Callie pentru mulţimea de oi pierdute. Callie îşi auzi numele şi sări spre el. Am putea cumpăra câteva şi le-am lăsa să pască pe terenurile minei...

Elaine zâmbi şi mângâie căţeluşa.

— Oh, nu, va trebui în curând să păzească copii!

10

Tim Lambert îşi luă în primire noul lui birou. Era ceva mai mic decât al tatălui său, pentru a păstra aparenţele. Oficial Marvin Lambert încă mai conducea mina. Tim dispunea totuşi de mai mult spaţiu decât locţiitorul lui, Matt Gawain, al cărui birou se afla lângă al lui. Ambele încăperi se aflau la parter, erau luminoase şi aveau o perspectivă largă asupra celor mai importante instalaţii ale minei. Tim vedea turnul de extracţie, vedea oamenii intrând în tură şi în curând avea să vadă şinele pe care în viitor se va transporta cărbunele direct la calea ferată principală. Dar şi acum domnea agitaţia; tocmai erau livrate noile lămpi de mină, căştile de protecţie moderne, vagonetele moderne pentru transportul în subteran. Matt Gawain tocmai vorbea cu un grup de mineri. O parte dintre ei veneau direct din zonele miniere ale Angliei şi din Ţara Galilor. George Greenwood dispusese recrutarea în porturile din Lyttleton şi Dunedin de noi emigranţi cu cunoştinţe de specialitate.

Tim respiră adânc, dar nu mai avu timp să se familiarizeze mai îndeaproape cu noul lui regat, pentru că apăru Lester Harding, secretarul tatălui său, spre a-l întâmpina. Serviabilitatea afişată de bărbat îi curmă pe loc buna-dispoziţie.

— Să vă aduc un fotoliu, Mr. Lambert? Va fi mai confortabil. Doriţi un pahar cu apă?

Tim nu voia să se enerveze, dar dacă nu îl punea la punct, omul îl va călca pe nervi în fiecare zi. Aşa că aruncă doar o privire dispreţuitoare fotoliilor din piele comode, dar joase, grupate într-un colţ al biroului în jurul unei măsuţe.

— Nu ştiu cum obişnuiţi dumneavoastră, dar eu prefer în general să lucrez la biroul meu, nu sub el, ripostă el glacial. Şi deoarece dispun de o înălţime normală, scaunul de la birou îmi oferă condiţii corespunzătoare. După... – el se uită la ceas – ... nici măcar un minut în acest birou nu am nevoie de răcoritoare. Când va veni Mr. Gawain, ne puteţi servi cu câte un ceai. Tim zâmbi ca să mai taie din asprimea vorbelor lui, apoi continuă: Până atunci aduceţi-mi bilanţul pe ultimele două luni şi cataloagele celor mai importanţi furnizori de materiale de construcţie ai noştri.

Harding dispăru cu o mină indignată.

Tim uitase de el. După un timp se va vedea dacă va putea să lucreze cu acest om. Dacă nu – va găsi un alt secretar. Timp avea. Va modela biroul lui şi mina lui cum va crede de cuviinţă.

Florence Weber intră în biroul ei. Era, tot pentru a păstra aparenţele, ceva mai mic decât biroul soţului ei, cu care era în legătură. Oricum era mult mai mic decât cel al tatălui lui, care îşi exprimase deja intenţia ca în perioada următoare să se retragă tot mai mult din activitatea în

cadrul exploatării. Acum acolo se afla fiul lui, şi acesta lucra cu sârg. Chiar astăzi Caleb stătea deja de vreo două ore la biroul lui. Florence nici nu observase când plecase de acasă. Privi în trecere, aproape cu gingăşie la capul lui blond plecat adânc asupra cărţilor şi a altor hârtii care nu aveau nici în clin şi nici în mânecă cu exploatarea minieră ori cu cărbunele. Caleb lucra la un studiu privind înrudirea geologică dintre piatra verde maori – sau *pounamu* – şi jadul chinezesc şi sud-american, ca şi la semnificaţia mitologică a acestora în cultura maori şi cea aztecă. Tema îl captiva enorm. Ieri-seară îi ţinuse lui Florence lungi prelegeri referitoare la raportul dintre jadeit şi nefrit în diferite zăcăminte. Ca o soţie devotată, ea îl ascultase atent, dar în timpul destinat afacerilor el nu o va mai inoportuna cu aşa ceva. Florence închise uşor uşa dintre birourile lor

Biroul ei! Era luminos, prietenos, şi mai ales oferea o excelentă perspectivă asupra construcţiilor minei. Birourile conducerii minei Biller se aflau la etajul al doilea al unui antrepozit, şi de la ferestrele biroului lui Florence se vedeau turnul de exploatare, intrările în mină şi calea ferată care asigura transportul rapid al cărbunelui extras până la principala reţea de căi ferate. Cea mai modernă instalaţie din regiune... Florence nu se mai sătura să o privească, dar acum o întrerupse intrarea unuia dintre secretari.

Bill Holland, îşi aminti ea. Un bărbat încă tânăr, dar care

lucra pentru Biller de mult timp.

— Este totul cum aţi fi dorit, madam? se interesă el servil.

Florence mai aruncă o privire asupra interiorului biroului.

Etajere, un birou, o mică garnitură masă-scaune într-un colţ... şi o chicinetă. Se încruntă.

— Este foarte frumos, Mr. Holland. Dar ce ar fi să depozitaţi fierbătorul de ceai şi vesela în biroul dumneavoastră? îmi tulbură concentrarea dacă manevraţi acestea aici. Puteţi rezolva problema în pauza de prânz... ba nu, rezolvaţi-o acum.

Omul trebuia pus la punct. Florence se gândi la Caleb, care cu siguranţă că uitase să ia micul dejun în dimineaţa aceasta. Zâmbi.

— Apoi duceţi-i soţului meu o ceaşcă cu ceai şi câteva sandvişuri. Iar mie aduceţi-mi mai întâi bilanţul ultimelor două luni şi catalogul celor mai importanţi furnizori de materiale de construcţie ai noştri.

Holland se retrase citindu-i-se indignarea pe chip. Florence privi în urma lui. Cu timpul va vedea dacă va putea să lucreze cu el. Ar fi totuşi păcat să îl concedieze. Nu părea prost şi arăta foarte bine. Dacă se va dovedi şi discret, ar putea să şi-l apropie. Cândva va trebui să decidă care dintre colaboratorii ei devotaţi va fi demn să-l procreeze pe moştenitorul lui Caleb Biller...

Florence îşi netezi fusta de culoare închisă, cu o croială

severă, şi îşi aranjă decolteul cu volănaşe al bluzei ei albe. Va avea nevoie de o oglindă! în definitiv nu trebuia să se ruşineze din cauza feminităţii ei, chiar dacă în viitorii ani cu siguranţă că pe mulţi îi va surprinde conducerea minei Biller. Florence avea timp. Şi îşi va forma biroul şi mina după gustul ei.

Emere străbătea cu paşi măsuraţi încăperile clădirii din Lionel Station. Bătrâna maori mergea agale, strângând cu putere în braţe fluierul *pecorino,* ca şi cum ar fi avut nevoie de un sprijin. Lionel Station. Casa ei şi a copiilor ei. Casa în care John o adusese odinioară – cu mult, mult timp în urmă, când încă mai era o prinţesă, fiica unei căpetenii şi copil adoptiv al vrăjitoarei. Pe atunci îl iubise pe John Sideblossom – îl iubise destul pentru a-şi părăsi tribul după ce el se culcase cu ea în casa-dormitor a familiei ei. Emere se considerase soţia lui până când el venise cu acea fată, blonda ***pakeha.*** Când Emere îşi formulase pretenţiile, el râsese de ea. Legătura lor nu valora nimic, nici măcar copilul pe care îl purta atunci în pântece. Sideblossom voia moştenitori albi...

Emere îşi trecu degetele peste intarsiile noii mobile pe care Zoé o adusese ulterior în căsnicie. A doua fată blondă. La mai mult de douăzeci de ani după ce prima murise. Nu chiar fără concursul lui Emere – ea era o moaşă pricepută şi ar fi putut să o salveze pe prima soţie a lui John. Dar pe atunci încă mai spera că totul va putea să fie aşa cum fusese mai înainte.

Acum moştenitoarea era această Zoé – sau cel puţin va face în aşa fel ca să devină moştenitoare. Emere avea o anumită consideraţie faţă de Zoé. Ea părea atât de gingaşă şi de fragilă, dar supravieţuise la tot – la ceea ce John înţelegea prin „iubire” şi chiar şi naşterilor la care o „asistase” Emere.

Între timp bătrâna maori se împăcase cu gândul că Zoé exista. Să păstreze ea veniturile fermei! Arama va aranja asta, până la ultimul bănuţ. Emere nu voia bani. Dar voia casa şi pământul, de care Zoé nu era interesată.

Emere intră în următoarea încăpere şi trase perdelele. Nimeni nu va mai bloca aici lumina soarelui! Trase adânc aer în piept după ce deschise ferestrele. Copiii ei erau liberi; nu mai exista niciun John Sideblossom care mai întâi îi expedia şi apoi îi transforma în sclavi. Emere aştepta cu nerăbdare ca Pai să se întoarcă cu ultimul copil. Ea trimisese fata la Dunedin ca să îi aducă ultimul fiu de la orfelinat. Copilul pe care îl născuse la câteva luni după plecarea fetei cu părul de foc. Fata prin care se împlinise blestemul pe care odinioară ea îl aruncase asupra moştenitorilor lui John Sideblossom. Atunci când singura dată ceruse ceva pentru unul dintre copiii ei. Puţin pământ atribuit primului lor născut. Dar Sideblossom doar râsese din nou – şi în ziua aceea Emere învăţase să îi urască râsul. Emere să fie bucuroasă – spusese Sideblossom – că îi lăsa bastardul în viaţă! Dar în mod sigur acesta nu va moşteni nimic!

În acea noapte el trebuise să o sileascâ pentru prima oară pe Emere să se culce cu el – şi se pare că lui îi plăcuse să o facă. De atunci ura totul la Sideblossom, şi nici în ziua de astăzi nu ştia de ce totuşi rămăsese cu el. Pentru asta se blestemase singură de mii de ori, pentru acea fascinaţie pe care el o exercitase asupra ei până la sfârşit, pentru viaţa ei lipsită de demnitate, între dorinţă şi ură. Şi se blestema în primul rând pentru că îl lăsase în viaţă pe fiul lui cu acea femeie albă. Dar pe atunci Emere mai avusese scrupule faţă de faptul de a ucide un copil lipsit de apărare. Scrupule pe care nu le mai avusese cu copiii lui Zoé.

Ea îl dusese pe primul ei născut la tribul ei. Tamati, unicul lor copil, care nu îi semăna lui John Sideblossom şi care îndeplinise destinul protejând-o pe fata cu părul de foc.

Emere ridică fluierul *pecorino* şi omagie spiritele. Avea timp. Zoé Sideblossom era tânără. Atâta vreme cât ea trăia şi Lionel Station făcea bani, Emere era în siguranţă. Nimeni nu va pune mâna pe casă şi pe pământ. Şi apoi? Rewi, cel de al treilea născut al ei, era deştept. John îl adusese la fermă pentru scurt timp, dar Emere se gândise să îl trimită înapoi la Dunedin. Acolo putea să meargă mai departe la şcoală, poate să îşi însuşească profesia acestui bărbat care vorbise de curând cu Zoé. Avocat... Emere lăsă cuvântul să îi alunece pe limbă. Cineva care îl ajuta pe altul să îşi câştige dreptatea. Poate că Rewi îşi va cuceri

prin luptă moştenirea. Emere zâmbi. Spiritele vor avea grijă.

11

Tim Lambert a dansat într-adevăr la nunta lui. Deşi doar un vals scurt, sprijinit de mireasa lui, totuşi a fost frenetic aplaudat de spectatori. Minerii îşi aruncau şepcile în aer şi îl încurajau ca la cursa hipică, iar Berta Leroy avea lacrimi în ochi.

Tim şi Lainie s-au căsătorit de ziua Sfintei Barbara, la exact doi ani după legendarul *Lambert Derby.* Din nou s-a organizat o mare petrecere pe terenul minei. George Greenwood s-a prezentat ca nou asociat, prezentându-l totodată şi pe directorul executiv al minei, Tim Lambert, ocazie cu care a invitat întreaga echipă şi jumătate din oraşul Greymouth la bere gratis, grătar, întreceri şi dans. Doar o cursă hipică nu s-a mai organizat de data aceasta.

— Nu am vrut să riscăm ca mireasa mea să plece călare, spusese Tim în discursul lui puternic aplaudat şi o sărută pe Lainie în faţa tuturor.

Din nou izbucniră toţi în urale; doar Elaine roşi uşor. De data aceasta, în sfârşit, printre cei prezenţi se aflau mama şi bunica ei. Fleurette şi Helen o încurajau făcându-i semn cu mâna. Tim le plăcuse amândurora. Nici celebrul instinct al lui Fleurette nu ridicase nicio obiecţie.

Reverendul nu se mai lupta de data aceasta cu mustrări de conştiinţă în privinţa pasiunii pentru pariuri a

enoriaşilor. Acum avea de rezolvat problema cununării unei mirese divorţate. Elaine nu mai apăru în alb, ci purta o rochie bleu, cu garnituri de nuanţă mai închisă – fireşte provenind tot din atelierul lui Mrs. O'Brien. Renunţase şi la voal în favoarea unei coroniţe din flori proaspete.

— Să fie din şapte flori! decisese ea, cauzând astfel oarece dureri de cap prietenelor ei. Ca să mi-o pot pune sub pernă în noaptea nunţii…

— Aoleo! Poate vei visa pe altcineva! o tachină Tim cu referire la acea noapte de Sânziene de demult.

În cele din urmă reverendul s-a salvat prin istorioara cu Sfânta Barbara, în care el ca metodist nu credea. A citit simplu o liturghie sub cerul liber, şi în final a binecuvântat atotcuprinzător oraşul şi pe cei de faţă. Pe Tim şi pe Elaine i-a chemat în primul rând, şi fratele lui Elaine, Stephen, a interpretat *Amazing Grace.*

Desigur, Kura-maro-tini ar fi îmbogăţit sărbătoarea cu ritmuri mai complicate, dar ea nu a fost prezentă. Tim şi Elaine o vor întâlni totuşi în călătoria lor de nuntă. Elaine voia să revadă nu numai Queenstown, ci şi Kiward Station, şi Helen era extrem de interesată de programul muzical al Kurei. De aceea toţi, cu excepţia lui Ruben, care era nevoit să îşi vadă de afacerile lui, plecară la Christchurch pentru a fi de faţă la mult-anunţatul concert de rămas-bun al Kurei şi al Marisei. După aceea artistele şi William aveau să plece în Anglia. Deja fuseseră stabilite datele pentru concertele de la Londra şi din diverse alte oraşe ale

Angliei. William contactase o cunoscută agenţie organizatoare de concerte, care le planificase turneele.

— În cele din urmă, Kura a obţinut exact ceea ce şi-a dorit, comentă Fleurette O'Keefe dezaprobator.

Ea nu o întâlnise pe Kura la Greymouth şi îi era încă ostilă. Bun, ca ginere William i-ar fi plăcut clar mai puţin decât Tim Lambert, care îi trezise imediat simpatia. Totuşi Kura şi William o făcuseră să sufere pe fiica ei, ceea ce o mamă nu uită uşor.

— Şi ce fac acum cu fetiţa lor? Fleurette îşi amintise de Gloria. O vor lua în Europa?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunsese Helen.

Neînţelegerea dintre ea şi Gwyneira McKenzie-Warden nu durase mult. Femeile erau prietene mult prea apropiate pentru a le învrăjbi ceva. Ele reluaseră corespondenţa foarte curând după nunta Kurei şi în ultimii ani trăiseră împreună grijile provocate de dispariţia lui Elaine.

— Micuţa rămâne la Kiward Station. Cel puţin momentan. Niciodată nu ştii ce îi trece Kurei prin cap. Dar până acum nici tatăl şi nici mama ei nu s-au interesat cât de cât de ea. De ce s-ar schimba situaţia acum? Şi să cari după tine prin jumătate de Europa o fetiţă de trei ani este absurd.

— Şi în concluzie mămica obţine exact ce vrea! Fleurette zâmbi şi continuă: O a doua şansă de a creşte moştenitoarea lui Kiward Station în stilul ei. Şi Tonga deja se pregăteşte de luptă…

Helen râse.

— Chiar atât de rău nu va fi. La Kura a încercat mai curând cu dragostea. Cum de putea măcar să bănuiască că se va găsi cineva care să se priceapă mai bine la *whaikorero?*

Calea ferată dintre Coasta de Vest şi Canterbury Plains era deja funcţională, şi Elaine aştepta cu emoţie prima ei călătorie cu trenul. Tim spera la o excursie mai puţin obositoare decât drumul la Blenheim şi nu fu dezamăgit. Călătoriră în condiţii deosebite, mai ales că George Greenwood dispunea de un vagon-salon particular. El îl pusese generos la dispoziţia tinerei perechi, aşa că Tim şi Lainie făcură dragoste într-un pat care zdrăngănea şi vărsară râzând şampanie.

— S-ar putea să mă obişnuiesc cu asta! declară entuziasmată Elaine.

Tim zâmbi.

— Atunci ar fi trebuit să rămâi pianistă la Kura. Ea visează mereu la vagonul particular al idolului ei. Cum se numea acea cântăreaţă...?

— Nu ştiu, o oarecare divă a operei... Adelina Patti! Şi nu cumva călătoreşte cu un tren propriu? Poate ai putea să aranjezi ceva la firma lui Mr. Redcliff. Ca investitor feroviar probabil că obţine trenurile mai ieftin.

Elaine se cuibări şi mai comod în braţele lui Tim.

Soţii McKenzie îi aşteptară pe călători în gara din Christchurch, şi Gwyneira o strânse emoţionată în braţe pe Elaine. Spre deosebire de Helen, ale cărei trăsături în ultimii ani deveniseră mai severe, pentru Gwyn timpul parcă stătuse în loc.

— Dar cum altfel, cu o casă plină de copii! răspunse ea mulţumită când Helen îi făcu un compliment. Jack şi Glory... şijennifer este încă foarte tânără şi atât de drăguţă. Priveşte!

Jennifer Greenwood, care încă le mai preda copiilor maori din Kiward Station, îl salută roşind la faţă şi pe Stephen O'Keefe. Amândoi discutară cu argumente juridice de necontestat dacă aveau sau nu aveau voie să se sărute în public şi în cele din urmă o făcură sub umbrela de soare a lui Jennifer.

— Aceasta va fi următoarea nuntă! Când va termina studiile, Stephen va lucra la Greenwood ca avocat al firmei.

Helen confirmă.

— Spre nemulţumirea tatălui său, pentru că lui Ruben i-ar fi plăcut să îl vadă judecător. Dar unde intervine dragostea... Iată şi aici una mare de tot!

Ea arătă râzând către Jack şi micuţa Gloria. Jack împlinise între timp optsprezece ani, era un tânăr bărbat înalt, cu bucle rebele brun-roşcate, care lui Helen îi amintea foarte mult de tânărul James. În ciuda neîndemânării aparente, el se mişca surprinzător de bine

şi o conducea pe micuţa însoţitoare sigur prin furnicarul din gară.

— Trenul, repetă papagaliceşte Gloria cam dezinteresată şi arătă către monstrul de oţel. Câine, vino! spuse ea apoi cu un entuziasm vizibil mai mare şi întinse mâna spre Callie.

Elaine o fluieră pe căţea şi îi ceru să dea lăbuţa. Dar Callie preferă să se arate mai interesată de câinele lui Jack.

Elaine o ridică în braţe pe Gloria.

— Ce drăgălaşă este! Dar nu îi seamănă deloc Kurei!

Aşa şi era. Gloria nu semăna nici cu Kura şi nici cu William; nu avea părul nici negru strălucitor şi nici blond-auriu, ci castaniu cu uşoare nuanţe roşcate. Avea ochii ca de porţelan albastru, ceva cam apropiaţi. Trăsăturile chipului ei aveau încă rotunjimile specifice copiilor; poate mai târziu acestea vor deveni prea colţuroase pentru a fi frumoase.

— Slavă Domnului! spuse Jack. Lainie, câinele este cam needucat. Nu se poate ca un Collie Kiward să zburde prin toată gara şi să se lase mângâiat de toată lumea. Are nevoie de oi!

— Vom rămâne aici câteva zile, spuse Elaine şi zâmbi.

Concertul Kurei a fost un triumf. Ea nici nu se aşteptase la altceva. De fapt după Blenheim mergea dintr-un senzaţional succes într-altul – pe care Kura şi Marisa îl

puneau pe seama capacităţii lor muzicale, iar William îl punea înainte de toate pe seama faimei Kurei de magiciană a spiritelor. La fiecare interviu el se lansa în aluzii obscure, iar Kurei îi era teamă că turnase poveşti asemănătoare şi agenţiei din Anglia. Oricum ea nu reacţiona. Ei îi era indiferent de ce veneau oamenii. Important era că băteau din palme şi plăteau biletele. Kura se bucura din nou de bunăstare. Iar de data aceasta prin propriile merite.

Marama şi tribul ei nu se mulţumiseră doar să-i audieze concertul, ci îl completaseră şi cu prezentarea a doua *haka* proprii. Ultima, la dorinţa expresă a lui William. Marama o luă ca pe o scuză pentru afrontul suferit la nunta lor şi acceptă cu plăcere. Ea era un om paşnic şi ierta cu uşurinţă. Şi acum când vocea ei înaltă, coborâtă parcă din nori, se unea cu glasul puternic şi grav al Kurei, William ar fi angajat-o pe loc pentru întreg turneul.

În această zi sala de la *White Hart* părea mai exotică decât fusese vreodată. Tonga venise la Christchurch cu jumătate din tribul lui pentru a omagia moştenitoarea de la Kiward Station şi în acelaşi timp pentru a-şi lua rămas-bun de la ea pentru totdeauna. Cei mai mulţi maori nici nu săreau în ochi. Mai toţi purtau îmbrăcăminte occidentală, chiar dacă în combinaţii cam nepotrivite. Tonga apăru însă în portul tradiţional şi tatuajele lui – era unicul din generaţia sa care le mai avea – îi dădeau un aer marţial. Cei mai mulţi spectatori îl luaseră la început drept un dansator. Dar când apăruse în public, se retraseră

neliniştiţi de lângă el.

Tonga a fost şi singurul care s-a încruntat urmărind reprezentaţia Kurei. El ar fi preferat cântecele maori neprelucrate şi i-a displăcut şi înstrăinarea lor prin intermediul unor instrumente muzicale occidentale.

— Kura va rămâne în Anglia, îi spuse el lui Rongo Rongo, vrăjitoarea tribului său. Ea cântă cuvintele noastre, dar nu vorbeşte limba noastră şi nu a făcut asta niciodată.

Rongo Rongo ridică din umeri.

— Ea nu a vorbit niciodată nici *limba apakeha.* Ea nu aparţine niciuneia dintre lumile noastre. Este bine că ea caută o lume proprie.

Tonga aruncă o privire semnificativă micii Gloria.

— Dar ea lasă copilul la familia Warden.

— Ne lasă nouă copilul, îl corectă Rongo. Copilul aparţine ţării Nghai Tahu. Spre care trib se va orienta...

Gloria şedea în rândul al doilea împreună cu Jack, care în acest fel făcuse din ea o victimă sigură. Dacă ar fi fost după el, tânărul nu s-ar fi aventurat nici măcar în apropierea unei săli de concert în care cânta Kura-maro-tini.

— Înţeleg perfect de ce tipul din Blenheim a luat-o razna, îi spuse acesta mamei lui. Te pomeneşti că ajung şi eu într-un ospiciu!

Gwyneira îi explică faptul că ea nu împărtăşeşte această temere, dar nici ameninţările şi nici promisiunile ei nu îl putură convinge. Dar Kura insistă asupra prezenţei fiicei

ei, şi Jack îşi schimbă imediat opinia.

— Gloria o să înceapă să zbiere din nou! Sau, şi mai rău, nu o să zbiere, şi Kurei o să îii treacă brusc prin cap că ea are talent şi că va trebui să o ia în Anglia. Nu, nu, în condiţiile acestea merg cu ea şi o să am grijă de ea.

Gloria nu mai zbieră de data aceasta, dar se jucă plictisită cu căluţul din lemn adus pentru ea de Jack. Când Kura invocă spiritele pe scenă, fetiţa o întinse şi fugi în spate, unde se adunaseră maori şi Tonga se sprijinea de un perete cu o mină ameninţătoare. Jack nu se luă după ea, dar o urmări cu coada ochiului. Nu era nicio mirare că Gloria preferase să fugă de această muzică tristă care aducea a cor de pisici, preferând să se joace cu ceilalţi copii. El însuşi fu bucuros când concertul se încheie în cele din urmă. Alături de părinţii lui – James îi făcu şi el cu ochiul tot atât de uşurat –, părăsi sala recuperând-o şi pe Gloria.

Micuţa era împreună cu un băieţel maori puţin mai mare, care spre mirarea lui Gwyn nu purta nici chiloţei şi nici cămăşuţă, ci doar legendarul şorţ ce îi acoperea şalele. El nu era împodobit doar cu amuleta tipică şi cu colierele unui copil maori de familie bună, ci prezenta deja şi primele tatuaje. Din acest motiv mulţi *pakeha* se simţiră contrariaţi, dar pe Gloria nu o deranja defel.

Copiii se jucau cu bucăţele de lemn.

— Sat! spuse băiatul şi arătă către porţiunea împrejmuită în care Gloria mai adăuga o altă casă.

— *Mame!* explică Gloria arătând către casa cea mai mare. Lângă casa pentru adunări ea mai prevăzuse în plan şi spaţii pentru provizii şi bucătării: *Aici pataka,* aici *hanga* şi aici locuiesc eu!

Casa visurilor ei se afla pe un lac desenat cu creta pe podea.

— Şi eu! strigă băiatul. Eu căpetenie!

Tonga apăru în spatele Gwyneirei, care urmărea copiii zâmbind.

— Mrs. Warden... Tonga se înclină ca la carte. Îi datora lui Helen O'Keefe o educaţie pak*eha sol*idă. Kura-maro-tini ne-a impresionat foarte tare. Păcat că ne părăseşte. Dar vă rămâne o moştenitoare... El arătă către Gloria, apoi continuă: Acesta este moştenitorul meu. Wiremu, fiul meu.

În spatele celor doi apăru Helen.

— Un băiat frumos, Tonga! îl complimentă ea.

Tonga încuviinţă din cap şi îi privi gânditor pe copiii care se jucau.

— O pereche frumoasă. Nu găsiţi şi dumneavoastră, Miss Gwyn?

Wiremu tocmai îi întindea Gloriei o scoică. În schimbul căreia Gloria îi dădu căluţul din lemn.

Gwyneira o fulgeră cu privirea pe căpetenie. Dar se stăpâni şi îi căută privirea acestuia mai mult ironic.

— Sunt copii, remarcă ea.

Tonga zâmbi.

EPILOG

În acest roman este zugrăvită pe cât posibil detaliat viaţa cotidiană într-o aşezare minieră neozeelandeză de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Descrierea muncii în mină şi a condiţiilor de viaţă aproape insuportabile ale minerilor, încercarea lor de a-şi găsi seara consolarea în alcool şi descrierea bordelului local ca „al doilea cămin” au acoperire istorică la fel ca setea de avuţie a proprietarilor de mine deseori lipsiţi de omenie. *Cântecul maorilor* este totuşi doar într-o măsură limitată un roman istoric. Istoria socială este documentată cu exactitate, însă multe locuri în care se petrece acţiunea şi evenimentele istorice importante au fost modificate sau sunt pur fictive. În zona din jurul localităţii Greymouth, din 1864 şi până în prezent, au existat aproximativ o sută treizeci de mine – particulare, cooperatiste sau de stat –, dar niciuna nu a aparţinut unei familii Lambert sau Biller şi niciun fost proprietar de mină nu are o istorie a familiei asemănătoare acestora.

Accidentul minier descris este reconstituirea până în detaliu a catastrofei de la mina Brunner din anul 1896 în ceea ce priveşte numărul celor decedaţi, primele încercări de salvare şi cauzele accidentului. Singura deosebire faţă de evenimentele reale constă în aceea că în acest roman supravieţuiesc doi oameni. În realitate au murit toţi cei

şaizeci şi patru de ortaci şi primii doi salvatori. Totul este documentat; există chiar şi înregistrări audio ale amintirilor unor martori oculari. Printr-o cercetare corespunzătoare aş fi putut nominaliza victimele şi urmaşii acestora. Tocmai această documentare meticuloasă în ce priveşte istoria Noii Zeelande face pentru mine dificilă şi problematică din punct de vedere etic încadrarea cărţii de faţă drept roman istoric, eu înţelegând prin roman istoric o reconstruire istorică în care apar doar puţini eroi fictivi; acţiunea nu ar trebui imaginată, ci dictată de întâmplările reale.

Noua Zeelandă a fost descoperită abia în 1642 de către navigatorul olandez Abel Janzoon Tasman şi a fost cartografiată în 1769 de către căpitanul Cook. Abia de la 1790 Insula de Nord a fost populată de albi; primii patruzeci de ani reprezintă din punct de vedere narativ o sursă interesantă doar pentru cei entuziasmaţi de istorioarele cu aventuri ale vânătorilor de balene şi de foci. O colonizare veritabilă a avut loc abia de pe la 1830. Deci istoria neozeelandeză este relativ scurtă, dar cu atât mai mult este bine documentată. Practic fiecare orăşel îşi are arhiva lui, în care sunt menţionate numele primilor colonişti, fermele acestora, deseori chiar amănunte din viaţa lor.

Teoretic, ca autor ai putea alege ce valorifici dând o nouă viaţă istoriei reale. Dar practic aici nu avem de-a face cu oameni din Evul Mediu, a căror urmă se pierde pe

parcursul secolelor, ci o parte dintre succesorii acestor oameni mai trăiesc încă în Noua Zeelandă. În mod uşor de înţeles aceştia ar putea lua în nume de rău dacă un străin le-ar prelua străbunicii şi i-ar dota cu personalităţi fictive – pe bună dreptate dacă este vorba despre personalităţi atât de antipatice ca de exemplu Thomas Sideblossom.

Deoarece ţara nu este atât de vastă ca Australia, nu poţi să situezi în cadre reale de acţiune ferme şi locuri fictive. De aceea eu am renunţat la satisfacţia de a le oferi cititorilor mei plăcerea de a călători pe urmele eroilor romanului. Peisaje şi locuri de desfăşurare a acţiunilor – de genul împrejurimilor şi arhitecturii unor ferme ca Kiward Station şi Lionel Station – au fost imaginate şi unor personalităţi istorice li s-au dat alte nume.

Fireşte că unele informaţii sunt totuşi uşor verificabile. Aşa este de exemplu numele crescătorului de oi James McKenzie, care poate fi găsit pe internet cu câteva clicuri ale mausului. Oricum vă asigur că el are tot atât de puţin de-a face cu John Sideblossom al meu cât are de-a face adevăratul McKenzie cu replica lui din acest roman. De fapt James McKenzie este singurul al cărui nume nu este fictiv, deoarece soarta lui s-a pierdut într-adevăr în umbra istoriei. La doi ani după procesul său, el a fost graţiat şi a dispărut în Australia fără a se mai fi auzit vreodată de el.

Orice alte asemănări cu ferme ori personalităţi reale sunt pur întâmplătoare.

Aş dori ca şi de data aceasta să le mulţumesc tuturor

celor care au contribuit la apariţia acestui roman, în special redactorilor mei Melanie Blank-Schroder, Sabine Cramer şi Margit von Cossart, care au verificat fiecare detaliu în privinţa corectitudinii. Nu poate rămâne nemenţionat minunatul meu agent Bastian Schliick. Ca totdeauna Klara Decker a făcut lecturile de probă şi m-a ajutat cu cercetările pe internet – totdeauna simt respect când cineva cu trei clicuri de maus caută să afle cine a fost Chief Secretary pentru Irlanda în anul 1896. Caii din rasa Cob şi fireşte şi ceilalţi cai – nu m-au scuturat din şa când visam cu ochii deschişi despre dragoste şi suferinţă în Noua Zeelandă, şi prietenii mei manifestau răbdare când cu remarca „Eu sunt în Noua Zeelandă...” mă retrăgeam repetat weekenduri întregi.

Pentru Callie m-a inspirat şi mi-a fost model din nou căţeaua mea Border Collie, care se numeşte tot Cleo. La apariţia acestui roman ea o va depăşi în vârstă pe tiza ei din *Ţara norului alb.* Rasa aceasta este într-adevăr longevivă. Cu toate acestea, mulţumesc tuturor celor care calculând s-au întrebat dacă într-adevăr un câine poate atinge vârsta de douăzeci de ani. Nimic nu le scapă cititorilor critici!